

The illustration depicts two young men in a romantic embrace underwater. The man on the left has short blonde hair and is wearing a white button-down shirt that is open at the collar. The man on the right has long brown hair and is shirtless, showing a muscular physique. They are holding hands and looking at each other with soft expressions. The background is a deep red, suggesting a sunset or a specific underwater environment. Several sharks are visible in the background, including a large one in the upper right and another in the lower left. Bubbles and small white particles are scattered throughout the scene. The overall mood is intimate and dramatic.

DEEP RED OCEAN

ฉกาน - ร็อน - ร็ก

ฉลามร่อนรัก 0 : แดเนียล

#ฉลามร่อนรัก

ฉลาม...คือเจ้าแห่งมหาสมุทร

มันเฝ้าดู จูโจม และกัดกิน ถึงได้มีคำเตือนว่าระวังตัวให้ดีก่อนลงทะเลใส คุณไม่อาจรู้ได้เลยว่าความไวของมันจะเข้าถึงตัวคุณเมื่อไหร่ กว่าที่จะรู้ตัวคุณอาจจะเสียแขนหรือขาไปแล้วก็ได้ เพราะเพียงชั่วพริบตามันสามารถทำให้รอบกาย...

เต็มไปด้วยเลือดสีแดงฉ่ำ

สิ่งเดียวที่จะได้เห็นตอนมันจู่โจมอย่างกรายเข้ามา คือครีบยาวบ่งบอกขนาด หากหนีไปทันบทสรุปสุดท้ายก็ไม่ต่างจากที่พูดไว้ ทางเดียวที่จะรอดได้คือภาวนาขอให้มันอย่าได้คิดสนใจ ซึ่งน้อยนักที่มันจะเมินเฉยต่อเป้าหมาย

เมื่อมันเล็งเหยื่อไว้แล้วไม่มีทางที่มันจะปล่อยให้หนีไป

สุดท้ายคุณจะเป็นเศษเนื้อที่ลอยเคว้งคว้างไปทั่วหยาตใส ขณะที่ดวงวิญญาณหลุดลอยไป หาทางกลับไม่ได้

ถ้าถามว่าผมรู้ได้ยังไง...

นักมายากลเขาไม่เผยได้กันง่าย ๆ หรอกนะ :)

ถ้าอยากรู้ก็มีสองทางให้เลือกด้วยกัน

หนึ่งคือว่ายตามหลังท่ามกลางฉลามบ้าอำนาจ สองคือปลิดชีวิตตัวเองซะ

ถวายเป็นเลือดเนื้อพวกนั้นให้ผมเถอะนะ ผมจะกัดกินมันให้เกลี้ยงจนคุณไม่ทันรู้ว่าตัวเองตายด้วยซ้ำ และเมื่อคุณเลือกความปรารถนาได้ ผมจะแสดงให้เห็นว่าทุกทางเลือกมันส่งผลยังไงกัน จงเก็บคำตอบของคุณไว้ให้มันเพราะคุณมีโอกาสดียวเท่านั้น

โอกาสที่จะชี้เป็นชี้ตายได้อย่างสนุกสนาน แต่เสียใจด้วยนะครับ ทันทีที่คุณเลือกคำตอบนั้นก็เท่ากับคุณยกให้ผมอยู่เหนือศีรชะ

นั่นหมายความว่าคนเดียวที่จะสั่งให้คุณมีชีวิตหรือตายไม่ใช่คุณแล้วไงล่ะ

แต่เป็นผมครับ

แดเนียล อิลเดนสัน

มาร้อนรักไปด้วยกันเถอะ :)

ปรี้นนนน !

เสียงเครื่องยนต์เรือดั้งสนั่นหวั่นไหวทั่วทะเลคราม กลิ่นเหม็นของน้ำมันคละคลุ้งขณะที่คนบนเรือไม่มีทางที่เหม็นสาบอะไรทั้งนั้น ชั่วร้ายคนที่ดูเป็นผู้นำยังสูบบุหรี่ราคาถูก ไม่ได้สนใจเลยว่ามันจะทำลายร่างกายตัวเองมากแค่ไหน เขาปล่อยควันคลุ้ง บังคับเรือลำเล็กที่ดูเหมือนจะผ่านอะไรมามากมาย

จากนั้นก็หยุดกลางทะเลใหญ่ กวาดตามองพื้นที่ที่ไกลสุดลูกหูลูกตา

“ทะเลลดลงไป เรียกพวกมันมา คราวนี้อ่าให้พลาดอีกล่ะ”

“ครับลูกพี่” ลูกเรือรับคำสั่งก่อนจะช่วยกันเทของคาวที่เตรียมมาลงในน้ำ หยาดสีแดงข้นเจือจางลงเมื่อถูกทะเลโอบรับ ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ได้บรรเทากลิ่นหวนของเลือดพวกนั้นเลยสักนิด สัตว์บางชนิดอาจไม่สนใจบ้างหลีกหนีเพราะนี่ไม่ใช่สิ่งที่มันกิน

แต่กับสัตว์ประเภทนกล่า สิ่งนี้คือของหวานนุ่มลิ้นยามที่ได้กลิ่นหัวใจ
จะสั่นไหว ร่างกายที่ว่ายวนเวียนจะเปลี่ยนทิศทางมุ่งหาเหยื่อในทันใด ต่อให้
จะไม่มีเหยื่ออยู่ตรงนั้น ทว่าก็ไม่สามารถปฏิเสธสัญชาตญาณของตัวเองได้

เหมือนกับโจรที่รู้ว่าขโมยของยังงี้ก็ต้องถูกยิงตาย

หากแต่เพชรเม็ดงามมันก็เข้าวนเกินจะทนไหว ใครจะไปห้ามกันได้

“นั่นๆ มันมาแล้วลูกพี่” ลูกเรือคนหนึ่งชี้ ครีบยาวของสิ่งมีชีวิตประเภท
นี้กำลังว่ายเข้ามาใกล้ เพียงชั่วพริบตาเรือก็โคลงเคลงเล็กน้อย เนื่องจากถูก
กายปราดเปรียวชนเข้าให้ ไม่ได้รุนแรงแค่อายากรู้ว่าสิ่งนี้คืออะไร “โฮ้ ตัวโคตร
ใหญ่ ถ้าเราตัดครีบมันไปมีหวังได้เงินเยอะแน่เลย”

“เออ” ลูกพี่ตอบรับ ปล่อยคว้นสีเทาเต็มอากาศ “แต่ก่อนที่จะจับอย่า
เพ่งยื่นมือออกไปข้างนอกสิวะ เดี่ยวมันก็กระโดดกัดขาด”

“ผมแค่อายากชี้ให้ลูกพี่ดู แฮะๆ” ดูเหมือนลูกน้องไร้สมอง มีดีแค่เป็น
รองให้ชี้ทำตามคำสั่ง

“ไปเอาอวนมา เราจะจับมันกัน”

“ครับ”

“เอาเฉพาะพวกตัวใหญ่เท่านั้นนะ ตรงนี้ะแหล่งหากินพวกมัน
เลย” หัวเราะอย่างพอใจ ยิ่งเห็นฉลามว่ายวนรอบเรือกันใหญ่ก็ยิ่งมีความสุข
เขาเป็นชาวประมงที่รับหน้าที่มาตัดครีบฉลาม บางทีก็จับเป็นๆ เอาไปให้
พวกเศรษฐีมีเงินบ้าง พวกคนรวยชอบเลี้ยงอะไรพิสดารอยู่แล้ว

แต่ที่แน่ๆ คือพวกที่เอาไปกิน บ้างว่าครีบฉลามเป็นยาชูกำลัง เขานะ
วาสนาไม่ถึงหรือไม่เคยได้กินอะไรชั้นสูงแบบนั้น ลำพังหาเงินมาได้ตัวเองไป
วันๆ ยังยากลำบาก ถึงต้องมาทำงานหนักแบบนี้ไง ซึ่งดีหน่อยที่มนุษย์นะ
เกิดมาฉลาดกว่าสัตว์พวกนี้มาก

ก็ถ้ามันฉลาดจริงมันก็รู้ว่านี่คือกับดัก

“ลองเอาปิ่นยิงมันดีไหมครับ”

“เสียงดังจะทำให้มันตกใจ” เจ้าตัวบอกถึงจะอยากลองสักนิด
เหมือนกัน “เอาไว้เราตัดครีบมันได้เยอะก่อน ฉันจะให้เกลองว่ายิ่งแล้วจะ
เป็นยังไง”

“จริงหรือลูกพี่ จะให้ผมยิงจริงหรือ ?”

“เออสิวะ ฉันเองก็อยากเห็นตอนพวกมันตาย”

“ฉันจะรีบตัดครีบนั่นเลย ไหน มาสิ มาหาพ่อมาไอ้ฉลามโง่” ทั้ง ลูกพี่และลูกน้องอีกสามคนร่วมกันหัวเราะด้วยความสนุก พวกเขาใช้อวนในการดึงฉลามขึ้นมาตัดครีบทันที ปกติเขาจะไปจับกันในเขตพื้นที่ที่ถูกจัดไว้ให้ ทว่าใครๆก็ไปที่นั่น ฉลามเลยคืนเงิน บวกกับเขาได้เงินจากนายจ้างรายนี้ค่อนข้างมาก

จึงยอมละเมิดกฎเพื่อมาล่านอกสถาน ยอมรับว่ามันเสี่ยงที่จะโดนจับ แต่ถ้าไม่โดนก็ถือว่าเป็นโชคดีของพวกเขา

ปังๆ !

“ไอ้ไอ้ ตัวอย่างใหญ่เลยเว้ย” เขี่ยอวายแรกตื่นอยู่ในอวน ดวงตามองเหล่านมนุษย์ที่ไม่ได้เกรงกลัวขากรรไกรเขาเลยสักนิด ลูกเรือคนหนึ่งฉีกยาสลบเพื่อให้มันสงบจะได้ตัดครีบง่ายๆ ต่อให้มันจะอยู่ในอวน ก็ไม่มีอะไรรับประกันว่าเขาจะปลอดภัย

พวกฉลามมันฤทธิ์มากจะตาย

“ครีบลอยเขียวแม่สาวน้อย” กัปตันเรือพึมพำ เขาเดินมาเหยียบปากของฉลามโตเต็มวัยที่กำลังสิ้นฤทธิ์ ไข่มุกหรือจี้ไปที่ครีบทันที มันคืนหัวเราะลั่น “หึๆ แกไม่น่าเจ็บนะ ฉลามมันหนังหนาไม่ใช่หรือไงกัน”

“กิด”

“หรือมันก็แค่เรื่องเล่าอะ แต่ไม่เป็นไรนะ ฉันจะพิสูจน์ให้แกดูเอง” ยิ้ม
ขำอย่างกับคนโรคจิต พอเจ้าฉลามมองเห็นาก็เตะอัดเข้าที่ดวงตาสีดำ ฉลาม
ตัวนั้นได้แต่เก็บความแค้นไว้ในใจ พลังบอกตัวเองว่าคงทำอะไรไม่ได้แล้ว
นอกจากยอมรับชะตากรรม

ที่แย่ไปกว่านั้นคือสิ่งที่อยู่ในท้องนั้นต่างหาก

“ลูกพี่ มันน่าจะท้องด้วยอะ”

“โชคช่วยแล้วพวกเรา” กระต๊อบทำหนึ่งทีตอนได้ยินแบบนี้ “นอกจาก
จะได้ครีปแม่มันยังจะได้ลูกฉลามอีก วันนี้มันจะดวงดีอะไรขนาดนั้นวะ”

“จ้ะให้ผมผ่าท้องมันเลยไหมครับ”

“เอาเลย จะมัวช้าทำไมกัน”

“หี ฉันอยากกินลูกมัน แกรีบผ่าท้องมันแล้วเอาลูกมันมาอย่างกินที...!”

ปัง !

“เฮ้ย !” ทุกคนในเรือร้องลั่นเมื่อจู่ๆ เรือที่เคยนิ่งงันก็ถูกบางอย่างชนจนเกือบคว่ำ นาที่นั่นก็ปัดันและลูกเรือรีบมองไปรอบด้าน มองดูว่าฉลามตัวไหนที่มันมาขัดจังหวะการเฉลิมฉลองของพวกเขา ทว่าหาเท่าไรก็เจอเพียงฉลามขนาดกลางที่ลอยวนตามกลิ่นเลือดเท่านั้น “เมื่อก็มันอะไรกัน ไอ้ตัวไหนมันชนเรือเราแรงขนาดนั้นวะ”

“สงสัยคงเป็นตัวฟอมันมังครับ” ลูกเรือคนหนึ่งไหวไหล่ตอบกลับ “มันคงมาทวงลูกเมียมันคืน”

“เหอะ อย่าให้รู้นะว่าตัวไหน จะจับมาตัดครีบแล้วย่างกินมันซะให้หมด” ไม่รู้หรือกว่าชูใครแค่พูดไว้ก่อนจะได้ดักทางถูก “ไปทำงานได้แล้ว ไอ้ตัวที่ชนค่อยว่กัน”

“ครับ จั๊นผมเริ่มผ่าเลย”

ปัง !

“เฮ้ย ! อะไรวะเนีย !?” คราวนี้เรือเอียงจนน้ำเข้า ดีที่ช่วยกันดันเรือจึงไม่ล่มซะก่อน กัปตันเรือชี้โมโหรีบหยิบปืนขึ้นมาแล้วเล็งไปที่ทะเล หาแพะรับผิดชอบกับการกระทำนั้น “ไม่ไหวแล้วนะ จั๊นจะฆ่ามัน มันอยู่ที่ไหน”

ปึง !

“โอ๊ย !”

“ลูกพี่ !” รีบเข้าไปช่วยคนที่หงายหลังคว่ำทันที “ลูกพี่ ลูกพี่เป็นอะไรไหม”

“แม่งเอ๊ย ตัวไหนวะ ทำไมไม่ฆ่ามัน”

“ผมไม่...”

“ไอ้ตัวนี้ต้องเด็ดcribมันทุกอัน อย่าให้มันรอด”

“ลูกพี่ !” ระหว่างที่กำลังก่นด่าด้วยความโกรธ จู่ๆ ลูกน้องคนหนึ่งที่ตะโกนเรียกสั้น เขายืนอยู่ตรงกบเรือมองลงไปยังใต้ทะเลสีคราม เขาเป็นคนแรกที่รับรู้ได้ถึงความผิดปกติขณะที่คนอื่นกำลังหารือกัน “ลูกพี่มาดูนี่สิครับ ข้างใต้นั้นมันมีอะไรบางอย่าง”

“แกพูดอะไรของแกวะ มันจะมีอะไรนอกจากฉลาม ?”

“ก็ตอนนี้มันไม่เหลือสักตัวเลยครับ”

“ว่าไงนะ !?”

“จริงครับลูกพี่ ฉลามมันหายไปหมดเลย” นาทีที่ได้ยินเขารีบผลัก
ลูกน้องที่ช่วยพยุงอยู่ออก จากนั้นก็สาวเท้าตรงไปดูรอบเรือที่ควรจะมีฉลาม
วนเวียนว่าย ทว่าตอนนี้กลับไม่มีสักตัวทั้งที่เลือดสีแดงยังคงลอยอยู่เต็มท้อง
ทะเลไกล ขนาดใช้ไม้ตักน้ำก็ยังไม่มีความวุ่นวายของนักล่าที่ก่อนหน้านี้ว่ายเต็มรอบ
กาย

“นี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไร” เขาพูดเสียงแผ่ว “ฉลามมันหายไปไหนกัน
วะ”

“แต่น้ำมันกระเพื่อมนะครับ”

“...”

“อะ...ผมว่ามีบางอย่างอยู่ใต้เรือ” หัวใจถึงกับสั่นไหว ในความมืดมิด
ที่ดวงตามองทะลุไม่ได้ทำให้เขาไม่แน่ใจว่าข้างใต้มีอะไรซ่อนอยู่ รู้แค่เวลา
นี้มันปั่นประสาทให้กับคนที่มีชีวิตอยู่ ทุกคนต่างพยายามมองหาสิ่งใดกัน
ที่มาวุ่นวายกับพวกเขา ถ้าหากมันเป็นฉลาม มันต้องตัวใหญ่ขนาดไหนถึงจะ
ชนเรือพวกเขา

แล้วถ้าไม่ใช่ฉลามมันจะเป็นตัวอะไรกัน

แล้วมันต้องการอะไรจากพวกเขา เงินทอง ทรัพย์สิน

หรือชีวิต

ความเจ็บปวดกินหนักขึ้นอีก ทุกคนได้แต่หายใจเสียวๆ รอดูปฏิกิริยาว่าสิ่งนั้นจะเอาไปทำอะไร เริ่มกลับมาเป็นปกติ ลูกน้องคนหนึ่งเลยคิดว่ารอดจึงกระซิบบอก

“บางทีมันอาจไป...”

ผัวะ !

“อากกกกกก !!!!!” ยังไม่ทันจบคำพูด บางสิ่งที่อยู่ใต้น้ำก็กระโจนกัดเรือเขา คมเขี้ยวแหลมคมบาดขี้น้ำมันที่สร้างเรือมา ฉีกกระชากจนเรือแยกกันเป็นสองฝั่งก่อนจะทำให้เรื่อนั้นคว่ำ ลากเหล่าคนบาปลงผืนน้ำไปทั้งหมด

ความตื่นตระหนกเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาได้เห็นสิ่งที่ปั่นประสาท มันคือสิ่งมีชีวิตระดับตำนานขนาดมหึมา เคยมีข่าวคราวเมื่อหลายสิบปีก่อนแต่ก็ไม่มีใครพิสูจน์ได้ว่ามันยังมีชีวิตอยู่ ทว่าตอนนี้พวกเขารู้แล้วว่าเรื่องเล่าของชาวประมงเป็นเรื่องจริง

‘มีคนเห็นมันว่ายอยู่ในทะเลไม่ไกลจากที่นี่’

‘พวกมันมีฟันแหลม ฉีกกระดูกทุกอย่างให้ขาดได้ภายในพริบตา’

‘และมันเล็งเหยื่อเก่งมาก ไม่มีทางรอดไปได้’

‘ทุกคนเรียกมันว่าอสูรกาย’

“มะ...เมกาโลดอน”

“ลูกพี่ ! อ้ากกกก !” เสียงกรีดร้องมาพร้อมกับเลือดมากมายที่กระชูด
ออกจากร่าง ภาพตรงหน้าคือลูกน้องที่ถูกฉลามยักษ์กัดแขนขาดไม่เหลือชิ้น
ดี จากนั้นก็ถูกดึงลงทะเล เสียงร้องจึงกลายเป็นเพียงฟองอากาศที่ผุดขึ้นมา
เท่านั้น

วินาทีที่คนอื่นได้เห็นตัวอย่างต่างก็รีบตะเกียดตะกายขึ้นไปบนซาก
เรือที่พังพินาศ

เสียดาบบนทะเลไม่มีใครเร็วกว่าฉลาม

“อ้ากกกกกก ! ไม่ ! ไม่ !!!!!!!”

“ลูกพี่ ช่วยผม...!”

ฉะ !

ไม่ฟังเสียงใครทั้งนั้น กับตันเรือคนเก่งปีนขึ้นไปอยู่บนเรือที่ท้องมันโผล่ขึ้นมา ตัวสั้นใหญ่เปียกชื้นไปด้วยน้ำเค็มขณะที่ดวงตาจับจ้องไปยังครีบทะโลงใหญ่ ฉลามตัวนั้นที่มันรู้ที่มา วายวนรอบตัวเขาราวกับกำลังวัดใจกัน เรือชูชีพไม่สามารถใช้การได้แล้ว ปานนี้คงจมลงทะเลเช่นเดียวกับของอย่างอื่นที่พลิกคว่ำ

ชายหนุ่มวัยห้าสิบได้แต่กลืนน้ำลายลงคอ ลูกน้องเขาตายหมดเหลือเพียงซากศพลอยให้เห็นอยู่ตรงหน้า ทุกคนถูกมัดแขน กัดขา เหลือเพียงตัวลอยไปมาไม่ต่างจากฉลามที่เขาจัดการ

เวลาตัดครีบทะโลง พวกเขาคงโยนเศษซากฉลามลงในน้ำโดยไม่คิดเลยว่ามันจะมีชีวิตต่อไปได้ไหม สนใจเพียงเงินทอง สนใจเพียงแค่ผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการตาย

“ตัวสั้นใหญ่เลยนะลุง”

“เฮ้ย !”

“ฮ่าๆ” เสียงหัวเราะของเด็กหนุ่มวัยไม่ถึงยี่สิบลอยวนเวียนอยู่รอบ
กายตอนที่ครีบของฉลามหายไปแล้ว หากแต่เขาไม่แน่ใจว่าตัวเองหลงหรือ
ว่านี่คือของจริง “พอจะคุ้นๆ กับภาพนี้ไหม ภาพที่คนถูกตัดแขนตัดขาแล้ว
โยนลงน้ำไป”

“นะ...นั่นใคร !?”

“แน่ใจหรือว่าลุงอยากรู้ก่อนตาย”

“!!!!”

“เอาจริงผมก็อยากบอกนะเผื่อว่าลงไปจะบอกซานต้าให้เอาขนมมา
ให้ ผมน่าจะชอบมาชมเมโล่มากกว่าชิ้นส่วนมนุษย์พวกนี้อีกลุงรู้ไหม”

“อะ...อีก”

“แต่ที่ผมทำเพราะว่าคนอย่างพวกลุงมันไม่มีสามัญสำนึกไง” เสียง
เริ่มเข้ามาใกล้ “ลุงคิดว่าตัวเองจะทำอะไรในทะเลนี้ก็ได้โดยไม่คิดเลยว่าคน
อื่นจะเดือดร้อนแค่ไหน มนุษย์อย่างนี้อยู่ไปมันก็รกโลกจะตาย”

“นะ...นี่แกเป็นใคร ออกมาเดี๋ยวนี้นะ !”

“ปู่ !”

“เหวอ !”

ตุ้ม !

“ฮ่าๆ” เสียงหัวเราะดังลั่นกว่าก่อนหน้านี้มากเมื่อทำคนแก่ตกใจจน
หงายหลังตกทะเลได้ ถึงอย่างนั้นเจ้าตัวก็ยังตะเกียดตะกายขึ้นมาอยู่ที่เดิม
มองเด็กหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลเข้มที่เปียกชื้นไปด้วยน้ำทะเลใส นาที่
นั้นเขาได้แต่ตกใจ ไม่คิดว่ากลางทะเลแบบนี้จะมีคนว่ายน้ำโดยไม่กลัวอะไร

และน้ำเสียงกับท่าทีนั้นก็บ่งบอกแล้วว่าอีกฝ่ายคือคนที่ขู่เขาให้กลัว
แทบขาดใจ

“ไ้ลุง อยากเจอหน้าผมไม่ใช่หรอ ผมมาแล้วนี่ไง”

“นี่ นี่แกเป็นใคร” ทามเสียงลั่น “แล้วแกลงไปทำอะไรในน้ำนั่น”

“พวกมนุษย์นี่โง่จั่ง ทั้งที่เห็นไปแล้วแท้ๆ ว่าผมทำอะไรได้”

“หา ?”

“หรือจะตีหน้าซื่อทำเป็นมองไม่เห็นความจริงไป เอน่าลุง จะตายอยู่
แล้วคิดอะไรให้มันอะเมซิงหน่อยได้ไหม”

“แกพูดบ้าอะไร แกบ้าไปแล้วหรอ”

“ไอ้เศษสวะ”

“!!!”

“กลัวจนขี้ขึ้นสมองแล้วยังมาหาว่าคนอื่นบ้าอีก อุตส่าห์ให้ทางเลือก
แถมดี ๆ” นัยน์ตาสีสวาววโรจน์คล้ายกับมีพายุโหมอยู่ข้างใน เด็กหนุ่มวัยสิบ
เจ็ดลอยตัวอยู่ในน้ำ จับจ้องไปที่เหยื่อรายสุดท้าย “ในเมื่อลุงไม่เล่นกับผมก็
ไม่เป็นไร เพราะผมเองก็ไม่มีเวลาเล่นกับลุงเหมือนกัน”

“หะ...หมายความว่าไง”

“เสียใจด้วยนี่ไม่ใช่ปริศนาคำทาย”

“อีก”

“ผมเป็นพวกเปื่อง่าย ในเมื่อลุงทำให้ผมสนุกไม่ได้ผมก็ขอจัดการเลย
แล้วกัน” ดวงตาอีกฝ่ายเบิกกว้างเมื่อเห็นว่าฟันขาวเริ่มมีเขี้ยวงอก

ออกมา “เสียใจด้วยนะที่ลุงจะไม่ได้ครีบลามเอาไปขึ้นเงินนะ และลุงพลาดมากที่มาทะเลแถวนี้ไม่มีใครบอกลุงหรือไง ?”

เจ้าตัวกลืนน้ำลายลงคออย่างห้วนใจ

“ผมจะบอกให้เอาบุญก่อนลุงตายก็ได้ ว่าทะเลนี่คือถิ่นของผมใครหน้าไหนที่มันกล้าจองหอง ลามจะสั่งสอนมันให้ตาย” เขี่ยดยิ้มขณะที่ขาเริ่มกลายเป็นบางอย่างที่กำลังเคลื่อนไหว “และเมื่อไหร่ที่ผมเห็นว่าลุงกำลังจะผ่าท้องป่าเดียร์ ในนั้นนะมีน้องๆ ของผมอยู่ลุงรู้ไหม”

“อะ อะไร”

“ผมไม่มีทางให้อภัยคนที่ว่านาย”

“กะ...แก”

“ไปตายซะไอ้ชาติชั่ว :)” รอยยิ้มน่ากลัวเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้เห็น ใบหน้าหล่อเหลาของเด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดปียืนยาวพร้อมเรียงรายไปด้วย ขากรรไกรขาว เนื้อตัวที่เต็มไปด้วยมันกล้ามก็เปลี่ยนกายยืดยาว แขนทั้งสองสืบนั่นกลายเป็นครีบนขนาดใหญ่ ขาที่เคยเตะน้ำไปมาเพื่อให้ลอยตัวได้ก็กลายเป็นหางยาวสวย

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มสะท้อนภาพคนชาติชั่วก่อนจะดำน้ำลึก ให้
ผิวสัมผัสความเย็นฉ่ำ อีกส่วนคือให้อีกฝ่ายระลึกสิ่งที่ตัวเองทำ

จากนั้นก็พุ่งขึ้นมากะโจนใส่ร่างของลุงคนนั้น

ฉีกแขนและขาให้กลายเป็นคนละส่วนกัน แล้วปล่อยให้ฉลามที่เหลือ
มารวมกันตัว

“ถึงเวลามือเย็น :)”

ฉลามร้อนรัก 1 : ลูกชายโซลฮิลเดนสัน

ร่างกายปราดเปรียวที่เหยียดยาวว่องไวทวนกระแสน้ำตรงดิ่งไปยังที่อยู่อาศัย ดวงตาสีน้ำตาลของผมที่ได้มาจากแม่กำลังกวาดมองไปรอบตัว ตรวจสอบดูว่ามีอะไรผิดปกติไหม ประสาทรับกลิ่นยังคงทำงานได้ดีเยี่ยม ดีหน่อยที่ไม่มีอะไรมาสร้างความสนใจผมให้วนกลับ

ครีบบยาวของเมกาโลดอนโตเต็มวัยแผ่พื้นผิวน้ำราวกับต้องการจะเตือนให้คนอื่นรู้ว่ามัจจุราชแสนร้ายกาจกำลังมาหา แต่ความจริงแล้วผมก็แค่ชอบเวลาที่มันสัมผัสอากาศ ความเย็นของสายลมที่พัดผ่านพาให้ผมรับรู้ได้ถึงการใช้ชีวิตในฐานะอะไรบางอย่าง

บางอย่างที่บนโลกนี้ไม่อาจพิสูจน์ความเป็นมา

บางอย่างที่บนโลกใบนี้คิดว่าเราต่างสูญพันธุ์ไปเมื่อล้านปีก่อน

บางอย่างที่บนโลกนี้เคยค้นพบเพียงเศษซากเน่าหนอน

แต่ตอนนี้คนที่คิดแบบนั้นต้องไปนอน เพราะผมคือสิ่งที่พวกเขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะยังมีชีวิตอยู่ได้ ด้วยร่างกายที่มีสองมุมดังเหรียญเงิน

ทอนที่มีสองด้าน ยามลงน้ำผมคืออสุรกายที่ใครเห็นเป็นต้องหวาด ร่างกาย
ยื่นยาว มีหางขนาดยักษ์ ครีบยาวที่เป็นสัญลักษณ์ให้รู้ถึงความดุร้าย แต่ของ
พวกนั้นยังเทียบไม่ติดกับชากรรไกรที่เรียงรายอยู่บนปากนั้น

ผมใช้มันฉีกกระชากเหยื่อมากมาย ตั้งแต่แมวน้ำตัวเล็กจนถึงวาฬตัว
ใหญ่

แน่นอนของพวกนั้นอาจเทียบกับมาซเมโล่และอาหารที่แม่ผมทำ
ไม่ได้ ทว่ามันก็อร่อยที่สุดแล้วสำหรับฉลามตัวใหญ่ที่โตเต็มวัยอย่างผม

ถ้าเป็นคนอื่นเขาจะเรียกผมว่าปีศาจ แต่ผมมีชื่อที่สุภาพนะ

เมกาโลดอน

นั่นคือคำเรียกของผม

ปรับแตงนิดหน่อยตรงที่ผมเป็นฉลามครึ่งคน

แค่นั้นก็น่าจะบอกแล้วว่าอีกด้านหนึ่งของผมเป็น...

“แดเนียล”

“เวร” ผมสบถเมื่อคืนร่างกลายเป็นมนุษย์แล้วพบกับใครบางคนที่ยืนรออยู่ตรงชายฝั่ง นัยน์ตาสีดำที่ถอดฟอมาทำเอาผมได้แต่ยิ้มแหย้ให้เขา ทำเป็นเกาหัวระคนเสียเส้นผมที่เปื้อกชั้นของตัวเองลดความกดดัน อีกส่วนคือไม่อยากจะสบตากับเขานัก

ก็ ‘พี’ นะตาตุเหมือนพ่อเลย

“ชีวาน”

“นายไปไหนมา” เจาะประเด็นทันทีโดยไม่รอให้ผมขึ้นจากทะเลหลังบ้านให้เรียบร้อยก่อน เจ้าตัวอยู่ในชุดลำลองแสดงให้เห็นว่าเขาอยู่ที่นี้นานแล้วตั้งแต่เราจากกัน “นายบอกพีว่าจะกลับมาเอาของที่บ้านไม่ใช่หรอ”

“เอ่อคือ...ผมหมายถึงบ้านเพื่อนนะ ผมลืมของไว้ที่จอร์จี่” ผมทำกลมเกลื่อนหลีกเลี่ยงความผิด เผลอก่อนหน้านี้เราออกไปว่ายนน้ำแถวบ้านเก่าของแม่ด้วยกัน ติดแค่ว่าผมดันได้กลิ่นเลือดและรู้ดีว่ามีคนบุกรุกอาณาเขตที่พวกเราสร้างเลขาข้ออ้างว่าจะไปเอาของที่บ้าน ก่อนจะหนีไปอีกทางเพื่อจัดการคนพวกนั้น

ชีวานเป็นพีคนโต เขามักไม่วิ่งเข้าหาปัญหาอย่างที่ผมทำ สาบานได้เลยว่าถ้าผมบอกความจริงไป เขาจะลากผมกลับบ้านทันทีโดยไม่ฟังข้อแม้อะไรทั้งนั้น ผมรู้ว่าเขาไม่ผิดที่จะปกป้องน้อง มันเป็นคำสั่งของแม่ด้วยที่เขา

ต้องปฏิบัติ แต่คิดดูสิว่าถ้าผมไม่ไปช่วย คนพวกนั้นจะถูกฆ่าไปมากมาย
แค่ไหน

ผมทนอยู่เฉยๆ มองเห็นพวกฟ้องของตัวเองโดนทำร้ายไม่ได้ เราเป็น
คนละคนนะ เราก็ต้องช่วยกันสิ

“แล้วไหนล่ะของที่นายลืมไว้ที่จอร์จี่”

“สงสัยผมจะลืมหยิบติดมือมา” ผมทำเป็นยิ้มเดินขึ้นมาจนถึงชายฝั่ง “ผมนี่ขี้
ลืมจริง ไว้ค่อยโทรบอกให้เขาเอามาให้ที่โรงเรียนพรุ่งนี้แล้วกัน ฮ่าๆ”

หัวเราะตบท้ายแม้จะรู้ว่ามันไม่เนียนเลยสักนิด ไม่มีอะไรที่ชิวานจับ
ผมไม่ได้ เขาเป็นคนซนดี ช่างสังเกตจึงจับพิรุณได้มากกว่าใครๆ อยู่ที่ว่า
พูดออกมาไหม ซึ่งส่วนใหญ่เขาจะนิ่งให้เราคายความลับออกมาเองมากกว่า
ผมกลืนน้ำลายลงคอเมื่อเรามาขึ้นประจันหน้า ดวงตาสีดำคู่นั้นมองมาอย่าง
คาดคั้น

ผมเลียปาก นิสัยที่ติดจากแม่มา

“ตัวนายมีกลิ่นเลือดติดมา”

“...”

“น้ำทะเลไม่ได้ทำให้กลิ่นมันเบาบางลงหรอกนะ นายก็รู้ดี”

“บ้าจริง” ผมสบถเป็นอย่างที่คิดว่าผมหลอกเขาไม่ได้ “ผมก็แค่แวะไปช่วยเพื่อน ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้ใคร”

“บอกความจริง”

“ผมลุ่มเรือชาวประมงและเผลอกัดพวกเขาไปคนสองคนครับ” ยอมรับความจริงพลางฉีกยิ้มเหมือนตัวเองไม่ได้ทำอะไรผิด ต่างจากพี่ชายที่ตีหน้านิ่งแสดงให้รู้ว่าเขาไม่พอใจกับสิ่งที่ผมเพิ่งไปทำมา “โอ้พี่ผมแค่ไปช่วยพวกพ่อมดพี่ก็รู้นี่นา ไ้พวกนั้นมันบุกรุกอาณาเขตเรานะ มันเกือบจะผ่าท้องป่าเดียร์แล้วถ้าผมไปช่วยไม่ทัน”

“แต่นายก็ควรบอกพี่ไม่ใช่ตัดสินใจเอาเองแบบนั้น ถ้าเกิดมีใครเห็นนายเข้าแล้วตามล่านายขึ้นมา”

“ขออภัยละ เก็บไว้ให้แม่บ่นผมบ้างเถอะ” รีบยกมือห้ามขอให้พี่หยุดบ่นก่อน “ผมรู้ว่าผมทำผิด ผมสำนึกผิดแล้วครับ”

“คราวก่อนนายก็พูดแบบนี้ นายจะทำให้แม่เป็นห่วงนะแดเนี่ยล”

“ถ้าแม่ไม่รู้แม่ก็ไม่ห่วงหรอก พี่ก็อย่าบอกแม่สิ”

“พี่จะไม่ช่วยคนไม่ดี”

“ผมน้องชายพี่นะ” ย่นคิ้วใส่ถอนหายใจทิ้งระคนส่ายหน้าไปมาที่ได้ยินแบบนั้น ชีวานไม่ค่อยจะช่วยเหลือผมเลยเวลาผมทำอะไรผิดพลาด เขามักให้ผมรับกรรมคนเดียวต่อให้ผมสมควรจะได้รับก็ตาม “คุยกับพี่แล้วปวดหัวซะมด ผมไปอาบน้ำดีกว่า”

“นายคิดว่าจะปิดแม่ได้หรือไงกัน”

“ถ้าผมอาบน้ำก่อนพ่อจะได้กลิ่น ก็ไม่มีใครฟ้องแม่เรื่องนี้แล้ว” ยักคิ้วกวนประสาทก่อนจะรีบสาวเท้าเข้าไปในบ้านหลังใหญ่ บ้านหลังนี้คือที่ซุกหัวนอน ผมเติบโตมากับมันเช่นเดียวกับทะเลอันกว้างใหญ่ มันเป็นสะพานเชื่อมให้เรารู้ตัวดีว่าเราเป็นใคร

ผมเป็นได้ทั้งฉลามและมนุษย์ จริงๆ ต้องบอกว่าเป็นเด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดที่ไม่ค่อยจะเชื่อฟังใคร ไม่ใช่ว่าผมหัวรั้นหรือถูกเลี้ยงมาแบบตามใจ ผมแค่ใช้ชีวิตตามแบบที่พ่อสอนไว้

พ่อบอกให้ผมใช้ชีวิตให้คุ้มค่ายังไงล่ะ

“หิ ชีวาน ไม่มีใครอยู่บ้านสักคน” ผมกระตุกยิ้มเมื่อเดินมาถึงบ้าน แล้วเกาะประตูบานเลื่อนที่ติดกับสระว่ายน้ำ สะโงกหน้าไปดูว่าในบ้านมีใคร อยู่ไหม ปกติจะได้ยินเสียงทีวีเปิดค้างไว้ หากแต่เนี่ยทั้งบ้านเงียบสนิทไม่มีแม้ เสียงหายใจแหว่งเข้ามาในประสาทหู

เดาว่าแม่มคงยังไม่กลับจากฟิฟิภักดิ์ ส่วนพ่อทั้งสองของผมคงพาน้องชายไปเรียนดนตรีอยู่ ทำเอาผมนี้ยิ่งกว้างมั่นใจว่าตัวเองรอดพ้นจากวิกฤต ไม่มีคนจุมูกตืออยู่แบบนี้ผมก็ใช้ชีวิตได้เต็มที่

ถ้าไม่คิดว่า...

“พี่ฝันอะไรรออยู่หรือแดเนี่ยล”

“ชิน่อน...!”

“เฮ้ย !”

ตุ้ม !

“!!!!” ปฏิกริยาอัตโนมัติพาให้ผมกระโดดลงสระน้ำทันทีที่น้องชายโผล่มาจากด้านหลัง นานที่นั่นชิน่อนได้แต่อ้าปากค้าง ทำตาโตที่ผมเป็นบ้า

อะไรไม่รู้ จู่ๆ ก็ทำตัวประหลาดขึ้นมา มันช่วยไม่ได้ที่ผมจะร้อนตัว น้องผม
เป็นคนจมูกไวมากถ้าเขาได้กลิ่นเลือดบนตัวผมนะ รับรองว่าผมไม่ตายดีแน่

“แดเนี่ยลพี่ทำอะไรนะ” น้องชายที่เล็กล็กทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ
รีบวิ่งมาหาผมก่อนจะหยุดยืนตรงขอบสระที่ผมไถลขึ้นมาหายใจ “ผมทำให้พี่
ตกใจขนาดนั้นเลยหรอ”

“ปละ...เปล่าสักหน่อย พี่แค่มาทดสอบว่าน้ำอุ่นพอไหม”

“หา ?”

“ก็เราจะได้ลงมาเล่นกันไง เราเป็นลูกจลมานะต้องหัดว่ายน้ำ
ตลอดเวลาสิ !” ทูบอกตัวเองเพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาภูมิใจกับสายเลือดนี้
ขนาดไหน แม้ความจริงจะเป็นแค่อาการตกใจของคนที่ทำคามผิดมาเท่านั้น
อีกส่วนคือผมรู้ดีว่ากลิ่นคลอรีนในน้ำจะช่วยดับกลิ่นคาวของสิ่งที่ผมเพิ่งกัด

ถึงขึ้น่อนจะประสาธรับกลิ่นไวมาก แต่ผมไม่คิดว่าจะไวขนาดที่ได้
กลิ่นเลือดทันหรอกนะ ถ้าเกิดน้องจะจับได้ผมได้ ผมว่าคงมาจากท่าที่มีพิรุณ
นั้น

“แดนนี่พี่ทำตัวไม่ดีอีกแล้วหรอ”

“ชู้ว ! อย่าพูดเสียงดังสิ !” ผมรีบวิ่งมาตะครุบปากน้องที่โพล่ง
ออกมาอย่างตั้งใจ “นายจะทำให้พี่โดนฆ่าแน่รู้ไหม”

“อันแอ่อ่าอ้ออ้อ (จั่นแปลว่าพี่ทำผิด)”

“พูดอะไรพี่ไม่ได้ยิน”

“อ้อ !”

“อย่าร้องสิ เดี่ยวพ่อก็ดูพี่”

“พ่อจะดูก็ต่อเมื่อลูกทำผิด”

“!!!!”

“เอามือออกจากปากน้องสิ”

“ผม...”

“พ่อบอกให้เอามือออกจากปากน้อง แดเนี่ยล”

แย้แล้ว...

เสียงทุ้มต่ำของชายวัยกลางรังส่ายตาของพวกเราทั้งหมดให้หันไปหา ความเย็นยะเยือกที่แผ่ซ่านมาทำให้ผมรับรู้ได้ว่าความเดือดร้อนมาเยือนชนิดที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ผมเอามือออกจากปากน้อง ค่อยๆ บันหน้ายิ้มให้กับเจ้าของความดุดันที่พุ่งตรงมาแต่ไกล สบตาเจ้าของนัยน์ตาสีเดียวกับพี่ชาย

“พ่อฮะ”

“ลูกกลับช้า” คำพูดนั้นทำเอาน้ำลายกลืนยากขึ้นมาทันใด “พี่ชายลูกกลับมาก่อนเป็นชั่วโมง ชี้นอนก็ติดต่อลูกไม่ได้เพราะลูกไม่ได้เอาโทรศัพท์ไป”

“ก็ผมไปว่ายนํ้ามานี่นา”

“ลูกไปไกลกว่าที่แม่สั่งห้ามซะไหม”

“แฮะ” ยิ้มเหยยให้คนพ่อ สำหรับผมแล้วคนที่น่ากลัวรองมาจากแม่ก็คือผู้ชายตรงหน้า

‘ตาย อิลเดนสัน’ เมกาโลดอนหนุ่มที่โตเต็มวัยกว่าผมนัก เขาเปรียบเสมือนเงาของแม่และผู้คุมกฎของบ้านหลังนี้โดยมีผมที่ชอบแหกกฎอยู่เป็นประจำ ถึงจะรู้ว่าต้องโดนทำโทษทุกครั้ง ผมก็ยังดี้อ้านอยู่ดี ซึ่งอย่างที่ผมบอกไปก่อนหน้านี้ ผมไม่ได้มีเจตนาไม่ดีอะไรทั้งนั้น ผมแค่ทำตามที่พ่ออีกคนสอนสั่ง

‘ดีแลน อิลเดนสัน’ คือแบบอย่างที่มีสมบูรณ์แบบของผม เราสองคน
เหมือนกันมาก รู้ใจกันยิ่งกว่าเกิดมาเป็นพี่น้อง เสียตายที่เขาเป็นพ่อ และผม
เป็นลูกที่มีพี่ชายอยู่แล้ว พ่วงมาด้วยน้องชายที่ห่างกับผมสองสามปีที่ผมไม่
ค่อยสนใจเรื่องนี้เท่าไรหรอก

อย่าแปลกใจถ้าพวกคุณไม่รู้เรื่องราวว่าทำไมผมถึงมีพ่อสองคนได้ ถ้าคุณ
สงสัยผมแนะนำให้คุณกลับไปย้อนอ่านเรื่องราวก่อนหน้านี้

ที่ฉลามคลั่งรัก :)

“ดูเหมือนลูกจะไม่ฟังที่แม่เขาห้ามเลย”

“ไม่ใช่ซะหะ ผมก็แค่แวะไปทักทายพวกเพื่อนเก่า” ผมรีบแก้ตัวจนลื่นแทบพัน
กัน “มีฉลามที่กำลังท้องอยู่ผมเลยไปเยี่ยมเขา อยากรู้น้องๆ ผมที่เกิดมา
จะเป็นยังไงบ้าง”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นทำไมถึงโกหกสีวานว่าจะกลับบ้าน”

“ผม...”

“พ่อว่านั่นไม่ใช่ข้อแก้ตัวที่ดี” ถึงกับจนตรอกเมื่อถูกดักทางขนาดนี้ ผมว่าชิวานน่าจะรู้ทันผมเก่งแล้วนะ แต่พ่อตายนะเก่งกว่าเขาหลายเท่า ไม่แปลกเลยเนื่องจากดีเอ็นเอพวกเขาเหมือนกัน ผมได้จากพ่อมาแค่ร่างฉลามเท่านั้น ส่วนอย่างอื่นเหมือนกับน้องชายเขาไม่มีผิด

พอเป็นแบบนี้ผมเลยหันไปหาน้องชาย หวังเพียงเขาจะช่วยผมให้พ้นผิด

ทว่าน้องกลับทำเพียงยิ้มเพราะพ่อเดินมาซ้อนหลังราวกับกอดดันไม่ให้ช่วยอะไรผมได้อีก เจ้าตัวเลยพูดคำว่าขอโทษแบบไร้เสียงออกมา

ถ้าไม่ติดว่าเป็นลูกฉลามผมคงดำน้ำตายไปแล้ว

“เกิดอะไรขึ้นกันพี่ ทำไมลูกชายตัวดีของผมถึงหน้าเหวอแบบนั้น”

พลันฟ้าก็ส่งผู้ช่วยแสนน่ารักลงมา

“ไปทำอะไรมาอีกละแดเนียล”

“พ่อฮะ ช่วยผมด้วย” พุดเสียงแผ่วก่อนจะตะเกียดตะกายวิ่งไปหาพ่อ ดีแลนส่ายหน้าใส่ผมเล็กน้อย ไม่ต้องพูดก็น่าจะรู้ว่าผมกำลังมีปัญหา แต่เชื่อเถอะถ้าเป็นเขาละก็ จะต้องเข้าข้างผมแน่นอน “ผมแค่ไปหาเพื่อนตรงแถวตะวันออก พ่อตายเลยคุณใหญ่เลย”

“ก็ตรงนั้นมันเป็นเขตที่แม่เขาสั่งห้ามไป”

“ใจเย็นพี่ ลูกเรากำลังโตจะให้เขาวายอยู่แถวนี้ตลอดไปไม่ได้”

เห็นไหม

“และแถวนั้นก็ป็นอาณาเขตเรา ลูกเราจะแวะเวียนไปเยี่ยมเพื่อนบ้างผิดตรงไหน” ผมแทบจะร้องไห้เลยที่พ่อดีแลนเข้าข้างผมมากกว่าใคร เป็นจังหวะเดียวกับที่ชีวานเดินมาสมทบ เขายืนมองเราสี่คนก่อนที่ชีวนจะรีบวิ่งไปกอดแขนพี่ชายเขา

ดูก็รูว่ำน้องชายผมเลือกข้างแล้ว ตอนนีผมีแค่พ่อเป็นเกราะป้องกัน

“นายให้ท้ายแดเนียลมากเกินไปดีแลน นายรู้ดีว่าแถวนั้นมันอันตราย”

“แต่ผมก็รอดมาได้นะฮะ”

“แดเนียล” คนที่ปรามผมไม่ใช่ หากแต่เป็นชีวานที่ส่งสายตามาดู เขาส่ายหน้าไปมาเป็นเชิงบอกผมว่าอย่าได้ริอาจเปิดปากพูด ไม่งั้นพ่อตายคงกลายร่างแล้วขยำผมตายทั้งเป็นแน่ ซึ่งบอกเลยว่ามันไม่น่าดูนักหรอก ถึงผมกับพี่

จะเป็นฉลามที่โตเต็มวัยแล้ว แต่เรื่องพละกำลังทางกายยังงี้ก็ต้องยกให้รุ่นพ่อ

หน้าซำด้วยอายุที่มากกว่าเขาย่อมตัวโตกว่าเรานัก ตอนนี้พวกเรายังเป็นแค่วัยรุ่นที่เล่นสนุกไปวันๆ

ช่วยวงเล็บชื่อผมตรงคำว่าวัยรุ่นด้วยนะ พี่ผมนะไม่ใช่พวกที่หาเรื่องสนุกแบบผมหรอก

“ถ้าไซล์รู้่านายปล่อยให้เขาไปคงได้เห็นดีกัน”

“พี่ก็อย่าบอกไซล์สิ ลูกไปครั้งเดียวเองไม่ใช่หรือไงกัน”

“น้องไปมาก็ครั้งเดียว”

“สามครับพ่อ”

“พี่ !” ผมถลึงตาใส่คนที่โกหกไม่เป็น “พี่ไม่จำเป็นต้องบอกพ่อทุกเรื่องก็ได้ !”

“โทษที่แดเนียล แต่บ้านเรามีกฎว่าห้ามพูดโกหกนายลิมหรือไง”

“อย่างน้อยพี่ก็น่าจะหวังสวัสดิภาพของผมหน่อย” ชีวานถอนหายใจ เขาไม่ได้ดูสนใจอย่างที่ผมขอ กลับกันแล้วเขาดูเหนื่อยหน่ายมากกว่า ต่างจากคุณพ่อที่มองหน้าผม แหวตาแบบนั้นทำเอาผมหงอเป็นลูกหมา ขนาดพ่อดีแลนยังหาเหตุผลมาช่วยแก้ไขไม่ได้เลย

“นับแต่นี้ลูกถูกกักบริเวณหนึ่งอาทิตย์”

“ว่าไงนะ !?”

“พอเลิกเรียนลูกต้องกลับบ้านทันที ถ้าจะไปว่ายน้ำก็ต้องไปกับพี่หรือรอไปกับพ่อคนเดียวเท่านั้น ห้ามลูกฟังคำสั่งดีแลนจนกว่าลูกจะทำตัวดี”

“พี่ แบบนั้นมันเกินไปหรือเปล่า” พ่อดีแลนรีบออกตัวปกป้องผม “แค่เตือนแดเนียลก็พอแล้วหนิ กักตัวหนึ่งอาทิตย์นี้ทำเหมือนลูกเป็นนักโทษเลยนะ”

“ดีแคไหนแล้วที่ฉันไม่กักตัวสามอาทิตย์หรือเท่ากับจำนวนที่แดเนียลฝ่าฝืนคำสั่ง”

“...!!”

“ถ้าไม่อยากโดนทำโทษก็ไปบอกแม่เขาว่าไปทำอะไรมา แล้วให้แม่เป็นคนตัดสิน...”

“กลับมาแล้วครับ”

ปัง !

“คุณพ่อ เด็กๆ อยู่ไหนกันนะ มาช่วยแม่ถือของหน่อย” เสียงที่คุ้นเคย ดังก้องมาจากประตูหน้าบ้าน จังหวะนั้นทุกคนหันขวับไปมองเจ้าของนามสกุล ที่พวกเราใช้กันในปัจจุบัน เรือนร่างสมส่วนที่มาพร้อมกับแววตาแสนรัก เส้นผมสีน้ำตาลถูกตัดให้สั้นลงเล็กน้อยเพื่อไม่ให้ทึบดวงตาคู่นั้น

ก่อนที่รอยยิ้มจะแต่งแต้มบนใบหน้าตอนเดินมาเห็นพวกเรา

“ประชุมอะไรกันครับที่รัก หืม ?”

“แม่ครับ !”

“โซล” พ่อตายเรียกชื่อแม่ตามหลังพลางเดินไปหอมแก้มเขาเป็นการ ทักทาย แน่نونว่าพ่อดีแลนของผมนักไม่น้อยหน้า เขาจู้บปากแม่เบาๆ ขณะที่ แม่ยังงงอยู่ที่เห็นพวกเราอยู่กันครบองค์ประชุมขนาดนี้ คนเป็นแม่ที่ถูกหอม ถูกจูบก็จูบแก้มพวกเขากลับทันที

“มีใครบอกผมได้ไหมว่าทำไมถึงมารวมกันอยู่ตรงนี้ ?”

“คุณลองทายสิ”

“เดาว่าตัวแสบของผมก่อเรื่องอีกแล้วสิ”

“อืม”

“แดเนียล”

“ผมขอโทษครับแม่ ฮีออล”

แค่เรียกชื่อก็ทำเอาผมแทบคลานเข้าเข้าไปหา ผมวิ่งไปกอดเอวแม่ผู้เป็นที่รัก เปียดแก้มลงกับหน้าท้องแบนราบเป็นการอดอ้อน ทำเสียงคล้ายคนร้องไห้ให้แม่ใจอ่อนแม้จะไม่มีน้ำตาบนใบหน้าเลยสักหยดก็ตาม มันเป็นการทำทางประจำที่ใช้เวลาจะถูกว่า ซึ่งมันก็ช่วยให้รอดตายแค่บางครั้งเท่านั้น

แรกๆ มันก็ได้ผลดี แม่ไม่ค่อยคิดเท่าไรหรอกว่าหลังๆ ดูเหมือนไม่ตายนี้จะใช้บ่อยไป

“กักบริเวณสามอาทิตย์”

“ฮือออ” แกล้งบีบน้ำตาไปที่ที่แม่พูดโดยไม่ให้ผมได้อธิบาย ผมเชื่อมาเสมอว่าแม่มีสัมผัสพิเศษที่รู้เห็นเรื่องทุกอย่างได้โดยไม่ต้องบอก พ่วงมาด้วยอำนาจในการตัดสินใจที่ผมได้แต่ร้องขอ “แม่ฮะ ฟังผมก่อน ผมไม่ได้ตั้งใจจะฝ่าฝืนคำสั่งแม่นะ”

“นี่เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วที่ถูกพูดแบบนี้ ทุกครั้งก็เห็นจบที่มาแกล้งบีบน้ำตาใส่แม่”

“ผมไม่ได้แกล้งนะ ผมรู้สึกผิดจริงๆ”

“แดนนี่ พี่อย่าหลอกแม่สิ”

“นายจะทำให้ความผิดเพิ่มขึ้นนะแดเนี่ยล”

“ฮู้ว !” หันไปดูพี่น้องตัวเองที่ไม่ได้ช่วยกันเลยสักนิด ชื่นอนเลยอยู่ปากใส่ไปที่พลาถกอดแขนพี่ชายคนโตแน่น ผมเห็นแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจระคนกลอกตาใส่ กับพี่ชายคนนี้น้องเคยรักบ้างไหมอยากจะถามอยู่หลายครั้ง แค่กลัวคำตอบว่าถ้าบอกไม่รักขึ้นมาตัวเองจะเศร้า

ไว้ผมทำดีกับชื่นอนให้มากก่อนแล้วค่อยถามน้องละกัน ถึงตอนนั้นผมก็พอจะมั่นใจแล้วว่าน้องรักผมแน่นอน

“แม่ครับ ผมขอโทษ” ผมกลับมาอ่อนแออีก “ผมผิดไปแล้ว ผมจะไม่ทำอีก คราวนี้ผมสำนึกผิดจริงๆ”

แม่เลิกคิดว่าเหมือนไม่เชื่อกัน

“ขออภัยครับแม่ แม่ก็รู้นี่ว่าผมมีแข่งว่ายนํ้าอาทิตย์หน้า ถ้าแม่กักบริเวณผม ผมไม่ได้ซ้อมขึ้นมาเพื่อนๆในชมรมคงหัวเราะกันใหญ่”

“ไม่ได้ซ้อมในชมรมก็ไม่ได้ทำให้ลูกว่ายนํ้าลงหรรอกจริงไหม” แม่ดักทางเข้าให้ “เพราะถ้าเป็นแบบนี้จริง สายเลือดฉลามในตัวลูกคงน่าผิดหวังน่าดู”

“โอ้แม่ครับ”

“ที่รักใจดีกับลูกน้อยสิ” พ่อผมที่เสียบไปนานในที่สุดก็ยอมเปิดปากช่วยพูดให้ “ผมรู้ว่าแดเนียลทำผิดหลายครั้ง แต่เฮ้ คุณลองย้อนนึกถึงตอนเราเป็นวัยรุ่นสิ ตอนนั้นเราดีอกว่านี้อีกคุณจำได้ไหม”

“นั่นถึงเป็นสาเหตุที่ผมไม่อยากให้พวกเขาต้องเจอกับอันตราย”

“ไม่มีใครทำอะไรลูกเราได้หรอก ลูกเราเก่งจะตายนะโซล” พ่อดีแลนยิ้มมีผมพยักหน้าเป็นการเสริมทัพ “หรือถ้าจะลงโทษจริงๆ ก็น่าจะเป็นแก่

ชมรมลูกบ้าง แดเนียลฝึกมาตั้งนานถ้าไม่โผล่ไปซ้อมเลยมีหวังคงโดนเพื่อน
ล้อแยะ”

“จ้ะนายจะรับโทษแทนไหมละ”

“ถ้าราชินีของผมจะลงโทษผมบนเตียงผมก็รับแทนได้”

“นายหวังสูงเกินไป”

“พี่ก็ใส่ไฟเก่งเหมือนกัน” สองพ่อหันมาประชันกันเองทำเอาแม่ปวด
หัวหนัก ก่อนจะเดินออกมาจากตรงนั้นไม่อยู่กลางห้ามเหมือนทุกที แววดา
ของแม่อ่อนลงพลันมือบางก็ลูบหัวผมแบบทุกที ได้มาลูบแก้มนิดๆ ให้ผม
เบียดแก้มลงกับมือหอมๆ นี่

มือที่โอบอุ้มผมมาตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์

“แดเนียล ลูกจะต้องเรียนรู้ความผิดพลาดบ้างนะ” แม่พูดเสียง
จริงจัง “แม่จะมากอยู่กับบริเวณลูกตลอดเวลาไม่ได้ ที่ทำอยู่ตอนนี้ก็เพื่อให้ลูก
รู้ว่าอะไรดี อะไรผิด อะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ ไม่ใช่แม่อยากกักขัง แต่โลก
นี้มันไม่ได้ใจดีอย่างที่เราคิดไว้”

“...”

“ข้างนอกนั้นมีอันตรายมากมายเกินกว่าที่ลูกจะเดาได้ ถ้าลูกเอาตัวรอดได้ก็ถือว่าโชคดีไป แต่ลูกลองคิดถึงวันที่มีคนจับลูกได้และรู้ว่าลูกเป็นอะไร”

“ผม...”

“ลูกอาจคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่แม่เคยเห็นมาก่อนว่ามันจะจบยังไง” เหมือนเห็นอดีตแสนโหดร้ายฉายชัดอยู่ในดวงตาคู่นั้น แม่กับพ่อผ่านอะไรมาเยอะมาก และคงมีอีกหลายสิ่งที่ยังไม่ได้เล่าให้พวกผมฟัง “ซึ่งแม่บอกได้ว่ามันไม่ดีเท่าไร ลูกช่วยทำความเข้าใจหน่อยได้ไหม แดเนี่ยล”

“ครับแม่” ผมขานรับรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหมาหูดกที่โดนเจ้านายสั่งสอน ถึงอย่างนั้นที่แม่พูดมันก็ไม่ได้ผิดไปซะทีเดียวหรอก คิดแค่ว่าความเล็ดร่อนอยากกร้านโลกของผม มันทำให้ผมไม่ค่อยเชื่อฟังที่แม่พูดนัก เดว่าเกือบเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ได้ก็วัยรุ่นเป็นเหมือนกัน

โดยเฉพาะวัยรุ่นที่มีเลือดฉลามอย่างผม ความอยากกร้านโลกย่อมเพิ่มขึ้นเป็นสิบเท่า

เสียดายที่ตอนนี้ต้องลดลงมาจนกว่าแม่จะให้ภัยกัน เพราะถึงแม่จะไม่ได้โกรธอะไรมาก

“กักบริเวณหนึ่งอาทิตย์”

“เหลือสามวันไม่ได้เหรอฮะ” แม่ชี้หน้าเป็นการดู ผมเลยทำหน้าเศร้า
หนักกว่าเก่า “ก็ผมต้องไปซ้อมกีฬานี้น่า”

“แม่ให้เฉพาะบางวันเท่านั้น นี่ลดหย่อนสุดแล้ว” ไม่ใจดีเพิ่มเลยแม้แต่
นิดเดียว “หรือลูกจะให้กลับไปเป็นสามอาทิตย์อย่างเก่า แม่ไม่ว่าหรอกนะถ้า
ลูกจะทำตัวอยู่ในโอวาทนานๆ”

“ผมขอหนึ่งอาทิตย์ดีกว่าครับ”

“มีข้อแม้ว่าพ่อเขาต้องไปรับไปส่ง”

“แม่หมายถึงพ่อดีแลน ?”

“พ่อตายเท่านั้นครับเด็กดี” ผมแทบจะหงายหลังลงสระไปอีกรอบ
ถ้าเป็นพ่อดีแลนผมยังมั่นใจว่าตัวเองจะแอบหนีไปเที่ยวไหนได้ ทว่านี่ดันเป็น
พ่อตาย ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแค่แอบกินน้ำจะถูกว่าไหม ก็พ่อตายน่าจะตาย ทั้ง
เข้มงวด ทั้งไม่ค่อยตามใจ เห็นดีเห็นงามแค่เฉพาะกับพี่ชาย

แล้วก็น้องชายกับแม่เท่านั้นแหละ ส่วนผมกับพ่อดีแลนเหวอ...

เหอะ เป็นแค่เหาฉลาม

“เพราะแม่รู้ว่าถ้าเป็นดีแลนลูกจะต้องฝ่าฝืน แม่จะไม่ยอมให้คนดีออกมาบวมคนดีอีกแล้ว”

“เฮ้”

“ถ้าเถียงคีนี้นอนข้างนอกนะครับ” พ่อดีแลนถึงกับสงบคำ อำนาจแม่ใหญ่สุดในบ้านไม่มีใครต้านทานได้ “เออละเราพอกันแค่นี้ดีกว่า จะได้ไปทำมือเย็นกัน”

“ผมช่วยนะครับแม่ วันนี้ผมจะทำเนื้อมะละ !” ซีน่อนยกมือแล้วรีบวิ่งไปกอดแขนแม่เขา “าส่งสูตรมาให้เมื่อเช้า ผมว่ามันต้องอร่อยมากแน่ๆ”

“แล้วได้ถามอาเขาหรือเปล่านั้นจะเข้ามามีบ้านวันไหน”

“อาเขายังไม่แน่ใจครับ แต่น่าจะมาวันหยุดนี้เพราะอาบอกจะพาผมไปดำน้ำด้วยกัน”

“โนเอลจะพาถูกไปดำน้ำ ?” พ่อตายถามซ้ำ น้องจึงพยักหน้ารับจนผมยุ่ง

“ใช่ครับ ฟังดูน่าสนุกใช่ไหม ผมอยากไปเร็วๆ จังจะต้องได้เพื่อนเพิ่ม เยอะแน่เลย”

“นายช่วยทำตัวให้เหมือนฉลามหน่อยได้ไหม เราเป็นครึ่งเมกาโลดอน นะซีโน่!” ผมลุกขึ้นแล้วเอ่ยปากบ่น น้องผมชอบไปเล่นกับพวกปลาตัวเล็ก ตัวน้อย ทำตัวไม่สมกับสายเลือดที่เราได้รับมา ถึงผมจะไม่แปลกใจเนื่องจาก น้องอายุขนาดนี้แล้วยังแปลงร่างไม่ได้

เห็นพ่อบอกว่าซีโน่จนอาจไม่มีโอกาสนั้น เลือดมนุษย์ของเขาคงแรง กว่าถึงทำไม่ได้อย่างพวกเรา

แต่ผมกับฟีกียังเชื่อว่าสักวันน้องจะต้องกลายร่างได้ ไม่ใช่ว่าติดอยู่ในร่างมนุษย์ไม่ดี แต่การมีร่างฉลามมันเท่กว่า

“เราต้องดูดัน ต้องทำให้คนยำเกรง”

“คนที่เก่งแต่ในทะเลไม่ควรสอนน้องแบบนี้ล่ะ”

“ซีวาน!”

“ผมช่วยล้างผักนะครับแม่” พี่ชายทำเหม็นผมเดินผ่านหน้าไปหาแม่ที่หอมแก้มเขาเป็นการทักทาย นาที่นั้นผมรับรู้ได้ถึงความเป็นหมาหัวเน่า ชื่นอ่อนกับสีหวานเอาใจแม่เก่งจะตาย โดยเฉพาะลูกชายคนโตที่พ่อตายปั้นแต่งอย่างสมบูรณ์แบบ ผมนับครั้งได้เลยว่าถูกแม่บ่นกี่ครั้ง บวกลบคุณหารน่าจะแค่สองละมั้ง

ซึ่งทั้งสองครั้งล้วนมีต้นเหตุมาจากผมคนเดียว

“เข้าบ้านกัน” แม่ยี้หัวผมพร้อมวิ่งไปจูบหน้าผาก จากนั้นก็พาพี่น้องผมเดินเข้าไปในบ้าน มีพ่อตายที่เหล่ตามองผมตามหลัง ส่วนพ่อดีแลนก็แค่เข้ามาตบบ่าเป็นการให้กำลังใจกัน

“อย่างน้อยก็ดีกว่าสามอาทิตย์นะ”

“พ่อแบ่งจากผมสักหวันใหม่”

“พ่อต้องดูแลแม่ลูกคงรับช่วงต่อไม่ได้”

ที่นี้จะตอบเร็วทันใจ

“เอาเป็นว่าทำตัวดีๆ ไว้ เดี่ยวแม่เขาก็ลดโทษให้เอง”

“ผมก็มีทางเลือกแค่นั้นนี่” พ่อหัวเราะลั่นหัวผมจนเสียทรงไปหมด แสดงให้เห็นว่าเขาเอ็นดูผมมากแค่ไหน ถึงผมกับพ่อทั้งสองจะไม่เคยจับกันแบบที่พ่อทำ แต่เราต่างก็รู้ว่าเรารักกันขนาดไหน พ่อตายเองก็รักผมมาก เพียงแค่ว่าเขาแสดงออกไม่ค่อยเหมือนใครต่างจากพ่อดีแลนที่มักทำตัวโอเวอร์เกินไป

ซึ่งผมก็ได้นิสัยเขาไปเต็มๆ

พ่อตอบว่าผมอีกรอบก่อนจะเป็นฝ่ายเดินเข้าบ้านไปก่อนให้ผมถอนหายใจเล่น ผมได้แต่เหนื่อยหน่ายกับตัวเองที่สุดท้ายอ่อนเท่าไรก็ไม่พินิจดีหน่อยที่ลดโทษลงมาได้ หลังจากนั้นก็ต้องทำตัวดีๆ แล้วก็คิดไม่ตายใหม่ๆ มาอ่อนแม่ คราวหน้าทำผิดจะได้ไม่เล่นมุขซ้ำอีก

พอคิดได้แบบนี้ผมก็ยิ้มว่ากำลังจะเดินเข้าบ้านไปหาพี่

พลันผมก็ชะงักเมื่ออยู่ดีๆ สายลมสงบนิ่งก็พัดพาบางสิ่งมากระทบจมูก นาที่นั้นผมขมวดคิ้วมึน สูดรับกลิ่นหอมหวานจากสิ่งที่ไม่คิดว่าเป็นอาหารมนุษย์ มันหอมกว่านั้นเยอะแถมทำให้ร่างกายร้อนขึ้นอีก ร้อนชนิดเหมือนถูกไฟเผา มันปลุกเร้าสัญชาตญาณดิบในร่างกายต้องมองหวนกลับไปทีละเล็กละน้อย

พลางเลียปากต่อสู้กับความหิวกระหายที่ลุกโชนเกินห้าม

“กลิ่นเลือดของใคร ทำไมหอมจัง” ผมพิมพ์พยายามสูดกลิ่นหอม
นั้นเข้าร่างซ้ำๆ แม้ไม่นานมันก็หายไปตามสายลมที่พัดผ่าน เมื่ออยู่บนบกไม่
อาจรู้ได้เลยว่ากลิ่นนั้นถูกพัดมาจากไหน รู้แค่ว่ามันมีอิทธิพลจนผมเผลอ
ปล่อยยให้เขี้ยวงามเผล่ออกมาโดยไม่ตั้งใจ

สัมผัสได้ถึงความน่าอรร่อยจากกับดักที่กำลังล่อลวงในตกลงไป

ทำเอาผมต้องจับคอตัวเองไว้

“อยากกิน...ชะมัดเลย”

กลิ่นเลือดของใครกันนะ

ฉลามร่อนรัก 2 : เด็กใหม่ดาวเลือด

เย็นวันนั้นนอกจากที่โดนแม่ตัดสินว่าต้องโดนกักบริเวณหนึ่งอาทิตย์ ผมยังมีหน้าที่ต้องเก็บกวาดข้างล่างก่อนขึ้นไปนอนอีก ทั้งล้างจาน ทั้งกวาดบ้านถูบ้าน ทั้งที่ปกติเรื่องนี้พ่อจะเป็นคนจัดการทั้งหมด ผมเคยถามแม่ว่าทำไมเราถึงไม่จ้างแม่บ้านสักคนก่อนจะได้รับคำตอบว่ามันเสี่ยงเกินไปที่จะให้คนอื่นรู้เรื่องของเรา

เกิดวันดีคืนดีแม่บ้านดันมาเห็นพวกเรากลายร่างมีหวังคงซื้อมือถือตัวแพงกว่าคือการเอาเรื่องของพวกเราไปป่าวประกาศ แบบนั้นเราคงได้ขึ้นหน้าหนึ่งบนหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ ยิ่งสมัยนี้มีอินเทอร์เน็ต เราคงเป็นกระแสอยู่ในนั้น และแม่คงต้องทุ่มเงินมหาศาลเพื่อปิดข่าวพวกเรา

ไม่กี่ต้องหาที่อยู่ใหม่ หายเข้ากลีบเมฆไปเพื่อป้องกันการตามล่า

ถึงผมจะไม่รู้เรื่องอดีตของพ่อกับแม่มาก เพราะพวกเขาอยากจะฝังมันลงดินทั้งหมด แต่ก็เคยได้ยินพ่อดีแลนเปรยๆ อยู่เหมือนกันว่าเมื่อก่อนชีวิตของพวกเขาอยากลำบากขนาดไหน

แม่ต้องเสียตากะยายไป พวกพ่อเองก็ไม่เหลือใคร พวกเขาต้องคอย
ช่วยเหลือกันและกัน

ที่ตลกคือตอนที่แม่ไม่รู้ว่าคุณลามที่ตัวเองเลี้ยงเป็นมนุษย์ได้นั้นแหละ
พ่อดีแล่นเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟังจนเอียนไปหมด ถ้าเป็นผมนะ ผมคงรีบแสดง
ตัวตน ไม่ปล่อยยให้แม่รู้เองหรอก

ก็ถามนะ มันเท่าจะตายนี่นา

เอ๊ยด !

รถยนต์คันสวยที่ราคาเหยียบเลขเจ็ดหลักจอดเทียบที่ฟุตบาทหน้า
โรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งที่เวลานี้คนพลุกพล่านเป็นไหนๆ เสียงโหวกเหวก
โวยวายของพวกเรานักเรียนทำเอาคนขับรถเช่นพ่อตายถึงกับถอนหายใจ เขา
เป็นประเภทที่ไม่ชอบอยู่กับคนเยอะๆ เท่าไหร่

ถ้าเกิดที่นี้เป็นทะเลรับรองได้เลยว่าเลือดจะสาดกระเซ็นไปทั่วจนน่า
หวั่นใจ เนื่องจากคุณลามมีประสาทสัมผัสที่ไว รับรู้ได้ถึงกลิ่นเลือดและอุณหภูมิ
ของเหยื่อที่หมายตา

“เอาของมาครบแล้วใช่ไหม”

“ครบแล้วครับ” ชีวานตอบกลับ เขานั่งข้างคนขับ ส่วนผมกับชินอ่อนหลังเบาะหลัง “ชินอ่อนละ หนังสือครบหรือยัง”

“ครบแล้วครับพี่ ก็พี่จัดใส่กระเป๋าให้ผมนี่นา”

“แดเนี่ยลละ”

“ครบหมดแล้วครับผม” ทำเป็นขานรับแบบททาร์ให้พี่ส่ายหน้าด้วยความหน่ายใจ “ผมไปได้ยังพ่อ ผมต้องรีบไปหาเพื่อนที่ชมรมก่อน”

“ไปได้ แต่พ่อต้องเตือนความจำก่อน”

“หืม ?”

“วันนี้พ่อจะมารับตอนสี่โมง ถ้าลูกเลทพ่อจะไปตามที่ชมรม ไม่มีข้อแม้อะไรทั้งนั้น” พ่อตายหันมาสบตา ใช้ความดุดันนั้นกำราบผม “และรับน้องมาด้วย อย่าไปมีเรื่องกับใครเขา”

“ผมไม่มีเรื่องหรอก่น่า พ่อก็เห็นว่าผมเป็นมิตรกับทุกคนจะตาย” ผมยิ้มให้ทำเป็นว่าสิ่งที่พ่อพูดมามันตลกซะม๊ัด “แต่เรื่องเลทนี่ขอสักสิบนาทินะครับ ผมต้องไปคุยกับโค้ชด้วยเรื่องซ้อมแข่ง แม่กับบริเวณผมแบบนี้ตารางซ้อมผมรวนหมด”

“นั่นก็เพราะลูกทำตัวไม่ดี แม่เขาเลยต้องลงโทษ ดีแค่ไหนที่เขาก็ก
บริเวณแค่หนึ่งอาทิตย์”

“ผมนี่ซาบซึ่งจนน้ำตาแทบไหล”

“ถ้าลูกอยากให้แม่เขาก็กสามอาทิตย์พ่อจะพูดให้ แม่เขาคงดีใจน่าดู”

“โอ้พ่อครับ อย่าใจร้ายสิ” ผมทำหน้าหงอทันทีที่ก่อนหน้านี้จะเห็นอีกฝ่าย
กระตุกยิ้มมุมปาก “เขาเป็นว่าผมสัญญาจะทำตัวดีๆ ไม่ให้พ่อแม่ผิดหวัง แต่
ตอนนี้ผมต้องไปแล้วไม่งั้นเดี๋ยวไม่ทัน”

“ตั้งใจเรียนด้วย ไม่ใช่เอาแต่กิจกรรม”

“เฮ้จอร์จี่ รอฉันด้วย !”

“แดน...!” ผมไม่รอให้ใครเรียก พอเห็นเพื่อนสนิทเดินผ่านรถก็รีบคว้า
กระเป๋าแล้ววิ่งไปหา ไม่ลืมทำเป็นรับทราบสิ่งที่พ่อพูดมา ไม่วายได้รับสายตา
ตำหนิเล็กน้อยเพราะไม่ฟังให้จบ ส่วนพี่น้องผมก็ตามมาทีหลัง ชีวานต้องไป
ส่งชีน่อนก่อนทุกวันเพราะอาคารเรียนของน้องอยู่ถัดไปสองตึก

เพื่อใครงซึ่งอ่อนเด็กกว่าพวกผมหลายปี ตอนนี้น้องอยู่มอดัน ส่วนผมกับชิวานอยู่มอปลาย จริงๆ ทางโรงเรียนให้พี่พาชั้นตอนอยู่อนุบาล แต่เหมือนชิวานขอตัดสินใจใหม่เรียนตามพื้นฐานปกติ ไม่งั้นตอนนี้พี่เขาคงกำลังเรียนปริญญาอยู่ ไม่ใช่เกรดสิบสองรอบแบบนี้

แต่ไม่ว่าพี่จะเรียนอยู่ชั้นไหน พี่ก็เรียนเก่งเป็นระดับท็อปอยู่ดี คว่ารางวัลวิชาการมาจนบ้านเราแทบไม่เหลือที่ว่างถ้วย ส่วนผมอยู่เกรดสิบเอ็ดมักชอบโดดเรียนไปทำกิจกรรมมากกว่า

ผมเป็นนักกีฬาว่ายน้ำของโรงเรียนด้วยเพื่อพวกคุณอยากรู้กันนะ ส่วนชิวานมีความสามารถทางดนตรีชนิดที่หาตัวจับยาก

เรียกได้ว่าลูกชายบ้านอิลเดนสันมีความสามารถกันทุกคน

“ค่อยยังชั่ว” ผมถอนหายใจพรวดใหญ่หลังจากพ่อขับรถจากไปแล้ว “นึกว่าจะหนีออกมาไม่ทัน”

“ให้ฉันเดา นายไปก่อเรื่องจนพ่อต้องคุมความประพฤติอีกแล้วใช่ไหม?”

“อย่าเรียกว่าคุมความประพฤติ ให้เรียกว่าช่วงนี้พ่อจะใส่ใจฉันเป็นพิเศษดีกว่า”

“คราวนี้ขอหาอะไรอีกล่ะ?”

“ก็แค่...เที่ยวเล่นไปเรื่อยแล้วลืมบอกพี่นะ” ผมโกหกพलगหัวเราะกลบเกลื่อน
ไปกับเพื่อนรัก จอร์จี้เป็นเพื่อนสนิทของผม เราเรียนมาด้วยกันตั้งประถมหน้า
ซ้ายังอยู่ชมรมเดียวกัน เขารู้จักครอบครัวผมดีเช่นเดียวกับที่ผมรู้จัก
ครอบครัวเขา ติดแค่นี้คนเดียวคือเขาไม่รู้จักความลับของเรา

“ไม่จริงเราคงไม่ได้สนิทกันจนถึงทุกวันนี้หรอก

“ขอหาเดิมๆ ที่โคตรไร้สาระ”

“มันไม่ไร้สาระสำหรับที่บ้านฉันเนี่ยสิ” ผมทำในลำคอหวังว่าเพื่อนสนิทจะ
ไม่ได้ยิน “แต่ช่างเถอะเดี๋ยวพ่อก็ลืมว่าต้องคุมความประพฤติฉันคนนี้ นาย
เคยเห็นฉันอยู่ในโอวาทพ่อครบอาทิตย์หรือไงกัน”

“นายทำได้สามวันฉันก็แปลกใจสุดแล้ว”

“นั่นสิ” เราสองคนหัวเราะพร้อมกับย่างก้าวเข้าไปในไฮสคูลที่ได้ชื่อว่างามที่สุด
ในเมืองนี้ แม้ผมเป็นศิษย์เก่าจบที่นี่เราจึงมีใบเบิกทางเข้าสู่โรงเรียนแห่งนี้ที่
ค่าเทอมแพงมหาศาล มีแต่พวกลูกเศรษฐี ลูกนักการเมืองแล้วก็เหล่าบรรดา
เครือญาติเซเลบต่างๆ

อาทิเช่นจอร์จี่ พ่อเขาทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ส่วนแม่เป็นเจ้าของร้านเพชร
แบรนด์ดัง ถ้าจำไม่ผิดบ้านพักตากอากาศที่เราเพิ่งซื้อมาก็เป็นเครื่องของ
บริษัทเขาด้วยนะ ยิ่งไปกว่านั้นพ่อเขาก็ชอบคุยกับแม่ผมมาก ทำตัวสนิทสนม
จนพ่อตายกับดีแลนขอสั่งห้ามไม่ให้ไปยุ่งกับเขา แนนอนว่าแม่ทำตามไม่ได้
ตราบไต่ที่ผมกับจอร์จี่ยังสนิทกัน

ทำได้มากที่สุดแค่ระมัดระวังและอยู่ใกล้คุณสามีทั้งสองเท่านั้นแหละ

พวกพ่อนะหวงแม่ยิ่งกว่าฉลามหวงวาฬที่ล่ามาซะอีก

“ไฉ่แดเนี่ยล วันนี้มาเรียนเช้าจังเลยนะ” ะหว่างที่ผมคุยกับจอร์จี่มาถึงลิคค
เกอร์ตัวเอง จู่ๆ ใครบางคนก็ทักผมขึ้น รุ้งสายตาให้หันไปมองสาวสวย
เจ้าของนัยน์ตาสีฟ้าที่ยกยิ้มหยาดยิ้มมาให้ นาทีนั้นผมกระตุกยิ้ม หยุดบท
สนทนากับเพื่อนรักเพื่อหันมาให้ความสนใจ

เธอคือเอมิลี่ กัปตันทีมเชียร์ลีดเดอร์ของโรงเรียนที่ดูจะสนใจผม
มากกว่าใคร

เราเรียนด้วยกันบางวิชาและผมรู้ว่าเธอหมายตามผมแบบที่ปิดบังไม่ได้

“หวัดดีเอมิลี่ ที่คาดผมสวยดีนะ”

“เอ๋ สังเกตเห็นด้วยหรือ น่ารักจัง” เธอยิ้มเงินทำเป็นขยับที่คาดผมที่ซื้อใหม่ ถามว่ารู้ได้ไงนอกจากใช้สายตามองดูแล้ว ผมยังได้กลิ่นของใหม่ลอยมาด้วย

อย่าลืมสิ ฉลามประสาทสัมผัสไวนะ

“ตั้งแต่ฉันมายังไม่มีใครทักเลยนะ นายเป็นคนแรกเลย”

“แบบนี้ฉันก็เป็นคนพิเศษแล้วสิ”

“จะพิเศษกว่านี้ถ้านายตกรับคำ” จอร์จี้ถึงกับยื่นกอดอกมองดูผม ‘ล่าเหยื่อ’ โดยไม่ขัดอะไรทั้งนั้น เอมิลีขยับเข้ามาจนปลายจมูกเราแทบชิดกัน นาทีนั้นผมหรีดตาลงใช้ความเจ้าเล่ห์มองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้าให้เธอร้อนเรา “เผชิญสุดสัปดาห์นี้ฉันว่าจะจัดปาร์ตี้ที่บ้านก็เลยอยากชวนนายมาด้วยกัน”

“นี่กว่าพ่อแม่เธออยู่บ้านตลอดซะอีก”

“อาทิตย์นี้ไม่และมันเป็นโอกาสดีที่เราจะได้ทำความรู้จัก”

“หึ”

“เพื่อนายจะช่วยเลือกที่คาดผมอันใหม่ให้ฉัน”

“แล้วที่เธอใส่มันไม่ดีหรือไง”

“ฉันว่ามันหลวมไปนะ”

“...”

“ฉันอยากได้ที่มันคับๆ แน่นๆ ถึงใจดี” เธอกระซิบพลางได้มือมาที่อกแกร่ง
ของผม ทาบทัບลงบนหัวใจที่เต้นในจังหวะปกติ ไม่ได้ตื่นเต้นที่เธอยั่วยวนผม
เกินงามขนาดนี้เลยสักนิด บอกตามตรงว่าเธอไม่ใช่คนแรกที่มาเชิญชวนผม
แบบนี้ ผมค่อนข้างผ่านเหตุการณ์นี้มาเยอะจนเรียกได้ว่าซ้ำของ

บางคนผมก็เล่นด้วย บางคนผมก็ปฏิเสธไป ผมมักเลือกเหยียดด้วยความพอใจ

ไม่ใช่แค่เซ็กส์แบบวันไนท์แสดน

“คิดว่าไง ตกลงไหม ?”

“ไม่รู้สิ อาทิตย์นี่ฉันไม่ค่อยว่างซะด้วย” ผมทำเป็นเล่นตัวทั้งที่ความจริงผมยังมีคดีติดตัวอยู่ “และฉันเป็นพวกเลือกเครื่องประดับให้ผู้หญิงไม่ค่อยเก่ง กลัวว่าถ้าไปช่วยเธอเลือกเดี๋ยวจะเสียอารมณ์แทน”

“ไม่หรอกถ้านายเลือกให้ ฉันมั่นใจว่ายังไง...”

“จะหนีไปไหนคนสวย”

ปัง !

“อยู่ด้วยกันก่อนสิ !” ยังไม่ทันพูดจบเราสองคนก็หยุดชะงักกับทสนทนาไวตรงนั้น เสียงตะโกนที่ดังรั้งสายตาให้ผมและทุกคนบริเวณนั้นหันไปมองตัวต้นปัญหา มันเป็นเรื่องปกติที่ทุกโรงเรียนจะมีกลุ่มเด็กอันธพาลชอบหาเรื่องคนอื่น อย่างที่นี้ก็มี ‘บิลลี เบรย์’ ลูกนักการเมืองชื่อดังที่ชอบกว้างใส่คนอื่นไปทั่วไม่หวั่นสะแนนเสียงพ่อดตัวเอง

เขาเป็นกัปตันทีมเบสบอล มีลูกหาบตามหลังสามสี่คนไว้ข่มเหงคนที่อ่อนแอกว่า อย่างเช่นตอนนี้ที่เขากระชากร่างของเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ผมไม่คุ้นหน้า แล้วกระแทกร่างของเขาเข้ากับล็อกเกอร์เหล็กอย่างแรงโดยไม่สนใจว่าเขาจะเจ็บไหม

“น่าสงสาร เพิ่งมาใหม่ก็ดันไปหาเรื่องผิดคนเข้าแล้วไง”

“นายรู้จักหรือจอร์จ?”

“เท่าที่พอจะรู้ได้”

“หา?”

“เห็นเขาว่าเป็นเด็กใหม่ที่นอนกับอาจารย์เพื่อให้ได้เข้ามาเรียน”

คำพูดของเพื่อนสนิททำผมเบิกตากว้างนิดๆ ก่อนจะกระตุกยี้มระคน อุทานเบาๆ จอร์จี่มักรู้ข่าวไวเสมอ เขามีเพื่อนอยู่ทุกระดับชั้น บางทีก็เรื่องจริงบ้าง ข่าวลือบ้างผสมปนเปกัน ซึ่งส่วนใหญ่ผมไม่ค่อยเชื่อหรอก มันก็แค่ก็อตชิปรายวันมากกว่า

ทว่าเรื่องนี้มันแตกต่าง ผมกวาดตามองเด็กหนุ่มผมบางที่ซ่อนตัวอยู่ในฮู้ดสีแดงซีด ร่างของเขาถูกกระแทกกับล้อคเกอร์อีกที ขณะที่พวกของบิลลีเข้าไปล้อมไว้ ดูทรงไม่น่าใช่พวกชอบยั่วยวนใคร ส่วนนี้อาจจะเพราะเขามีฮู้ดบังหน้าด้วยก็ได้เลยไม่เห็นว่ใบหน้าที่แท้จริงเป็นยังไง

บางทีอาจเป็นพวกเงียบนอกร้ายใน

ผมเคยเห็นมาหมดแล้วพวกใส่ๆ ที่ข้างในพร้อมเมคเลิฟ

“ชาวัวร์แคไหน”

“เขาก็พูดๆต่อกันมานะเพื่อน” จอร์จตอบพลางไหวไหล่ เขาไม่ได้สนใจขนาดนั้นระคนทำเป็นเล่นมือถือกลบเกลื่อน “แต่ก็ไม่เห็นมีใครแก้ต่าง แถมเมื่อเข้ายังเห็นเขาเดินกับอาจารย์ฟิสิกส์ด้วย นายก็รู้ว่าหมอนั่นชอบเด็กหนุ่มซี่ยัวจะตายไป เขาก็เคยเกือบได้คั่วน้องชายนายด้วยไม่ใช่หรือ ?”

“อยากตายหรือจอร์จ” ผมกดเสียงต่ำ ความหงุดหงิดพลุ่งพล่าน ขึ้นมาทันทีราวกับมีคนเปิดวาล์วแก๊สเป็นแรงอัด ผมเกลียดอาจารย์ที่สอนฟิสิกส์มาก ใครๆก็รู้ว่ามันชอบคั่วน้องชายที่เรียนด้วยกัน โดยเฉพาะเด็กหนุ่มน่ารักๆ มันก็ฟันมาเกือบทั้งชั้นแล้วเท่าที่ผมรู้

ครั้งหนึ่งน้องผมก็เกือบจะเป็นหนึ่งในนั้น ดีแคไหนที่ผมบอกให้พ่อรู้ก่อนพ่อเลยจัดการจนอยู่หมัด มันเลยไม่กล้ากับลูกชายบ้านอิลเดนสันอีก

แต่คนอื่นยังคงตกเป็นเหยื่อ

“แค่ยกตัวอย่าง” เพื่อนรักนี้ยกมือยอมแพ้ “แต่ก็นั่นแหละ ชาวเขาก็แว่วมาอย่างนี้ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่นายอยู่ดี”

“ฉันว่าเชื่อไว้สักนิดก็ไม่เสียหายนะ” เอมิลี่แทรกขึ้นมา “สมัยนี้คนเราอ่านกันยากจะตาย ภายนอกดูใสๆ ข้างในอาจจะชอบอำนาจก็ได้ ยิ่งเป็นเด็กใหม่ก็ยิ่งเข้าเค้าไม่ใช่หรือไง”

“เธอพูดเหมือนรู้จักเขาเป็นการส่วนตัวเลยนะ”

“ฉันก็แค่ฟังเขามาอีกทีนะแดเนี่ยล” เจ้าตัวทำเป็นยิ้มกลบเกลื่อน ส่วนตัวผมไม่ใช่พวกที่ตัดสินใครตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกัน ไม่รู้สิ แม่ผมสอนว่าคนเรารู้หน้าไม่รู้ใจนี่นา ถ้าอยากรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นยังไงก็ควรฟังความทั้งสองข้าง เพราะในเรื่องเล่าจากคนอื่นเรามักตกเป็นผู้ร้ายเสมอ “แต่อย่าไปสนใจเลย โดนบิลลีหมายหัวแบบนั้นคงทำเรื่องไม่ดีเข้า”

“บิลลีมันก็วุ่นวายกับทุกคนที่อ่อนแอกว่าทั้งนั้น ไม่เกี่ยวหรอกว่าจะทำตัวดีหรือไม่ดี” จอร์จี่กลอกตาใส่ ซึ่งผมเห็นด้วยอย่างไม่มีข้อแม้ คนจะเป็นอันธพาล มันไม่เลือกหรอกว่าเหยื่อจะทำตัวดีแค่ไหน ถ้ามันอยากจะร้ายยังงี้มันก็ร้ายได้

แน่นอนว่าผมไม่สนใจหรอกว่าบิลลีจะวุ่นวายกับใคร ผมกับมันเป็นไม้เบื่อไม้เมากัน ถ้ามันไม่ได้มายุ่งกับผม ผมก็จะไม่ยุ่งกับมันเพราะผมโคตรรำคาญความอันธพาลอันไร้เหตุผลของมันสินี่

“ฉันว่าเราไปจากที่นี่กันเถอะ” เพื่อนสนิทเสนอ หยิบหนังสือเรียนใน ล็อคเกอร์เตรียมพร้อมเข้าคลาส “ถึงฉันไม่อยากเรียน แต่ให้อยู่ดูคนถูกฆ่าก็ ไม่ใช่รสนิยมของฉันเหมือนกัน”

“ฉันก็ว่าจะไปซ้อมเชียร์ต่อ อยู่ตรงนี้ก็กลัวโดนลูกหลงยังไงไม่รู้” เอมิลี ทำเป็นเสียวสันหลังพาให้ผมยกยิ้มขบขันให้กับท่าทางนั้น เธอไม่เห็นต้อง กลัวโดนเลย ผมคิดว่าเธอมีแรงมากพอที่จะตั้งรับ ก็นิสัยเธอไม่ได้ต่างจากบิล ลีมากนัก น่า ขอบยกพวกไปตบคนอื่นในห้องน้ำ ถืออำนาจว่าเป็นกัปตันเชียร์ ลีดเดอร์

แค่ตอนอยู่ต่อหน้าผู้ชายต้องเป็นผู้หญิงน่ารักเพื่ออ่อยเหยื่อ หึ ทำไม เรื่องแค่นี้ผมจะไม่รู้กัน

“แล้วนายล่ะแดเนียล จะไปเรียนหรือเข้าชมรมไปว่ายน้ำ ?”

“ไม่รู้สิ คงไปว่ายน้ำสักคาก่อนล่ะมั้ง เพราะตอนเย็นฉัน...”

ดับ !

“!!!” เป็นอีกครั้งที่บทสนทนาถูกขัดเนื่องจากร่างของเด็กใหม่คนนั้น ถูกเหวี่ยงลงกับพื้นไม่ไกลจากผม นักห้วงพอที่จะทำให้ร่างกายระบม แต่ เพราะมัวคุยกับเพื่อนอยู่ผมถึงไม่เห็นวาก่อนหน้านี้อีกคนโดนอะไรไปบ้าง

แต่ที่ทำผมชะงักคือหยาดเลือดสีแดงที่หยดลงพื้นต่างหาก ไม่แน่ใจว่า
ออกมาจากปากหรือจมูกคนที่ถูกเหวี่ยงจนล้ม เจ้าตัวกำมือแน่น ใช้มือเช็ด
ใบหน้าที่มีของเหลวไหลออก ประจวบเหมาะที่สายลมพัดผ่านมาทาง
หน้าต่างที่เปิดไว้

นาที่นั้นร่างกายผมร้อนร่ำ กลิ่นหอมหวานเชิญชวนยิ่งกว่าเดินย่ำอยู่
บนเปลวไฟ ฉลามมีประสาทสัมผัสที่ไว มันสามารถรับรู้กลิ่นเลือดไกลเป็น
ไมล์ได้ ทว่าตอนนี้ต้นเหตุของกลิ่นเลือดอยู่ใกล้เพียงเอื้อมมือ และมันทำให้
ผมอยากจู่โจมตามสัญชาตญาณสัตว์ร้าย

มันไม่ใช่แค่ทำให้ผมหิวกระหาย แต่กลิ่นเลือดนั้นยังเรียกร้องความ
สนใจ

เหมือนกับเมื่อวานที่สายลมหอบกลิ่นเลือดนี้เข้ามาทักทาย

ใช่ ผมจำได้

มันคือกลิ่นเดียวกัน

“จับตัวมันขึ้นมา ฉันจะสั่งสอนมันจะได้รู้ว่าที่มันไม่ยอมนอนกับฉัน
มันจะยังปฏิเสธ...”

ผัวะ !

“บิลลี่ !”

“แดเนียล !”

“กรี๊ด !” ทุกอย่างซุลมุนทันทีเมื่อจู่ๆ ความดิบเถื่อนในร่างกายก็ทำร่างผมพุ่งไปหาบิลลี่ ยกขาถีบมันกระแทกกับล้อคเกอร์จนคนแถวนั้นส่งเสียงฮือฮาดังไปหมด ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองถีบอีกฝ่ายแรงแค่ไหน รู้แค่ว่ายากให้มันไปไกลๆ จากคนตรงหน้าผม

ผมย่อตัวลงมองดูร่างเล็กในชุดสีแดงที่ตัวสั่น บอกไม่ได้ว่าเขากลัวกับไอ้อันธพาลนั้น หรือตกใจกับสิ่งที่ผมเพิ่งทำไปกันแน่ รู้แค่ที่ผมจับแขนเขาแน่น ดึงรั้งให้เคียงข้างกัน มองลึกเข้าไปในดวงตาสีฟ้าครามดั่งน้ำทะเลช่วงกลางวัน หากแต่หม่นลึกกว่านั้นคล้ายกับมีน้ำวนซ่อนตัวอยู่

ในตอนนั้นผมเหมือนกับตกหลุม จับจ้องไปที่เด็กใหม่ เลือดของเขาไหลซึมที่มุมปากเดาว่าน่าจะถูกตบไม่ก็ถูกต่อยเข้าให้ ทำเอาผมต้องเอื้อมมือไปจับแก้มเขา ใช้ปลายนิ้วโป้งเช็ดเลือดแสนหอมหวานนั้นออกไป

“นาย...”

“ไอ้แดเนี่ยล แกทำบ้าอะไรของแกวะ !” บิลลี่ที่ถูกเพื่อนช่วยพยุงตัวดาลัน เข้ามากระซอกผมให้ลุกขึ้นไปประจันหน้ามัน “แกเป็นบ้าอะไรมาถีบฉัน ฉันไม่ได้หาเรื่องแกสักหน่อยไอ้สารเลวเอ๊ย !”

“โทษทีบิลลี่ เผลอญ่ทำฉันมันลัน”

“หา !?”

“อีกอย่างนายเองก็ขวางทางฉันถ้าไม่ใช่ทำเฉยแล้วจะเดินต่อได้ ยังไง” ผมยียวนปรับโหมดรวดเร็วเป็นสกิลที่ใครก็ก๊อปปี้ไม่ได้ “เวลาที่ขยะขวางทางมันก็ต้องใช้เท้าเตะไปไกลๆไม่ใช่หรอ”

“ไอ้เวร ! นี่แกจะหาเรื่องฉันหรอ !”

“เปล่านี้ แล้วนายละ หาเรื่อง**เขา**หรอ” ผมผงกหัวไปข้างหลังนาที่นั่น ทุกคนได้แต่อ้าปากค้างที่ผมเข้ามาเป็นเกราะป้องกันให้กับเด็กใหม่ที่มาพร้อมข่าวลือเสียหาย “เพราะถ้าใช่ฉันคงไม่ยอม ฉันไม่ชอบเห็นใครโดนหมารังแก”

“แล้วแกเกี่ยวอะไรด้วย มันไม่ใช่เรื่องของแก”

“แต่ตอนนี้ใช่แล้ว”

“ใช่ยังงี้ ?”

“ก็ฉันหมายหัวเด็กใหม่ไว้”

“!!!”

“และใครที่มันกล้ามาวุ่นวายกับคนที่ฉันเล็งไว้ฉันจะเอามันถึงตาย นายอยากเป็นรายแรกไหมล่ะไอ้สวะบิลลี่ :)”

ผมเหยียดยิ้มร้ายกาจที่พาเอาคนได้ยินถึงกับอ้าปากค้างทันตาเห็น ถึงผมจะดูอหังการดีขนาดไหนก็ยังมีโหมดเลือดเย็นให้เห็นบ้างโดยเฉพาะคนที่ผมไม่ชอบขึ้นหน้า คนพวกนี้จะได้เห็นด้านนั้นของผมบ่อยสุด ผมก้าวขึ้นมาตรงหน้านิดนึงพอให้บิลลี่เห็นความร้ายกาจที่ฉายชัดบนใบหน้า

โน้มตัวไปหามัน เอามือล้วงกระเป๋าด้วยท่าที่กวนประสาท

“แต่ฉันขอแนะนำว่าอย่าดีกว่า นายไม่ยากมีเรื่องกับฉันหรือจริงจังไหม” ยักคิ้วไล่ “เพราะล่าสุดที่เรามีเรื่องกัน นายก็ต้องมาขอโทษฉันเหมือนหมาไม่ใช่หรือไง หรือว่าคราวนี้นายอยากจะได้โดนพักกลางเรียนจนไม่ได้แข่งเบสบอลรอบต่อไป ฉันมั่นใจว่าฉันทำให้นายกลายเป็นหมาหัวเน่าได้ไม่ยาก”

“นี่แกชูฉันทันหรือ ?”

“จะพูดแบบนั้นก็ได้ไอ้หมาหางจุกตุต”

“ไอ้แดเนี่ยล”

“แล้วก็คิดว่าฉันกล้าทำจริงไหม” ยกยิ้มมาดร้ายให้คนอื่นกลืน
น้ำลายลงคออย่างห้วนใจ “อยากลองเสี่ยงกับฉันไหม ผลที่ได้มันจะคุ้มกับที่
จะเสียหรือเปล่า :)”

“แต่ไอ้หมอนี้มันเป็นของฉัน ฉันจองตัวมันก่อนที่แกจะประกาศ”

“แต่ตอนนี้เขาเป็นของฉันไงไอ้จิ้ง”

“...”

“ถ้าไม่อยากตายก็ไสหัวไปซะ อย่าให้ฉันต้องเตือนอีกรอบ
เลย” น้ำเสียงกดต่ำที่ใช้ข่มขู่ทำบิลลีกัดกรามแน่น ทำหน้าอยู่ใต้ผม เสียดยที่
ผมไม่ได้สนใจใบหน้าหมาดุของเขา ผมสนใจแค่คนด้านหลังซึ่งผมยังจับแขน
เขาไว้แน่นเหมือนกลัวอีกฝ่ายจะวิ่งหนี ไม่เพียงแค่นั้นผมยังใช้สายตาของ
ฉลามข่มเหยื่อตัวใส่บิลลี

นาทีนั้นเจ้าตัวกำหมัดแน่น พ่นลมหายใจซ่าๆ ก่อนที่จะ...

“ฝากไว้ก่อนเถอะ”

“หิ” ผมแค้นหัวเราะในลำคอเมื่อได้ยินคำนั้น สุดท้ายแล้วบิลลีมันก็ไม่กล้าจะเสี่ยงกับผมอีกครั้งหรอกเพราะมันรู้ดีว่าสู้ผมไม่ได้ ผมมองแผ่นหลังของอันธพาลหนุ่มที่ก้าวฉับๆ เดินจากไป พวกเพื่อนเขาหันมามองผมเหมือนฝากความแค้นไว้

โทษที่ที่ผมไม่ใช่ธนาคาร ไม่รับฝากอะไรทั้งนั้น

พอพวกศัตรูหายหน้าผมก็ค่อยๆ หันกลับมาหาคนด้านหลัง ไม่แคร์สายตาคนอื่นที่มองเรา เว้นบางคนที่สบตากับผมเข้าก็รีบก้มหน้าก้มตาเดินผ่านไป

“เป็นไรไหม” ผมถามเขา กวาดตามองอีกฝ่ายตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยความเป็นห่วง “เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

“ไม่...ฉัน ฉันไม่เป็นไร”

“แต่นายเลือดออกนะ ไปห้องพยาบาลหน่อยดีกว่าไหม” เสนอ
ทางเลือกให้ “ห้องพยาบาลอยู่ไม่ไกล ถ้านายไม่รู้ทางไป ฉันจะพานายไปเอง”

“ไม่ต้อง ฉันไม่ไป” เขาปฏิเสธพลางหลบตาต่ำ ก้มหน้าหนีผม ช่อนตัว
อยู่ในชุดแดงทั้งที่เมื่อกี้เราเพิ่งจะสบตากัน หน้าซ้ายยังพยายามจะบิดแขนออก
จากมือของผม ติดแค่ว่าผมจับเขาไว้แน่นพอและเขาก็ค่อนข้างตัวเล็กอยู่ แรง
จึงไม่เท่าผม

จริงๆ ผมไม่คิดว่าใครจะมีแรงเท่าผมโดยเฉพาะตอนอยู่ในทะเล ถ้า
ผมกลายร่างเมื่อไหร่ เชื่อสิว่ามนุษย์ร้อยคนก็จับผมไม่ได้

เว้นแต่ใช้ยาสลบหมดชีวิตกับตาข่าย อันนั้นมีสิทธิ์ที่ผมจะกลายเป็น
ปลาหูติดอ้วน

“ฉันสบายดี ปล่อยแขนฉันได้แล้ว”

“สบายดีอะไรกัน ฉันเห็นนายถูกกระแทกตั้งหลายครั้ง หลังไม่ชำ
หมดแล้วหรือ” ผมว่าเคล้าเสียงหัวเราะเหอะๆ “ไหนจะแผลที่ปากอีก ถ้านาย
โอเคดีฉันเดาว่านายคงเป็นซูเปอร์ฮีโร่ เพราะคนปกติคงไม่มีทางทนกับมัน
ได้”

“ฉันทนได้ บอกแล้วไงว่าฉันสบายดี”

“ใครเชื่อก็โง่แล้ว” ผมไหวไหล่ แปลกใจที่เขาเอาแต่หลีกเลียงแบบนั้น
แค่ไปหาหมอดูว่าข้าหรือเปล่านั้นร้ายแรงหรือไงกัน ปกติถ้าเกิดมีใครชวนผม
ไปห้องพยาบาลนะ ผมคงไม่รอช้า ผมชี้เกียจเรียนจะตาย ไปนอนอู้ยูนั่น
จนหมดคาบยังดีซะกว่า

ต่างกับผู้ชายคนนี้ เขาเริ่มใช้มืออีกข้างดึงมือผมออก

ดิ้นรนคล้ายกับแฮมสเตอร์ที่พยายามเอาชีวิตรอด ทั้งที่ผมไม่ได้มี
เจตนาร้ายเลยสักนิด

“ปล่อยฉัน ปล่อยฉันสักที”

“ไม่จนกว่านายจะยอมไปห้องพยาบาลกับฉันดีๆ”

“ทำไมนายถึงเอาแต่เข้าซี่ ไม่ได้ยินที่ฉันพูดหรือไง” เขาเริ่มเสียงดัง ยื้อ
ตัวเองหนักขึ้นให้ผมเลิกควี้วไ้ “หรือว่านายต้องการอะไรจากฉัน”

“ฉันจะต้องการอะไรละ ฉันแค่อยากให้นายไปหาหมอดูอาการ
เท่านั้น” ผมย่นควี้วไ้ ผมไม่ใช่พวกที่หวังผลจากการช่วยใครหรอกนะ
นอกจากแม่ตัวเองเนื่องจากถ้าผมทำดี ผมจะมีรางวัล อีกส่วนคือมัน

ลดหย่อนโทษของผมได้ “ถึงฉันจะดูไม่ค่อยน่าไว้วางใจ แต่ฉันไม่ได้คิดร้ายกับนายหรอกนะ”

“แต่ฉันไม่อยากไป ฉันรู้ตัวเองดีว่าตัวเองเจ็บหรือเปล่า” เขายังคงยืนยัน “เพราะฉันปล่อยแขนฉัน นาย...นายกำลังทำให้ฉันเสียเวลา”

“ไปหาหมอเนี่ยนะเสียเวลา ถึงฉันจะไม่ชอบหาหมอแต่ถ้าเจ็บเมื่อไหร่ก็ต้องหา” ผมไม่ยอมแพ้บ้างคราวนี้จับแขนทั้งสองข้างของเขาเป็นการหมัดมือชก ส่งผลให้อีกคนเงยหน้ามองผม ดวงตาสีสวยสะท้อนภาพผมในความกังวลที่ฉายชัดอยู่ตรงหน้า

ผมแปลกใจที่เห็นความหวาดระแวงในดวงตาเขาราวกับเขากำลังกลัวอะไรบางอย่าง จะว่าไปแล้วพอจับแบบนี้ก็รับรู้ได้ว่าตัวของเขากำลังสั่น

หรือว่าเขามีอาการแพนิกที่พยายามซ่อนมัน ?

แบบนั้นเขายิ่งสมควรไปหาหมอใหญ่เลย !

“ไปกับฉัน เชื่อก่อนว่ามันไม่ได้เสียเวลา” ผมรั้งเขา “เผอิญ นายจะต้องขอบคุณที่ฉันพามาด้วยซ้ำ”

“ไม่ บอกว่าให้ปล่อยไป ปล่อยฉัน !”

“เฮ้ย !”

“ปล่อยฉันไปนะ !”

ผัวะ !

“เฮ้ย !” ผมสะดุ้งโหยงเมื่อร่างของเขากระแทกเข้ากับประตูลิฟต์เกอร์ เนื่องจากใช้แรงมากเกินไปต้องยื้อแขนออกจากมือผม ประจวบเหมาะที่เขาใช้มืออีกข้างจิกเล็บลงมาทำให้ผมคลายมือหนึ่งเลยเป็นโอกาสให้เขาหนีได้ ร่างเล็กนียวหน้าเจ็บแสดงให้เห็นว่าเขาโกหกเรื่องไม่เจ็บไป

แต่ที่ทำให้ผมตกใจคือรอยที่แขนของเขาต่างหาก

มันคือรอยถูกของมีคมบาดที่ไม่รู้ว่าโดนมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ทว่ามันเยอะพอที่จะเรียกความสนใจให้ผมเอื้อมมือไปจับแขนของเขาไว้

“แขนนายโดนอะไร ?”

“!!!”

“ใครทำกับนายแบบนี้ละ” ผมมองหน้าเขาถามด้วยความตกใจระคนตื่นตระหนก บางอย่างในร่างกายผมร้อนจนอยากจะทำลายทุกสรรพสิ่ง มันเหมือนกับมีคนลองดีแล้วเลือดฉลามมันร้อนขึ้น ผมอยากจะกำจัดทุกคนที่มันทำให้ของของผมเป็นรอยแบบนี้

ติดแค่ว่าอีกฝ่ายรีบดึงแขนเสื้อมาปิดก่อนจะสะบัดมือผมทิ้ง

แล้วตะโกนใส่หน้าผมคล้ายกลบเกลื่อนปิดบัง

“ไม่ต้องมายุ่ง นี่มันเรื่องส่วนตัวของฉัน นายคิดว่านายเป็นใครกัน !”

“ฉัน...”

“ขอบใจที่นายช่วยฉัน แต่ช่วยเลิกวอแวฉันด้วยได้ไหม มัน...น่ารำคาญ !”

“!!!”

“และฉันก็บอกแล้วว่าฉันดูแลตัวเองได้ เพราะฉันอยู่ให้ห่างจากฉันเลยนะไอ้โรคจิต !”

เฮ้ย ผมเพิ่งช่วยเขาอะ !

ฉลามร่อนรัก 3 : นายหนิฉันไม่แพ้

“โรคจิตเหรออ ฉันช่วยนาย...เฮ้ เดียว !” ไม่รอให้ผมตอบกลับอีกฝ่ายก็รีบเบี่ยงตัวหลบแล้ววิ่งหนีไปจากผม ตรงดิ่งขึ้นไปชั้นสองที่ผมไม่แน่ใจว่าขึ้นไปชั้นนั้นจริงไหมเนื่องจากอาคารเรียนเรามีทั้งหมดสี่ชั้น พอจะวิ่งตามไปก็ดันมีกลุ่มนักเรียนแทรกกลาง หนีไปอีกทีเขาก็กลับสายตาดึงกว่านิจ่าในหนังที่ผมดูซะอีก

เล่นเอาผมถึงกับขมวดคิ้ว ทำหน้าของคนไม่เข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อ
ก็นี้

“อะไรของเขาเนีย เราไม่ได้จะทำร้ายสักหน่อย” ผมพิมพ์พยายามชะเง้อมองหาก็ไม่ทันการแล้ว ไม่วายเกาหัวตัวเองด้วยความสงสัย ผมก็แค่ถามเขาเองนะว่าเขาเป็นอะไร อยากให้เขาไปหาหมอ ไม่เห็นเขาจะต้องทำท่าที่หวาดกลัวผมขนาดนั้น

หน้าซำยังมาหาว่าผมโรคจิตอีก ผมดูเหมือนพวกสโตกเกอร์หรือไงกัน

อุตุส่าห์ช่วยไว้แท้ๆ ดันมาว่าเราซะอย่างนั้น

“นายโดนเกลียดเข้าให้แล้ว” จอร์จเดินมาตบปาระคนมองไปทางที่
เด็กใหม่วิ่งขึ้นไป “สงสัยเขาจะไม่ชอบนายเท่าไร เสียใจด้วยนะที่ท่าทีของ
นายไม่ได้เท่ในสายตาเขา”

“ฉันดูเหมือนโรคจิตตรงไหนกัน ฉันแค่พยายามจะช่วยเขา”

“เขาคงไม่ไวใจนายมั้ง ก็เด็กใหม่นี้ น่าเจอนายถือคนต่อหน้าคิดว่าเขา
จะมองว่านายเป็นคนดีหรอก”

“ก็เหงสิ ฉันช่วยเขาจากบิลลี” ผมหันไปสวณกลับอย่างหงุดหงิด “ถ้า
ไม่ได้ฉันเมื่อไหร่โดนไอ้เวรนั้นยำและไปแล้ว แอมยังพูดขอบคุณเหมือนฉันไป
บังคับเขาอีก”

“เอาน่าเพื่อน เด็กใหม่ก็ อย่าไปสนใจเลยดีกว่า” เพื่อนสนิทไหวไหล่
เป็นเชิงว่าอย่าไปคิดมาก “แต่แปลกนะที่นายเข้าไปจู่จ้าน ปกตินายไม่ยุ่ง
กับคนที่บิลลีหมายหัวไม่ใช่หรือไง”

“ก็ใช่”

“แล้วทำไมคนนี้นายถึงยื่นมือเข้าไปช่วยได้ ?”

“ฉัน...”

“ขอเหตุผลเท่าๆ หน่อยนะเพื่อน” เจ้าตัวยกคิ้วให้ผมที่นั่งอย่างกวนประสาท ทำเอาผมต้องกลอกตาพร้อมถอนหายใจคลายความไม่สบายอารมณ์ จะให้ผมบอกว่าผมชอบกลิ่นเลือดเขาหรือเลยเสนอหน้าเข้าไปช่วย ถ้าพูดออกไปมีหวังเพื่อนผมคงหัวเราะจนท้องแข็ง หรือบอกว่าเขามีกลิ่นเลือดเดียวกับกลิ่นที่ผมได้กลิ่นเมื่อวาน เหตุผลมันก็คล้ายกับข้อเมื่อกี้

พอมาคิดดูแล้วผมก็ทำตัวแปลกจริงๆ แถมยังหาเหตุผลมาอ้างไม่ได้
อีก

“ช่างเหอะ” สุดท้ายผมเลือกตอบปัด “ฉันคงบ้าไปแล้วที่ช่วยเขา”

“แต่นายบอกว่าหมายหัวเขาต่อหน้าคนทั้งโรงเรียนเลยนะ”

“ฉันก็หมายความว่าแบบนั้น”

“อะไรของนายกัน”

“ไม่ต้องเข้าชี้ฉันนะ นายไม่ใช่แม่ฉัน”

“เ้า !”

“แค่จำไว้ว่าฉันหมายหัวเขาและจะไม่ยอมให้ใครมาแย่งเขาไปได้ก็พอ ส่วนเรื่องอื่นช่างหัวมันเถอะ” จอร์จี่ขมวดคิ้วแน่น ดูไม่เข้าใจกับคำพูดผม เสียหายที่ผมไม่คิดอธิบายอะไรต่อ ชั่วร้ายยังเมินเฉยต่อใบหน้างุนงงของ เพื่อนรัก มือหนากระชับกระเป่าสะพายตัวเองอีกครั้ง เดินกลับไปทีล็คเกอร์ เพื่อหยิบของสำคัญที่ใช้ในการเรียน

มองข้ามเอมิลี่ที่พยายามรั้งผมไว้ พอหยิบของเสร็จผมก็ตรงไปที่ ชมรมต่อ มีจอร์จี่เดินตามหลังราวกับเขาเป็นลูกคู่ลูกคอ ไม่มีใครกล้าท้าทาย ผมเลยเหมือนกลัวผมจะกัดคอ อาจเพราะสายตาดุดันที่แสดงออกมาให้เห็น กัน

เป็นการประกาศกร้าวว่าทุกคนที่เห็นเหตุการณ์เมื่อคืนนี้ ต้องจดจำว่า ผมหมายหัวเด็กใหม่

ถึงผมจะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใครมาจากไหน แต่เชื่อเถอะว่าผมจะไม่ ปล่อยเขาไป

ไม่เคยมีเหยื่อตัวไหนที่รอดจากคมเขี้ยวของฉลามได้หรอก

โดยเฉพาะเหยื่อที่เนื้อหอม ยั่วยวนด้วยท่าทีหวาดหวั่น

ตอนที่ได้เห็นเขาตัวสั้น มันยิ่งปลุกสัญชาตญาณดิบในร่างผมให้
ตื่นตัว ยิ่งมีกลิ่นเลือดผมก็ยิ่งอยากทำเรื่องชั่วๆ ความเป็นฉลามบอกให้ผมฉีก
กระซอกเด็กคนนี้จนกว่าเขาจะเป็นของผมเต็มรูปแบบ อยากจะกลืนกิน
อยากจะได้ยินเสียงกรีดร้องจนแห้งเห็บ

อยากจะทำเรื่องใจร้ายให้เขาย้ำแย่

อยากจะทำให้เขากลายเป็น ‘ของผม’ คนเดียว

“นายเสร็จจันแน่”

เดียวได้รู้กัน

ผมใช้เวลาอยู่ในชมรมว่ายน้ำพักใหญ่เพื่อดับความหื่นกระหายในตัว
ผม ไม่ต้องเป็นห่วงว่าผมจะกลายร่างต่อหน้าผู้คน ผมสามารถควบคุมร่าง
ของตัวเองได้โดยไม่ต้องมีใครมาคุมร่าง เดว่าเลือดมนุษย์ของแม่ทำให้เรา
สามพี่น้องเป็นมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์แบบ นี้จะกลายร่างเป็นฉลามตอน
ไหนก็ได้เท่าที่พอใจ

จริงๆ ต้องพูดว่าสองหรือเปล่า เพราะชิน่อนนะกลายร่างไม่ได้ พวก
พ่อพยายามแล้วที่จะทำให้น้องสามารถเปลี่ยนร่างเป็นฉลามได้ตั้งใจ ทว่า

สุดท้ายเราก็ต้องยอมรับความจริงว่าน้องไม่ได้เชื่อทางนี้มาเลย เห็นแม่แล้วว่า
เคยแท้งน้องอีกคน นั่นอาจมีส่วนที่ทำให้น้องผมเป็นฉลามไม่ได้

แต่ไม่ต้องกังวลไป ชีโน่มีความสุขดีกับร่างมนุษย์ของเขา อีกอย่าง
ถึงเขาจะไม่กลายเป็นฉลาม เขาก็ยังสื่อสารกับพวกปลาและสัตว์ในทะเลได้
รวมถึงยังว่ายน้ำไว้มันจะลงลึกไปแบบที่ผมกับชีวานทำไม่ได้ก็ตาม

ปอดมนุษย์ไม่ได้แข็งแรงเท่าปอดฉลาม ถ้าดำน้ำลึกโดยมีแค่ถัง
ออกซิเจนโง่ๆ นั้น...

มีหวังปอดฉีกก่อนได้กลับขึ้นฝั่งแน่

“เข้าสายนะคุณอิลเดนสัน”

ติก !

“คิดว่าเราคุยกันเรื่องนี้แล้วซะอีก” ทันทีที่ผมก้าวเข้ามาในห้องเรียน
ชีวะ อาจารย์แม็กฟินก็ทักผมด้วยคำคำนั้นคล้ายหาเรื่องกัน เล่นเอาคนที่เพิ่ง
มาอย่างผมได้แต่กลอกตา หันไปบ้วนหน้ายิ้มให้กับไม้เปื้อนไม้มาตตลอดชีวิต
เด็กเกรดสิบเอ็ดอย่างผม

อาจารย์แม็กฟินสอนชีวะ หากแต่วิธีการสอนของเธอมันง่วงมากจน
ผมโดดอยู่หลายครั้ง บ่อยจนเธอเชิญผู้ปกครองมาคุยกัน แน่นอนว่าเรื่องนั้น
ถึงหูแม่ ผมยังจำวันที่เธอไซโคเรื่องผมให้แม่ฟังได้อยู่ ไล่สี่ตีไข่แกงทำเอาแม่
ผมย่นคิ้วม้วย

แม่รู้ว่าผมไม่ได้ทำแบบที่อีกฝ่ายเล่ามาทุกอย่าง แต่ก็นั่นแหละ
หลังจากคราวนั้นผมเลยต้องลากตัวเองเข้าเรียนชีวะ มีเลทบ้างตามประสา
เพื่อให้อาจารย์รู้ว่าผมนะโคตรซีเกียจเรียนเลย

“ผมมีซ้อมนะครับอาจารย์แม็กฟิน เผอิญเย็นนี้ผมไม่ว่างเลยต้อง
เลื่อนมาซ้อมตอนเช้า”

“แล้วแม่ของคุณรู้หรือเปล่าว่าคุณซ้อมจนกินเวลาคาบฉัน ฉันว่าคุณรู้
ดีนะว่าคาบฉันเริ่มเมื่อไหร่”

“นั่นแทนที่จะถามผม ผมว่าอาจารย์เริ่มสอนเลยดีไหม”

“นี่...”

“จะได้ไม่เสียเวลาไงครับ” ผมยกไหล่ไม่ทุกซักรอนส่งผลให้คนตรงหน้า
ต้องเหล่มองผ่านแว่นตาคำครี แน่นอนเธอเองก็ไม่อยากเสียเวลากับผม

หรือก ถึงได้ยอมผกหัวให้ผมไปนั่งที่ ผมจึงป็นหน้ายิ้มหวานทั้งที่ในใจ
อยากจะกลอกตาใส่เธอเป็นสิบที

ถ้าไม่ติดว่าผมโคตวิชานี้ไม่ได้นะ ผมคงไม่เข้าแล้ว

“เอาล่ะวันนี้เราจะมีเพื่อนใหม่” เธอพูดไล่หลังตอนที่ผมเดินมานั่งหลัง
เคาท์เตอร์วิจัย ตรงหน้าผมเต็มไปด้วยเชื้อโรคที่ใส่แผ่นใสไว้ มีกล้อง
จุลทรรศน์ให้โต๊ะละตัว ปกติวิชานี้จะต้องทำงานคู่ ทุกโต๊ะนั่งสองคนหมดมี
ผมที่นั่งคนเดียวรากับอาจารย์จัดแจงไว้ให้

ยิ่งเธอพูดแบบนั้นก็ได้เลยว่าคุณของผมคือเด็กที่มาใหม่

“เขาเพิ่งย้ายมากลางเทอม หวังว่าทุกคนจะไม่ใจร้ายและให้ความ
ช่วยเหลือเขาทุกอย่าง” ได้ยินเสียงหัวเราะแะๆ ดังมาจากโต๊ะแถวหลัง บอก
ตามตรงการเป็นเด็กใหม่ถือว่าเป็นเรื่องยากลำบากนะ มักตกเป็นที่เพ่งเล็งได้
ง่าย ยิ่งหาเพื่อนได้ช้าเท่าไรก็ยิ่งถูกแกล้งมากเท่านั้น ขนาดคนอยู่มาก่อนยัง
โดนแกล้งไม่เว้นแต่ละวัน

เหมือนมันเป็นเรื่องปกติของสังคมเด็กไฮสคูล

“ถ้าเกิดมีใครรังแกเขา ฉันจะเรียกผู้ปกครองมาแจ้งให้รับทราบว่าคุณ
ของพวกเขานิสัยแย่มากไหน” คำขู่ที่นั่นใช้ไม่ค่อยได้เท่าไร แต่ส่วนใหญ่ก็ขู่ไว้
ก่อนให้เด็กรับรู้ “เข้ามาเลยคุณเทอร์รี่สัน”

เสียงเสียงของอาจารย์ เด็กใหม่ที่ว่าก็เปิดประตูเข้ามาเหมือนรอกอยู่ก่อนแล้ว
เสียงแอดของประตูสร้างความสนใจของทุกคนให้หันไปหาดูก่อนที่จะเสียงซุบซิบ
นินทาจะดังขึ้นมาต่างจากผมนั่งทำคามองอย่างเพิกเฉย ในหัวก็คิดอะไรไป
ต่างๆ นานาว่าจะไปตามหาคนที่เพิ่งเจอกันในวันนี้ได้ยังไง
กระทั่งสายตาเหลือบไปเห็นเด็กใหม่ เจ้าของดวงตาสีฟ้าสวยตึงฮึดสีแดงที่
ปิดหน้าตัวเองออกไปพลางกวาดตามองทุกคนด้วยท่าที่ไม่ค่อยไวใจ หากแต่
พยายามจะเก็บซ่อนความรู้สึกของตัวเองไว้ จนมาบรรจบกับดวงตาของผม
นาที่นั้นเราสองคนชะงัก เขาเบิกตากว้างเช่นเดียวกับผมที่อ้าปากค้างอย่าง
ตกใจ

ยังไม่ทันตามหาเขาก็ปรากฏตัวต่อหน้าในฐานะคนที่กำลังจะมานั่งข้างกาย
“แนะนำตัวสิ มัวยืนเฉยทำไม”

“อะ...เอ่อ”

“บอกชื่อตัวเองไป”

“ผม ผมออสติน...ออสติน เทร์รี่สันครับ”

เจอตัวแล้ว

เขาพูดเสียงอ้ออิงดูก็รู้ว่าไม่ใช่พวกที่ชอบเข้าสังคมนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต้องแนะนำตัวต่อหน้าคนที่เขาเพิ่งจะว่าไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน ผมยังรู้สึกเหมือนเขาเพิ่งพูดใส่หน้าผมสดๆ ร้อนๆ เลย พลันผมก็กระตุกยิ้ม ไม่คิดว่าเหยื่อแสนหวานจะโผล่มาง่ายโดยไม่ต้องตามหา

มือที่เท้าคางอย่างเฉยชาก็เปลี่ยนมาเป็นเท้าคางอย่างสนใจแทน

“ไปนั่งข้างคุณอิลเดนสันนะ ฉันจัดที่ไว้ให้คุณแล้ว”

“อิลเดนสัน ?” เจ้าตัวทวนคำนั้น “อาจารย์หมายถึง...”

“ฉันเอง” ผมยกมือแย้มยิ้มพอใจระคนขยิบตาให้ “แดเนียล อิลเดนสัน คู่หูคนใหม่ของนาย”

“เหย่เหยื่อใหม่เหรื่อเพื่อน” คนที่นั่งข้างหลังผมเปิดปากแซว ซึ่งผมก็ตอบกลับแค่การยกไหล่ สายตายังคงจับจ้องไปที่คนด้านหน้าเหมือนทำทนายว่าเขาจะกลัมาหาผมไหม แน่นอนว่าอีกฝ่ายก็ดปาก เขาดูประหม่า ไม่ค่อยอยากยอมรับเท่าไร

“ไปนั่งที่ได้แล้วคุณเทรย์สัน ไม่เห็นหรือไงว่าเพื่อนกำลังรออยู่” เสียดยที่ถูกริบเร่งจากอาจารย์หน้าดู นี่เป็นครั้งแรกเลยที่ผมอยากจะขอบคุณเธอที่ส่งโอกาสให้

ออสตินไม่มีทางเลือก เขากำชับกระเป๋าสะพายตัวเองแน่นก่อนจะก้าวเท้าเดินมาข้างใน ผมมองดูทุกฝีก้าวของเขา ฟังเสียงทุกลมหายใจสำรวจสีหน้าของเด็กใหม่ ทุกท่วงท่าของเขาสะกดผมไว้หมด และมันคงทำให้เขาอึดอัดไม่น้อยถึงได้หลีกเลี่ยงการสบตากับผม

ถึงอย่างนั้นเขาก็ยอมทิ้งตัวลง

“ยินดีที่ได้รู้จักนะ ออสติน :)” ผมยกยิ้มเช่นคนถือไฟเหนือกว่า “ถ้ารู้ว่าเราจะเจอกันอีก ตอนนี้นั้นนายไม่น่าวิ่งหนีฉันเลยนะ”

เขาไม่ตอบกลับ

“เราน่าจะมาเรียนพร้อมกัน”

“...”

“แล้วนายไปหาหมอหรือยัง ฉันยินดีที่จะ...”

“หยุดพูดได้แล้วคุณอิลเดนสัน เปิดหนังสือไปที่หน้าห้าสิบเจ็ด” ยังไม่ทันที่ผมจะได้คำตอบ อาจารย์คนเก่งก็แทรกขึ้นมาอีกจนได้ เธอหรีดตาลงมองผมผ่านแว่นสายตา ใช้ปากกาเคาะไปที่หนังสือเรียนเป็นการบอกให้ผมเปิดตามสั่ง ทำเอาผมลอบถอนหายใจรำคาญเบาๆ ก่อนจะทำตามที่เราว่า

ไม่ใช่แค่ผมเท่านั้นที่ถอนหายใจ คนด้านข้างผมก็พ่นอากาศออกมา

“มีหนังสือเรียนหรือยังคุณเทรย์สัน ฉันไม่หวังว่าคาบแรกคุณจะมีอะไรติดตัวมาหรอกนะ” ผมเลื่อนสายตาไปมองคนที่เก๋ๆกั๊งๆ ทำมากที่สุดคือกอดกระเป๋า

แล้วหยิบสมุดเลคเชอร์ขึ้นมา “ถ้าไม่มีก็ดูกับคุณอิลเดนสันไปก่อนแล้วกัน
คาบหน้าค่อยมาจดตามหลังเอา”

“ครับอาจารย์” เจ้าตัวตอบสั้นๆ หากแต่ก็ไม่ยอมขอความช่วยเหลือจากผม
ขนาดอาจารย์เริ่มบทเรียนแล้ว เขาก็ยังคงทำเป็นนั่งจดอะไรไปเรื่อยในสมุด
ของเขา ทว่าผมก็แอบเห็นนะว่าเขาเหล่มาที่หนังสือเรียนราวกับแอบลอก
ข้อสอบกัน

พาให้ผมส่ายหน้าเบาๆ แล้วเลื่อนหนังสือไปตรงกลางระหว่างเรา

“นายควรขอความช่วยเหลือนะ” ผมพูดเสียงแผ่วเนื่องจากไม่อยากให้
อาจารย์ไปได้ยินเสียง “ฉันไม่แกล้งนายหรอกถ้าเกิดนายขอร้องดีๆ ภายนอก
ฉันอาจจะดูไม่ใช่คนดี แต่ฉันนิสัยดีมากนะ”

“...”

“หรือถ้านายยังโกรธฉันเรื่องที่ฉันจู้จ้านเมื่อตอนนั้น ฉันก็ขอโทษด้วยละกัน”

“เอ๊ะ ?”

“ฉันแค่เห็นนายเจ็บเลยอยากช่วยนะ ไม่ได้อยากละลาบละลั้วอะไรทั้งนั้น
ถ้ามันทำให้นายรู้สึกไม่ดี ฉันก็ขอโทษแล้วกัน” คำพูดนั้นรังความสนใจ
ออสตินให้หันมามองผมได้ เขากะพริบตาปริบๆ ดูแปลกใจที่ผมเป็นฝ่ายขอ
โทษก่อน ผมถูกสอนให้กล่าวขอโทษเมื่อเราทำผิดต่อให้เราจะเจตนาดีก็ตาม
แม้ผมบอกว่าสองคำนี้จะช่วยให้เรารอดตายได้เกือบทุกสถานการณ์
พยายามพูดคำนี้ให้ชินปากวันละว่าบางคนไม่คู่ควรคำนั้น
สำหรับออสติน ผมคิดว่าเขาคู่ควรนะ รอยแฉะนั้นถ้าเป็นผม ผมคงไม่อยาก
ให้คนอื่นรู้เหมือนกัน แล้วผมก็เป็นฝ่ายเข้าไปยุ่มยาม

“เรามาเริ่มต้นกันใหม่นะ ฉันแดเนียล” ผมยิ้มให้เขาพร้อมกับล้วงบางอย่างออกมาจากกระเป๋า มันคือมาชเมลโล่ที่ผมชอบกินเวลาคิดอะไรไม่ออกนะ แต่ก็ไม่ได้กินบ่อยหรอกนะ กลั้วฟันผุแล้วถูกบังคับให้ไปหาหมอฟัน ผมไม่ชอบหมอฟันเอาซะเลย ทำไมฉลามจะต้องไปหาหมอด้วยในเมื่อเรามีฟันเปลี่ยนตั้งมากมาย

ติดแค่ว่าฟันพวกนั้นใช้ในร่างมนุษย์ไม่ได้ ด้วยเหตุผลอะไรผมก็ 모르เหมือนกัน ช่างเถอะ ยังไงตอนนี้มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องสำคัญ สิ่งที่เราต้องโฟกัสคือการผูกมิตรใหม่มากกว่า

ออสตินกวาดตามองผม ดูเขาจะยังไม่อยากไว้ใจผมเท่าไรนัก ผมก็ไม่ได้รีบเร่ง เพียงแค่แสดงความจริงใจออกไปจนกว่าเขาจะหายอึดอัด

“ขอโทษ...เหมือนกัน”

“หืม?”

“ที่ฉันว่านายตอนนั้น”

“อ้อ”

“ฉัน...ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ” เขาหลุบตาต่ำฉายชัดถึงความรู้สึกไม่ดี ไม่มีคำอธิบายต่อจากนี้คล้ายกับถูกขโมยลื่นไป หากแต่ถ้อยคำนั้นกลับทำผมหัวเราะได้

“ฮ่าๆ นายจะซีเรียสขนาดนั้นทำไม”

“เอ่อ...”

“ฉันเข้าใจว่า นายไม่ได้ทำอะไรผิดหรอก” ผมยิ้มขำสนุกสนานเหมือนเขาเพิ่งเล่าเรื่องตลก “ฉันผิดเองด้วยที่ทำตัวเหมือนคุณคามา นาย ฉันก็แค่เป็นห่วงมาก

ไปหน่อย ก็นายตัวเล็กนิดเดียวโดนกระแทกตั้งหลายรอบมันก็ต้องเจ็บมาก ไม่ใช่เหรอ”

เขาทำตาโต

“แต่นายคงมีเหตุผลที่ไม่อยากไปหาหมอ จริงๆ ฉันก็ไม่ชอบไปห้องพยาบาลเหมือนกัน” ผมเปลี่ยนมาระบายยิ้มบาง ทำเป็นเข้าใจเขา “นอกจากแอบโดดไปนอนหลับ ฉันก็ไม่ชอบที่นั่น มันเหม็นกลิ่นยาแล้วก็มีแต่เชื้อโรคทั้งนั้น ถึงจะมีแม่บ้านทำความสะอาดแทบทุกชั่วโมงก็เถอะแต่นั่นก็ไม่ได้รับรองว่ามันจะสะอาดทั้งหมดใช่ไหมล่ะ”

เขานิ่งคล้ายตั้งใจฟัง

“เอาเป็นว่านายไม่ต้องคิดมาก ฉันไม่ได้โกรธนายที่นายว่าฉัน ถึงจะแอบเคืองนิดหน่อยแต่...ฉันคงสมควรโดนมัน” ถอนหายใจนิดๆ ระคนสายหน้า “เพราะฉันเรามาเริ่มต้นกันใหม่นะ ฉันสัญญาว่าจะไม่ยุ่งย่ามกับนายแบบนั้น”

“นายเป็นมิตรกับทุกคนแบบนี้ปกติเหรอ ?”

“ก็ไม่เชิง แต่ฉันไม่มีรสนิยมชอบร้ายใส่ใครนะ”

“แต่นายถีบบิลลีเบอรี่แทบหงายหลัง”

“ก็มันกวนประสาทก่อนหนิ” ผมขมวดคิ้ว “และมันก็สมควรโดนด้วย มีนักเรียนที่นี่ไม่น้อยเลยที่ตกเป็นเหยื่อของมัน นายเองก็ควรจะระวังตัวให้มาก ถ้าตอบโต้ได้ก็ควรจะทำ”

“หลีกเลี่ยงเอาน่าจะดีกว่า”

“แต่ไม่ใช่ทุกสถานการณ์ที่หลีกเลี่ยงได้นี่น่าจริงไหม” เลิกคิ้วเป็นเชิงขอความเห็น “บางครั้งเราก็ต้องวิ่งชนปัญหาเพื่อให้มันคลี่คลาย ดีกว่าปล่อยไว้ให้คาราคาซัง”

“...”

“แต่ถ้านายสู้มันไม่ได้ก็แค่มาหาฉัน ฉันจะจัดการให้เองไม่ต้องห่วง”

“นายจะช่วยฉันเพราะนายหมายหัวฉันไว้หรือ”

“เรื่องนั้น...”

“ฉันไม่คิดว่าการหมายหัวเป็นเรื่องที่ดีหรอกนะ อิลเดนสัน”

“เรียกฉันว่าแดเนียลเถอะ” เป็นเรื่องปกติที่คนไม่สนิทกันจะเรียกนามสกุล แต่ผมเป็นพวกชอบให้เรียกชื่อเนื่องจากมีอยู่ครั้งหนึ่งมันเกิดปัญหา อาจารย์ต้องการจะเรียกพบซีวานแต่ดันประกาศว่าเชิญคุณอิลเดนสันไปที่ห้องทะเลเบียน ซึ่งนั่นทำให้สามพี่น้องไปเจอกันโดยไม่ได้นัดหมายทั้งที่อาจารย์ต้องการเจอแค่พี่คนเดียว

ถึงมันจะเป็นเรื่องธรรมดามาก ทว่าผมก็อยากให้ทุกคนเรียกชื่อผมมากกว่า ผมไม่ใช่พวกถือตัวซะด้วยสิ

“ส่วนเรื่องหมายหัว ฉันแค่ทำเพื่อให้นายปลอดภัย ถ้าไม่เข้าไปแบบนั้นบิลลี่คงไม่ปล่อยนายไป”

“นายไม่กลัวว่ามีปัญหาหรือไง”

“ปัญหาอะไร ?”

“ก็ที่นายมาช่วยฉันไว้”

“...”

“ไม่มีใครอยากยุ่งกับฉันเท่าไรหรอก มันจะทำให้นายดูไม่ดี...แดเนียล”

“นั่นไม่ใช่สิ่งที่น่ากังวลเลยสักนิด” ผมแค้นหัวเราะหัวใจเต้นผิดจังหวะเล็กน้อยตอนที่เขายอมเรียกชื่อผม แปลกที่คนอื่นเรียกผมไม่ยักรู้สึกอะไร พอ

เขาเรียกกลับมีอิทธิพลชวนยิ้มหวาน แม้ว่าสิ่งที่เราจะคุยกันไม่ใช่เรื่องที่น่ายิ้ม
เท่าไรนัก

ทว่าอย่างที่บอกการถูกมองไม่ดีไม่ใช่เรื่องน่ากังวลสำหรับผม แม่ผมบอก
เสมอว่าเราไม่สามารถทำให้ใครมองเราในแง่ดีหรือแง่ร้ายได้ ผู้คนจะตัดสิน
เราจากการกระทำและทัศนคติที่มีต่อเรา อาทิเช่นถ้าเกิดมีคนพูดถึงเรา
ในทางไม่ดี ต่อให้เราแก้ข่าวไปยังไงคนส่วนใหญ่ก็มักจะตัดสินจากสิ่งที่เขาได้
ยินมา เหมือนที่มีคนเคยบอกว่า...

เรามักเป็นตัวร้ายในเรื่องเราของคนอื่นเสมอ

จริงไม่จริงอยู่ที่ว่าคนฟังอยากพิสูจน์ไหม ถ้าอีกฝ่ายไม่ใช่พวกฟัง
ความข้างเดียวก็รอดตัวไป แต่ถ้าเกิดเขาเป็นพวกที่ได้ยินอะไรแล้วเชื่อแบบ
นั้น

ก็ต้องทำใจหน่อยนะ

นอกจากนี้สิ่งเดียวที่ผมกลัวที่สุดก็ไม่ใช่เรื่องไร้สาระ หากแต่เป็น
มนุษย์คนนึงต่างหาก

มนุษย์ ‘แม่’ นะ น่ากลัวที่สุดในโลกเลย

“ใครจะคิดแบบไหนก็เรื่องเขาสิ ฉันห้ามพวกเขาได้ที่ไหน” ขบขันเหมือนเรื่องตลก “แล้วทำไมคนอื่นถึงคิดแบบนั้นกับนาย นายไปทำอะไรให้พวกเขาไม่อยากยุ่งเหรอ ?”

ถามด้วยความสงสัย เพราะตั้งแต่มาที่นี่ผมได้ยินคนพูดถึงเขามากมาย ซึ่งร้อยทั้งร้อยล้วนเป็นแค่ข่าวลือที่ผมอยากได้ยินความจริงว่าตกลงที่มานั้นมาจากไหน ในเมื่อผมอยู่กับตัวต้นเหตุแล้วก็ควรจะรู้ความจริงไม่ใช่หรือไง

และพอถามไปแบบนี้ ออสตินก็หลุบตาลง ถอนหายใจคล้ายเป็น
เรื่องที่อธิบายไม่ได้

“ฉันคงดูไม่น่าคบละมัง” เขาพิมพ์ “เด็กที่ย้ายมากลางคันคงถูกมองว่าไม่ใช่เด็กที่ดีเท่าไร ฉันได้ยินข่าวลือของตัวเองหลากหลาย”

“แล้วมีเรื่องไหนจริงไหม ?”

“พูดไปนายจะเชื่อเหรอ ?”

“อย่างน้อยฉันก็จะไม่ตัดสินนายแบบที่คนอื่นทำ” ผมทำคางคลีขึ้นมา
บางให้รู้ว่าผมจะรับฟังเขา “ถือซะว่าฉันเป็นกล่องเปล่าให้นายสาธิตทุกความ
อึดอัดลงมาแล้วกัน ฉันสัญญาว่าจะไม่บอกใครทั้งนั้น จะรู้ตบปากเหมือน
ตัวเองเป็นฉลามไม่มีฟัน”

“ฉลามไม่มีฟัน ?”

“แค่คำเปรียบเทียบกับซ้ำๆ”

“ ... ”

“ไว้ใจฉันนะ ออสติน” หวังเพียงเสียงทุ้มละมุนนี้จะช่วยคลายความกังวลของเขได้บ้าง มือผมยังคงหยิบยื่นมาชเมโล่ค้างให้เขาแบบนั้น ไม่คิดจะยัดหนี ผมมองใบหน้าครึ่งเสี้ยวของเขา พินิจดวงตาสีสวยที่ชวนให้ลุ่มหลงอย่างดี

ไม่ค่อยเห็นใครที่มีตาสีแบบนี้ มันช่างสวยเหลือเกิน

ผมเฝ้ารอให้เขาตอบรับ แกล้งกระดิกมาชเมโล่ไปมาให้เขาสนใจ ออสตินใช้เวลาคิดอยู่พักใหญ่ ผมเดาว่าเขาคงมีความอึดอัดมากมายที่อยากจะระบายออกมา ผมเองก็อยากรู้ว่าเขาซ่อนอะไรไว้เหมือนกัน ยิ่งมองลึกเข้าไปในดวงตาเขา ก็ยิ่งพบเจอกับน้ำวนกลางมหาสมุทรหลากหลาย

อยากรู้เหลือเกินว่าภายใต้ก้นบึ้งของทะเลสีครามมีอะไร

กระทั่งเขายื่นมือมารับขนมหวานจากผมไป

“ตกลง”

มิทช์ชั้นคอมพรีต

ผมยิ่งกว้างต้งใจสิ่งที่เขาเล่าเต็มที ออสตินยังคงกังวลกับสิ่งที่จะพูด
อยู่ เขาจึงหลีกเลี่ยงประเด็นใหญ่ๆ บอกแค่ของตัวเองย้ายมาเพราะครอบครัว
ต้องย้าย ไม่แน่ใจว่าพบเจอกับปัญหาแบบไหนอยู่เหมือนกัน ส่วนเรื่องข่าวลือ
ออสตินไม่รู้ว่ามีใครเป็นคนปล่อยข่าว เรื่องที่ไปนอนกับอาจารย์เขาไม่ได้ทำ
อะไรทั้งนั้น

อาจารย์ฟิสิกส์แค่เป็นคนช่วยเขาเนื่องจากเป็นที่ปรึกษาชั้น รวมถึงยัง
เป็นเพื่อนกับพ่อของเขา

จริงๆ ต้องพูดว่าพ่อเลี้ยงถึงจะถูก

“ฉันก็เพิ่งรู้ว่าเขามีรสนิยมแบบนั้น ตอนเราคุยกันเขาก็เหมือนอาจารย์
ปกติ”

“ที่นี้เขารู้กิตติศัพท์อาจารย์คนนั้นดี นายเพิ่งมาที่นี้ก็ไม่แปลก” ผมบิด
ขี้เกียจไม่ทันรู้เลยว่าเราคุยกันมานานแค่ไหนแล้ว โต๊ะอื่นเปิดหนังสือกันไป

เป็นสิบหน้าส่วนพวกผมยังค้างอยู่ที่หน้าเก่า ดีหน่อยที่อาจารย์แม็กพินไม่ได้
ต่อว่าพวกเรา

เดาว่าเขาคงเื่อมระอากับผมแล้ว

“แถมยังเป็นเพื่อนพ่อนายอีก ถ้าไม่ทำตัวดีๆ พ่อนายคงไม่ไว้ใจ”

“ก็อาจจะใช่ ตอนนี้นั่นคงมองเขาเหมือนเดิมไม่ได้”

“นายต้องระวังตัวไว้ให้มากนะ อยู่ให้ห่างเขาไว้ดีกว่า” ว่าอย่างนั้น
ห้วง ชื่นชื้อว่าเพื่อนพ่อย่อมมีปฏิสัมพันธ์ชนิดไปบ้านกันได้อยู่แล้ว เพราะอา
โนเอล เพื่อนแม่ผมก็แวะมาบ้านเราบ่อยเหมือนกัน คิดแค่ว่าเขาไม่มี
รสนิยมเปโดรแบบนั้น หรือต่อให้มีก็ไม่มีทางที่พวกพ่อจะปล่อยให้เขาทำ

เรื่องนี้อาโนเอลน่าจะรู้ดีกว่าเพื่อนเลย

“จันทกลงว่าข่าวลือทั้งหมดที่เขาพูดกันมาก็เป็นแค่เรื่องไร้สาระสินะ
นายไม่ได้ทำอะไรเลยสักอย่าง”

“อืม”

“แบบนี้มันน่าชั้ปากคนพวกนั้นชะมัด เห็นเป็นเด็กใหม่เข้ากลางคัน มาหน้อยละกุข่าวเสียๆหายๆ” ผมขมวดคิ้วจู้จี้ก็รู้สึกไม่พอใจขึ้นมา “ถ้าฉันรู้ว่าใครเป็นคนปล่อยข่าวนายนะ ฉันจะจัดการมันให้เอง นายไม่ต้องห่วงไป”

“ฉันไม่อยากรู้หรือกว่าเป็นใคร สิ่งเดียวที่ฉันต้องการคือใช้ชีวิตแบบสงบสุข”

“ทั้งที่มีคนว่าร้ายนายอยู่เนี่ยนะ ไม่หงุดหงิดบ้างหรือไง ?”

“นายพูดเองว่าเราห้ามพวกเขาไม่ได้”

“...”

“ถ้าให้แก้ต่างตลอดไปฉันยอมถูกนินทาแล้วใช้ชีวิตเสียบๆดีกว่า”
ออสตินตอบกลับ เขาคุยอมแพ้กับโลกใบนี้ที่ไม่เข้าข้างเขา เห็นแล้วก็อดเห็นใจเขาไม่ได้ เขาดูผ่านอะไรมามากมายต่อให้ผมจะรู้เรื่องของเขาไม่ถึงครึ่งก็ตาม

การรับมาชเมโล่จากมือผมเป็นสัญญาณว่าเขาจะไวใจ แต่ในความไวใจก็แฝงไปด้วยความระวังตัวเพราะยังงั้นะเราก็เป็นคนแปลกหน้า ถ้าเป็นผม ผมก็ไวใจได้ไม่เต็มร้อยเหมือนกัน มีหลายคน que เข้าหาเราเพื่อหวังผลประโยชน์จากความไวเดียงสนั่น

เราจึงต้องระวัง อย่าได้ตกเป็นเหยื่อของคนแบบนั้นเด็ดขาด

“อย่างน้อยฉันก็ไม่อยากมีปัญหากับใคร”

“นายนี้คิดบวกชะมัด ถ้าเป็นฉันคงฆ่ามันให้ตาย” ผมกลอกตาใส่ “ถึงฉันจะไม่อยากสนใจ แต่ถ้ารู้ว่าเป็นใครที่ปล่อยข่าวก็อดที่จะไปเคลียร์กับมันไม่ได้”

“อย่างน้อยนายก็เป็นคนแรกที่รับฟังฉันไง”

“...”

“ขอบคุณที่ยอมเป็นกล่องเปล่าให้ฉันระบายนะ แดเนี่ยล” หัวใจผมเต้นแรงไม่เป็นลำดับ คำพูดนั้นฟังดูอ่อนโยนมากนับแต่เราคุยกันมา หน้าข้ายังตามมาด้วยรอยยิ้มเล็กๆ ที่มุมปากกับสายตาที่แสดงให้เห็นว่าเขารู้สึกอย่างที่พูดจริงๆ กลายเป็นผมที่ทำอะไรไม่ถูก เกาท้ายทอยแก้เขินจนต้องเบือนหน้าหนี

แะแล้วทำไมหัวใจผมเต้นถี่

ยิ่งกว่าตอนไปล่าวาฬล่าโลมากลับบ้านซะอีก

“ไม่เป็นไร ฉันแค่อยาก อะแฮ่ม อยากช่วยนะ” กระแอมเรียกความ
มั่นใจกลับมา “ถ้านายไม่สบายใจก็มาปรึกษาฉันได้นะ ฉันก็...วนเวียนอยู่
แถวนี้แหละ ไม่ได้ไปไหน ส่วนใหญ่ก็อยู่ที่ชมรมว่ายน้ำเพื่อชีวิตฉันเป็นนักกีฬา
ว่ายน้ำของโรงเรียนนะ”

“นี่เอง เพราะแบบนี้ถึงป๊อปสินะ”

“ฉันเดาว่าคนส่วนใหญ่ตัดสินใจจากหน้าตามากกว่าแล้วก็ความโดดเด่นที่โดดเด่นมา”

“เหมือนกับพ่อของนายสินะ”

“นายรู้จักพ่อของฉันด้วยเหรอ ?”

ฉลามร่อนรัก 4 : ออสติน เทर्थสัน

“พ่อนายก็...ไซล อิลเดนสันไม่ใช่เหรอ”

กีก !

“นึกว่าใครๆก็รู้จักพ่อนายซะอีก” ออสตินกะพริบตาปริบๆ ดูแปลกใจที่ผมถามแบบนี้ทำเอาผมถึงกับวางปากกาตั้งกีก พลังทำเป็นหัวเราะกลบเกลื่อนความใจหายเมื่อครู่ ผมลืมไปเลยว่าคนอื่นมองแม่ผมเป็นพ่อหมด พวกเขาคิดว่าผมกับบรรดาพี่น้องเป็นลูกที่ขอมมาเลี้ยงเนื่องจากโลกใบนี้ผู้ชายให้กำเนิดเด็กไม่ได้

แผนวิทยาศาสตร์ที่ปลูกถ่ายมดลูกอะไรนั้นก็ยังไม่สำเร็จเต็มร้อย การที่เห็นผู้ชายสองคนมาส่งลูกด้วยความรักก็ย่อมมองว่าพวกเขาเป็นพ่อกันไปหมด ทั้งที่ความจริงครอบครัวผมนั้นมีอะไรซับซ้อนกว่านั้นเยอะ เริ่มตั้งแต่ที่พ่อผมเป็นเมกาโลดอนจนถึงขั้นทำให้แม่ที่เป็นผู้ชายท้องได้

เราสามคนเกิดมาจากท้องแม่ไม่ได้ปลูกถ่ายหรือใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์อะไรทั้งนั้น

ใช้แค่น้ำเชื้อของฉลาม

แล้วพวกเราก็เกิดขึ้นมาเป็นปลาหมูมีเขี้ยวสามตัว

แต่พูดไปใครจะเชื่อล่ะจริงไหม

“อ่าใช่ๆ โทษที่ฉันนึกว่านายหมายถึง...พ่อ พ่ออีกคนของฉัน”

“แฟนของพ่อนายนะเหรอ”

“ใช่ ฉันก็เรียกพวกเขาว่าพ่อเหมือนกัน” ผมพยักหน้า “เพราะงั้นเวลามีคนถามถึงพ่อฉันก็มักจะนึกถึงเขามากกว่า ส่วนแม่...พ่อไซลนะ พวกเราเรียกเขาว่าแม่นะ”

“แม่เหรอ ?” ออสตินขมวดคิ้ว “แต่เขาเป็นผู้ชาย ?”

“เรื่องมันซับซ้อนนะ ไม่ค่อยมีคนรู้เรื่องนี้เท่าไร” ผมเกาหัวแก้แค้นไป “จริงๆ คนที่รู้ก็มีแค่พวกพี่น้องฉันแล้วก็อาที่สนิทกัน ส่วนคนอื่นพูดไปพวกเขาก็ไม่เข้าใจหรอกจริงไหม”

“แล้วนายไม่โดนล้อเหรอที่มีแม่เป็นผู้ชาย ?”

“นี่ปีสองพันยี่สิบแล้ว ใครที่จะล้อคงมีแต่พวกในกะลาเท่านั้น” ผมไหวไหล่ “คนที่จะเหยียดคนอื่นได้หรือล้อเลียนคนอื่นเป็นพวกมีปมเท่านั้น ฉันไม่ให้ค่ากับคำพูดคนพวกนั้นหรอกเพราะเขาไม่ใช่ครอบครัวฉัน”

“...”

“และฉันก็ดีใจมากที่มีแม่เป็นโซล อิลเดนสัน ดีใจที่มีพ่อสองคนแล้วก็พี่น้องที่เกิดไล่เลี่ยกัน เพราะฉันไม่มีความจำเป็นที่ต้องไปสนใจคนอื่นเลย ครอบครัวฉันสมบูรณ์แบบแล้ว” รอยยิ้มอบอุ่นปรากฏขึ้นบนใบหน้าผม ผมรู้สึกดีทุกครั้งที่ได้พูดถึงเรื่องราวของตัวเองให้คนอื่นฟัง

ใครที่มันมาเหยียดผมว่าเป็นลูกเกย์ เป็นเด็กรับเลี้ยงก็ช่างมัน คนพวกนั้นไม่ได้ให้ความรักกับผมหรือทำอะไรให้ผมสักอย่าง

ครอบครัวผมต่างหากที่เป็นคนให้ทุกอย่าง ทั้งความรัก ความห่วงใย ทุกอย่างหล่อรวมให้ผมเติบโตมาอย่างนี้ อาจจะมีเรื่องผิดพลาดบ้าง แต่พวกเขาก็พร้อมที่จะให้โอกาสและคำแนะนำดีๆ

ผมพอใจแล้วกับครอบครัวที่เป็นแบบนี้

ผมดีใจที่เกิดมาเป็น ‘อิลเดนสัน’

“และฉันก็รักพวกเขาที่สุดถึงแม้ว่าแม่ฉันจะดูมากก็ตาม” ผมหัวเราะ
ไม่ทันสังเกตพฤติกรรมของคนด้านข้าง

“ครอบครัวนายน่ารักจังเลยนะ ฟังดูแล้วนายคงรักพวกเขามาก”

“รักมากสิ ถ้าไม่มีพวกเขาฉันคงไม่ได้เกิดมา”

“...”

“ฉันถือว่าโชคดีกว่าใครหลายๆคนเลยล่ะ”

“นั่นสินะ นายโชคดีมากจริงๆ” น้ำเสียงเดี๋ยวดायั้งผมให้หันไปหา
ออสติน เขาหลบตาต่ำ ดูเหมือนกำลังคิดอะไรบางอย่าง ช่วงขณะนั้นผมเห็น
เขาหลบแขนเสื้อเขา ทว่ามันเหมือนเขาสื่อสารกับสิ่งที่อยู่ข้างในมากกว่า เดา
ว่าอาจจะเป็นรอยแผลที่เขายังไม่ยอมบอกที่มา

แต่มันคงทำให้เขารู้สึกแย่น่าดู

“อิจจาจัง”

“หมดเวลาแล้ว” เสียหายที่ยังไม่ได้ตอบกลับ เพราะจู่ๆ ก็ถึงหมดเวลา ก็ตั้งขึ้นเป็นสัญญาณว่าถึงเวลาออกจากชุมนุมหนึ่งไปสู่อีกชุมนุม หรือบางคนก็หมดชั่วโมงเรียน สามารถออกไปเที่ยวเล่นไม่ก็เข้าชมรมได้ พวกเด็กที่เบื่อหน่ายก็โห่ร้องด้วยความดีใจกันยกใหญ่ รีบลุกจากเก้าอี้หีบเปเปอร์หน้าห้อง แล้วทยอยออกจากห้องไป

เสียงอีกกระทึกคึกโครมดังสนั่นหวั่นไหวกลับเสียงพวกเขาไม่เหลือขึ้น
ด

“ไปชมรมใหม่แดเนียล”

“ไปก่อนเลย เดียวฉันตามไป” ผมพยักหน้าให้กับเพื่อนร่วมชมรม คนหนึ่งที่เอย่ถามแบบนั้นก่อนเดินผ่านไป พยักหน้าเล็กน้อยเป็นการบอกให้เขาล่วงหน้าไปก่อน จากนั้นก็เหลือบตาไปมองออสตินที่กำลังเก็บของ ดูเหมือนวันนี้ผมจะทำให้เขาไม่ได้เรียนไปคาบหนึ่งเนื่องจากชวนคุยไม่มีหยุด

แต่วิชานี้อ่านเองก็ได้ ตรงไหนไม่ไหวก็ค่อยให้ซีวานช่วยสอน

พินะเป็นลูกรักของอาจารย์แม็กฟินเลยได้ความรู้ดีๆ ตลอด ส่วนผมมันนักเรียนนอกคอก จริงๆเธอก็ไม่อยากสอนผมหรอกถ้าผู้อำนวยการไม่ขอไว้

ผมเองถ้าไม่ต้องเชื่อมีหรือว่าจะเข้ามาให้เห็นหน้า ผมก็ไม่อยากเรียนกับอาจารย์ป้านักหрок เอะ !

“นายไปไหนต่อหรือเปล่า” ผมอาศัยจังหวะที่คนในห้องซาลงถามเขา คิดในใจว่าเวลาผ่านไปเร็วจ้ะยังคุยกับเขาไม่จบเลย ซึ่งพอถามออกสตินก็หันมาสบตาผมเป็นเชิงว่าผมสนใจเขาหรือ “คือฉันเห็นนายเป็นเด็กใหม่ไม่รู้ว่ามีชมรมหรือยัง ถ้ามีแล้วฉันจะได้บอกทางให้อะไรแบบนั้น”

“ฉันไม่ได้เข้าชมรมหрок ฉันไม่ค่อยถนัดเท่าไร”

“อ้าว แล้วนายจะไปไหน ?”

“ฉันมีงานพาร์ทไทม์ต่อนะ”

“งานพาร์ทไทม์ ?” ผมเลิกคิ้วรู้สึกสนใจขึ้นมาทันควัน “นายทำงานพาร์ทไทม์ด้วยหรือ ทำที่ไหนนะ ?”

“ที่ร้านอาหารไม่ไกลจากโรงเรียนเท่าไร”

“เป็นงานแบบไหนหรือ ?” ถึงกับเฝ้าตามองอย่างตั้งใจฟัง รู้เลยว่า การกระทำของตัวเองทำให้อีกฝ่ายอีกอึดไม่น้อย ช่วยไม่ได้ผมไม่เคยทำงาน

พาร์ทไทม์มาก่อน ชีวิตผมมีทุกอย่างเพียบพร้อมและแม่ก็ไม่ยอมให้พวกเรา
ออกไปลำบาก ต่างจากคนอื่นที่ต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอด

ผมนับถือพวกที่ทำงานไปเรียนไปมากเลยนะ รู้สึกว่าพวกเขาจัดสรรเวลาเก่ง
ขนาดผมมีแค่เรียนแล้วก็ออกไปเที่ยวเล่นยังไม่ค่อยมีเวลาทำการบ้านเลยถ้า
พี่ไม่บังคับ ดีหน่อยที่พี่ไม่ลงมือทำให้ แบบนั้นผมคงโดนสปอยหนักกว่าเก่า
ทุกวันนี้ก็สปอยผมหนักแล้วถึงจะไปสปอยขึ้นนอนมากกว่าก็ตาม
ก็ผมโตแล้วนี่นา เป็นถึงฉลามยักษ์ล้านปีที่ยังมีชีวิตอยู่เลยนะ จะให้พี่มาทำ
ให้ทุกอย่างนะมันไม่เทเลยสักนิด

“ก็แค่งานเสิร์ฟอาหาร คิดเงินทั่วไป ไม่เห็นต้องสนใจขนาดนั้นเลยนี่นา”

“ต้องสนใจสิ ฉันไม่เคยทำงานพาร์ทไทม์มาก่อนเลยนะ” ผมว่าอย่างจริงจัง

“เคยไปช่วยอาเฝ้าท่าเรืออยู่เหมือนกัน แต่พอเบื่อก็หนีกลับบ้านและอา
ก็ไม่ให้ค่าจ้างด้วย”

“คุณหนูแบบนี้จะไม่จำเป็นต้องทำงานหรอก ฉันว่าพ่อของนายคงเตรียมทุก
อย่างไว้ให้นายหมดแล้ว”

“แต่ฉันนับถือพวกทำงานพวกนี้มากเลยนะ ต้องเป็นพวกจัดสรรเวลาเก่งถึง
จะทำได้” ออสตินยกยิมบางๆ ไม่แน่ใจว่าเขาเชื่อกับสิ่งที่ผมพูดไปหรือเปล่า

“แล้วแบบนี้นายมีเวลาพักบ้างไหม หรือว่าเรียนเสร็จก็ต้องรีบไปทำงาน ?”

“ฉันทำแค่ช่วงกลางวันนะ วันหยุดไม่ได้ทำ”

“แสดงว่าวันหยุดนายว่างสินะ”

“อืม”

“งั้นไว้วันหลังเราไปเที่ยวกัน”

“หืม ?”

“ฉันรู้จักที่เขียวเยอะเลย รับรองว่านายสนุกแน่ถ้าไปกับฉัน”

“ไปด้วยกัน ?”

“ใช่ เราจะได้ไปด้วยกัน” ผมพยักหน้าด้วยท่าที่อารมณ์ดีระคนเชื่อมั่น “ฉันจะทำให้
ให้นายสนุกเอง นายจะได้ชินกับที่นี่ไวๆ”

ออสตินยิ้มปากคล้ายไม่มั่นใจ

**“แต่ก่อนที่เราจะไปเที่ยวกันได้ นายต้องให้เบอร์ฉันไว้ ไม่งั้นฉันโทร
นัดนายไม่ได้หรอกนะ ออสติน :)”**

มุขนี้เนียนไหมนะ

“นายกำลังขอเบอร์ฉันเหรอ ?” ออสตินขี้นิ้วเข้าตัวเองตอนถามย้ำว่าผมทำ
แบบนี้จริงเหรอ พอผมพยักหน้าเขาก็วิ่งไปชั่วคราว ดูเหมือนคนแถวนี้จะสมอง
ช้ากว่าที่ผมคิดไว้

“ก็ไว้ติดต่อนายไง ถ้าไม่แลกเบอร์กันแล้วจะโทรหากันได้ไงละจริงไหม”

“นายขอเบอร์คนที่เพิ่งรู้จักกันง่ายๆแบบนี้ทุกคนเลยเหรอ ?”

“ส่วนใหญ่ก็ไม่ แต่กับนายฉันจำเป็นต้องขอไว้เผื่อนายมีปัญหา นายจะได้ขอ
ความช่วยเหลือฉันด้วยไง นี่ฉันคิดแทนนายอย่างรอบคอบเลยนะ” ทำหน้า
จริงจังไปที่หวังว่าเขาจะตกหลุมพราง ว่ากันตรงๆ ผมแทบไม่เคยขอเบอร์ใคร
เลยนะเพราะผู้คนส่วนมากก็พร้อมจะให้เบอร์ผมกันอยู่แล้วเพียงแค่ขยิบตา
ให้

โดยเฉพาะสาวๆนี่แจกเบอร์ให้ผมกันใหญ่ ไม่ได้สนใจเลยว่าผมอยากได้ไหม
เวลาได้มาผมก็ให้จอร์จี่หมดนั่นแหละ

“หรือว่านายไม่โอเค ฉันไม่ว่าหรอกนะถ้านายจะไม่ให้ แต่ให้ไว้ดีกว่าจะได้ปลอดภัย”

“ฟังดูเหมือนฉันไม่มีทางเลือกเลยว่าไหม”

“ฉันแค่เป็นห่วงนาย ออสติน” ผมพูดความจริง “แล้วก็อยากสนิทกันนายไวๆ นายดูลึกๆแล้วก็เข้าถึงยาก แต่จริงๆ ฉันว่านายนิสัยดีนะ ฉันเลยอยากเป็นเพื่อนกับนายนะ”

“ทำไมถึงอยากเป็นเพื่อนกับฉันล่ะ คนอื่นไม่คิดแบบนั้นนะ”

“บอกแล้วไงว่าช่างหัวคนอื่นนะ นายต้องเลิกแคร์สายตาคนอื่นได้แล้ว” ย่นคิ้วใส่พร้อมกับหยิบมาชเมโล่มาเกาะกินระหว่างรอคำตอบจากเขา จากที่คุยกันมาออสตินดูเป็นพวกกระแวงระว่างกับทุกอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสายตาผู้คนที่มองมา เขาเหมือนดูดซับพลังงานลบมากกว่าพลังงานบวกเอาไว้ แต่เชื่อเถอะว่าคนแบบนี้มีด้านดีๆอยู่ข้างใน เพียงแค่ว่าเขายังไม่เจอคนที่สามารถแสดงด้านนั้นออกมาได้

ผมเลยหวังว่าจะทลายกำแพงเขาลง

ออสตินม้มปาก เขายังคงไม่ไว้วางใจผม ซึ่งในตอนที่ผมกำลังจะพูดต่อ นั้น...

“เฮ้เพื่อน !”

ก็ดันถูกขัดซะได้ !

“ฉันนึกว่านายไปชมรมแล้วซะอีก ดีจริงๆที่แวะมาดูก่อน” เสียงของเพื่อนสนิททำให้ผมต้องหันไปมอง จอร์จเดินเข้ามาในห้อง ถอนหายใจอย่างโล่งอกที่เจอผมในห้องเรียนชีวะ ไม่ทันสังเกตเลยว่าตอนนี้ทุกคนออกไปเกือบหมดแล้วเหลือแค่พวกผมกับผู้หญิงสองสามคนที่โตะด้านหลัง เธอกำลังแต่งหน้า เวลาหันไปมองก็จะโบกมือให้เป็นเชิงเล่นๆกัน

เสียดาบที่ผมไม่คิดในแง่ นั้นจึงจ้องมองไปที่ออสตินคนเดียว

“มีอะไรจอร์จี้ นายดูรีบนะ”

“รีบลิฉันโดนใช้งาน อาจารย์ประวัติศาสตร์ต้องการรายชื่อคนที่จะไปทัศนศึกษาด้วยกันภายในวันนี้” เพื่อนรักพ่นลมหายใจเช่นคนอารมณ์ไม่ดี ในมือถือกระดาษรายชื่อที่มีจั่วอักษรยุกยิกเขียนเต็มไปหมด “และแทนที่จะบอกกันตั้งแต่เนิ่นๆ ฉันจะได้รีบไปล่ารายชื่อคนในคลาส ดันเพิ่งมาบอกเอาเมื่อชั่วโมงที่ผ่านมา ฉันเลยต้องเร่งหาตัวคนที่เรียนด้วยกัน”

“น่าสงสาร แบบนี้นายก็ไม่ได้เข้าชมรมกับฉันแล้วสิ”

“นายเองก็ไม่น่าจะได้เข้าไหม ฉันเห็นพี่นายเดินตามหาตัวอยู่” จอร์จี้กลอกตาใส่ผม “แต่คงไปรีบขึ้นก่อนแล้วค่อยมาหานายมั่ง เห็นเดินไปทางตึกใหม่”

“ถ้าเขาหาไม่เจอเดี๋ยวก็โทรมาเอง ไม่ต้องสนใจ”

“ฉันไม่สนใจอยู่แล้วเพื่อน ฉันสนใจแค่คนที่เรียนคาบประวัติศาสตร์เท่านั้น” วางกระดาษลงบนโต๊ะก่อนจะขมวดคิ้วเมื่อเห็นออสตินกะพริบตา “เฮ้ย ! นี่มันเด็กใหม่นี้่น่า นายมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ?”

“คือฉัน...”

“ออสตินก็นั่งอยู่ตรงนี้ตั้งนานแล้ว เราเรียนวิชาเดียวกัน”

“ออสติน ?” จอร์จี้ยื่นคิ้วหนักตอนได้ยินชื่อนั้น “นายชื่อออสตินหรือ ?”

“อืม” เจ้าของชื่อพยักหน้าช้าๆ ดูไม่ค่อยกล้าสบตา กับเพื่อนผมเท่าไหร่นัก ไม่ใช่ว่ากลัวหรือ ผมว่าเขาประหลาด อย่างที่บอกออสตินไม่ใช่พวกที่เข้าหาใครได้ง่ายแล้วก็ลึกลับ แต่นั่นแหละที่ทำให้เขาน่าค้นหาสุดๆ ไปเลย

“ชื่อดี ในที่สุดฉันก็รู้ชื่อนายสักทีหลังจากต้องเรียกเด็กใหม่อยู่ตั้งนาน” เขาพยักหน้า “ว่าแต่นายเรียนวิชาประวัติศาสตร์ของอาจารย์ดอर्फฟ์หรือเปล่า ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าเห็นชื่อนายอยู่ในรายชื่อเด็กคลาสนั้น”

“อืม ฉันเรียนอยู่ในวิชานั้น”

“งั้นก็ดี ช่วยเซ็นชื่อไปทัศนศึกษาให้หน่อย นายด้วยแดเนียล”

“หา ?” ผมเลิกคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ “ลงชื่อทำไม ฉันไม่ได้จะไปทัศนศึกษาด้วยซะหน่อย”

“ต้องไป อาจารย์บังคับว่าให้ต้องไปทุกคน”

“แต่เขาไม่ได้แจ้งล่วงหน้าก่อน”

“ฉันก็บอกนายอยู่ี่ไง ถือว่ารู้กัน” ผมยู่หน้าใส่เขาก่อนจะถูกเพื่อนสนิทฟาดโบว์วี่ที่พามาใส่หน้า แล้ววางอีกใบให้ออสตินเอาไปอ่าน “อ่านซะจะได้รู้ว่าพวกเราจะไปที่ไหน ฉันขี้เกียจพูดซ้ำๆ เจ็บคอไปหมดแล้วเนียให้ตายเถอะ”

“ขนาดเจ็บคอนะเนีย ยังบ่นซะเยอะเลย”

“อยากตายหรือ ?”

“ฉันคว่านายได้ในสามวิ” ยักคิ้วกว่นประสาท จอร์จี่เลยเลิกเสียเวลากับผม ผมเองก็ไหวไหล่เช่นผู้ชนะจากนั้นก็หยิบโบว์วี่มาอ่าน ต่างจากออสตินที่อ่านนำผมไปหลายนาทีแล้ว ดวงตาสีสวยกวาดตามองไปบนรายละเอียด พลันขมวดคิ้วเล็กๆ ด้วยความแปลกใจ “นั่งเรือดูถิ่นที่อยู่ฉลามขาวว่าออกมาล่าเหยื่อได้ยังไง และพบกับประสบการณ์ใหม่...”

“ดำน้ำลอดถ้ำ...หรือ ?” ออสตินเสริมทัพ เสียงของเขาแผ่วหน้าซ้ำยังสั้นเครือเหมือนความกลัวพุ่งขึ้นมา “เราต้องลงไปในทะเลหรือ ?”

“คิดว่างั้น แต่ประเด็นหลักของเราคือการไปนั่งเรือดูฉลามออกล่า” จอร์จ็ตอบกลับ “แล้วพรุ่งนี้มันจัดงานเป็นวันสุดท้าย ถ้าเกิดไม่ไปก็จะได้ราคาพิเศษ”

“นี่กว่าโรงเรียนเรามีงบประมาณเรื่องพวกนี้ซะอีก”

“ถึงอานายจะเป็นเจ้าของท่าเรือที่ใหญ่ที่สุดในเมืองนี้กับมีแม่ทำงานที่พิพิธภัณฑท์ก็ไม่ได้หมายความว่าโรงเรียนเราจะได้สิทธิพิเศษทุกอย่างหรอกนะ” แชะผมที่คล้ายเกลียดกันมาตั้งแต่ชาติปางก่อน “แล้วก็ไม่ต้องไปให้พ่อแม่นายเซ็นอนุญาตละ อาจารย์สั่งแล้วว่าเด็กต้องไปทุกคนเพราะต้องทำรายงาน”

“เจ๋ง นอกจากบังคับแล้วยังบังคับให้อีก” ผมทิ้งโบว์ลิ่งลงบนโต๊ะระคนสายหน้าอย่างอารมณ์ไม่ดี ผิดกับออสตินที่ยังคงจับจ้องไปที่กระดานแผ่นนี้ เขาม้วนปากแน่นเหมือนคิดไวยู่ “เป็นไรหรือเปล่าออสติน ทำไมทำหน้าแบบนั้นล่ะ?”

“อะ...เอ่อ ไม่มีไรหรอก ฉันแค่ตกใจที่ต้องไปทัศนศึกษากะทันหันนะ”

“นายคงไม่ชินสินะเพราะเพิ่งย้ายมา ทัศนศึกษาที่นี้มักขึ้นอยู่กับอาจารย์แต่ละคน” ผมบอกเขาพร้อมเท้าแขนลงกับโต๊ะ มองเขาด้วยความเป็นห่วงก่อนจะสังเกตว่ามือของเขาสั่น “นายจะไปคุยกับอาจารย์ก่อนก็ได้นะว่าไม่พร้อมนะ ฉันมั่นใจว่าอาจารย์คงจะยกเว้นให้นายได้”

“โทษทีเพื่อน แต่งานนี้อาจารย์บังคับไป” จอร์จ็ขัดไว้ “ไม่ว่าจะเด็กใหม่เด็กเก่าหรือเด็กที่กำลังจะป่วยตายยังไงก็ต้องไป ไม่งั้นได้เข้าชั้นใหม่แน่”

“โคตรเฮงซวย” ผมสบถ “อย่างน้อยก็น่าจะละเว้นเด็กใหม่ที่เพิ่งมาหน่อย”

“ช่วยไม่ได้” อาจารย์บอกมาอีกว่านี่เป็นโอกาสที่ดีที่นายจะสานสัมพันธ์กับเพื่อนในห้อง”

“ฉัน...”

“ถ้านายไม่ไปอาจจะถูกเชิญผู้ปกครอง อาจารย์ที่นั่นะเรียกผู้ปกครองเก่งมาก”

“อันนี้เรื่องจริง” ผมยืนยันอีกเสียงดูได้จากอาจารย์แม็กฟิน แต่ไม่เข้าห้องไม่กี่ที่ถูกเชิญผู้ปกครองมานั่งคุยเป็นชั่วโมง ไม่รู้ว่าอาจารย์ว่างหรือเป็นห่วงนักเรียนจริงๆ รู้แค่ว่าการทำแบบนี้ไม่ค่อยจะส่งผลดีเท่าไร ออสตินเริ่มกัดปาก เขาดูไม่ค่อยโอเคกับการถูกหมัดมือชกแบบนี้

“แล้วถ้าเกิดไปเราไม่ลงทะเลได้หรือเปล่า”

“โทษนะ นี่เราจะไปลงทะเลกันจะไม่ลงทะเลได้ไงเล่า” จอร์จี่ว่าเสียงหงุดหงิด “ถ้าไม่ลงทะเลสู้ไม่ไปเลยดีกว่าไหม ติดแค่ว่าเราปฏิเสธไม่ได้นะ” ออสตินเงยบไปหากแต่ความไม่สบายยังเด่นชัด

“นายดูไม่โอเคเลยนะ มีอะไรในใจหรือเปล่า” ผมเอ่ยถามรั้งเขาให้สบตากัน

“นายบอกฉันได้นะถ้านายไม่สบายใจอะไร ฉันช่วยนายได้”

“ฉัน...ฉันแค่ไม่ถูกกับทะเลเท่าไร”

“ทำไมละ นายเคยจมน้ำหรือว่ายังไง?”

“หรือนายกลัวจะโดนฉลามลากไป?”

“!!!”

“แบบนี้ก็ช่วยไม่ได้”

“จอร์จี่”

“เพราะฉันเองก็กลัวเหมือนกัน หวังว่าใต้ทะเลนั้นจะไม่มีอะไรน่ากลัว เช่นฉลามยักษ์ล้านปีหรอกนะ”

“หี ฮ่าๆ” ผมถึงกับหลุดคำออกมาอย่างช่วยไม่ได้ ข้าหนักชนิดที่ต้อง
แข็งไปหมด ต้องเอามือกุมท้องทุบโต๊ะอีกนิดคือน้ำตาไหลแล้วทั้งที่พวกเขา
ไม่ได้เล่นตลกอะไร แต่สำหรับผมมันตลกมาก เขาคิดว่าได้ทะเลาะนั้นจะมี
ฉลามล้านปีจริงๆหรือไง ไม่คิดบ้างหรือว่าตัวเองคิดผิดไปใหญ่

ก็ฉลามล้านปีที่เขาว่านั่งอยู่ตรงหน้าเขาแล้วนี่ไง

นั่งหล่อๆ มาเป็นชั่วโมงแล้วเนี่ย

“นายนี่ตลกจังจอร์จี้”

“ตลกตรงไหนหะแดเนี่ยล ฉันไม่ขำนะเว้ย” เจ้าตัวอยู่น้ำใสผม “ฉัน
เคยได้ข่าวมาว่าได้ทะเลหรือในที่ที่เพิ่งมีการสำรวจจะมีสัตว์แปลกๆซ่อนอยู่”

“นายก็เลยคิดไปเองว่าจะมีฉลามล้านปีอยู่ในนั้น ?”

“มันก็มีสิทธิ์เป็นไปได้ไม่ใช่หรือไง เมื่อหลายปีก่อนก็เคยมีคนถ่ายรูป
เมกาโลดอนได้”

“มันแค่ภาพแต่งน่าเพื่อน” ผมไหวไหล่เช่นคนไม่สนใจ ทว่าความจริง
แล้วผมรู้ดีว่าเขาหมายถึงภาพไหน เมื่อสิบกว่าปีก่อนเคยมีข่าวดังที่แม่ผม
ต้องทุ่มเงินปิดข่าวยกใหญ่ เนื่องจากคุณพ่อตัวดีออกล่าตอนกลางวันแล้วไป

พังเรือที่ลุล้ำอาณาเขตที่สร้างไว้ บุกชิงครีบทองฉลามในถิ่น กลิ่นเลือดนี้
คลุ้งจนปลุกเร้าสัญชาตญาณอันตราย

พวกพ่อจัดการคนพวกนั้นซะสิ้นคราบ แต่เหมือนจะมีใครบางคน
ถ่ายภาพตอนโดนฉลามโจมตีไว้ เป็นภาพคลื่นลูกน้ำขนาดใหญ่กับขากรรไกร
ที่เห็นเพียงเสี้ยวเล็กๆ พอมีคนเอาไปให้สำนักข่าว บรรดานักวิชาการก็
ออกมาวิเคราะห์กันยกใหญ่

สุดท้ายออกข่าวได้วันเดียวก็เงียบหายไป เบื้องหลังว่าข่าวถูกซื้อขาย

จากอดีตนักวิจัยไซล อิลเดนสัน

เห็นแม่บอกว่าช่วงนี้คงพอออกล่าเป็นอาทิตย์เลย

ถึงอย่างนั้นกระแสน้ำเชี่ยวก็ไปไวมาก มีหลายคนที่เก็บภาพนั้นไว้ทัน
แล้วส่งต่อผ่านอีเมล ผ่านเว็บไซต์ต่างๆ ติดแค่ว่าไม่มีกระแสน้ำแบบตอนนั้น
เดาว่าจอร์จเป็นหนึ่งในคนที่รับข่าวมา อีกส่วนคือเขาเป็นประธานนักเรียน จะ
ไปทัศนศึกษาก็ต้องศึกษาสถานที่ก่อนอยู่แล้ว

“อย่าไปกลัวเลย มีฉันอยู่ทั้งคนฉลามทำอะไรพวกนายไม่ได้”

“นายเป็นซูเปอร์แมนหรือไง ไม่ว่าใครฉลามก็ไม่ละเว้นทั้งนั้น”

“ฉลามไม่ละเว้นเฉพาะเหยื่อที่หมายตาต่างหาก ถ้าคนทั่วไปมันไม่สนใจหรือกินเสียแต่นายหลอกล่อมัน อาจจะช่วยเลือดหรือทำที่ตกใจ ฉลามประสาทสัมผัสไวมากนะ” ผมกระตุกยิ้มเพียงเห็นว่าออสตินกำลังตั้งใจ ฟัง “เขาถึงมีคำเตือนเวลาลงทะเลงล่ะ”

“คำเตือนอะไรนะ ?”

“ก่อนลงทะเลระวังขา เพราะความกล้าไม่ได้ทำให้นายรอดตาย”

“มันคำเตือนอะไร...”

“แล้วฉลามมันเข้าถึงตัวเราง่าย กว่านายจะรู้ว่ามันอยู่ใกล้ นายก็ตายแล้วเพื่อน” ผมยกยิ้มฉายแววนักล่าที่พาให้ทั้งสองคนกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก “ฉันไม่ได้ขู่ให้กลัวนะ แค่เตือน เขาก็พูดๆกันมา”

“นายทำให้ฉันอยากไปยืนโผล่จากคลาสนี้ซะ”

“มันก็แค่หนังเรือดุเกินอาศัยของฉลามนี่นา และฉันว่าถึงเราว่ายน้ำใน ถ้าก็ไม่มีฉลามไล่หนีหรอก” ยืนยันเสียงหนัก “เพราะที่เล็กขนาดนั้นฉลามคงรอดไม่ได้ มากสุดคงเป็นฉลามขาวไม่กี่ฉลามตัวเล็กๆ ที่ตาบอด มองไม่เห็นอะไร”

“นายดูรู้ดีจังนะ นายเคยว่ายน้ำกับฉลามมาก่อนใช่ไหม ?”

“แน่นอน ฉันว่ายตั้งแต่อยู่ในท้องแม่เลยก็ได้”

“พ่อเขาทำงานที่พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำนะ” จอร์จหันไปบอกออสติน เหมือนกลัวว่าเขาจะไม่เข้าใจ ทำเอาผมได้แต่อมยิ้มเพราะความจริงไม่ได้เป็นแบบนั้น ผมว่ายตั้งแต่อยู่ในท้องแม่จริง ก็ตอนแม่ท้องแม่ต้องลงน้ำบ่อยนี่นา แม่ท้องลูกฉลามเลยนะจะอาศัยอยู่บนบกตลอดเวลาได้ไง “แต่ยังไงก็เถอะ เอาเป็นว่าพวกนายเซ็นชื่อซะฉันจะได้เอาใบรายชื่อไปให้อาจารย์”

“ฉันตามไปเซ็นที่หลังได้หรือเปล่า ?”

“โทษทีเด็กใหม่ นายไม่มีสิทธิ์เลือกหรอกนะ” ออสตินหลุบตาต่ำ ชักสงสัยแล้วคิดว่าเขามีปัญหาอะไรกันแน่ “รีบๆเซ็นเข้าพวกเราจะได้แยกย้ายกันสักที ฉันเองก็อยากไปว่ายน้ำจะแย่แล้ว ร้อนเป็นบ้า”

จอร์จรีบเร่งมองข้ามความประหม่าที่ฉายชัดของคนตรงหน้าเล่นเอาผมต้องเอื้อมมือไปแตะหลังเขาเบาๆ

“แดเนี่ยล”

“เฮ้ย ไม่เป็นไรหรอกน่า ไม่มีอะไรหรอก” ผมยิ้มหวังเพียงจะทำให้เขา
รู้สึกดีขึ้นได้ “นายจะปลอดภัย บนเรื่อนั้นต้องมีคนดูแลมากมาย ไม่มีใคร
ปล่อยให้นายโดนทำร้ายหรอกเชื่อนั่นสิ”

“...”

“และฉันเองก็อยู่บนเรือลำนี้เท่ากับนายมีผู้คุ้มครองสองเท่าเลยนะ” ชู
สองนิ้วขึ้นมาพร้อมกับทำหน้าจริงจัง จากนั้นก็ฉีกยิ้มกว้างเป็นกำลังใจให้เขา
“ถ้าฉลามมันว่ายเข้ามา ฉันจะชุคซ้ายขวามันเองนายไม่ต้องกังวลไป”

“นายจะต่อยฉลามก่อนที่มันจะกัดแขนนายได้ ?”

“ฉันค่อนข้างมั่นใจว่าตัวเองเร็วพอนะ” หัวเราะสนุกสนานระคนลูป
หลังเขาเบาๆ เป็นการปลอบ “แต่เชื่อเถอะว่าไม่มีเรื่องร้ายอะไรหรอก นายมี
ฉันอยู่ทั้งคนไหนหน้าไหนก็อุ่นยากับนายไม่ได้ แต่ถ้านายกลัวฉันก็เข้าใจ แต่
ฉันอยากให้นายไวใจ”

“...”

“ไวใจฉันนะ ออสติน” ดวงตาสีสวยมองลึกเข้าไปในดวงตาของเขา
มองดูความหวาดกลัวต่างๆ โดยที่เปลี่ยนจากลูปหลังมาเป็นจับมือข้างที่ถือ

ปากกาอยู่ ออสตินเหล่มองมือเรานิดนึงก่อนจะกลับมาสบตาผม เขากวาดตามองไปทั่วหุ้ดลงที่รอยยิ้มที่ผมส่งผ่านไปให้

ผมแสดงถึงความจริงใจ ความห่วงใย ไม่มีการเสแสร้งหรือหลอกลวงอะไรทั้งนั้น มีแค่ความอ่อนโยนที่อยากให้เขาได้สัมผัส

และมันก็ทำให้เขายอมเซ็นชื่อลงในเอกสารนั้นก่อนจะพยักหน้าให้ผมเป็นการตกลง

“นายนี้น่ารักจริงๆ”

“นายไม่ควรชมผู้ชายแบบนี้นะ”

“ทำไมล่ะ ก็นายน่ารักนี่นา”

“ฉันไม่...”

“ฉันชักจะชอบนายแล้วสิ อยากสนิทเร็วๆจัง” ผมยิ้มกว้างต่างจากอีกคนที่ชะงัก จากนั้นก็ก้มลงไปเซ็นชื่อตัวเองบ้าง จอร์จี้จะได้เอารายชื่อไปส่งอาจารย์สักที “แค่นี้ก็เรียบร้อย พรุ่งนี้ก็โม่งนะ ?”

“เก้าโมงเช้าเจอกันที่ลานกิจกรรม”

“ถ้าฉันสายเราก็ไปเจอกันที่นั่น”

“ช่วยมาให้ตรงเวลาที่เถอะ” จอร์จี่กลอกตาใส่ “ไม่มีอะไรแล้วพวก
นายก็ไปได้ ฉันก็จะไปแล้วเหมือนกัน”

“ให้ฉันไปส่งไหมออสติน ?”

“ไม่เป็นไร ฉันไปเองได้”

“จ๊นน...”

ก็อกๆ !

“แดนนี่ !”

“เฮ้ ชีโน่ !” ผมชะงักตอนได้ยินเสียงเรียกนั้นดังมาแต่ไกล เสียงเคาะ
ประตูที่ดังขึ้นมาจากฝีมือพี่ชายผมที่เปิดประตูเข้ามาแล้วน้องชายคนเล็กวิ่ง
เข้ามาด้านใน ชีโน่ชะงักหน้าดูว่าในห้องมีอาจารย์ไหม พอเห็นว่าไม่มีก็รีบ
วิ่งมาหา

ใบหน้าจิ้มลิ้มแจกรอยยิ้มหวานยิ่งกว่าคาราเมลที่อาเคยทำให้ ส่งผล
ให้ผมต้องลุกขึ้นรับแรงกอดจากน้องชาย

“ฮีบ !”

“ให้ตายสิ ! นายตัวหนักเป็นบ้า” น้องหัวเราะเสียงใสไม่มีสำนึก
หรือไม่ก็รู้อยู่แล้วว่าผมโกหก น้องผมตัวเล็กนิดเดียวแถมยังอยู่แค่มอต้น ไม่มี
ทางที่เขาจะตัวหนักจนผมอุ้มไม่ไหว “ทำไมมาที่นี่ล่ะเนี่ย นึกว่ารอเจอกันที่
หน้าโรงเรียนซะอีก”

“ก็พี่ชิวานคิดว่าแดนนี้จะหนี ก็เลยบอกให้มารับถึงห้องนี่”

“พี่คิดว่าผมจะทำผิดซ้อนหรือ ?”

“นายเคยทำ” คนที่เดินตามหลังมาพูดเสียงนิ่งๆ มาดขรึมของพี่เรียก
รอยยิ้มจากกลุ่มผู้หญิงด้านหลังเป็นอย่างดี “แล้วก็อยากมาเช็คให้แน่ใจว่า
นายโอเคดี เห็นมีคนบอกว่าเมื่อเข้านายไปมีเรื่องมา”

“ผมเปล่าซะหน่อย ก็แค่ช่วยเพื่อนใหม่จากอันธพาล” ผมยันคิ้วพลาจ
ขึ้นิ้วไปทางออสตินที่กำลังประมวลผลกับภาพตรงหน้า “นี่ออสตินเพื่อนใหม่
ผม เขาเพิ่งย้ายมากลางเทอมแล้วเราก็เรียนวิชาเดียวกัน”

“อะ...เอ่อ สวัสดีครับ”

“ไม่ต้องประหม่า นี่ครอบครัวตัวเอง” ผมยิ้ม “นี่ชีวานพี่ชายฉัน ส่วน
พี่น้องคือน้องชาย”

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับพี่ออสติน”

“อะ...อืม” เจ้าของชื่อพยักหน้าหงิกหงักทั้งที่ยังซื้อคอกอยู่ ส่วนชีวานแค่
พยักหน้านิดๆ เป็นการทักทายแบบรู้จักกัน ออสตินกวาดตามองพวกเขาทั้งสอง
สลับกับผมที่ยืนอยู่ตรงกลางคล้ายกับเครื่องตรวจสัญญาณไม่กี่เครื่องเมมค
ความจำ “พวกนายหน้าตาคล้ายกัน”

“ก็พ่อแม่คนเดียวกันนี่เนอะ” ยิ้มเหะๆ “แต่พี่มาถึงขนาดนี้แล้วฉันคง
ไปส่งนายไม่ได้ เอาเป็นว่าไว้เจอกันใหม่พรุ่งนี้แล้วกันนะ”

“อืม ฉันกลับเองได้ ไม่ต้อง...ห่วงหรอก”

“ฉันยังเดินไปให้ใครเขาแก้งอีกล่ะ ฉันขอ”

“ฉันก็ไม่เคยทำแบบนี้สักหน่อย”

“จ้ะนายก็โชคร้ายแล้ว” พุดติดตลกเพื่อให้เขาขำก่อนที่สีวานจะสะกิดเป็นการบอกให้ไปกัน คนพี่ดึงแขนน้องชายออกจากร่างผม แน่นอนว่าสีน่อนดึงข้อมือผมให้เดินตามกัน นาที่นั่นผมรีบหยิบกระเป๋า โบกมือลาเพื่อนใหม่ที่เพิ่งจะได้ทำความรู้จักกันและหวังว่าเราจะสนิทกันมากขึ้นอีก

ทว่าในตอนที่กำลังจะออกจากห้องผมก็วิ่งกลับมาอีกที

“ออสติน”

“หืม ?”

“นายยังติดเรื่องให้เบอร์ฉันอยู่” ผมทักท้วงทำเอาอีกคนนิ่งชะงัก “แต่รอนายตัดสินใจฉันคงไปหาพ่อไม่ทัน ไว้พรุ่งนี้ฉันจะมาทวงใหม่แทนนะ”

เจ้าตัวอีกอักผิดกับผมที่ยิ้มแล้วหยิบกระดาษออกมาเขียนบางอย่างให้ ตัวเลขมากมายถูกจดลงบนนั้นก่อนจะยื่นออกไป

“ส่วนนี้เบอร์ฉัน ถ้านายมีปัญหาก็คโทรมาได้”

“จะดีเหรอ ฉันยังไม่ได้ให้เบอร์นาย”

“ไม่เป็นไร ค่อยให้ตอนที่นายพร้อมก็ได้”

“...”

“ฉันจะรอรับสายนายนะ ออสติน :)”

มันต้องได้สักมุขแหละน่า

ฉลามร่อนรัก 5 : ทัศนศึกษาทะเลลึก

เจ้าของชื่อได้แต่กะพริบตาปริบๆ ส่วนผมก็ยิ้มแล้วเดินออกมาจากตรงนั้น ทั้ง
เสนอให้มัดใจเขาถึงจะไม่ว่าจะได้ผลหรือไม่ก็ตาม แต่มันก็ดีกว่าการไม่ทำอะไร
สักอย่าง แบบนั้นโอกาสที่จะสนิทกับเขามันเป็นไปได้ยากจนมองแทบไม่เห็น
และเท่าที่สังเกตผมว่าออสตินไม่ใช่พวกที่ปิดกั้นตัวเองขนาดนั้น

เขาแค่ต้องการใครสักคนที่พร้อมจะรับฟังแล้วก็ปกป้องเขา

เหมือนกับลูกวาฬที่ต้องอยู่ใกล้แม่มันจนกว่าจะโตพอ

แตกต่างกันที่สัตว์เช่นวาฬกับโลมามันจะไม่อยู่ตัวเดียวตลอด มันจะมี
ฝูงไม่คอยปกป้องให้รอดจากอันตราย ทว่าออสตินไม่มีเพื่อน เขาคือลูกวาฬ
หลงฝูงเดียวดาย ในฐานะสัตว์ทะเลที่เป็นผู้ครอบครองน่านน้ำผืนใหญ่ ผมก็
ต้องคอยช่วยเหลือจริงไหม

ต่อให้ผมจะเป็นผู้ล่าก็ตาม

“นายดูสนใจเขาอะ” ชีวานพูดขึ้นตอนที่เราเดินอยู่ด้วยกัน “มีอะไร
เป็นพิเศษหรือเปล่า”

“อาการผมดูออกง่ายขนาดนั้นเลยหรือ ?”

“มองจากดาวอังคารยังรู้เลย” น้องชายผมเสริมทัพ ในมือถือไอติมโคนใหญ่รสช็อกโกแลตชิพ “สาวยาคาที่พี่มองเขามันบอกว่าพี่อยากกิน”

“หมายตาเขาไว้แล้วสิ”

“พี่จะจีบเขาหรือแดนนี”

“โว้ว ทำไมพวกนายถึงคาดคั้นฉันขนาดนี้ล่ะ” ผมยกมือปราชัย “รุมฉันแบบนี้ไม่ได้นะ บอกก่อน”

“ฉันก็แค่สงสัยไม่เคยเห็นนายดูสนใจใครแบบนี้มาก่อน”

“ปกติพี่ก็ไม่เคยเอ่ยปากถามผมก่อน”

“...”

“พี่เองก็สนใจผมล่ะสิซิ่วาน” ผมยิ้มล้อเลียนแกลังกระทุ้งแขนพี่ชายคนโต “หรือว่าพี่หึงที่ผมสนใจใคร เกิดจะหวงน้องชายขึ้นมาหรือขอบคุณพี่ชาย”

“ฉันแค่เก็บข้อมูลจะได้เอาไปบอกแม่ได้”

“เฮ้ !”

“เพราะยังไม่วินิจฉัยฉันก็ต้องบอกแม่ว่านายไปก่อเรื่องไว้ ถ้ามีเรื่องนี้อีก
นายคงโดนลงโทษครั้งใหญ่”

“ซิน่อน ช่วยพูดอะไรหน่อยสิ”

“บู้ว~” น้องชายตัวแสบทำมาเป็นยี่สิบขวบ ไม่ได้คิดจะช่วยให้ผมรอด
พ้นสถานการณ์อันตรายเลยสักนิด สำหรับคนอื่นการลงทะเลหรือเจอเรื่องไม่
ดีคงเป็นเรื่องใหญ่สิ แต่สำหรับผมคนนี้การอยู่ต่อหน้าแม่ในช่วงที่ต้อง
พิพากษาคดีเป็นเรื่องที่น่ากลัวที่สุดในชีวิตผม

มันเหมือนกับเราตายแล้วถูกคัดสรรว่าจะขึ้นสวรรค์หรือตกนรก

ซึ่งส่วนใหญ่ผมก็ไม่ได้ขึ้นข้างบนหรอก ยมทูตมักลากผมลงนรกก่อน
ทุกที

สุดท้ายก็ไม่ได้เฉลยกับพี่ว่าสนใจจริงไหม จริงๆ ผมว่าซีวานน่าจะอ่าน
ผมได้ เขาแค่อยากให้เรายอมรับออกมาตรงๆ มากกว่า แหย่หน่อยที่พ่อดันจับ

รถมารับเรากลับบ้านพอดีเราจึงต้องหยุดบทสนทนา ผมได้แค่ลืมนึกว่าพี่จะฟัง
พ่อเรื่องวันนี้ไหมนะ

ทว่าทุกอย่างในรถก็เงียบสงบ ผมเลยนั่งยิ้มไปตลอดทาง มองดูรอบ
ข้างตอนพ่อขับรถ

พลันต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นใครบางคน

ร่างเล็กเจ้าของเส้นผมสีทองที่บอกว่าต้องไปทำงานพาร์ทไทม์กำลัง
เดินไปทางหลังโรงเรียน

“นั่นทางไปร้านอาหารของออสตินหรือ ?”

หลังจากตอนนั้นผมก็ไม่ได้พูดอะไรอีก ดีมากที่พี่เลือกจะช่วยผมให้
รอดตายจากคดีใหม่ ผมบอกแม่ว่าพรุ่งนี้ต้องไปทัศนศึกษา ซึ่งเหมือนแม่จะ
รู้อยู่แล้วจากข้อความที่อาจารย์ประจำวิชาส่งให้ แม่บอกว่าอาโนเอลจะอยู่ที่
ท่าเรือ คอยอำนวยความสะดวกให้เผื่อว่ามีปัญหาอะไร

ไม่รู้ว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้ายที่เรือที่เราไปเป็นของอา

เรื่องดีคือผมจะทำอะไรก็ได้บนเรื่อนั้นตราบใดที่อาจจะไม่เอาไปฟ้องแม่ ส่วนเรื่องไม่ดีคือผมจะถูกจับตามองว่าทำตัวไม่ดีแค่ไหน ซ้ำร้ายแม่มยังบอกอีกว่าฝากให้อาดูแลให้

เอาง่ายๆ อาจจะไม่ใช่แค่เป็นคนหาเรือให้ แต่อาจจะ...

“อาหนี่ไม่พ้นจริงๆ” นั่นเป็นประโยคแรกที่อาโนเอลพูดกับผมตอนผมขึ้นเรือลำนี้ เจ้าตัวในฐานะกัปตันเรือลอบหน้าพลาสสายหัวไปมาอย่างเหนื่อยหน่าย “แม่เรานี่ชอบหาเรื่องมาให้อาตลอด ไม่ได้คิดเลยว่าอาว่างไหม”

“แม่อีกไม่ได้บอกให้อาดูแลผมยี่สิบสี่ชั่วโมงสักหน่อย”

“แค่ดูแลสองชั่วโมงอาก็เหมือนต้องดูแลคนทั้งโลกแล้ว เรามันตัวแสบจะตาย”

“แต่อาก็ไม่มีทางเลือกหนีใช่ไหม”

“เฮ้อ”

“เอาน่าอา นี่ผมหลานอาอะ เทคแคร์หน่อยสิ” ผมยิ้มพร้อมเข้าไปบีบป่าอาคนเก่ง อาโนเอลสนิทกับแม่มาก่อนที่ผมกับบรรดาพี่น้องจะเกิดซะอีก เขาผ่านร้อนผ่านหนาวกับพ่อแม่ผมมาหนักหน่วงอย่างดี เรียกได้ว่ารู้ไส้รู้พุง

กันทุกอย่าง นอกจากนี้เขายังพ่วงตำแหน่งพ่อทูนหัวของพวกผมสามคนด้วยนะ

ติดแค่ที่ว่าพอโตขึ้นมาเวลาอาามาหา ซีน่อนก็จะเข้ามาควงอา

ดูเหมือนว่าน้องชายผมจะเอาอาไปเป็นพ่อทูนหัวคนเดียวแล้ว

เฮอะ !

“แล้วมาทริปนี้มันจะดีหรือไม่ ก็รู้นี่ว่าเขาต้องล่อฉลามออกมา”

“ช่วยไม่ได้ มันเป็นทัศนศึกษา ผมไม่อยากนั่งทำรายงานอยู่บ้านคนเดียวหรอกนะ”

“หาภาระมาให้อาแท้ๆเลยหลานคนนี่” ผมหัวเราะแะๆ ก่อนจะเบี่ยงตัวหลบให้คนที่รออยู่เข้ามาทักอาผม

“ขอบคุณที่มาช่วยขับเรือให้เราวันนี้ะครับคุณปาร์คเกอร์”

“เรียกผมว่าโนเอลเถอะครับ อาจารย์” อาจารย์ประวัติศาสตร์เข้าไปทำความรู้จักกับอาผม ตามมาด้วยนักเรียนในคลาสประมาณยี่สิบคน หนึ่งในนั้นคือเพื่อนผมแล้วก็...

“วันนี้ต้องหาเหยื่อรอลามหน่อยวะ ฮ่าๆ” บิลลี่ผลักคนด้านหน้าที่ขวางทางเขา หันไปหัวเราะกับลูกสมุนตัวเองราวกับตลกนักหนา ไม่ได้รู้เรื่องเลยว่าตัวเองเหยียบอยู่บนเรือครอบครัวผมนะ เขาก็น่าจะรู้ว่าอาากับแม่ผมเป็นเพื่อนกัน

หรือว่านิสัยเขามันยากเกินจะเปลี่ยนแล้ว ?

“ไงเพื่อน”

“ไงจอร์จี้ สีน่านายไมโอเคเลยนะ” ผมแซวไม่ว่าเหลือบตามองบิลลี่ที่เดินผ่านไป มันมองผมอย่างหาเรื่อง เพียงแค่ไม่ได้พุ่งเข้ามาแบบเมื่อวานนี้ พอมันเดินเข้าไปในตัวเรือแล้วผมก็หันกลับมาองหน้าเพื่อนสนิทอีกที “ถ้านายเมาเรือก็ควรจะไปนั่งใกล้ๆอาจารย์ไว้นะ”

“ฉันคงเหม็นกลิ่นตัวเขาตายก่อนมากกว่า แต่ฉันไม่ได้เมาเรือหรอกน่า แค่มือคือนอนไม่พอเท่าไร”

“ทำอะไรละถึงนอนไม่พอ หรือว่านายตื่นเต้นที่จะไปดำนํ้าคู่อลลาม ?”

“ไม่เลยสักนิด ฉันแค่คิดจะหาซื้ออ่างไม่มาต่างหาก” จอร์จี้กลอกตาใส่ “แล้วก็หาข้อมูลกับโทรตามคนอื่นไง นายรู้ไหมว่าฉันติดต่อดีกใหม่ไม่ได้”

“ออสตินนะเหรอ ?”

“ใช่ ฉันโทรไปตามเบอร์ที่เขาใส่ไว้ในประวัติ แต่โทรเท่าไรก็ไม่มีใคร
รับสาย ฉันเลยไม่รู้ว่าจะตกลงเขาจะมาไหม”

“ ... ”

“ถ้าไม่มาอาจารย์คงฆ่าตาย เขาเสียเงินเยอะเลยกว่าเราจะร่วมทริปนี้
ได้”

“ใจเย็น ออสตินต้องมาอยู่แล้ว ให้เวลาเขาหน่อย” ผมบอกเพื่อน
พร้อมกับหันไปมองตรงท่าเรือว่ามีใครเดินมาไหม จะว่าไปผมก็แอบกังวลว่า
ออสตินจะไม่มา จากสภาพเขาเมื่อวานไม่มีอะไรยืนยันได้ว่าเขาจะได้
ไม่ใช่แค่เรื่องเจ็บตัว มันยังรวมถึงเรื่องความกลัวที่ฉายชัดจนน่าสงสัย

ผมคิดว่าเขาต้องกลัวทะเล กลัวน้ำ ไม่ก็กลัวฉลามถึงได้สั่นขนาดนั้น
แต่เราก็ให้สัญญาณกัน

“เพื่อนมาครบหรือยัง จอร์จี้”

“ยังขาดเด็กใหม่ครับอาจารย์” เมื่อรอกไปสักพักอาจารย์ก็ขึ้นมาถาม
“ผมโทรตามแล้วเขาก็ไม่รับ ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหนหรือทำอะไรอยู่”

“แบบนี้ก็แย่สิ อีกไม่นานเรือก็จะออกอยู่แล้วด้วย”

“เราเลื่อนเวลาอีกหน่อยไม่ได้หรอกครับ ไม่งั้นออสตินอาจจะรตติด”

“เราจะให้เกือบสามสิบชีวิตรอคนคนเดียวหรือคุณอิลเดนสัน ถึงผม
จะยอมจ่ายเพื่อให้นักเรียนมากขึ้น แต่ผมก็ไม่อยากเสียค่าปรับที่ทำให้
นักท่องเที่ยวนคนอื่นล่าช้านะ” อาจารย์ก็ดเสียด่า ผมเกือบลืมไปเลยว่า
นอกจากพวกเรา ยังมีนักท่องเที่ยวอีกสิบคนอยู่บนเรือลำนี้ด้วย “และยิ่งช้ายิ่ง
มีผลกับการทัศนศึกษา มันไม่ง่ายเลยนะที่จะให้พวกเขามา”

“ลำบากขนาดนี้ไม่ต้องพามากก็ได้ นะครับ”

“แดเนียล” จอร์จี่ปรามผม “ผมว่าเรารออีกสักห้านาทีแล้วกันนะครับ
อาจารย์ ถ้าเด็กใหม่ยังไม่มาเราก็ออกเรือกันดีกว่า”

“ห้านาทีมันน้อยไปนะ”

“ช่วยไม่ได้เพื่อน คนอื่นเขารอนานแล้ว” เพื่อนสนิทตบป้าผมตอนที่อาจารย์เดินลงไปได้ท้องเรือ “และออสตินก็ทำเหมือนไม่อยากมาตั้งแต่เมื่อวาน เราก็ไม่ควรเสียเวลาบังคับเขาไม่ใช่หรือ”

“เขาก็แค่กลัวนะจอร์จี้ แต่เชื่อฉันสิว่าเขาต้องมา”

“แล้วถ้าเขาไม่มาล่ะ ?”

“ฉันจะไปลากเขามาเอง”

“นายบ้ามากเพื่อน” จอร์จี้ส่ายหน้าใส่ผมอย่างเหนื่อยหน่าย เขาคงไม่คิดว่าผมพูดจริงเท่าไร “แต่อย่างที่คุณบอกไปถ้าภายในห้าวันนี้เขายังไม่มา เราก็ต้องออกเรือกันแล้ว ต่อให้พวกเราจะรอเขาได้ แต่ลูกเรือคนอื่นคงไม่เห็นด้วยหรอกนะ”

“...”

“ใจเขาใจเราหน่อยแดเนียล” ตบป้าผมสองสามทีเหมือนให้ยอมรับชะตากรรม ซึ่งจอร์จี้พูดถูก แม่ผมเองก็ไม่เคยสอนให้เห็นแก่ตัวเลยสักครั้ง เราต้องรู้จักเสียสละ และนึกถึงคนอื่นให้มากในสัดส่วนที่พอเหมาะ เว้นเสียแต่เราโดนว่าร้ายเราก็แค่อย่าไปสนใจคนพวกนั้น

ผมเผลอปากแน่น กวาดตามองไปรอบด้านภาวนาให้ออสตินมาให้ทัน

ผมยอมกระโดดขึ้นฝั่งรอเขานะ ถ้ามันทำให้เขาได้ไปกับพวกเรานะ

“เรือจะออกแล้วนะหนุ่มๆ เพื่อนยังมาไม่ครบอีกเหรอ” อาโนเอลเดิน ขึ้นมาตามพลางชะเง้อหน้านามอง “เห็นอาจารย์พวกนายบอกว่ารออีกห้านาที ซึ่งตอนนี้มันก็ครบแล้วตามสั่ง”

“รออีกนิดไม่ได้เหรออา เขาอาจจะเกิดอุบัติเหตุก็ได้”

“งั้นถือว่าเขาโชคร้าย และในฐานะกัปตันเรือ อานะสนใจลูกเรือที่อยู่ บนเรือมากกว่าคนที่ยังมาไม่ถึงนะแดเนียล” เจ้าตัวตอบพร้อมกับบีบปากผม เล็กน้อยเหมือนต้องการให้เข้าใจสถานการณ์ในตอนนี้ ทำเอาผมถอนหายใจ ทิ้ง ในหัวครุ่นคิดว่าจะเอาไงดี “ว่าแต่เพื่อนเรานี้ใช่คนผมสีทองหรือเปล่า ตัว เล็กๆ ใส่เสื้อแขนยาว”

“ใช่ อารู้ได้ไงกัน ?”

“ก็เขากำลังวิ่งมาจากทางนั้น”

“!!!!”

“ใช่เพื่อนเราหรือเปล่าละแดเนี่ยล” สิ้นคำพูดนั้นผมก็หันขวับไปมองตามทีอาชี ก่อนจะเบิกตากว้างจับจ้องไปที่ร่างของออสตินที่กำลังวิ่งมาด้วยความเร็วแสง เจ้าตัวหอบหนัก ข้างหลังสะพายกระเป๋าไว้ด้วยขณะที่พยายามกระโดดข้ามสิ่งกีดขวาง นาที่นั้นผมรีบกระโดดออกจากเรือไปยืนรออยู่ตรงเสาคล่องเชือกพร้อมกับยิ้มให้เขา

พลันอ้าแขนออกรองรับคนที่เซมาเนื่องจากเสียหลัก

แล้วเปลี่ยนเป็นโอบกอดรอบตัวเขา

“นายมาจริงๆ !” ผมยิ้มกว้างอย่างมีความสุข กอดเขาแน่นราวกับว่าเราสนิทกันมาตั้งแต่ชาติปางก่อน ออสตินชะงักหากแต่ผมก็ได้ยินเสียงหอบดูท่าทางเขาจะเหนื่อยมากเลยถึงได้หายใจแรงขนาดนี้

“แอ็ก แอ็ก จัน...จันมาทันหรือเปล่า”

“ทันสิ จิวเฉียดเลยละ” ผมว่าเสียงดัง “จันนี่กว่านายจะไม่มาแล้วซะอีก ถ้าเกิดจะมาสายขนาดนี้นายก็น่าจะโทรบอกจัน”

“โทษทีนะ จันไม่คิดว่าจะสายขนาดนี้” ออสตินพูดอย่างรู้สึกผิด “จันติดธุระแล้วก็ลืมเอามือถือมาเลยไม่ได้โทรบอกใครก่อน”

“นายทำใจเกือบวายแล้ว”

“นายรอฉันอยู่หรือ ?”

“แนสิ ฉันรอนายมาตลอด”

“...”

“ขอบคุณสวรรค์ที่ทำให้นายมาทันนะ ออสติน” ผมผละม้ายิ้มให้เขายังคงกอดอีกฝ่ายไว้หลวมๆ โดยมีเขามองหน้าคล้ายหาเหตุผลที่ดีกว่านี้ ร่างเล็กจ๋องลึกลงเข้ามาในดวงตาของผม ซึมซับความอบอุ่นเคล้าความขี้เล่นที่ส่งไปให้ ผมถือนิสาสะบัดเส้นผมที่ลงมาปรกหน้าเขาออกไประคนตัดหนูให้

ออสตินได้แต่นิ่งก่อนจะหลุบตาต่ำไป

“อืม ฉันก็ดีใจที่มาทัน”

“แล้วเมื่อไหร่พวกนายจะขึ้นเรือกัน หรือจะรอให้อาจารย์ขึ้นมาฟาดหัวฉันก่อน ?” จอร์จี่ขัดบรยากาศ เท้าเอวมองพวกผมที่ไม่ยอมขึ้นเรือสักที เล่นเอาออสตินสะดุ้ง เขาดันผมออกช้าให้เรามีระยะห่าง ผมหัวเราะนิดหน่อยเป็นฝ่ายก้าวขึ้นไปบนเรือก่อน อาโนเอลเดินกลับเข้าไปแล้ว คงเตรียมความพร้อมสำหรับเอาเรือออก

ส่วนออสตินเขาเย็นนิ่งอยู่ในจุดเดิม มองผืนน้ำที่ไหวกระเพื่อมพลาจ
กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก

ทำเอาผมต้องตืดนิ้วเรียกเขาแล้วยื่นมือไปตรงหน้า

“มองมาที่ฉันออสติน” ผมสั่ง “อย่ามองลงไปใต้น้ำถ้านายกลัวมัน”

“นายแน่ใจไหมว่าเราจะปลอดภัยกัน ?”

“ฉันให้สัญญาว่าฉันจะไม่ปล่อยนายจมน้ำ”

“...”

“และจะดูแลนายจนกว่าเราจะกลับขึ้นฝั่ง” ยกยิ้มเล็กๆ ให้เขาเชื่อใจ
กัน “เชื่อฉันเถอะว่านายจะปลอดภัยเมื่ออยู่กับฉัน ฉันคุ้มครองนายได้น่า”

“...”

“เพราะฉันเชื่อใจฉันนะ ขอสาบานด้วยเกียรติอันน้อยนิดของฉันเลย”
ผมหัวเราะทำเป็นขู่นิวสาบานให้เขาไว้ใจ ส่งผลให้ออสตินส่ายหน้าเล็กๆ

คล้ายเหนื่อยหน่ายใจ หากแต่พอคราวนี้ผมยื่นมือไป เขาก็อมวางมือลงมา
ผมจึงกระตุกมือเขาให้เขากระโดดขึ้นมานบนเรือที่กำลังจะออกจากท่า

ซึ่งพอเท้าเขาเหยียบพื้นเรือ เรือลำใหญ่ก็ออกสู่ท้องทะเลกว้าง
ออสตินจับแขนผมไว้แน่นมาราวกับเรากำลังมุ่งหน้าสู่ดินแดนตรงข้าม
สวรรค์

สุขุมนรกที่เขาหวาดหวั่นทั้งที่ความจริงมันก็แค่แหล่งหาอาหารฉลาม
ชนิดเดียวกัน

“ไม่เป็นไรนะ อยู่ใกล้ฉันไว้”

“อืม” เขาพยักหน้าตอนที่ผมจับมือเขาเป็นหลักประกัน ออสตินต้อง
ไปรายงานตัวกับอาจารย์ก่อนว่าเขามาถึงแล้วจะได้ไม่ถูกหักคะแนนหรือโดน
นิทาลับหลัง แน่นอนว่าทันทีที่อาจารย์เห็นเขา เจ้าตัวก็ต่อว่าที่อีกฝ่ายมาช้า
จนทำให้ทุกคนต้องเลทเวลากัน

ถ้าอาไม่เข้ามาห้ามปรามด้วยการพูดเรื่องเส้นทางเดินเรือ ผมเชื่อว่า
อาจารย์จะไม่หยุดว่าเขาแค่นั้น

ที่ตัวเองจงทริบแบบไม่มีล่องหน้า บังคับเด็กมา ยังไม่มีใครว่าอะไร
เลย แล้วมีสิทธิ์อะไรมาต่อว่าคนอื่นกัน ได้ยินแล้วมันหงุดหงิดซะม๊ัด

เดียวปี๊ดลากลงไปกินในทะเล

ตึก !

“ไว้ว ดูลิเพื่อน เด็กใหม่อยู่บนเรือนี้ด้วยวะ”

“ไม่คิดว่านายจะกล้าเสนอหน้ามา นึกว่านอนคุดหัวอยู่บ้านชะอีก”
พวกของบิลลีหัวเราะเยาะออสตินตอนเขาเดินผ่าน ไม่ได้เกรงใจผมที่เดิน
นำหน้าอยู่เลยสักนิด “หรือว่าอยู่ที่นี้มันเข้าใจกว่า ก็นะได้ลองเอาท่ดอร์กันสัก
ครั้งมันคงจะฟิน”

“แล้วนายเลือกไว้ยังว่าจะเอาใครดี หรือว่านายจะลองไปเอากับพวก
ฉลามใต้ทะเลนี้ ?” บิลลีชี้ไปที่ทะเลเบื้องหน้า “ฉันรู้มาว่าฉลามมันชอบล่า
ด้วยสิ นายสนใจลงไปเป็นเหยื่อล่าฉลามให้เราไหมละ ออสติน มันน่าจะชอบ
เหยื่อง่ายๆแบบนายนะ ฮ่าๆ”

“หุบปากบิลลี” ผมสวนใส่ “หรือว่านายอยากจะลงไปเป็นเหยื่อล่า
ฉลามเอง เพราะดูจากสภาพนายน่าจะอยากตาย”

“แดเนียล...!”

“แต่คิดอีกทีฉันว่านายอย่าลงไปดีกว่า ฉันไม่ได้โง่พอที่จะกิน
อาหารขยะ”

“!!!!”

“อยู่เป็นขยะสังคมต่อไปเถอะนะ เพื่อจะมีใครใจดีกวาดนายลงถังขยะ
ให้”

“ไอ้แดเนียล !” ผมกระตุกยิ้มไหวไหล่ยียวนกวนประสาท ก่อนจะพา
ออสตินเดินออกมาให้ห่างจากตรงนั้น ไปอยู่ในมุมที่จะไม่มีใครมาวุ่นวายกับ
เรา แฝงตัวอยู่ในกลุ่มนักท่องเที่ยวเพื่อให้เขาสบายใจขึ้น ซึ่งทราบได้ที่เขายัง
อยู่ในเรือลำนี้ ออสตินจะไม่มีทางดีขึ้นแน่นอน

ตัวของเขาสั้น ยิ่งเราอยู่บริเวณใต้ท้องที่สามารถเห็นวิวได้ทะเลได้ เขา
ก็ยิ่งสั้น เขามักจะหลับตาลง กัดริมฝีปากแล้วจิกมือลงกับแขนเสื้อเขา

วันนี้เขาก็ใส่เสื้อฮู้ดแดงแขนยาวปิดบังรอยแผลพวกนั้นเหมือนเดิม

“ไหวไหมออสติน นายจะขึ้นไปอยู่ข้างบนแทนก็ได้นะ ตรงกับต้นมีที่
นั่งอยู่”

“ตรงนั้นมันเฉพาะลูกเรือไม่ใช่เหรอ นักท่องเที่ยวอย่างเราไปนั่งได้ที่ไหน”

“นั่งได้สิ เรือลำนี้เป็นของอาฉันเอง เราทำอะไรก็ได้”

“อาของนาย ?”

“ใช่ วันนี้เขาก็มาขับเรือให้เพราะฉันสบายใจได้ พวกเราปลอดภัยทุกคนแน่นอน” ผมยิ้มหวังให้เขาเชื่อคำพูดของผม อาโนเอลขับเรือเก่งเมื่อก่อนเขาก็ขับให้พวกผมนั่งบ่อยๆ แถมทุกซัมเมอร์ผมก็ชอบนั่งเรือไปกับเขาอีก เพียงแค่หลังๆ คิดว่ายน้าจนชินเลยไม่ต้องพึ่งเรือใหญ่

ให้อาพาขึ้นนอนไปคนเดียวก็พอ ภายนอกน้ำลึกๆ หรือว่ายน้าระยะทางไกลๆ ไม่ได้ ส่วนผมกับชิวานนะสบาย

เราคือลูกหลานของจริง

พอพูดไปแบบนี้ฮอสตินก็ถอนหายใจคล้ายโล่งอก ผมเลยยื่นมาชมโลให้เขากินเพื่อคลายความกังวล สลับกับดูใต้ท้องทะเลที่แสงสีฟ้าอาบได้ผู้คน ด้วยความที่เรามาตอนกลางวันแสงแดดเลยส่องผ่านมาได้บางส่วน แต่ถ้ามาตอนกลางคืนผมบอกเลยว่าน่าพิศวง ไม่มีแสงอะไรส่องถึงใต้ท้องทะเลได้

แล้วลองคิดภาพพื้นทะเลมืดๆ ที่คุณมองไม่เห็นอะไรสิ คุณว่ามันน่า
กลัวไหม

กว่าจะรู้ว่าตัวที่มีอันตรายแขนขาคุณก็น่าจะหายไป...

หมดแล้ว :)

“พวกเขาเริ่มทะเลาะกันแล้ว” ผมพิมพ์ส่งหน้าจอหยาบสีแดงกับ
เศษเนื้อที่ลอยอยู่บนผิวน้ำ “ฉลามประสาทสัมผัสไวมาก อีกไม่นานมันคงโผล่
มากัน แถวนี้ฉลามค่อนข้างซุก เราอาจจะได้เห็นฉลามนับสิบตัวเลยก็ได้”

“ฟังดูไม่น่าตื่นเต้นเท่าไรหรอก เหมือนเราไปรุกรานถิ่นที่มันอาศัย”

“เพราะแบบนี้ถึงมีคนตายไง”

“...”

“ฉลามนะมันร้าย มันอาจจะเอาคืนคนที่ทำทายนั่น
แหละ”

ผมพูดอย่างไม่คิดอะไร ทำเป็นมองออกไปดูท้องทะเลสีสวย กลิ่นคาว
เลือดคละคลุ้งอยู่รอบตัว หากผมอยู่ในร่างฉลามคงว่ายมาติดอวนไม่ต่างจาก
ปลาหูเหมือนกัน ติดแค่ว่ายอยู่ในร่างมนุษย์ ผมมีภูมิคุ้มกันค่อนข้างแน่น
หนาเลยไม่กลายร่างลงไปว่ายน้ำเช่นฉลามตัวอื่น

อีกส่วนหนึ่งผมโตมากับพวกมนุษย์ ผมจึงควบคุมตัวเองเวลาอยู่ใน
พื้นที่คนเยอะๆ ได้ดีมาก เทียบกันแล้วพวกพ่อยังอ่อนประสบการณ์ด้านนี้
กว่า เนื่องจากพวกเขาอยู่ในร่างฉลามซะส่วนใหญ่ เห็นพ่อแล้วว่าอยู่ร่างนั้น
มาตั้งแต่เด็ก ฝ่าฟันอุปสรรคมานานกว่าจะคืนร่างเป็นมนุษย์เต็มตัวได้

ซึ่งตอนเป็นมนุษย์ได้ทั้งกายก็ตอนที่แม่รู้ความจริงแล้วย้ายขึ้นมาอยู่
บนฝั่งด้วยกัน

จึงไม่แปลกที่เขาจะไม่ชินกับการอยู่ท่ามกลางมนุษย์เหมือนผมกับซี
วาน

“นายว่าจะมีคนโดนทำร้ายที่นี่ไหม ?”

“นายคิดว่าจะมีคนโดดลงไปฆ่าตัวตายเหรอ” ผมถามกลับทำเป็น
ตลกทั้งที่สีหน้าของออสตินไม่ขำเลยสักนิด เขาดูกังวล ดูกลัว ดูคิดในแง่ร้าย
ไปหมด “ฉันคิดว่าไม่มีใครทำแบบนั้นหรอก การโดนฉลามฆ่าตายมันทรมาณ

กว่าที่คิด นายจะโดนฉีกแขน ฉีกขา หรือบางทีก็ถูกมัดเข้าที่หลอดลมเลยก็ได้”

“...อีก”

“ขากรรไกรของฉลามไม่เหมือนฟันหมาหรือกนะ มันกัดเราขาดได้ในพริบตา ไม่มีทางรักษา ขาดแล้วขาดเลย” ออสตินยกมือขึ้นกุมคอตัวเอง คล้ายกลัวคำขู่ผม มันอาจจะฟังดูรุนแรงไปหน่อย แต่เชื่อเถอะว่าผมพูดถูกต้องทุกอย่าง “เพราะงั้นฉันมั่นใจว่าไม่มีใครอยากโดดลงไปตอนนี้หรอกนะ พวกเขาคงแค่อยากดูมันล่าเหยื่อแล้วก็กลับ”

“นายดูไม่กลัวเลยนะ สีหน้านายมันบ่งบอกว่า...”

“สนุกเหรอ ?” ผมถามกลับ “ก็ใช่ ฉันชอบฉลามจะตาย”

“แต่พวกมันอันตราย”

“อันตรายคือเรื่องน่าสนุก :)” ผมกระตุกยิ้มเจ้าเล่ห์ ดวงตาวาววับดังน้ำกล่ำ “ฉันชอบเวลาได้ดูพวกมันล่าเหยื่อ ฉลามเป็นสิ่งมีชีวิตเดียวบนโลกที่ฉันเห็นว่ามันเท่มาก ถ้าเกิดเราไม่รุกราน มันก็จะล่าของมันไป แต่ถ้าเราทำพลาดเมื่อไหร่...”

แกล้งแว่นวรรณคดีแล้วโน้มตัวลงไป

“ความตายจะมาเยือน :)” ออสตินกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ผมก็บ้าที่ไปขู่เขาแบบนั้น ทว่าก็อดชอบไม่ได้ที่จะบอกเล่าถึงความน่ากลัวของมัน ในฐานะฉลามตัวหนึ่งในน่านน้ำ ผมก็อยากให้ทุกคนได้รู้เอกลักษณ์ของสิ่งมีชีวิตนี้

เหนือสิ่งอื่นใดฉลามขาวพวกนี้ยังถือว่าเบสิค ลองเจอผมกับพวกพ่อและพี่

พวกเขาคิดไม่ถึงว่าอันตรายของจริงมันเป็นยังไง

“คุณนั่นสิ นั่นใช่ฉลามไหม”

“ไอ้พระเจ้า ตัวมันใหญ่จัง” พลันในตอนที่เราคุยกันอยู่นั้น จู่ๆ ผู้คนก็เริ่มฮือฮากันใหญ่ ส่งผลให้เราสองคนเลือนหายไป ในน้ำทะเลที่มีเลือดประปรายปรากฏภาพของฉลามตัวใหญ่หลายตัวว่ายเวียนกัน ตอนแรกมันอยู่ไกลสุดลูกหูลูกตา ไม่นานก็ว่ายเข้ามาตามกลิ่นเลือดที่ยั่วชวนเข้าหา

ผมจับจองมันนั่ง ยกยิ้มคล้ายดีใจที่มันมา

สัญชาตญาณนักล่าทำให้พวกมันไม่กล้าเข้าใกล้เรามากนัก ทำได้แค่วนไปเวียนมาให้เห็นเป็นพักๆ เท่านั้น

“ไม่เห็นพวกมันเข้ามาใกล้เรอเลย” ออสตินพูดเสียงแผ่ว เขาเองก็จับผิดสังเกตได้ “หรือว่าเขาเทเลือดน้อยเกินไป ?”

“ที่มันไม่เข้ามาใกล้เพราะมันได้กลิ่นสัตว์ใหญ่”

“สัตว์ใหญ่ ?”

“ใช่ พวกฉลามมีสัมผัสไว ถ้ามีอันตรายอยู่ใกล้ๆ มันจะอยู่ให้ห่างจากตรงนั้น”

“นายหมายถึงเรือเหาะเพราะแถวนี้ก็ไม่เห็นมีสัตว์อะไรนอกจากพวกมัน”

“บางทีนายอาจจะอยู่ใกล้จนมองไม่เห็นมันก็ได้”

“หมายความว่าไงกัน ?”

“ความลับนะ” ผมแก้มองไม่บอกให้ออสตินขมวดคิ้วสงสัย ก็ใครจะไปพูดได้ว่าตัวเองเป็นสาเหตุไม่ให้พวกฉลามเข้ามาใกล้ได้กันล่ะ นอกจากจะไม่เชื่อแล้วเขาคงคิดว่าผมบ้าอีกต่างหาก หรือถ้าเชื่อก็คงจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมา “ว่าแต่นายอยากให้มันเข้ามาใกล้หรือไงกัน นี่กว่านายกลัวมันซะอีก”

“ฉันแค่แปลกใจที่มันว่ายห่างจากเรือขนาดนี้”

“ถ้านายอยากให้มันเข้ามาใกล้อีกนิดก็ได้นะ แต่มันก็ต้องลุ้นกันสักหน่อย”

“นายจะทำอะไร ?” ออสตินหันมาถามเมื่อผมวางกระเป๋าสะพายตัวเองลง

“แค่เล่นเกมสปีดหน่อย”

“แดเนี่ยล”

“ฝากกระเป๋าค้นด้วยนะ เดี่ยวฉันกลับมา แปปเดียว” ร่างเล็กได้แต่ย่นคิ้วใส่ผม ไม่เข้าใจว่าผมกำลังจะเล่นบ้าอะไรกันแน่ หน้าซ้ำผมยังไม่เฉลย ทำเพียงแค่ถอดแจ็คเก็ตตัวนอกฝากเขาไว้ เขยิบกระเป๋าเข้าไปใกล้เขาแล้ววิ่งขึ้นมาบนชั้นที่อาซับริโออยู่ บนนี้มีลูกเรืออยู่สี่ห้าคนคอยกระจายตัวดู บางคนก็รับหน้าที่โยนเหยื่อเพื่อล่อฉลามเข้ามา “อา !”

ผมเรียกเสียงดังจนอาสะดุ้ง

“จะไปไหนนะตัวแสบ ทำไมไม่กลับไปรวมกลุ่ม ?”

“จะรวมทำไมกลุ่ม ผมเป็นนักร้องเดี่ยวอาทิตูนี่นา” ผมยักคิ้วให้พร้อมกับถอดเสื้อออกแล้วโยนไปให้อา “และฉลามมันไม่ยอมเข้ามา ผมเลยว่าจะไปล่อมันสักหน่อย”

“หา!?” อาโนเอลเบิกตากว้าง รีบเอาเสื้อผมออกจากหน้าตัวเอง ดีหน่อยที่ตรงนี้มีแค่ผมกับอาโนเอล ส่วนลูกเรือคนอื่นก็ไปทำหน้าที่ตัวเองกันหมดแล้ว “จะทำบ้าอะไรนะแดเนี่ยล เดี่ยวก็มีคนเห็นหรอก!”

“ใจเย็นอา ผมไม่ได้จะกลายร่างในทะเล”

“แล้วเราจะทำอะไร ถอดเสื้อ ถอดกางเกงแบบนี้ไม่มีทางที่จะอยู่เฉยๆแน่”

“ผมแค่จะลงไปเป็นเหยื่อล่อเอง”

“!!!!”

“ไม่มีทางที่ฉลามมันจะปฏิเสธเหยื่อย้วยวนน่าเล่นแบบผมหรอก :)”

ฉลามร่อนรัก 6 : เหลือฉลาม

“จะทำอะไรนะแดน...”

ตุ้ม !

ยังไม่ทันที่อาจะพูดจบผมก็กระโดดลงทะเลไปเป็นที่เรียบริ้ว เล่นเอา ลูกเรือทั้งหลายที่เห็นผมโดดออกจากเรือตกใจกันหมด พวกเขาคิดว่าผมก้าวพลาดแล้วตกไปเองทั้งที่ไม่ใช่ ผมขึ้นมาหายใจโบกมือให้อาไปมาแสดงให้เห็นว่าผมไม่เป็นอะไร ส่วนอานะสิเบิกตากว้าง ทำท่าเหมือนลมจะใส่

“ผมไปว่ายน้ำนะอา เดี่ยวผมกลับมานะ !”

“ไม่ !”

“ไม่ต้องให้ใครลงไปช่วยผมละ ทำเป็นไม่เห็นผมแล้วกัน !” ผมตะโกนบอกคนในเรือพลางส่งเสียงหัวเราะชอบใจ ผิดกับคนอื่นที่ไม่ได้นิ่งนอนใจเลยสักนิด ยิ่งเห็นฉลามว่ายวนรอบตัวผมก็ยิ่งรู้สึกไม่ดี เสียหายที่ผมทำแค่กระตุก ยิ้มแล้วดำลงไปได้น้ำ

ความเย็นยะเยือกโอบล้อมร่างกายหนา ผมมีความสุขทุกครั้งทีลงมา
ข้างใต้ ในน้ำเย็นกว่าบนบกเป็นไหนๆ ไม่ต้องเจอแสงแดด ไม่ต้องมีเหงื่อชุ่ม
กาย มีเพียงแค่ความเย็น ความเจี๊ยบ ความสบาย นั่นเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่ผม
ต้องการ

นอกจากนี้มันยังมีความสุขปะปนอยู่ในนั้น

“เฮ้ย ! นั่นโซลิดเดนสันหรือเปล่าล่ะ !” เสียงอู้อี้ดังมาจากห้องเรือที่
ผู้คนให้ความสนใจผม เพียงชั่วพริบตาทุกคนในเรือก็มามุงดูผมกันใหญ่ ผม
โบกมือทักทาย ว้ายตรงไปหาเช่นคนไม่กลัวอะไร ไปอยู่ตรงหน้าออสตินที่
เกาะกระจกเรือด้วยความตกใจ

“แดเนียล !”

‘ไม่ต้องกลัว’

ผมพูดโดยไม่มีเสียง ยกมือสองข้างปรามเขาให้ใจเย็นลง แน่นอนว่า
สถานการณ์แบบนี้ไม่มีใครเย็นทั้งนั้น ถ้ามีคนตกจากน้ำทุกคนย่อมตื่น
ตระหนกกันเป็นแถบ ทั้งต้องหาทางช่วย ทั้งต้องคุมคนอื่นไม่ให้วิตก โทษะที่ที่
ผมมองข้ามเรื่องนั้นไปหมด

เลือดฉลามมันร้อนแล้วตอนนี้

“ฮีบ” ผมว่าไปได้ท้องเรือในจุดที่มั่นใจว่าคนจะไม่เห็น ไม่ลืมบอกมือให้ออสตินเล็กน้อยหวังเพียงเขาจะตื่นตื่นไปกับการกระทำของผม ผมอยู่ในจุดมืด การดำน้ำลึกไม่มีผลกับผมเลยแม้แต่น้อย นั่นเพราะเลือดฉลามที่อยู่ในตัวช่วยขยายปอด

ผมเงยหน้ามองเหล่าฉลามที่กระจายตัวออก พวกมันรับรู้ได้ถึงสัญญาณอันตรายใหญ่

และการที่จะทำให้พวกตัวเล็กกว่าเข้าหาเรือ เราต้องต้อนมันจากที่ไกลๆ

นาที่นั้นผมดำให้ลึกขึ้นอยู่ในจุดที่สามารถหลบตาลงผ่อนกายใจได้

ปล่อยให้สายน้ำโอบล้อม ถอนหายใจเหมือนตอนอยู่บนบก ไม่รับรู้เสียงของคนอื่นหรืออะไรทั้งนั้น จากนั้นปลุกสัญญาณในร่าง ใช้กลิ่นเลือดที่ลอยคลุ้งอยู่เป็นตัวปลุกปั่น สัมผัสได้ถึงเนื้อตัวที่เอนไปด้านหลังแล้วร่างกายรวบเข้าหากัน

แขนสองข้างเป็นครีบก้น ขาสองข้างเป็นหางยาวพร้อมว่ายหนีใบหน้ายื่นยาวแซมด้วยขากรรไกรทั้งหมดที่มี ปิดท้ายด้วยครีบลึงที่ใหญ่กำลังดี...

จังหวะนี้ผมคือเมกาโลดอน

“กิด !” ผมขบฟันเพื่อตรวจสอบ ดวงตาที่หลับก็ปรือขึ้นเพื่อมองท้องทะเลลึก ไม่รู้หรือกว่าตอนนี้บนเรือเป็นยังไงบ้าง ป่านนี้อาโนเอลคงโทรฟ้องแม่ผมแล้วมั้ง ไม่ก็เป็นลมไปแล้ว แ่หน้อยที่ผมยังไม่สำนึก พอรู้ตัวว่าไม่ได้อยู่ในร่างมนุษย์ผมก็รีบว่ายตรงดิ่งไปยังที่ไกลๆ

ประสาทสัมผัสผมไวมาก ผมรู้ว่าเลือดแค่นั้นยังล่อฉลามมาได้

มันต้องมีเหยื่อเรียกร้องความสนใจ

พอคิดแบบนี้ผมก็กระตุกจากข้างในแล้วฟังเสียงการเคลื่อนไหว...

“วิดดดด !”

“กิด !” ไวเท่าเสียงที่ได้ยิน หางสะบัดรุนแรงเพื่อว่ายตามสิ่งที่เรียกหา มันคือเสียงของโลมาที่ไม่ค่อยต้องชะตากับบรรดาฉลามชนิดอื่นสักเท่าไร แต่พอเทียบกับเมกาโลดอนแล้ว มันไม่ต่างจากไม้จิ้มฟันไว้แคะฟันตอนล่ำวาฬมา

จริงๆผมก็อยากกล่าววาพนะ ทว่ามันคงใช้เวลานาน แบบนั้นคนที่เรือ
อาจคิดว่าผมตายอยู่ได้น้ำไปแล้ว

จับ !

เสียงหวีดแหลมดังสนั่นตอนที่ผมพุ่งตัวไปกีดกระซอกโลมาตัวใหญ่
ผมไม่ได้กลืนหรือบดขยี้ แค่กัดรุนแรงเพื่อให้เลือดพุ่งกระจาย จากนั้นปล่อย
มันลงสู่ทะเล ล่อพวกฉลามมารวมตัวกันไว้ แล้วเริ่มแผนการต้อนไล่ให้
เหมือนกับหมาต้อนแกะ

สัญชาตญาณสัตว์ใหญ่จะทำให้พวกฉลามไม่กล้าอยู่ในระแวกนั้น ยิ่ง
อสุรกายเข้ามาใกล้เท่าไร มันยิ่งหลีกหนีให้ห่าง ผมจึงมีหน้าที่ต้อนมันไปที่
เรือ พอผสมกับเลือดอันหอมหวาน เวลานี้พื้นที่ใต้ผิวน้ำจึงเต็มไปด้วยฉลาม
หลากหลายพันธุ์

มากที่สุดคือฉลามขาวที่ปกติมันคงไม่มารวมอยู่ด้วยกัน แต่พอมีสัตว์
ใหญ่มาล่า มันก็เลือกไม่ได้เหมือนกัน

“ดูนั่นๆ !”

“พวกฉลามมาจากไหนกันเนี่ย !” ลูกเรือขึ้นไปฉลามกันใหญ่ พวกเข
สังเกตได้จากครีบยาวที่โผล่ผิวน้ำมา ชำร่ายบางตัวยังกระแทกเข้าที่เรือราว

กับรุกราน ส่วนผมก็แอบอยู่มุมมืดหลังจากคืนว่าง คอยดูสถานการณ์ในจุดที่
คนอื่นมองไม่เห็น

ถึงจะอยู่ไกลผมก็ยังได้ยินเสียงแว่ว ดูเหมือนทุกคนจะตื่นเต้นกันใหญ่

พวกเขาคงไม่คิดว่าจุดนี้จะมีฉลามมากมาย ผมก็หวังว่าจะทำให้หนึ่ง
ในนั้นประทับใจได้ พยายามเพ่งสายตาดูก็ไม่ค่อยเห็นเขาเท่าไร ไม่รู้ไปแอบ
ตรงไหนหรือเพราะคนส่วนใหญ่เดินไปทั่วเรือเลยกลบคนตัวเล็กจนกลืน
หายไป

เห็นแบบนั้นผมจึงว่ายน้ำขึ้นไป ไม่สนใจเหล่าฉลามที่ว่ายเวียน

‘ออสติน’

ผมเรียกชื่อเขาในใจตอนไปเกาะกระจก ใช้มือสองข้างบังแสงไว้เพื่อ
มองเข้าไปในนั้น กวาดตาหาเขาผ่านผู้คนที่มาขึ้นออกกัน จอร์จพยายาม
ตะโกนบอกผมให้ขึ้นจากน้ำ เสียหายที่ผมไม่สนใจเลยสักนิด ผมเอาแต่มอง
หาออสติน ขมวดคิ้วเมื่อไม่เห็นเขา

พลันก็ย่นคิ้วหนักตอนที่คนในเรือพร้อมใจกันชี้ไปด้านหลัง ตะโกน
เตือนบางอย่างพาให้ผมหันไปมองทางที่ตัวเองว่ายมา ก่อนจะเจอกับฉลาม

ชาวตัวหนึ่งที่ตรงมาหาราวกับไม่กลัวสัญชาตญาณของผม นาที่นั่นผมเลยตัวด
สายตาไปสบ

แฝงจิตสังหารของเมกาโลดอน

‘ไล่หัวไป !’

แล้วมันก็รีบว่ายย้อนกลับไปทางเก่าทันที

‘ออสตินอยู่ไหน ?’

ผมสื่อสารกับจอร์จ พยายามใช้ภาษามือที่ไม่ค่อยจะเข้าใจเท่าไรหรอก
เดาจากสีหน้าของเพื่อนสนิทที่ส่ายหัวไปมา ไม่เข้าใจกัน สุดท้ายผมเลยช่าง
มัน วายขึ้นมาบนผิวน้ำเผชิญหน้ากับท้องฟ้าสีคราม

“เฮ้อก !”

“อยู่ตรงนั้น !”

“โยนห่วงยางให้เขาเร็ว !” ผมที่โผล่ผิวน้ำขึ้นมาบนผิวน้ำสร้างความ
ตื่นตระหนกให้ลูกเรือเป็นอย่างมาก พวกเขาวิ่งวุ่นกันไปมา อาของผมก็รีบสั่ง

การนั้นนี้นั้น เนื้อตัวผมเปื้อนเลือดที่พวกเขาเทราดกัน พาให้ต้องดำลงน้ำไป
ล้างตัวอีกทีก่อนที่จะห้วงยางซูชิจะถูกโยนมาให้

ผมขึ้นมาบนผิวน้ำอีกครั้ง สะบัดเส้นผมสีน้ำตาลสวยของตัวเอง
ขณะที่กวาดตามองหาว่าคนที่ผมอยากให้ประทับใจอยู่ตรงไหน

“รีบขึ้นมาเร็ว ! ฉลามอยู่ด้านหลัง !”

“ว่ายมาเร็วไฉน พวกเราจะรีบดึงขึ้นมาให้ !”

“มาเร็ว ! พวกมันมาแล้ว !” ทุกคนไซโคหนักหน่วงต่างจากผมที่ทำ
หน้าตายด้าน ผมว่ายน้ำท่ามกลางฉลามมาเป็นร้อยๆ ครั้ง ไม่ยากจะมองว่า
มันน่ากลัวตรงไหน ส่วนหนึ่งคือผมเป็นลูกฉลาม รู้ว่าพวกตัวเล็กแบบนี้ไม่มีทาง
ทำอันตราย แต่คนปกติเขาไม่ได้คิดแบบนั้นไง

ผมเลยจำต้องเอื้อมมือไปคว้าห้วงยางซูชิไว้ เป็นจังหวะเดียวกับที่
ผมเห็นร่างเล็กรออยู่ตรงนั้น พยายามช่วยดึงเชือกที่คล้องห้วงยางให้

“ขึ้นมาเร็วเดี๋ยวนี้อันตราย !”

“อันตรายตรงไหน นายก็เห็นว่ามันไม่ทำอะไรฉัน” ผมหัวเราะทำเป็นมองดูฉลามที่ว่ายอยู่ไกลๆ “เห็นไหมว่ามันกลัวฉันจะตาย และอีกอย่างนายหายไปไหนมา ฉันหานายแทบตาย”

“ขึ้นมาเถอะเดเนี่ยล ไว้ค่อยคุยกันได้ไหม” ออสตินพูดด้วยท่าที่ร่อน ทรน กระวนกระวาย ผมเห็นเขาเหล่มองน้ำสลัดกับครีบยาวของพวกฉลามที่ยังวนเวียนตามกลิ่นเลือดยั่ววนใจ “ได้โปรดเถอะนะ ขึ้นมาบนเรือ ฉันไม่อยากจะให้นายเป็นอะไร”

“นายห่วงฉัน ?”

“ใช่...!”

ตุ้ม !

“ออสติน !!!”

ผมตะโกนเรียกอีกฝ่ายเสียงดังเมื่อจังหวะที่เรากำลังคุยกัน เขาดันก้าวผิคนำข้าถูกรือคนึงดันเบียดจากข้างหลังเนื่องจากตอนนี้มีคนมาอดูผมกันเยอะมาก ส่งผลให้ออสตินเลื่อนจากจุดที่ยืนอยู่ ร่วงสู่ทะเลใสที่รองรับ ถ้าเป็นคนอื่นคงไม่ใช่เรื่องน่าตกใจเท่าไหร่นัก แต่กับคนที่มีท่าทีกลัวน้ำตั้งแต่แรกนะ...

“เฮ้อ !”

เขาเหมือนตกลงสู่รกอเวจี !

ร้ายกว่านั้นคือการตกลงมาท่ามกลางฝูงฉลามอีก

“ออสติน ระวัง !” ใครคนหนึ่งตะโกนมาจากเรือตอนที่ฉลามตัวใหญ่พุ่งเข้ามาหา ออสตินตะเกียดตะกาย ลักษณะว่ายน้ำไม่เป็นและพร้อมจะจมหายลงใต้น้ำ ยิ่งเจอกับฉลามเขายิ่งลนลาน แน่ใจว่าการตีน้ำกระจายแบบนี้ยิ่งลดความสนใจของฉลาม

มันเหมือนกับการกระทำของพวกลูกแมวน้ำ ฉลามจะสัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนให้รู้ว่าเหยื่ออยู่ตรงไหน ออสตินพยายามขึ้นมาหายใจพยายามจะตีน้ำเพื่อให้ตัวเองลอยขึ้นไป

แต่คนว่ายน้ำไม่เป็นมันทำอะไรไม่ได้นอกจากเป็นเหยื่อล่อฉลามหรอก !

“ช่วยด้วย...!”

“แข็งใจไว้ !” ผมตะโกนก่อนจะรีบว่ายเข้าไปหาออสตินด้วยความเร็วแสง เรียกได้ว่าแทบจะกลายร่างเป็นเมกาโลดอนไปกัดกระชากไฉฉลามตัวนั้นที่เกือบจะคาบออสตินไป ดีที่ยังใจไว้ไม่นั้นคงกลายเป็นเรื่องใหญ่กว่าที่คิด

“ออสติน !”

“แดเนียล อีก !” ออสตินโกยอากาศเข้าปอดก่อนที่ร่างจะจมลงสู่ผืนน้ำ พาให้ผมรีบดำตามไปหา ด้านใต้ทะเลมีฉลามว่ายเวียนเยอะมากราวกับพวกมันไม่เกรงใจสัญญาณของผม แต่พอผมว่ายตรงไปพวกมันก็จะว่ายฉีกออกหากแต่บางตัวก็ว่ายชนเข้าหาออสติน

ตัวไหนที่อ้าปากทำท่าจะกระชากเขาทีละชิ้น ผมก็รีบตรงดิ่งไปวัดสายตาใส่มัน

‘ไปให้พ้น !’

“กิด !” ขากรรไกรขบกลับเข้าไปที่เดิมก่อนที่มันจะวายหนี ผมรีบคว้าตัว ออสตินที่เริ่มไร้สติ เขย่าตัวเขาหลายนาทีเพื่อให้เขาลืมตาไว้ คนวายน้ำไม่เป็นไม่รู้วิธีหายใจ เขาปล่อยลมหายใจที่เก็บไว้จนหมด ช้ายังลืมตาในน้ำไม่ได้ และแม้จะอยู่ใต้ทะเลผมก็ยังรับรู้ได้ถึงความสิ้นไหว

ความกลัวของเขาแผ่กระจายคล้ายกลัวว่านี่จะเป็นลมหายใจสุดท้าย แต่ตราบดีที่ผมอยู่ ผมจะไม่ยอมให้เขาหยุดหายใจ ผมเอื้อมมือประคองหน้าเขาไว้แล้วยื่นหน้าเข้าไป

“อ้อออ” ได้ยินเสียงอ้ออดังจากคนที่ถูกจวบ ออสตินกะพริบตาฝันเพื่อดูสิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนั้น นั่นทำให้เราสองคนสบตากัน เขาเบิกตากว้างขณะที่ผมจับหน้าเขาไว้แน่น ถ้ายทอดออกซิเจนผ่านเร็ววปากที่เย็นชืดจากการดำน้ำเป็นเวลานาน จากนั้นก็มองลึกเข้าไปในดวงตาเขา เลื่อนมือโอบเอวอีกฝ่ายเขาจะรู้สึกปลอดภัย

ออสตินได้แต่มองหน้าผม เขาไม่รู้ว่าตัวเองควรจะทำยังไงเป็นจังหวะเดียวกับที่ผมเห็นฉลามว่ายเข้ามาใกล้ๆ

ผมเลยผละออกแล้วแยกเขี้ยวที่กลายเป็นฟันฉลามออกไป

‘อยากตายเหรอ !’

นั่นคือจิตสังหารที่ส่งผ่านให้พวกตัวเล็กใจสั่น ทุกอย่างตกอยู่ในสายตาของ ออสตินที่เสียขวัญไปหมด แน่แน่นอนว่าผมจะมัวัวโหว่ออฟไม่ได้ ผมรีบซ่อนตัวเขาแล้วพาว่ายขึ้นไปข้างบน มุ่งขึ้นสู่ผิวน้ำที่ทุกคนรอคอยความหวัง ออสตินกอดคอผมไว้แน่นผมรู้ว่าเขายังคงมองผมอยู่แค่สถานการณ์ตอนนี้ไม่เหมาะจะเคลียร์ใจกัน

“เฮ้ออก !”

“อยู่ตรงนั้น !”

“ช่วยพวกเขาขึ้นมาเร็ว !”

“แค่กๆ !” ทันทีที่มีคนเห็นเราโผล่พ้นขึ้นมา อาโนเอลก็รีบสั่งให้ลูกเรือช่วยเหลือพวกผม ออสตินล่ำลักน้ำเล็กน้อยผมเลยดันเขาให้ขึ้นเรือไปก่อน ส่วนตัวเองขึ้นตามไปที่หลัง มีคนเอาผ้าขนหนูมาห่อตัวเรา จอร์จี่เป็นคนแรกที่วิ่งมาหา

“ให้ตายเถอะโรบิน ! ฉันนึกว่านายจะไม่รอดแล้วแดเนียล !” เพื่อนสนิทตะโกนลั่น จับป่าผมเขย่าไปมาพลาจตรวจสอบว่ามีแผลตรงไหนไหม “นายเจ็บตรงไหนไหม ร่างกายยังอยู่ดีครบสามสิบสองหรือเปล่า ?”

“ฉันโอเคดีเพื่อน ตอนนี้ช่วยดูออสตินก่อน เขาเกือบจมน้ำ” ผมปิดความห่วงใยของเพื่อนเพื่อไปดูร่างเล็กที่นั่งอยู่ตรงกลาง เขาตัวสั่น ล่ำลักน้ำไม่หยุด กอดตัวเองผ่านผ้าขนหนู ผมจึงเสียดสีผ้าที่ห่อตัวอยู่เอาไปคลุมให้เขา “นายโอเคไหมออสติน ไม่ได้เจ็บตรงไหนนะ”

“อะ...ฉัน”

“นายปลอดภัยแล้ว ตรงนี้ไม่มีฉลาม มีแค่เรา” ผมจับมือเขา “โทษที่ที่ทำนายเสียขวัญ แต่ไม่ต้องห่วงนะฉันจะไม่ให้ใครมาทำร้ายนายได้”

ออสตินเงยไป

“นายปลอดภัย เอาผ้าห่อตัวเองไว้ เราจะกลับบ้านกัน” พยายามยกยิ้มทั้งที่ความรู้สึกผิดจุกอยู่ที่อก ออสตินหน้าซีดมาก เขาตัวสั่นไปหมด ไม่ยอมพูดอะไรมาซ้ำยังหลบตามผมคล้ายว่าผมคือคนที่เขาไม่อยากเจอหน้ามากที่สุด ดี

หน่วยที่ที่มีเครื่องมือปฐมพยาบาลและมีคุณหมอมารด้วย เขาเลยรีบเข้าไปดูอาการ

ผมจึงถอยออกมา ฝ้ามองดูเขาอยู่ห่างๆ ก่อนที่อาโนเอลจะตรงดิ่งเข้ามา “ให้ตายเถอะ ไอ้ตัวแสบ คิดจะแกล้งให้อาหัวใจวายหรือไงกัน” นั่นเป็นประโยคแรกที่เขาพูดกับผมตอนเอาผ้าอีกผืนมาคลุมให้ ลากผมออกมาคุยไกลๆ จะได้ไม่มีใครได้ยินที่เราสนทนากัน “เราจะทำแบบนี้ไม่ได้นะ มันอันตรายมาก ถึงฉลามพวกนั้นจะไม่ฆ่าเรา แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่ามันจะไม่ทำคนอื่น”

“ผมรู้น่าอา ผมไม่ได้คิดว่ามันจะเป็นแบบนี้”

“งั้นหัดคิดบ้างสิ ถ้าเกิดเพื่อนเราโดนฉลามกิน คิดว่าจะรับผิดชอบยังไง”

“ไอ้อา ผมอยู่ทั้งคน ฉลามพวกนั้นมันไม่...”

“อย่าเอาสัญชาตญาณฉลามมาคิดแทนนะแดเนียล ทุกคนบนเรือนี้ไม่มีใครเหมือนเรา”

“!!!”

“พวกเขาไม่สนุกกับเรื่องแบบนี้ พวกเขากลัวกันโดยเฉพาะเด็กคนนั้นนะ” อาชี้ไปที่ออสติน เสียงเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่ปกติเขาแทบไม่ขึ้นเสียงใส่ผมเลยด้วยซ้ำ เพราะทุกครั้งที่ทำเสียงดัง พวกพ่อจะหันมาดุให้อาอยู่ในโอวาท มีแค่แม่ที่ไม่เคยบ่นการกระทำของอา บางทีก็เห็นด้วยที่อาจะอาละวาดขึ้นมาบ้าง แต่ผมเข้าใจ เขาเป็นกัปตันเรือ เขาต้องรับผิดชอบต่อชีวิตทุกคนบนเรือมันเลยกดดันมาก

“ถ้าเกิดเราไม่ใช่ฉลามแล้วเกิดเหตุการณ์แบบนั้น อาไม่คิดว่าจะรอดมาเหมือนตอนนี้หรอกนะ” อายันคิ้วไล่ ต่อบว่าแทนคำปลอบใจเนื่องจากหลาน

คนนี้นั้นคือจนพูดดี ๆ ด้วยไม่ได้ “อย่าเอาความเป็นฉลามมาหาความสนุกกับคนอื่นอื่น อาหัวใจแทบวายตอนเห็นเราโดดลงไป ถ้าแม่รู้ว่าเราทำแบบนี้ แม่คงฆ่าอาตาย”

“อาอย่าบอกแม่นะ ถ้าแม่รู้แม่อาผมตาย”

“เสียใจด้วยหลานชาย”

“หา ?”

“ไม่ทันแล้ว”

ปรี้นนนน !

ยังไม่สิ้นคำของอาเสียงเครื่องยนต์เรือก็ดังสนั่น แน่นอนว่ามันไม่ใช่เรือของเรา มันจึงวิ่งให้ผมหันไปมองด้วยความสนใจปนตื่นตระหนก นาทินั้นหัวใจผมเต้นระรัวยิ่งกว่ากลอง ดวงตาจับจ้องไปที่เรือสำหรับพักร้อนที่ถูกขับโดยสองฉลามในร่างมนุษย์

พ่อตายเป็นคนคุมพวงมาลัย ด้านข้างมีพ่อดีแลนที่สวมแว่นกันแดดสีดำยืนอยู่เคียงข้าง

ทว่าพวกเขาไม่น่ากลัวเท่าคนที่ซ่อนตัวอยู่ด้านหลัง

เรือสองลำจอดเทียบกัน ความหล่อเหลาของพ่อผมเรียกความสนใจเป็นอย่างมาก ต่างจากผมที่ไฟกัสไปที่อีกคนซึ่งกำลังเดินลงมา

แล้วหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

“โซล”

“เจียบชะโนเอล” แม่ปรัม “ผมต้องการคุยกับลูกชายผม”

ผมแน่นปากแน่น รับรู้ได้เลยว่าแม่กำลังโกรธ

“แม่ครับ ผม...”

“ลูกหมดสิทธิ์แก้ตัว”

“...”

“ไปขึ้นเรือซะ เรามีเรื่องต้องคุยกัน”

และเป็นใ้วาฬแต่งงานนี้

-AUSTIN PART-

หลังจากเหตุการณ์นั้นเราถูกพากลับโรงเรียนทั้งหมด แดเนี่ยลถูกพ่อ
เขาขึ้นเรือนำไปก่อน เราต่างคิดว่าเขาคงถูกพาตัวกลับบ้านในขณะที่โซล อิน
เดนสันหรือพ่อที่อยู่ในฐานะแม่ของเขามาคุยกับครูฝ่ายปกครองให้ ทว่าพอ
มาถึงโรงเรียนผมกลับพบว่าแดเนี่ยลนั่งอยู่ในห้องของอาจารย์ใหญ่ เสื้อผ้า
ของเขาถูกเปลี่ยน มีแม่ของเขานั่งอยู่ข้างกาย

ต่างจากผมที่นั่งอยู่คนเดียว ไม่มีผู้ปกครองมาด้วยสักคน

“แนใจนะเทรย์สันว่าเธอจะไม่ไปโรงพยาบาลก่อน” อาจารย์ใหญ่หัน
มาถามผมที่นั่งกอดตัวเองอยู่บนเก้าอี้ ชุดที่ผมใส่เป็นชุดที่คุนโนเอล กัปตัน
เรือหามาให้ เขาบอกว่าเป็นของหลานชายคนเล็กของเขา ไม่แนใจว่า
หมายถึงชื่อนอนหรือเปล่า รู้แค่ว่าขนาดตัวเราพอๆกัน

และขอบคุณสวรรค์ที่เสื้อมันเป็นแขนยาวไม่ใช่แขนสั้น เพราะถ้าเป็น
แขนสั้น...

ผมยอมใส่เสื้อตัวเก่าจนปวดบวมตายดีกว่า

“ครูว่าเธอควรไปเช็คร่างกายให้แน่ใจว่าปลอดภัยจริงๆ”

“ผมไม่เป็นไรครับอาจารย์ใหญ่ ไม่ต้องไปหาหมอก็ได้”

“แต่เธอตกลงไปในน้ำท่ามกลางฉลามมากมาย ครูไม่คิดว่าเธอจะสบาย” ผมเงยไป “ถ้าเธอกลับที่จะไปคนเดียว ครูจะให้ครูห้องพยาบาลไปเป็นเพื่อน เธอจะได้สบายใจ”

“แบบนั้นจะทำให้เขากลับกว่าเดิม”

“แดเนียล” แม่ของเขาปราม “ให้ฉันไปเป็นเพื่อนได้นะ ฉันมีเพื่อนอยู่ที่โรงพยาบาล รับรองได้ว่าเธอจะได้รับการดูแลอย่างดี”

“ผม...”

“หรือถ้าเธอกังวลเรื่องค่ารักษาพยาบาลก็ไม่ต้องคิดมากนะ ฉันยินดีจะรับผิดชอบทั้งหมดให้สมกับสิ่งที่ลูกชายฉันทำกับเธอ” คุณโชลพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความเป็นห่วงไม่วายแอบเหล่มองลูกชายคนกลางที่เอาแต่นั่งหน้าอยู่ ดูเหมือนแดเนียลจะไม่ชอบใจเท่าไรนักที่ถูกแม่ห้ามพูดแบบนั้น

ส่วนผมก็ได้แต่อึกอัก ผมมีเหตุผลที่ไม่อยากไปโรงพยาบาลหรือเข้ารับการรักษา ทว่าจะให้พูดออกไปก็ไม่ใช่ธุระ ผมจึงเอาแต่ส่ายหน้า

“ไม่เป็นไรครับ ขอบคุณ” กล่าวเสียงแผ่วแล้วหลบตาต่ำ ผมไม่กล้าพูดอะไรมากนั้นเป็นนิสัยของผม เอาแต่นั่งเงยบระแวงผู้คน คุณโซลเลยหันไปสบตากับอาจารย์ก่อนที่อีกฝ่ายจะถอนหายใจออกมาคล้ายเหนื่อยหน่าย

“ตามที่ได้ฟังมา คุณอิลเดนสันกระโดดลงน้ำตอนที่ฉลามว่ายอยู่” อาจารย์ใหญ่เริ่มพูดถึงประเด็นที่ทำให้เราสองคนมาที่นี่ “ซึ่งนั่นเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม ผมขอใช้คำว่าบ้าบิ่นเพื่อให้เห็นภาพชัดขึ้น”

คุณโซลเงยไปเพื่อตั้งใจฟัง

“และเท่าที่ผมรู้ว่าคุณอิลเดนสันตั้งใจโดด ไม่ได้ถูกใครบังคับ ผมไม่รู้ว่ามีการทำทายกันหรือแค่อยากจะโชว์ออฟ” แดเนี่ยลเบือนหน้าหนีทำหน้ามุ่มมากขึ้น “แต่มันทำให้ทุกคนในเรือตกใจและอันตรายถึงชีวิต นอกจากนี้เธอยังทำให้คุณเทรย์สันเกือบโดนฉลามทำร้ายอีก นี่ถือว่าเป็นข้อหาที่ใหญ่มาก”

“ผมไม่ได้ตั้งใจสักหน่อย” คนผิดพูดขึ้นมา “และผมไม่คิดว่าออสตินจะตกน้ำ แต่ผมก็ช่วยเหลือเขาทัน”

“แล้วถ้าลูกช่วยเหลือเขาไม่ทัน คิดบ้างไหมว่าอะไรจะเกิดขึ้น”

“แม่”

“เพื่อนไม่ใช่ของเล่นนะแดเนียล ลูกควรคิดถึงคนอื่นให้มากกว่านี้นะ”
คนเป็นลูกได้แต่นั่งสำนึกผิด คุณโซลถอนหายใจนิ่งๆ ขณะที่ใบหน้าแดงแฉ่ำ
ด้วยความโกรธ นี่เป็นครั้งแรกเลยที่ผมได้เจอกับแม่ของแดเนียล ได้ยิน
คนพูดถึงคุณโซล อิลเดนสันมาตั้งนานไม่เคยคิดว่าจะได้เจอหน้า

เขาดูดีสมคำร่ำลือ แล้วก็ดูเด็ดขาดมีเสน่ห์อะไรบางอย่าง เวลาเขาพูด
เวลาเขาใช้สายตา มันดูมีอำนาจ

ถ้ามีลูกชายแบบแดเนียลก็ไม่แปลกหรอกที่เขาจะต้องมีอำนาจเยอะ
หน่อย

“ลงโทษเขาตามสมควรเถอะครับครูใหญ่ ไม่ต้องเกรงใจอะไร
ทั้งนั้น”

“เท่าที่ผมพิจารณาเราคงต้องพักการเรียนเขาสักระยะ”

“ว่าไงนะ” แดเนียลโพล่งขึ้นมา

“อย่างน้อยที่สุดคือสองอาทิตย์และให้เขาไปบำเพ็ญประโยชน์เพื่อฝึก
จิตสำนึกให้มากขึ้น” อาจารย์ใหญ่ชี้แจง “ผมมีโครงการมากมายให้เลือก

ดูก่อน ถ้าคุณอิลเดนสันอยากเข้ากิจกรรมไหนผมจะติดต่อให้ และเขาอาจจะได้คะแนนเพิ่มขึ้นในบางวิชา”

“เรื่องคะแนนไม่ใช่ปัญหาครับ ผมแค่อยากให้ทางโรงเรียนมีมาตรการจัดการเด็กอย่างเหมาะสม” คุณโซลตอบกลับ “ถ้าให้เขาพักการเรียนสองอาทิตย์ ผมจะพาเขาไปทำกิจกรรมสาธารณะเอง และไม่ต้องหวังว่าผมจะให้เขาหนีหรือปล่อยปละละเลย ผมจะคุมเขาเองทุกฝีก้าว”

แดเนียลถึงกับกลืนน้ำลายลงคออย่างห้วนๆ

“ผมจะเอาใบพฤติกรรมมายื่นให้ทางโรงเรียนเป็นหลักฐานถ้าอาจารย์ใหญ่ยืนยันแล้วว่า จะพักการเรียนเขาสองอาทิตย์”

“ผมคิดว่านั่นคงเหมาะที่สุดแล้ว ถ้าหากมีเหตุการณ์แบบนี้อีก หวังว่าคุณจะเข้าใจถ้าผมจะต้องเพิ่มบทลงโทษให้หนักขึ้น”

“ผมเข้าใจเรื่องนั้นดีครับ และผมขอโทษด้วยที่ลูกชายผมทำตัวไม่ดี” คุณโซลถอนหายใจอีกทีพลางเลื่อนสายตามาหาผม “ขอโทษเธอด้วยนะที่ต้องมาเจออะไรแบบนี้จริงๆ แดเนียลเป็นเด็กดี แต่เขามักจะทำอะไรคิดน้อยไปหน่อย”

ผมไม่ได้ตอบกลับ

“ฉันไม่หวังให้เธอให้อภัย แค่อยากให้รับฟังคำขอโทษจากฉัน และฉันยินดีจะช่วยทุกอย่างถ้าหลังจากนี้เธอมีปัญหาอะไร” เขาพูดด้วยน้ำเสียงอบอุ่นหัวใจ “ขอแค่บอกมาไม่ต้องเกรงใจ ขอโทษอีกครั้งกับความเกรงของคุณชายฉันนะ”

“แม่ครับ”

“พูดสิแดเนี่ยล”

“ฉันขอโทษ” เจ้าตัวพูดเสียงหงอๆ เหมือนรู้ว่าต้องทำอะไร “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะให้นายมาโดนด้วยกัน ก็แค่อยากให้นายเห็นว่าฉันโคตรเท่มาก”

“...”

“แต่ฉันคิดน้อยไปจริงๆ” เขาพนมมหายใจอย่างสำนึกผิดก่อนจะเลื่อนสายตามาสบผม “อย่าเกลียดฉันเลยนะออสติน ฉันรู้สึกผิดจริงๆ ไม่โกหก ถ้านายอยากให้ฉันรับผิดชอบนายก็บอกมาได้เลย”

“ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรหรอก ฉันโอเค” ผมตอบกลับ “ไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไรดีกับสถานการณ์นี้ที่เผชิญอยู่ จะบอกว่าไม่ให้ภัยผมก็ไม่รู้ว่าตัวเอง

รู้สึกแบบนั้นหรือเปล่า เพราะว่ากันตามตรงผมไม่ได้ตกน้ำเพราะเขา ผมสิ้น
ของผมเองบวกกับถูกคนด้านหลังดัน

แค่เขาทำให้ฉลามอยู่แถวนั้นเยอะมากมันเลยดูเหมือนความผิดของ
เขา

แต่ผมโทษเขาไม่ได้เต็มปากหรอก

“ผมไม่ติดใจอะไรหรอกครับคุณอิลเดนสัน”

“เรียกฉันว่าไซลเถอะ” เจ้าของซีอียัม “ฉันจะได้เรียกเธอว่าออสติน
เหมือนกัน”

“จะดีเหรอครับ มันจะดูเหมือนผมไม่ให้เกิดริตคิวณหรือเปล่า”

“ไม่ต้องคิดมากหรอก ใครๆก็เรียกกัน” เขาหัวเราะเบาๆ “จะได้ไม่
สับสนด้วยไง”

ผมพยักหน้าช้าๆ เป็นการรับคำ

“ฉันถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอตัวพาลูกชายกลับบ้านนะครับอาจารย์ใหญ่”

“ได้เลยครับ บทลงโทษจะเริ่มตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไปจนกว่าจะครบสองอาทิตย์” เจ้าตัวพูดย้ำ “และผมหวังว่าเขาจะไม่ชนอีกระหว่างโดนพักการเรียนอยู่”

“ผมจะดูแลเขาให้ดี ขอโทษอีกครั้งที่ทำให้รบกวนนะครับ” คุณโชลพูดย้ำแล้วยื่นมือไปเช็คแฮนด์กับอาจารย์ใหญ่ พวกเขาคุยกันอีกสองสามประโยคแล้วบอกลากันไป ผมเองก็ถูกส่งให้กลับบ้านได้เลยออกมาพร้อมกับแดเนียลถูกส่งตัวไปหาพ่อเขาอีกสองคนที่รออยู่ ขณะที่คุณโชลอาสาจะไปส่งผมที่บ้าน

ผมปฏิเสธแล้วว่าไม่ต้องมา ผมไม่อยากให้เขาลำบาก

“เธอพักอยู่ที่หอนักเรียนเหรอ”

“ครับ” ผมขานรับเสียงแผ่ว ไม่สบตาคนที่จอดรถเทียบฟุตบาทหน้าหอพักผม มันอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนเท่าไร สภาพหอก็ไม่ได้ดีอะไรมากตามประสานที่ต้องทำงานหาเงินจ่ายเอง “คุณโชลส่งผมแค่นี้ก็ได้ครับ เดี่ยวผมเข้าไปเอง”

“เธออยู่ที่นี่คนเดียวเหรอ ?”

“ใช่ครับ”

“แล้วพ่อแม่เธอจะอยู่ไหน ?”

“เรื่องนั้น...”

“เห็นอาจารย์ใหญ่ติดต่อเขาไม่ได้ จริงๆวันนี้เขาน่าจะมาร่วมต่อว่าลูกชายตัวดีของฉัน” คุณโซลไม่ได้คาดคั้น เขาถามคล้ายแปลกใจมากกว่า “ถ้าเธออยากให้ฉันไปคุยกับผู้ปกครองเธอเพื่อแจ้งให้เขาทราบเรื่องที่เกิดขึ้น ฉันก็เต็มใจไปนะ จะได้คุยเรื่องอื่นๆด้วยเพื่อเธอมีปัญหาอะไร”

“ผมไม่มีปัญหาอะไรครับ คุณโซลไม่ต้องไปหรอก พ่อแม่ผม...พวกเขาเอ่อ ไม่ค่อยว่างเท่าไร” ผมหลบตาไม่ให้ค้นหาว่าผมซ่อนอะไรไว้ “คุณโซลกลับไปเถอะครับ ป่านนี้แดเนี่ยลคงรอแล้ว”

“นั่นสินะ ฉันควรกลับไปจัดการกับลูกชายตัวเองต่อ” ผมยิ้มเจื่อนให้ “แต่ก่อนจะไปฉันอยากถามเรื่องหนึ่งก่อน”

“อะไรเหรอครับ ?”

“เรื่องแผลที่แขนเธอไง”

“..!!”

“มันเกิดจากลูกชายฉันหรือว่าเธอทำเอง ออสติน”

ฉลามร่อนรัก 7 : สต็อกเกอร์

“อะ...แผลเหรอครับ” ผมทวนคำนั้นอย่างมีพิรุณ มือก็รีบดึงแขนเสื้อมาปิดบังความลับที่ซ่อนอยู่เอาไว้ ผมไม่รู้ว่าคุณโชลสังเกตเห็นตั้งแต่เมื่อไหร่ อาจจะในตอนผมสะพายกระเป๋า ไม่ก็ตอนที่เสื้อตรงข้อมือมันเล็กขึ้นก็ได้

เพราะไม่มีฮูดสีแดงแนบเนื้อเลยไม่มีอะไรบังไว้ แคมเสื้อของลูกชายเขาที่ผมสวมใส่ก็เป็นเสื้อยืดหลวมๆ ใส่สบายธรรมดา

“ไม่มีแผลอะไรนะครับ” ผมตอบโดยหลบสายตา กำปลายแขนเสื้อไว้แน่นเพื่อไม่ให้เขาเห็นร่องรอยอีก “คุณโชลคงเข้าใจผิด”

“ฉันว่าฉันไม่ได้เข้าใจผิด ไม่งั้นเธอคงเลิกแขนเสื้อขึ้นมาดูแล้ว” ผมชะงัก “เวลามีคนทักว่ามีแผลตรงไหน คนปกติส่วนใหญ่จะรีบมองหา แต่คนที่ซ่อนอะไรไว้เขาจะรู้ตัวแล้วหลบหน้า”

“...”

“และถึงฉันจะเริ่มอายุมาก แต่สายตาฉันก็ยังดีอยู่นะ” เขายิ้มทำเอาผมได้แต่เฝ้าปากแน่น หวาดระแวงไปหมด ผมไม่รู้ว่าเขามีจุดประสงค์อะไร

ในการหักเรื่องแผลผม แต่มันไม่ใช่สิ่งที่ผมจะพูดออกไปให้ใครรู้ได้ “ถ้าเธอมีปัญหา เธอบอกฉันได้นะ ฉันยินดีจะช่วยเหลือเธอทุกอย่าง”

“ผมไม่ได้มีปัญหาอะไรครับ ผมว่าคุณคงเข้าใจผิดจริงๆ”

“จ๊นเล็กแขนเสื้อเธอให้ฉันดูสิ”

“ไม่...”

“ถ้าไม่มีอะไรจริง เธอคงไม่คิดมากถ้าจะโชว์มันให้ฉันดู” ดวงตาสีน้ำตาลสวยที่แดเนี่ยลได้จากแม่เขาไปเต็มๆ เวลานี้กำลังกดดันผมอยู่ ถึงเขาจะยิ้มอยู่ทั่วากลับรู้สึกเหมือนเหยียบผมจมดิน ผมไม่เคยคิดเลยว่าอำนาจของคุณไซลจะหนักขนาดนี้ ไม่ใช่แค่อำนาจทางการเงินหรือเรื่องการใช้ชีวิต

แต่รวมถึงเรื่องสายตา สีหน้า คำพูดแล้วก็การกระทำ

เขาทำให้คู่สนทนารู้สึกคล้ายลูกไก่ในกำมือได้ แม้จะยิ้มจริงใจอยู่ก็ตาม

“ถ้าเธอไม่เปิดให้ฉันดูก็แสดงว่าฉันมีอะไรผิดปกติใช่ไหม”

“ผมบอกแล้วไงว่าไม่มีอะไร และ...และผมต้องไปแล้ว” ผมบ่นเบี่ยง
ติดแค่ว่าคุณโซลไม่ปล่อยผมลงจากรถ “ขอบคุณที่มาส่งนะครับ”

“เดี่ยวออกสติน”

หมับ !

“ฉันไม่คิดว่าการบ่นเบี่ยงเป็นเรื่องที่ถูก” อีกฝ่ายคว้าแขนฉันไว้ “ถ้า
เธอมีปัญหาก็ควรบอกใครสักคนนะ แผลพวกนี้ถ้ามันเกิดจากฝีมือลูกชายฉัน
ฉันยินดีจะรับผิดชอบทุกอย่าง”

“มันไม่ได้เกิดจากแดเนียล เขาไม่เคยทำร้ายผมนะ”

“ฉันบอกฉันสิว่าเพราะอะไรเธอถึงได้มันมา”

“ผม...ผม”

“ถ้าเธอเครียดจนทำร้ายตัวเอง ฉันจะพาเธอไปคุยกับจิตแพทย์ที่ฉัน
รู้จักแล้วเราจะหาวิธีแก้ปัญหากัน แต่ถ้ามันเกิดจากสาเหตุอื่น ฉันก็เข้าไป
ช่วยได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเรียน เรื่องความกดดัน หรือเรื่องพ่อแม่เธอที่ไม่ยอมมา”

“...!!”

“แผลพวกนี้เกิดจากเขาหรือเปล่า ?”

“!!!”

“เขาทำร้ายเธอเหรอ ออสติน ?”

‘มานี่ !’

‘ไม่ !’

‘อย่า ! อย่าเอาลูกฉันไป !’

‘แม่ครับ ! แม่ช่วยผมด้วย !’

‘ไม่ ! อย่างนะ ! ออสติน ! ออสติน !’

ปัง !

“อีก !”

“ออสติน!” คุณโซลร้องเสียงหลงเมื่อจู่ๆ ผมก็ผะกระแทกตัวเองกับ ประตูรถ ภาพคืนวันอันแสนโหดร้ายกระหน้าเข้ามาในหัวผม ทำเอาอีกคนตกใจ เข้ามาจับแขนผมไว้ ส่งผลให้แขนเสื้อมันเลิ่กขึ้นเปิดเผยรอยแผลเป็นที่ถูกกรีด ข้ำแล้วข้ำเล่าไม่มีวันหายไป

นาที่นั้นผมยิ่งตื่นตระหนกทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรกับความ กลัวในจิตใจหรือผลึกเขาออกไปดี

“เธอเป็นอะไรนะออสติน ใจเย็นๆนะ ฉันไม่ได้จะทำอะไร” เขาปลอบ พยายามใช้นิ้วโป้งลูบไปมาที่ข้อมือผม ไม่รังเกียจบาดแผลพวกนั้นราวกับมันไม่เคยเกิดขึ้น “ค่อยๆหายใจ ใจเย็นไว้ ไม่มีอะไรต้องกังวล”

ผมกัดปาก

“ฉันขอโทษที่คาดคั้นเธอมากเกินไปหน่อย ฉันแค่เป็นห่วงกลัวว่าเธอจะ ตกอยู่ในอันตรายหรือเปล่า” เขาพูดจุดประสงค์ “แต่ถ้ามันทำให้เธอกังวลฉัน จะเลิกพูด เราจะหยุดกันตรงนี้แล้วฉันจะปล่อยให้เธอขึ้นห้องไป”

“ปล่อยผม ปล่อยผมไป”

“ออสติน”

“ได้โปรดเถอะครับ ให้ผมไปเถอะ” ผมพูดเสียงสั่น ความหวาดหวั่นฉายชัดจนคุณโชลทำหน้ากังวลใส่ ผมหลุบตาต่ำ รู้เลยว่าร่างกายตัวเองสั่นไหว หากแต่ผมไม่ต้องการคำปลอบใจ ผมต้องการกลับไปห้อง ชั่งตัวเองไว้เพื่อสงบสติแล้วก็หลีกเลี่ยงทุกคนที่พยายามขุดคุ้ยประวัติของผม

คุณโชลถอนหายใจ เขาเหลือบมองแปลที่ข้อมือผมก่อนจะหยิบบางอย่างออกมาจากกระเป๋า

กระดาษแผ่นเล็กที่เขียนชื่อที่อยู่เบอร์โทรถูกส่งมาให้

“รับไว้ แล้วถ้าเกิดต้องการความช่วยเหลือเมื่อไหร่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร โทรหาฉัน” เขาพูดย้ำถึงขั้นจับมือผมให้รับนามบัตรไป “ไม่ต้องเกรงใจ ไม่ต้องกลัว ฉันจะช่วยเหลือเธอทุกอย่างเท่าที่ทำได้ ขอแค่เธอร้องขอ ครอบครัวฉันก็ยินดีทำให้”

“ทำไม...ทำไมคุณถึงใจดีกับผม ?”

“เพราะเธอเป็นเพื่อนลูกชายฉัน”

“ ... ”

“และฉันอยากได้โทษที่ลูกชายฉันทำตัวไม่ดีใส่เธอ” ผมไม่รู้นั่นคือความจริงไหม ผมอ่านใจคนไม่ได้และมนุษย์สัมพันธ์ก็แย่สุดๆ รู้แค่ว่าพอเขาพูดจบเขาก็ปลดล็อกประตู นาที่นั่นผมเลยรีบคว้ากระเป๋าแล้วลงจากรถแล้วสับเท้าฉับๆ ออกไปให้ห่างเขา ไม่มีคำขอโทษ ไม่มีคำขอบคุณหรือแม้กระทั่งรอเขาเลื่อนรถไปก่อน

ผมแค่ตรงดิ่งมาทางหอพัก ไม่กล้าขึ้นลิฟต์คนเดียวเพราะกลัวคนตามหลัง เดี๋ยวสนใจเดินขึ้นบันไดไปชั้นเจ็ด ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีคนตามมาหรือเปล่า

พอถึงห้องผมก็รีบไขกุญแจ เปิดประตูแล้วปิดมันเสียงดัง

ลงกลอนอย่างหนัก รีบเดินไปยังห้องนอนพร้อมปิดประตูอีกครั้ง

ทรุดตัวลงนั่ง กอดเข้าตัวเองฟังประตูที่เพิ่งปิดมัน มือก็กำนามบัตรของคุณโซลไวแน่น ขณะที่ฝั่งหน้าลงกับช่องว่างระหว่างเขา ผมกัดปากพยายามสงบความกลัว กอดตัวเองราวกับลูกหมาหนาวสัน บอกตัวเองว่ามันไม่มีอะไรหรอกนะ ผมปลดกั๊กแล้วตราบไคที่ยังอยู่ในห้อง

พยายามหายใจเข้าออกก่อนจะเงยหน้าเอนตัวฟังไปด้านหลัง

มองดูเพดานสีเทาที่เหมือนกับความฝันไร้ทางออก

แล้วปล่อยน้ำตาร่วงผล็อยผสมกับเหงื่อที่ผุดขึ้นบนหน้า

ผมไม่ได้สะอื้น แทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าร้องให้ออกมา ผมแค่เผลอปาก
สะกดกลืนความกลัวที่แล่นริวอยู่ในใจนั้น ค้นหาความสุขที่แทบไม่มีในชีวิต
มาโอบกอดตัวเองไว้ ผมรู้ว่าคุณโซลไม่ได้ตั้งใจจะทำให้ผมกลัว เขาแค่ไม่รู้ว่
ผมเคยเจออะไร

ผมเองก็ไม่เคยเล่าว่าผมอยู่กับครอบครัวแบบไหน

ถ้าเขารู้ เขาจะยอมให้ลูกชายมาเกี่ยวข้องกับผมไหม

แล้วเดี๋ยวจะรังเกียจคนที่มีแผลในใจหรือเปล่า

ร้ายแรงกว่านั้นถ้ามีคนรู้เรื่องของผมเข้าแล้วเขาถูข่าว ทุกวันนี้ก็มีคน
เกลียดชังผมมากจนนึกไม่ออกว่ามีใครบ้างที่ยังใจดีกับผม หรือทุกคนล้วนใส่
หน้ากากให้เชยชม แต่เวลานี้ผมอยากได้รับความอ่อนโยน ทว่าด้วยความอยู่
คนเดียวเลยไม่มีใครผ่อนคลายความเครียดให้

ทำได้มากที่สุดคือหันไปมองรูปถ่ายที่ใส่กรอบไว้ มันตั้งอยู่ตรงโต๊ะหัว
เตียง เป็นรูปของผู้หญิงวัยกลางคนกับเด็กผู้ชาย

แล้วก็ทะเลที่ผมเพิ่งจะตกลงไป นั่นทำให้ความทรงจำล่าสุดหวนกลับ
เข้ามา

ตอนที่แดเนี่ยลมาอุ้มผมที่ดำดิ่งสู่น้ำ เขาหันไปแยกเขี้ยวใส่ฉลามที่
ว่ายมาหา ผมตกใจที่ตัวเองถูกจับแต่ก็พอจะเข้าใจได้ว่าเขาป้อนอากาศให้
ทว่าสิ่งที่ผมไม่เข้าใจคือภาพที่ผมเห็นต่างหาก ทำไมตอนนั้น ตอนที่แดเนี่ยล
หันไปชูฉลามนะ...

“ทำไมฟันของเขา...ถึงเหมือนกับฟันฉลามกันนะ”

เราไม่ได้ตาฝาดใช่ไหม

-AUSTIN END PART-

ผมโดนพาตัวกลับบ้าน มีพ่อทั้งสองนั่งคุมความประพฤติ พี่น้องก็นั่ง
เป็นกำลังใจให้อยู่ หรือบางทีอาจจะมีแค่พี่น้องก็ได้ที่เป็นกำลังใจให้ผม
เพราะชีวิตดูเหมือนจะช่วยพ่อคุณแม่มากกว่า เรียกได้ว่าตอนนี้ผมกลายเป็น
จุดศูนย์กลางที่รอศาลมาตัดสิน

ผมโดนลงโทษพักการเรียนสองอาทิตย์แล้วก็ต้องทำกิจกรรม
สาธารณะก็จริง แต่เชื่อเถอะว่านั่นไม่ใช่คำตัดสินของจริง

ของจริงมันหลังจากนี้ต่างหาก

แก๊วก !

“กลับมาแล้ว” เสียงแม่ดังตามหลังบานประตูปิด นาที่นั่นทุกชีวิตหันไปมองคนเข้ามาใหม่ แม่ไปส่งออสตินที่บ้านซึ่งผมโคตรอยากรู้เลยว่าบ้านเขาอยู่ไหน รวมถึงว่าพวกเขาคุยเรื่องอะไร ถึงผมจะมั่นใจว่าแม่ไม่มีทางใจร้ายกับเพื่อนใหม่ผมได้

แต่ผมก็อยากรู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับเขานี่นา

“นั่งกันครบองค์ประชุมเลยนะ” แม่บอกตอนเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่น ยกแขนกอดอกตัวเองเฟ้งเล็งมาทางผม

“ที่รัก ผมรู้ว่าคุณกำลังโกรธ แต่แดเนียลเขา...”

“ครั้งนี้ผมไม่ให้คุณแก้ตัวแทนลูก ดีแลน เขาทำผิด”

“โซล”

“และเขาควรรู้ว่าเมื่อเขาทำผิด เขาจะเจอกับอะไร” ผมกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก แม่ยกมือปรามฟอดีแลนไม่ให้เขาแก้ตัวแทนผม “ผมขอเวลาคุยกับเขาสองคน พวกคุณพาลูกขึ้นไปข้างบนก่อน”

“แม่ครับ อย่าตีพี่แดนนี้ได้ไหม” ชื่นอ่อนขอความเห็นใจ “ผมไม่อยากให้พี่เจ็บ”

“แม่จะขอเป็นคนตัดสินเอง”

“แม่”

“พาน้องขึ้นไปข้างบน”

“โชคดีแดเนี่ยล” ชีวานกระซิบบอกผม ตบปาทีหนึ่งเป็นการให้กำลังใจกัน จากนั้นก็โอบไหล่ชื่นอ่อนพาน้องขึ้นไปชั้นสอง มีพ่อเดินตามหลังพ่อตายเป็นคนเดียวที่ไม่มีปากมีเสียงกับใครทั้งนั้น เมื่อแม่สั่งเขาก็เลือกที่จะทำตามหมด ขณะที่พ่อดีแลนดูไม่ค่อยอยากขึ้นไปข้างบน

ทว่าพอแม่ตวัดสายตาไปสบ เขาก็ได้แค่ถอนหายใจแล้วลูบหัวผม

“ใจดีกับเขาหน่อยนะที่รัก”

“ครับ” แม่ขานรับสั้นๆ โดยที่หน้าตาไม่บ่งบอกเลยว่าจะใจดีกับผม ตามที่พ่อดีแลนขอไว้ เขาเดินไปหอมหัวแม่แล้วเดินตามพ่อตายขึ้นไป แม่หันกลับไปมองอีกครั้งราวกับสั่งว่าให้พวกเขา กลับเข้าห้องตัวเอง อย่าได้มายุ่ง รุ้ร่วยกับสถานการณ์นี้

นาที่นั้นผมได้แต่ก้มหน้ารับกรรม มือประสานกันอยู่ที่หน้าตัก ร้เลยว่ามีมือเย็นมากแล้วก็มีเหงื่อออกด้วยความกดดัน

แม่ใช้ความเงียบบีบคั้นผม ทิ้งตัวนั่งลงฝั่งตรงข้ามให้ผมสำนึกผิด

“แม่ไม่อยากพูดแบบนี้ แต่ครั้งนี้ลูกทำให้แม่ผิดหวัง” ประโยคแรกที่พูดออกมาไม่ต่างจากปืนที่ยิงใส่ผมทีละนัด ทำเอาผมยิ่งหงอเข้าไปใหญ่ “ถ้าอาไม่โทรบอกแม่ ถ้าพ่อเขาจับสัญญาตัญญาณเมกาโลดอนของลูกไม่ได้ คิดไหมว่ามันจะเกิดอะไร”

“ผมคิดน้อยไป”

“ลูกไม่ได้คิดเลยต่างหาก” ผมสะอึก “ลูกมักจะเล่นพิเรนทร์ตลอดเวลาให้แม่เป็นห่วงอยู่บ่อยครั้ง แม่เข้าใจว่าลูกเป็นวัยรุ่น มักทำก่อนคิดเสมอ แต่ครั้งนี้มันเกินไปแดเนี่ยล ลูกอาจทำให้คนอื่นเป็นอันตรายและอาจทำให้คนอื่นสงสัยในตัวลูก”

แม่เริ่มยิงประเด็นหนักขึ้น

“คิดใหม่ว่าถ้ามีคนเห็นลูกตอนกลายร่างจะเป็นยังไง คิดใหม่ว่าถ้ามีคนเอาเรื่องนี้ไปพูดต่อแล้วคนจะให้ความสนใจขนาดไหน คิดบ้างใหม่ว่าสิ่งที่ลูกทำจะทำให้ลูกเดือดร้อนแค่ไหน มันไม่ใช่แค่ทำให้ครอบครัวเราตกอยู่ในอันตราย แต่ลูกจะโดนเพ่งเล็งจากคนใจร้าย พ่อเขาก็เคยเล่าให้ฟังแล้วว่ากว่าเราจะมีชีวิตตอนนี้ได้ เราผ่านอะไรมาหนักแค่ไหน”

ผมเริ่มรู้สึกเหมือนตัวเองตัวเท่ามดขณะที่แม่ตัวโตขึ้นคล้ายจะเหยียบผมให้ตาย

“ครั้งนี้มันร้ายแรงมากนะแดเนี่ยล แม่คิดไม่ออกเลยว่าถ้าแม่ไม่รีบไปจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง แม่แทบจะบ้าตายตอนที่อาโทรมาบอกว่าลูกกระโดดลงไปในน้ำท่ามกลางฝูงฉลาม แม่รู้ว่าพวกมันจะไม่ทำร้ายลูก แต่มันปกป้องลูกจากคนที่ตามล่าลูกไม่ได้นะแดน มันทำไม่ได้”

“แม่...”

“และแม่ก็ไม่ได้อยู่ปกป้องลูกตลอดไป เพราะงั้นหลังจากนี้ช่วยคิดให้มากหน่อยได้ไหมก่อนจะทำอะไร แม่ไม่อยากให้ลูกโดนไล่ต้อนหรือทำร้ายถึงตาย แต่คิดว่าจะมีคนมาทำลูกเจ็บ แม่ก็เจ็บไปก่อนแล้ว” แม่เริ่มเสียงสั่น พอ

เลื่อนสายตาไปสบผมเห็นแม่น้ำตาคลอเบ้า แม่เหมือนจะร้องไห้ แต่ก็เลือกที่จะกลั้นมันเอาไว้

ในตอนนั้นผมชะงัก ผมจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่แม่ร้องไห้คือเมื่อไหร่ ทว่าตอนนี้แม่กำลังจะเสียน้ำตาเพราะการกระทำที่ไม่คิดหน้าคิดหลังให้ดีของผม ส่งผลให้ผมรีบโผล่เข้าไปกอดแม่ ทลุ่ดตัวนั่งลงกับพื้นเป็นการขออภัย

“แม่ครับ แม่อย่าร้องไห้ ผมไม่ได้ตั้งใจ” ผมกอดแม่แน่น “แม่จะดีผมก็ได้ แต่แม่อย่าร้องเลยนะ ผมไม่อยากให้แม่ร้องไห้ แม่โกรธผมใช่ไหม แม่ตีผมเลย ตีจนกว่าแม่จะหายโกรธ ขอแค่ไม่ร้องก็พอ”

“แม่ไม่ได้โกรธลูกเพราะลูกทำให้ครอบครัวเราตกอยู่ในอันตรายนะ แดเนี่ยล แต่แม่โกรธที่ลูกทำอะไรไม่นึกถึงตัวเอง” สุดท้ายน้ำตาแม่ก็ไหลอาบแก้ม “ลูกควรจะต้องคิดบ้างสิว่าลูกอาจโดนทำร้าย สายเลือดเมกาโลดอนไม่ได้ทำให้ลูกรอดตายตลอดไปหรอกนะ อีก”

“ผมรู้ครับ ผมก็แค่...แค่อยากให้เขาเห็นว่าผมเท่แค่ไหน” ผมทำหน้าหงอตอนสารภาพความจริงไป “ผมคิดน้อยไปจริงๆ ผมมัวแต่อยากสร้างความประทับใจ ผมไม่คิดหน้าคิดหลังให้ดี ผมมันโง่ที่ไม่ทันคิดว่าแม่จะเป็นห่วงแค่ไหน”

แม่สะอื้น ตัวสั่นทั้งที่ผมกอดไว้

“ผมขอโทษนะครับที่ทำแม่เสียใจ ผมขอโทษจริงๆ” ไม่รู้จะพูดคำไหน นอกจากนี่คำนี้ มือก็พยายามเช็ดน้ำตาของแม่ไม่ให้ไหล แม่วางมือลงบนบ่า

ผม ผมสัมผัสได้เลยว่าแม่กำลังกลัวแล้วรู้สึกแย่กับสิ่งที่ผมเพิ่งทำไป ทำเอา
ผมอยากขอโทษแม่เป็นล้านๆครั้งพร้อมกับตบหัวตัวเองจนกว่าจะตาย

แดเนียล อิลเดนสัน นายมันเป็นลูกชายที่แย่ที่สุดในตระกูล !

“ผมสัญญาว่าจะไม่ทำแบบนี้อีกแล้ว จะไม่ทำให้แม่เสียใจหรือคิด
มาก ผมจะทำตัวดีๆ จะไม่โชว์ออฟเอาใจใคร จะ...จะกักบริเวณตัวเองเพิ่ม
ด้วย สองอาทิตย์ ไม่สิ หนึ่งเดือนเลย ! ผมจะกักตัวเองอยู่บ้านหนึ่งเดือนแล้ว
ก็จะทำงานบ้านแทนพ่อด้วย แล้วก็ทำอาหาร ไซ้ ! ผมจะทำอาหารให้แม่กิน
ทุกวันเลย !”

ผมพยายามคิดว่ามีอะไรอีกที่ผมไม่ค่อยได้ทำ เพราะผมอยากให้แม่
หายเศร้า และผมก็ยินดีจะทำทุกอย่าง

“จะนวดให้แม่ตอนกลับมาทำงานด้วย จะจัดกระเป๋าให้น้องแล้วก็ซัก
ผ้าแทนพี่ จะตั้งใจอ่านหนังสือให้ได้เอทุกวิชา จะไม่ทำแม้อะไรให้แล้วก็จะไม่
ไปเที่ยวกับจอร์จี่ด้วย”

“ที่พูดมานะลูกจะทำได้จริงหรือ ?”

“ผมจะทำครับ ผมจะทำเพื่อแม่ ขอแค่แม่อย่าร้องไห้ก็พอ ผมไม่
อยากเห็นแม่เสียใจอีก” ผมพูดอย่างจริงจังพาให้แม่นิ่งไปชั่วครู่ เขาลูบหัวผม
ก่อนจะลูบแก้มขาว ผมเลยจับมือแม่ไว้กดจูบลงไปเบาๆ “ผมขอโทษนะครับ
แม่”

“ลูกรู้ใช่ไหมว่าแม่รักลูกขนาดไหน”

“ครับ ผมรู้” ผมพยักหน้ารับไป “ผมเองก็รักแม่เหมือนกัน”

“ถ้ารักแม่ก็อย่าทำแบบนี้อีกนะแดเนียล ห้ามทำทุกอย่างที่พาตัวเอง
ไปเสี่ยงตาย”

“ครับแม่”

“และที่พูดมาทั้งหมดลูกต้องทำให้ได้”

“หืม ?”

“ลูกโดนกักบริเวณหนึ่งเดือน”

ผมกะพริบตาปริบๆ เมื่อจู่ๆ แม่ก็พูดด้วยสีหน้านิ่งๆ เหมือนเมื่อก็ไม่ได้ร้องไห้ มีอบางเกลี่ยเส้นผมที่ลงมาปกหน้าผมไปตัดหูให้ หอมหน้าผากเบาๆ ไม่ได้สนใจตัวผมที่ยังชะงักอยู่ ทำไมผมรู้สึกเหมือนตัวเองตกหลุมพรางอะไรสักอย่างที่ไม่รู้ตัว จากตอนแรกคิดว่าเอาใจกลายเป็นตายเพราะปากตัวเองซะได้

นี่ผมติดกับดักของแม่เหรอนะ !?

“เริ่มจากทำอาหารเย็นวันนี้แล้วก็ทำความสะอาด จากนั้นก็อ่านหนังสือก่อนนอนสักวิชา พอลูกกลับไปเรียนจะได้ทบทวนนะคนเก่ง”

“นี่แม่...แม่หลอกผมเหรอนะ ?”

“แม่เคยหลอกอะไรลูกด้วยเหรอนะ แม่ไม่เหมือนพ่อของลูกเหรอนะ”

“ฮึดชีว !” คนชั้นสองถึงกับจาม ไม่รู้ว่าจามจริงหรือแค่บอกให้แม่รู้ว่า พ่อได้ยินสิ่งที่แม่พูด เสียหายที่แม่ไม่ได้สนใจ เขาแค่ปาดน้ำตาออกแล้วยก ยืมให้

“และแม่ก็สอนลูกมาตลอดว่าเราต้องรับผิดชอบคำพูดของตัวเอง เพราะฉะนั้นเมื่อลูกพูดออกมาแล้วก็ต้องทำให้หมด ถ้าแม่เห็นว่าลูกไม่ทำตามทีพูดอย่างใดอย่างหนึ่งล่ะก็...”

แม่เว้นจังหวะให้ผมกลั้นหายใจลึน

“สระน้ำที่นอนพ่อจะกลายเป็นที่นอนลูกทั้งอาทิตย์ พร้อมกับบังคมฯ เมโล่ ไม่ให้ออกล่าจนกว่าลูกจะสำนึกผิดจริงๆ”

“นี่มันไม่ต่างจากการไล่ผมไปตายเลยนะแม่ !” ผมโวยวายลั่น “อย่างน้อยก็ให้ผมออกไปล่าเถอะ แม่ไม่ได้ยินเสียงท้องผมร้องเหรือ”

“ถ้าท้องร้องลูกก็ต้องทำอาหารกินเอง เพราะแม่จะไม่ยอมให้ลูกแหก ฏอีกแล้วตัวแสบ” แม่ยื่นคิ้วไล่ “เพราะตามใจมากเลยทำอะไรไม่คิดหน้าคิด หลัง แม่ต้องการให้ลูกคิดให้มากกว่านี้ก่อนจะทำอะไร และครั้งนี้จะไม่มี การละเว้นโทษให้”

ผมแบ่ปากไล่

“ทำให้ได้แดเนียล ลูกชายอิลเดนสันต้องรักษาคำพูดตัวเอง” คำพูดจริงจั่งนั้นสลักเข้าไปในอกผมทำผมถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย ปลาหมอตายเพราะปากฉันใด ฉลามตัวนี้ก็กลายเป็นปลาทุเพราะปากตัวเองฉันนั้น

แม่ยี้หัวผมก่อนจะเปลี่ยนมาลูบรากับให้คำพูดนั้นซึมซับเข้าไปในกะโหลกหนาๆ

ซึ่งผมก็ต่อต้านอะไรไม่ได้ด้วยนะ เลยเอาคางไปเกยขาแม่แล้วพึมพำออกมา

“ได้ครับแม่ หนึ่งเดือนก็หนึ่งเดือน”

พลาดแล้วไอ้ฉลามโง่แดเนียล

แม่นะเจ้าเล่ห์กว่าฉลามสามตัวรวมกันซะอีก !

หลังจากนั้นแม่ก็เดินขึ้นไปชั้นสอง หายเข้าไปในห้องนอนกับพ่อของพวกเขา ไม่รู้ว่าไปปรึกษาอะไรพวกพี่น้องผมถึงต้องระเห็จลงมาข้างล่าง เดาว่าเป็นเรื่องเดิมๆ ที่พวกเราไม่มีสิทธิ์เข้าไปก้าวก่าย มันไม่ใช่หน้าที่ของเราสามคนเลยสักนิด อีกส่วนคือผมมีงานต้องทำวันนี้

“พี่จะทำอะไรเป็นมือเย็นหรือแดนนี่”

ปิง !

ผมปิดประตูตู้เย็นหลังชนพวกผักกับเนื้อสัตว์ออกมาจากในนั้น ชีโน่
นั่งเฝ้าค้างอยู่ตรงเคาท์เตอร์ มองดูผมที่เดินไปเดินมาหยิบอุปกรณ์สำหรับ
ทำอาหาร บอกตามตรงว่าผมมีทักษะด้านนี้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เทียบกัน
แล้วชีวานทำเก่งกว่า

แต่ก็นั่นแหละผมพลังปากออกไปแล้วจะให้พี่ทำแทนได้ยังไงล่ะ

“ไม่รู้สิ นายอยากกินอะไรล่ะ”

“สลัดไข่”

“อ้าว ! ผัก แหะ !” ผมทำหน้าเหย๋พร้อมแลบลิ้นอย่างคนขยะแขยง
ผัก น้องผมแทบจะเป็นพวกมังสวิรัติดูอยู่แล้ว เขากินผักเก่งพอๆ กับแม่ที่ซื้อผัก
แก่งนั้นแหละ “แค่คิดพี่ก็ขมคอแล้ว”

“นายควรหัดกินผักบ้างนะแดเนี่ยล มันช่วยให้นายสุขภาพดี” ชีวานที่
เดินไปหยิบการบ้านมาทำตรงนี้พูดกับผม เขาทิ้งตัวนั่งลงข้างชีโน่พลางทาง
สมุดการบ้านออก “จะเอาแต่กินเนื้อมันจะไม่ดีกับสุขภาพนายเท่าไร”

“เราเป็นฉลามนะพี่ และฉลามไม่กินผัก”

“ตราบดีที่นายยังมีร่างมนุษย์อยู่นายก็ต้องกินมัน”

“ผมยอมตายดีกว่าถ้าฉัน”

“ฉันคงต้องให้แม่ลงมาเคลียร์” พี่ชายเลิกคิ้วไล่ ไม่บ่อยที่เขาจะทำหน้ายียวนกวนประสาท เล่นเอาผมถึงกับพองลมในแก้มอย่างหงุดหงิด หัวคิ้วชนกันแทบรวมเป็นปลิงอยู่แล้ว “พี่จะไม่ซ้ำเติมนายเรื่องวันนี้ละ แค่หวังว่าหลังจากนี้นายจะคิดอะไรได้มากขึ้นบ้าง”

“ซึ่งใจเหลือเกินที่พี่ไม่ซ้ำเติมผมนะ น้ำตาผมจะไหลแล้วนะ”

“โอ๊ย ไม่ร้องนะแดนนี่” ชีน่อนทำเป็นมาโถมผม เจ้าน้องชายนี้ก็ตัวดีเหมือนกัน แต่ความน่ารักมันบังตาคนเลยมองไม่เห็นความร้ายกาจที่ซ่อนเอาไว้ “อย่างน้อยพี่ก็จะได้ฝึกความเป็นพ่อบ้านพ่อเรือนอย่างพวกพ่อเราไง”

“พ่อนะแค่กลัวแม่เหอะถึงได้ยอมตายใจ”

“แล้วนายไม่กลัวแม่หรือไง ?”

“เห็นผมหงอเป็นหมาขนาดนั้น พี่ยังจะกล้าถามจริงดิ” ชีวานกระตุก ยิ้มขณะที่ผมกลอกตาใส่ ผมเอาเนื้อวัวไปล้างก่อนจะวางบนเขียงเพื่อเตรียม หั่น คิดว่าคงทำสติกไม้ก็สตู ขอตัวตฤติบอีกสักอย่างสองอย่าง “แต่พอมาคิด ผมก็ทำเกินไปจริงๆ ผมไม่ได้คิดถึงผลที่จะตามมา”

“จึ้นนายบอกได้ไหมว่าทำไมนายถึงทำแบบนั้นนะ”

“ได้ยินแม่บอกว่าพี่ทำเพื่อโซว์ออฟสาว บนเรือนั้นมีคนที่พี่แอบชอบ อยู่ด้วยเหรอ” น้องชายทำตาระยิบระยับ บอกแล้วไงว่าเจ้าเด็กนี้มันร้าย เขา แค่วให้ใครสักคนเปิดประเด็นจะได้เสริมทัพได้ ซึ่งพอพี่น้องจ้องผมเขม็ง ผม จะหนียังไง

“ก็แค่อยากให้เพื่อนใหม่เห็นว่าฉันเท่ล่ะ”

“เพื่อนใหม่ ?” ชีวานทวนคำนั้น “ใช่คนเมื่อกวานที่เจอกันหรือเปล่า”

“ออสตินนะเหรอครับ” ชีวอนถามขึ้นมา “ออสติน เทรย์สัน นั่นคือคน ที่พี่แอบชอบเหรอ”

“ใจเย็น พี่ไม่ได้บอกว่าชอบสักหน่อย”

“ไม่จริง ถ้าพี่ไม่ชอบพี่จะโซว์ออฟทำไม”

“พี่แค่สนใจเหอะ” ผมผลักหน้าผากเจ้าเด็กช่างจ้อ ที่เรื่องแบบนี้ละตาวาวขึ้นมาเชียว “พี่เห็นเขาดูกลัวๆ เลยอยากสร้างความประทับใจ”

“โดยการกระโดดลงไปล่อฉลามเนี่ยนะ ?”

“อือใช่”

“ว้าว พี่โคตรโง่เลยแด่นี่”

“ซิโนน !”

“จ้ออ ขอโทษครับ” น้องทำเสียงงอแงตอนโดนผมดุ “ก็แค่คิดว่ำนั่นไม่เห็นจะน่าประทับใจตรงไหน ถ้ามีคนมากกระโดดลงไปล่อฉลามต่อหน้าผม ผมก็คิดว่าคนคนนั้นคงอยากฆ่าตัวตาย”

“มันไม่ได้ดูเท่ นายรู้ใช่ไหม” ซิวานเล็กคิ้วใส “คนที่คิดว่ามันเท่คงมีแค่นาย”

“ไหนพี่บอกว่าจะไม่ซ้ำเติม” กลายเป็นผมทิ้งอแงใส่พี่ชาย เมื่อพี่เขาพูดอยู่แปบๆ ว่่าจะไม่ซ้ำเติมผม แต่ตอนนี้สิ่งที่เขาพูดอยู่มันโคตรจะซ้ำเติม “ผมสำนึกผิดแล้วนะ เราเลิกคุยเรื่องนี้กันได้หรือยัง”

“แล้วนายขอโทษเพื่อนคนนั้นหรือยัง”

“ผมขอโทษแล้วและแม่ก็ไปส่งเขา”

“แม่พาเพื่อนเขาไปส่งด้วยหรือเปล่า”

“หืม ?” ผมครางในลำคออย่างสงสัย “ไม่นะ แม่ไปกับออสตินสองคน ไม่ได้รับเพื่อนคนไหนเพิ่ม”

“อ้าว แต่ฉันเห็นคนเดินตามเพื่อนนาย”

“ว่าไงนะ”

“เห็นเดินอยู่ใกล้ๆ นึกว่ารู้จักกันซะอีก”

ฉลามร่อนรัก 8 : สตีลเกอร์ตามติด

“นี่พี่พูดจริงหรือล้อเล่นเนี่ย” ผมถามพลางขมวดคิ้วใส่ ตอนแม่บอกจะไปส่ง ออสตินผมก็ถูกส่งตัวขึ้นรถอีกคันที่พ่อขับมารับไปแล้ว เลยไม่ทันเห็นว่ามีคนเดินตามเขาจริงไหมหรือต่อให้มีผมก็ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายจะเป็นเพื่อนเขาเท่าไร ออสตินเพิ่งมาเรียนได้มานาน แถมยังโดนคนอื่นแกล้งอีก ผมจึงไม่รู้ว่าเขามีเพื่อนคนอื่นไหม

แต่เท่าที่ผมเคยเห็นเขาไม่เคยเดินกับใคร

เขาอยู่คนเดียว

ตลอดเวลา

“ฉันจะโกหกนายเพื่ออะไร” ชีวานถาม ใบหน้าเขานิ่งนั้่นแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้โกหก “ฉันเห็นคนเดินตามเขาจริงๆ แค่ไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร”

“พี่ไม่ได้ตาฝ้าใสใหม่ ทำไมฟังดูน่ากลัวจัง” ชีวนตอบกลับ “ถ้าพูดเรื่องนี้ตอนกลางคืนผมคงคิดว่าพี่เล่าเรื่องผีแน่ๆ เพราะดูเหมือนพี่จะเห็นคนเดียว ผมก็ไม่เห็นนะ”

“พี่สาบานขึ้นก่อนว่าพี่เห็นคนเดินตามเขา” ผมกลืนน้ำลายลงคอหนึ่งครั้ง “จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตีแล้วแต่พวกนายแล้วกัน ยังไงเขาก็ไม่ได้อยู่ในความสนใจของฉันอยู่แล้ว”

“แต่เขาอยู่ในความสนใจของผมนะพี่ เพราะนั่นทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเขา แปลว่าสำคัญของผม”

“ชอบเขาก็บอกมาเถอะ”

“แหรวนักพี่จะขอให้คุณป้ามาเข้าฝัน”

“งั้นผมขอให้พี่โดนงควาฬสองปีแล้วกัน”

“นี่นายคิดจะทำตายพี่หรือไงกัน !”

“พี่ชีวาน แดนนี่โมโหแล้ว”

“อย่าขึ้นเสียงใส่น้อง แดเนี่ยล” ผมแทบจะตรงเข้าไปกอดหัวพี่ชายตัวเอง หลักฐานมันก็แสดงให้เห็นว่าไอ้ตัวแสบน้องเล็กน่าจะเริ่มก่อน ผมเลยยื่นมือบีบจมูกขึ้นก่อน ให้น้องโอดโอδυด้วยความหมั่นไส้ ชีวานนี่ถ้าไม่ติดว่าเป็นพี่ ผมจะเอาไม้พายทำอาหารที่ถืออยู่ฟาดหัวให้ แต่ติดว่าเขาเป็นพี่ไง

และถ้าทำแบบนี้มีหวังผมโดนกระทะฟาดหน้าชัวร์

“และพี่ว่านายควรทำอาหารต่อได้แล้ว”

“มาเปิดประตึ้นไว้แบบนี้ผมคงมีอารมณ์ทำต่อหรอก”

“จึ้นนายจะฝึนกฎของแม่หรือ ?”

“เปล่าสักหน่อย ผมไม่กล้าท้าทายอำนาจแม่หรอก หึ้ย” ผมทำฟึดฟัด เช่นคนหงุดหงิด หยิบมีดมาจึ้มเนื้อวัวพร้อมกับคิดว่าจะเอาไปตอ ถ้าเกิดที่ซี วานพูดเป็นเรื่องจริงแสดงว่าออสตินกำลังตกอยู่ในอันตราย ถึงเราจะยังไม่รู้ ว่าคนที่ตามเพื่อนใหม่ผมเป็นใคร ทว่าผมก็อดห่วงไม่ได้อะเอาจริง

ออสตินยังดูหวาดระแวงทุกคนอยู่ ถ้าเขารู้ว่ามีคนสะกดรอยตามเขา จะยังจิตตกขนาดไหน

แต่จะให้ผมเดินไปถามแม่ว่าบ้านของเขาอยู่ไหน ผมก็กลัวว่าแม่จะ จับหักพันฉลามเข้าให้ เพราะจึ้นตอนนี้ทางเดียวที่ผมจะรู้ที่อยู่ของบ้าน ออสตินได้...

[ฮัลโหลเพื่อน เซอร์ไพรส์มากที่นายยังอยู่]

“นั่นปากเหรอจอร์จี่ ทำไมพูดจน่าถึบขนาดนั้น” ผมสวนกลับตอนได้ ยินเขาทัก ผมแอบมาคุยโทรศัพท์ตอนบ่นเื้ออยู่ มีชีวานคอยดูอุณหภูมิให้ เนื่องจากผมไม่เก่งเรื่องนี้เท่าไร่ อีกส่วนคือผมอ้างว่าถ้าพี่ไม่ดูให้ มือเย็นเรากคงอดตายพร้อมกับแสร้งว่าตัวเองมีรายงานที่ต้องขอความช่วยเหลือจากเพื่อนสนิทเิง

แน่นอนว่าชีวานไม่เชื่อ เขามองจากดาวพลูโตยังรู้เลยว่าผมโกหก

ถึงอย่างนั้นเขาก็ยอมแกล้งเิง ให้ผมมาโทรหาจอร์จี่แบบนี้

[โทษที จันเห็นหน้าแม่นายตอนนั้นแล้วสยของชะมัด เลยคิดภาพว่า นายคงละเป็นปลาทุแแน่]

ละไปแล้วละเพื่อน

ผมถอนหายใจเมื่อเพื่อนสนิทพูดถูกทุกอย่าง เสียดยที่เวลานี้ผมไม่มี เวลาต่อปากต่อคำกับเขามากนัก ผมจะต้องรีบถามสิ่งที่ตัวเองอยากรู้ก่อนแม่ ลงมา ไม่งั้นได้งามหน้างามไ้กันอีกยกแแน่

“เจียบปากแล้วฟังจัน นายอยู่บ้านหรือเปล่าตอนนี”

[นายจะมหาฉันหรือไง ?]

“ตอบมาสิโว้ย ฉันไม่มีเวลามากนะ” ผมกดเสียงต่ำไม่ลืมชะงักหน้า
แอบดูว่าแม่ลงมาจากชั้นสองหรือยัง

[แล้วนายจะให้ฉันไปไหน ฉันมีรายงานห้าสิบล้านฉบับต้องทำ]

“แปลว่านายอยู่หน้าคอมโง่ๆของนายสินะ”

[พูดจี้ควรช่วยไหมเนี่ย]

“อย่ากวนประสาทน่า” ผมเริ่มหงุดหงิด “ฉันอยากให้นายช่วยอะไร
หน่อย”

[พูดแบบนี้ที่ไรฉันเป็นต้องเดือดร้อน แค่วันนี้ไม่โดนไล่ออกไปพร้อม
นายก็ดีเท่าไร]

“เลิกพูดเรื่องวันนี้না นี่เรื่องสำคัญนะตั้งใจหน่อย” ผมกลับเข้า
ประเด็นอีกครั้ง “ฉันอยากให้นายหาที่อยู่ของออสตินให้หน่อย ได้ภายในหนึ่ง
ชั่วโมงยิ่งดี”

[เดี๋ยวก ออสตินไหน ?]

“ก็มีอยู่ออสเตรเลียเดียวไหม”

[ออสเตรเลีย เทรย์สันอะนะ]

“เออ” ผมลากเสียงยาวเช่นคนรำคาญ เวลาผมไม่ค่อยทำนะ ถ้าเขาเอาแต่พูดมากผมได้กลายเป็นปลาหูตมยัน “หาที่อยู่เขาให้ฉันหน่อย ขอตัวที่สุดเท่าที่เป็นไปได้”

[นายจะเอาที่อยู่เขาไปทำอะไร ฉันนึกว่าเขาไม่อยากเห็นหน้านายแล้วซะอีกหลังจากที่นายทำเขาตกเรือไปตอนนั้น]

“เลิกช่างจ้อแล้วหามาเถอะน่า ไว้ฉันจะเล่าให้ฟังทีหลัง”

[แต่ฉันอยากรู้ตอนนี้เนี่ย เพื่อนกันบอกกันหน่อยไม่ได้หรือไง]

“หาที่อยู่มาให้ฉันก่อนแล้วฉันจะบอกให้ ถ้านายหาไม่ได้ฉันจะโยนนายลงทะเล”

ตึก !

“แค่นี้ละ ฉันต้องไปแล้ว ถ้าหาเจอแล้วส่งเข้าเมลฉันเลย”

[เดี่ยว...!]

“ไว้คุยกัน บาย !”

“คุยกับใครนะแดเนี่ยล”

“เปล่าครับ !” ทุกอย่างเกิดขึ้นไวมากเมื่อผมได้ยินเสียงฝีเท้าจากชั้นสอง เลย์ริบพูดรวบรัดตัดตอนเป็นจังหวะเดียวกับที่คนจากชั้นสองลงมาข้างล่างพอดี นาทินั้นใจผมนี้เต้นถี่นี้กว่าแม่ที่ไหนได้กลับเป็นพ่อตาย ดวงตาสีดำที่ดูลึกกลับหрімองผมอย่างจับผิด มีเลิควินิดหน่อยที่ไม่เห็นผมอยู่ในครัว แต่กลับอยู่ตรงสระน้ำ ยิ่งผมยิ่งกลบเกลื่อนพ่อก็ยิ่งสงสัยในอาการ “พ่อหิวแล้วเหวอครับ ผมอบเนื้อจะเสร็จแล้วละ”

“พ่อนึกว่าลูกอบเนื้อในเตาซะอีก”

“เอ่อ...”

“หรือว่าคิดจะไปไหน ?” ผมเกลียดที่ชีวานได้นิสัยขี้สงสัยมาจากพ่อตาย และเกลียดยิ่งกว่าที่พ่ออ่านผมขาดทุกอย่าง “แม่เขาสั่งกับบริเวณหนึ่งเดือน ลูกคิดจะแหกกฎตั้งแต่วันแรกเลยหรือไง พ่อไม่คิดว่ามันเป็นความคิดที่ดีเท่าไร”

“ผมก็แค่ถามการบ้านเพื่อนนะพ่อ”

“ไม่เนียน” ผมสะอึก เลียริมฝีปากที่แห้งผากของตัวเองพลางเหงื่อตก ผมไม่ชอบสบตากับพ่อตายเลยเพราะเขาน่ะเหมือนหลุมดำที่พร้อมจะดูดทุกอย่าง เขาเดินมาหยุดยืนตรงหน้าผม ตวัดสายตามาสบจนผมตัวหดเหลือสองเซนได้ “พ่อรู้ว่าลูกกำลังคิดจะทำอะไร และพ่อขอเตือนว่าถ้าแม่เขาจับได้ มันจะจบไม่สวย”

“ผมยังไม่ได้คิดอะไรเลยนะพ่อ ก็แค่...อยากรู้จักบ้านของเขาเอง” ยอมรับไปตามจริง “ผมก็แค่เป็นห่วงเขาเท่านั้น”

“ลูกควรเว้นระยะห่างกับเด็กคนนั้นสักพัก”

“ทำไมล่ะครับ เขาไม่ได้ทำอะไรผมสักหน่อย”

“แต่เขาจะสร้างปัญหาให้เราทีหลัง”

“หา ?”

“อยู่ให้ห่างจากเขาไว้แต่เนิ่นๆ เชื่อกันว่า พ่อเขาไม่ใช่คนที่เราควรไปยุ่งด้วยหรอก”

แม้ใบหน้าของพ่อจะเรียบนิ่งมากกว่ามันก็แฝงไปด้วยความจริงจัง เขามองลึกเข้ามาในดวงตาผมราวกับสะกดจิตให้ผมเชื่อฟังยังงัยยังงั้น ติดแค่ว่าเลือดของพ่อดีแลนมันเยอะกว่า ผมเลยกะพริบตาปริบๆ ดีหน้าสงสัย อีกส่วนคือผมไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมถึงไม่ให้เข้าใกล้

ออสตินดูอันตรายตรงไหน เขายังกับลูกแมวขี้กลัว

“พ่อบอกเหตุผลผมหน่อยไม่ได้เหรอ มาพูดไว้เฉยๆแบบนี้ผมสงสัยนะ”

“แค่เชื่อพ่อบ้างแล้วลูกจะรู้ว่าทำไมพ่อเตือนแบบนี้”

“แต่ออสตินเขา...”

“กลับเข้าบ้าน แดเนี่ยล” ไม่เปิดโอกาสให้ผมถามต่อ พ่อสั่งแบบนี้ ก่อนจะเดินนำปีก่อน ทิ้งให้ผมขมวดคิ้วย่ พ่อน่ะชอบทำตัวมีลับลมคมนัยเสมอ บอกความจริงให้กับแม่ฟังเท่านั้น ส่วนพ่อดีแลนน่ะเขาเหมือนจะสื่อใจกัน ไม่ต้องพูดก็เข้าใจกันเหมือนผมกับพีนันแหละ

ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่เข้าใจอยู่ดี มันเกิดอะไรขึ้นระหว่างที่แม่ไปส่ง
ออสตินหรือเปล่า ไหนจะคนที่เดินตามเพื่อนใหม่ผมอีก ทำไมวันนี้เรื่องมัน
เกิดเยอะจังนะ ทำเอาผมเลียปากพลางกั๊กเบาๆ

ดูเหมือนคืนนี้ผมจะไม่ได้นอนซะแล้วสิ

แน่นอนว่ายืนคิดอยู่อย่างนั้นไม่ใช่เรื่องดี ผมจึงรีบเดินตามพ่อเข้าบ้าน
ไป ทำหน้าที่ของตัวเองให้เสร็จสรรพตามที่บอกกับแม่ไว้ แม่ยังดูเคื่องๆ ผม
อยู่ หากแต่ผมก็อดอ่อนจนแม่ยิ้มได้ พอกินข้าวเสร็จผมก็ต้องล้างจาน ทำ
ความสะอาดบ้านอีกรอบก่อนจะสวมรอยขอตัวขึ้นไปอ่านหนังสือสอบทั้งที่
ผมไม่ได้กวาดตาอ่านมันเลยด้วยซ้ำ

เฝ้ารอจนพ่อกับแม่เข้าห้องนอนตัวเองและไฟทุกดวงในบ้านดับ

ให้พี่น้องหลับสนิทขณะที่ตัวเองค่อยๆ เดินออกมาที่โรงรถด้านหลัง
หยิบจักรยานพร้อมกับเข็นมันออกมาเบาๆ

จากนั้นก็เปิดข้อความที่จอร์จส่งมาให้ตามสั่ง

To. Daniel

นี่ที่อยู่ออสติน X

“หี เก่งมากเพื่อน” เอ่ยปากชมเพื่อนก่อนจะไล่สายตาอ่านชื่อถนนด้วยความที่ผมชอบเที่ยวและเมืองนี้ก็ได้ใหญ่จนจำชื่อไม่ได้ ผมจึงค่อนข้างแม่นยำและรู้จักทุกซอกทุกซอຍ ผมตั้งจีพีเอส วาดหาขึ้นจักรยาน กำลังจะปั่นออกไปจากบ้าน

ครึ้น !

Zyvan

กลับก่อนตีสองนะ

“พี่ ?” ผมเลิกคิ้วสูงเมื่อเห็นข้อความที่ซีวานส่งมาหาส่งผลให้ต้องเงยหน้ามองไปที่หน้าต่าง พลันผมก็สะดุ้งเมื่อเห็นพี่ยืนมองอยู่ ในมือเขาถือโทรศัพท์จ้องมาที่ผมโดยไม่มีคำห้าม ทำเอาผมยกยิ้มพร้อมกับทำนิ้วโอเคให้เขาเป็นการตอบรับ

นี่คือความลับของผม บางครั้งที่ผมไม่โดนแม่จับได้ก็เพราะมีเขาช่วยไว้

แม้บางเรื่องผมสมควรจะถูกตีให้ตาย แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้...

ซีวานนะสปอยด์น้องเก่งที่หนึ่งเลย

ผมปั่นจักรยานออกจากบ้าน เดินทางตามจีพีเอสตรงไปยังบ้านของ
ออสติน ยอมรับว่าตัวเองรู้สึกเหมือนกันที่มาหาเขาเอาป่านนี้ ถ้าผมเป็นคนที่
ตามเขาอยู่คงคิดว่าตัวเองเป็นไอ้โรคจิตเหมือนกัน แต่ผมก็อยากเห็นนี่น่าว่า
ออสตินปลอดภัยหรือเปล่า

ไม่ต้องเจอหน้าก็ได้แค่อยากให้แน่ใจว่าไม่มีคนตามเขา

“น่าจะที่นี่แหละ” ผมจอดรถหน้าหอพักนักเรียนที่อยู่ไม่ไกลโรงเรียน
เท่าไร แอบย่นคิ้วแปลกใจเหมือนกันที่เขาพักหอที่มันดูไม่สมฐานะโรงเรียน
เท่าไร ตอนแรกผมเข้าใจว่าเขาพักอยู่หอในะเนี่ยเพราะที่นั่นเรียบหรูและ
สะดวกสบาย

ต่างกับความเป็นจริง ที่ที่เขาอาศัย...

อย่างกับหอพักร้างแหละ

“แม่ตกใจบ้างไหมเนี่ยตอนมาส่ง” ผมพิมพ์เอาจักรยานไปจอดตรง
ลานจอดรถก่อนจะเดินสำรวจหอพัก “ให้ตายเถอะ น่ากลัวชะมัด ถ้า
ขึ้นนอนมาด้วยคงได้เข้าโรงพยาบาล บรรยาการวังเวงเป็นบ้าเลย”

เดินไปบ่นไปตามประสา เปิดไฟฉายที่ด้านหลังโทรศัพท์เพื่อใช้ส่อง
เพ่งสังเกตว่าไฟตรงทางเดินก็ติดๆ ดับๆ ไม่มีแม้กระทั่งยามเฝ้าประตูไว้คอย

ดักจับคนขโมยของ ข้างในหอพักมีลิฟต์ที่น่าจะยังใช้ได้อยู่แล้วก็นัดที่โคตร
มืด

Holy Shit ! ยิ่งกว่าบ้านผีสิงเวอร์ชันใหม่

“ควรขึ้นไปดูเขาดีไหมเนี่ย เขาอยู่ชั้นไหน” ผมถามตัวเอง ก็อ่านที่อยู่
อีกครั้งเพื่อดูว่าห้องของออสตินอยู่ไหน ทว่าคิดอีกทีถ้ามีคนเดินตามออสติน
จริง มันก็น่าจะขึ้นมาถึงห้องอีกฝ่ายไหม เขาน่าจะอยู่รอบๆ บางทีผมควร
จะคอยดูอยู่แถวนี้เผื่อว่ามีอะไรผิดปกติไป

ภาวนาขอให้อย่ามีใครมาแจ้งจับผมหรือคิดว่าผมเป็นสต็อกเกอร์เอง
เลย

ผมย่อตัวเดินดูรอบหอพัก ห่างจากหอประมาณยี่สิบเมตรมีร้าน
สะดวกซื้ออยู่ ตรงนั้นไม่มีคนเลยทั้งที่สว่างกว่าตรงหอพักมาก ด้านหลังหอ
เป็นพุ่มไม้เรียงต่อกัน มีชิงช้าสำหรับเด็กด้วย แต่สภาพมันแค่เหยียบก็น่าจะ
พังลงมาแล้ว

ดวงตาสีสวอยกวาดมองไปทั่ว พยายามดูว่าตรงไหนที่คนน่าจะแอบซุ่ม
ได้ควบคู่กับจำรายละเอียดต่างๆ ว่าที่เดินผ่านมามีอะไรตกแต่งไว้บ้าง เรียก
ได้ว่าผมใส่ใจกว่าการบ้านของอาจารย์แม็กฟินซะอีก

ตึก !

“หืม ?” ผมครางในลำคอเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าซ้อนทับเลยหันหลังไปดูว่ามีใครเดินตามหลังหรือเปล่า ปรากฏว่าเห็นเพียงเงาต่างๆ เดินตัดผ่านไปเท่านั้น ถ้าเป็นปกติผมคงไม่สนใจเลยถ้าไม่คิดว่าอีกฝ่ายสวมสูทสีดำอำพรางใบหน้า

นาที่นั้นต่อมนักสืบเร้าให้ผมหมุนตัวกลับหลังหัน ผมเดินตามเขาคนนั้นที่ตอนแรกเหมือนจะหยุดอยู่ใต้หอพัก ทว่าก็เลือกที่จะเดินออกไปให้ห่าง

เหมือนกลัวจะถูกจับได้ยังไงยังงั้น

“หรือว่าจะเป็นหมอนี่กัน” ผมพิมพ์ำเดินตามเขาให้เงยบที่สุด ถ้าเกิดว่าผู้ชายคนนี้เป็นสต็อกเกอร์ที่ตามออสตินจริงๆ ผมจะซัดมันให้กรามหลุดแล้วค่อยตรงดิ่งกลับบ้านทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ถ้าเขาไม่ใช่ก็เท่ากับว่าผมเดินตามคนผิด เสียเวลาไปฟรีๆ ให้แม่หาเรื่องดูเพิ่ม

เวลานี้ก็ตึกมากแล้วด้วย หวังว่าแม่คงจะไม่ลุกมาเข้าห้องน้ำแล้วเลยมาคิดว่าผมยังนอนอยู่ในห้องไหม หรือต่อให้เดินเข้ามาผมเชื่อว่าชีวานคงจะมีแผนตั้งรับไว้

เขาจะช่วยผมทุกอย่างตราบใดที่กลับไปสำรวจหาความจริง

“หายไปไหนแล้ว” เท่าผมชะงักเมื่อจู่ๆ คนที่เดินตามอยู่ก็หายเข้าไปในซอยเปลี่ยว ซึ่งพอผมเลี้ยวตามมาก็ไม่เห็นเขา จังหวะนั้นผมถึงกับนิ่ง เลิกคิดว่าขณะที่ฉายไฟไปมาว่ามันมีทางลัดตรงไหน ผมค่อนข้างมั่นใจว่าตัวเองเดินตามเขาแบบชิดใกล้

ไม่มีทางที่เขาจะหายไปโดยที่ผมไม่เห็นสิ

“อะไรวะเนี่ย” ผมยี้หัวตัวเองอย่างคิดหนัก มองซ้ายมองขวาหาเงาเงาที่ไม่เจอเขา ถึงขั้นเดินลึกเข้ามาในซอย คู่อู่วางที่อีกฝ่ายจะไหวตัวทัน ในหัวก็ประมวลผลไปห้าสิบล้านอย่างว่าคนที่ผมเดินตามเมื่อกี้นั้นใช่คนจริงไหม

แต่ผมเห็นเงาเขานะ ผีที่ไหนจะมีเผละจริงไหม

นั่นเป็นไปได้ไหมที่เขาจะซ่อนตัวในความมืด รอให้ผมเดินผ่านไป จากนั้นก็ค่อยวิ่งกลับทางเดิมให้ผมตายใจ...

ตึกๆ !

“เวรไฉ้ย !”

มันคือเรื่องจริง !

ผมสบตเมื่อได้ยินเสียงคนวิ่งจากด้านหลัง พอหันกลับไปมองก็พบกับคนคนนั้นที่วิ่งย้อนกลับไปทางเก่า ส่งผลให้ผมรีบวิ่งตามไปด้วยความเร็วแสง ไม่ได้คิดหน้าคิดหลังอะไรทั้งนั้น ในหัวบอกแค่ว่าจะต้องจับเขาคนนี้ให้ได้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

ซึ่งพอเขารู้ว่ามีคนวิ่งตาม เขาก็รีบวิ่งหนีขึ้นไปอีก ระหว่างวิ่งไล่หลังผมก็จำรายละเอียดเกี่ยวกับเขา พอมองอย่างนี้เขาดูตัวเล็กกว่าผมเหมือนกัน นั่นทำให้เขาปราดเปรียวกว่าผมนัก เห็นแล้วอย่าทำว่าแย่น้ำแข็งกันเพราะผมมั่นใจว่าตัวเองชนะใสๆ

ผมกีดพันกรอดเร่งฝีเท้าให้หนักขึ้นเพื่อตามผู้ต้องสงสัย หอบเล็กน้อยที่ต้องใช้พลังให้การไล่ตามต่อไป กระทั่งมีจังหวะที่ผมกระโดดเข้าใส่ได้

หมับ !

“โอ๊ย !”

“เสร็จฉันทันที !” แทบจะประกาศให้โลกรู้ว่าผมจับคนร้ายได้แล้ว ติดแค่ว่าคงไม่มีใครมาร่วมยินดีกับผม ในตอนที่เขากำลังจะเลี้ยวโค้ง ผมก็กระโดดไปตะครุบตัวไว้ พวกเราทั้งสองเลยกลิ้งลงสนามเด็กเล่น ดีแค่ไหนที่มันเป็นทรายเราเลยไม่เจ็บเท่าไร

หรือต่อให้เจ็บผมก็ไม่สนใจ ผมรีบกดตัวเขาไว้ กระซากฮึดสวมหัวดูว่า
อีกฝ่ายเป็นใคร

ก่อนจะเปิดตากว้างเข้าไป

“ออสติน !?”

นี่ผมวิ่งไล่จับออสตินหรือ !

“อะ...แดเนี่ยลหรือ ?” ไม่ใช่แค่ผมที่ตกใจ คนที่โดนผมโดดใส่ก็ตกใจ
ไม่แพ้กัน ทันทีที่รู้ว่าเป็นผมออสตินก็อ้าปากค้าง ดูตกใจมากชนิดที่ไม่ยอม
ผลักผมออกหรือลุกขึ้นมานั่ง ต้องให้ผมผละถอยไปเอง ดึงเขาขึ้นมานั่งคุยกัน
ท่ามกลางเนื้อตัวเปื้อนทรายเต็มไปหมด “ทำไมถึงเป็นนายล่ะ ?”

“หมายความว่านี่เป็นฉัน นายต่างหากวิ่งหนีฉันทำไมกัน ?”

“ฉันนี่กว่านายเป็นคนเดินตามฉัน”

“หา ?”

“นายมาที่นี่ได้ยังไงกันแดเนี่ยล” ออสตินดูสงสัย อีกนัยหนึ่งเขาดูระแวง ผม ผมเองก็งงเหมือนกันว่าทำไมคนที่ผมสะกดรอยตามอยู่ถึงกลายเป็นเขาไปได้ แยกกว่านั้นคือพอมองสีเสื้อก็พบว่ามันเป็นสีน้ำตาลเลือดหมู ไม่ใช่สีดำอย่างที่ผมเข้าใจ

แต่ที่ควรระวังก็คือสิ่งที่เขาต้องการคำตอบอยู่ตอนนี้ไหม

“ฉัน...แค่อยากมาดูว่านายปลอดภัยหรือเปล่า”

“ตอนตีหนึ่งเนี่ยนะ ?” ออสตินถามทำเอาผมเกาท้ายทอยแก้เก้อ ไม่รู้ว่า จะหาคำตอบที่ไหนมาให้ ว่ากันตามตรงแล้วว่าแผนนี้โคตรห่วยแตก นอกจากจะไม่ได้เจอสต็อกเกอร์ที่ตามเขาแล้ว ยังทำให้ตัวเองตกเป็นผู้ต้องสงสัยอีก

“ฉันแค่เป็นห่วงเรื่องที่เกิดขึ้นกับนายวันนี้ แล้วพี่ฉันก็บอกว่ามีคนเดินตามนายตอนกลับบ้าน” เจ้าตัวชะงัก ผมเลยยิ้มแหย้ให้ก่อนจะพูดด้วยความจริงจัง “ฉันไม่ได้เป็นสต็อกเกอร์ที่ตามนายนะ แต่มีเวลานี้เท่านั้นที่ฉันแอบออกมาได้”

“อย่าบอกนะว่าพ่อนาย...”

“ถ้านายไม่พูด เขาก็จะไม่รู้ว่าฉันมา” ผมทำหน้าที่ขอร้องเล่นเอา
ออสตินถึงกับกัดปากแน่น เขาดูระแวง มองซ้ายมองขวาวิตกไปหมด “ว่าแต่
นายเถอะทำไมถึงเดินลับๆล่อๆ นี่ก็หอพักของนายไม่ใช่หรอ”

“ฉันออกไปทำงานพาร์ทไทม์มา”

“ทั้งที่เพิ่งตกน้ำมาเนี่ยนะ ?”

“ก็ฉัน...ต้องใช้เงินหิ” เขาพิมพ์ หลบสายตามที่ไม่ทันรู้ตัวเลยว่า
ไปจี้ใจดำเขา ก็แค่ถามด้วยความสงสัยทำเอาอยากจะตีปากตัวเองที่เป็นคน
ปากไว พูดอะไรไม่คิดหน้าคิดหลังให้ดี “แต่นายไม่ควรมาที่นี่ มันตึกแล้วก็
อันตรายมากนะ”

“นายเองก็ไม่ควรออกไปไหนมาไหนคนเดียวเหมือนกัน นายบอกว่ามี
คนตาม แปลว่านายรู้ตัวอยู่แล้วใช่ไหมหรือนายไม่ได้เดินอยู่คนเดียว” ออสติน
กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก พอผมพูดแบบนั้นเขาก็ดูกังวลมากขึ้น
เห็นแล้วอยากจะดึงเขามากอดติดแค่ว่าเขาคงตบผมหัวคว่ำซะก่อน

วันนี้ก็หาเรื่องให้เขามากพอแล้ว มันคงไม่ดีถ้าผมก่อคดีเพิ่มอีก

“อืม” เขาขานรับเสียงแผ่ว “สัปดาห์แล้วละ”

“พระเจ้า แล้วนายไปแจ้งความหรือยัง”

“ยัง ฉันกลัวตัวเองจะคิดไปเองนะ” เขาส่ายหน้าไปมาเป็นการตอบรับ ก่อนจะกอดตัวเองคล้ายกลไกปกป้อง ไม่ต้องพูดผมก็เริ่มจะอ่านใจเขาออก เขาเพิ่งย้ายมาเมืองนี้ ไม่มีคนให้ความช่วยเหลือและนิสัยก็ไม่น่าใช้คนที่ขอความเห็นใจจากใครทั้งนั้น

อีกทั้งเขาคงไม่รู้ว่าใครที่ไว้ใจได้บ้างด้วยมั้ง ถึงผมจะเสนอตัวช่วยเหลือแค่ไหน เขาก็เพิ่งรู้จักกัน

ความเชื่อมั่นไม่ได้ได้มาเพียงเพราะยื่นมาขเมโลให้หรอกนะ

“แล้วก็ทำอะไรไม่ได้มากด้วย”

“ให้ตายเถอะ” ผมสับสน รู้สึกสงสัยเขาอย่างไม่รู้ “แล้วพ่อแม่ยายล่ะ ไม่คิดจะมาดูลูกหน่อยหรือ”

“ฉันไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเขาหรอก”

“หืม ?”

“ฉันไม่ต้องการอะไรจากเขาทั้งนั้น” คำพูดที่ตอบกลับในทันทีลดเสียงลงราวกับมีอะไรติดข้างอยู่ในหัวใจดวงนั้น ออสตินเก็บจำความลับไว้หลายอย่างจนบางทีผมก็อยากจะจ้างปากเขาดูว่าซ่อนอะไรอยู่ ไม่ก็ส่งตัวไปให้พ่อตาย ดูทรงแล้วพวกเขาก็น่าจะเข้ากันได้ดี

พวกเงียบๆแบบนี้มักอ่านใจกันออกเสมอแหละ ผมคิดงั้นนะ

“แต่นายขอความช่วยเหลือจากฉันได้นะ ฉันจะช่วยนายทุกอย่าง”

“นายเพิ่งโดนสั่งพักการเรียนอยู่นะ และฉันเดาว่าคุณไซลคงลงโทษนายเพิ่มอีก”

“เขาบอกนายก่อนไปหรือว่านายมีจิตสัมผัสเนี่ย”

“...”

“ใช่ ฉันโดนกักบริเวณเพิ่มอีกเดือนแล้วก็ต้องทำงานบ้านทั้งหมด” ผมกลอกตา “แต่มันมันไม่สำคัญหรอก คุณเรื่องของนายดีกว่า ฉันไม่รู้หรือนายกำลังเผชิญอะไรอยู่นะ แต่มันคงดีกว่าถ้านายขอความช่วยเหลือบ้าง ฉันเชื่อว่าต้องมีคนพร้อมยื่นมือมาช่วย อย่างน้อยฉันก็เป็นหนึ่งในนั้น”

“ถ้ามันง่ายขนาดนั้นก็ดีสิ ฉันไม่อยากทำใครเดือดร้อน”

“นายจะทำใครเดือดร้อนได้ละ เทียบกันแล้วฉันทำนายเดือดร้อนมากกว่าอีก” ยิ้มเลื่อนไปที่กับเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ “เรื่องวันนี้ฉันขอโทษด้วยนะ ทั้งที่นายกลัวน้ำแท้ๆ แต่ฉันดันทำนายตกน้ำซะได้”

“มันเป็นอุบัติเหตุ นายไม่ได้ตั้งใจไม่ใช่หรือไง”

“แต่ฉันก็อดรู้สึกผิดไม่ได้และฉันอยากชดใช้สิ่งที่ฉันทำ” ผมบอกอย่างจริงจัง สบตาเขาที่สะท้อนภาพผมออกมาจากดวงตาทั้งสองข้าง ตอนกลางวันดวงตาเขาเป็นสีฟ้าครามสวย หากแต่กลางคืนกลับดูเป็นน้ำวนที่พร้อมจะดูดคนมองลงสู่นรกได้ เป็นสีตาที่ผมไม่ค่อยเห็นและผมบอกได้เต็มปากว่าผมชอบมันขนาดไหน

ขอบขนาดที่เผลอนึกถึงว่าวันนี้ตอนอยู่ใต้น้ำผมเผลอทำอะไร

ผมป้อนอากาศให้เขาหายใจ

เวอร์ละ ผมจูบเขานี่นาวันนี้ !

“ฉันไม่ต้องการให้นายรับผิดชอบอะไรหรอก” ออสตินตอบกลับ “นายทำมามากพอแล้วและฉันไม่ได้ติดใจอะไร”

“ออสติน”

“ถ้านายอยากช่วยฉัน นายกลับบ้านไปได้ไหม”

“ก็ได้ แต่ฉันขอไปส่งนาย”

“ไม่เป็นไร” เขาขัดไว้ตอนที่ผมทำท่าจะลุกขึ้น จากนั้นก็กวาดตามองไปทั่ว ปรางผมให้อย่าขยับ “อย่าให้เขาเห็นเลยว่าฉันอยู่กับนาย ไม่งั้นนายจะไม่ปลอดภัย”

“นายหมายถึงใคร”

“...คนใจร้าย”

“หา ?”

“ฉันยังบอกนายตอนนี้ไม่ได้ว่าเขาเป็นใคร”

“ทำไมล่ะ ?”

“เพราะเขาอันตราย”

“...”

“ขอรับรองแตเนี่ยล กลับไป ฉันไม่อยากให้นายต้องมาเจ็บเพราะฉันนะ”

ฉลามร่อนรัก 9 : อย่าทำฉลามสงสัย

ผมไม่เข้าใจที่ออสตินพูดเลยสักนิด แอมเขายังพูดเหมือนที่พ่อตายพูดอีกว่า เขาจะทำผมเดือดร้อน ถ้าเกิดมีใครสักคนบอกผมว่าทำไมถึงเป็นแบบนั้น บางทีผมคงเข้าใจอะไรมากกว่านี้ แต่ตอนนี้พวกเขาไม่พูดไง เอาแต่เงียบ เอาแต่เตือนแล้วคิดว่าผมจะฟังไหม

ตามนิสัยวัยรุ่นพวกเรามันเลือดร้อน หัวกบฏ ชอบต่อต้านจะตาย ถ้ามาห้ามไม่ให้เราทำอะไร

เราจะทำมันทันที

“ฉันอยากรู้ว่านายพูดถึงใคร ไม่งั้นฉันไม่กลับ” ผมยื่นคำขาด “ฉันเป็นห่วงนายนะออสติน แต่ฉันจะช่วยนายไม่ได้ถ้านายไม่พูดออกมาว่านายเจอปัญหาอะไรอยู่”

“มันไม่ใช่เรื่องของนายนะแดเนียล และมันดีกว่าถ้านายไม่เข้ามายุ่ง”

“ที่นายยังเป็นห่วงฉันได้เลยแล้วทำไมฉันจะห่วงนายไม่ได้บ้าง” ออสตินชะงัก “เราเป็นเพื่อนกันนะ ถึงเราเพิ่งจะรู้จักกันได้แค่สองวัน แต่เพื่อนก็ต้องคอยช่วยเหลือกันสิจริงไหม”

“...”

“นายไม่จำเป็นต้องแบกอะไรไว้คนเดียววนะออสติน เราหาทางแก้ไขมันได้”

“เขาไม่ใช่ปัญหาที่นายจะแก้ไขได้หรอก” เจ้าตัวพูดเสียงแผ่ว เขาหลบตาตำราว่าสิ่งที่พูดอยู่มันมีผลกระทบกับจิตใจของเขา “ไว้ฉันจะเล่าให้นายฟังทีหลังนะ แต่วันนี้นายต้องกลับไปก่อน ป่านนี้พ่อนายคงเป็นห่วงมากแล้ว”

“ออสติน”

“ฉันไม่อยากให้นายมีปัญหาเพิ่มนะ วันนี้นายก็เจอเรื่องมาหนักพอแล้ว” เขาเฝ้าปาก ท่าทีประหม่านั้นดึงดูดผมอย่างบอกไม่ถูก “ฉันอยากให้นายกลับไปพัก นอนให้สบาย ทำหน้าที่ของนายไป ฉันรู้ว่านายสงสัยแต่ช่วยฟังฉันหน่อยได้ไหม”

“...”

“ฉัน...ฉันเป็นห่วงนายจริงๆนะแดเนี่ยล” พุดจบประโยคก็ซ่อนสายตามองผม เหมือนกับลูกแมวอ่อนเจ้านาย ถึงจะมีความสั่นกลัวแฝงไว้ ทว่าผมก็พูดได้เต็มปากว่าสายตาที่เขามองผมตอนนี้มันเต็มไปด้วยความเป็นห่วงจริงๆ เช่นที่เขาว่า ออสตินกอดตัวเอง กัดปากเบาๆ เหมือนลึ้นว่าผมจะยอมทำตามที่เขาขอไหม

ผมยอมรับว่ายังไม่อยากกลับ แต่พอเห็นการกระทำของเขาแล้วก็เกิดใจอ่อนขึ้นมาซะงั้น

ผมลุกขึ้นยืน ยื่นมือไปหาเขาเพื่อให้อีกฝ่ายจับไว้

“ฉันจะไปส่งนาย”

“ไม่...”

“แล้วฉันจะกลับเลย” ยื่นข้อเสนอให้เขาตอบรับ ผมอยากไปส่งเขาที่หอพัก เพื่อให้แน่ใจว่าเขาจะปลอดภัยจริงๆ ถ้ามีคนตามส่องเขาอยู่ มันคงดีกว่าถ้าเขาไม่ไปไหนมาไหนคนเดียวในเวลากลางดึกแบบนี้ “ฉันสัญญาว่าจะไม่เล่นลึนอีก แค่อยากไปส่งนายให้ถึงห้องเท่านั้น”

“ถึงห้องเลยเหรอ มันจะเสียเวลานานายนะ”

“ไม่หรอก ฉันอยากทำนะ”

“แดเนี่ยล”

“ให้ฉันไปส่งนายนะถือว่าชดเชยที่วันนี้ฉันทำตัวไม่ดี” ผมยกยิ้มหวังเพียงเขาใจอ่อน แน่แน่นอนว่าออสตินลังเลเหมือนทุกครั้ง เขามองซ้ายมองขวาคล้ายกลัวว่าจะมีใครเห็นเราอยู่ด้วยกัน ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่ลดละความพยายาม ยังคงยื่นมือไปให้เขาจับอยู่แบบนั้น รอจนเขาวางใจพอที่จะยื่นมือมาให้ ออสตินนั่งคิดอยู่ชั่วครู่ สุดท้ายเขาก็ถอนหายใจ

“ส่งฉันเสร็จ นายรีบกลับเลยเข้าใจไหม”

“รับทราบครับท่าน” ผมแก้มองตามมือขาวที่ยอมจับมือผม ผมดึงออสตินให้ลุกขึ้นยืน ปิดทรายบนตัวเขาให้ตกลง บางส่วนที่อยู่บนหัวเขา ผมก็เอามือออกให้ ดูแลติจอนออสตินไม่กล้าสบตา ผมไม่รู้ว่าเขาเขินอายหรือแค่เกรงใจ

ไฟตรงนี้มันก็ไม่ได้มากมายขนาดที่จะเห็นว่าหน้าของเขาแดงไหม

แต่ก็เอาเถอะอย่างน้อยเขาไม่ปล่อยมือจากผมไปก็ดีเท่าไรแล้ว

ผมเดินมาส่งออสตินที่ห้องพัก ตลอดระยะทางผมจับมือเขาไว้แน่น ไม่ยอมให้ทิ้งห่าง มีชวณคุ้ยบ้าง ตีตแค่ออสตินไม่ใช่คนช่างพูดเท่าไรหรอก ถามคำตอบ คำจนผมต้องให้ความเย็นของสายลมโอบกอดเราไว้ เขาทำให้ผมเรียนรู้ว่าเราต้องหยุดพูดบ้างเพื่อความสบายใจ

และเพื่อเอาใจคนที่ผมกำลังให้ความสนใจอยู่ในตอนนี้

“ถึงแล้ว” เขาบอกตอนเรามาถึงหน้าห้องของเขา “นายกลับเถอะ เดี่ยวจะดีเกินไปมากกว่านี้”

“รู้แล้ว นายเองก็ดูแลตัวเองดีๆนะ ถ้ามีปัญหาอะไรก็โทรมาหาฉันได้”

“อืม”

“ไม่ต้องเกรงใจนะเข้าใจไหม” ออสตินพยักหน้ารับ “ฉันจะรอช่วยนายเสมอ”

“ขอบคุณนะ” ผมยกยิ้มยี่หัวเขาให้อีกฝ่ายทำหน้ายิ้มปาก จากนั้นก็ฉีกยิ้มกว้างให้เขา อยากให้เขาจดจำรอยยิ้มของผมไว้ “ไปได้แล้ว ฉันไม่อยากให้นายโดนพ่อว่าหรอกนะ”

“ไม่ต้องห่วง ฉันเอาตัวรอดได้”

“นายไม่ควรสร้างปัญหาให้พ่อแม่ นายโดยเฉพาะคุณโศล เขารักนายมากนะ จากที่ฉันสังเกต”

“เรื่องนั้นฉันรู้ดีอยู่แล้ว” ผมพิมพ์เมื่อคิดว่าก่อนหน้านี้โดนแม่จัดหนักขนาดไหน “ฉันเองก็รักแม่เหมือนกัน แม่ใจดี ช่วยเหลือคนอื่นเก่งเสมอ เขาเป็นต้นแบบหลายๆด้านของฉัน”

“ฉันเห็นเขาในตัวนาย”

“แม่นะนะ ?”

“ใช่” พยักหน้าอีกครั้งเป็นการตอบกลับ “สีตาของนายเหมือนกับเขาเลย” ผมเอานิ้วแตะตาตัวเองก่อนจะยิ้มด้วยความดีใจ ออสตินไม่ใช่คนแรกที่ทักว่าสีตาผมเหมือนแม่ขนาดไหน ซึ่งผมชอบมาก ผมชอบสุดๆ เวลามีคนบอกว่าผมมีตรงไหนเหมือนแม่บ้าง ไม่ใช่ว่าผมไม่ดีใจที่เหมือนพ่อนะ แต่กับแม่นะ มันพิเศษยิ่งกว่า

แม่เป็นคนเก่ง ทั้งฉลาดแล้วก็น่ารัก เขาเผชิญโลกมามากมายขนาดที่คุมฉลามสองตัวได้ และตอนนี้ในบ้านก็มีฉลามเพิ่มมาอีกสามตัว คิดดูสิว่าคนทั้งโลกจะชื่นชมแม่ขนาดไหน ตอนนี้แม่มีฉลามอยู่ใต้อาณัติตั้งห้าตัวเลยนะ แล้วแม่ก็ควบคุมได้หมดถึงบางตัวจะชอบหาเรื่องเดือดร้อนก็ตาม

สำหรับผมแล้วแม่เหมือนกับฮีโร่ที่ไม่มีวันตาย

ผมรักแม่ รักเสมอและจะรักตลอดไป แม่เป็นคนเดียวที่ผมจะไม่ยอมให้ใครเอาไปเปรียบเทียบกับได้

“นายดูมีความสุข”

“ฉันชอบเวลาคนชมว่าเหมือนแม่นะ” ผมหัวเราะแฮะๆ ยอมรับความจริงไปโดยไม่ขัดเขิน “เพราะแม่ฉันสุดยอดเสมอ เวลามีคนบอกว่าฉันเหมือนแม่ มันทำให้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นฮีโร่ล่ะ”

“นายคงรักแม่มากสินะ สีหน้านั้นบอกชัด”

“ทุกคนในบ้านรักแม่ทั้งนั้น ถ้านายได้รู้จักเขาจริงๆ นายก็จะรักเขาเหมือนกัน”

“รักเธอ...”

“ใช่ รัก” ผมย้ำคำนั้น “แม่เป็นคนที่ถูกรักเสมอไม่ว่าจะเวลาไหน ไม่ใช่แค่ภายนอก แต่มันมาจากข้างใน ฉันอยากให้นายทำความรู้จักกับเขาไว้ แล้วนายจะเข้าใจสิ่งที่ฉันพูดได้ดีเลย”

ออสตินไม่ได้ตอบกลับ เขาเลือกที่จะเงิบคล้อยตามตามที่ผมบอก ผมไม่ได้ถามเขาหรือว่าก่อนหน้านี้เคยอะไรกับแม่บ้าง แค่หวังว่ามันจะไม่มีอะไรไม่ดีเกิดขึ้นระหว่างนั้น ซึ่งผมค่อนข้างเชื่อนะว่าแม่ไม่มีทางข่มขู่อะไรเขา อาจจะมีถามอะไรบ้าง มันก็เป็นเรื่องปกติ

แต่ที่ไม่ปกติคือดวงตาสีฟ้าสวยที่ซ่อนมองผมเป็นจังหวะเดียวกับที่แสงไฟบนหัวสลับกับดวงตาของเขาพอดี

มันทำให้เวลานี้ดวงตาของเขาเหมือนกับท้องทะเลที่มีพระจันทร์ยิ้ม ดูดกลืนทุกสิ่งสะกดผมให้ตกอยู่ในภวังค์อะไรสักอย่าง ซ้ำร้ายเขายกยิ้มเล็กๆ ที่มุมปากเหมือนจะคิดออกแล้วว่าแม่ผมนั้นน่าหลงรักแค่ไหน เสียดยที่ตอนนี้จู่ๆ ภาพของแม่ก็เลือนหายไป

กลายเป็นภาพของเขาที่ถอยหลังจนแผ่นหลังชิดกับบานประตูใหญ่

มีผมทาบแขนลงกับประตูลือคตัวเขาไว้

หลุบตามองริมฝีปากที่เผยอเล็กน้อยด้วยความตกใจ นาที่นั้นผมไม่ทันรู้ตัวเลยว่กำลังโน้มตัวลงเข้าไปใกล้ ปลายจมูกเฉียดกับจมูกเขาไปมา ขณะที่ลมหายใจจรดเหนือเรียวปากร้อนผ่าว ยิ่งตอนเขากัดปากประหม่าผมยิ่งนึกถึงภาพที่เราป้อนอากาศให้กัน

ชั่วขณะหนึ่งผมก็คิดขึ้นมาว่าถ้าทาบทับริมฝีปากลงไปในนั้น สิ่งที่ได้คืนมาจะเป็นแรงผลักดัน...

หรือความหวานที่ไม่อาจคาดเดา

“แดเนี่ยลจะทำอะไรนะ” ออสตินถามเสียงสั้น “นายต้องกลับบ้านแล้วนะ นี่มันจะตีสามแล้ว”

“ฉันรู้ แต่ฉันขออยู่แบบนี่สักพัก”

“ทำไม?”

“ฉันอยากเก็บภาพนี้ไว้ในความทรงจำ”

“...”

“และอยากเตือนนายสักครั้งว่าอย่ากัดปากต่อหน้าฉัน มันทำให้ฉัน... อยากจูบนายให้ปากเปิดเลย”

“!!!” ออสตินถึงกับถลึงตาใส่ เขาตกใจจริงๆ ที่ผมพูดประโยคนั้น ซึ่งผมบอกได้เลยว่าผมไม่ได้ตั้งใจจะคุกคามหรือรุกรานเขา แค่ว่าเขากัดปากแบบนั้นแล้วมันเหมือนเขากำลังยั่วเย้าให้จุใจผมเข้าหา ผมก็ไม่ใช่พวกพระอริสฏพระปณที่จจะไม่รู้สึกอะไรแบบนี้หรอกนะ

กลับกันแล้วผมเป็นพวกที่รักมาก

“นายคงไม่คิดจะทำมันหรือไม่ใช่ไหม” เขาถามอย่างกล้าๆกลัวๆ ดันตัวเองจนแทบจะสิงประตูด้านหลัง ไม่วายแวะกลับมากัดปากอีกเช่นคนประหม่า ทำเอาผมต้องดึงสติกลับมา เพราะผมไม่อยากให้เขาคิดว่าผมต้องการกอบโกยผลประโยชน์จากเขา

ทั้งที่ความจริงผมก็แค่อยากให้เราสนิทกัน

และใช่ ผมสนใจเขา

แต่นั้นไม่ได้หมายความว่าผมจะต้องได้เขามาครอบครอง

“โทษที ฉัน...ไม่ได้ตั้งใจ” ไม่รู้ว่าเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วที่ผมพูดคำนี้ ผมถอยออกมาให้ห่างเขา ยีหัวตัวเองอย่างสำนึกผิด “ฉันว่าฉันกลับดีกว่า นายจะได้พัก นายเหนื่อยมาทั้งวัน”

“อืม...”

“ถ้ามีอะไรก็โทรหาฉันนะ เอ่อ แล้วก็ ยังไงดี ฝันดี”

“...”

“ผืนดื้ออสติน” นั้นเป็นประโยคสุดท้ายที่ผมพูดกับเขาก่อนที่ตัวเองจะทำอะไรหน้าแตกไปมากกว่านี้ ออสตินยังยืนอยู่ที่เดิม เขากะปริบตามองผมปริบๆ พยักหน้ารับนิดๆ เป็นเชิงว่าเขาได้ยินที่ผมบอกแล้ว พอเห็นแบบนี้ผมก็ยิ้มให้ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับ ตลอดทางผมก่นด่าตัวเองที่เผลอตัวไปทำแบบนี้กับเขา

จะว่าไม่ได้ตั้งใจก็พูดได้ไม่เต็มปาก ผมยอมรับว่าตัวเองคิดลึกไปถึงขั้นว่าเราจะจูบกันได้นานขนาดไหน เสียหายที่มันเป็นไปไม่ได้เพราะถ้าเกิดผมทำอย่างนั้นไป...

เราอาจจะไม่มีโอกาสได้สนิทกันอีกเลย

“ไอ้บ้าแด่เนี่ยล ใจเย็นไว้ไอ้หลาม”

ผมกลับมาถึงบ้านตอนตีสามกว่า เรียกได้ว่าต้องแอบย่องเบาเข้ามา ยิ่งกว่าโจรขโมยของซะอีก และก็เป็นอย่างที่ผมคิด ทั้งบ้านเงียบสนิท พ่อแม่หลับไม่มีตื่นกลางคัน ที่นอนผมก็เหมือนจะมีคนมานอนทับ มันยับเยินเยิ้มผ้า ห่มยังคลุมหมอนข้างไว้ตรงกลางอีก หากมองผ่านๆ ก็เหมือนมีคนนอนอยู่

ไม่ต้องถามเลยว่าใครเป็นคนจัดฉากให้ ก็ต้องเป็นพี่ชายสุดที่รักของผมนั่นแหละ

ติดแค่ว่าพอผมกลับมาแล้วเขาก็หายไป พอไปแอบแถมดูเขาก็นอน
อยู่บนเตียงตัวเองแล้ว มีโน้ตแปะอยู่ที่หัวเตียงผม เป็นข้อความสั้นๆ ที่ทำเอา
ผมยิ้มอ่อนเข้าให้

‘กลับตีกสินะ รีบนอนซะเดี๋ยวพ่อรู้ จาก ชีวาน’

ถึงบางครั้งจะใจร้าย แต่อย่างที่บอกไปว่าชีวานนะสปอยน้องอันดับ
หนึ่ง

ผมได้แต่ขอบคุณเขาในใจแล้วรีบเข้านอน ไม่วายนอนไม่หลับเพราะ
เอาแต่คิดเรื่องของออสตินไม่มีหยุด ทั้งเรื่องสต็อกเกอร์ เรื่องกล้วยน้ำ เรื่อง
ครอบครัวของเขา ผมอยากรู้ว่าเบื้องหลังของเพื่อนใหม่คนนี้ซ่อนอะไรไว้กัน
แน่ เขาเป็นลูกชายพวกมาเฟียหรือว่าพวกผู้มีอิทธิพล ?

แล้วทำไมถึงต้องกลัวผมเดี๋ยวดูร้อน ไหนจะเรื่องแผลที่ข้อมือของเขา
อีก

ปริศนาอะไรเยอะแยะขนาดนี้กัน

“แม่ไปทำงานก่อนนะแดเนี่ยล”

“คร่ำบอบ” ผมลากเสียงยาวให้กับคนด้านหลังก่อนจะลุกขึ้นเดินไปส่งแม่ที่หน้าบ้าน เวลานี้พ่อตายไปส่งพวกพี่น้องผม ส่วนแม่กำลังจะออกไปทำงานที่พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ ริมฝีปากอุ่นร้อนประทับลงบนแก้มของแม่ เช่นเดียวกับที่อีกฝ่ายทำกับแก้มของผม

มันเป็นเรื่องปกติของพวกเขาทุกคน แต่คนอื่นนี่ผมไม่แน่ใจ

“ทำตัวดีนะแดเนียล อย่าดื้อกับพ่อเขาละะ”

“ผมไม่ดื้อหรอกแม่ เดียววันนี้ผมจะอ่านหนังสือเรียนแล้วก็ทำงานบ้านทั้งวัน”

“หวังว่าจะไม่โกหกแม่นะ และแม่หวังว่าจะไม่มีคนช่วยลูกโกหกแม่ด้วย”

“ฮัดชีว !” พ่อดีแลนแกลิ่งทำเป็นจามตอนได้ยินแบบนั้น เขาเดินมาหยุดยืนข้างผม ย่นคิ้วใส่แม่ที่นินทาเขาไปโดยไม่เกรงกลัวฉลาม “ผมดูแลเขาได้ที่รัก สัญญาว่าจะไม่ปล่อยให้เขาคลาดสายตา”

“ผมกลัวจะหายไปทั้งพ่อทั้งลูกเลยต่างหาก รู้ไหมให้คุณไปส่งชีวานกับชิน่อนแทนตายดีกว่า”

“หน้าที่นั้นเป็นของพี่นะ ผมไม่อยากไปแย่งเขาหรือคุณก็รู้”

“อย่างน้อยผมก็มั่นใจว่าตายเอาแต่เนี่ยลอยู่ คุณนะมันพวกสปอยลูก เคยคุมลูกอยู่ที่ไหนกัน” ผมถึงกับทำหน้ามึนใส่แม่เป็นจังหวะเดียวกับที่พ่อทำหน้าหงอเหมือนกัน กลายเป็นว่าตอนนี้พวกเราไม่ใช่ฉลามอีกต่อไปแล้ว หากแต่เป็นปลาหูช้างออกคอกที่ให้ผู้ชายที่ตัวเองรักต่อว่าจนตัวหด “ถ้าผมรู้ว่าแต่เนี่ยลออกไปชน คีนี่ผมจะไล่ทั้งสองคนออกไปนอนในสระน้ำ”

“โธ่ที่รัก เราจะซื้อเตียงใหญ่ๆมาทำไมถ้าคุณจะไล่เราออกไปนอนที่สระน้ำตลอดเวลา”

“คุณมีปัญหา ?”

“เดินทางดีจนครบราชีนีของผม” ได้แต่กลอกตาบนใส่พ่อที่เข้าไปหอมหัวแม่เป็นการจ่ายอม ใครว่าพ่อสปอยผม เขานะสปอยแม่ต่างหาก เคยมีปัญหากับแม่ที่ไหน มีอะไรก็ยอมให้หมด เล่นเอาแม่ถึงกับต้องชี้หน้าคาตโทษก่อนที่พ่อจะออกไปส่งแม่ขึ้นรถ ส่วนผมก็กลับมานั่งอ่านหนังสือที่โซฟา

ถามว่าผมตั้งใจเรียนขนาดนั้นเลยหรือ ?

เหอะ ก็แค่ทำเอาหน้า ตอนนี้อยู่ในหัวผมคือการไปหาออสตินต่างหาก

แค่จะฝาด่านพ่อไปยังไงก็เท่านั้นเอง

ซึ่งผมว่าไม่ใช่เรื่องยากเท่าไร

“เอละตัวแสบ วันนี้ลูกจะอยู่อ่านหนังสือทั้งวันใช่ไหม ?” พ่อดีแลนด์ที่ส่งแม่เสร็จแล้วถามขึ้นมาโดยไม่ทันสังเกตเห็นรอยยิ้มชั่วร้ายที่ซ่อนอยู่ของผม

“ใช่ครับพ่อ วันนี้ผมจะจดเลคเชอร์ด้วยเผื่อกลับไปเรียนแล้วเขาสอบ”

“มีอะไรให้พ่อช่วยไหม พ่อช่วยได้ทุกอย่างนะบอกก่อน”

“งั้นพ่อสอนคณิตศาสตร์ให้ผมหน่อย”

“พ่อไม่ค่อยเก่งเลขนะแดเนี่ยล” คนโตกว่าเขามีอีหัวผมเป็นการกว่นประสาท ว่ากันตามตรงพ่อดีแลนด์ไม่เคยสอนการบ้านผมเลยนะ เว้นเรื่องกีฬาที่เขาเป็นคนโค้ชให้ ส่วนเรื่องอื่นจะเป็นแม่กับพ่อตายที่สอนให้ผมเข้าใจ โดยเฉพาะการบ้านยากๆ ที่พ่อตายคอยทบทวนให้

เขาเหมือนเรียนจบด้านนี้มาเลย

“ถ้าข้อไหนทำไม่ได้ก็รอดายกลับมา แต่คงอีกสักพักนะเห็นเขาว่าจะไปซื้อของเข้าบ้านสักหน่อย”

“ฉันขอออกไปหาอาโนเอลแปะหนึ่งได้ไหมพ่อ”

“หืม ?”

“เผอิญเมื่อวานผมลืมของไว้บนเรือเช้านะ” ผมตีหน้าซื้อใส่ผสมโรงกับ
ทำหน้าที่ครัว “มันเป็นการบ้านของอาจารย์แม็กฟินนะครับ ถ้าผมทำไม่เสร็จมี
หวังติดเอฟแน่”

“พ่อนึกว่าอาเขาเอากะเป๋าคืนมาให้แล้วชะอีก”

“สงสัยอาเขาจะหยิบกะเป๋ามาผิด มันไม่มีการบ้านของผมอยู่ในนั้น”
ผมทำหน้าที่จริงจัง “เพราะฉันขอไปหาอาแปะหนึ่งได้ไหมครับ แค่ชั่วโมงเดียว
ก็ได้ แคไปเอากลับบ้านเฉยๆ”

“พ่อโทรบอกดาให้แวะไปดูให้ก็ได้นะ เขาน่าจะผ่านทางนั่นพอดี”

“ไม่ต้องครับพ่อ ไม่เป็นไร !” ผมพูดเสียงดังพร้อมลูกพรวดมายืน
ตรงหน้า “ผมไม่อยากรบกวนพ่อดาเพราะพ่อเขาไปซื้อของมาและผมก็
อยากไปดูเองด้วยว่ากะเป๋าคือที่เรือจริงไหม ถ้าไม่อยู่ผมจะได้ไปดูที่บ้าน
จอร์จว่าเขาเอาไปหรือเปล่า”

“นี่คือลูกกำลังหาเรื่องออกไปข้างนอกใช่ไหมไอ้หลาน”

“!!!!”

“คิดว่าพ่อรู้ไม่ทันหรือไงกัน” ผมสะดุ้งปนเล็กน้อยตอนพ่อพูดแบบนั้น ชั่วยังย่นคว้าใส่อกให้รู้ว่าเขาจับผิดผมก็ได้ “ลูกอยากออกไปข้างนอก ลูกอยากฝ่าฝืนคำสั่งของแม่เขา”

“มะ...ไม่ใช่อย่างนั้นนะพ่อ ผมก็แค่ แค่จะไปเอากะเป๋า”

“บอกความจริงพ่อมาเดเนี่ยล อย่าให้พ่อพังแม่ล่ะ”

“พ่ออย่า...!”

“สารภาพมาซะ แล้วพ่อจะให้อิสระสองชั่วโมง”

“!!!” ผมถลึงตาใส่ต่างจากพ่อที่หรีตอย่างจับผิด ทว่าในใจผมนี้ยิ้มกริ่มไปแล้ว แน่นอนว่าพ่ออ่านใจผมออก เขายกยิ้มตามมาเป็นเชิงรู้กัน “ผมแค่จะไปเอากะเป๋าจริงๆครับ พ่ออย่ายิ้มแบบนั้นสิ”

“แนใจนะว่าไปเอากะเป๋า ไม่ใช่ไปเดทกับสาวที่ไหน”

“ไ้จะมีใครเขาอยากเดทกับคนโดนพักการเรียน” ทำเป็นตัดพ้อก่อนที่เราสองคนจะหัวเราะออกมา บอกแล้วว่าพ่อดีแลนน่ะใจดีกว่าทุกคนในบ้าน ถ้าชิวานสปอยผมหนัก พ่อก็สปอยหนักกว่าเป็นสิบเท่า เขาไม่เคยดูผมจริงจังเลยสักครั้ง มีแต่คอยปกป้องจนแม่เคยบ่นว่าเขาทำผมเสียฉลาม แต่ผมว่ามันไม่จริงนะ

ผมว่าพ่อเนียแหละที่ทำให้ผมเป็นฉลามเต็มตัว

“ตกลงพ่อให้ผมไปใช่ไหม ?”

“ก็ถ้าลูกยืนยันว่าจะไปเอากระบี่จริงๆ พ่อก็ให้ไป”

“เฮ้”

“แต่มีข้อแม้ว่าต้องกลับภายในสองชั่วโมงเท่านั้น ถ้าลูกกลับช้าและตายรู้ว่าลูกหายไป พ่อไม่ช่วยนะ” พ่อยื่นคำขาด เขาเองก็เกรงใจพ่อตายเหมือนกันในฐานะพี่ชายร่วมสายเลือด “และรอบนี้พ่อคงแก้ตัวกับแม่ให้อีกไม่ได้แล้ว คดีเราเยอะเกินไป”

“ผมสัญญาว่าจะรีบไปรีบกลับก่อนพ่อตายมา”

“อย่าลืมทำงานบ้านด้วยล่ะ”

“ครับผม” ผมขานรับแบบททรรก่อนจะรีบกระโดดข้ามโซฟาตรงไปที่
จักรยานคันเก่ง ท่าที่ดื้อด้าเต็มไปด้วยความตื่นเต้นทำเอาพ่อส่ายหน้าอย่าง
เหนื่อยหน่าย ผมไม่ลืมหั้นมายั้มให้พ่อ เดจาฐ์ฮอนทับกับภาพของพี่ชาย แต่
รอบนี้ผมสัญญาว่าจะไม่เลท ผมแค่อยากไปดูออสตินหน่อย

ไม่รู้ว่วันนี้เขาไปเรียนหรือเปล่า

คนเดียวที่ช่วยผมเรื่องนี้ได้ก็คือเพื่อนรัก

[ออสตินเหรอ ไม่เห็นนะวันนี้]

จอร์จ็ตอบกลับปลายสายหลังจากผมโทรไปถามเรื่องออสติน จาก
เหตุการณ์เมื่อวานนี้ผมไม่ค่อยแน่ใจว่อีกฝ่ายอยากไปโรงเรียนหรือเปล่า
เพราะถ้าเป็นผม ผมคงพักไปก่อนสักสองสามวันให้สภาพจิตใจดีขึ้นมา แต่
คิดอีกแง่ด้วยความที่เขายู่คนเดียว ไม่มีผู้ปกครองถ้าหยุดเรียนไปเฉยๆจะ
เป็นเรื่องยากหรือเปล่า

เพราะโรงเรียนเรามีมาตรการว่ถ้าหยุดไปโดยไม่บอกกล่าวจะต้องมี
ผู้ปกครองมายืนยันเหตุผลด้วยตัวเอง นั่นอาจเป็นเหตุผลที่เขาฝืนไปโรงเรียน
ก็ได้

“ช่วยไปดูให้หน่อยสิว่าเขามาเรียนไหม”

[อย่าบอกนะว่านายจะมาหาเขา นายโดนพักการเรียนอยู่นะเพื่อน]

“เออน่า แค่แวะไปเช็คความปลอดภัยเฉยๆ” ผมตอบอย่างรำคาญ ดวงตาก็จับจ้องไปที่ถนน เวลานี้ผมกำลังปั่นจักรยานผ่านท่าเรือของอาโนเอลไปโดยไม่สน ตรงไปยังถนนอันเป็นที่ตั้งของหอพักออสติน ได้ยินเสียงถอนหายใจเหนื่อยหน่ายมาจากปลายสาย ทำให้ผมรู้เลยว่าไม่ใช่แค่ผมหรอกที่รำคาญ

จอร์จกำลังเดินไปที่ไหนสักที่และกำลังทำอะไรสักอย่าง ผมได้ยินเสียงก๊อกรก๊ากๆ อยู่นานสองนาน

[วันนี้ออสติน เทรย์สันไม่เข้าเรียน]

“จริงหรือ ?” ผมถามย้ำหลังจากได้ยินจอร์จบอก เดว่าเขาน่าจะอ่านจากคอมพิวเตอร์หรือสมุดเช็คชื่ออะไรสักอย่าง “แล้วเข้าไปไหนกัน”

[ไม่รู้สิ นอนอยู่บ้านมั้ง ฉันก็ไม่ได้ติดต่อกับเขาด้วยสิ]

“เออ” กลอกตาไปที่ที่โดนประชิดใส่ “จั่นจั่นวางสายล่ะ ถ้าเขาโผล่ไปโรงเรียนนายโทรมาบอกฉันด้วย”

[ถามจริง นายสนใจเพื่อนใหม่คนนี้หรือวะ]

“แล้วนายมีปัญหาหรือไงกัน ?”

[ไม่ได้มี แค่คิดว่าเขาไม่เห็นจะน่าสนใจตรงไหนเลยนี่นา แถมนายก็ได้
ยินข่าวของเขา...]

“หุบปากจอร์จี้” ผมกดเสียงต่ำ “ข่าวลือพวกนั้นไม่มีมูล นายเองก็รู้
เพราะงั้นอย่ามายุ่ง”

[ฉันก็แค่พูดตามที่คนอื่นพูดกัน]

“แต่สิ่งที่เขาพูดกันไม่ได้แปลว่ามันถูก” จอร์จี้ถึงกับเงยบใส่ ปกติผม
ไม่เข้าข้างใครเลยถ้าไม่จำเป็นหรือว่าเป็นเพื่อนกัน แต่ในกรณีของออสตินนั้น
มันต่างกัน ผมปกป้องเพราะเขาสมควรถูกปกป้อง เขาถูกก่อกวนเพียงเพราะ
เขาได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์โรคจิตคนนั้น เขาถูกแกล้งเพียงเพราะ
เขาย้ายมาใหม่ และเขาถูกเอาเปรียบเพราะเขาไม่สู้ใคร

การที่เขาตัวคนเดียวไม่ได้แปลว่าทุกคนโจมตีเขาได้ นี่มันโลกยุคใหม่

เพราะงั้น #stopbullying

“และนายเป็นประธานนักเรียนก็ควรจะให้ความชอบธรรมมากกว่านี้ นายไม่ใช่คนไม่ดีสักหน่อยเพื่อน” ปลายสายถึงกับถอนหายใจเป็นจังหวะเดียวกับที่ผมขี่จักรยานผ่านซูปเปอร์มาร์เก็ตที่อยู่ไม่ไกลจากหอพักของ ออสติน จังหวะนั้นผมกลับตาดีเห็นคนคุ้นเคยกำลังยืนเลือกของอยู่ในนั้น

วินาทีนั้นผมเบรกดั่งเอี้ยดแทบจะหัวทิ่มลงถึงขยะ

“แต่เอาไว้เราค่อยคุยกัน ขอบใจที่หาข่าวให้ ฉันไปละ” กดตัดสายไม่เปิดโอกาสให้เขาได้พูดอะไรต่อ จากนั้นก็รีบเอาจักรยานไปจอดหน้าร้านแล้วค่อยๆ ย่องเข้าไปไม่ให้ ออสติน จับได้ เวลานี้เขากำลังเลือกดูของในตู้แช่เย็น ส่วนผมอยู่อีกไกลคหนึ่งกำลังแอบส่องเขา

ในหัวก็ประมวลผลว่าจะให้เหตุผลที่มาหาว่าไงดี พลังเหลือบเวลาที บอกว่าตอนนี้สิบโมงยี่สิบ

ผมเหลือเวลาไม่มากแล้ว

“โทษที่พ่อหนุ่ม ช่วยหยิบแยมราสเบอร์รี่ให้ฉันหน่อยได้ไหมจ๊ะ” ผมถึงกับสะดุ้งเมื่อตอนที่คิดแผนอยู่ คุณยายที่เข็นรถเข็นมาก็สะกิดขอความช่วยเหลือ แก้วเล็กมากและแยมมันก็อยู่ชั้นบนสุด เรียกได้ว่าพนักงานจัดของเหมือนไม่ยอมให้คนหยิบถึง ไม่ก็ไว้ขายเฉพาะคนตัวสูงเท่านั้น

“ได้ครับคุณยาย อันนี้ใช่ไหมครับ ?”

“ใช่ๆ อันนั้น บิลลีสามีฉันเขาชอบกินมากเลย” คุณยายยิ้มหวานตอนพูดถึงสามีเล่นเอาผมเผลอยิ้มไปด้วยขณะที่หยิบแยมมาส่งให้ ไม่เพียงแค่นั้น ผมยังเช็ควันหมดอายุ เลือกว่าวันที่นานที่สุด คุณยายจะได้เอาไปกินกับสามีได้นานๆ

“นี่ครับ”

“ขอบคุณมากนะจ๊ะ เธอช่างเป็นคนดีจริงๆ”

“ยินดีช่วยเพื่อคนสวยครับ” คุณยายถึงกับหัวเราะเมื่อผมหยอกเธอแบบนั้น ก่อนจะกล่าวขอบคุณอีกครั้งแล้วเดินผ่านไปด้านหลัง ผมก็มองตามเธอ อมยิ้มเล็กน้อยรู้สึกดีใจ ผมชอบนะเวลาช่วยเหลือใคร รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นฮีโร่ยังไงไม่รู้

พลันในตอนที่ผมกำลังยืนมองคุณยายอยู่ จู่ๆก็มีคนทัก

“ขอโทษนะครับ ช่วยหยิบแยมให้ผมด้วยได้หรือเปล่า เผอิญผมเอื้อมไม่ถึงมัน”

“ได้สิครับ เตี่ยวผมหยิบให้...ออสติน !” สะดุ้งจนเกือบจะชนของตก ดีนะที่ยังตัวเองไว้ เจ้าของซื้อมันตกใจไปด้วยเนื่องจากผมเรียกเขาเสียงดังด้วยความตื่นตระหนกใจ ผมไม่ทันสังเกตเลยว่าเขาเดินมาหา มัวแต่มองคุณยายที่เข็นรถไปช่องอื่น “จะ...ไง”

“ไง”

“นายมาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

“ก็ก่อนหน้านี้ นายสักพัก”

“ฉันหมายถึงมายืนอยู่ตรงนี้ต่างหาก เมื่อก็นายยังยืนอยู่ตรงนั้นอยู่เลย”

“เห็นหรือ ?”

“เอ่อ...” ถึงกับอีกอักไปเลยเมื่อถูกเขาสวนกลับ ก่อนจะตีเนียนทำเป็นยิ้บบางๆ ให้เขา หลีกเลี่ยงการตอบกลับว่าผมเห็นเขาตั้งแต่เข้ามาในร้านแล้ว “วันนี้ นายไม่ไปเรียนหรือ ?”

“อืม ไม่ค่อยสบายนิดหน่อย”

“เป็นอะไรมากหรือเปล่า” ก้าวไปยืนตรงหน้าเขาพลงกวาดตามองด้วยความห่วงใย เล่นเอาออสตินส่ายหน้าใส่

“แค่นอนไม่พอนะก็เลยหยุดพักดีกว่า” นั่นเป็นคำตอบของเขา “แล้วนายล่ะทำไมมาแถวนี้ นึกว่าเวลานี้นายจะอยู่บ้านซะอีก”

“ฉันมาหาอาที่ท่าเรือไม่ไกลจากที่นี่นะ แล้วก็เลยแวะมาแถวนี้”

“แวะมา ?”

“เอาจริงๆ ฉันแค่อยากเจอนายเท่านั้นเอง” ออสตินกะพริบตาปริบๆ ในเมื่อเรื่องมาถึงขนาดนี้แล้วและผมก็เหลือเวลาไม่มากเลยพูดออกไปดีกว่า ซึ่งมันก็เป็นความจริง ผมไม่จำเป็นต้องโกหกเขาหนีจริงไหม “โทษทีนะนายคงตกใจและสงสัยว่าทำไมฉันถึงอยากมาหา ฉันแค่เป็นห่วงเรื่องเมื่อก่อน”

“อ่า”

“จริงๆ ฉันเป็นห่วงนายตลอดเวลาแล้วก็โคตรอยากเจอหน้าบ้าเอ้ย ฉันโคตรไม่เท่เลย”

ฉลามร่อนรัก 10 : คิดแล้วต้องถึง

ผมลูปหน้าพร้อมกบยี่หัวตัวเองราวกับคนเสียสติ ก็มันช่วยไม่ได้หนี
ที่ผมจะอับอายกับสิ่งที่เพิ่งพูดออกไป อุตส่าห์คิดไว้แล้วว่าจะคุยกับเขาแบบ
ไหน จะทำยังไงให้ดูเท่ ดูหล่อในสายตาเขา ทว่าพอเจอหน้ากันผมกลับเล็กล
็กเป็นฉลามถูกตัดหาง แบบนี้คนตรงหน้าเขาจะประทับใจผมได้ยังไง

แยกว่านั่นคือพอผมยี่หัวไปมาอย่างบ้าคลั่ง ออสตินก็เบิกตากว้าง
ด้วยความตกใจ เขาแอบผงะเล็กน้อย มองซ้ายมองขวาก่อนที่ผมจะเพ็ง
สังเกตว่ามีคนมองมาที่เราสองคน จริงๆ ต้องบอกว่ามีคนมองมาที่ผม ส่วน
ออสตินแค่โดนหางเลขไปด้วยเท่านั้น

เห็นอย่างนั้นแล้วผมก็รีบกลับมายืนตัวตรงพลาถอนหายใจเบาๆ

“โทษที ฉันดูเหมือนคนเสียสติเลยใช่ไหม”

“อ่า ไม่หรอก” ออสตินพูดด้วยความไม่มั่นใจ “พวกเขาแค่ไม่ชินที่เห็น
คนทำแบบนี้ละ”

“ให้ตายสิ ขายหน้าชะมัด รู้จึ้นอยู่บ้านดีกว่า” ผมลูบหน้าอีกครั้ง
อยากจะแทรกแผ่นดินหนีลงไปได้ น้ำ “แต่ถ้าทำแบบนั้นจึ้นก็ไม่ได้เจอหน้า
พอดี บ้าเอ๊ย สมองจึ้นไปหมดแล้ว”

“ใจเย็นๆ” สุดท้ายอีกฝ่ายก็เป็นคนปราชญ์ ถึงจะไม่ได้ยิ้มอย่าง
อ่อนโยนหรือบอกว่าไม่เป็นไร แต่การได้ยินเสียงของเขาที่แม้จะแผ่วไปด้วย
ความหวั่นๆ ก็ทำผมสงบลงได้ ขอบอกไว้เลยว่าโลกนี้มีเพียงสองคนเท่านั้นที่
พอผมได้ยินเสียง ผมเป็นต้องยอมลงให้

คนหนึ่งคือพ่อตาย ส่วนคนที่สองที่อยู่เหนือใครๆ

คือแม่ผมเอง

“ไม่ต้องคิดมากหรอก ไม่มีใครสนใจเราแล้ว” ออสตินตอบผมจึงกวาด
ตามองรอบด้านอีกครั้ง หลังจากผมเลิกทำตัวบ้าบอ คนอื่นๆก็กลับไปเดิน
เลื่อของใช้กัน ตรงนี้เลยเหลือแค่เราทำเอาผมพ่นลมหายใจอย่างโล่งใจ
“แล้วที่บอกว่าอยากเจอหน้านี้หมายความว่าไงเธอ ?”

“เอ่อ...” ผมอีกอักไปเลยตอนโดนยิงคำถามใส่ส่งผลให้ต้องลูบท้าย
ทอยไปมาคิดหาคำตอบ ออสตินก็ไม่ได้ถามย้ำ เขาแค่กะพริบตาปริบๆ จ้อง
มอง “ก็แค่อยากมาหาเท่านั้นเอง”

“...”

“ไม่ได้หรอก” ซ้อนตาถามหวังเพียงให้เขาไม่สงสัย ถ้าเกิดมีผู้ชายมาบอกว่าอยากมาหาโดยไม่ให้เหตุผลอื่น เชื่อเถอะว่ามีสิทธิ์ที่เขาจะชอบคุณ และอยากรู้ความเป็นไปทุกอย่างเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งผมค่อนข้างมั่นใจว่าคนอื่นจะเข้าใจในคำพูด ทว่าพอเป็นออสตินผมกลับไม่แน่ใจว่าเขาคิดเหมือนกันหรือเปล่า

พอผมพูดไปแบบนี้เขาก็กลับนิ่งงัน หลบตาต่ำไม่ยอมสบตา

“เราควรเจอกันเฉพาะที่โรงเรียน” เขาตอบ “มันคงไม่ดีถ้ามีคนเห็นนายอยู่กับฉัน”

“เมื่อไหร่นายจะเลิกคิดมาก เราเป็นเพื่อนกัน” ผมส่ายหน้าใส่เขา “หรือว่านายไม่อยากเป็นเพื่อนกับฉัน ฉันสาบานได้ว่าไม่ได้คิดจะหาผลประโยชน์จากนายเลยนะ”

“ฉันรู้” เขาพิมพ์คำดูเศร้า “ฉันก็อยากมีเพื่อนเหมือนกัน”

“แล้วทำไมถึงผลักไสฉัน ?” ผมเลิกคิ้วถามเขา “ถ้านายกลัวว่าฉันจะถูกมองไม่ดีก็ตัดเรื่องนั้นไปได้เลยฉันไม่สนใจ หรือนายจะอ้างว่ากลัวฉันถูกทำร้ายจากคนใจร้ายที่นายบอกเมื่อวาน ?”

“มันแค่ดีกว่าถ้าเรามีระยะห่าง”

“ฉันก้าวร่ายนายเหร่อ” ร่วงเล็กไม่ได้ตอบ เขาทำเพียงแค่กัดปาก
ประหม่า นาที่นั่นผมสะอึกไปเลยรู้สึกเหมือนกับโดนตบหน้า บางที่ผมอาจจะ
รูกหนักเกินไป ไม่มีระยะห่าง เราก็เพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน ยังไม่ควรเรียกว่า
เพื่อนด้วยซ้ำ ผมยังไม่ได้ทำอะไรให้เขาเลยนอกจากสร้างปัญหาแล้วก็แอบ
มาหากัน

เขาคงไม่ชอบคนวอแวอย่างผมสินะ คงจะรำคาญแค่พูดออกมาไม่ได้

“ขอโทษที่ฉันทำให้นายไม่สบายใจ ฉันคิดถึงตัวเองมากเกินไปหน่อย” ผม
ลูบท้ายทอย “งั้นฉันกลับดีกว่า นายจะได้กลับหอ”

“แดเนี่ยล”

“ไว้เจอกันที่โรงเรียน”

“...”

“อีกสองอาทิตย์ หวังว่าตอนนี้นายจะให้ภัยกับสิ่งที่ฉันทำไปนะ”
เจ้าตัวถึงกับนิ่งไปเลยเมื่อเจอโหมดหมาหงอยของผม เรียกได้ว่าหงอจนตัว

หุด ผมยิ้มเจื่อนขณะที่เป่ียงตัวหลบเดินผ่านเขา ในหัวก็ประมวลผลว่าตัวเอง
ทำพลาดอะไรไปบ้าง คราวหน้าถ้าเราเจอกัน ผมจะได้ไม่ทำ

ผมไม่อยากให้เขาเกลียดผมหรือกนะ อยากให้เขาชอบผมมากๆ

“แดเนี่ยล เดียว !”

“หืม ?” ผมหันไปหาคนที่วิ่งออกจากซูเปอร์มาร์เก็ตมาหาผมที่เดิน
มาถึงจักรยาน ออสตินหอบเล็กน้อยตอนหยุดยืนอยู่ตรงหน้าผม “มีอะไร
หรือ”

“ฉัน...ฉันอยากเป็นเพื่อนกับนายนะ”

“ว่าไงนะ”

“แต่ฉันแค่ไม่อยากให้นายลำบาก” เขาพูดเร็วมากหากแต่ก็ยังเต็มไปด้วย
ด้วยความประหม่า “ฉันไม่ค่อยรู้วิธีพูดมากนัก แต่..แต่ตอนนี้ฉันอยากให้นาย
ดูแลตัวเอง หยุดอยู่บ้าน ดูแลครอบครัวของนายจนกว่าจะครบพักการเรียน”

“แล้ว ?”

“แล้วตอนนั้นเราค่อยมาคุยกัน ไม่ใช่ว่าฉันรำคาญนะ ฉันไม่ ไม่
รำคาญนายเลย” เขาสายหัวไปมา “แค่สถานการณ์ของฉันมันอธิบายยาก
ถ้านายยังอยากเป็นเพื่อนฉันอยู่ ช่วยรอน้อยได้ไหม”

“...”

“ถ้าฉันกล้าเปิดใจให้นายมากกว่านี้ ฉันจะเล่าให้ฟังว่าฉันกำลังเผชิญ
กับอะไร”

ผมเงยบฟังอย่างตั้งใจ

“และถ้านายอยากได้”

ฟืบ !

“นี่...เบอร์ดฉันเอง” กระดาษแผ่นเล็กถูกส่งมาให้ ออสตินมือสั่นซ้ำที่
หน้าผากยังมีเหงื่อผุดซึมขึ้นมาแต่งแต้มใบหน้า เขาดูกังวลระคนประหม่า
เอาแต่ก้มหน้าก้มตา เข้มปากแน่นเหมือนลึ้นว่าผมจะยอมรับกระดาษที่เขียน
เบอร์ของเขาไหม อีกส่วนคือกำลังคิดว่าผมเข้าใจในสิ่งที่เขาต้องการจะสื่อ
หรือเปล่า

และเพราะเขาหลบหน้านั้นแหละเลยไม่ทันเห็นรอยยิ้มกว้าง

“นายให้เบอร์ฉัน ?”

“อืม เพื่อนายอยากได้” เขากะแอมเรียกความมั่นใจ “จะได้ไม่ต้องแอบมาหาฉันอีก ครบครันนายจะได้ไม่เป็นห่วง”

“นายห่วงฉัน ?”

“ฉันเคยบอกนายไปแล้ว” หัวใจผมเต้นแรงไม่เป็นลำดับ ถึงเมื่อวานที่เขาบอกว่าเป็นห่วงผม ในตอนนั้นผมอยากจะกระโดดกอดเขา ถ้าเป็นน้องชายหรือแม่คงหอมซ้ายหอมขวา เสียหายที่เขาเป็นเพื่อนใหม่และเราเพิ่งคุยเรื่องระยะห่างไป ถ้าทำแบบนั้นมีหวังเขาคงรู้สึกที่ตัวเองคิดผิดไปจนวันตาย

ผมเลยเลือกที่จะก้าวไปยืนตรงหน้าเขา หยิบมือถือออกมาแล้วกดเบอร์ที่เขาเขียนไว้

ไม่ได้รับกระดาดแต่กดโทรออกเพื่อความแน่ใจ

Rrrr !

“ไซ้ของนายหรือเปล่า” ผมถามเมื่อเสียงโทรศัพท์ที่ใครสักคนดังขึ้น ซึ่งมันดังมาจากกระเป๋ากางเกงของออสตินไม่ต้องสงสัย เขากำลังรีบหยิบมัน

ขึ้นมา หน้าจอสว่างวาบปรากฏเบอร์ของผมให้พึงพอใจ หน้าจ้ามันยังทำผม
ฉีกยิ้มกว้างได้

เพราะมันไม่ได้ปรากฏแค่เบอร์ไง

Daniel Calling...

“ใช่ ของฉันเอง” เขาพยักหน้าพร้อมเงยหน้ามาสบตาผม นาฬิกานั้น
เหละเขาถึงได้เห็นรอยยิ้มดีใจที่แต้มอยู่บนใบหน้าหล่อเหลาของผม ทำเอา
เขาหลุบตาลง ใบหน้าขึ้นสีแดงจางๆ ให้ผมสงสัยว่าเขาร้อนหรือกำลังเขิน
อายกันแน่

แต่ที่แน่ๆ ผมกำลังดีใจมากๆ มากจนแทบจะหลุดครีบลามอก
มาแล้ว

“นายเมมเบอร์ฉันด้วย ?”

“ก็นาย...ให้เบอร์ฉันไว้”

“แต่ฉันไม่คิดว่านายจะเมมเบอร์ไว้ไง”

“จะไม่เมมได้ไง”

“...”

“นายเป็นเพื่อนคนแรกที่ทำให้เบอร์ฉันนะแดเนียล”

ผมคิดว่าตัวเองกำลังเป็นบ้าเพราะผมยิ้มกว้างมาก กว้างชนิดที่แทบฉีกถึงหู ในใจมันก็ขึ้นฟูเหมือนกับเค้กที่พ่อตายเคยอบให้กิน ตลอดมาเวลาคนบอกว่าผมเป็นเพื่อน ผมก็เฉยๆ มีความสุขนิดๆ แต่พอออสตินบอกว่าผมเป็นเพื่อน แกมยังเป็นคนแรกของเขาอีก ไม่รู้ทำไมมันถึงดีใจขนาดนี้

ยิ่งกว่าถูกรางวัลที่หนึ่ง ยิ่งกว่าล่าวาฬได้เป็นพันๆ ตัวอีก

“นั่นหลังจากนี้ลองโทรหาฉันบ้างสิ”

“เอ่ ?”

“ฉันอยากเป็นคนแรกที่นายโทรหาบ้าง” ผมสบตาเขา มองลึกเข้าไปในดวงตาสีฟ้าคราม “ไม่ว่านายจะเบื่อ เหงา เศร้า ดีใจหรือว่ามีปัญหา ฉันสัญญาว่าจะรับสายนายทันทีที่นายโทรมา จะไม่ปล่อยให้สายรอแม้แต่วินาทีเดียว”

“ไม่ต้องขนาดนั้นก็ได้” เขาส่ายหน้าไปมา “เกรงใจนายเปล่าๆ”

“ไม่เลย ฉันอยากให้นายโทรมา”

“...”

“เพราะเดี๋ยวฉันไม่ได้มาหาและแค่ได้ยินเสียงนายฉันก็มีความสุขแล้วล่ะ” ออสตินได้แต่มองหน้าผม แอบยิ้มมุมปากเล็กๆ ที่ไม่รู้ว่ามีความสุขด้วยประโยคไหน เสียายที่เวลาของผมหมดแล้ว ผมจำเป็นต้องรีบกลับก่อนพ่อตายมา ไม่รู้ป่านนี้พ่อดีแลนรับหน้าให้เป็นไงบ้าง ไม่ใช่ว่าโดนไล่เตลิดลงไปนอนในสระน้ำแล้วนะ

ผมเตะขาตั้งจักรยานขึ้น วาดขาขึ้นบนเบาะ สองมือจับแฮนด์แล้วถอยออกจากที่จอด ไม่ลืมเก็บมือถือให้เรียบร้อย มันจะได้ไม่ตกระหว่างขี่จักรยานอยู่ ออสตินก็ยื่นส่งผมที่เดิม ไม่ยอมเข้าไปซื้อของต่อ

“ฉันไปก่อนนะ ไว้ว่างๆจะส่งข้อความหา”

“อืม”

“แล้วฉันโทรหานายบ้างได้หรือเปล่า เพื่อนายเหงาๆ ฉันจะได้ชวนคุยไง” เสนอความคิดให้เขาครุ่นคิดเล็กน้อย ไม่รีบเร่งอะไร

“ถ้าฉันว่างฉันจะรับสาย”

“ฉันจะรอคุยกับนายนะออสติน” เจ้าตัวพยักหน้าไม่แน่ใจว่าเมินเฉย
ความดีใจที่เด่นชัดบนใบหน้าผมหรือเปล่า ถึงอย่างนั้นผมก็แสดงความรู้สึก
ผ่านสีหน้าและแววตา ซ้ายยังหยิบมาชเมโล่ที่พกมาให้เขาอีก “เอานี้ ไว้กิน
ตอนนายคิดถึงฉัน”

“นายพกมันติดตัวตลอดเลยเหรอ ?”

“แนสิ ก็มันเป็นของโปรดของฉัน” ผมขานรับพร้อมกับหยิบอีกอันมา
แกะกินต่อหน้าเขา “มันทั้งนุ่ม ทั้งหอมแล้วก็อร่อยมากๆ ถ้าไม่ได้กินมันฉันคง
ขาดใจตาย”

“ชอบขนาดนั้นเลย ?”

“จริงๆ มีของที่ชอบมากกว่านี้ แต่นายคงไม่เข้าใจเท่าไร” ยิ้มแห้งไป
เพราะสิ่งที่ผมชอบชิ้นหนึ่งคือรสชาติของวาฟเฟิลที่ล่าได้ต่างหาก เพียงแค่ถ้าพูด
ออกไปมีหวังคงถูกเข้าใจว่าเป็นบ้า เผลอๆ เขาจะคิดว่าผมประสาทไม่ก็เป็น
โรคจิตชอบแกล้งให้เขากลับ

ซึ่งความจริงมันไม่ใช่แบบนั้น ผมเป็นฉลามนะ ก็ต้องชอบการล่าสัตว์
อยู่แล้วสิ โดยเฉพาะสัตว์ตัวใหญ่ที่เนื้อตัวนุ่มนิ่ม

เวลาหากรรไกรกัดฉีกเนื้อชั้นดี มันฟินกว่ากินมาซเมโล่ที่ลิบเท่าเลย

“เอาเป็นว่าฉันชอบมาซเมโล่มากแล้วกัน”

“จ้ะนายรอตครั้งนี้แปปนี่นะ เดี่ยวฉันมา”

“นายจะไปไหนนะ ?”

“แปปเดี๋ยว !” เขาพูดด้วยความรีบร้อนก่อนจะกลับเข้าไปในซุปรเปอร์มาร์เก็ตอีกรอบทำเอาผมย่นคิ้วด้วยความสงสัย ไม่วายก็มมองนาฬิกาข้อมือที่บอกว่าผมเหลือเวลาในการปั่นจักรยานกลับบ้านไม่มาก ถ้าช้ากว่านี้คงโดนร้ายยาวและผมก็ไม่อยากลงไปนอนที่สระน้ำพร้อมกับพ่อดีแลนหรอกนะ

ทว่าพอเขาบอกให้รอ ผมกลับยืนรอตามสั่ง รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหมาที่พ่ोज้านายบอกให้นั่งก็ทำตามโดยไม่สนว่าเขาให้ทำทำไม ดวงตาสีสวยมองเข้าไปในร้านสะดวกซื้อ เคี้ยวมาซเมโล่นุ่มๆ ระหว่างคิดว่าออสตินหายไปไหน

ไม่นานเขาก็กลับออกมาพร้อมกับมาซเมโล่ห่อให้ วึ่งหน้าตาตื่นมายืนอยู่ตรงหน้าพลางหลบหายใจ

“ฉันให้”

“หืม ?”

“แลกกัน” ผมทำหน้ามึนๆ ประมวลผลกับสิ่งที่เขาพูดมา เจ้าตัวส่งขนมห่อใหญ่ให้ผมขณะที่หยิบมาชิมไล่กลิ่นเล็กน้อยในมือผมไป ไม่รอให้ผมคิดตามแบบเสรีจสรรพ “ขอบคุณสำหรับขนมนะ ฉันเองก็ชอบกินมันเหมือนกัน”

“นี่นายไปซื้อขนมมาแลกกับฉัน ?”

“นายให้ฉันบ่อยแล้วฉันก็ควรให้นายบ้างเป็นการตอบแทน” พูดด้วยหน้าซื่อๆ ที่เห็นแล้วอดยิ้มมุมปากไม่ได้ “หวังว่านายจะชอบนะ ฉันไม่รู้ว่านายกินยี่ห่อไหน พอเห็นว่าวางอยู่ฉันก็รีบไปหยิบมาให้ แต่ถ้านายไม่ชอบ...”

“ฉันชอบมันที่สุดเลย !” ผมยิ้มพลาหงวระอย่างมีความสุข มือก็รับเจ้าขนมที่ออกสตินเพิ่งซื้อมากอดไว้จริงๆ ผมมียี่ห่อที่ชอบกินอยู่ แต่อันนี้ก็อร่อยเหมือนกันและผมเชื่อว่ามันจะอร่อยขึ้นอีกหลายเท่าเพราะเขาเป็นคนซื้อให้ “ฉันจะกินให้หมดเลย แล้วก็แบ่งให้ใครด้วย !”

“แล้วพวกพี่น้องนายล่ะ พวกเขาชอบกินไหม”

“พวกเขาไม่ค่อยกินมาซเมโล่เท่าไรหรือถึงชอบ ฉันก็ไม่แบ่งหรอก”
ผมแสดงอาการหวงของ “นายอุตุส่าห์ซื่อให้ยังไงมันก็ต้องเป็นของของฉัน ให้
ตายสิ หัวใจฉันเต้นโคตรดัง ฉันมีความสุขมากเลยออสติน ชอบใจนะ”

“มันก็แค่ขนมเอง ที่นายยังให้ฉันบ่อยๆเลย”

“แต่ไม่ค่อยมีคนให้ฉันกินและเพราะเป็นนายที่ซื่อ ฉันเลยดีใจโคตรๆ
ยังไงล่ะ” ผมยิ้มจนตาปิด อยากจะลงไปกลิ้งไม่กี่กระโดดลงทะเลละลาย
ความดีใจซะตอนนี้ “ชอบใจอีกครั้งนะ นายนี้น่ารักจริงๆ”

“นะ...น่ารัก ?”

“อืม ! นายน่ารักจนฉันอยากจะฟัดสักที”

“!!!!”

“โทษทีๆ ฉันติดจากน้องนะ” รีบแก้ตัวจนลื่นแทบพับ บ้านผมพี่น้อง
พ่อแม่เราฟัดกันเป็นเรื่องปกติ แต่สำหรับคนอื่นบ้านเราคงถูกมองว่าทำเรื่อง
ผิด แค่ว่าเราทำในสิ่งที่คนอื่นไม่ทำกัน ถึงอย่างนั้นเราก็ไม่เคยไปทำข้าง
นอกหรือต่อหน้าใครนะ เรายังคงให้เกียรติสถานที่เสมอ

ปรีณฯ !

“ฮะ...เฮ้ย !” พลันในตอนที่ผมกำลังขี่จักรยานอยู่นั้น จู่ๆ ก็มีรถบีเอ็มเอสส์ ดำคันหนึ่งขับตามไล่หลัง ผมขี่อยู่ในเลนจักรยาน ทว่าคนขับดันบีบแตรใส่ ส่งผลให้ผมที่กำลังดีใจอยู่นั้นตกใจ รถเสียการควบคุม ส่ายไปมาก่อนจะล้มลงตรงฟุตไม้อ้างทาง “โอ๊ย !”

ผมร้องลั่นด้วยความเจ็บ ร่างตัวเองกลิ้งลงจากรถไถลไปอยู่ด้านข้าง ตีที่มีกระเป๋ารองรับหลังเลยไม่เจ็บมาก แต่แขนเนืยสีที่น่าจะช้ำ ถึงจะใส่เสื้อแขนยาวก็ไม่ได้แปลว่าจะไม่บาดเจ็บ

“บ้าเอ๊ย ขับบ้าอะไรของมันวะเนี่ย” ผมสบถก่อนจะตัวสลายตาไปที่รถคันนั้น เขาจอดอยู่ไม่ไกลจากที่ผมล้มเท่าไร ทว่าไม่มีการลงมาดู มีเพียงแค่ถอยหลังมาเป็นจังหวะเดียวกับที่ผมลุกขึ้นยืน พร้อมเอารื่องใส่ กะจะต่อว่าเขาขับเบียดผมทั้งที่ผมอยู่ในเลนสำหรับจักรยานที่ทางการตีเส้นไว้ให้

นาที่นั้นผมกำลังจะอ้าปากว่าเขา ติดแค่คนที่นั่งด้านหลังดันลดกระจกมองดูสภาพผมซะก่อน เขาสวมชุดสูทเหมือนพวกนักธุรกิจ ดวงตาซ่อนอยู่ใต้แว่นกันแดดสีดำยี่ห้อดัง

ผมหวังเพียงจะได้คำขอโทษหรือท่าทีแสดงความสำนึกผิดของเขา

แต่สิ่งที่ได้รับมากกลับทำผมเดือดดาล

“ขับรถประสาอะไร ไม่เห็น...!”

“ยังไม่ตาย”

“หา !?”

“ขับต่อได้ อย่าเสียเวลากับพวกจรจัดเลย”

“เรียกใครว่าพวกจรจัด !?” ผมตวาดเสียงดัง ของขึ้นของจริงถึงขั้นทุบประตูรถเขาด้วยความโมโห “คุณเกือบขับรถชนผมแล้วยังมาว่าผมเป็นพวกจรจัดอีก สามัญสำนึกคุณไม่มีเลยหรือไง !”

“อย่ามาตะะรถฉัน ถ้ามันมีรอยแม้แต่นิดเดียว ฉันจะให้นายชดใช้จนตาย”

“งั้นก็อย่ามาขับรถชนใครสิลุง ! และลุงก็ทำรถผมเป็นรอยเหมือนกัน !” ชีไปที่จักรยานซึ่งนอนแน่นิ่งอยู่ข้างทาง เวลานี้ผมเกรี้ยวกราดมาก ตวัดสายตาดูต้นสบกับชายวัยกลางคนที่ผมเรียกเขาว่าลุงโดยไม่สนใจว่าเขาแก่กว่าพ่อแม่ผมไหม

รู้แค่ว่าเขาเป็นผู้ใหญ่ไม่มีมารยาทและต้องได้รับการสั่งสอนให้รู้ว่าตัวเองไม่ได้ยิ่งใหญ่

“ลุงควรจะขอโทษผมนะ ไม่ใช่พูดจาไม่ให้เกียรติกันแบบนี้”

“เห่าจบหรือยังไอ้เด็กปากไม่ดี”

“!!!”

“ถ้าเห่าจบแล้วก็ออกไปไกลๆ รถฉันสักที ฉันไม่มีเวลามาต่อล้อต่อเถียงด้วยหรอกนะ” เขาตอบกลับอย่างไม่แยแส คำร้ายยังเหยียดยี้มดูถูกผมตั้งแต่หัวจรดเท้า ผมว่าผมก็แต่งตัวดูดีนะ ไม่เคยมีใครมาทำสีหน้าแบบนี้ใส่ขนาดไม่ถอดแว่นกันแดดผมยังรู้เลยว่าเขาเหยียดผมขนาดไหน นี่ถ้าเขาถอดแว่นจนผมเห็นสายตาที่เขาส่งมาให้

ผมคงต้องกระชากคอเขาลงมาเคลียร์

“และถ้าอยากได้รับผิดชอบ ฉันจ่ายให้ก็ได้ นายจะเรียกเท่าไรล่ะ”

“ผมไม่ต้องการเงิน !” ผมสวนกลับ “ผมต้องการคำขอโทษจากคนไร้มารยาท คุณคิดว่าเงินมันจะแก้ปัญหาได้ทุกอย่างหรือไม่”

“จ้ะถ้านายไม่เอาเงิน จ้ะก็ขอตัวละกันเพราะจ้ะจ้ะไม่อยากเสียเวลากับนาย”

“ลุง !”

“ขับไปได้แล้ว จ้ะราคาญเสียหมาเห่า”

“เฮ้ยลุง ! เฮ้ย เดี่ยวดี ไ้เวอร์เฮ้ย !” ผมสบตไล่ ฆาตองข้างก็วิ่งไล่รถหุคันนั้นที่ขับออกไปหน้าตาเฉย ก่อนจะยืนชุนีวกลางอยู่กลางถนนไล่หลังรถที่ไม่คิดจะสนใจอะไรผมเลย หน้าซำยังดำผมก่อนจะขับรถออกไปอีกทำเอาผมหัวร้อนไปหมด

คือสวยขมวดกันแน่น ไม่ลืมจำเลขทะเบียนรถไว้แจ้งความ บังอาจมาร้ายไล่ผมอย่าหวังว่าผมจะยอมเลยนะ ผมจะเอาเลขทะเบียนรถเขาไปเลิ์ชดูชื่อเจ้าของมัน จากนั้นก็เอาไปแจ้งความว่าเขาชนแล้วหนี เพิ่มอีกคดีคือหมิ่นประมาทผม

เขากล้าดียังไงมาพูดแบบนี้กับคนอื่น การที่เขาชนผมจนล้มไปข้างทางไม่ได้แปลว่าผมเป็นหมาจรจัดสักหน่อย !

ยิ่งไปกว่านั้นเขาคิดว่าเงินของตัวเองแก้ปัญหาได้ทุกอย่างหรือไงกัน

เขาเล่นผิดคนแล้วไอ้ลุงสมองพิการ

“บ้านฉันรวยกว่าแกสิบเท่า ฉันยังไม่อวดเลย ไอ้เวอร์” ทำได้แค่ถอนหายใจหงุดหงิด เวลานี้รถคันนั้นหายลับสายตาไปแล้ว ผมกั๊ดฟันกรอด บอกตัวเองว่านี่นี่ต้องได้รับการชำระแค้น อย่าให้ผมเจอเขาเล่นน้ำทะเลนะ ถ้าผมเจอเมื่อไหร่ผมจะลากไปสั่งสอนในทะเลให้ชัด เขาจะรู้ว่าตัวเองพลาดแค่ไหนที่มาลองของกับแดเนียล อิลเดนสัน

เมื่อถึงตอนนั้นมันจะไม่จบแค่คำว่าขอโทษแน่

“ฝากไว้ก่อนเถอะ”

ผมจำต้องกลับบ้านด้วยความหงุดหงิด บ่นจรัญยานที่แฮนด์บีดเบี้ยว เล็กน้อยเนื่องจากตอนรถล้ม แฮนด์มันกระแทกกับพื้นอย่างแรง ยิ่งเพิ่มความหัวร้อนให้ผมมากยิ่งขึ้น สำหรับวัยรุ่นแล้วการมีรถก็เหมือนมีสมบัติ ไม่ว่าจะ เป็นจรัญยานยี่ห้อดังหรือรถขับคันใหญ่ล้วนเป็นสิ่งที่อำนวยความสะดวกสบาย

อีกส่วนมันก็ช่วยให้เราดูดี มีคนอยากเข้าใกล้ ไม่รู้ว่าเป็นตรรกะที่ใคร นิยามไว้ รู้แค่ทุกคนปฏิบัติเหมือนกัน

“กลับมาแล้วหรือ พ่อเป็นห่วงแทบตาย” พ่อดีแลนที่ยืนอยู่หน้าบ้าน
ทักผมทันทีที่เห็นผมเลี้ยวรถเข้ามา “แล้วทำไมหน้าบุดขนาดนั้น ไปทำอะไรมา
แดเนี่ยล ?”

“ไม่มีไรครับพ่อ แค่ว่าพวกเวอร์นิดหน่อย”

“พวกเวอร์หรือ ?” พ่อขมวดคิ้วให้ “ลูกหมายถึงใคร ?”

“ผมก็ไม่ว่าเขาเป็นใคร แต่เขาขับรถชนผมแล้วยังมาด่าผมว่าเป็น
พวกจระจาดอีก” ผมพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจให้พ่อได้รู้ว่าผมกำลังอารมณ์ไม่ดี
ขนาดไหน ขนาดที่ลืมไปเลยว่าเพิ่งได้ชนกับเบอร์รอสตินมา “ไม่คิดจะขอ
โทษเลยสักนิด แถมยังจะเอาเงินฟาดหัวผมอีกพ่อคิดดูแล้วกัน”

“ว่าไงนะ !?” พ่อเบิกตากว้างถามเสียงดัง “มันกล้าพูดแบบนี้กับลูก
เชียวหรือ มันกล้าดียังไงกัน !”

“ผมก็คิดแบบนี้ หน้าซำมันยังว่าผมเห่าเป็นหมาอีก แล้วก็ขับรถหนี
ไปเลยพ่อ”

“แล้วลูกจำหน้าหรือเลขทะเบียนรถมันได้หรือเปล่า พ่อจะได้เอาไป
แจ้งความ”

“จำได้ดีเลยครับพ่อ ผมไม่มีทางลืม” ผมหยิบกระดาษที่จดเลขทะเบียนรถมายื่นให้คนโตกว่า พ่อรับไปอ่าน พิมพ์เบาๆ เหมือนพยายามจำเลขให้ได้ “ไม่รู้ว่าแถวนี้มีกล้องวงจรปิดไหม ถ้ามีตำรวจคงจับตัวได้ไวขึ้น”

“ไม่ต้องห่วง ที่เหลือพ่อจัดการเอง”

“ครับ”

“แล้วนี่ลูกเจ็บตรงไหนหรือเปล่า” เอ่ยถามก่อนจะเดินเข้ามาสำรวจผมด้วยความเป็นห่วง ผมเลยปิดแขนเสื้อกับขากางเกงพลางส่ายหน้าเบาๆ อย่างเหนื่อยหน่าย

“แค่ถลอกน่ะครับ เดี่ยวทายาก็นหาย”

“แล้วเรื่องของที่ลืมไว้ที่เรืออาละว่าไง ?”

“อ้อ...เอ่อ อ้อ ! เจอแล้วครับ ผมใส่ไว้ในกระเป๋าแล้ว” อีกอ้กไปชั่วครู่ เพราะดันลืมเรื่องที่โกหกไว้สนิท เกาหัวตัวเองนิดๆ แกล้งยิ้มแหยให้ “ผมว่าผมไปอาบน้ำทำแผลดีกว่าจะได้ทำงานที่ค้างไว้”

“โอเค ถ้าอยากให้พ่อช่วยอะไรก็เรียกแล้วกัน”

“ครับพ่อ” ผมลากเสียงยาวตีเนียนเดินเข้าบ้าน แปลกใจเหมือนกันที่
พ่อตายยังไม่กลับมา นี่กว่าเขาจะถึงบ้านแล้วชะอีก ก็ถือว่าโชคช่วยให้ผม
รอดชีวิต พอเข้าบ้านได้เสร็จผมก็รีบขึ้นห้องตัวเอง ถอนหายใจยาวเหยียดวาง
กระเป๋าเป้ลงข้างเตียงก่อนจะกระโดดขึ้นเตียงไป

ไอ้ที่บอกจะอาบน้ำก็ขอเวลาเล่นตัวสักหน่อยจะเป็นอะไร ใ้ผมได้
คลายความเมื่อยล้า เปิดแอร์ให้ตัวเองเย็นจ๋าสบาย

ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเอาอะไรใส่กระเป๋าไว้

“เจ้ามาชเมโล่” ผมกลับมาอมยิ้มเมื่อหยิบห่อขนมในกระเป๋ามาถือไว้
มาชเมโล่ห่อใหญ่กำลังเรียกร้องให้ผมกินมันชั่วชีวิต ติดแค่ว่าผมคงคิดมัน
หมดในสิบนาที่ เลยขอเล่นตัวสักนิดเพื่อเก็บความทรงจำไว้นานๆ ถ้าตัดเรื่อง
ไอ้ลุงบ้านนั้นออกไปวันนี้ผมก็คอมพรืดเป้าหมายแล้วนะ

ได้ทั้งเจอออสติน ได้เห็นเขาเงินอาย

ได้เบอร์เขาโดยไม่ได้ตั้งใจ

แล้วก็ขนมที่เขาซื้อมาให้

“โคตรน่ารักเลย” ผมกอดห่อขนมไว้แนบอก มองเพดานพลาจ
จินตนาการถึงหน้าคนให้ ผมว่าผมก็ยังไม่ได้อิ่มมันนะ ไม่เข้าใจเลยว่าทำไม
ถึงได้เพ้อขนาดนี้ ไม่แน่ออสตินอาจจะใส่ก็ัญชาไม่กี่สารเสพติดอะไรสักอย่าง
ให้ผมหลอนก็เป็นได้

ถึงอย่างนั้นมันก็เป็นอาการหลอนที่ชวนจี้จี้หัวใจ

นาที่นั้นผมกะห่อมาซเมโล่ขณะที่นึกถึงภาพของออสตินตอนกัด
ปากตัวเองไว้ ริมฝีปากสีแดงสดที่ผมเคยสัมผัสตอนอยู่ใต้ทะเลเพื่อป้อน
อากาศหายใจ พอผสมกับความนุ่มนุ่มของเจ้าขนมที่กินเข้าไป ผมก็อดเลีย
ปากตัวเองไม่ได้

ไม่ใช่แค่ลิ้มรสความหวานหากแต่กำลังส่งความต้องการภายใน

จะหวานกว่านี้ไหม...

“อยากลองจูบซะมิดเลย”

ซีจรรย์านกลับไปหาอีกที่ได้ไหมนะ

ฉลามร้อนรัก 11 : กิจกรรมอาสา

ตกลงว่าวันนั้นผมก็ไม่ได้แอบขี่จักรยานไปหาออสตินอีกอย่างที่ยากทำ เพราะถ้าผมทำมีหวังโดนแม่จับไปถ่วงน้ำได้ทะเลเป็นแน่ อีกส่วนคือผมต้องงานบ้านเอาหน้าให้แม่เห็นก่อนเพื่อแม่จะลดโทษให้ เรื่องนี้ไม่มีใครตัดสินใจแทนได้นอกจากราชีนีผู้ยิ่งใหญ่ของบ้าน

หรือเรียกอีกอย่างว่าผู้อยู่จุดสูงสุดของห่วงโซ่อาหาร

ดีหน่อยที่ผมมีเบอร์ของออสตินก็เลยเลือกที่จะส่งข้อความหาเขา เชื่อเถอะว่าผมไม่เคยตื่นตื่นกับการส่งข้อความหาใครเท่านี้มาก่อน ขนาดส่งเมลหาอาจารย์ยังดูง่ายกว่าส่งแมสเสจหาเขาเยอะ ผมเลือกคำอยู่นานมากกว่าควรจะมีพิมพ์หาเขาไปว่าอะไร

สุดท้ายก็เป็นประโยคง่ายๆ

Daniel : มาชเมโล่นายอร่อยมากเลย

โคตรสั้นคิดเลยแดเนี่ยล !

“แดเนียล เสรีหรือยังลูก !”

“เสรีแล้วครับแม่ !” ผมตะโกนตอบกลับแม่ที่ส่งเสียงเรียกมาจากชั้นแรก หลังจากวันนั้นก็ผ่านมากเกือบอาทิตย์แล้วที่ผมขลุกตัวอยู่บ้านไม่ได้ ออกไปไหน ไม่ได้ออกไปแบบที่ไม่ได้ออกไปจริงๆ ขนาดจะว่ายน้ำในสระยังรอแม่กลับมา ก่อนเรียกได้ว่าเกิดมาสิบเจ็ดปี ผมเพิ่งจะเรียนรู้วิธีเป็นลูกที่ดีก็คราวนี้แหละ

วันๆ ก็ชวนพ่อทำงานบ้าน เสรีก็อ่านหนังสือสอบ มีอ่านหนังสือการ์ตูนบ้างเป็นการพักผ่อน ถ้าจะออกไปซื้อของก็ออกไปกับพ่อ พอแม่กลับมา ก็ทำอาหารเย็นให้ เป็นเด็กดีชนิดที่พ่อแม่ขุนงักกันใหญ่ เพราะเขาคิดว่าผมจะแหกกฎตั้งแต่วันแรก

หาว่าผมแหกไปแล้วที่ทำอยู่ก็คือการทำลายหลักฐานต่างหาก

อีกอย่างผมมีเบอร์ฮอสตินเลยส่งข้อความหาเขาเป็นประจำ เจ้าตัวก็ตอบบ้าง ไม่ตอบบ้างอยู่ที่ว่าว่างไหม แต่ส่วนใหญ่ก็ตอบถึงจะเป็นข้อความสั้นๆ ก็ตาม แล้วก็นะเขาคอยบอกการบ้านในวิชาที่เราเรียนด้วยกัน เราเลยมีเรื่องคุยเยอะขึ้นถึงผมจะอยากคุยเรื่องอื่นก็ตาม

ตึกๆ !

“อย่าวิ่งแดเนียล”

“ขอโทษครับพ่อ แฮะๆ” ผมหัวเราะแห้งใส่พ่อตายตอนเขาเห็นผมวิ่งลงมาจากชั้นสอง วันนี้ผมจะออกไปทำกิจกรรมอาสาข้างนอกหรือก็คือจะไปช่วยแม่ทำงานที่พิพิธภัณฑน์ แม่ทำเอกสารไว้แจ้งครูใหญ่เรียบร้อยแล้วและไม่ลืมแจ้งเจ้าของสถานที่ว่าวันนี้เขาจะพาลูกชายไปนะ

เมื่อก่อนผมชอบไปที่พิพิธภัณฑน์มากเพราะมันมีสัตว์มากมายอยู่ในนั้น พ่อโตขึ้นรู้จักออกกล่าวผมก็ไม่ค่อยได้ไปเท่าไร พวกสิ่งมีชีวิตที่อยู่ในโลกภายนอกมันน่าสนใจกว่าพวกที่อยู่ในตู้กระจกนัก

แต่ที่นั่นก็มีประสบการณ์ที่ดีอยู่ และวันนี้ผมก็ต้องพึ่งพามัน

“วันนี้อย่าหาเรื่องให้แม่เขาละ แม่เขายังต้องทำงานที่นั่นอีกนาน”

“ผมไม่ทำหรรอกครับ ผมเป็นเด็กดีจะตาย” ผมส่งยิ้มให้ “อีกอย่างแม่ก็อยู่ด้วย ผมไม่กล้าดี้อหรรอก”

“ก็ลองดี้อดูสิ ไม่จบแค่ที่กักบริเวณหนึ่งเดือนนะ”

“ไ้แม่ครับ ผมทำตัวดีมาเป็นอาทิตย์แล้วนะ ลดโทษให้ผมบ้างเถอะ”

“หิ” แม่กระตุกยืมร้ายกาจที่เห็นแล้วโคตรหมั่นเขี้ยว ผมใช้คำนี้กับแม่ตัวเองได้หรือเปล่า แต่มันก็ไม่มีคำอื่นที่ตรงกับความรู้สึกนี้แล้วนะ แอ้มแม่ยังหัวเราะในลำคอราวกับสนุกสนานที่แก้งผมได้ ผมละไม่แปลกใจเลยว่าทำไมพวกพ่อถึงได้หลงแม่กันจัง

อิจฉาพ่อดีไหมเนีย หิ๊ย อยากมีเมียแบบนี้บ้าง !

หมายถึงแฟนนะครั้บ อยากมีแฟนแบบนี้

“ผมไปก่อนนะตายแล้วเจอกันตอนเย็น” แม่ยื่นหน้าไปหอมแก้มพ่อเหมือนกับทุกวันก่อนออกจากบ้าน “ฝากดูแลบ้านกับดีแลนด้วยนะครั้บ อย่าให้เขาล่าเยอะจนออกข่าวอีกล่ะ”

“ผมจะรีบตามไปดูเขาไซล ไม่ต้องห่วงอะไรทั้งนั้น”

“ผมรู้ว่าผมเชื่อใจคุณได้ครั้บและผมก็รักคุณที่สุดเลย”

“ผมก็รักคุณ”

“ผมไปรอที่รถดีกว่า” ผมตีเนียนเดินออกไปรอข้างนอก พวกพ่อกับแม่จะได้สวืทหวาน ปกติจะมีพ่อดีแลนร่วมด้วยแต่วันนี้เขาออกไปล่าตั้งแต่เช้า ที่

ต้องรีบออกเพราะเหมือนเขาจะรู้ว่าวันนี้มีการล่าวาฬ เลยต้องไปชิงตัดหน้า
ก่อนซึ่งจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ไหมเดี๋ยวได้รู้กัน

แม่หัวเราะพลาแสงสายหน้าเอ็นดูผม ภาพสุดท้ายที่ผมเห็นก่อนออกมา
จากบ้านคือภาพที่พ่อแม่จูบกันอย่างดูดีมี พ่อรักแม่มาก ผมหมายถึงพ่อทั้งคู่
พวกเขาเทิดทูนแม่ยิ่งกว่าชีวิตถูกหยิบยื่นให้ พ่อบอกเสมอว่าถ้าไม่ได้แม่
เขาก็คงจะถูกฆ่าตาย

ครั้งหนึ่งผมเคยสงสัยว่ามนุษย์คนเดียวปกป้องเมกาโลดอนสองตัวได้
ยังไง กระทั่งวันที่ผมลมตาดูโลก วันที่ได้รู้ว่าแม่เข้มแข็งและกล้าหาญขนาด
ไหน ผมถึงได้เข้าใจ

แม่เป็นซูเปอร์ฮีโร่ของจริง

ดิง !

“หืม ?” ผมชะงักความคิดเมื่อเสียงข้อความดังขึ้นพาให้ต้องรีบหยิบ
มือถือขึ้นมาดูก่อนที่รอยยิ้มกว้างจะแต่งแต้มบนใบหน้า แมสเสจหน้ายิ้มสั้นๆ
ถูกส่งมาพร้อมกับคำพูดธรรมดาที่ใครๆจะมีความหมายเลย

Austin : โทษทีที่ตอบช้า เมื่อคืนฉันเผลอหลับคาโทรศัพท์

Austin : นายจะไปพิพิธภัณฑสถานนะ

Austin : โชคดีนะ นายทำได้อยู่แล้ว

สามประโยคถูกส่งมาในเวลาเดียวกันคล้ายกับเขาเร่งรีบไม่ก็กลัวว่าผมจะรอข้อความเขา เมื่อคืนผมส่งข้อความหาเขาบอกว่าวันนี้ผมจะไปทำกิจกรรมอาสาที่พิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำ ตอนแรกเราก็คุยกันเรื่องที่เขาเรียนเมื่อวาน สักพักเขาก็หายตัวไปจนผมเผลอหลับ พอตื่นมาก็ยังไม่เห็นการตอบกลับจากเขา

กระทั่งตอนนี้

Daniel : ขอบใจนะ นายทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นเยอะเลย

Daniel : ไว้ฉันจะถ่ายรูปพิพิธภัณฑสถานมาให้คุณ ที่นั่นโคตรเจ๋งเลยล่ะ !

Daniel : มันมีสัตว์น้ำเยอะมาก แล้วก็มีเครื่องเล่นด้วยนะ ! แต่ฉันคิดว่าคงโตเกินกว่าที่เขาจะให้เล่นได้

Daniel : ถ้าเกิดนายว่าง ไว้วันหลังเราไปด้วยกันไหม

Daniel : ไม่ใช่ว่าฉันชวนออกเดทหรือว่าอะไรนะ ! ฉันก็แค่อยากให้นายเปิดหูเปิดตาบ้าง ! HAHA

Daniel : และคิดว่านายน่าจะชอบเหมือนกัน

Daniel : จริงๆ คือฉันโคตรอยากเจอหน้านายเลย

Daniel : ‘ลบข้อความ’

“โคตรไม่เท่เลยแดเนี่ยล”

“ทำอะไรอยู่นะลูก ?”

“เฮ้ยแม่ ! เฮ้ย ! เปล่าครับ !” ผมสะดุ้งสุดตัวตอนกำลังลบข้อความสุดท้ายที่ไม่แน่ใจว่าออสตินเห็นหรือยังและเพิ่งจะมาสำนึกได้ว่าตัวเองพิมพ์เยอะไปหรือเปล่า แซทหนักขวาหมดแล้วแทนที่จะรอให้เขาตอบมาสักประโยค มัวแต่ตื่นเต้นที่เขาตอบ สุดท้ายก็เผลอทำอะไรเด๋อๆออกไปอีกจนได้

หน้าซำแม้อย่างออกมาเห็นตอนผมเอาหัวไถกับประตูอีก ตอนทักผมเลยเกือบทำโทรศัพท์ตก ดินะที่คิดว่าไว้ทัน

“ตกใจอะไรขนาดนั้นตัวสั่น แม่แค่ถามเองนะ” และท่าที่มีพิรุณของผมนั้นก็ทำเอาแม่ขมวดคิ้วไล่ เขาเดินเอากะเป๋าไว้ที่เบาะหลังขณะที่หูยังรอคำตอบจากผม เล่นเอาลูกชายคนกลางของบ้านถึงกับอีกอักไปหมดก่อนที่ผมจะยิ้มกว้างกลบเกลื่อนไป

“ผมกำลังคิดอะไรเพลินๆ แล้วแม่ก็โผล่มาผมก็ต้องตกใจสิครับ”

“ไม่ใช่ที่กำลังแชทกับสาวที่ไหนอยู่หรือไงนะ”

“...!!”

“แม่เห็นนะว่าแอบยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่” แม่ปิดประตูรถพลงเล็กคิ้วมองผมที่ยิ้มเขิน ไม่เข้าใจว่าตัวเองจะเขินทำไม ทั้งที่คนที่ผมคุยด้วยไม่ใช่ผู้หญิงสักหน่อย มีการเกาท้ายทอยแก้เก้ออีก เรียกได้ว่าถ้ากลบเกลื่อนตอนนี้คงไม่ทัน “อะไรกันแดเนียล นี่ลูกกำลังมีความรัก ?”

“เปล่านะครับแม่ ไม่ใช่ความรักสักหน่อย ผมก็แค่...คุยกับเพื่อนเฉยๆ”

“เพื่อนอะไรทำไมดูดีใจขนาดนั้น ?”

“ก็เพื่อนคนสำคัญ”

“หืม ?”

“จริงๆผมก็ไม่ได้อยากเป็นเพื่อนหรือครับ แต่ถ้าบอกว่าอยากเป็น
แฟนกัน กลัวเขาจะไม่คุยด้วยอีกเลย”

แม่ถึงกับกอดอกมองหน้า ความไม่เนียนของผมต้องแพ้ราบคาบให้
แม่เสมอ แม่เป็นคนเดียวที่ผมโกหกไปยังไงก็ถูกจับได้ ผู้บอกความจริงไปซึ่งๆ
หน้ายังจะดีซะกว่า ผมพองลมในแก้ม หัวใจก็เต้นตึกตักไม่รู้จะลุ่นอะไร
นักหนา แม่ไม่เคยปิดกั้นเรื่องความรักกับลูกๆนะ

หน้าซำยังคอยสอน คอยให้คำแนะนำอีก

“คนนี้เข้าใจยากเหวอ” แม่ถาม “ดูลูกแค่ความรู้สึกเขามากกว่าคน
อื่นๆที่คบมา”

“เขาเป็นพวกขี้อะแวงแล้วก็ไวใจคนยากนะครับ และเราก็เพิ่งรู้จักกัน
ได้ไม่นาน” ผมไหวไหวเล็กน้อยที่เราสองคนจะขึ้นรถเพื่อตรงไปที่ฟิสิกส์ พ่อ
ตายไม่ได้ออกมาส่งเดาว่าเขาคงกำลังกลายร่างเป็นฉลาม แล้วว่ายตามหา
น้องชายของเขา

ป่านนี้พ่อดีแลนฟาดวาฬไปทั้งทะเลแล้วมั้ง เวลาออกไปด้วยกันที่ไหน
ผมไม่เคยจะล่าทันสักที

ถึงสุดท้ายเราจะแบ่งกันกินก็เถอะ

“แต่ผมโคตรเสียอาการเวลาเจอเขาทุกทีเลย”

“แม่พอจะเดาออก” แม่ยกยืมสตาร์ทรถแล้วขับออกจากบ้าน “คนประเภทนี้เราจะรู้เร็วไม่ได้ เราต้องค่อยเป็นค่อยไปให้เขาไวใจเรา”

“ผมก็พยายามทำอยู่นะครับ แต่ผมไม่รู้เลยว่าเขาเปิดใจให้ผมบ้างไหม”

“ให้เวลาเขาหน่อย ไม่มีใครรักเราภายในวันสองวันได้ ถ้าทำได้ก็คงเป็นรักแรกพบแล้วละ”

“แม่เชื่อเรื่องรักแรกพบด้วยหรือ ?”

“แม่เชื่อในความประทับใจแรกมากกว่า” แม่หันมาสบตาก่อนจะหันกลับไปมองถนนอีกครั้ง “ความประทับใจจะเป็นสิ่งที่บ่งบอกว่าเขาอยากจะสานต่อกับเราไหม ถ้าเราทำครั้งแรกพัง การที่เขาจะอยากทำความรู้จักด้วยก็ยากหน่อย แต่ถ้าเราทำครั้งแรกดีแล้วมาเสียครึ่งสอง มันก็ยังพอมีโอกาสให้แก้ตัวนะ”

ผมพยักหน้า ชื่นชอบทุกคำแนะนำ

“แต่เหนือสิ่งอื่นใดคืออย่าไขว้ออฟมาก อย่าทำเป็นเท่จนเขารู้สึกว่าเราหาผลประโยชน์จากเขา เราควรเข้าไปหาด้วยความเป็นตัวเอง ความจริงใจ ไม่ใช่แค่อยากให้เราประทับใจจนทำอะไรน่วมบ่าม”

“เฮ้ นี่แม่หลอกว่าผมหรือเปล่า ?”

“แม่คิดว่าแม่พูดตรงตัวพอนะ” ผมอยู่ปากพร้อมขมวดคิ้วใส่คนชอบแก๊ง ฟังตั้งแต่คำแรกจนจบประโยคก็รู้ได้ทันทีว่าแม่หมายถึงผม นั่นแบบนี้แม่จะรู้หรือเปล่าว่าผมพูดถึงออสติน ถ้าเกิดแม่รู้จริงๆ ทำไมแม่ไม่ห้ามเหมือนที่พ่อเคยทำ

หรือว่าแค่ต้องการความแน่ใจว่าผมพูดถึงเพื่อนคนนั้นจริงหรือเปล่า แม่ยิ่งเนียนเก่ง รู้วิธีหลอกถามอยู่ด้วย

“แต่ก็นั่นแหละ เข้าหาด้วยความจริงใจและใช้เวลาเขาเป็นเรื่องสำคัญ อย่าทำให้เขารู้สึกเหมือนตัวเองโดนคุกคาม”

“ผมดูเหมือนสต็อกเกอร์หรือไงครับ”

“ลูกดูเหมือนพ่อของลูกมากต่างหาก รายนั่นนะเจ้าเล่ห์เป็นที่หนึ่งเลย” ไม่ต้องเอ่ยชื่อผมก็รู้ว่าแม่หมายถึงพ่อดีแลน เรื่องความเจ้าเล่ห์ก็ต้องยกให้ที่หนึ่งตามคาด แต่ก็แค่เรื่องความรักเท่านั้นนะ เรื่องอื่นผมกับพ่อก็พอๆ กัน เทียบกับพ่อตายแล้วเขาดูจะอัจฉริยะรอบด้านกว่า

อาจเพราะเขาเกิดมาเป็นพี่ด้วยมั้งเลยต้องรับหน้าที่หลายอย่าง จะต้องสมบูรณ์แบบเพื่อครอบครัวที่ตัวเองรัก

ยังงั้นซะผมก็รักพวกเขาทั้งสองคนนั่นแหละ

“แต่ตอนนี้พักเรื่องรักไว้ก่อน ลูกมีงานที่ต้องทำ” แม่ว่าขึ้นหลังเห็นผมเงิบเพื่อติดตาม “วันนี้ลูกจะต้องลงไปให้อาหารฉลามแล้วก็เอนเตอร์เทนพวกเด็กๆ แม่หวังว่าลูกจะไม่ทำอะไรพิเรนทร์”

“ผมกลัวพวกปลาจะไม่เข้าหาผมเนี่ยสิ งานนั้นเหมาะกับชิน่อนมากกว่า” ผมพิมพ์น้ำ นื่องผมเป็นมิตรกับทุกสรรพสัตว์ในใต้ทะเลสวย ติดแค่พวกคนช่วยรอบนี้คือผม เอาจริงแค่ผมเข้าไปในพิพิธภัณฑสถาน พวกปลาก็น่าจะกลัวหวาดแล้วไหม

สัญญาตญาณนักล่ามันพลุ่งพล่านยิ่งกว่าอะไร ขนาดผมอยู่เฉยๆ ไม่ได้ทำอะไรพวกปลาก็ยังไม่เข้ามาใกล้แล้วนี่ผมต้องลงไปเล่นเพื่อสร้างความสนุกให้เด็กๆ ก็ยิ่งแล้วใหญ่

คงมีแค่หาฉลามแหละที่เข้ามาหาผมนะ

“แต่น้องไม่ใช่คนโดนลงโทษเพราะฉันลูกต้องทำนะตัวแสบ”

“ผมขอไปว่ายน้ำเล่นกับพวกโลมาหรือวาฬไม่ได้เหรอ”

“แม่ชี้แจงบริจาดเงินซื้อวาฬใหม่ให้พิพิธภัณฑนะ” ผมทำหน้ามู๋ที่โดนแซะแบบนั้น การมีแม่รู้ทันนี้ไม่ค่อยจะเป็นเรื่องดีเท่าไร โดยเฉพาะเรื่องอาหารการกิน ดีแค่ไหนที่แม่ไม่ห้ามผมออกล่าด้วย ไม่งั้นผมคงกลายเป็นฉลามที่หิวตาย

อาหารมนุษย์ผมก็กินได้แต่เมื่ออยู่ในร่างฉลาม จะเอาครีปไปจับแฮมเบอร์เกอร์ก็ไม่ได้ไง

เรามีฟันฉลาม มีขากรรไกรที่แหลมคมเหนือใครและมันมีหน้าที่ฉีกกระชากสิ่งที่เรากินได้ ซึ่งวาฬเป็นอะไรที่ขัดฟันผมมากที่สุด

เราสองคนคุยกันไปเรื่อย ๆ จนถึงพิพิธภัณฑ แม่พาผมไปแนะนำตัวกับพวกทีมงานก่อนจะได้มีคนช่วยสอดส่องและรับรองความประพฤติให้ ผมก็ตีเนียนเป็นเด็กเรียบร้อย ให้ผู้ใหญ่เอ็นดูเขาจะได้ไม่ให้งานหนัก ต้องบอก

ก่อนว่าบารมีแม่ผมคุ้มหัวหนักมาก ขนาดเขาไม่ใช่เจ้าของฟิสิกัณท์ยังมีคน
ให้ความเคารพเขาทุกคน

ไปทางไหนก็มีแต่คนทักด้วยความอ่อนโยน โน้มหัวให้ด้วยความ
เกรงใจ

น้อมรับคำสั่งทั้งที่แม่แค่แนะนำให้

นี่แหละบารมีของผู้ชายที่ชื่อโซล อิลเดนสัน

“วันนี้จะมีคนมาดูงานที่นี่นะคุณโซล”

“หืม ?” ผมที่กำลังเปลี่ยนชุดอยู่หันไปมองแม่ที่คุยกับน้ำแคทเทอรีน
เพื่อนร่วมงาน เจ้าตัวกำลังเช็คอุปกรณ์สำหรับดำน้ำอยู่ข้างกายผมนี่เอง “ใคร
เหรอแคทเทอรีน ไม่เห็นรอนบอกอะไรผมนะ”

“เพิ่งมีประกาศเมื่อเช้านะว่าจะมีคนมาดูงาน เห็นว่าเป็นหุ้นส่วนใหม่
ที่อยากจะทำเทคโอเวอร์ฟิสิกัณท์ต่อจากรอน”

“เทคโอเวอร์เหรอ ?” แม่ทวนคำนั้น “รอนไม่ได้มีปัญหาทางการเงินจน
ต้องขายกิจการให้ใครนี่นา ผมเองก็ช่วยสนับสนุนที่นี่อยู่นะ”

“อันนี้ฉันก็ไม่ชั่ววินะ เห็นเขาพูดกันมา” น้ำแคทเทอรีนกระซิบเสียงเบา “เห็นเขาว่าหุ่นส่วนใหม่อยากได้พิพิภรณ์เพื่อทำเป็นฮอลลีวูดแสดงสินค้า”

“สินค้า ?”

“คงพวกสัตว์หายาก”

“...”

“เห็นเขากล่าวลลามสายพันธุ์ใหม่มาได้ด้วย” นาที่นั่นผมกับแม่หันมาสบตากันไม่ได้นัดหมาย ต่างคนต่างนิ่งค้างไม่พูดอะไร หากแต่ในใจกลับสื่อสารได้เป็นอย่างดี ชนิดที่แค่มองตาก็คือรู้ว่าแม่กำลังคิดอะไร และเดาว่าแม่คงกำลังมือเย็น ต่างจากผมที่ถอนหายใจ

ดวงตาแข็งกร้าวขึ้นมาทันที สัญชาตญาณดิบในร่างบอกผมว่าอย่าได้เข้าไปใกล้

“และเห็นเขาอยากเจอคุณด้วย วันนี้เขาน่าจะมาดูการแสดงของคุณชายคุณ” ผมเฝ้มปากไม่รู้ความกรุ่นโกรธที่ชวนระทึกนี้มาจากไหน รู้แค่ว่ามันทำให้ผมกั๊กกรามอย่างไม่ชอบใจ “ยังไงวันนี้ก็ทำให้เต็มที่นะแดเนี่ยล”

“ครีบน้ำแคทเทอรีน”

“แล้วเจอกันนะคุณโซล”

“แล้วเจอกัน” แม่พยักหน้าให้กับน้ำแคทเทอรีน รอจนเธอเดินออกไป
ไปห้องพักก่อนจะเดินมาจับมือผม สัมผัสความรุ่มร้อนที่กระจายไปทั่วร่าง
“ใจเย็นแดเนียล แม่รู้ว่าลูกกำลังคิดอะไรอยู่ แต่แม่เชื่อว่าเขาจะไม่มีทางรู้”

“แล้วเรื่องที่เข่าจับฉลามสายพันธุ์ใหม่มาได้ละ แม่คิดว่าจะเป็นเมกา
โลดอนตัวอื่นไหม”

“โลกนี้ไม่น่ามีเมกาโลดอนเหลือแล้วแดเนียล แม้ว่าน้ำแคทเทอรีนคง
เข้าใจผิด”

“แต่ถ้ามันมีเราจะทำยังไง”

“เราจะหาทางรับมือได้”

“...”

“เชื่อใจแม่ แม่จะไม่มีวันยอมให้เขามารุ่นวายกับพวกเรา
แน่นอน”

ก็ลองมายุงสิ มันไม่ตายดีแน่

ดวงตาของแม่เต็มไปด้วยความจริงจัง แค่ประโยคง่ายๆกับการจับมือ
แล้วบีบเบาๆ ก็ทำให้ผมรู้สึกว่แม่จะปกป้องเราได้เหมือนที่เป็นมา เขาจะไม่
ยอมให้ใครมาทำร้ายเราได้ต่อให้เขาจะเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาก็ตาม แต่ผม
รู้ว่าแม่เก่งมากกว่านั้น ไม่ใช่เพราะแม่มีอำนาจเงินตรา

แต่เพราะแม่มีหัวใจที่แข็งแกร่งดังหินผาต่างหากที่ช่วยให้เราอยู่รอด
มาได้จนถึงทุกวันนี้

“ไปทำหน้าที่ของลูกเถอะ เดียวที่เหลือแม่จัดการเอง”

“ผมอยากเห็นหน้าคนคนนั้นซะมัดเลย อยากรู้ว่าเขาจะดูใจร้ายสักแค่ไหน”

“คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจและหน้าที่นั้นแม่จะเป็นคนดูแลเอง” แม่ลูบหัวผม
พร้อมกับเลื่อนมือมากระชับเสื้อสำหรับดำน้ำให้ ที่จริงผมไม่ต้องใช้ถัง
ออกซิเจนก็ได้ ผมหายใจได้น้ำได้อยู่แล้ว ติดแค่ถ้าไม่ใช้คงมีคนมองว่เป็น
เรื่องแปลก แล้วคงเข้ามาถามเทคนิคกันใหญ่

เพื่อหลีกเลี่ยงการเป็นจุดสนใจผมเลยต้องทำตามวิธีที่เขาบอกไว้ แม่
ช่วยใส่ถังออกซิเจนให้ คอยเช็คอุณหภูมิจนถึงคอยดูตอนผมลงน้ำไป

อควาเรียมเต็มไปด้วยสัตว์น้ำมากมาย ทันทีที่ผมโดดลงมาพวกปลา
น้อยใหญ่ล้วนหลีกทางให้ ทว่าผมเอาอาหารมาด้วยเลยใช้หลอกล่อมันให้
ว่ายตามกันมา แน่نونว่าต้องพยายามควบคุมสัญชาตญาณนักล่า พวก
ฉลามจะได้ว่ายเข้ามา

นั่นคือจุดประสงค์หลักของวันนี้

“ว้าว ! ดูนั่นสิ ฉลามล่ะ !”

“พี่เขากำลังให้อาหารมัน !”

“โฮ้ ! โคตรเท่เลย !” ผมโบกมือให้กับเด็กๆ ที่กรุณาเอนหน้าดูกระจก
กันใหญ่ เท่าที่สังเกตดูเหมือนจะอายุราวๆ เจ็ดแปดขวบได้ ไม่น่าเชื่อว่าครูพา
มาทัศนศึกษาหรือเปล่า แต่คิดว่าเป็นแบบนั้น ดเห็นถือสมุดจดกันมา
พวกเขาทำตาลูกวาว อ้าปากค้างที่รอบตัวผมมีปลามากมายวนทั่วร่าง

ขนาดฉลามยังโผล่มา พวกมันเวียนว่ายรอบตัวผม บางตัวเราสื่อ
จิตใจกันได้ ผมถึงได้รับรู้ว่าพวกเขาอยากออกไปข้างนอก

ต้องบอกก่อนว่าฉลามบางส่วนเป็นฉลามที่ถูกจับมาจากทะเลข้างนอกแล้วเอามาเพาะพันธุ์เลี้ยงอยู่ข้างใน นั่นทำให้บางตัวไม่รู้จักรอบโลกกว้างใหญ่ ไม่รู้ความหมายของคำว่า ‘ทะเล’ ที่เป็นแหล่งอาศัยของพวกเขา

‘พวกมนุษย์มากันอีกแล้ว พวกเขากำลังดูเราทุกวัน’

‘ฉันอยากให้พวกเขามาอยู่ในนี้แล้วถูกเราจ้องบ้าง จะได้รู้ว่ามันรู้สึกยังไง’

‘ฉันอยากตายที่ทะเลมากกว่าในตู้กระจกนี้ แต่เราคงไม่มีทางได้ออกไปไหน’

‘มันน่าเศร้า มันน่าเศร้าเหลือเกิน’

หลากหลายคำพูดของนักล่าดังเข้ามาในโสตประสาทผม ไม่มีสัตว์ตัวไหนหรือมนุษย์คนไหนชอบหรือถูกขังกรง ทุกคนยอมต้องการอิสระกันทั้งนั้น ติดแค่ในโลกนี้มันมีแต่ความไม่ยุติธรรม คนที่อ่อนแอกว่าจะถูกล่าและกดเหยียบซ้ำ ขณะที่คนมีเงิน มีอำนาจได้ยืนอยู่เหนือสุดของห่วงโซ่อาหาร

พวกเขาไม่เคยนึกถึงจิตใจพวกเรา ไม่เคยคิดว่าเราอยากมีอิสระไหม เขามองแค่ที่เราเป็นตัวทำรายได้

ภายใต้ความสนุกสนานของมนุษย์ มันมีความเจ็บปวดของเหล่า
สรรพสัตว์ซ่อนไว้ ผมทำได้แค่รับฟังแล้วก็ปลอบใจ

‘ผมเสียใจด้วย ผมช่วยพวกคุณออกไปไม่ได้’

นั่นคือสิ่งที่ผมตอบกลับฉลามน้อยใหญ่พลางถอนหายใจจน
ฟองอากาศผุดขึ้นเหนือหัว ถึงอย่างนั้นผมก็ต้องทำหน้าที่ของตัวเอง โบกมือ
ให้เด็กๆ แสร้งยิ้มมีความสุข ว่ายตีคู่ไปกับพวกฉลามพร้อมกับป้อนอาหารให้
พวกปลาเล็กๆ ก็ว่ายมาตอดผมกันใหญ่ แต่สิ่งที่น่ารำคาญคืออะไรู้ไหม

คือพวกเหาฉลามไง !

‘เลิกตอดฉันน่า เดี่ยวพวกเขาสงสัย !’

ผมดูพวกมัน ปกติเหาฉลามจะอยู่คู่ฉลามเสมอ คอยกินเศษเนื้อ มีวัฏ
จักรเกี่ยวข้องกัน ซึ่งตอนอยู่ใต้ทะเลผมก็มีเจ้าพวกนี้ตามติดเป็นเรื่องปกติ แต่
ตอนนี้ผมอยู่ในร่างมนุษย์ไง ถึงสัญญาตญาณของฉลามมันจะกระจาย แต่
พวกมันก็ไม่ควรจะมาวอแวผมไหม

“ครูกะ ทำไมเหาฉลามถึงเอาแต่ตอดพี่เขาละคะ มันไม่ได้ตามติดแค่
ฉลามหรอก” เด็กคนหนึ่งที่เห็นความผิดปกติหันไปถามคุณครูของเธอ นั่นทำให้

หญิงสาววัยกลางคนที่กำลังเล่นมือถืออยู่ละสายตาจากหน้าจอมายิ้มให้ เธอ
เงยหน้ามามองผมก่อนจะสายหัวใส่

“ครูก็ไม่แน่ใจ สงสัยพี่เขาคงมีอาหารติดตัว”

ฉลามมากับคุณครู !

ผมสายหน้าให้กับคำตอบพลางเลิกสนใจเด็กพวกนั้น หันมาเล่นกับ
พวกปลาแล้วก็ถ่ายรูปพวกมัน ผมพกกล้องที่ถ่ายได้น้ำมาด้วย ก็จะถ่าย
วิดีโอเก็บไว้เพื่อส่งให้ออสตินดู เขาจะได้สนุกถึงตัวเองจะไม่ได้มากก็ตาม

อีกอย่างเขาเองก็กลัวน้ำกับทะเลมาก ผมไม่คิดว่าเขาจะลงมาได้น้ำ
แบบนี้ได้นะ

ปังๆ !

“แม่ !” ผมยิ้มกว้างตอนได้ยินเสียงเคาะกระจก พอหันไปดูก็เจอแม่
โบกมือให้ เจ้าตัวยกนิ้วโป้งเป็นการชมผมด้วยแสดงให้เห็นว่าผมทำได้ดีแค
ไหน ต่อให้แค่เอาอาหารไปป้อนฉลามกับว่ายน้ำไปเรื่อยๆก็ตาม แต่หน้าที่
ผมก็ไม่ได้มีมากแล้วกลุ่มลูกค้าก็เป็นเด็กเล็กกัน

เพราะงั้นไม่ต้องทำอะไรมาก พวกเด็กๆ ก็ตื่นตาตื่นใจได้ง่ายอยู่แล้ว

“คุณโชติ อยู่นี่เอง !”

“หือ ?”

“ผมตามหาคุณไปทั่วเลย” ระหว่างที่ผมกับแม่กำลังยิ้มให้กันอยู่ จู่ๆ ‘รอน’ เจ้าของพิพิธภัณฑท์ก็เดินมาขัด เขาพยักหน้าให้ผมที่โบกมือทักทายเขา ก่อนจะตรงดิ่งไปหาแม่ผม “แคทเธอรินบอกคุณแล้วใช่ไหมว่าวันนี้จะมีคนมาดูงานที่นี่”

“บอกแล้วครับและกับบอกอีกว่าเขาอยากเจอผม”

“ใช่เลยคุณโชติ คุณพอจะมีเวลาว่างให้ผมไหม”

“แน่นอนครับ ผมจะไม่ว่างให้คุณได้ไง คุณเป็นเจ้านายผมนะรอน” แม่หัวเราะเบาๆ ให้กับรอนเช่นเดียวกับผมที่ขำอย่างขบขัน รอนไม่ว่าที่ผมจะมีส่วนร่วมกับบทสนทนาด้วยเนื่องจากพวกเขาคุยกันตรงหน้าผมเองและตรงนี้นั่นก็เป็นจุดที่ปลาชุมมาก

แล้วก็นะถึงเขาไล่ผม ผมก็ไม่ไปไหนหรอก ผมอยากเห็นหน้าหุ่นส่วนของเขาว่าเป็นใครมาจากไหน จะได้จดจำหน้าเอาไว้ว่าคนแบบนี้ผมต้องเล่นงานให้ตาย

ซึ่งรอรอนเดินไปตามได้ไม่นานเขาก็กลับมาพร้อมกับผู้ชายใส่สูทที่ผม
รู้สึกคุ้นยิ่งกว่าอะไร แต่เพราะมันมีผมเลยต้องเพ่งสายตามอง เป็นจังหวะ
เดียวกับที่แม่เดินมาแถวหน้าตู้ผม ให้แสงสว่างอาบชโลมใบหน้าของคน
ที่ถอดแว่นกันแดดออก

นาทีนั้นนัยน์ตาสีสวยของผมกวาดมองเขาตั้งแต่หัวจรดเท้าก่อนจะ
เบิกตากว้าง พร้อมกับที่รอนผายมือแนะนำ

“โซล นี่คือนักที่ผมอยากให้คุณรู้จัก”

“ครับ ?”

“หุ้นส่วนใหม่ของเรา”

“...”

“เจมส์ เจมส์ เทรย์สัน ประธานบริษัทเพาะพันธุ์สัตว์ทะเลหา
ยากที่จะร่วมโปรเจกต์สำคัญกับเราในปีนี้”

นั่นมันไอ้ลุงที่ขับรถชนผมหนิ !

ฉลามร่อนรัก 12 : อันตรายอยู่ใกล้แค่เอื้อม

“เทอร์รี่สันหรือ ?”

ปิง !

ผมทาบตู้กระจกเป็นจังหวะเดียวกับที่แม่ทวนนามสกุลนั้น ความหงุดหงิดมาพร้อมกับความสงสัยว่าทำไมนามสกุลของผู้ชายคนนี้ถึง ‘เหมือน’ กับของออสตินทั้งที่ผมไม่เคยเห็นพวกเขาอยู่ด้วยกัน อีกส่วนคือออสตินไม่เคยพูดถึงครอบครัวของเขา เป็นไปได้ไหมว่าผู้ชายคนนี้เกี่ยวข้องกับเพื่อนใหม่ของผม

แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือเขาเคยขั้บรถชนผมแล้วด่าทอด้วยถ้อยคำเหยียดหยาม นั่นทำให้ผมโคตรเห่หมั่นขี้หน้า

“คนงาน ?”

“ลูกชายผมเองครับ” แม่ตอบกลับตอนที่อีกฝ่ายเลิกคิ้วใส่แล้วถามผมแบบนั้น เขาปราชัยตามองผมคล้ายมองขยะชิ้นหนึ่ง ไม่มีการให้เกียรติกัน ขนาดแม่ผมยืนอยู่ตรงหน้าเขา เขาก็ยังไม่เลิกมองผมด้วยแววตาดูถูกเหยียดหยาม

ซึ่งผมไม่รู้ว่าเขาจำผมได้หรือเปล่า เราเคยเจอกันแค่ครั้งเดียวและมันก็ผ่านมาเกือบอาทิตย์แล้ว แต่ผมยังจำเขาได้ดี มันบันทึกลงในสมองลงกลอนไว้อย่างแน่นหนา ผมไม่มีทางลืมคนที่ทำไม่ดีกับผมหรอกนะโดยเฉพาะคนที่ปากหมาด้วยนะ

ผมยิ่งลืมไม่ลง !

“ไม่ใช่คนงานที่ไหน”

“ขอโทษด้วย ผมไม่ได้ตั้งใจ”

“...”

“เห็นอยู่ในนั้นเลยนี่กว่าเด็กฝึกงาน” ผมทุบกระจกอีกครั้งอยากจะกลายร่างแล้วพุ่งไปกัดเขาแทบบ้า คิดแค่ว่าถ้าทำแบบนั้นมีหวังกลายเป็นเรื่องใหญ่ และที่นี้ทั้งผมทั้งแม่แล้วก็ครอบครัวเราคงต้องหนีหัวซุกหัวซุนเพื่อไม่ให้ใครจับเราได้

ยิ่งไปกว่านั้นคนตรงหน้าก็ยังทำบริษัทเกี่ยวกับเพาะพันธุ์สัตว์หายากอีก มันมีเค้าร่างว่าเขาคือตัวอันตราย

“เขาก็แค่มาช่วยงานผมนะครับ ไม่ได้ทำงานประจำหรอก” แม่เอ่ยตอบแล้วเอาตัวมาบังผมไว้ “ผมไซล อิลเดนสัน ยินดีที่ได้รู้จัก”

“เช่นกันครับ ผมได้ยินชื่อเสียงของคุณมานาน ในที่สุดก็ได้เจอกันสักที” เขาทั้งสองเช้คแฮนด์กัน “คุณดูดีสมคำร่ำลือ”

“ขอบคุณครับ” แม่โค้งให้เป็นการรับคำ ไม่นานใจว่ายิ้มให้หรือเปล่า เพราะตอนนี้แม่หันหลังให้ “ส่วนนี้ลูกชายผม แดเนี่ยล”

“ได้ข่าวว่าคุณมีลูกชายสามคน ?”

“ครับ มีคนโตอีกคนแล้วก็คนเล็กอีกคน”

“รับเลี้ยงไว้เยอะเลย” ผมขมวดคิ้ว กัดฟันกรอดที่เขาเหมือนจะเหยียดแม่ผมกลายเป็น เจ้าตัวกระชับสูทที่ใส่ บรรยากาศโดยรอบของเขาเย็นเยียบเหมือนน้ำแข็ง เขาใช้สายตากดตำทุกคนราวกับเขาคือพระเจ้าของคนทั้งโลก ยิ่งเงยยิ่งจ้อง

เห็นแล้วหงุดหงิดชะมัด ผมอยากกัดหัวมันให้ขาด

“แล้วแฟนของคุณ ?”

“นั่นไม่ใช่ฐานะที่เราจะมาคุยกันหรือเปล่า” รับรู้ได้ว่าแม่กำลังกระตุก ยืมใส่ เล่นเอาเจมส์ถึงกับตัวสลายตาสไป เขายกยืมมาดร้าย หยิบนูหรี่ ขึ้นมาสูบโดยไม่สนใจป้ายห้ามสูบที่ติดไว้ ส่งผลให้ครูที่พานักเรียนมาดูผมรีบ พาเด็กๆออกไป นักท่องเที่ยวแถวนั้นก็สลายตัวไป “ขอโทษนะครับแต่ในนี้ ห้ามสูบบุหรี่”

“โทษที ผมมองไม่เห็นป้าย” เขาไหวไหล่ “แต่ผมคนเดียวมันคงไม่ทำให้ ใครตาย”

“มันไม่ทำให้ใครตาย แต่มันเป็นอันตรายกับทุกคนโดยเฉพาะเด็กๆ พวกนี้” แม่ผายมือไปทางเด็กนักเรียนที่จรถลี่ย้าย ซึ่งแทนที่จะสำนึก เจมส์กลับอัดนิโคตินเข้าปอดแล้วฟันควั่นสีขาออกมาเป็นการประชดกัน ปล่อยทั้งด้านข้างและใส่หน้าแม่ผม

นาทีนั้นผมทบทวนภาระจากแต่คราวนี้ไม่ได้มีแค่ผมเท่านั้น ยังมีเหล่า ฉลาดที่ว่ายชนกระจกเป็นการเสริมทัพทำเอารอนผงะ ส่วนแม่กับเจมส์แค่หัน มามอง

“มันเป็นอะไรของมัน”

“สงสัยมันจะหงุดหงิดที่มีคนไ้มารยาทอยู่แถวนี้” แม่ตอบคำถามให้
“มันจะดีมากถ้าคุณปฏิบัติตามกฎ ผมไม่อยากให้คนอื่นต้องมารับเคราะห์
เพราะความเห็นแก่ตัวของคนคนหนึ่งหรอกนะครับ”

“หี ผมชอบเวลาคุณพูดนะ”

“...”

“ทั้งที่กำลังดำแต่ให้ความรู้สึกเหมือนฟังนกร้องเพลง”

ปิง !

“แดเนี่ยล” แม่ปรามผมที่คราวนี้ยกเท้าถีบกระจก พอเจมส์หันมามอง
ผม ผมก็ชูนิ้วกลางใส่ นาที่นั่นรอนเบิกตากว้าง ในฐานะคู่ค้าเขาย่อมอยาก
สร้างความประทับใจ แต่ผมไม่ขอร่วมด้วยอะไรทั้งนั้น ผมไม่ชอบที่ไอ้เวรนี้มา
พูดจาทะลอมแม่ผม

แล้วดูสายตามันสิ มองแม่ผมตั้งแต่หัวจรดเท้าเหมือนจะกินให้ได้

ไม่รู้หรือไงว่าแม่มีสามีแล้วแถมมีลูกตั้งสามคน ไม่ใช่ลูกที่รับมาเลี้ยง
ด้วย ผมเกิดมาจากท้องแม่นะ !

“ลูกชายคุณดูอารมณ์รึอนดินะ ดูกล้าได้กล้าเสีย”

“ผมขอโทษแทนเขาด้วย เขาก็แค่ห่วงผมมากไปหน่อย”

“ไม่แปลกใจ มีแม่สวยขนาดนี้ก็ต้องห่วงเป็นธรรมดา” เขาไหวไหล่อีกครั้งพลางพ่นควันบุหรี่ออกมา “ผมเองก็มีลูกชายเหมือนกันนะ อายุก็น่าจะราวๆลูกชายคุณ”

“ไม่พามาด้วยเหรอครับ เพื่อเขาเข้าได้ดีกับลูกชายผม”

“ผมไม่คิดจั้นเหรอก ลูกชายผมมันน่ารำคาญ”

“หืม ?”

“ทั้งอ่อนแอและไร้ความสามารถ มันไม่ควรมาใช้นามสกุลร่วมกับผมด้วยซ้ำ” ดวงตาเวลาพูดถึงลูกชายเขาดูว่างเปล่า มันแสดงให้เห็นว่าเขาไม่มีความภูมิใจในตัวลูกชายเลยสักนิด “แต่ก็นะเพราะแม่มันนั่นแหละมันถึงได้ใช้นามสกุลนี้ ถ้าไม่มีแม่มันสักคนป่านนี้มันคงไปนอนข้างถนนแล้ว”

“ดูคุณไม่ค่อยสนิทกับลูกชายเลยนะครับเท่าที่ฟัง”

“ผมไม่ชอบหมาอ่อนแอ ถ้าฝึกให้เก่งไม่ได้ก็ต้องตัดหางปล่อยวัด”

“...”

“หรือถ้ามันชี้ตลาดจนหนักก็ต้องลากมันกลับมาซัง คุณรู้วิธีล่าลูกหมา
บ้างไหมล่ะคุณโซล” เขาเหยียดยิ้มถามให้ความรู้สึกว่าผู้ชายคนนี้ร้ายลึกเกิน
จะคาดเดา เขาแสดงออกชัดเจนว่าเขาเป็นคนอันตรายนะ ทุกคำพูดก็ดูดันไม่
แคร์โลก

ความน่ากลัวของโลกใบนี้ไม่ใช่เมกาโลดอนหรือก แต่เป็นมนุษย์
ละโมภโลกมากต่างหาก

และเท่าที่ผมพบเจอมา

ผู้ชายคนนี้พร้อมหาผลประโยชน์จากทุกคน

“คุณบอกว่าจะมีโปรเจกต์สำคัญ หมายถึงเรื่องอะไรหรอรอน” แม่ผม
หลีกเลี่ยงที่จะตอบและหันไปหาเจ้าของฟิฟิธกันท์ รอนที่เงยไปนานก็รีบ
เข้ามาร่วมวงสนทนาที่เต็มไปด้วยความกดดัน แม่ปัดมือเป็นสัญญาณให้ผม
ขึ้นจากน้ำไปซะ

ใจจริงผมก็อยากขึ้นไปหาแม่เหมือนกัน แต่พอรอนพูดแบบนั้นผมก็ไม่
ยอมขยับไปไหน

อยากรู้ว่าโปรเจกต์ของเขาคือเรื่องอะไร แน่นอนว่ารอนไม่ว่าที่ผมอยู่ด้วย คงคิดว่าเดี๋ยวแม่คงมาบอกผมอยู่ดีหลังจากนั้นไปแล้ว

“เผอิญเจมส์มอบทุนวิจัยจำนวนหนึ่งให้พวกเราทำโปรเจกต์ค้นคว้าและวิจัยสัตว์พันธุ์ใหม่”

“สัตว์พันธุ์ใหม่ ?”

“จริงๆ มันเหมือนโปรแกรมการฝึกสัตว์ให้เชื่องหรือเปล่านะเจมส์ ที่เราเคยคุยกันไว้” รอนหันไปขอความแน่ใจ “คุณมีสัตว์ที่อยากให้เราทำการศึกษาให้เพื่อเอาไปต่อยอดในการแสดงโชว์ใช่ไหม ?”

“จะว่าแบบนั้นก็ได้”

“...”

“แต่ที่จริงผมแค่อยากได้พื้นที่เก็บสัตว์ตัวใหม่ เพราะถ้าผมได้ไอ้ตัวนี้มาเมื่อไหร่ เราจะรวยมหาศาล”

“ไอ้ตัวนี้ที่คุณว่า มันคือสัตว์อะไรกัน”

“ฉลามยักษ์”

“...!!!”

“หรือที่เขาเรียกกัน เมกาโลดอน คุณพอรู้จักไหมล่ะคุณโซล :)”

คำถามนั้นทำทั้งผมและแม่ชะงักก็ก ับรู้เลยว่าเราต่างเบิกตากว้าง และหัวใจระตุกไปพร้อมๆ กัน ลำพังบอกแค่ว่าจะล่าฉลามก็น่ากลัวพอแล้ว แต่ไปถึงขั้นเจาะจงสายพันธุ์ ซึ่งเขาน่าจะรู้ดีกว่าบนโลกใบนี้ไม่เหลือเมกาโลดอนแล้ว ต่างจากแม่ผมที่รู้อย่างเหลืออยู่อีกสี่ตัว

ซึ่งสี่ตัวนั้นคือครอบครัวของพวกเขาเอง

“ผมรู้แค่ว่ามันเป็นสัตว์ที่สูญพันธุ์ไปแล้ว” แม่เหมือนเพ่งหาเสียงตัวเองเจอเลยเพิ่งตอบกลับ เขาระแอมเล็กน้อยพร้อมโบกมือไล่ผมอีกครั้งให้ไปจากตรงนี้ซะ “และการที่จะหามันมาได้คุณคงต้องย้อนเวลาไปไกลหน่อย”

“ไม่ต้องย้อนเวลาไปหรอก ผมมีสายข่าวที่ยืนยันได้ว่ามันยังมีชีวิตอยู่” เขายกยิ้มมุมปาก “แค่ต้องตามสืบให้รู้ว่ามันซ่อนตัวอยู่ไหน เพราะแบบนั้นผมถึงต้องการคุณ เขว่กัันว่าคุณเคยเป็นนักวิจัย”

“ตอนนี้ผมไม่ใช่แล้ว ผมเป็นแค่คนฝึกสัตว์ธรรมดา”

“แต่ฝีมือคุณยังไม่หายไปไหนหรอกจริงไหม และผมต้องการให้คุณมาฝึกสัตว์ให้หลังจากผมได้มันมา”

“คุณไม่มีทางได้มันหรอกเจมส์ ไม่มีวันที่จะได้”

“คุณเอาอะไรมามั่นใจ ?”

“...”

“ผมไม่ใช่พวกชอบคุยโวเท่าไรหรอก เธอเป็นว่าผมจะจับมันมาให้ดู” ดวงตาของเขาแสดงความร้ายลึก เขามองเลยแม่มาจับจองผม “แล้วคุณจะได้รู้ว่าโปรเจกต์นี้มันสำคัญแค่ไหน เชื่อเถอะว่าเมื่อถึงตอนนั้นคุณจะประทับใจจนอยากให้ผมจ่ายเงินให้”

“โทษที เผิดสัญญาผมรวยอยู่แล้ว” แม่ถอยห่างเพื่อบังผมให้พ้นจากสายตาเขา “และผมก็ไม่ใช่พวกที่ชอบไล่หาสิ่งที่ไม่ได้อยู่จริงบนโลกแล้วก็ไม่ชอบคนช่างเพ้อเท่าไร”

“ตอนนี้คุณอาจยังไม่เชื่อแต่อีกไม่นานคุณจะแปลกใจ”

“ก็หวังว่าจะมีวันนั้นได้”

“เตรียมตัวไว้แล้วกันคุณโซล :)” ว่าจบก็พ้นคว้นไส้แม่ผมก่อนจะหมุนตัวเดินกลับไปทางเก่า ทำเอารอนต้องวิ่งตามไปด้วยทิ้งให้แม่ผมยืนอยู่ตรงหน้า ตกตะกอนความคิดโดยมีผมอยู่ฉากหลัง ผมเคาะกระจกรั้งแม่ให้หันกลับมาคุยกัน ในตอนนั้นแม่ผมปากแน่น เขาทาบมือลงกับมือผมโดยมีกระจกกั้น

ดวงตาสีน้ำตาลฉายชัดถึงความกังวลที่มาพร้อมกับความจริงจัง

“ไม่ต้องกังวลไป เขาไม่มีวันได้ตัวพวกเราไปหรอก” แม่บอกเอาหน้าผากแนบกับกระจกเป็นการปลอบผมทั้งที่ผมไม่ได้กลัวอะไรทั้งนั้น กลับกันแล้วผมอยากจะฉีกกระจกหัวมันออกมา โยนลงบ่อฉลามให้ซากกรรไกรกัดกินร่างมันไม่เหลือแม้แต่กระดูก

ทว่าพอเห็นสายตาแม่ผมกลับต้องแนบหน้าผากซ้อนทับแทนคำพูด

ผมรู้ว่าแม่กำลังคิดอะไรอยู่ แม่กำลังเป็นห่วงและหาทางแก้ไข แม่เป็นฉากหน้ารับปัญหาตลอด ผมไม่อยากให้แม่แบกรับเลย แม่ควรใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย

แต่ในเมื่อปัญหาวิ่งเข้าไสม่ผมก็จะไม่ยอมให้แม่รับมันไว้

หากเราจะเดือดร้อน เราก็จะฝ่าฟันมันไปให้ได้

จะไม่มีใครสู้คนเดียวเพราะเราคือครอบครัวไง

ครอบครัวอิลเดนสัน ครอบครัวฉลามที่ทุกคนต้องหวาดกลัว

‘มันไม่ตายดีแน่ ผมสาบาน’

หลังจากตอนนั้นผมก็รีบขึ้นจากน้ำไปอาบน้ำก่อน แม่บอกให้ผมไปนั่งเล่นหรือเดินเล่นรอก่อนก็ได้หรือจะเรียกพ่อมารับ แต่ผมเลือกที่จะอยู่เป็นเพื่อนแม่มาก่อนเพื่อไ้แก่นั่นจะมารุ่นวายกับแม่อีก ที่สำคัญไปกว่านั้นผมต้องการข้อมูลว่าเขาคนนี้สามารถทำอะไรได้อีก

โดยเฉพาะเรื่องนามสกุลที่เหมือนกับคนที่ผมส่งข้อความคุยด้วยอยู่ตอนนี้

Daniel : ออสติน นายมีญาติอยู่ที่นี่หรือเปล่า

Austin : ?

เครื่องหมายคำถามอันเดียวสามารถแทนใบหน้างุนงงของเขาได้
แน่นอนว่าผมไม่รอช้าที่จะถามกลับไป

Daniel : เผอิญฉันเจอคนที่ใช้นามสกุลเดียวกับนายเลยสงสัย

Daniel : เห็นเขาบอกว่าเขามีลูกชาย

Daniel : ไม่แน่ใจว่ารู้จักนายหรือเปล่า

ข้อความถูกอ่านแล้วหากแต่ไม่มีการตอบกลับราวกับว่าอีกฝ่ายชะงัก
และไม่รู้ว่าควรจะตอบด้วยคำคำไหน ซึ่งผมก็ไม่ได้เร่งเขา ผมเลือกที่จะรอทั้ง
ที่ในใจร้อนรุ่มยิ่งกว่าอะไร ถ้าผู้ชายคนนี้เกี่ยวข้องกับออสตินอย่างที่ผมคิดไว้
เป็นไปได้ไหมว่าผลที่เขาได้มาจะมาจากผู้ชายคนนี้

Austin : ฉันว่านายคงเข้าใจผิด ฉันไม่มีญาติอยู่ที่นั่นะ

Daniel : แน่ใจหรือ เขาใช้นามสกุลเทอร์ย์สันนะ

Daniel : ชื่อเต็มคือเจมส์ เทร์ย์สัน เขาดูเหมือนกับตาแก่ใจเฒ่าที่รักโลก
ชะมัดเลย

“สกปรก”

ปิง !

“ที่นี้มันโศโครกชะมัด” ระหว่างที่ผมกำลังรอการตอบกลับ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงของใครบางคนสบถอยู่ไม่ไกลจากที่ผมนั่ง เวลานี้อยู่ด้านนอกอควาเรียมเป็นจุดที่ทุกคนสามารถมานั่งพักได้เพราะอากาศมันดีมาก ช้าด้านข้างยังเป็นป่อโชว์พวกโลมา แม่ผมกำลังทำการแสดงคู่กับพวกตัวน้อยที่น่ากินอยู่

ส่วนผมก็ออกมา นั่งแช่กับออสเตรเลียที่ตอนนี้ยังไม่ตอบกลับ พอได้ยินเสียงก่นด่าผมก็หันไปมองก่อนจะเจอกับไอ้ลุงบ้านั้น มันยืนสูบบุหรี่อยู่ไม่ไกลพ้นควันไปทั่วขณะที่เตะขยะที่พื้นใส่คนทำความสะอาด พอเขาจะกวาดไปทิ้งให้ก็เหยียบขยะซะงั้น

แยกแยะคือสะบัดรองเท้าไปมาเพื่อเขย่าขยะ

“พนักงานที่นี่ไม่รู้จักหน้าที่ของตัวเองหรือไง ไม่เห็นเหรอว่าขยะพวกนี้มันทำรองเท้าฉันเปื้อน”

“ขอโทษค่ะคุณท่าน” แม่บ้านก้มหน้าก้มตาขอโทษเขา ผมรู้ว่าหน้าที่ของเธอคือการทำทำความสะอาด แต่ทุกอาชีพมันก็คนเหมือนกันไม่ใช่หรือไงทำไมจะต้องทำเหมือนเขาเป็นซ้ำๆ ขนาดนั้น

แม่ผมสอนเสมอว่าทุกคนเป็นมนุษย์เหมือนกันและเราต้องให้เกียรติไม่ว่าเขาจะอยู่ตำแหน่งไหน มันเป็นการยากทางสังคม รวมถึงยังบ่งบอกว่าเราโตมาด้วยการหล่อเลี้ยงของสังคมยังไง ซึ่งเท่าที่ผมดูไอ้ลุงนี้แม่งโคตรสวะเลย มันไม่ควรเป็นคนใหญ่คนโตด้วยซ้ำ

จิตใจมันโคตรต่ำทรมานจนน่าเหยียดย่ำ เห็นแล้วผมก็รีบเก็บโทรศัพท์

“เซ็ดรองทำให้ฉัน”

“ไม่มีมือเหรอลุง”

“หืม ?” เจ้าของความร้ายกาจตวัดสายตามาสบผมที่เข้ามายุ่ง ยอมรับว่ามันไม่ใช่เรื่องของผมแต่ผมทนนั่งดูเฉยๆ ไม่ได้ “ลูกชายของไซลหนีชื่ออะไรนะ เดมาน ?”

“แดเนี่ยลต่างหาก นี่ลุงแก่มากจนจำชื่อคนอื่นไม่ได้เลย ?” ผมเลิกคิ้ว ยีวนกวนประสาทผิดกับเขาที่กระซิบสูญปราชัยตามองผมไม่ต่างจากขยะชิ้นหนึ่งที่เขาเตะใส่พนักงาน

“ฉันจำชื่อเฉพาะคู่ค้าเท่านั้น ไม่ได้สนใจเด็กปากไม่สิ้นกลืนน้ำนมเหรอก”

“ผมก็ไม่ได้อยากสนใจลูกหรอกนะ ถ้าลูกไม่ได้มาทำตัวเลวๆกับผม และตอนนี้ยังทำเลวกับคนอื่นอีก ลูกนี้มีจิตสำนึกบ้างไหมเนีย ?”

“หยุด” ลูกยกมือห้ามบอด้การ์ดเขาที่ทำท่าจะเข้ามาหาเรื่องผม ก็เป็นปกติขององค์กรรักซ์ที่ต้องพิทักษ์เจ้านาย ติดแค่ถ้าผมมีเจ้านายแบบนี้ผมจะกัदनายตัวเองให้เลือดสาด อย่างน้อยผมก็ถือคติว่าไม่รับใช้คนปากหมาที่ไม่เห็นค่าความเป็นคน “ไม่ต้องไปยุ่งกับเขาหรอก เดี่ยวเราจะมีปัญหากับหุ้นส่วนซะเปล่าๆ”

“นี่ลูกรู้จักเกรงใจคนเป็นด้วยหรอ ผมนึกว่าลูกไม่มีสามัญสำนึกต่างหาก”

“เธอเองก็ปากเก่งดีเหมือนกันหนิ คงจะได้แม่มาเยอะละสิท่า”

“จะได้ใครมาก็ไม่สำคัญหรอกลูก ที่สำคัญคือเรามาเคลียร์เรื่องคราวที่แล้วดีกว่า ลูกติดค้างคำขอโทษผมอยู่นะ”

“ติดค้าง ?” เขาทวนคำนั้น “ฉันไปติดค้างตอนไหนกัน”

“ก็ตอนที่ลูกเกือบขับรถชนผมไง อย่ามาทำเป็นลืมนะ !” ผมเริ่มขึ้นเสียงดัง “และวันนี้ลูกยังมาแตะโลมแม่ผมอีก หลายกระทิงเลยนะลูก”

“ฉันไม่เห็นว่ามันจะผิดตรงไหนและคำขอโทษเหมาะกับคนที่สมควรได้รับมันเท่านั้น”

“นี่ลุงไม่สำนึกเลยหรือไงกัน คิดว่าตัวเองใหญ่มากนักหรือไง ?”

“จะบอกอะไรให้ นะไอ้หนู หุบปากเน่ๆของแกแล้วกลับไปดูदनมแม่ซะ”

“!!!”

“ถ้าแกยังไม่เลิกเห่าฉันจะไม่ใจดีแล้วนะ ความอดทนฉันมันต่ำ” เขาขู่ผมใช้ดวงตาทรงอำนาจกดผมให้หมอบต่ำ เสียดยที่ผมยังคงแข็งกร้าวยืนหยัดอยู่สู้หน้าเขา นั่นทำให้คนโตกว่าอย่างก้าวเข้ามาใกล้ เขาเหยียดยืมวางมวดคนโตคนใหญ่ “แต่ถ้าแกเอามาแม่มาแลกฉันจะพิจารณาใหม่ก็ได้”

“อะไรนะ !”

“เพราะแม่แกนะโคตรน่าสนใจ เห็นเมื่อก่อนเขาว่าชอบนอนกับผู้ชาย”

“...!!!”

“ตอนนี้ยังชอบอยู่ไหม ฉันเป็นคู่นอนให้ได้...”

ผัวะ !

“ไอ้เศษสวะ ! ถ้าวันนี้ฉันเอาเลือดปากแก่ออกไม่ได้ อย่ามาเรียกฉันว่าแดเนียล อิลเดนสัน !”

ทันทีที่มันพูดประโยคนั้นออกมา เลือดทั้งร่างก็พุ่งขึ้นหน้าผมพาให้ผมง้างหมัดต่อยไอ้แกปากหมาไปหนึ่งทีส่งผลให้มันล้มลงก่อนที่ผมจะตามไปคร่อมทับ กระชากคอเสื้อมันมาต่อยอีกครั้งด้วยความโกรธเกินจะทานไหว ลำพังแค่มันด่าผมผมก็โกรธจะเป็นจะตาย แต่นี่มันลามปามแม่ผมด้วยใจ

คิดว่าผมจะยอมได้หรือ !

“ไอ้สารเลวเอ๊ย !”

“อีก ! จัดการมันสิวะ !” พอโดนชดสองหมัดไอ้ลูกนั่นก็สั่งคนของมันให้มากระชากผม แน่نونว่าพอโดนกระชากออกผมก็ผลักลูกน้องมันทั้งสองคน แล้วยกขาถีบมันให้ล้มลง ต่อยหน้าอีกคนให้ล้มไปตามๆกัน แม่บ้านที่เห็นเหตุการณ์วิ่งหนีเสียงดังลั่น เสียหายที่ผมไม่ได้สนใจอะไรทั้งนั้น

ผมตามมากระชากคอเสื้อไอ้ลูกนั่นอีกครั้ง ง้างหมัดต่อยหน้ามันจนเลือดกบปาก

มันพยายามดันผมออก พวกลูกน้องมันก็มาดิงผมอีกครั้ง คราวนี้ผมเลยกระโดดตะเข้าที่ก้านคอของพวกลูกกระจอกมัน

“อีอกซ์ !”

เป็นฉลามก็เรียนศิลปะป้องกันตัวมานะเว้ย !

“กรีดดด !”

“หยุดนะ ! หยุดเดี๋ยวนี้ !”

“อย่ามายุ่ง !” ผมตวาดยามที่เข้ามาห้าม เวลานี้สนใจแค่ชัตหน้าไอ้ลุง
พีนกามันนั่นเท่านั้น ผมสลัดเขาออกตรงมาขยำคอเสื้ออีกฝ่าย ลูกน้องที่เกะกะ
ผมก็ถีบมันล้มลงหมด ไอ้แกนี่ก็โคตรปากเก่งพอเอาเข้าจริงกลับไม่มีฝีมือ
อะไรเลยทั้งนั้น

แค่จะหลบหมัดผมมันยังทำไม่ได้เลยสักครั้ง ข้ายังถ่มเลือดลงพื้นเป็น
การกว่นประสาทกัน

“หี มีน้ำยาแค้นีเองหรือ ?”

“ไอ้เวร !” ผมด่าลั่นไม่สนใจว่าตอนนี้จะกลายเป็นเด็กรังแกคนแก่หรือ
เปล่า รู้แค่ที่ผมยอมให้มันมาหยาบศักดิ์ศรีแม่ของผมไม่ได้ แม่ผมอยู่สูงเกิน

กว่าจะให้คนแบบนี้มาอยู่มั่ว ยาม ผมจ้างหมัดต่อยหน้ามันอีกครั้ง เอาเท้าเหยียบ
อกจนรอยเท้าขึ้นเป็นรอยเท้าดำ “ขอโทษแม่ฉันซะไ้แก่บ้ากาม !”

“ไม่ อีก ฉันไม่ได้พูดอะไรผิดนี่นา”

“พูดผิดสิ แกดูถูกแม่ฉัน !”

“เรื่องนี้ใครเขาก็รู้กันต่างหาก แกนั่นแหละยอมรับความจริงไม่ได้”

“หนอย !”

“หรือว่าแกก็อยากเคลมแม่ตัวเองเหมือนกันหรือไง ก็ไม่แปลกหรอก
นะ แกมันลู้กรับมาเลียง” จนถึงตอนนี้มันก็ยังไมยอมสำนึก ซ้ำยังมายั่ววนผม
จนแทบทนไม่ไหว นาที่นั้นผมอยากลากมันลงทะเลถ้าไม่ติดว่าแถวนี้ช่าง
ห่างไกล ทำได้แค่เหยียบอกมัน กระชากเนคไทที่มันใส่เพื่อให้มันอึดอัด
หายใจไม่ออก

เจ้าตัวถมเลือดออกมาอีกครั้ง กลืนคาบเลือดกระตุ้นสัญชาตญาณนัก
ล่าของผม ดวงตาสีสวดยฉายความกรุ่นโกรธ ผมเผยฟันฉลามออกมาเช่นคน
ทนไม่ไหว

ในหัวผมบอกแล้วว่าต้องฆ่ามัน ฆ่ามันให้ตาย

สัญชาตญาณในร่างบอกให้ผมอ้าปากโน้มตัวลงไป จินตนาการถึง
เนื้อของคนใจร้ายและหยาดเลือดที่จะคละคลุ้งอยู่ในปาก พร้อมกับเสียง
โหยหวนของคนที่เจ็บปวดกับความตายที่ได้รับมา ภาพที่เห็นแปดเปื้อนไป
ด้วยสีแดงฉานแสดงให้เห็นว่าผมนะ...

กำลังเข้าสู่ร่างฉลามในคราบคน

และในนาทีที่ผมจะกัดมันนั้น จู่ๆ เสียงใครบางคนก็ดังขึ้น

“แดเนียล อย่า !”

“!!!!”

หมับ !

“หยุดนะลูก !” ผมหันขวับไปมองเจ้าของเสียงก่อนจะเห็นแม่ที่วิ่งหอบ
มาหา ดวงตาของแม่เต็มไปด้วยความตกใจเคล้ากับความห่วงใยที่ส่งผ่านมา
มือเล็กรีบดึงผมออกมาจากร่างของเจมส์ เทรย์สันที่ยกยืมเหยียดหยามทั้งที่
สภาพตัวเองไม่น่ายืมได้

ในตอนนั้นผมหุบปากลง มือของแม่วิ่งผมไปกอดไว้ กดหน้าลงฝังกับ
บ่าของเขาคล้ายต้องการให้ผมสงบสติประสาทญาณที่กระจายออกไป

“ใจเย็นคนเก่ง ใจเย็นไว้ ควบคุมมันให้ได้”

“แม่...แม่ครับ”

“ไม่เป็นไร แม่อยู่ที่นี่” เสียงของแม่สั้นไปหมด ผมเพิ่งสังเกตว่ามีคนยืน
มองดูเราเยอะมาก ต่างคนต่างซุบซิบนินทา ปราชัยตามองผมราวกับว่าผมคือ
อาชญากรข้ามชาติยิ่งงวยงงนั้น แน่ละภาพที่พวกเขาเห็นคือผมกำลังต่อยคน
แก่กว่าถึงอายุน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับแม่ผมก็ตาม

แต่อีกฝ่ายไม่มีโอกาสได้สวนกลับแถมผมยังจัดการลูกน้องเขาจน
หมดสภาพ

แรงมนุษย์มันจะสู้แรงเมกาโลดอนได้ไง แค่วางมนุษย์ร่างเดียวพวก
เขาก็ล้มผมยกแล้ว นี่ผมมีแรงของฉลามมาร่วมด้วย เขาก็ต้านยากเข้าไป
ใหญ่ สิ่งที่เขาทำได้คือใช้คนดูเป็นอาวุธทิ่มแทงผมไป

“นี่มันเรื่องอะไรกัน ทำไมลูกถึงไปต่อยเขาได้”

“มันว่าแม่ มันดูถูกแม่ครับ” ผมฟังพยายามใจเย็นลงจนพันธุลามหายไ้ไป “ผมโกรธมาก ผมยอมไม่ได้ ผมไม่ยอมให้ใครหน้าไหนมาว่าแม่ทั้งนั้น”

“ว่าแม่เหรือ เขาดูถูกแม่ว่าไงกัน”

“คุณคงไม่เชื่อคำพูดของเด็กที่ทำร้ายคนโตกว่าหรอไ้ไหมนะ”

“เจมส์”

“เพราะถ้าคุณเชื่อมั่นแสดงว่าคุณไม่สนใจสิ่งที่คุณทำกับผมเลย” เจมส์ที่ถูกพุงลูกขึ้นมาสื้ยมแม่ผม ดวงตาเขาฉายความโกรธหากแต่ไม่หนักหน่วงเท่าความท้่าทาย “ผมจะแจ้งความจับลูกชายคุณโทษฐานทำร้ายร่างกาย”

“งั้นฉันก็จะแจ้งตำรวจว่าแกว่าร้ายแม่ฉันเหมือนกัน !”

“แดเนี่ยล พอที” แม่ปราม “ผมว่าเราเข้าใจผิดกันไ้ใหญ่แล้ว เจมส์คุณไปโรงพยาบาลก่อนเถอะแล้วเราค่อยมาเคลียร์กัน ผมจะพาคุณกลับบ้าน”

“ถ้าพากลับก็อย่าลื้มล้่ามไ้ไ้ละ เพราะลูกชายคุณนะชอบเห้่า”

“อะไรนะ ?”

“และมันก็ยังเป็นพวกกับความจริงไม่ได้ ทำเอาผมสงสัยเลยว่าคุณ
เลี้ยงมันมาอย่างไร เลี้ยงด้วยคำพูดหรือว่าเลี้ยงทิ้งขว้างมันถึงทำตัวไร้มารยาท
กับใครต่อใคร”

“...”

“สว่แบบนี้สมควรตาย ลูกชายคุณควรใส่ตะกร้อ...”

ผัวะ !

“คนเดียวที่สมควรใส่ตะกร้อคือคุณ รีบไปหาหมอก่อนที่ผมจะ
โยนคุณลงบ่อฉลาม เจมส์”

แม่ต๋อยเขาว่า...

ฉลามร่อนรัก 13 : มันไม่จบแค่ตรงนี้

ผมถึงกับอ้าปากค้างไปเลยเมื่อเจอฉากที่แม่ต๋อยเจมส์จนหายหลัง ไม่คิดว่าผู้ชายตัวเล็กๆ อย่างแม่จะแรงเยอะขนาดนั้น ไม่รู้ว่าส่วนนี้มาจากที่ผมต๋อยเขาไปแล้วด้วยหรือเปล่า พอแม่ต๋อยอีกครั้งเขาถึงได้หายไปให้ลูกน้องรับได้ง่ายๆ

รู้แค่ว่าพอต๋อยเสร็จแม่ก็สวนกลับไป นั่นแสดงให้เห็นว่าแม่โกรธขนาดไหนที่ไอ้เวรนั้นมาพูดจาเหยียดหยามใส่เราทั้งสอง ผมเดาว่าแม่คงไม่ได้สนใจที่เขาว่าแม่หrok แต่น่าจะหงุดหงิดที่เขาด่าผมมากกว่าเหมือนกับที่ผมโกรธตอนมันลามปามแม่ผมนั่นแหละ

นี่แหละครอบครัวอิลเดนสัน หยามเราได้เราไม่ว่าแต่อย่ามาหยามคนในครอบครัวเรา

เราไม่ยอม !

“นี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นกันเนี่ย !?” เสียตายที่เราไม่ได้เล่นงานกันต่อ เพราะลู่ๆ รอนก็วิ่งเข้ามาขัดขวางบทสนทนาไว้ ใบหน้าของเขาตื่นตระหนก มองหน้าแม่ผมกับเจมส์สลับกันไป “โซล คุณทำอะไร ?”

“ผมแค่ปกป้องลูกชาย”

“หา ?”

“และผมยินดีจ่ายค่าทำจมูกใหม่ให้เขา” แม่ชี้ไปทางเจมส์ที่กุมจมูกตัวเองที่เลือดออกอย่างหนัก แค่ตอนโดนผมต่อยหน้าเขาก็ยับพอแล้ว พอโดนหมัดแม่ก็ยิ่งหนักเข้าไปใหญ่ เขาดูมึน ดวง น่าสมเพชยิ่งกว่าอะไร “เอาไว้คุณส่งบิลตามไปให้ผมนะ ผมจะพาลูกชายกลับบ้านก่อน”

“เดี๋ยวก่อนนะไซล ผมงงไปหมด”

“ถ้าคุณไม่อยากฟังคำโกหกก็ไปเปิดกล้องวงจรปิดดูนะรอน ผมคิดว่าให้ภาพน่าจะเป็นหลักฐานชั้นดีที่สุด” แม่ไหวไหล่แล้วเดินมาโอบไหล่ผม ทำเหมือนผมเจ็บหนักทั้งที่ผมไม่ได้เป็นอะไรเลย “หรือถ้าภาพมันเล่าเรื่องไม่ได้ก็ค่อยมาคุยกัน เราสองคนแม่ลูกยินดีให้การกับตำรวจทุกอย่าง”

“...”

“ขอแค่คุณอย่าเชื่อคนง่ายก็พอและฝากส่งสอนคู่ค้าของคุณด้วย”

แม่ปรายตาไปมองเจมส์

“ว่าอย่ามาว่าลูกชายผมอีกเพราะถ้ายังมีเหตุการณ์แบบนี้อีก มันจะไม่จบแค่
หมัดเดียวเหมือนวันนี้”

“โซลคุณคิดจะทำอะไร ?”

“ผมทำได้ทุกอย่างเพื่อให้ครอบครัวผมปลอดภัย”

“...”

“จำใส่หัวไว้อย่ามาลองดีกับครอบครัวผมอีก ขอตัวนะรอน” ว่าจบแม่ก็พาผม
ออกมาจากตรงนั้น ท่ามกลางคนมากมายที่ให้ความสนใจเหตุการณ์นั้น ที่
จริงเรามีพยานด้วยนะ แม่บ้านคนนั้นเฝ้าอยู่ที่ว่าเธอจะยอมเล่าความจริงหรือ
เปล่า ไม่ใช่ว่าเจมส์จะแอบไปยึดเงินที่หลัง

แต่ด้วยความที่แม่ผมก็ทำงานให้รอนมานาน ผมว่ายังไงเขาก็น่าจะ
เข้าใจเราบ้าง แต่ถ้ามันไม่เป็นแบบนี้ก็แสดงว่ารอนไม่มีความยุติธรรม

ไม่ก็สนใจผลประโยชน์มากกว่าลูกทิมของตัวเอง

ปัง !

ประตูรถปิดลงก่อนที่แม่จะขึ้นฝั่งคนขับ ก่อนมาแม่ให้ผมล้างมือให้
เรียบร้อยซะ จะได้ไม่มีเลือดมารบกวนสัญชาติญาณอีก ตลอดทางกลับบ้าน
แม่เอาแต่เงยบคัล้ายกับว่าเขากำลังครุ่นคิด ผมก็ไม่ได้ปริปากพูดอะไรเลยสัก
นิด รู้แค่ว่างานนี้ตัวเองน่าจะรับศึกหนัก

ความใจร้อนของผมนำมาซึ่งปัญหา แต่ว่ากันตามตรงผมไม่เสียใจ
เลยนะ กลับกันแล้วผมอยากซัดมันมากกว่านี้ต่างหาก ที่มันเจอมันยังน้อย
เมื่อเทียบกับสิ่งที่มันพ่นออกมา

คนอย่างเจมส์ เทอร์รี่สินะ...

กลัวจะกระชากลิ้นออกมาแล้วกัดคอให้แห้วงไปเลย

“เจ็บหรือเปล่าตัวแสบ”

“หืม...ครับ ?” ผมชะงักเมื่อความคิดถูกขัดด้วยคำพูดของแม่หลังจาก
เจ็บไปนาน แม่มองตรงไปที่ถนนมีเหล่มามองมือผมที่แดงตรงข้อนิ้วเพราะ
ไปต่อยกับคนอื่นมา “ผมไม่เป็นไรครับแม่ ผมไม่ได้โดนพวกมันสวนกลับ
หรอก”

“แล้วมีลูกสะ ?”

“ไม่เจ็บเท่าไรหรอกครับ สองสามวันก็หาย”

“เดี๋ยวกลับไปแม่เอน้ำแข็งประคบให้”

“ผมทำเองก็ได้”

“...”

“แม่กำลังเครียดอยู่ใช่ไหมครับ” แม่ไม่ตอบหากแต่ถอนหายใจซ้ำๆ คลายความกังวลที่สะสมอยู่ ถึงเราจะคุยกันได้ทุกเรื่อง แต่บางทีแม่ก็เลือกที่จะเก็บความหนักใจเอาไว้ ผมเข้าใจว่านิสสัยแม่คือต้องเข้มแข็ง ต้องแบกรับภาระเพราะตัวเองเป็นคนรับหน้า

แต่ตอนนี้แม่ไม่จำเป็นต้องเก็บกดเลยนี้น่า ถึงผมจะช่วยอะไรไม่ได้มาก

ผมก็เป็นผู้ฟังที่ดีนะ

“เรื่องที่ผมเกือบฆ่าเขาน่ะเหรอ” ผมเลียปากนิสสัยเดียวกับแม่ที่เกิดขึ้นเวลาตัวเองประหม่า “ผมไม่รู้ตัวเองเลยว่าเกือบทำ ตอนนั้นคิดแค่ว่าต้องจัดการมันเท่านั้น”

“มันเป็นสัญชาตญาณ”

“...”

“พ่อของลูกก็เคยเป็น” แม่พูดโดยไม่สบตาผม “กว่าจะควบคุมได้ก็ใช้เวลานาน ยิ่งช่วงวัยรุ่นมันยิ่งคุมยากเพราะฮอร์โมนมันกำลังพลุ่งพล่าน แม่ก็เข้าใจ”

“แต่แม่ก็เป็นห่วงใช่ไหม”

แม่เงียบไป

“ผมทำเรื่องเดือดร้อนให้แม่แล้วสิ” ผมพูดเสียงแผ่ว ดวงตาหลุบลง ขณะที่แม่เ้มปากตัวเองแน่น ผมรับรู้ว่ามีแม่กำลังสั่น เขาเอื้อมมือมาจับมือผมแล้วบีบเบาๆ เหมือนให้เข้มแข็งไว้ นานที่นั่นผมเลยเงยหน้าไปสบตาก่อนจะเห็นความสั่นไหว แม่แสดงออกชัดเจนเลยว่ากลัวยิ่งกว่าอะไร

แม่เหมือนจะร้องไห้

“แม่ครับ”

“ทุกอย่างต้องเรียบร้อย เชื้อแม่สิ” เขาพยายามฝืนยิ้ม “แม่จะไม่ยอมให้เขาเอาตัวลูกไป”

“เขาเอาตัวผมไปไม่ได้หรอกครับ ผมจะอยู่กับแม่ตลอดไป”

“แม่แค่พูดเพื่อไว้”

“...”

“แม่รักลูกมากนะแดน” แม่บอก “ทั้งลูกและพ่อสำคัญกับแม่มาก แม่จะไม่ยอมให้ใครมาพรากพวกลูกไปไหนทั้งนั้น เราจะต้องอยู่ด้วยกัน”

“แม่...”

“**แม่สาบาน**” คำสั้นๆ ที่ทำให้ผมต้องเผลอเข้ากอดแม่ แม่ไม่ว่าผมเลยที่ก่อเรื่องกลับกันยังมาให้กำลังใจผม บางทีแม่คงคิดว่าผมรู้ตัวดีว่าทำอะไรลงไป และต้องเตรียมใจยอมรับให้ได้ว่าผลลัพธ์ที่จะตามมามันจะย่ำแย่แค่ไหน ผมเชื่อว่าเจมส์จะไม่ปล่อยเราไปง่ายๆ เขาดูหมายหัวเราไว้แล้วโดยเฉพาะกับแม่ที่เขาดูให้ความสนใจ

หลังจากนี้มันจะต้องมีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมายและในตอนที่ผมกอดแม่ไว้ จู่ๆ โทรศัพท์ก็สั่นเข้าให้

เสียงข้อความดังขึ้นพาให้ผมหยิบมือถือขึ้นมาดูเผื่อว่าพ่อจะส่งอะไรมาให้ พลันผมก็ชะงักเมื่อสิ่งที่ผมได้อ่านไม่ใช่สิ่งที่ผมคิดไว้ หากแต่เป็นคำตอบจากคนที่ผมฝากคำถามไป

คำตอบจากเพื่อนใหม่

Daniel : ชื่อเต็มคือเจมส์ เทอร์รี่สัน เขาดูเหมือนตาแก๊งเง่าที่รักโลก
ชะมัดเลย

Austin : อย่าไปยุ่งกับเขานะ อยู่ให้ห่างจากเขาไว้

Austin : เขาเป็นตัวอันตราย

Daniel : เขาเป็นใคร ?

ผมพิมพ์ตอบกลับไป

Austin : เขาเป็นคนใจร้าย

Austin : เขาเป็น...พ่อเลี้ยงของตัวเอง

WHAT THE HELL !?

“พ่อเลี้ยงหรือ ?”

“มีอะไรหรือเปล่าแดเนียล ?”

“อะ ! เปลา่ครับไม่มีไร จอร์จี้แค่ส่งข้อความมานะครับ” ผมกลับ
เกลื่อนไม่บอกความจริงก่อนจะรีบเก็บโทรศัพท์แล้วกดแม้อย่างเก่า ทำ
เหมือนว่าผมมีอะไรเกิดขึ้นทั้งที่ในหัวกำลังปวดหนัก จากตอนแรกที่คิดว่าเป็น
เครือข่ายติหรือคนรู้จักของออสติน ตอนนีกลับได้รู้ความจริงว่าอีกฝ่ายเป็น
พ่อเลี้ยงของเพื่อนใหม่

งั้นก็มีสิทธิ์ที่ผู้ชายคนนี้จะฝากแผลไว้บนเรือนกาย ผมเดาจากนิสัย

ดูเหมือนผมจะเจอชิ้นเนื้อใหญ่เข้าแล้ว

แม่พาผมมาส่งบ้านก่อนจะเล่าเรื่องทุกอย่างให้พ่อทั้งสองฟัง แนนอน
ว่าพวกเขาหัวร้อน แทบจะตรงดิ่งไปฆ่าเจมส์ซะตอนนั้น ติดแค่แม่ห้ามไว้
ทัน ถ้าปล่อยให้พ่อไปจัดการมีหวังเราได้กลายเป็นข่าวหน้าหนึ่ง ถ้าฟังแค่สิ่ง
ที่ผมทำไปก็ทำให้เราเดือดร้อนมากพอแล้ว ผมไม่อยากให้แม่ต้องเหนื่อยใจ
อีก

เพราะงั้นแม่จึงขอสั่งให้พวกเราอยู่บ้าน พยายามอย่าออกไปถ้าไม่
จำเป็น รอให้ข่าววันนี้ซาลงก่อน ไม่อย่างนั้นเราอาจถูกจับตามองหนักกว่า
เก่า แม่ส่งข้อความไปบอกรอนว่าจะไม่ไปทำงานสักพัก อ้างว่าเจมส์คงไม่
อยากเห็นคนขัดหูขัดตา อีกส่วนคือแม่ต้องไปติดกับอาโนเอลให้ตรวจสอบเรือ
ทุกคันในน่านน้ำ

ไม่มีทางที่ใครจะจับเรือหลุดรอดสายตาของอาไปได้

ส่วนผมหลังจากที่ได้รับรู้ปัญหาหลายๆอย่างก็เริ่มคิดว่าจะเอาอย่างไร

อย่างแรกคือรอคนในบ้านหลับแล้วค่อยๆ เ็นจักรยานออกไป ตรงไปยังสถานที่ที่ปักหมุดเอาไว้

ก็อกๆ !

“แดเนี่ยล ?”

“ออสติน” ผมเรียกชื่อเจ้าของห้องที่ตัวเองเคาะประตูเรียกตอนที่ยังคืน เจ้าตัวยังอยู่ในชุดปกติราวกับว่าวันนี้เขาจะไม่นอนหลับ “โทษที่ที่มาตอนนี้ แต่ขอคุยด้วยหน่อยได้หรือเปล่า”

“แต่มันดีมากแล้วนะ พ่อแม่นายจะเป็นห่วงเอา”

“พ่อแม่ฉันหลับแล้วและฉันจะกวนนายไม่นาน”

“ ... ”

“ขอเข้าไปได้ไหม ห้องนายนะ”

“...”

“สัญญาว่าจะแค่คุย” ทำไมรูปประโยคมันดูแปลกๆ แต่ผมก็ตั้งใจมาคุยกับเขาจริงๆ นี่น่า และที่ต้องย้ำเพราะออสตินดูไม่ค่อยสบายใจเท่าไรหรอก เขาเอาแต่หลบตา มองซ้ายมองขวาเหมือนดูว่ามีคนตามมาหรือเปล่า แน่ใจว่าไม่มีตลอดระยะทางผมสังเกตอย่างดีว่ามีคนตามมาไหม ไม่ลืมเดินวนรอบหอพักเพื่อดูด้วยว่าใครน่าสงสัย ซึ่งวันนี้มันดูปลอดภัย

ไม่แน่ใจว่าเป็นกลลวงหรือเปล่า

“จะคุยเรื่องนั้นใช่ไหม ?”

“พ่อของนาย”

“พ่อเลี้ยง” ออสตินแก้คำ “เข้ามาสิ ห้องอาจจะรกหน่อยนะ”

“ไม่เป็นไร ฉันเองก็มากะทันหัน มันมีหลายอย่างกวนใจฉัน”

“เขาทำร้ายนายหรือ” คำถามนั้นดังไล่หลังประตูปิด ผมก้าวเข้ามาในห้องของออสตินที่ไม่ได้รกรกอย่างที่เขาคิดไว้ ทุกอย่างดูเป็นระเบียบและไม่ค่อย

มีอะไร รวากับว่านี่เป็นที่พักพิงชั่วคราวเขาเลยไม่ตกแต่งอะไรมาก หน้าซ้ำห้องยังค่อนข้างมืดสมกับเขาที่ชอบเก็บตัวไม่ยุ่งกับใคร

มีห้องแยกอีกห้องเดาว่าเป็นห้องนอนที่ติดชิดกับห้องอื่นใด ออสตินพาผมมาที่โซฟา ให้ผมทิ้งตัวลงนั่งขณะที่ผมคิดหาคำตอบให้

“ทางคำพูดนะ” ผมตอบไปแบบนั้นเพราะเจมส์ไม่ได้ทำร้ายร่างกายผม มีแค่ผมที่จัดการเขาและปิดท้ายด้วยหมัดของแม่ผม “เขาพูดจาไม่น่าฟัง”

“เขาเป็นแบบนี้แหละ เป็นมาตลอด” ออสตินหลุบตาต่ำ แหวตาของเขาดูเศร้าสร้อยทำเอาผมต้องจับตามอง “ฉันขอโทษแทนเขาด้วย”

“ขอโทษแทนเขาทำไม นายไม่ควรมารับกรรมแทนเขา” ผมย่นคิ้วใส่ “เขาทำผิดเขาก็ต้องรับผิดชอบการกระทำ นายไม่จำเป็นต้องมาขอโทษฉันแทนเขา”

“ฉันแค่คิดว่ามันเป็นคำที่สมควรพูดที่สุดในตอนนี้” คำพูดของออสตินทำผมชะงัก เขาเลื่อนสายตามามองมือผมที่ยังคงมีความบอบช้ำจากเหตุการณ์เมื่อตอนกลางวันอยู่ ถึงแม่จะเอาน้ำแข็งมาประคบให้ ทว่าร่องรอยการต่อสู้มันก็ไม่ได้หายไปไหนวันเดียว “มีोनาย...เจ็บเพราะเขาเหรอ ?”

“ช่างมันเถอะ” ผมตอบปัด “ฉันแค่อยากรู้ว่าทำไมนายถึงไม่เคยพูดเรื่องของเขา เพราะเขาใจร้ายกับนายจนทำให้นายกลัวที่จะพูดหรือเปล่า”

“เรื่องนั้น...มันพูดยาก”

“ออสติน”

“ฉันจะไปหายามาทาแผลให้นายนะ” เจ้าตัวหลักเลี้ยงที่จะพูด ทำท่าจะลุกเข้าไปในห้องนอนทว่าผมกลับรั้งแขนเขาไว้ มือหนาจับข้อมือเล็กโอบล้อมจนมิดถึงได้รับรู้ความสั่นไหว ออสตินชะงักเขาเพื่อนหน้าหน้านี้ต่างจากผมที่ลุกขึ้นยืน ปิดกั้นไม่ให้เขาหนีไป “แดเนี่ยล ปล่อย...ปล่อยมือฉัน”

“ฉันรู้ว่านายกำลังจะหนีฉัน”

“ฉันแค่จะไปหายามาทาให้”

“แล้วทำไมนายถึงต้องตัวสั่นขนาดนี้” ร่างเล็กเหม่อปาก ตัวเขายังสั่นขึ้นอีก “ฉันทำให้นายกลัวเหรอ”

“เปล่า ไม่ใช่” เขาส่ายหน้า “ไม่มีอะไรทั้งนั้น”

“เสียงนายสั่น”

“ฉัน...”

“นายกำลังปิดบังฉัน”

“...”

“นายกัลวอะไรอยู่ออสติน” ผมว่าตัวเองก็พูดเสียงปกติหากแต่กลับแฝงไปด้วยความห่วงใยมากกว่ากดดัน ผมใช้ปลายนิ้วที่จับข้อมือเขา ถูเบาๆ ที่รอยแผลเป็นที่เขาไม่เคยพูดถึงที่มาให้ฟัง เพิ่งสังเกตว่าวันนี้ออสตินใส่แค่เสื้อแขนยาวเท่านั้น ไม่ได้สวมสูทเหมือนทุกครั้งที่เราเจอกันข้างนอก

ผมขยับไปยืนตรงหน้าเขา มองดูคนที่ก้มหน้าหนี มือผมยังคงจับเขาไว้เช่นเดิมก่อนที่จะกำมือแน่นคล้ายสะกดกลั้นอะไรไว้ ผมไม่ได้คาดคั้นเขา ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมตัวเองไม่อารมณ์ร้อนเหมือนก่อนหน้านี้ กลับกันแล้วพอเห็นเขาเป็นแบบนี้ผมก็ยิ่งอยากถนอมเขาให้มาก

มากจนผมคิดว่าตัวเองคงอ่อนโยนกับใครไม่ได้เท่านี้แล้ว

“บอกฉันมาเถอะ” ผมไม่รู้ตัวเลยว่าเอื้อมมือไปแตะแก้มออสตินตั้งแต่เมื่อไหร่ ข้ายังพยายามเชยคางเขาให้สบตากัน ความตลกคือออสตินเหมือนจะตกใจในการกระทำ ทว่าเขากลับยอมเงยหน้ามาสบตากันให้ผมได้เห็น นัยน์ตาสีฟ้าสวยที่มีน้ำตาเอ่อคลอเบ้า

และพอเขาจะพริบพริบตาใส่พวกนั้นก็รินรดฝ่ามือผม ความอุ่นร้อนมาพร้อมกับความหวาดหวั่น ออสตินกำลังพังทลายกำแพงที่ปกป้องเขา

“เขา...เขาหาฉันเจอแล้ว” คำตอบแรกหลุดออกมาตามด้วยการกัดปากจนห้อเลือด “เขารู้แล้วว่าฉันอยู่ที่นี้”

“ฉันไม่เข้าใจ”

“เจมส์” เขาพูดซื่อตาแก่นั่น “เขาล่าตัวฉันอยู่”

ผมขมวดคิ้วพยายามปะติดปะต่อกับสิ่งที่อีกฝ่ายพูด หากแต่ไม่รู้ว่าเขาพูดน้อยเกินไปหรือสมองของผมไม่สั่งการเลยรู้สึกเข้าใจยากกว่าเก่า เขาเป็นลูกชายของเจมส์ไม่ใช่เหรอ ถึงจะเป็นลูกเลี้ยงก็เถอะทำไมต้องล่าตัวออสตินด้วยล่ะ

“ทำไมเขาต้องล่านายล่ะ”

“เพราะฉันรู้เรื่องไม่ดีของเขา เรื่องที่ไม่ดีมากๆ”

“เรื่องอะไร?”

“ฉันบอกไม่ได้ ถ้าบอกไปเขาจะตามล่านาย”

“เขาไม่ล่าฉันหรอก เชื่อฉันสิ” ผมเกลี้ยเส้นผมที่ลงมาปรกหน้าเขาไปทัดหูให้ ไม่บอกความจริงว่าเรื่องที่ผมทำวันนี้ก็ทำให้เขาพร้อมที่จะล่าตัวผมแล้ว “ฉันอยากรู้เกี่ยวกับนายมากกว่านี้ เล่าให้ฟังฉันทั้งหมดหน่อยได้ไหม”

“นายไม่กลัวหรือไง เขาเป็นคนที่ร้าย”

“ฉันไม่กลัวและฉันจะปกป้องนาย”

“แดเนี่ยล”

“ไวใจฉันสิ เชื่อใจฉันนะออสติน” ผมยืนยันคำเดิมที่ไม่รู้ว่าพูดกับเขามากี่รอบแล้ว รู้แค่ว่ามันมีอิทธิพลกับอีกฝ่ายทุกครั้ง เขามักจะประหม่า คิดหนัก ทว่าสุดท้ายก็จะยอมรับผม แน่นอนว่าผมไม่เจาะเข้าประเด็นเลย ผมค่อยๆ ตะล่อมเหมือนตอนล่าเหยื่อ

ผมจะต้อนจนกว่ามันจะจมมุดแล้วค่อยตะครุบ ไม่ปล่อยให้มันหนีรอดไปได้ ออสตินม้มปาก เขาไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังเบียดแก้มลงกับมือผม ผมใช้มืออีกข้างเช็ดน้ำตาให้เขาอย่างอ่อนโยน แผลวเบา เนิบช้าคล้ายกลัวว่าเขาจะแตกสลายคามือของผม ในตอนนั้นอีกฝ่ายซ้อนสายตามอง จ้องลึกเข้ามาค้นหาว่าผมจะยืนยันคำพูดนั้นได้หนักแน่นแค่ไหน

ซึ่งผมก็ไม่ว่าตัวเองแสดงความจริงจังออกไปไหนเพราะผมเหมือนตกสู่ภวังค์ที่เขาตรึงไว้

หลุบตามองริมฝีปากที่เผยอเล็กน้อยตอนที่ใบหน้าเราเข้าไปใกล้ กระทั่งเรียวปากของเราแนบเข้ากันไปแล้วผละออกมาด้วยความตกใจ หากแต่เป็นความตกใจที่ไม่มีใครผลักใคร แค่มองตากัน ชะงักนิ่งก่อนที่ออสตินจะเลิกเลิกไม่รู้ว่าจะทำอะไร ส่วนผมนะเหอรู้สึกเหมือนตัวเองไม่ต่างจากฉลามที่ถูกสตัฟไว้

ในหัวตึกกันไปหมดว่าไอ้บ้าแดเนี่ยล นายเข้าไปจูบเขาทำไม ! นายแค่ต้องการคำตอบไม่ใช่จะชวนเขาทำเรื่องอย่างว่าในห้องนอนซะหน่อย !

เป็นบ้าอะไรวะเนี่ย !!!!

“นาย...นายจูบฉันทำไม” เพราะมัวแต่เนิ่งค้าง ออสตินเลยเป็นฝ่ายยิงคำถามใส่ เล่นเอาผมเลียปากเบาๆ คิดหาคำตอบก่อนจะสารภาพความจริงไป

“ไม่รู้เหมือนกัน รู้แค่ว่าอยากทำให้นายไวใจ”

“มันใช้วิธีนี้ได้ ?”

“แล้วนายโอเคไหม”

“...”

“...”

“ก็...ไม่ได้รังเกียจหรอก แค่อึดใจนะ”

ผมว่าวันนี้เราไม่ได้คำตอบแน่เลยวะ

“โทษที” ผมกระซิบยิ้มเจื่อนโดยไม่ยอมผละไปไหน ยังคงยืนอยู่ที่เดิม จับมือ จับแก้มของเขาราวกับกลัวเขาหนีไป ซึ่งออสตินก็ไม่มีท่าทีว่าจะขยับ ออกห่าง เขาแค่หลบตาด้วยความเขินอาย ใบหน้าก็ขึ้นสีแดงระเรื่อชวนให้หัวใจเต้นตึกตัก

เมื่อก็เขายังร้องไห้อยู่เลย ผมดันทำเขาเปลี่ยนอารมณ์ซะแล้ว ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องดีหรือเปล่า แต่อย่างน้อยเขาก็หยุดร้องไห้แล้ว

“ฉันควบคุมตัวเองไม่ค่อยได้เลยเวลาอยู่กับนาย”

“ฉันทำอะไรอะไรไม่ได้กับนายหรือเปล่า”

“เปล่าหรอกๆ ไม่ใช่แบบนั้น” ผมส่ายหน้า “ฉันหมายถึง ฉันชอบเสียอาการเวลาอยู่กับนายนะ”

“เสียอาการ ?”

“ก็แบบเล็กน้อยเวลาเราอยู่ด้วยกัน” ออสตินขมวดคิ้วเขาดูไม่ค่อยเข้าใจสิ่งที่ผมจะสื่อเท่าไรนัก และผมก็ไม่ว่าจะอธิบายยังไงให้เขาเข้าใจไปได้มากกว่านี้ นี่กว่าเขาจะรู้ได้ในทันที มันเป็นเรื่องปกติที่คนทั่วไปจะอ่านออกไม่ใช่เหรอ

หรือการกระทำของผมมันยังไม่ชัดเจนพอ ?

แต่ผมว่าผมก็ชัดเจนพออยู่นะ เรียกได้ว่าถ้ามองจากใต้มหาสมุทรยังรู้เลยว่านี่คืออาการของคนแอบชอบ
หรือว่าเขา...

“นายไม่เคยถูกใครแอบชอบเหรอ ?”

“หืม ?” ร่วงเล็กขมวดคิ้วใส่ “นายถามทำไม ?”

“นี้นายไม่เข้าใจ ?” เขาส่ายหน้า “ให้ตายสิ นายจะใส่ออกกับเรื่องแบบนี้ไม่ได้นะ”

เจ้าตัวกะพริบตาปริบๆ ใบหน้าของงุนงปะปนไปกับความตกใจที่จู่ๆ
ผมก็เสียงดังใส่เขา ผมไม่ได้ตั้งใจจะดูนะ แค่คิดว่านี่มันเป็นเรื่องปกติที่เรา
น่าจะอ่านออกได้นะ แต่เขากลับไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าแก้มหรือเปล่า ทว่ามันทำ
ให้ผมเชื่อสนิทใจเลยว่าเขาไม่เคยรู้จักเรื่องพวกนี้เลย

ไม่ก็คงเป็นพวกความรู้ลึกซึ้งลึกลับ

“ฉันขอโทษ ฉัน...ไม่ค่อยสนใจเรื่องผู้คนเท่าไร”

“เรื่องนั้นฉันพอเข้าใจ แค่ไม่คิดว่านายจะใส่ใจขนาดนี้” เขายู่ปาก ดู
รู้สึกไม่ดีส่งผลให้ผมรีบยกมือบอกไปมาเป็นการตอบปัด “แต่ช่างมันเถอะ
เรื่องนี้ไว้ทีหลัง เรายังคุยเรื่องพ่อเลี้ยงนายไม่จบเลยนะ”

“อ่า”

“นายบอกว่าเขาทำเรื่องไม่ดีมากๆ บอกฉันหน่อยสิว่าเขาทำไม่ดี
อะไร” ผมกลับเข้าสู่โหมดคาดคั้นอีกครั้งคราวนี้ออสตินถอนหายใจ “ฉันรู้ว่า
มันทำให้นายรู้สึกไม่ดีเท่าไร แต่ฉันจำเป็นต้องรู้ เพราะตอนนี้เขาก็หมายหัว
ฉันกับครอบครัวเหมือนกัน”

“เดี๋ยวก่อน ว่างั้น” ออสตินชะงัก “เขาหมายหัวนายได้ยังไงกัน?”

“ฉันมีเรื่องกับเขา”

“หา !?”

“ก็เขามาพูดจาไม่ดีใส่แม่ฉันก่อนหนิ” คนตัวเล็กทำหน้าตาตื่น เขา มองมือผมที่มีแผลก่อนจะพยายามปะติดปะต่อเรื่องราว ผมไม่ได้บอกกับเขา ตอนแรกว่าผมชกต่อยกับพ่อเลี้ยงเขา แต่บอกว่าทำร้ายกันทางคำพูด แต่ ตอนนี้เขาคงรู้แล้วว่าเราไม่ได้แค่ปะทะฝีปากกัน เรายังปะทะร่างกายฉันด้วย

“นายรอดมาได้ไงกัน”

“เฮ้ เห็นแบบนี้ฉันก็ป้องกันตัวได้นะ” ผมตีหน้ามุกใส่ ทำไมเขาพูด เหมือนผมเป็นปลาหูอ่อนหัดแบบนั้น ผมเป็นถึงฉลาม จ้าวแห่งท้องทะเลเลย นะ ไม่มีทางที่ผมจะพ่ายแพ้ให้กับมนุษย์ลุ่มพุดไม่เข้าหูหรอก “ฉันชัดเขาคว่ำ เลยกต่างหาก ทั้งเขาและลูกน้องของเขาทั้งสองคน”

“...”

“ไม่เห็นเขาจะเก่งตรงไหนเลย เก่งแต่ปาก เฮอะ” ผมแค้นหัวเราะ อย่างสมเพช ไม่ทันมองเห็นสีหน้าตื่นตระหนกของออสติน ผมไม่แน่ใจว่า ตอนนี้เขารู้สึกยังงัยกันแน่ โกรธผมหรือเปล่าที่ผมทำร้ายพ่อเลี้ยงของเขา คือ

ต่อให้จะไม่ชอบหน้าหรือมีเรื่องกัน แต่คำว่า ‘พ่อ’ มันก็คำค่ออยู่ก็ต้องมีความรู้สึกเป็นห่วงบ้างแหละ

เว้นเสียแต่ความสัมพันธ์ของพวกเราสองคนไม่ดีสุดๆ แบบนั้นเขาคงไม่เสียใจเลยสักนิด

“นายเงียบแบบนี้แปลว่าโกรธฉันอยู่หรือเปล่า”

“ปละ...เปล่านะ ฉันเข้าใจว่านายป้องกันตัวเองจากเขา” ออสตินรีบส่ายหน้าจนเส้นผมกระจาย “ฉันแค่แปลกใจที่นายเตะต้องเขาได้ ปกติเขามีการ์ดป้องกันตัวเองตลอดเวลา การที่เขาพกบอดี้การ์ดมาแค่สองคนดูไม่สมกับเป็นเขาเท่าไร”

“แต่ที่ฉันเห็นเขามากันแค่นั้นนะ ไม่ได้มีมากกว่าที่ฉันบอกไว้”

“แสดงว่าเขาส่งคนอื่นไป...”

“ยังไ้ ?”

“พระเจ้า หรือว่าเขา...!”

ปัง !

“เฮ้ย !” พวกเราร้องเสียงลงเมื่อจู่ๆก็ได้ยินเสียงดังปังมาจากประตูห้องของออสตินก่อนจะตามมาด้วยเสียงถีบประตูอย่างรุนแรง รวากับว่าแขกที่ไม่ได้รับเชิญต้องการเจอเจ้าของบ้านมากยิ่งขึ้นกว่าอะไร ชั่วยังตามมาด้วยเสียงฝีเท้าที่มีมากกว่าหนึ่งคน เหมือนเราอยู่ในหนังระทึกขวัญ

เสียดาที่ผมไม่ทันได้ชะโงกหน้าดูว่าใครกันที่บุกเข้ามาอย่างอุกอาจ รู้แค่ที่ออสตินรีบกระซกผมเข้าไปในห้องแล้วปิดประตูลงกลอนไว้ เขาเอาหลังแนบประตู ลูกลึกลุกลนเช่นคนตกใจ

“อะไรเนี่ยออสติน พวกนั้นเป็นใคร !?”

“พวกเขา...พวกเขามาจนได้”

“พวกเขาไหน ?”

“พวกของเจมส์ไง”

“!!!!”

“ไม่มีเวลาอธิบาย หนีเร็วแดเนี่ยล ! หนี ! พวกเราต้องหนีกันเดี๋ยวนี้ !”

ฉลามร่อนรัก 14 : เกมไล่ล่า

ออสตินขึ้นเสียงใส่ผม สถานการณ์ตอนนี้ชวนสับสนไปหมด รู้แค่ที่เราสองคนจะต้องออกไปจากที่นี่ แน่แน่นอนว่าเราวิ่งออกไปจากประตูไม่ได้ ตอนนี้มีคนมากมายรายล้อมเราอยู่ด้านนอก ผมเลยกวาดตามองไปรอบห้องก่อนจะเห็นหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้

ผมเดาว่าคนพวกนี้ต้องมาตามจับตัวออสติน ผมจึงเอาตัวยันประตูไว้

“ออสตินนายรีบลงหน้าต่างไป ฉันจะยันไว้ให้ !”

“ไม่ไหวหรอก นายคนเดียวจะยันแรงคนพวกนั้นได้ยังไง”

“เชื่อฉันเถอะนะ ! รีบโดดลงไป ระวังตัวนะ ฉันจะระวังหลังให้เอง !” ผมพูดด้วยความจริงจัง เสียงปึงป้างข้างนอกดังสนั่น ตามมาด้วยเสียงตะโกนโหวกเหวกโวยวายบอกให้เราออกไปบ้าง บอกคนของตัวเองให้ฟังประตูบ้าง “ไปสิ !”

พอเห็นว่าออสตินยังเล็กล็กอยู่ที่เดิมผมก็ตวาดใส่ นาที่นั่นเจ้าตัวกัดปากแน่นก่อนจะพยักหน้ารีบวิ่งไปที่หน้าต่าง เขาชะโงกหน้ามองเพื่อดูลู่วางดีหน่อยที่มันมีบันไดสำหรับลงไปด้านหลังหอพัก เขาเลยกระโดดลงไปได้

“แดเนียล มาเร็ว !”

“เฮ้ย ! มันกำลังหนีไป !”

“ไปดักหน้าพวกมัน !”

“เวรเฮ้ย !” ผมสบถเมื่อได้ยินคนด้านนอกประตูสั่งให้ออกไปดักออสตินที่ลงไปก่อน ส่งผลให้ผมต้องยอมปล่อยมือจากประตู ให้มันพังเข้ามา ก่อนที่จะรีบกระโดดออกจากหน้าต่าง ไม่กี่นาทีต่อมาก็ได้ยินเสียงพังประตูอีกครั้ง มีคนชะโงกหน้ามองเราสองคนที่ลงบันไดหนีไฟมาด้านหลังหอ

ออสตินรอมผมด้วยท่าทีลุกลี้ลুকลอน พอผมลงมายืนข้างกันเราสองคนก็จับมือกันอัดโนมัต

“มันจะหนีไปแล้ว จับมันมาให้ได้ !”

“หลังหอพัก ! ตามไปเร็ว !”

“วิ่งเร็วอสติน !” ผมกระซอกคนตัวเล็กให้วิ่งตามหลัง เราวิ่งออกไปทางซอยด้านหลังหอพักอย่างรวดเร็ว ด้านนอกมืดไปหมด ไร้ผู้คนเพราะตอนนี้มันตีสองกว่า คงไม่มีใครออกมาเดินเล่นหรือให้ความช่วยเหลือเราตอนนี้แน่นอน

จะเข้าไปแอบหลบในซุ้ปเปอร์มาร์เก็ตก็ทำไม่ได้ คนใจร้ายพวกนั้นได้หลังเรามาติดๆ

“หยุดนะ !”

ปังๆ !

“ระวังนะอสติน !” ผมดึงร่างเล็กให้ก้มตัวหลบกระสุนปืนที่ไต่พวกนั้นยิง มันคิดว่าพวกเราเป็นนักฆ่ามืออาชีพหรือไง พวกเราก็แค่เด็กมอปลาย จำเป็นต้องใช้กระสุนยิงเราเลยหรอ เสียหายที่เราไม่สามารถหนีไปถามพวกมันได้ ถ้าทำแบบนั้นคงโดนเจาะกบาลแยก

ผมพาอสตินวิ่งลัดเลาะเข้าซอยมั่วไปหมด ไม่มีรถวิ่งผ่านเลยสักคัน บางครั้งวิ่งผ่านก็ไม่รับ พวกเราเลยต้องกระเสือกกระสนหาทางหนีกันเอง

“ทางนี้ !” พลันสายตาผมก็ไปเห็นโกดังเก่า มันน่าจะพอให้เราแอบหลบได้เนื่องด้วยที่นี่มืดมาก และพวกเราก็ไม่ได้ใส่เสื้อสีฉูดฉาดสะดุดตา

ขนาดนั้น ผมจับมือออสตินแน่น พาเขามาหลบตรงตู้คอนเทนเนอร์ที่ไม่แน่ใจว่ามีไว้ทำอะไร

รู้แค่ว่ามันพอให้เราซ่อนตัวได้ ผมดันให้เขานั่ง เราต่างหอบหายใจ

“นายโอเคนะ ?”

“อืม จันโอเค” ร่างบางพยักหน้ารับ เขาหลบหน้าจนน่าสงสาร “คิดว่าพวกมันจะเห็นเราวิ่งเข้ามาในนี้ไหม”

“ไม่แน่ใจ แต่อย่างน้อยก็ให้นายพักเหนื่อยได้”

“แฮ็ก”

“โทษทีนะที่ฉันไม่ได้พกน้ำมา นายอดทนหน่อยได้ไหม”

“ฉันไม่เป็นไรหรอก” ออสตินตอบกลับ เขาบีบมือผมเบาๆ ให้คลายกังวล ส่วนผมก็พยายามแอบดูว่ามีคนตามหลังเรามาไหม “ฉันขอโทษนะที่ทำนายผิดรื้อน ฉันไม่คิดว่าเขาจะส่งคนมา”

“ขอบคุณจันเถอะที่ฉันมา ไม่อย่างนั้นเขาคงจับนายไปโดยที่ฉันไม่รู้”

“แต่แบบนั้นนายจะปลอดภัยกว่ามาวิ่งอยู่กับฉัน”

“ฉันเคยบอกแล้วไงว่าฉันจะไม่ทิ้งนายและฉันจะรักษาสัญญาที่ให้ไว้”

“แดเนี่ยล”

“เพราะงั้นวางใจซะ เราจะรอดไปด้วยกัน ทั้งนาย ทั้งฉัน เราจะปลอดภัย โอเคนะ” ไม่ใช่ประโยคถามความเห็นแต่มันเป็นประโยคคำสั่งให้เขาเชื่อมั่น นัยน์ตาสีฟ้าครามมองผมอย่างรู้สึกผิด ติดแค่ว่าตอนนี้ผมไม่มีเวลาปลอบเขานัก ได้แต่ดึงเขามากอดไว้เนื่องจากได้ยินเสียงฝีเท้าจากทางเข้า

และเสียงพูดคุยกัน

“แน่ใจนะว่าเห็นมันวิ่งเข้ามาในนี้”

“ฮูว” ผมเอานิ้วแนบปากบอกออสตินให้เงียบเสียงลงแม้เขาจะยังไม่ได้พูดสักคำ ร่างเล็กยกมือขึ้นปิดปาก เขากลัวว่าเสียงหายใจของเขาจะเป็นสาเหตุให้เราโดนจับ ผมรั้งตัวอีกฝ่ายเข้ามาใกล้ๆ ให้เราสองคนอยู่ในมุมอับสายตา ไม่ลืมแอบมองดูว่าคนพวกนั้นไปทางไหนบ้าง

ก่อนจะเห็นก้อนหินที่ตกอยู่แถวนั้นพาให้ผมหยิบมันขึ้นมา

ปึง !

“ตรงนั้น !” เป็นตามที่คาด ผมพาหินใส่กำแพงโกดังอีกฝั่ง พวกมันที่กำลังหาเราอยู่เลยคิดว่าเราอยู่ตรงนั้น ทั้งที่ความจริงเราอยู่คนละฝั่งเลยต่างหาก ผมอยากจะเข้าไปขัดพวกมันเหมือนกัน แต่พวกมันมีปืนเลยไม่คุ้มที่จะเสี่ยงนัก อีกอย่างเวลานี้ผมต้องปกป้องออสติน ถ้าเกิดผมโดนยิงขึ้นมาแล้วมันจับเขาไปได้จะทำยังไงกัน

ลำพังแค่พาวิงก็แทบจะอึดขึ้นหลังกันอยู่แล้ว เขาตัวเล็กถึงจะวิ่งไวก็ใช่ว่าจะมีพลังเหลือล้นนัก

“เราจะค่อยๆ แอบออกไปนะ”

“อืม”

“เบาๆนะ ค่อยๆเดิน” ผมบอกร่างเล็กพลงดันให้เขาเดินก่อน จะได้เอาตัวของผมเองบังเขาไว้ อย่างน้อยถ้าไอ้พวกนั้นเห็นผม มันจะได้ล่าผมแทนเขาไง ออสตินค่อยๆเดินหน้าไปช้าๆ ตามที่ผมบอก ระหว่างนั้นผมก็คิดว่าเราควรจะไปที่ไหน

เวลาแบบนี้ผมควรพาเขาไปที่บ้านนั่นคือที่ที่ปลอดภัย

ทว่าในตอนที่ผมกำลังจะหยิบมือถือมาเปิดโลเคชั่นเนื่องจากไม่แน่ใจ
ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน ลู่ๆ เรื่องไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นซะได้

ติ๊ง !

Zyvan

อยู่ไหนแดเนียล ?

“มันอยู่นั่น !”

“เวร !” ผมสบถเสียงดังด้วยความหงุดหงิดเมื่ออยู่ดีๆ พี่ดันส่งข้อความมาหา
ซะได้ ส่งผลให้เสียแรงเตือนดังรั้งให้พวกมันหันมาให้ความสนใจ นาที่นั้นผม
รีบดึงแขนออสตินให้วิ่งหนีไป ไม่สนใจว่าแล้วจะหาทางกลับบ้านยังไงตอนนี้
ต้องเอาตัวรอดก่อน

ซึ่งความยำแหย่ยังไม่หมดแค่นั้น ด้วยความที่เราวิ่งมาแถวท่าเรือมันเลยไม่มี
ลู่วิ่งให้หนีมากนัก ซ้ำยังมีคนมาดักรอคล้ายรู้ว่าเราจะมา เป็นเหตุให้เราต้อง
เปลี่ยนเส้นทาง เราวิ่งตรงไปยังพื้นที่ต้องห้ามมันเป็นหน้าผาที่พวกวัยรุ่นใจ
กล้าชอบมาทำโดดลงทะเลกัน

ความสูงของมันอาจฆ่าคนให้ตายได้ แย่กว่าคือเวลานี้ทะเลกำลังซัดคลื่น
ยักษ์ชวนน่าใจหาย

“แดเนียล แดเนียล เราจะเอาอย่างไร” ออสตินถามเสียงสั่นเมื่อเราไม่มีทางอื่นให้ไป ตอนนี้เรายืนอยู่ที่ขอบผาจะวิ่งกลับไปต้องฝ่าพวงลูกน้องเจมส์ที่ดักไว้แต่ละคนมีปืนในมือพร้อมลั่นไก

“ใจเย็นนะออสติน เราจะไม่เป็นไร”

“แต่เราไม่มีทางไป”

“เราไปได้ถ้านายเชื่อใจฉันนะ” ผมจับมือเขาแน่น พยายามอย่างมากที่จะไม่แสดงด้านหวาดหวั่นให้เขา ตัวผมน่าจะสบายถ้าจะกระโดดลงไปในน้ำ แค่กลายร่างความสูงระดับนี้ก็ไม่สะทกสะท้านเท่าไร แต่กับออสตินนี่สิเขานะกลัวน้ำยิ่งกว่าอะไร โดยเฉพาะในสถานการณ์นี้ที่อะไรก็บีบบังคับให้เรากระโดดลงไป “เราต้องโดดแล้วออสติน ไม่งั้นมันจะจับตัวเราได้”

“ว่าไงนะ ! จะให้โดดลงไป ?”

“ใช่ !”

“ไม่ไหว...ฉัน ฉันไม่ไหวหรอก” เขาส่ายหน้าไปมาหลังจากหลุดตาไปมองคลื่นยักษ์ ดูเหมือนทะเลในตอนนี้นั้นจะเชิญชวนพวกเราให้พุ่งเข้าหา มันกระทบกับโขดหินส่งเสียงดังคล้ายนาฬิกา เป็นการบอกให้เราเลือกที่จะตัดสินใจแบบไหน

ผมเลียปากความกดดันเกิดขึ้นแล้วเมื่อพวกมันเริ่มเข้ามาใกล้

“ไม่มีที่ให้ไปแล้วคุณหนู” หนึ่งในคนร้ายกระตุกยิ้ม “มากับพวกเราซะดีๆ จะได้ไม่ต้องเจ็บตัว”

“แดเนียล...”

“เราแค่ต้องการตัวคุณอย่าทำให้มันยุ่งยากไปมากกว่านี้เลย” มันเหยยไใส่ “คุณพ่อคุณรอคุณอยู่ ไปกับเราแล้วคุณจะไม่ต้องหนีหัวซุกหัวซุนมาแบบนี้อีก”

“ไม่” ออสตินปฏิเสธ สายหน้าเบาๆ สลับกับมองทะเลที่คลื่นถาโถมยิ่งกว่าอะไร นาที่นั้นผมรีบเอาตัวมาบังเขาไว้ “แดเนียลจะทำอะไร”

“ถ้านายไม่ยอมโดด ฉันจะฝ่าพวกมันให้”

“จะบ้าหรือไง พวกเขามีปืน” ร่างเล็กกอดแขนผมแน่นราวกับกลัวว่าผมจะพุ่งเข้าไปหาความตาย แต่ตอนนี้เราไม่มีทางเลือกไง ถ้าเขาเอาชนะความกลัวไม่ได้ ผมก็จำเป็นต้องทำอะไรสักอย่าง ซึ่งทางเลือกสุดท้ายคือวิ่งเข้าไปกระสุน ถ่วงเวลาให้นานที่สุดเขาจะได้หนีไปได้

“จ้ะเราต้องโดด ไม่งั้นเราก็ตาย”

“ฉัน...ฉันทำไม่ได้”

“นายจะปลอดภัย”

“ฮึก”

“เชื่อฉันสิ ทะเลไม่ฆ่านายหรอก”

-AUSTIN PART-

คำพูดของแดเนียลทำให้ผมลังเลใจ ผมมองคลื่นที่ซัดเข้าหาโขดหิน พลังคิดว่าถ้าโดดลงไปจะมีโอกาสรอดมากน้อยแค่ไหน อัตราการรอดชีวิตก็คงพอๆกับความคิดที่จะฝ่าดงกระสุนออกไป ทำเอาผมกั๊กปากคิดหนักและเครียดไปหมด

ลำพังแค่เอาตัวรอดก็เครียดพอแล้ว นี่ยังลากแดเนียลเข้ามาเกี่ยวข้อง

ผมไม่อยากให้เขามารับเคราะห์แทนผม เขาสมควรใช้ชีวิตปกติสุข ไม่ใช่มาอยู่ยากเพียงเพราะอยากกางแขนช่วยผมไว้ ผมรู้ดีว่าเจมส์จะไม่มีทางปล่อยผมไป ผมได้รู้แผนการของเขาแล้วว่าเขาจะทำอะไร นอกจากนี้มันยังมีอีกเรื่องที่ผมยังไม่ได้บอกใคร

เรื่องสำคัญที่ทำให้ผมโดนไล่ล่าจนมีชีวิตดีๆ ไม่ได้

“ออสติน” ผมเฝ้าปากไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังร้องให้ ความกลัวถาโถมเข้าจิตใจ ยิ่งได้ยินเสียงคลื่นซัดมากเท่าไร ผมก็ยิ่งหวาดกลัวจนขาก้าวไม่ออกมากเท่านั้น แดเนี่ยลมองหน้าผม เรียกเสียงทู่ๆ ให้ผมสนใจกัน “เชื่อใจฉันนะ ฉันจะไม่ปล่อยมือ”

เขากระชับมือที่เราจับไว้แน่นเช่นเดียวกับผมที่ไม่คิดจะปล่อยมือไปไหน ปกติผมไม่ชอบการถูกเนื้อต้องตัวใคร ผมไม่อยากให้ใครเห็นแผลเป็นที่ซ่อนไว้ของผม

แต่เวลานี้ผมกลับไม่อยากแยกจากแดเนี่ยล เอาแต่จับมือ จับแขนเขาไว้ด้วยมือทั้งสองข้างที่สั่นเทา

ถ้าสุดท้ายเราต้องจบชีวิตด้วยกัน พระเจ้าจะให้ภัยผมหรือเปล่า

เพราะผมทำบาปโดยการดึงเขามาเดือดร้อนด้วยกัน

“ถ้ารอดเราจะรอดด้วยกัน”

“แล้วถ้าไม่ล่ะ มันสูงมากนะแดเนียล”

“ถ้าไม่รอด ฉันยอมตายเพื่อให้นายอยู่ต่อ”

“นาย...”

“แต่เชื่อเถอะว่าเราต้องรอด ฉันจะไม่ยอมให้นายตายเด็ดขาด” เขาว่าอย่างจริงจังหันหน้ามาจับมือผมทั้งสองข้าง “แค่หลับตาแล้วเชื่อใจฉัน ทุกอย่างจะเรียบร้อย ฉันสัญญา”

“ฉัน ฮึก ฉันกลัวมาก”

“ฉันรู้แต่เราจะผ่านมันไปด้วยกัน”

“...”

“ฉันสัญญา” หัวใจผมเต้นแรงไม่เป็นล่ำ แดเนียลไม่เหลือทางเลือกอื่นให้ผมแล้วนอกจากเราจะเสี่ยงตายกัน เขายกมือขึ้นประคองหน้าผม เอา

หน้าผากตัวเองมาแนบกับหน้าผากผมไว้ จ้องลึกเข้ามาดวงตาสีฟ้าคราม
พลางยกยืมให้ ใช้ปลายนิ้วโป้งปาดน้ำตาออกไป “นับสามนะ”

ประโยคนั้นทำผมหลับตาปีขณะที่เขาเลื่อนมือมาจับผมไว้ ในตอนนั้น
ผมได้ยินเสียงคลื่นดังมาก ดังจนกลบเสียงของลูกน้องเจมส์ที่ตรงดิ่งมาหาเรา
คล้ายจะฆ่ากันให้ได้

แต่ผมรู้ว่าคนพวกนี้จะไม่ฆ่าผมหรอก เขาแค่ต้องการตัวผมกลับไป

กลับไปยังนรกที่หนีมา

“หนึ่ง” แดเนี่ยลเริ่มนับถอยหลังเป็นสัญญาณให้ผมทอดทิ้งความกลัว
ไปเบื้องหลัง ผมรู้ว่าแค่ก้าวเดียวเราก็จะร่วงลงสู่ท้องทะเลกว้าง แล้วจะถูก
คลื่นซัดหนักม้วนอีกหลายตลบ ถึงจะไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วการถูกเกลียวคลื่น
โอบกอดมันจะเหินบหนาวเพียงไหน แต่แค่ฟังเสียงภาพจินตนาการอัน
เลวร้ายก็ผุดขึ้นมาไม่หยุด

วินาทีนั้นในความมืดของดวงตาที่ปิดอยู่ ผมเห็นภาพของแม่ที่ถูกคลื่น
สาดซัด

เลือดมากมายไหลท่วม เสียงของแมกรีดร้องลั่น เป็นจังหวะเดียวกับที่ ความนุ่มหยุ่นทาบทับลงมาที่ริมฝีปาก และพอลืมตามาก็เห็นแดเนี่ยลกำลัง จูบผมอยู่

เป็นจูบที่ไม่ได้ลึกซึ้งและไม่รู้ว่าสื่อความหมายแบบไหน รู้แค่ว่ามันทำให้ผมร้องไห้โดยไม่คิดจะผละออก กลับกันผมกอดคอแดเนี่ยลพลางย่ำจูบลงไป พลันเขาก็เอามือมาปิดตาผมไว้

แล้วแรงโน้มถ่วงก็ดึงดูดเราให้ตกทะเล

ตุ้ม !

“เฮ้ย !” คนด้านบนร้องลั่นเมื่อสองร่างตกลูกลื่นยักษ์ที่ซัพพอร์ต ไม่มีใครรู้ชะตากรรมของทั้งสอง ต่างจากคนที่โดดลงไปได้ น้ำ ทันทีที่ร่างกายสัมผัสความเย็นที่โอบล้อม ผมรู้สึกเหมือนโดนฉีกกระชาก ร่างเล็กถูกซัดไปซัดมาในเกลียวคลื่นมโหฬารแล้วโถมทับให้จมหนักขึ้นไปอีก

ผมรู้สึกว่าตัวเองพยายามตะกายขึ้นจากน้ำ หากแต่คลื่นลูกใหม่ก็ซัดมาซ้ำสอง มือที่เคยจับแดเนี่ยลหลุดออก ผมกรีดร้องจนฟองอากาศลอยเหนือหัว ภาพที่เห็นกลายเป็นความมืด มีสีน้ำเงินแต่งแต้มกลมกลืนจนเหมือนอยู่ในหลุมดำ

จากนั้นผมก็รับรู้ได้ถึงความเจ็บปวดข้างขมับ ดูเหมือนว่าคลื่นจะพัด
ร่างผมไปกระทบกับโขดหินเข้า

มันพัดพาผมไปไกล ไกลจนผมไม่อาจเดาได้ว่าตัวเองจะลอยไปที่ไหน
ผมไม่เห็นแต่เนี่ยล เดว่าเขาเองก็ถูกคลื่นซัดไปไกล

ฉันแปลว่านี่จะเป็นที่ตายของผมใช่ไหม ?

ทำไมมัน...

ช่างอ้างว้างและเหน็บหนาวเหลือเกิน

‘ออสติน !’

คล้ายได้ยินเสียงแต่เนี่ยลจากที่ไหนสักแห่ง หากแต่เวลานี้ดวงตาผม
หนักอึ้งเกินกว่าจะลืมไหว ถึงอย่างนั้นเสียงที่แว่วเข้ามาก็ฝืนร่างกาย ให้ผม
ปรือตามองฝ่าความมืดของผืนทะเลนี้ไปเพื่อดูว่าเสียงมันมาจากไหน ทว่าผม
กลับมองไม่เห็นอะไรทั้งนั้น

คืนนี้ดวงจันทร์คล้ายไม่ส่องแสง ร่างของผมนก็อ่อนแรง ความวายน้ำ
ไม่เป็นทำให้ผมกำลังดำดิ่งสู่ก้นมหาสมุทร

เสียงเรียกที่ตั้งเป็นระยะๆ ทำให้ผมสงสัยว่าใต้ทะเลนี้ใครกันนะที่กำลังตามหาผม

และในจังหวะที่ดวงตากำลังจะปิดลงผมเห็นบางอย่างท่ามกลางความมืดดังดูดยาตาตัวเองไว้ มันเหมือนกับสิ่งมีชีวิตใหญ่ยักษ์ที่ว่ายไปมาราวกับตามหาอะไร จากอยู่ไกลๆ เริ่มเข้ามาใกล้ เริ่มชัดเจนในสายตาที่พร่าเลือนลงทุกที

ตอนแรกผมคิดว่าตัวเองคงจะหลอนไปเองเพราะใกล้จะหมดสติ ทว่าบางอย่างสะกิดใจให้ผมฝันตัวเองอีกนิด พยายามรวบรวมสติทั้งหมดเพื่อเพ่งมองไป

ผมเห็นครีบบยาวจากแผ่นหลัง หางยาวที่ส่งร่างปราดเปรียวให้เคลื่อนไหว ครีบบสองข้างที่พาร่างให้เคลื่อนไป และอย่างสุดท้าย...

ชากรรไกรอันน่าสะพรึง

‘ฉลาม ?’

นั่นเป็นคำตอบที่ผมคิด ผมมั่นใจว่าสิ่งที่ผมเห็นอยู่นี้คือฉลามร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่มีผสม แต่หากที่นั่นกลัวคือขนาดตัวที่ใหญ่กว่าผมไม่รู้ก็สิบเท่า

มันว้ายเวียนวน ตรวจสอบให้หัวใจผมเต้นแรงไม่เป็นล้า ผมเดาว่าตัวเองกำลังจะกลายเป็นมือค้ำของมัน ยิ่งมันว้ายเข้ามาใกล้ผมก็ยิ่งตกใจหนัก

ผมไม่รู้เลยว่าตัวเองฝันไปหรือเปล่า เพราะฉลามยักษ์ขนาดนี้ไม่น่าเหลืออยู่ในโลก หรือต่อให้เหลืออยู่มันก็น่าปรากฏให้ผู้คนเห็น

เสียดายที่เวลานี้ผมกลับไม่อยากรหาความจริง ผมรู้ว่าตัวเองกำลังจะกลายเป็นเหยื่ออันโอชะ

ผมหลับตาลงปล่อยให้ทะเลกลืนกินน้ำตา พลังเอื่อยขอโทษแด่เนียดในใจที่ทำให้เขาต้องมาตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้เช่นเดียวกัน พร้อมกับภาวนาให้พระเจ้าทรงช่วยเหลือเขา ให้เขารอดกลับไปได้แม้จะต้องแลกกับชีวิตของผมนั้นก็ตาม

ขอให้ผมได้ไถ่บาปสักครั้ง

พลันในตอนที่ผมกำลังจะหมดสติ ภาพสุดท้ายที่ผมเห็นคือฉลามตัวนั้นที่ว้ายเข้ามาใกล้ ผมเตรียมใจตายแล้วหากแต่ได้ยินเสียงเรียกชื่อตัวเองอยู่ไม่ไกล

แล้วรู้ไหมผมเห็นอะไร

‘ออสติน’

ผมเห็นฉลามที่กลายร่างเป็นคนไง

และคนคนนั้นกำลังป้อนอากาศให้ผมหายใจ

โดยที่ไม่รู้เลยว่าผมได้ล่วงรู้ความลับของเขาแล้ว

‘แดเนียล...นายเป็นฉลามหรือ ?’

นี่มันอะไรกันเนี่ย

-Austin End-

ทันทีที่เราโดดลงทะเล คลื่นยักษ์ก็ซัดเราแยกออกจากกัน ผมจำเป็นต้องกลายร่างเป็นฉลามไม่อย่างนั้นคงถูกซัดจนตามหาออสตินไม่เจอเป็นแน่ ซึ่งใช่ มันเป็นความคิดที่เสี่ยงอันตราย ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าคนด้านบนจะไม่เห็นความเคลื่อนไหว

แต่ผมค่อนข้างแน่ใจว่าตอนกลายร่าง ทะเลได้ดึงผมสู่อ่าวใต้น้ำลึกพอที่จะไม่มีใครสังเกตเห็น และอีกอย่างผมไม่มีเวลาคิดมากนัก ผมรู้แค่ว่าต้อง

ตามหาออสติน ต้องพาเขาออกจากความกลัวสุดขีดหัวใจ ผมเคลื่อนตัวยาว
เหยียด โบกสะบัดหางตามหาเขาท่ามกลางความมืดที่แสงจันทร์ไม่ส่องแสง

คืนนี้คงเป็นคืนเดือนมืด ได้ทะเลก็อับแสงจนมองอะไรแทบไม่เห็น

แต่เพราะเป็นฉลามสายตาเลียดดีกว่าตอนเป็นมนุษย์นัก ใช้เวลาไม่
นานผมก็หาตัวของออสตินพบ เขากำลังจมดิ่งสู่ก้นทะเล ร่างกายที่ว่ายน้ำไม่
เป็นถูกความเย็นโอบกอดไว้ เขาไม่แม้แต่จะพยายามตะเกียกตะกาย ในตอน
นั้นผมรับรู้ได้ว่าเขาพร้อมจะตายแล้ว

ผมเลยคืนร่าง โอบกอดเขาแล้วป้อนอากาศให้หายใจ

ผมไม่รู้ว่าออสตินสังเกตเห็นตอนผมเห็นฉลามไหม รู้แค่ว่าพอป้อน
อากาศให้เขาก็หลับตาลง เป็นจังหวะเดียวกับที่ผมคืนร่างเป็นฉลามเพื่อคาบ
เขาไว้ในปากแล้วพาไปที่ปลอดภัย

ต่างจากที่ที่เรามา ผมได้ยินเสียงปีนดังเป็นระยะๆ หากแต่กระสุน
ทะลุมาถึงเราไม่ได้ ผมได้แต่ฝากความคับแค้นไว้ สาบานในใจว่าถ้ามันลง
ทะเลมาเมื่อไหร่

ผมจะฆ่ามันให้ตายทุกคน

ปัง !

“แดเนี่ยล !?”

“พี่ !” พอกลับมาถึงบ้านผมก็รีบเปลี่ยนร่างตัวเองทันที สองมือโอบอุ้ม ออสตินที่หมดสติ ใช้เท้าเปิดประตูเสียงดังปังโดยไม่สนใจว่าคนอื่นจะตื่น ขึ้นมาดูไหม และเหมือนจะโชคดียิ่งโชคร้ายที่ชีวานอยู่ข้างล่างพอดี เขา เหมือนจะรอมผมอยู่ ติดแค่ว่าเวลานี้ผมต้องทำให้ ออสติน ได้สติก่อน

“เกิดอะไรขึ้น ?”

“เดี๋ยวผมค่อยเล่าให้ฟัง ช่วย ออสติน ก่อน” ผมวางร่างเล็กลงบนโซฟา ที่ชอบมานอน “เขาหมดสติไประหว่างทาง”

“นี่เขา...จมน้ำ ?”

“เราโดนไล่ล่า”

“ว่าไงนะ”

“ให้ตายสิ พี่นสิ ออสติน !”

“ชีวาน แดเนียล ทำอะไรกันนะลูก” ยังไม่ทันที่จะได้อธิบายให้ชีวาน เข้าใจ เสียงฝีเท้าก็ดังมาจากชั้นสองตามมาด้วยเสียงแม่ที่พูดขึ้นอย่างร้อนรน พลันไฟในบ้านก็เปิดหมดพร้อมกับที่ทุกคนในบ้านพร้อมใจลงมาหา ในตอน นั้นผมได้แต่ภาวนาให้ทุกคนเลิกถาม จากนั้นก็เริ่มทำการปั๊มหัวใจออสตินที่หมดสติ

เขาหายใจรยรินยิ่งกว่าปลาที่ใกล้จะจบชีวิต ผมบีบจมูกเขาแล้วเป่าลมใส่ปากอีก

“ฟื้นสิออสติน ! ฟื้นเร็วเข้า !”

“นั่นมันเด็กคนนั้นหนิ ?” พ่อตาย่นคิ้วพิจารณา “ทำไมเขาถึงมาอยู่ในบ้าน ?”

“ไว้ผมจะเล่าให้ฟังนะครับ แต่ตอนนี้ช่วยเขาก่อน !” ผมขึ้นเสียงใส่พ่อแม่ว่าด้วยความร้อนรน ออสตินจะเป็นจะตายอยู่แล้วช่วยเขาก่อนได้ไหม แน่นอนว่าทุกคนมีงงและไม่เข้าใจ พวกเขาต่างมองหน้ากันเล็กน้อยจนผมต้องทวาดใส่ “เขาไม่หายใจ ! ช่วยผมหน่อยได้ไหม ผมจะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว !”

“ไหน ให้แม่ดูสิ” แม่เป็นคนแรกที่ได้สติ เขารีบตรงเข้ามาดูออสตินที่สลบไสล พลันก็รีบปั๊มหัวใจแม่น่าจะถนัดทำมากกว่าผม เนื่องจากแม่ทำงาน

เกี่ยวกับน้ำมานาน “ดีแลนคุณโทรตามหมอโทแวนให้มาที่บ้านที่ สีวานกับ
ซีน่อนช่วยไปเอาผ้าขนหนูกับเสื้อผ้าใหม่มาให้พี่เขาหน่อยได้ไหม”

“อะ...ได้ครับแม่ ! ผมจะไปเอามาให้” ซีน่อนรับคำก่อนจะรีบวิ่งขึ้นชั้น
สองไป มีสีวานรีบตามไปข้างหลัง ส่วนพ่อดีแลนพอถูกแม่สั่งก็รีบโทรหาหมอ
ประจำบ้านของเรา

หมอโทแวนเป็นเพื่อนเก่าของคุณตาที่เสียไปแล้วและเขารู้เรื่องของ
เราทุกอย่าง

“ทำใจดีๆไว้นะออสติน นายต้องไม่เป็นไรนะ” ผมจับมือบางไว้
พยายามให้อุ่นเนื่องจากมือเขาเย็นเกินไป “นายต้องพึ้นนะ แข็งใจไว้นะ
ออสติน !”

ผมพยายามเรียกเขาให้ตื่นจากวังวนที่หลับอยู่นี้ ขณะที่แม่ทำทุก
วิถีทางให้อีกฝ่ายตื่นจากฝัน ทั้งผายปอด ทั้งปั๊มหัวใจ เรียกได้ว่าแม้งัดทุกทาง
ตลอดชีวิตที่ผ่านมาผมไม่เคยกลัวอะไรสักอย่าง ทว่าเวลานี้ผมกลับพูดได้เต็ม
ปากว่าผมกลัวออสตินตายสุดหัวใจ

เขาเหมือนกับแก้วใสที่เปราะแตกได้ง่าย เพียงแตะนิดเดียวก็มีรอย
ร้าวขึ้นให้เห็น

ผมภาวนาขอให้เขาเข้มแข็งกว่าที่เป็น ขอให้เขาอดทนพาตัวเอง
ออกมาจากขุมนรกนั้นได้

“ผมเอง !” ผมบอกแม่แล้วขยับไปผายปอดออสตินอีกครั้ง ปัมหัวใจ
อีกรอบด้วยความหวัง ถ้าเป็นคนอื่นที่เจอสถานการณ์นี้ที่ทำเท่าไรหรือคนอื่นก็
ไม่ยอมพีนก็คงถอดใจไปแล้ว แต่ผมไม่ใช่คนที่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ ผมยังคง
ผายปอด ยังคงปัมหัวใจ

และในรอบสุดท้าย

แค่ๆ !

“ออสติน !”

ขอบคุณพระเจ้า !

ร่างเล็กลูกพรอดสลักน้ำที่อยู่ข้างในก่อนจะหอบหายใจไม่ต่างจาก
คนจมน้ำแล้วถีบตัวส่งขึ้นมาหายใจที่ผิวทะเล นาทันนั้นผมรีบเข้าไปกอดเขา
ประคองใบหน้าซีดขาวที่เย็นเฉียบไปหมด คว่าผ้าขนหนูที่ชื้นนอนเอามาให้ห่อ
ตัวเขาไว้

“ออสติน นายไม่เป็นไร”

“แดเนียล...แดเนียล”

“ฉันอยู่ที่นี่ เรายังไม่ตาย” ผมยิ้มให้จับแก้มเขาให้มองหน้ากัน นัยน์ตาสีฟ้าแต่งแต้มความหม่นหมอง ออสตินดูจะมีנגงกับสิ่งที่เห็น มันไม่แปลกภาพเลยสำหรับคนที่รอดจากความตาย แค่อึ้งขึ้นมาพูดได้ก็มหัศจรรย์พอแล้ว “นายปลอดภัยแล้วเห็นไหม นายไม่เป็นอะไร”

“ที่นี่มันที่ไหน ?”

“บ้านฉันไง”

“บ้านนาย...?” ออสตินเงิบไปก่อนจะเบิกตากว้างใส่ “ฉัน...ฉันเห็นนาย”

“ก็ฉันอยู่ตรงหน้านายนี่ไง”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ตอนนี้” ผมย่นคิ้วใส่ “ฉันเห็นในทะเลก่อนนายช่วยฉันไว้”

“ทำไม ?”

“ฉลาม”

“!!!”

“จะ...ฉันเห็นนายกลายร่างเป็นฉลาม”

ฉลามร่อนรัก 15 : พิสูจน์ความจริง

คำพูดที่หลุดออกมาจากปากออสตินไม่ได้แค่ทำให้ผมตกใจจนนิ่งค้าง มันยังทำให้ทุกคนในบ้านเบิกตากว้างอย่างตื่นตระหนก ทุกคนมองหน้ากันอย่างเลิ่กลั่กไปหมดโดยเฉพาะผมที่เป็นสาเหตุให้คนอื่นโดนหางเลขไปด้วย

ออสตินกอดตัวเองไว้แน่น เขาดูกลัวสุดขีดหัวใจ ดวงตาที่มองผมก็เต็มไปด้วยความสั่นไหว

“นาย...นายเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า” นั่นเป็นประโยคแรกที่หลุดจากปากผม เหมือนในสมองคิดได้แค่นี้แล้วตีเนียนออกไป “ตอนนั้นมันมีฉลามว่ายอยู่ใกล้ๆ นายคงจะตกใจจนเห็นฉันที่ว่ายตามหลังอยู่เป็นฉลามก็ได้”

“ฉันรู้ว่าฉันเห็นอะไร และฉันมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้ตาฝาด”

“...”

“ฉันเห็นนายเป็นฉลาม นายว่ายเข้ามาแล้วก็กลายเป็นคน” น้ำเสียงที่พูดนั้นช่างสั่นไหวเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น นาที่นั้นผมได้แต่กัดปากตัวเอง

แน่น ความวิตกกังวลกระจายไปทั่วร่าง ผมไม่เคยรู้สึกกังวลเท่านี้มาก่อนถึง
จะแอบคิดไว้บ้างว่าออสตินน่าจะเห็นผมในร่างนั้น

แต่ก็เคยคิดว่าสักพักหากเราสนิทกันผมคงจะบอกเรื่องเป็นฉลามให้รู้
ทว่าไม่คิดว่าวันนั้นจะมาถึงเร็วขนาดนี้แถมเขายังรู้เองโดยที่ผมไม่ได้บอกอีก
ถึงมันจะมีความไม่มั่นใจเล็กๆ ให้เห็นจากดวงตาของเขาก็ตาม

ในตอนนั้นผมคิดอะไรไม่ออก ไม่รู้ว่าจะแก้ตัวยังไงบ้างและคนแรกที่
ยื่นมือเข้ามา

“ชิน่อนพาออสตินไปเปลี่ยนเสื้อผ้าข้างบนเถอะ” แม่เอ่ยบอกท่าลาย
บรรยากาศที่มาคู่ “ตอนนี้พี่เขากำลังตกใจอยู่พาขึ้นไปพักก่อนดีกว่า”

“แต่ว่าแม่ครับเมื่อก็เขาพูดว่า...”

“ทำตามทีแม่บอกชิน่อน”

“...”

“แม่คิดว่าวันนี้เราเจอเรื่องมาเยอะพอแล้ว” น้ำเสียงของแม่ทำเอาทุก
คนส่ายหลัง ใบหน้าของแม่นิ่งมาก นิ่งจนผมไม่รู้ว่แม่กำลังคิดอะไรอยู่รู้

แค่ว่าเขาหยิบผ้าขนหนูมาอีกผืนแล้วคลุมตัวออสตินไว้ “ไม่เป็นไรนะ เธออยู่ที่นี้เธอจะปลอดภัย ฉันให้สัญญาว่าจะไม่มีใครทำร้ายเธอได้”

ออสตินไม่ตอบอะไร เขาดูระแวงเสียดยที่ไม่มีทางเลือกมากนัก

“ให้เขานอนห้องเดียวกันลูกนะ แม้ว่าเขาน่าจะสบายใจกว่า แล้วตอนเช้าเราค่อยมาคุยกัน”

“คุณหมายถึงเรื่องที่ผมพูดไปเมื่อกี้หรือครับ ?”

“ฉันหมายถึงทุกเรื่องที่เธอเจอมา”

“...”

“ดูเหมือนเราต้องเปิดอกคุยกันหน่อยแล้วละ ออสติน” เจ้าของซีอกลิ้นน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก เขาคงรู้สึกของตัวเองถูกข่มขู่อยู่ แต่เชื่อเถอะว่าแม่หวังดี แม่แค่กำลังพิจารณาสถานการณ์ในตอนนี้นั่นแหละที่บอกว่าอยู่กับน้องชายผมจะสบายใจกว่าคงเพราะแม่เห็นว่าซีนอนเป็นมนุษย์เหมือนกัน

ทั้งยังเอาใจเก่ง ดูแลคนอื่นดีมาก พอแม่สั่งน้องผมก็รีบเข้ามา
ประคองออสตินให้ลุกขึ้นมา

“ไปกันเถอะครับ ไข่จะชงโกโก้ร้อนให้กินนะ” ออสตินไม่ตอบเขาเพียง
ลากสายตามามองหน้าผมราวกับข้อความคิดเห็น มือของผมยังคงจับมือเขา
อยู่ ไม่นานก็ต้องปล่อยเพราะชินอ่อนพาเขาไปจากผม เราสองคนมองหน้ากัน
กระทั่งแผ่นหลังของเขาหายลับไปจากชั้นบน

ผมว่าออสตินยังไม่แน่ใจเท่าไรนัก ที่โพล่งออกมาแบบนี้ก็ด้วย
ความตกใจมากกว่า

ซึ่งแน่นอนว่าพอจำเลยของเราถูกพาออกไปจากชั้นศาล ผู้ต้องหา
อย่างผมก็ถูกสอบปากคำ แม่ก้าวมายืนตรงหน้าใช้ความเจียบเขยคางผมให้
มองหน้ากัน

“มีอะไรอยากจะพูดไหมแดเนียล”

งานเข้า

ผมกลืนน้ำลายลงคอเช่นคนประหม่า ในหัวสรวหาคำมาพูดต่างๆ
นานาเพื่ออธิบายสิ่งที่เกิดขึ้น แววดตาของแม่ตอนนี้มันเฉยเมย ไม่มีความโกรธ
ไม่มีความรู้สึกคล้ายกับว่าแม่เป็นหุ่นยนต์สอบสวนในตอนนี้ ทำเอาผมถึงกับ
ก้มหน้าหนี

“ผมขอโทษครับแม่”

“นั่นไม่ใช่สิ่งที่แม่อยากฟัง” ผมชะงักค้างไม่เคยเห็นวาทะทั้งร่างขนาดนี้มาก่อน “ลูกออกไปหาเขามาเหรือ”

พยักหน้า

“ตอนไหน”

“เพียงคืนครับ”

“...”

“ผมอยากรู้เรื่องพ่อเลี้ยงของเขา เจมส์” พูดความจริงเนื่องจากตอนนี้ไม่มีทางหนีแล้ว “แต่ตอนที่เรากำลังคุยกันอยู่ จู่ๆ ก็มีคนบุกเข้ามา ออสตินบอกว่า เจมส์กำลังล่าตัวเขาด้วยเหตุผลบางอย่าง”

“แม่เดาว่าเขาไม่บอกเหตุผลลูกสินะ”

“เขาแค่บอกว่าเขารู้ความลับของเจมส์มา แต่เรื่องอื่นเรายังไม่มีเวลาคุยกัน” ผมประหม่าอย่างเห็นได้ชัด “เราถูกต้อนไปถึงผาเลยต้องกระโดดลง

ทะเลหนีตายครับ กระ...กระแสน้ำมันแรงมาก ผมจำเป็นต้องกลายร่าง
ไม่อย่างนั้นคงคว้าตัวเขาไว้ไม่ทัน”

ผมพูดตะกุกตะกัก

“ผมไม่คิดว่าเขาจะเห็นผมตอนอยู่ในร่างนั้น ตอนนั้นผมคิดแค่ว่าต้อง
ช่วยเขาขึ้นมาเพราะเขาวายน้ำไม่เป็น และตอนที่เจอเขาก็เหมือนจะหมดสติ
ผมนึกว่าเขาจะจมน้ำตายซะแล้ว”

ทุกคนเงยบต้งใจฟัง

“ผมขอโทษที่ออกไปหาเขา ผมแค่เป็นห่วงเขากลัวว่าเขาจะโดนลักพา
ตัวไป”

“แล้วได้คิดบ้างไหมว่าถ้าพวกนั้นเห็นลูก มันก็จะเอาตัวลูกไป”

“ผม...ผม”

“ผมแค่เป็นห่วงฮอสติน” แม่พูดสิ่งที่อยู่ไนใจของผมนั้นยิ่งทำผม
สลดหนักขึ้นไปอีก นี่แทบจะเป็นครั้งแรกเลยที่ผมยอมศิโรราบแต่โดยดี ไม่มี
การคิดหนี ไม่มีการต่อต้าน มีเพียงแค่การก้มหน้ารับคำพิพากษาและภาวนา

ให้แม่ตะคอกใส่หรือหยิบไม้เรียวมาฟาดผมหรืออะไรก็ได้ที่จะไม่ทำให้แม่
ร้องไห้

ผมแพ้หน้าตาของแม่ยิ่งกว่าอะไร ผมรู้ว่าตัวเองเป็นลูกที่แย่มากที่นึกถึง
คนอื่นแทนที่จะหวังว่าตัวเองจะสร้างความเดือดร้อนให้ครอบครัวใหม่

ครั้งนี้มันหนักหนักจนผมคิดว่าแม่จะไม่ให้อภัย

“เขาสําคัญกับลูกมากเกินไปสินะ ลูกถึงยอมแลกกับชีวิตตัวเองขนาดนี้”

“แม่ครับ” ผมเรียกเสียงแผ่ว “ผมขอโทษ”

“หลังจากนี้จะมีเรื่องมากมายเกิดขึ้น ชีวิตของพวกเขาจะไม่สงบสุขลูก
เข้าใจไหม” ผมขยับตัวมาคุกเข่าต่อหน้าแม่ มองดูหยดน้ำจากเส้นผมที่หยด
ลงบนพื้นแทนน้ำตาที่หลังอยู่ในหัวใจ “แม่จะไม่พูดแล้วว่าลูกทำให้ตัวเองเป็น
อันตราย เพราะพูดไปก็คงแก้ไขอะไรไม่ได้”

ผมเหมือนจะร้องไห้

“ลูกเตรียมใจไว้แล้วใช่ไหม”

“ผม...”

“เราย้อนกลับไปได้แล้วนะ” น้ำตาหยดแรกร่วงลงพื้น ไม่รู้ทำไม คำพูดนี้ของแม่กัดกินหัวใจผมกว่าคำที่แม่บ่นแม่ว่าซะอีก ผมไม่รู้เลยว่าแม่ กำลังทำสีหน้าแบบไหนในเวลานี้ รู้แค่ว่ามีบางของแม่วางลงบนหัวผม ลูบเบาๆเป็นการปลอบโยน “ทุกการกระทำมีผลที่ตามมาแดเนี่ยล ทำอะไรไว้ก็ต้องรับผิดชอบ”

“ผมขอโทษ อีก ผม...ผมทำทุกคนเดือดร้อน”

“ถ้ารู้ตัวแล้วแม่ก็ไม่ว่าอะไรอีก”

“แม่ครับ แม่จะด่าหรือจะตีผมก็ได้ อีก ผมรู้ว่าผมมันเป็นลูกที่ไม่ดี”

“ถ้าการปกป้องคนที่เรารักเป็นเรื่องไม่ดี แม่คงเป็นคนเลวมากใช่ไหม”

“แม่...”

“เพราะแม่ปกป้องเราทั้งตระกูล” ประโยคนั้นทำผมเงยหน้ามองแม่ ก่อนจะเห็นรอยยิ้มที่ยกอยู่ “แม่เข้าใจว่าสถานการณ์นั้นมันกดดันสำหรับลูก ลูกไม่เคยเจออะไรแบบนี้”

ผมเงยบเพราะก้อนสะท้อนแสงมาจากอก

“ถึงแม่จะพยายามปกป้องเท่าไรยังไงเรื่องนี้ก็ต้องเกิดขึ้นเข้าสักวัน เพราะมันแดเนียล ครึ่งนี้แม่จะไม่บอกว่าลูกทำผิดแค่ไหน แต่แม่จะสอนให้ลูกเตรียมใจ”

“แม่ครับ”

“เราจะไม่หันหลังให้ แต่เราจะปกป้องสิ่งสำคัญของเราด้วยกัน
ทั้งครอบครัว”

จบคำพูดนั้นผมก็ปล่อยโฮออกมาเป็นเด็กๆ โผเข้ากอดเอวแม่แล้วฝังหน้าลงร้องไห้ ผมจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่ร้องไห้หน้าขนาดนี้คือเมื่อไหร่ อาจจะเป็นตอนที่อาโนเอลซื้อมาสเมโลมาให้ผิดก็ได้ ตอนนั้นผมยังเป็นเด็ก อ้วนไม่รู้เรื่องอะไรอยู่เลย

ทว่าตอนนี้ผมคือเด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ด โตกว่าตอนนั้นมากแต่ก็ยังทำให้ตัวเองเหมือนเด็กอยู่ทุกวัน และเพราะแบบนั้นผมเลยสร้างเรื่องเดือดร้อนอยู่บ่อยครั้ง ทำให้ทั้งพ่อ ทั้งแม่และพี่ต่างปวดหัวหนักโดยเฉพาะครั้งที่หนักจนผมคิดว่าคงไม่มีใครยกโทษให้ผมทั้งนั้น

แต่วินาทีนี้มันกลับกัน

แม่กอดผม ไม่มีคำกลางความเกรี้ยวกราดมีแค่คำพูดปลอบประโลม
ว่าเราจะผ่านมันไปด้วยกัน

นั่นยิ่งเพิ่มความรู้สึกผิดในใจผมมากขึ้นไปอีก แต่ผมก็ไม่ว่าจะทำ
ยังไงแล้วในสถานการณ์นี้ ผมต้องการแม่ ต้องการพ่อ ต้องการพี่ ต้องการ
น้อง ต้องการครอบครัววิลเดนสัน ผมโชคดีมากที่เกิดมาจากพวกเขา โชคดีที่
ได้อยู่ในครอบครัวที่เข้าใจลูกมากขนาดนี้

พ่อทั้งสองวางมือลงบนบ่าผมขณะที่พี่ยกยัมให้อยู่ด้านหลัง ไม่มีใครติ
เตียนผม คงคิดว่าผมสำนึกแล้วดูจากที่ผมร้องไห้อย่างหนัก

ผมพรหมจูบลงบนมือแม่ ปลอ่ยให้เขาเป็นฝ่ายเช็ดน้ำตาให้

แม่ยิ้มก้มหน้าลงมาจูบหน้าผากเบาๆ เป็นการให้กำลังใจ

“เข้มแข็งนะรู้ไหม เราจะผ่านมันไปได้”

“ครับ อีจ ครับแม่ ผมจะเข้มแข็งอย่างที่แม่สอนไว้” ผมพยักหน้า
พยายามทำตัวหนักแน่น ติดแค่ที่ตอนนี้ผมไม่ต่างจากปลาที่เพิ่งขึ้นจากน้ำ
มา แม่ประคองให้ผมยืนขึ้น ปาดน้ำตาให้พลงสายหน้า “ผมจะทำทุกทาง
เพื่อปกป้องเราทุกคนให้ได้”

“แม่รู้ว่าลูกทำได้ ไม่ใช่เพราะลูกเป็นฉลาด แต่เพราะลูกมีสายเลือด
ของพวกเราไง” ผมเลื่อนสายตาไปมองพ่อทั้งสองที่มายืนชนาบข้างแม่ไว้
“สายเลือดดิลเดนสันคือสายเลือดนักสู้ นะแดเนียล”

“ผมอยากเก่งให้เหมือนแม่จัง แม่รู้วิธีเอาชนะทุกอย่าง”

“แม่ไม่ได้รู้วิธีลูกรัก แม่แค่รู้ว่าเราต้องเตรียมใจรับผลที่จะตามมา” แม่
ถอนหายใจช้าๆ “และผลที่ตามมาอย่างแรกคือเรื่องของออสติน”

ผมถึงกับเงยบ เหม่ปากแน่นพลงหลุดตาต่ำ

“เขารู้เรื่องของนายแล้วแบบนี้จะแก้ยังไงกัน” พี่ที่เงยไปนานเสริม
ทัพ เขายืนกอดอก มองมาทางผมเป็นการขอคำตอบ “จะโกหกว่าเขาคิดไป
เองเหวอ แบบนั้นคงทำลายความมั่นใจที่เขายืนยันว่านายเป็นฉลาด”

“แต่เขาดูกลัวมากตอนรู้ว่าผมกลายร่างได้” ผมสวนกลับ “ถึงเขาจะไม่
รู้ว่าเราเป็นฉลาดทั้งบ้านก็เถอะ แต่ผมก็ไม่อยากให้เขากลัวผมเลย”

“เรื่องนี้ต้องใช้เวลา” พ่อตายว่า เขาเอามือโอบเอวแม่ไว้ตอนพูดขึ้น
“ตอนแม่รู้ว่าพ่อเป็นเราก็อใช้เวลาเหมือนกัน ถึงตอนนั้นเวลาจะมีไม่มากก็ตาม
แต่เราก็อทำอะไรไม่ได้มากหรอก”

“งั้นผมควรพูดความจริงออกไปหรือ ?”

“ถ้าแลกกับความเชื่อใจก็ควรทำ” ผมคิดหนัก พอเห็นสีหน้า
หวาดหวั่นของออสตินแล้วผมยิ่งกังวลหลายเท่า ถ้าเกิดเขากลัวจนเตลิดไป
ไกล แบบนั้นผมจะทำยังไงกัน ผมไม่อยากให้เขาหนีผมไปนะ เราอุตส่าห์รอด
มาด้วยกัน

และเหมือนพ่อจะรู้ว่าผมเครียดหนักเลยเดินมาตบ่าเบาๆ

“แต่ตอนนี้เรื่องนั้นไม่สำคัญ ไว้พรุ่งนี้เราค่อยมาเปิดอกคุยกัน”

“พ่อครับ...”

“ไปพักเถอะ” มือหนาลูบหัวผมอย่างเอ็นดูพร้อมระบายยิ้มอบอุ่นอัน
เป็นเอกลักษณ์ ปกติพ่อตายไม่ค่อยเปิดเผยความรู้สึกมาก ไม่ใช่ว่าเขาดื้อ
ชาหรืออะไรนะ เขาแค่เป็นพวกแสดงความรู้สึกไม่เก่ง อีกทั้งด้วยความที่เป็นพี่
คนโต เขาโตมากับความน่ายำเกรง เขาต้องดูเป็นผู้ใหญ่ตลอดเวลาเพื่อ
ปกป้องน้องชายเอาไว้

ต่างจากพ่อดีแลนที่ยิ้มง่าย แสดงความรู้สึกง่าย เขาแทบไม่เก็บกัก
ความรู้สึกใดๆ

ไม่ต้องถามเลยว่าผมได้ใคร ดีเอ็นเอ็มชัดจนไม่ต้องเดา

พอพ่อพูดคำนั้นพี่ก็เดินมาหีหัวผม จุดยิ้มเล็กน้อยคล้ายปลอบโยน
ก่อนที่ทุกคนจะหลีกทางให้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาอยากให้ผมไปพักจริงๆ แม่
ถึงขั้นเดินมาจับแก้มผมเป็นการบอกฝันดี สั่งให้พี่พาผมไปนอนพัก

ผมเดินผ่านพวกเขา เดินผ่านห้องของซีโน่ตอนที่เปิดประตูแง้มไว้เหมือน
อยากให้เห็นว่าทุกอย่างเรียบร้อยไม่ต้องห่วงอะไรทั้งนั้น แน่ใจว่าผมต้อง
แอบดูสภาพออสตินที่เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วและกำลังนั่งเศร้าอยู่บนเตียง
น้องชายผม

ผมไม่รู้ว่าพวกเขาคุยอะไรกัน รู้แค่ที่ซีโน่ขอบคุณให้ความสนใจมาก

และในตอนที่ผมทำท่าจะเข้าไปหา ซีวาก็เอ่ยขึ้นมา

“วันนี้เหนื่อยมากแล้ว” ประโยคเดียวทำผมชะงักมือที่จะจับประตู
ให้เปิดออก เคลื่อนสายตาไปมองพี่ชายที่หมายความว่าตามพี่พูด ไม่บ่อยนักที่
พี่จะชมผม ถึงจะไม่ได้พูดร้ายยาวหลายประโยคแต่ก็ทำให้ผมรู้สึกว่ามันดี
หยุด

พอแล้วละแดเนี่ยล วันนี้เหนื่อยมากพอแล้ว

ปิดประตูห้องนอนให้น้องแล้วเดินเข้าห้องนอน

“ขอบคุณนะพี่”

“แล้วเจอกันพรุ่งนี้แดเนียล”

-Austin Part-

ตลอดทั้งคืนผมนอนไม่หลับถึงเช้านอนจะยืนยันว่าไม่มีใครเข้ามาทำอะไรผมได้ ผมก็ยังหวาดระแวงเป็นนิสัย ถึงขั้นเปิดไฟนอนทั้งคืนเพื่อดูว่าจะมีใครเข้ามาไหม ก่อนหน้านี้ผมเหมือนจะเห็นแดเนียลยืนอยู่ตรงประตูก่อนที่มันจะถูกปิดไปทำเอาผมแปลกใจ

ผมนึกว่าเขาจะเข้ามา

“ยังกลัวอยู่เหรอ” คนด้านข้างถามตะแคงตัวมายิ้มให้ พอนอนด้วยกันแบบนี้มันทำให้ผมเห็นเลยว่าเช้านอนเหมือนกับแม่เขาแค่ไหน หน้าตาคล้ายกันจนแปลกใจ ผมไม่ค่อยเห็นเด็กรับเลี้ยงที่ไหนหน้าเหมือนพ่อแม่บุญธรรมขนาดนี้

แต่จะให้ถามเรื่องนี้ก็ไม่ใช่เรื่อง อีกทั้งผมมีเรื่องให้กังวลใจมากพอแล้ว

“อยากไปนอนห้องพี่แคเนียลหรือเปล่า ถ้าอยากไปฉันจะพาไปส่ง”

“ฉันทำนายตื่นหรือ” ผมหลีกเลี่ยงไม่ได้ตอบคำถามนั้นพาให้ชินอ่อนยิ้มจนตาหยี

“เปล่าหรอก ฉันแค่ตื่นตื่นที่มีคนมานอนด้วยวันนี้ ปกติแล้ววันไหนที่นอนไม่หลับหรือฝันไม่ดี ฉันจะไปนอนห้องพี่ชีวานนะ” เจ้าตัวตอบกลับ “พีนะเป็นคนแรกที่มานอนห้องฉันเลยนะ ฉันเลยตื่นตื่นเบาๆ”

“นายไม่เคยมีเพื่อนมานอนที่บ้านหรือ ?”

“ไม่เคย” สายหน้าไปมาทั้งที่ยังยิ้มอยู่ ผมอดแปลกใจไม่ได้ว่าชินอ่อนกินอะไรเข้าไปถึงได้ยิ้มเก่งขนาดนี้ “มันไม่ค่อยดีเท่าไรหรอกนะ”

“...”

“โทษทีนะ ฉันทำพิกลัวไซ้ไหม ฉันไม่ได้ตั้งใจ”

“...ฉันชอบคิดมากไปเองนะ” เป็นครั้งแรกที่ผมสำรวจความจริงของตัวเองเหมือนกันที่เปิดใจให้กับชินอ่อนไวขนาดนี้ ผมรู้สึกว่ายู่กับเขาแล้ว

สบายใจดี บรรยากาศรอบตัวก็ดูอบอุ่น ขนาดแค่นอนยิ้มเฉยๆ ยังเยียววา
ชีวิตที่มีดหม่นนี้

ข้ายังมีแววซุกซนเล็กๆ ที่เห็นแล้วคิดถึงแดเนียลเลย

ไม่รู้ว่่าป่านนี้เขาจะเป็นยังงั่บ้าง

“อยู่ที่นี่พี่อย่าคิดมากไปเลยนะ ที่นี่ไม่มีอะไรให้กลัวหรอก” เขายืนยัน
เอาแต่พูดประโยคนี้ซ้ำๆตั้งแต่พาผมขึ้นมามาบนห้อง “เรื่องที่กวนใจพี่อยู่พรงนี้
ค่อยคิดเถอะ ตอนนี้พี่ควรจะนอนพักให้มาก”

“นายคิดว่าฉันประสาทหรือเปล่าที่เห็นพี่นายเป็นฉลาม”

“...”

“ฉันรู้ว่าไม่ควรถามนายแบบนั้น แต่ตอนนี้ฉันนะ...”

“พี่สับสนสินะ” เหมือนถูกอ่านใจทำเอาผมหลุบตาต่ำ “พี่เพิ่งผ่าน
ความตายมาตอนนี้ก็คงจะคิดอะไรหนักหัวไปหมด ถ้าฉันเป็นพี่ฉันก็คงสับสน
เหมือนกัน”

“จริงเหวอ”

“อืม แต่ฉันว่าตอนนี้พี่ควรพักแล้วค่อยคิดเรื่องนี้พุงนี้ดีกว่า ตอนนั้นพี่คงจะเห็นอะไรๆชัดขึ้น”

“อะไรที่วุ่นนี้คือ ?”

“ความจริงที่พี่ควรรู้”

“...”

“เพราะฉันตอบพี่แทนพี่แดเนียลไม่ได้หรอก” เขายิ้มหวาน “ขอแค่พี่ให้โอกาสเขาและอย่ากลัวก็พอ พี่แดเนียลไม่น่ากลัวอย่างที่พี่คิดแน่นอน กลับกันเขาน่ะดี๊ดีต้องดีกว่าใครเพื่อนเลย”

น้องเล็กหัวเราะคิกคักที่ได้ยินทาที อีกส่วนเขาคงอยากให้ผมยิ้ม เพราะตั้งแต่ฟื้นขึ้นมาฉัน ผมทำหน้าที่อามทุกขั้ตลอดเวลา ผมเลื่อนสายตามอง นาฬิกาที่หัวเตียง ตอนนี้ตีสี่กว่าอีกไม่นานก็เช้าแล้ว ตอนนั้นชีวิตผมจะเป็น ยังไงนะ

จะถูกจับไล่หรือถูกรังให้อยู่ต่อ หรือถูกแลกข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อกัน

แล้วถ้าเกิดสิ่งที่ผมเห็นเป็นเรื่องจริง ผมจะทำอย่างไรไม่ให้แดเนี่ยล
เสียใจนะ ตอนที่ผมแสดงความหวาดกลัวออกไป เขาถึงกับตัวสั่น ไม่รู้เขารู้ตัว
หรือเปล่าว่าตัวเองฉายความเจ็บช้ำมากแค่ไหน เป็นครั้งแรกเลยที่ผม
อยากจะโผล่เข้ากอดใคร คิดแค่ว่าตอนนั้นผมกลัวมากเกินไป

ผมอยากมีความกล้าแบบที่เขาไว้เฟื่อว่าตัวเองจะหลุดพ้นจากความ
ทุกข์ได้

และในตอนที่ผมเอาแต่คิด ซีน่อนก็เอื้อมมือมาลูบแก้ผมเบาๆ เป็น
การรั้งให้ไปหา เขายิ้มแล้วเอานิ้วชี้วนไปมาที่หน้าผาก

“หลับชะนะ ผันดีจงมาหา”

“ทำอะไรนะ”

“สะกดจิตพี่ให้หลับไงละ แม่ชอบทำแบบนี้ตอนที่พวกเราชนไม่ยอม
นอน” เขายิ้มขำ “และมันได้ผลด้วยนะ วนๆแบบนี้แล้วก็จับหน้าผาก”

“นายต้อง...ทำแบบนี้ด้วยหรือ ?”

“หน้าที่นั้นให้พี่แดเนี่ยลทำเถอะ ฉันขอแค่ให้พี่จับมือก็พอ” เขาว่า
พร้อมถือวิสาสะจับมือผม “จับแบบนี้จะได้ส่งพลังฝันดีก่อนนอน แค่นี้พี่ก็
หลับได้อย่างสบายใจ”

“นายใจดีกับฉันจังเลยนะ เหมือนกับพี่ชายนาย”

“เพราะว่าพี่เป็นคนสำคัญของเขาไง”

“...”

“เขาหลงพี่นาดูเลยนะ ออสติน”

ผมชะงักงัน หัวใจก็เต้นผุดจิ้งหรีดอธิบายไม่ถูก ซึ่บนอนยกยิ้มกว้างให้
ผม เขาเบียดแก้มลงกับหมอนพร้อมกระชับมือที่เราจับกันไว้ ผมไม่ได้เอามือ
ออกซ้ายังเป็นฝ่ายบีบมือเขาอีกต่างหาก ไม่ได้บีบแรงมากแค่พอให้ตัวเองเชื่อ
ใจว่าไม่ได้เผชิญความโหดร้ายเพียงลำพัง

ทว่าคำว่าหลงของซึ่บนอนก็ทวนใจผมยิ่งนัก หลงในที่นี้หมายความว่า
ไ่กันนะ ผมก็ไม่ได้ทำอะไรให้แดเนี่ยลหลงเลยนี่นา อีกทั้งเราเพิ่งรู้จักกันได้
อาทิตย์กว่า ถ้าเขาจะหลงผมมันดูเร็วไปหรือเปล่า หรือว่าเป็นเรื่องปกติแค่
ผมความรู้สึกซ้าเลยมองว่ามันผิดปกติไป

แล้วที่เราจับกันนั่นก็เป็นเรื่องปกติไหม

นั่นก็เป็นส่วนหนึ่งของคำว่า ‘หลง’ หรือเปล่า

ไม่รู้เลย

ชีน่อนชวนผมคุยอีกสองสามประโยคก่อนที่เขาจะเป็นฝ่ายชิงหลับไป
ก่อน ผมใช้เวลาอีกร่วมชั่วโมงกว่าจะข่มตานอน ในความฝันความกลัวยัง
ตามมาหลอกหลอให้ตัวสั่น ผมแทบแยกไม่ออกด้วยซ้ำว่าอันไหนความจริง อัน
ไหนความฝันมันดูจะเหมือนกันไปหมดซะทุกอย่าง

แค่ในฝันผมได้อยู่คนเดียว ไม่มีใครมาหนุนหลังต่างจากความจริงที่พบ
เจออยู่นั้น...

“ตื่นแล้วเหรอออสติน”

“แดเนี่ยล” ผมเรียกชื่อคนที่นั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น เวลานี้บ่ายโมงกว่า
แล้ว ผมหลับยาวจนนึกว่าตัวเองตายด้วยซ้ำ แถมยังไม่มีใครมาปลุกผมสัก
คนราวกับว่าเขาอยาก让我จมอยู่ในความฝัน พอตื่นมาก็เจอโน้ตเล็กๆ ที่
ชีน่อนเขียนและวางไว้บนเสื้อผ้าชุดใหม่

“ตื่นแล้วก็ไปอาบน้ำนะฟี เจอกันข้างล่างนะ - ชีน่อน-

ซึ่งพอทำตามที่บอกผมกลับไม่เจอคนเขียนโน้ต ทว่าดันเจอใจทักเก่า
ที่นั่นรออยู่ ใต้ตาของแดเนียลคล้ายนิดหน่อยแสดงให้เห็นว่าเมื่อคืนเขาคงนอน
ไม่หลับเท่าไร เขาหลุบตาต่ำ ลูกขึ้นยืนขณะที่ผมยืนอยู่บนบันไดชั้นสุดท้าย

นี่เป็นครั้งแรกเลยที่บรรยากาศระหว่างเรามันอึดอัดเหลือเกิน

“หิวไหม เดียวฉันอุ่นอะไรให้กิน”

“คนอื่นไม่อยู่เหรอ” ผมถามกลับพลางไม่สบตาเขา “เห็นนายนั่งอยู่
คนเดียว”

“พอกับพี่ออกไปข้างนอกนะ ส่วนแม่กับน้องออกไปซื้อของเดี๋ยวก็
กลับ” แดเนียลตอบทันทีพร้อมกับสูดหายใจเข้า ผมเห็นความประหม่าในแวว
ตาของเขาและความทำตัวไม่ถูกทั้งที่ปกติเขาจะยิ้มร่าแล้วเขามาวอแวผม

อาจเพราะสิ่งที่ผมพูดไปเมื่อวานมีอิทธิพลกับความสัมพันธ์ของเรา
สองคน

มันทำให้ผมรู้สึกไม่ดีไปหมด เราต่างเจ็บ ไม่มีใครทำลายความเจ็บ
ลงก่อนจนผมไม่แน่ใจว่าคนตรงหน้าใช่แดเนียลที่ผมรู้จักหรือเปล่า

“มากินอะไรหน่อยเถอะ นายจะได้มีแรงบ้าง” สุดท้ายแดเนี่ยลก็พยายามทำลายความอึดอัดระหว่างเรา เขาเดินหายเข้าไปในครัวเป็นสัญญาณให้ผมเดินตามหลัง ภาพของเขาซ้อนทับกับภาพฉลามเมื่อวานทำเอาผมช้ำไม่ยอมก้าว

ทั้งที่ยังไม่รู้เลยว่านั่นเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า แต่ผมกลับกลัวลงหน้าไปก่อนแล้ว

“ออสติน” เขาเรียกผมจากในนั้นพาให้ผมต้องดิ้นสติ ผมกำสายเสื้อตัวเองไว้แน่นขณะที่ก้าวไปในครัวซ้ำๆ ไม่รู้ทำไมตอนนี้ผมอยากให้ทุกคนอยู่บ้าน อย่างน้อยมันก็ไม่น่าจะอึดอัดเท่าเราอยู่ด้วยกัน แดเนี่ยลกำลังอุ่นอาหารบนเตา เขาหันมามองผมพลางผงกหัวให้หนึ่ง “นั่งตรงนั้นสิ เดี่ยวรออาหารอุ่นแปะปึงนะ”

“ขอบใจนะที่ทำให้ฉัน”

“ฉันเต็มทีกับเรื่องของนายอยู่แล้ว” เขาหัวเราะในลำคอก่อนที่เราจะต่างคนต่างเงิบอีก ผมไม่ชอบบรรยากาศแบบนี้เลย ทุกอย่างมันค้างคาใจไปหมด ดวงตาสีฟ้าครามเงยหน้ามองแผ่นหลังอีกคน ผมว่าแดเนี่ยลเองก็คงอยากจะพูดอะไรกับผมเหมือนกัน

แต่เขาอาจจะรอให้ผมเป็นฝ่ายให้โอกาสเขา

อย่างที่เราชอบพูดเมื่อคืน

‘แค่ให้ออกาสและอย่ากลัวเขาก็พอ พี่แดเนียลไม่น่ากลัวอย่างที่พี่คิด
แน่นอน กลับกันเขาน่าจะต้องดีกว่าใครเพื่อนเลย’

“ออสติน”

“หืม ?”

“อยากคุยกันหน่อยไหม” ผมชะงักทันทีที่เขาถาม เจ้าตัวไม่หันมา
หาผมนะ คล้ายรอให้ผมตอบรับก่อนเราถึงจะสบตากันได้ นาที่นั้นผมครุ่นคิด
ว่าตัวเองพร้อมที่จะคุยกับเขาอย่างจริงจังไหม หรือควรรอให้คุณไซลกลับมา
ก่อนเพราะเขาบอกว่าวันนี้เราจะคุยกันแบบเปิดอก

และผมก็เข้าใจความหมายนั้นดีว่าเขาอยากรู้ทุกเรื่องของผม ทั้งเรื่อง
เจมส์ ทั้งเรื่องความลับทั้งหมด

แต่กับแดเนียลนะเขาคงมีแค่เรื่องเดียวเท่านั้นที่อยากคุยกับผม

เรื่องนั้นที่มีอิทธิพลกับเราสองคน

“เอาสี” ผมรับคำสั่งผลให้เขาหรีไฟบนเตาแล้วหันมาหาอย่างทีคิด
ร่างสูงพักสะโพกตัวเองกับเคาท์เตอร์ครัว เลื่อนสายตามามองผมที่หุบตาต่ำ
เล็กน้อยก่อนจะยอมเงยหน้าเผชิญกัน วินาทีนั้นเขายิ้มบางๆ หากแต่มันเป็น
รอยยิ้มหม่นเศร้า

“นายเห็นฉันเป็นฉลามจริงหรือ” เขายังตรงประเด็นไม่อ้อมค้อม
ชั่วขณะผมนิ่งงันด้วยความตกใจก่อนจะขานรับเบาๆ

“อืมใช่ ฉันเห็น” พยักหน้ารับ “แต่ฉันไม่ได้มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ ฉัน
กลัวว่าฉันจะคิดไปเองแล้วทำให้นาย...”

“ไม่หรอก นายเข้าใจถูกต้อง”

“เอ๊ะ”

“ฉันเป็นฉลาม” หัวใจผมหล่นวูบความกลัวแล่นพลา่่นทั้งร่างหากแต่
กายไม่ยอมขยับ “ที่นายเห็นมันถูกต้องทุกอย่าง ฉันต้องกลายร่างเพื่อช่วย
นายเอาไว้”

“นี่นาย...พูดจริงใช่ไหม” ผมถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

“อยากเห็นกับตาไหม”

“...”

“มากับฉันสิ” เขายื่นมือมาให้ผมจับ จังหวะที่ยื่นผมเกิดผะทำเอาแดเนี่ยลชะงักพลันแววตาเขาก็เศร้าสลด ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เขาารู้สึกแย่ มันเป็นปฏิกิริยาอัตโนมัติ “ฉันขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้นายกลัวขนาดนั้น”

“ฉัน...ฉันก็ไม่ได้อยากกลัว แต่ร่างกายมันขยับไปเอง”

“จึ้นนายแค่เดินตามฉันมาก็พอ”

“...”

“จะเว้นระยะห่างก็ได้นะ แค่เดินตามฉันมา” ผมม้มปากแน่นต่างจากแดเนี่ยลที่ยิ้มเศร้า เขาปิดไฟบนเตาแล้วเดินผ่านผมไปทางสระว่ายนํ้า ผมเพิ่งสังเกตว่าตรงหลังบ้านของเขาติดกับผืนทะเลใหญ่ ข้ายังมีท่าเรือส่วนตัว กลายๆ มันคงเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับบ้านคนรวยอย่างเขา

แต่นั้นไม่ใช่ประเด็นในตอนนี้อยู่ที่เขายื่นรอให้ผมเดินตามไปต่างหาก

นาที่นั้นผมถอนหายใจ ปล่อยตัวเองอยู่ข้างใจก่อนจะก้าวเท้าเดินตามไปช้าๆ แดเนี่ยลเว้นระยะห่างกับผมค่อนข้างมาก ตลอดทางเราไม่คุยกัน

ผมได้ยินเสียงคลื่นทะเลซัดฝั่งเป็นระยะๆ แต่มันไม่น่ากลัวเท่าทะเลเมื่อคืน
เท่าไหร่นัก

เขาพาผมมาขึ้นใกล้กับริมหาดก่อนจะสั่งให้ผมหยุดเดินตามหลัง

“รออยู่ตรงนั้น นายจะได้ไม่เปียกน้ำทะเล” เขาว่ายกยิ้มบางๆ ขณะที่
ถอดเสื้อตัวเองออกเหลือเพียงกางเกงว้ายน้ำ “ตรงนี้จะไม่มีการเห็นเราทั้งนั้น
จะมีแค่เราสองคน”

“นายจะทำอะไรแดเนี่ยล นาย...ทำให้ฉันกังวลไปหมด”

“อย่ากังวลออสติน ฉันแค่อยากยืนยันสิ่งที่นายค้นพบ”

“แดเนี่ยล”

“และหวังว่าพอฉันกลับขึ้นมาข้างบน นายจะยังยืนอยู่ตรงนี้ ไม่
ทิ้งฉันไปนะออสติน”

เขาเหมือนจะร้องไห้เลย

-Austin End-

ฉลามร่อนรัก 16 : ความเชื่อใจ

หลังพูดจบผมก็ฝืนยิ้มให้โดยที่ไม่รู้เลยว่าตัวเองทำหน้าที่เศร้าขนาดไหน รู้แค่ว่า
อยากให้เขาเชื่อใจและยอมผมสักนิดก็ยังดี ตลอดทั้งคืนผมเฝ้าแต่คิดเรื่องนี้
การโกหกมันไม่ใช่ทางที่ดีเท่าไรหรอก พ่อดีแลนเคยเล่าให้ผมฟังว่าเขากับพ่อ
ตายเคยตกอยู่ในสถานการณ์นี้เหมือนกัน ต่างกันแค่แม่ปะติดปะต่อเรื่องราว
ได้เองและพิสูจน์ความจริงด้วยตัวเองส่วนผมก็กลายเป็นให้เห็นต่อหน้า

และถึงกลบเกลื่อนทำเป็นไม่เข้าใจสิ่งที่ออสตินเห็นมา สุดท้ายแล้ววัน
ใดวันหนึ่งก็ต้องบอกความลับนี้อยู่ดี

สู้บอกไปเลยวันนี้แล้วเคลียร์ใจให้จบ ดีกว่าต้องปกปิดความลับต่อไป
เรื่อย ๆ โดยไม่รู้ว่าจะถูกเปิดโปงวันไหน อีกอย่างออสตินก็เจอเรื่องแย่มา
พอแล้ว เวลาที่เขาตกอยู่ในที่นั่งลำบาก

หากเราจะช่วยเหลือกันก็มีแต่ต้องพูดความจริงเท่านั้น

เพื่อให้เขาไว้วางใจในตัวพวกเรา

โดยเฉพาะผมที่ต้องการความเชื่อใจจากเขา

แค่คิดเดียวก็ยังมี

แน่นอนว่าพอพูดไปแบบนี้ก็อดคิดก็นึกถึง เขามองผม เหมือนว่าผมไม่ต้องทำแบบนี้ก็ได้แต่คิดว่าผมเป็นเฉย ผมรู้ว่าการกระทำของผมทำให้เขากลับ ทำให้เขากังวล แต่ทำให้เห็นไปเลยมันดีกว่าพรรณาให้เขา ฟังมากนัก

ผมสูดหายใจเข้าค่อยๆ ก้าวลงไปในทะเลช้าๆ สัมผัสผืนน้ำที่เย็น เยียบกับเสียงเรียกจากสิ่งมีชีวิตข้างใต้ วันนี้พอยอมออกไปข้างนอก ไม่เชิง ออกไปล่าแค่ไปว่ายน้ำอยู่ไกลๆ แต่ก็ออกไปกับน้องเพื่อให้ผมกับออสตินมี เวลาเคลียร์ใจ

ผมก็หวังว่าเราจะเคลียร์กันได้จริง

“แดเนี่ยล” ผมได้ยินเสียงเรียกชื่อ มันท้องมาจากปากออสตินที่ขยับเข้ามา เพียงก้าวเดียวเท่านั้น ตัวของเขาสั้น เอาแต่มองคลื่นทะเลที่สาดซัดเข้าหาฝั่ง ผมยังคงยืนแม้จะไม่ได้หันไปหาเขา แค่เดินลงทะเลจนหยาดน้ำถึงอก กว้าง

นาที่นั้นผมเลี้ยวมองกลับไปหาเขาพลางยกยิ้มแสนเศร้า

“ฉันจะรอคำตอบจากนายนะอสติน”

ตุ้ม !

ผมโถมตัวลงทะเลครามให้ความเยือกเย็นโอบอุ้มผมปะปนกอดรัด ลืมตาในน้ำขณะที่ทิ้งตัวดิ่งลงไปใต้มันทะเลที่ไกลกว่าจากจุดที่ยืนมอง มอง ดวงอาทิตย์เหนือหาดน้ำที่ส่องแสงลงมาไม่ถึง ในหัวก็คิดไปหลายอย่าง ส่วนใหญ่กังวลว่าเมื่อกลับขึ้นมาจะยังเจออสตินไหม

ถ้าหากว่าเขาหนีไปก่อนผมขึ้นมาผมจะทำยังไง

แบบไหนคือเขาหวาดกลัวจนไม่อยากอยู่ใกล้ ไม่อยากได้รับความช่วยเหลือจากผมใช่ไหม

แล้วแบบนั้นผมควรจะทำยังไง ผมควรรีบวิ่งไปตามเขา ขอรับรองให้เขา เห็นใจเธอ ผมไม่อยากฝืนใจของเขานะ ชีวิตอสตินเจอเรื่องมาหนักพอแล้ว ถึงเราจะยังไม่มีรู้ลึกก็เถอะ แต่อย่างน้อยผมก็รู้ว่าข้างนอกนั่นมีคนล่าตัวเขาอยู่ ซึ่งก็เป็นคนเดียวกับที่ล่าตัวพวกผมทั้งบ้านเหมือนกัน

ผมนะเป็นฉลาม มีครอบครัวคอยซัพพอร์ตกัน แต่เขานะตัวคนเดียว
นะ

ถ้าเกิดหนีผมไปแล้วใครจะช่วยเขาละ และถ้าเกิดเขาเจอคนไม่ดีส่งตัวเขาให้กับไอ้สารเลวนั้นขึ้นมาเขาจะหนีมันพ้นไหม หลากความคิดทำผมส่ายหัวไปมา ผมหลับตาลงอยากจะกิริตร้องแทบขาดใจ ได้แต่ปล่อยให้อากาศลอยเป็นฟองหลุดออกจากปากไป

ผมไม่อยากเสียเขาให้ใครทั้งนั้น อยากโอบกอด อยากจับมือ อยากกระซิบบอกเขาว่าผมอยากปกป้องเขามากแค่ไหน

ผมอาจจะไม่ได้เข้มแข็งเหมือนแม่ ไม่ได้เก่งเหมือนพี่ หรือฉลาดเท่าพ่อ แต่ผมก็มีหัวใจ

หัวใจที่สาบานว่าจะปกป้องเขาให้ได้

แค่เขา

แค่อดสติ

‘อ้ากกกกกกกก !!!!!!!!!!!’

สุดท้ายผมก็ตะโกนออกมาด้วยความบ้าคลั่ง ร่างกายแปรผ่นด้วยอารมณ์ที่สุมอก ดวงตาสีสวดยเข้าสู่โหมดนักรล่า ขณะที่แขนขาเปลี่ยนเป็นครีบทองตามลำดับ ผมโง่งงตัวงอสลักพักร่างกายก็ยื่นไปด้านหน้า ขนาดตัวเพิ่ม

ใหญ่กว่าตอนเป็นมนุษย์สิบเท่า พันคมเรียงรายแสดงให้เห็นถึงอำนาจของมัน

แผ่นหลังก็มีครีบบาวโผล่พ้นผิวน้ำสีคราม

โดนแดดไล่เลียเป็นสัญญาณให้รู้ว่าใครก็ตามที่ยืนอยู่ตรงนั้น

จะได้เห็นอสุรกายแห่งท้องทะเล

‘ออสติน นายจะยังยืนดูอยู่ไหม นายจะเกลียดฉันที่เป็นแบบนี้หรือเปล่า’

ผมถามเขาในใจพลางเคลื่อนตัวไปข้างหน้า ว่ายวนอยู่แถวนั้นให้เขาได้เห็นความน่ากลัวอันยิ่งใหญ่ว่าบางครั้งก็โผล่หน้าขึ้นไปสูดอากาศทั้งที่ปกติฉลามไม่ทำกัน ถึงอย่างนั้นก็ต้องดำดิ่งสู่ทะเลกว้าง ให้หยาดใสโอบกอดซ้ำแล้วซ้ำเล่าเป็นการเตรียมใจ

ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขายืนอยู่ตรงนั้นไหมหรือจะมีใครเห็นเพิ่มเติมหรือเปล่า แต่แถวนี้เป็นชายหาดส่วนตัวคนที่เห็นได้มีแค่ครอบครัวผมเท่านั้น รวมถึงจะไม่มีเรือลำไหนแล่นผ่านมาทักทายกัน

อาโนเอลจัดการเรื่องความเป็นส่วนตัวให้แล้ว

‘ออสติน’

ผมพิมพ์เมื่อร่างกายนี้สัมผัสได้ถึงเสียงสั่นสะเทือนจากบนพื้นบกดานาที่นั่นผมหัวใจเต้นช้าลงคล้ายกับมีคนมาบีบให้ใจอ่อนแอไว้ ผมคิดว่านั้นคือคำใบ้ว่าถ้าคืนร่างกลับไปคงจะไม่ได้เจอกับคนคนนั้น ป่านนี้ออสตินคงจะวิ่งหนีขึ้นไปบนบ้าน หาทางหนีไปจากอสุรการแสนน่าหวาดหวั่น

ผมไม่เคยเกลียดตัวเองที่เป็นฉลามเลยนะ สายเลือดของผมมันสุดยอดยิ่งกว่าอะไรทั้งนั้น ยังมีเลือดแม่ผสมอยู่ด้วยก็ไม่ได้ต้องเดาเลยว่าผมภูมิใจในสายเลือดตัวเองแค่ไหน

แต่สิ่งหนึ่งที่ผมต้องสลักลงหัวใจไว้

ทุกคนไม่ได้ภูมิใจในตัวผมเหมือนที่ผมคิด

พอคิดแบบนั้นผมก็ปล่อยตัวเองหยุดนิ่ง ร่างฉลามเริ่มกลับคืนสู่ความเป็นมนุษย์อีกครั้ง ผมยิ้มเศร้าเมื่อคิดว่าออสตินคงเป็นหนึ่งในนั้นเหมือนกัน ผมไม่น่าไปกดดันเขา บางทีถ้าเราไม่ยุ่งเกี่ยวกันชีวิตของเขาอาจจะไม่ต้องวุ่นวายแบบนี้ก็ได้

เป็นผมเองแหละที่ไม่รู้จักระยะห่าง ไม่รู้ว่าควรจะให้ใจหรือไม่ให้ใจ

ผมผิดเองที่เป็นฝ่ายเดินเข้าไป

ในกำแพงที่เขาสร้างไว้

ในจุดที่เขา...

ตุ้ม !

“แดเนียล !”

‘หืม ?’

ในระหว่างที่ผมกำลังจมอยู่กับความคิด จู่ๆ ผมก็ได้ยินเสียงร่างกาย
กระทบกับผืนน้ำแผ่นใหญ่ ตามมาด้วยเสียงเรียกที่ถูกชั้นบรรยากาศกั้นกลาง
เอาไว้ แสดงให้เห็นว่ามีใครบางคนตะโกนหาจากบนฝั่ง นาทีนั้นผมหันขวับ
มองกลับไปยังจุดที่ตัวเองมาก่อนจะเห็นร่างกายแค่ครึ่งส่วนเท่านั้น

ช่วงล่างที่พยายามเดินฝ่ากระแสน้ำมาอย่างทุลักทุเลพร้อมกับเสียง
เรียกหาอย่างสั้นไหว มันพาให้ผมค่อยๆ ดีखाพาตัวเองโผล่พ้นน้ำไป

แล้วกวาดตามองใครคนนั้นที่ยอมลงมาในน้ำทั้งที่ตัวเองร้องให้

ใบหน้าของออสตินเต็มไปด้วยความกังวล ห่วงใย กลัวจนแทบทนไม่ไหว เรียกได้ว่าทุกความรู้สึกในใจแสดงออกผ่านดวงตาและใบหน้าน่ารักนั้น เขามองหาผม สะอื้นเมื่อเห็นผมขึ้นมาให้เขาเห็นหลังจากลงไปอยู่ใต้้นมานาน

นานแค่ไหนก็ 모르เหมือนกัน สำหรับผมมันแค่แป๊บเดียวเท่านั้น

“นายลงมาทำไมออสติน นี่มันทะเลนะ”

“ก็นายไม่ยอมขึ้นมา จะให้ฉันทำยังไงล่ะ”

“...”

“ฉันไม่ได้อยากให้นายทำอะไรบ้างนะ คิดว่าฉันไม่ห่วงนายหรือไงกัน”

“แต่นายกลัวทะเลนะ ตอนนี้อยู่ไม่กลัวหรือไงกัน”

“กลัวสิ กลัวแทบบ้า” เขาตัวสั่น “แต่กลัวนายเสียใจมากกว่า”

“ออสติน”

“ฮึก ขึ้นมาเถอะนะ ถึงจะกลัวแต่ฉันก็ไม่อยากเสียนายไป”

“...!!!”

“ฉันขอโทษที่กลัวนายทั้งที่นายช่วยฉันไว้”

“ออส...”

“ขอโทษที่ทำนายเสียใจ ให้โอกาสฉันได้ไหม ฉัน ฮึก ฉันยัง
อยากอยู่กินมาชเมโล่ที่นายให้อยู่นะ แดเนียล !”

สิ้นคำพูดนั้นหัวใจผมก็เต้นแรงไม่เป็นลำดับ ทั้งร่างร้อนร่ายิ่งกว่าโดน
แดดเผาพาให้ต้องรีบลุยน้ำกลับไปหาเขาเป็นจังหวะเดียวกับที่ออสตินยื่นมือ
มาให้ หยาดใสกระจายตัวตอนที่ผมวิ่งล้มลุกคลุกคลานไปหาจากนั้นก็
กระโดดเข้าไปกอดเข้าไว้

นาที่นั้นออสตินสะอื้นร้องไห้ เขากอดผมแน่นมากคล้ายกลัวผม
หายไป นี่เป็นครั้งแรกเลยที่เขาตอบผม ตั้งแต่รู้จักกันมาเหมือนจะมีแค่
ผมที่หาเรื่องวอแวเขา ทว่ามากที่สุดก็คงแค่จับมือละม้ายกับการกอดที่ไม่ได้
ตั้งใจทำ

แต่เวลานี้เรากอดกันด้วยความหวังและความรู้สึกหลากหลายเกิน
จะคาด

ผมหอมหัวของออสตินซ้ำๆ เพิ่งจะรู้ว่าตัวเองก็ร้องไห้เหมือนกัน
มันเป็นความกลัว ความกังวลที่พอเขาขอโทษ ความรู้สึกพวกนั้นมันก็พัง
เหลือเพียงแค่ความดีใจ ผมยอมรับว่าตัวเองมีความสุขมาก

“ขอโทษนะ อีก ขอโทษนะแดเนียล”

“ไม่เป็นไร ไม่ใช่ความผิดนายหรอก” ผมลูบหลังปลอบเขาสัมผัสได้ถึง
ความหวาดกลัวสุดหัวใจของออสติน “ฉันดีใจที่นายไม่หนีไปนะ ขอขอบคุณ
ที่เลือกจะอยู่กับฉัน”

“ฉันขอโทษที่ทำนายเสียใจ ฉัน...ฉันมันซี้ชลาดมาก”

“แต่ตอนนี้นายกล้าหาญมากเลยนะ”

“อีก แดเนียล”

“ขอบคุณที่เชื่อใจฉันนะออสติน” ผมผละมาสบตาเขาเอาหน้าผาก
ตัวเองแนบกับหน้าผากอีกฝ่าย มือสองข้างก็ประคองใบหน้าของเขา ใช้

นิ้วโป้งปาดน้ำตาคนที่แยะให้ทั้งที่ตัวเองก็น้ำตาไหลไม่ต่างกัน ออสตินเองก็เอามือมาแนบแก้มผม ปรี๊ดดวงตาที่เต็มไปด้วยหยาดใส่มามองกัน

ในตอนนั้นเรามองเห็นตัวตนของกันและกัน เราอาจจะเกิดในครอบครัวที่ต่างกัน แต่เรามีสิ่งเดียวที่ต้องการเหมือนกัน

ความรัก

ใช่ เราอยากรักและอยากถูกรักด้วยคนด้านหน้าตัวเอง

ผมยิ้มกว้างตอนจูบหน้าผากเขา ออสตินก็โผล่เข้ามากอดเอาน้ำมาซุกไหล่ผมไว้ มันเป็นเรื่องเดียวกับหัวใจเขาเลยได้ยินเสียงและรับรู้ได้ว่ามันเต้นดังขนาดไหน แน่ใจว่าผมอยากให้เขาได้ยิน เขาจะได้รู้ตัวสักทีว่าเขาสำคัญกับผมมากแค่ไหน

ไม่ใช่แค่ในฐานะเพื่อนที่ผมอยากจะปกป้องให้ได้

แต่เป็นในฐานะที่อาจจะต้องใช้เวลาศึกษาดูใจ

พลันตอนที่ผมกำลังปลอบโยนเขาดวงตาก็กเลือบไปเห็นใครบางคนยืนอยู่ตรงประตูหลังบ้าน นัยน์ตาสีเดียวกันจ้องมองมาพลางยกยิ้มให้ แม่กอดอกเขาดูสบายใจที่สุดท้ายเราสองคนก็ยินยอมรับตัวตนของอีกฝ่ายไป

ทำเอาผมยิ้มกว้างด้วยความดีใจ

“อย่าทำแบบนั้นอีกเข้าใจไหม จันกลัว นี่กว่านายจมน้ำตาย”

“จันเป็นฉลามนะ จะจมน้ำตายได้ยังไง”

“แต่มันก็อดห่วงไม่ได้” ออสตินม้มปากใส่ “ทีนายยังเป็นห่วงจันได้เลย”

ผมยิ้มช้าเมื่อเห็นแก้มขาวขึ้นสีแดงระเรื่อด้วยความเขินอาย ผมใช้ปลายนิ้วเกลี่ยแก้มออสตินแล้วเชยคางเขาให้เราสบตากัน หยาดใสไหลผ่านหางตาหยดลงบนผืนทะเลที่รองรับ มันตกลงที่พอมองตัวเองในดวงตาเขาแล้วให้ความรู้สึกเหมือนตัวเองจมค้างอยู่ได้น้ำ

หากแต่เป็นได้น้ำที่ไม่เหน็บหนาวสักเท่าไร ผมยื่นหน้าไปหาหยุดชะงักเมื่อริมฝีปากเราใกล้กันยิ่งกว่าอะไร

ผมอยากประทับความอุ่นร้อนของตัวเองให้ แต่กลัวว่าจะดูคุกคามออสตินมากเกินไป

“ได้ไหม ?” เลยกออกปากถามเขาส่งผลให้อีกฝ่ายเบิกตากว้างชั่วขณะ
เขาหลุบตาต่ำก้มมือตัวเองมาจับมือผมที่แนบแก้มของเขา เผลอเลียปาก
คล้ายประหม่าระคนยั่ววนกัน ผมรู้ว่าถ้าขอเขาตอนนี้มันเหมือนกับฉวย
โอกาสตอนที่เขากำลังเศร้า

ทว่าออสตินกลับสับสนหายใจเขาแล้วเลื่อนสายตามาสบกลับ ฉายความ
จริงจังที่ไม่ปนเปื้อนความรู้สึกแสบอะไรทั้งนั้น

“เฮลสิ”

มาซเมโล่ขึ้นน้ำมันหวานจ้ะเลย

หลังจากตอนนั้นผมก็อุ้มออสตินขึ้นจากน้ำ เราต้องอาบน้ำกันใหม่ไม่
จ้ะคงเหนียวตัวไปทั้งวัน พอเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแม่ก็ทำมือกกลางวันที่กินจน
อิมหน้า แน่นอนว่าออสตินยังคงเกร็งกับการอยู่บ้านคนอื่นอยู่ ดีหน่อยที่ทุก
คนในบ้านไม่ได้แสดงท่าทีกีดกันอะไรทั้งนั้น

กลับกันเขาต้อนรับออสตินกันอย่างดีมาก เจ้าน้องชายผมก็วอแวอีก
ฝ่ายไม่หยุด ดูเหมือนว่าเมื่อคืนพวกเขาจะเข้ากันได้ดี ออสตินดูผ่อนคลาย
เมื่ออยู่กับชินนอน ซึ่งนั่นไม่ใช่เรื่องแปลก มีใครบ้างที่อยู่ใกล้น้องชายผมแล้วไม่
ติดบ่วงความน่ารัก

แต่ในความซึ้ออน เอาใจเก่งนะมีความร้ายกาจ

ผมต้องเตือนออสตินบ้างแล้วว่าซึ่อนนะ...

ไม่ได้ใสอย่างทีเห็น !

“พี่นะกลัวแม่จะตาย ถ้าแม่สั่งเมื่อไหร่เป็นต้องหมอบกราบแทบเท้า”
ซึ่อนกำลังเผาผมให้ร่วงเล็กฟังขณะที่ผมกำลังช่วยชีวานล้างจานอยู่ “เคยมี
ครั้งหนึ่งพี่โดนแม่ดุ ซึ่มเป็นหมาไปตั้งหลายวัน แต่สุดท้ายพอแม่หายโกรธก็
ทำอีก แม่ถึงกับไล่ออกไปนอนที่สระน้ำเลยนะ”

“สระน้ำเหรอ ?” ออสตินทวนคำนั้น “หมายถึงสระตรงนั้น ?”

“ใช่แล้ว มันเป็นที่นอนของพ่อดีแลนนะ แม่ชอบไล่พ่อไปนอนเวลา...”

“ซึ่อน”

“จู้” คนน้องถึงกับยุปากเมื่อชีวานเรียกชื่อเขาเป็นการปรามให้หยุด
จ้อได้แล้ว คงกลัวว่าออสตินจะรำคาญอีกส่วนคือเขากำลังเผาคนในบ้าน
โดยเฉพาะผมกับพ่อดีแลน “ขอโทษครับพี่ ผมพูดมากเกินไปหน่อย”

“ชิน่อนไม่ค่อยมีเพื่อนมาที่บ้านก็เลยเหงาอยู่บ่อยๆ พอนายมาเขาก็
เลยตื่นเต้นนะ” ชีวานแก้ตัวให้ทั้งที่น่าจะรู้อยู่แล้วว่าออสตินไม่ติดใจอะไร
ทั้งนั้น พี่ผมอ่านคนเก่งจะตายไป เขามีสัมผัสที่ห้าสืบล้านเลยรู้ความคิด
มนุษย์ทุกคนบนโลก

ยิ่งกับผมยิ่งอ่านออกจนปิดอะไรไม่มีดเลย

“ไม่เป็นไร ฟังเรื่อยๆก็สนุกดี” พอออสตินพูดแบบนี้ชิน่อนก็ยิ้มกว้าง
ภาพของแม่ซ้อนทับมาเลย เจ้าน้องชายผมนี่โคตรเหมือนแม่ที่สุดในบ้าน มี
ส่วนผสมของพ่อทั้งสองปนมาเล็กๆ ส่วนใหญ่อิทธิพลของแม่กลืนกินไปทุก
เซลล์เลยมั้ง

เว้นเรื่องนิสัยที่ดูจะได้พ่อดีแล่นมา ไม่งั้นคงไม่รำเริงขนาดนี้หรอก

“พี่ออสตินชอบฉันล่ะ”

“เพื่อเจ้า”

“จื๋อ พี่ชีวาน แดนนี่ว่าผม”

“แดเนี่ยล”

“พี่!”

“แบร์” ผมแทบจะเอาจานที่เซ็ดอยู่ฟาดใส่หัวไอ้ตัวแสบ พอชีวานหนุนหลังหน่อยก็มาทำแลบลิ่นปลิ้นตาใส่ผม มีการไปหลบหลังออสตินอีก ดินะที่ผมยังมือทันทันคนเจ็บตัวคงไม่ใช่น้องชายตัวดีของแน่ เล่นเอาผมพืดพืดหงุดหงิดต่างจากออสตินที่ยกยืมเล็กน้อยคล้ายเอ็นดูพวกเรา

ผมเห็นแววตาสบายใจจากเขา ดูเหมือนว่าเขาจะวางใจเรามากขึ้นแล้ว

“เด็กๆ”

“แม่” เราสามพี่น้องเรียกแม่พร้อมกันทันทีที่เขาเดินเข้ามาในห้องครัว แม่ยื่นคิ้วดูอาจเพราะเสียงพวกเราดังเข้าไปในห้องนั่งเล่น หน้าข้าผมกับพี่ยังล้างจานไม่เสร็จ ทั้งที่มันควรจะเสร็จตั้งนานแล้ว “ชิน่อนเริ่มก่อนนะครับ”

“เฮ้ ทำไมพี่ไปยความผิดให้ผมละ ผมยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะ”

“ร้อนตัวกันทั้งคู่เลย” แม่ส่ายหน้าใส่ถอนหายใจเมื่อเห็นเราทั้งคู่เถียงกันไปมา ก่อนจะหันหน้าไปหาออสตินที่ทำเป็นจิบชา เขาหลีกเลี่ยงการสบตา กับแม่ผม “ออสติน”

“!!!”

“ไม่ต้องตกใจขนาดนั้น” แม่ปรามตอนเรียกชื่อแล้วเจ้าของชื่อสะดุ้งสุดตัวแม้ว่าแม่จะยังไม่ได้ทำอะไรเขา “เธอพร้อมที่จะคุยกันหรือยัง”

“ผม...”

“ถ้าเป็นไปได้ฉันก็อยากจะถามเธอสองสามคำถาม แต่ก็เอาที่เธอสบายใจนะ ฉันไม่อยากบังคับ” แม่ใช้เสียงอ่อนพูดกับออสตินพลางทิ้งตัวลงนั่งไถ่ๆ ถึงบทสนทนาจะชวนเครียด ทว่าท่าทีของแม่กลับดูสบาย เขาเทน้ำส้มให้ออสตินเพื่อใช้มันสร้างปฏิสัมพันธ์ อีกฝ่ายจะได้ไม่อึดอัดเกินไป “ฉันสัญญาว่าจะไม่กดดัน แค่ต้องการรู้จักเธอให้มากกว่านี้”

แม่พูดชักทางทำเอาออสตินหลุบตาต่ำหนักกว่าเก่า จังหวะนี้เขาเลื่อนสายตามาสบผมขอความเห็นว่าเขาควรจะทำยังไงกับคำถาม แนนอนว่าผมพยักหน้าให้เขาตอบรับ ยกยืมบางๆ เป็นการให้กำลังใจกัน

“คุณอยากรู้เรื่องของเจมส์ใช่ไหมครับ” เขาถามเสียงแผ่ว แม่ก็พยักหน้ารับทันทีที่ได้ยิน ร่างเล็กม้มปากเล็กน้อยเขาดูกังวลเมื่อต้องพูดถึงเรื่องนี้

หากแต่แม่ก็เป็นผู้ฟังที่ดี

“ใจเย็นๆ” แม่ปลอบลูบหลังเขาเพื่อให้ความหวาดหวั่นสงบ ผมรู้ว่ามันดูกะทันหันไปหน่อยที่แม่เข้ามาถามเลยแบบนี้ แต่แม่ก็บอกไปตั้งแต่เมื่อวานแล้วว่าวันนี้เราจะคุยกันแบบเปิดอก ถึงขนาดไม่ให้พ่อเข้ามาฟังด้วย คงกลัวว่าถ้าเจอสายตาทั้งสองคนออสตินจะตื่นตระหนกกว่าเก่า

ข้ายังผงกหัวให้ชินนอนกับชีวานขยับไปด้านหลัง พยักหน้าให้ผมเอื้อมมือมาจับมือเขา

“ไว้ใจเรา” ผมพูดเสียงเบา “ไม่ต้องกังวล”

ออสตินสบตาผมเขาถอนหายใจซำๆ พลังพยักหน้าให้ มือที่เคยกุมกันด้วยความหวั่นใจก็เปลี่ยนเป็นยอมให้ผมเอารีวนี้วประสาน ผมแอบเห็นแม่ลอบยิ้มไม่รู้ว่าเอ็นดูหรือรู้สึกโล่งที่เห็นท่าที่แบบนั้นของออสติน

แต่ก็ดีกว่าก่อนหน้านี้

“แม่เจอเขาที่งานเลี้ยง มีคนแนะนำให้รู้จักกัน” ออสตินเริ่มเล่าโดยที่แม่ไม่ขัด “ไม่กี่เดือนต่อมาเขาก็แต่งงานกัน แต่ดูเหมือนว่าเขาจะไม่สนใจแม่ผมเท่าไร”

แม่ตั้งใจฟังพลาทวิเคราะห์คำพูดของเขาไป

“เขาดูสนใจแค่เม็ดเงินที่แม่ให้ทำวิจัย เท่าที่ผมรู้เขาเป็นเจ้าของบริษัท เพาะพันธุ์สัตว์ใหญ่และมีงานอดิเรกชอบล่าสัตว์ที่ไม่เคยมีใครได้ครอบครอง” ออสตินเริ่มหันไปมองแม่ผม “เขารู้จักกับคนคนหนึ่งที่มาเสนอโปรเจกอะไรสักอย่างให้ เจมส์หมกหมุ่นกับเรื่องนี้มาก เขาทุ่มเงินมหาศาลเพื่อให้โปรเจกนี้ เดินหน้าต่อไปแล้วก็เริ่ม...เริ่มทำตัวเลวร้าย”

เสียงออสตินเริ่มขาดหาย ซ้ำยังสั่นเหมือนจะร้องไห้

“ตอนที่ผมประสบอุบัติเหตุ เขาก็ทำแบบนั้นลงไป” ออสตินกัดปาก เขาบิบบมือผมแน่นมาก “ผมไม่รู้ว่ามีเรื่องจริงไหม แต่เขาก็ทำมัน ทำมันกับเราสองคน”

“เธอกับแม่เหรอ ?” ออสตินพยักหน้า “เขาทำอะไร ?”

“เขาใช้แม่ผมเป็นเครื่องมือเพื่อล่อสัตว์ร้าย”

“ว่าไงนะ”

“และใช้ผมทดลองสิ่งที่ไม่น่าเป็นไปได้อ”

“...”

“แต่เขาบอกว่าสิ่งที่อยู่ข้างใน...” ร่างเล็กเงยบไปพลาจยกแขนขึ้นมาวางบนโต๊ะ หายแขนขึ้นดึงแขนเสื้อให้ขึ้นมาด้านบน เผยให้เห็นรอยแผลมากมายที่ได้มาจากของมีคม “เลือดของผมมีอิทธิพลกับสัตว์ร้ายเพราะเขาฉีดเลือด**มัน**ผสมเข้าไป”

“เธอหมายความว่าไง”

“ฉลาม”

“...”

“เขาบอกว่าผมมีเลือดฉลามอยู่ในตัว”

คำพูดนั้นทำให้ทุกคนในห้องครัวเบิกตากว้างด้วยความตื่นตระหนก พี่น้องทั้งสามคนมองหน้ากันอย่างขอความคิดเห็น รวมถึงยังมองหน้าแม่ตัวเองที่ตอนนี้ถึงจนไม่รู้ว่าจะคิดอะไร แม่มองหน้าออสตินผมเดาว่าในหัวคงกำลังคิดอะไรมากมาย อีกทั้งยังตกใจกับสิ่งที่เขาเพิ่งพูดไป

“เลือดฉลามเหรอ ?” แม่ทวนคำนั้นซ้ำๆ “ฉลามแบบไหน”

“พันธุ์ใหญ่” ตอบทันทีไม่รีรออะไร “เขาบอกว่าเป็นเลือดของ...”

“เมกาโลดอน” เสียงทุ้มต่ำที่ดังขึ้นพาให้พวกเราหันไปมองพ่อตายกับพ่อดีแลนที่เข้ามาโดยไม่ให้สุมให้เสียง ดูเหมือนพวกเขาจะแอบฟังอยู่ก่อนแล้วและตอนนี้ถึงเวลาเปิดเผยตัวให้รู้กัน “ฉันพูดถูกไหมออสติน”

เจ้าของชื่อพยักหน้าช้าๆ เขาดูหวั่นวิตกเมื่อเห็นแววตาของพ่อตาย ปกติความเรียบนิ่งของพ่อก็สามารถฆ่าคนตายได้แล้ว พอพูดเรื่องจริงจึงพ่อกลับยั้งนิ่งเข้าไปใหญ่ เล่นเอาผมต้องเดินไปยืนข้างออสติน มือข้างหนึ่งโอบไหล่ มืออีกข้างจับมือเขาไว้

แสดงให้เห็นว่าผมจะไม่ยอมให้เขาเป็นอะไรไป

“แล้วเขาไปเอามาจากไหน เมกาโลดอนมันน่าจะสูญพันธุ์ไปหมดแล้วหนิ” แม่ถามกลับ

“เรื่องนั้นผมไม่รู้เลยครับ ตอนที่เขาฉีดยาเลือดมัน เขาให้คนปิดตามผมไว้” ออสตินพูดพลางมองหน้าพ่อตายกับพ่อดีแลนสลับไปมา “ที่ที่เขาพาไปก็ไม่ใช่โรงพยาบาล มันเหมือนห้องอะไรสักอย่างในบริษัทเขา พอปิดตาก็จะมีคนเอาเลือดมาฉีดให้เรา”

“แล้วเลือดนั้นมีปฏิกิริยาอย่างไรกับเธอ” พ่อดีแลนด์เป็นคนถาม เราต่าง
อยากรู้ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้น “ถ้าเอาเลือดฉลามฉีดเข้าไปในร่างกายมนุษย์
เปอร์เซ็นต์ที่จะไม่รอดมันสูงกว่าที่เธอจะรอดมานั่งเล่าความจริงให้เราฟัง”

“ผมเคยได้ยินพวกเขาคุยกัน เจมส์กับใครสักคน” ร่างเล็กพยายามนึก
“เขาบอกว่าเลือดฉลามที่ฉีดจะทำให้ผมสามารถล่าสิ่งที่ใหญ่กว่าฉลามปกติ
ได้”

“คือเขาใช้นายเป็นเหยื่อในการล่าเมกาโลดอนหรือ ?” เขาพยักหน้า
ตอนผมถาม “บ้าไปแล้ว ไม่คิดเลยหรอว่านายอาจจะตายได้”

“เขาไม่ได้ทำกับฉันคนเดียว ยังมีอีกหลายคนที่เขาเลือกมา”

“ว่าไงนะ”

“เจมส์ไม่ได้จับตัวใครมาทดลองแบบสุ่มสี่สุ่มห้า เขาเลือกคนนะ แต่
ฉันไม่รู้ว่าเขาเลือกจากอะไร” ออสตินกัดปาก “ที่ฉันกับแม่โดนคงเพราะเขา
ไม่อยากให้เรื่องนี้หลุดออกไป ถ้าไม่อยากให้ตายก็คงอยากรู้ว่าถ้าทดลอง
แล้วจะเห็นผลยังไง”

“แล้วผลของนายมันเป็นยังไง ?”

“ฉันไม่แน่ใจ” เขาหลุบตาไป “แต่ทุกครั้งที่ฉันเลือดออก พวกฉลามจะไม่เข้ามาใกล้”

“เขาทดลองนายยังงี้”

“...”

“ออสติน ?”

“โยนลงทะเล” คำตอบที่ได้มาทำผมชะงักนั่ง อยู่ดีๆ เลือดลมก็สูบฉีดขึ้นหน้าทั้งที่เมื่อกี้ยังเต็มไปด้วยความสงสัย ออสตินบีบมือผมแน่นมาก พลายมืออีกข้างมาลูบแผลที่แขนตัวเองคล้ายระลึกเหตุการณ์ที่ได้ฝากความเจ็บปวดนี้ไว้

ตอนแรกผมคิดว่าเขาคงโดนมีดบาดไม่ก็กรีดแขนตัวเองเนื่องด้วยความเครียดไม่ก็จากปัญหาอะไรสักอย่าง แต่ตอนนี้ผมรู้แล้วว่ามันเกิดจากการทดลองของพ่อเลี้ยงเขา

ผู้ชายคนนั้นทำร้ายร่างกายออสติน ใช้งานเขาเป็นเหยื่อล่อให้พวกเราออกไปหา ผมไม่รู้หรอกนะว่าไอ้ลุงนั้นมันเป็นบ้าอะไรถึงได้ไล่ล่าสิ่งที่ไม่ได้อยู่จริง ข้ายังเอาเลือดฉลามฉีดเข้าไปในตัวออสตินอีก ไม่รู้ว่าเลือดฉลามจริงหรือว่าสังเคราะห์ขึ้น

เดี๋ยวนี้เทคโนโลยีไปไกลกว่าแต่ก่อนมาก ถ้าจะปลอมแปลงขึ้นมาก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่

แต่ที่เรื่องใหญ่คือการใช้คนไม่รู้เรื่องอะไรมารับเคราะห์กรรมที่ตัวเองทำได้

“แผลพวกนี้เกิดจากฉลามใช่ไหม ?”

“แค่บางส่วน” ออสตินถอนหายใจซ่าๆ “ส่วนใหญ่มาจากเจมส์ เขาจะกรีดแขนฉันให้เลือดออกก่อนโยนลงทะเลไป”

“เพราะแบบนี้นายถึงกลัวทะเลมากสินะ เขาทำร้ายนาย”

“ใช่” ขานรับเสียงแผ่ว “และเขาทำให้ทะเลพรากแม่ฉันไป”

“อย่าบอกนะว่าแม่นาย...”

“สูญหายไปไหนทะเลแล้วละ” ประโยคนั้นเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ออสตินทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ “เขากกรีดแขนและขาแม่ตอนทดลองครั้งสุดท้าย โยนแม่ลงทะเลท่ามกลางฉลามมากมาย”

“พระเจ้า”

“ตอนแรกพวกฉลามไม่เข้าใกล้แม่ แต่เจมส์ให้คนเทเลือดลงไป”

ทุกคนถึงกับใจหาย

“แล้วแม่ก็ไม่กลับขึ้นมาอีกเลย อีก” ผมรวบตัวออสตินมากอด เพราะพอพูดจบเขาก็ร้องให้ออกมาอย่างน่าสงสาร ทุกสิ่งที่เขาเล่ามันคงมีผลกระทบกับจิตใจของเขามากถึงได้เก็บงำมาตลอดขนาดนี้ พอได้พูดมันก็เหมือนสะกิด กำแพงที่กั้นไว้เลยพังทลายลงให้เขาได้เห็น

ทุกคนในบ้านเอาแต่เงียบ ไม่มีคำปลอบ มีเพียงแค่การยื่นคิดเท่านั้น

พ่อทั้งสองเดินมาซ้อนหลังแม่ วางมือลงบนบ่าปล้นกอดแม่ไว้ นาที่นั้นผมรับรู้ได้ว่าเขากำลังให้กำลังใจแม่ เพราะสิ่งที่ออสตินพูดมันก็ดูมีอิทธิพลกับแม่เหมือนกัน ผมเห็นแม่มีขณะที่มือกำแน่น เป็นครั้งแรกที่เขาหลบตา พร้อมกัดปากตัวเองไว้

จะว่าไปแล้วแม่เคยเล่าให้ฟังว่าตอนปู่กับย่าตาย...

“ฉันเข้าใจเธอ”

ก็สาเหตุเดียวกับแม่ของออสตินเลย

แม่สุดหายใจเข้าหลังพูดแบบนี้ เขาดูกำลังต่อสู้กับบางอย่างที่
รบกวนจิตใจตัวเองอยู่

“ฉันรู้ว่าเธอเจ็บปวดแค่ไหน มันไม่ง่ายเลยกว่าจะผ่านมันมาได้” แม่
พูดอย่างเข้าใจก่อนจะยื่นมือมาจับมือของออสตินไว้ “แต่เธอเก่งมากเลยนะที่
เข้มแข็งมาจนถึงตอนนี้ได้ ถ้าฉันเป็นแม่เธอ ฉันคงภูมิใจ”

“คุณไซล”

“ตอนนี้เธอปลอดภัยแล้วล่ะ ไม่มีใครทำร้ายเธอได้”

“แต่เจมส์...ถ้าเขารู้ว่าแดเนียลเป็นฉลาม เขาจะไม่ปล่อยพวกคุณไป”
ออสตินว่าอย่างหัวน้ใจ “ผมไม่อยากให้พวกคุณเดือดร้อนเพราะผม ถ้าเขา
กำลังล่าเมกาโลดอนจริง คุณก็ควรพาแดเนียลหนีไปให้ไกล”

“ฉันจะไม่ทิ้งนาย”

“แต่เขาอาจหมายหัวนายก็ได้”

“เขาหมายหัวเราทั้งตระกูล” แม่พูดชัดพ่นลมหายใจออกซ้าๆ พลังบีบมือออสตินให้หนักขึ้น “ไม่ต้องห่วงออสติน ตราบใดที่ฉันอยู่ทั้งเธอและแดเนียลจะปลอดภัย เขาไม่มีทางรุกร้าอาณาเขตของเราได้”

“คุณไม่รู้หรือว่าเขาทำอะไรได้ เขาทำได้ทุกอย่างเพื่อสิ่งที่เขาหมายตาไว้”

“ฉันเขาก็พลาดหน่อยที่มาเล่นกับลูกชายฉัน เพราะครอบครัววิลเดินสันไม่ปล่อยให้ลูกถูกล่าแน่”

“ผมไม่คิดว่าเขาจะสนใจมนุษย์คนอื่นหรือ เขาคงสนใจแค่แดเนียลที่กลายเป็นฉลามเท่านั้น”

“ถ้าจะล่าตัวลูกก็ต้องเจอตัวพ่อสวนกลับ” พ่อดีแลนยกยืมหยัน “ไม่มีฉลามตัวไหนที่ยอมให้ลูกตัวเองถูกจับไปอย่างหรือ”

“เขาไม่ได้พูดว่าจะอย่างชะหน่อย”

“ผมแค่เปรียบเทียบ !” หันไปแหวดใส่พ่อตาย “มันจะได้ดูเท่ไง เราเป็นฉลามนะ เราควรเตะตลอดเวลา”

“อะไรนะ ?”

“เพราะนายเป็นแบบนี้ไง แดเนี่ยลถึงชอบสร้างปัญหา”

“เฮ้ ! พี่อย่ามาว่าลูกผมนะ แดเนี่ยลพี่จะตายและปัญหามันก็ชอบวิ่งเข้ามาหาเขาเอง”

“**เธอ**” ทุกคนในบ้านล้วนพร้อมใจพูดคำนั้น ทำเอาทั้งผมและพ่อตีแล่นพองลมในแก้มอย่างหงุดหงิด พ่อก็ปกป้องผมเต็มที่แต่ทำไมผมรู้สึกว่าคุณตัวเองยังโดนตำหนิอยู่ดีนะ โดยเฉพาะพ่อตายกับชีวิตเขาดูใส่อารมณ์เป็นพิเศษเลยทั้งที่ปกติจะนิ่ง

ทว่าในตอนที่เราที่กำลังเถียงกันอยู่ ออสตินก็พูดขึ้นมา

“หมายความว่าไงที่บอกว่าคุณเป็นฉลาม นั่นแค่คำเปรียบเปรยหรือว่าล้อเล่นนะ” เขาถามออกมาตอนมีช่องว่างว่างรังสายนตาทุกคู่ให้มองไปที่สมาชิกใหม่ และแม่เป็นคนแรกที่ขมวดคิ้วถามไป

“แดเนี่ยลไม่ได้บอกเธอว่าเขาไม่ใช่เมกาโลดอนตัวเดียวที่มีชีวิตอยู่”

“ไม่” รีบส่ายหน้าใส่ “อาจเพราะผมไม่เคยถาม แต่ผมเห็นพวกคุณนั่งมากเลยนึกว่ารู้อยู่แล้วกระทั่งคุณตีแล่นพูดเมื่อกี้”

“แบบนี้พี่ก็รู้แล้วสิว่าแดนนี่ได้นิสัยชอบโปะแตกมาจากใคร”

“ชิน่อน !”

“อุ๊บส์ !” น้องชายผมรีบยกมือปิดปากเมื่อพ่อดีแลนเรียกเสียงดังเป็นการข่มขู่ มีการไปหลบหลังซีวานด้วยคิดว่าพี่ชายจะปกป้องเขาจากพ่อได้ยังไง แต่เอาเถอะนั่นไม่ใช่ประเด็นที่เราจะโฟกัส สิ่งที่เราควรให้ความสนใจคือคำตอบจากนี้ต่างหาก

“ฉันนึกว่าเธอรู้อยู่แล้วชะอีก แบบนี้ก็ต้องสร้างความเข้าใจกันใหม่” แม่ขยับมานั่งดีๆ เป็นการอธิบาย “แดเนียลไม่ได้ถูกทดลองมาจากไหน เขาเกิดมาจากท้องของฉันที่ถูกฉลามสองตัวเปลี่ยนสภาพให้ท้องได้”

“อะ...ฉลามสองตัว ? ท้องได้ ? แต่คุณเป็นผู้ชาย ?”

“เรื่องมันซับซ้อนกว่าที่เธอจะคิดได้ และใช่ ฉันท้องกับฉลามสองตัวที่ฉันชื่อว่าเป็นพ่อพวกเขาทั้งสาม” แม่ชี้นิ้ววนไปมาจนครบเราสามพี่น้อง “ซีวาน แดเนียล ชิน่อนเกิดมาจากท้องของฉัน ไม่มีใครถูกรับเลี้ยงมา”

“ฉันแสดงว่าพวกเขาเป็น...”

“ถ้าตัดชิน่อนกับฉันออกไป ทุกคนในที่นี้ก็แค่เป็นเมกาโลดอน
หมดเลย”

ออสตินเหมือนจะเป็นลมเลยแฮะ มันน่าตกใจขนาดนั้นเลยหรอเนี่ย

ฉลามร่อนรัก 17 : คีนี่นอนห้องเดียว

“ฉลามหมดเลยเหวอ” ออสตินอ้าปากค้าง เขาคงรู้สึกเหมือนนั่งรถไฟเหาะ แล้วตีลังกาเข้าบ้านผีสิงมั้ง สำหรับพวกเรามันฟังดูเป็นเรื่องปกติเพราะพวกเราเติบโตมาด้วยกัน แต่ออสตินเพิ่งเข้ามาพร้อมกับเรา ถ้าจะ给他ไม่ตกใจเลยคงจะยากไปหน่อย

ขนาดตอนรู้ว่าผมเป็นฉลามเขายังซื้อคั่นกเลย แล้วนี่มารู้ว่าเป็นฉลามทั้งบ้านอีก

ผมนี่ถึงกับโอบไหล่เขากันเขาหายหลังเลย

“เดี่ยวเธอก็นอน” แม่ยิ้มดูเอ็นดูอีกฝ่ายนัก “เออละ จันว่าวันนี้เธอเหนื่อยพอแล้วละ คงต้องให้เธอไปพักผ่อน”

“ผมยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะครับ ไม่ได้รู้สึกเหนื่อยตรงไหน” เจ้าตัวตอบซื่อๆ น้ำตาแห้งเหือดเพราะผมเป็นคนซื่อให้ “ที่จริงผมเกรงใจ ถ้าคิดดูแล้วฝ่ายที่เหนื่อยน่าจะเป็นพวกคุณที่ต้องช่วยผมมากกว่า”

“ถ้าเลือกที่จะช่วยแล้วเหนื่อยแค่นี้ก็ไม่ใช่สิกว่าเหนื่อยหรอก เราต่างยินดีช่วยเธอกันทั้งนั้น” แม้ว่าพลังขยับตัวลุกจากเก้าอี้ “อีกอย่างสิ่งที่เธอเล่าก็ทำให้เราได้รู้อะไรหลายอย่าง ขอขอบคุณมากที่เล่าให้ฟังและฉันหวังว่าหลังจากนี้เธอจะเล่าเรื่องส่วนตัวพวกนั้นให้เราฟังอีก”

“ผม...”

“ไฉนตอนที่เธอสบายใจแล้วค่อยเล่าก็ได้ขอสติน วันนี้เราได้รู้สิ่งสำคัญแล้วละ” คนตัวเล็กไม่ได้ตอบกลับเป็นจังหวะเดียวกับที่แม่ผมถือวิสาสะยื่นมือมาลูบหัวเขา ความเอ็นดูส่งมอบทำเอาออสตินเบิกตากว้าง ดูตกใจกับการกระทำเขานิ่งค้างไม่รู้ว่่าตื่นตระหนกอะไรขนาดนั้น

รู้แค่ว่่าแม่กำลังยิ้มให้ด้วยความห่วงใย สายตาที่แม่ส่งผ่านออกไป...

ก็เหมือนตอนมองพวกเราพี่น้องทั้งสามคน

หรือก็คือสายตาอบอุ่นที่ใช้มอง ‘ลูก’ ยังไงล่ะ

“เธอพยายามได้ดีมาก ขอขอบคุณสำหรับความพยายามวันนี้ละ เธอเข้มแข็งและมีจิตใจที่แข็งแกร่งกว่าที่คิดไว้ และฉันเชื่อว่าอันตรายจะทำอะไรเธอไม่ได้”

“คุณโซล”

“ถ้ามีปัญหาอะไรก็บอกพวกเราได้นะ ไม่ว่าจะเป็นพวกเราคนไหน พวกเรา
ยินดีจะยื่นมือไปช่วยเธอนะ ไม่ต้องเกรงใจ”

“...”

“ตอนนี้เธอเป็นครอบครัวของเราแล้ว” สิ้นคำพูดนั้นหยาดไส้ที่แห้งเหือดก็
หยดลงบนตัก ออสตินร้องไห้ทั้งที่ยังมองหน้าแม่ผมอยู่แบบนั้น ร่างกายนิ่ง
ค้าง ไม่มีเสียงสะอื้น มีเพียงแค่น้ำตาที่รินไหล ผมคิดว่าเขาคงรู้สึกตื่นตันใจ
เพราะฟังจากที่เขาเล่า เขาผ่านอะไรมาเยอะและคงคิดถึงแม่ของตัวเองมาก
ถ้าผมเจอมาแบบเขาแล้วต้องเสียแม่ให้กับการทดลองงี้เง้านั้นผมก็คงคิดถึง
แม่ตัวเองเหมือนกัน รวมถึงจะโกรธไอ้เวรนั้นมากที่มันทำให้ครอบครัวผมต้อง
พังทลายทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้เรามีปกติสุขอยู่
ออสตินเล่าเพียงแค่ส่วนเดียวให้เรารู้ ผมเชื่อว่ามีอีกเยอะเลยที่เราต้องให้
ความสนใจ

แต่ผมไม่อยากรีบเร่ง ผมอยากค่อยเป็นค่อยไป

ผมอยากให้ออสตินเล่ามันออกมาด้วยความสมัครใจ

เล่าเหมือนว่าเราเป็นครอบครัวของกันและกัน

“ชะ...ขอบคุณนะครับ พวกคุณใจดีกับผมมากจริงๆ” ออสตินยิ้มปากแน่น

ตอนพูดคำนี้ “ผมไม่รู้จะพูดอะไรดี นอกจากคำว่าขอบคุณ”

“ฉันแน่ใจว่าพอเธอเริ่มชินเธอจะอยากคุยกับเรามากขึ้น เอาไว้เราค่อยมาคุยกันต่อวันอื่นดีไหม” เจ้าตัวพยักหน้า “วันนี้เธอไปพักผ่อนเถอะ แดเนี่ยลจะดูแลเธอเอง ไม่ต้องกังวลอะไร”

“อยากกินมาชเมลโล่ไหม ฉันจะแบ่งให้นายกินเอง”

“ผมขอด้วยสิ !”

“ไปซื้อเอง”

“จู้ย” เจ้าน้องชายตีหน้ามุกใส่ผม ที่เรื่องขนมล่ะเข้ามาอดอันยกใหญ่ พอผมไม่ให้ก็เข้าไปกอดแขนพี่ชายคนโตที่สปรอยด้น้องเล็กเก่งเกินใคร จะว่าไปผมยังไม่ได้เอาเรื่องชีวานเลยนะที่ส่งข้อความมาตอนนั้นจนทำให้ผมกับออสตินเกือบตาย

ถึงจะรู้ว่ามันไม่ใช่ความผิดเขา แต่มันก็ต้องรับผิดชอบหน่อยไม่ใช่หรือไง ผมจะยอมยกโทษให้ถ้าเขาพาผมออกไปล่าวาฬสักตัว

“พ่อขอบคุณเนี่ยสิ ไม่น่ารักเลย” ไข่ตัวแสบฟ้องพ่อ เมื่อเห็นว่ามีฉลามรุ่นใหญ่อยู่ใกล้ก็รีบตรงดิ่งเข้าไปหา แล้วเลือกถูกคนด้วยนะ เข้าไปกอดแขนพ่อตายที่โคตรจะเข้มงวดกับผมมาก “ขนมก็ไม่ยอมแบ่งน้อง ถ้าแดนนี่พันผูกอีกคราวนี้พ่อต้องจับพี่ไปหาหมอนะครับ”

“ฮึ้ยไข่เด็กขี้ฟ้อง !”

“แดเนี่ยล อย่าว่าน้อง”

“แต่พ่อก็เห็นว่าชินนอนเริ่มก่อน พ่ออย่าเข้าข้างน้อง...”

“แดเนี่ยล”

“โอเค เดี่ยวพี่แบ่งให้นายถูหนึ่ง จบนะ !”

“น่ารักที่สุดเลยย” เจ้าสเปย์มั่งกว้างเข้ามาหอมแก้มผม ไม่ได้คิดเลยว่าผมนะประชด ถ้าพ่อตายไม่ส่งสาวยตากินเลือดกินเนื้อใส่ผม มีเหรวว่าผมจะยอมให้ชื่อนอนได้กินของโปรดผมไป ช้ายังมีการเข้าไปอ้ออ้อใส่ออสตินอีก นั่นมันหน้าที่ผมไม่ใช่หรือไง “เดี๋ยวฉันแบ่งพื้ด้วยนะออสติน พื้เยอะมมากต้องกินให้เยอะกว่านี้เข้าใจไหม”

“งั้นเหรว ฉันว่าตัวเองก็ไม่ได้ยอมเท่าไร”

“พื้เยอะมมากจนฉันหวั่นใจ แต่ไม่เป็นไร ขนมหัดนี้เยอะจะตาย ฉันจะชวนพื้ให้อ้วนเป็นแมวหน้าเลย”

“ชื่อนอน !” น้องชายหัวเราะคิกคักชอบใจที่เห็นผมทำหน้ายักษ์ใส่ ถ้าผมกลายเป็นฉลามแล้วจับหัวเขาได้คงทำไปแล้ว ติดแค่ที่ผมกลายเป็นฉลามไม่ได้หรือถ้ากลายเป็นบ้านคงละเทะ นึกสภาพฉลามที่นอนอืดอยู่ในห้องนั่งเล่นแล้วเนื้อตัวแห้งเหือดสิ

ผมคงไม่ต่างจากปลาทุตาทกแห้งแน่

และความง้องแง้งของพื้เองทำเอาบรรดาพ่อแม่ปวดขมับกันใหญ่ ชื่อนอนลากออสตินไปทั้งที่เมื่อกี้แม่บอกว่าให้ผมดูแลเขา พอผมห้ามคนน้องก็ไม่หยุดมาแลบลิ้นปลิ้นตาจนโดนผมตีดหน้าผาก พอเจ็บก็ร้องไวยวายไปฟ้องซีวานแน่นอนว่าพื้จะไม่เคยจะเข้าข้างผมเลย !

เกิดเป็นแดเนียล อิลเดนสันต้องอดทน โดนน้องชอบกดต้องไม่ตาย !

ซึ่งการทะเลาะอันไร้สาระของพวกเราเนี่ยแหละที่ทำออสตินยิ้มได้ เขาปาดน้ำตาตัวเอง สายหน้าเบาๆ เมื่อเห็นผมกับชื่อนอนเถียงกันไม่หยุด ช้าผมยังสัมผัสได้ถึงความสุขสบายใจที่แผ่ออกมาจากเขา แสดงให้เห็นว่าเขาเริ่มวางใจเราลงบ้างแล้ว

พ่อกับแม่เองพอได้ฟังทุกอย่างก็ปล่อยให้เราสองคนอยู่ด้วยกัน เขาปลื้มตัว
ขึ้นไปชั้นบนของบ้านคงจะพูดคุยปรึกษากันตามประสา ถ้าแม่ได้ข้อสรุปหรือ
มีความคิดเห็นอื่นๆ เขาคงจะลงมาบอก บ้านเราไม่มีความลับต่อกันอยู่แล้ว
ส่วนพวกเราสามพี่น้องกับสมาชิกใหม่ก็ไปใช้ชีวิตอยู่ในห้องนั่งเล่น ซีวานั่ง
อ่านหนังสือวิทย์อะไรสักอย่างที่ผมเข้าไม่ถึง ในขณะที่พี่น้องนอนออสตินเล่น
เปียโนในบ้าน โดยมีผมนั่งมองอยู่ไม่ห่างด้วยความสนใจ น้องชายผมเล่น
ดนตรีเก่ง เขาได้พรสวรรค์ขั้นสูงจากสายเลือดยาย
แม่เล่าให้ฟังว่ายายก็เล่นดนตรีเก่งเหมือนกันโดยเฉพาะเปียโน ยายเล่น
เพราะมากทำเอาผมอยากฟังสุดหัวใจ เสียดยาที่ตอนนั้นแม่ไม่ได้ถ่ายวิดีโอ
เก็บไว้
คงไม่ได้คิดว่าจะแยกจากตากับยายก่อนวัยอันควร
“อึดอัดเหวอ”

ติก !

“เอ่อ...” ร่างเล็กอีกอักเมื่อผมเดินออกมาจากห้องน้ำด้วยกางเกงนอนขาวาว
กับผ้าเช็ดผมบนหัว หยาดน้ำบางส่วนยังเกาะที่ร่างกายช่วงบน ผมเป็นคนขี้
ร้อนเวลานอนเลยไม่ค่อยใส่เสื้อเท่าไร ตอนนี้อยู่สามทุ่มกว่าแล้ว หลังจากตอน
นั้นพวกเรา ก็ไม่ได้ทำอะไรกันเลยนอกจากนั่งเล่น นอนเล่นกันไป
จริงๆ ที่ต้องบอกว่าผมนั่งๆนอนๆมากกว่าเพราะออสตินจะถูกรบกวนลากไป
ทำนู่นไปทำนี่จนผมขี้เกียจจะห้าม ถึงห้ามไปไฉ่ตัวแสบก็มีวิถีทางแยกผมกับ

เขาออกจากกัน ผมรู้ว่าน้องไม่ได้คิดจะขัดขวางอะไรหรอก เขาก็แค่ดีใจที่บ้าน
มีสมาชิกใหม่

มันก็เหมือนเราได้ของเล่นแล้วเราก็ก็นั่นแทบคลั่งตาย รออีกสักสองสามวัน
พี่น้องคงปล่อยให้ฮอสตินเป็นอิสระกว่านี้ก็ได้

ดีแค่ไหนที่คืนนี้เขายอมปล่อยให้ฮอสตินมานอนในห้องผมนะ

“เปล่า” เขาส่ายหน้าหลุบตาไม่ทางอื่นตอนผมยกผ้าขนหนูเช็ดผม เดินไปเช็ด
มือถือตัวเองเล็กน้อย ที่จริงผมกำลังเขินที่อยู่กับเขาสองคนตามลำพัง

ต่างหาก ตอนแรกแม่ให้ฮอสตินไปนอนกับพี่น้องเหมือนเมื่อก่อน แต่ผมก็

คัดค้านอยู่นานจนในที่สุดเขาก็มานั่งอยู่ในห้องผมได้

ผมให้เขาไปอาบน้ำตั้งแต่มาถึง ให้ใส่เสื้อผ้าน้องเพราะตัวเขาเล็กกว่าผมยิ่ง
กว่าอะไร ก่อนที่ตัวเองจะไปอาบน้ำที่หลัง ใช้เวลาอยู่นานเพื่อคิดหาบท

สนทนาว่าควรจะคุยอะไร

และใช่ ผมอดใจไปหมดเมื่อได้กลิ่นสบู่ตัวเองที่ลอยมาจากตัวเขาที่นั่งอยู่
ไม่ไกล

“นายอยากดูหนังหรือเล่นเกมไหม ?”

“แล้วแต่นายเลย”

“โจทย์ยากเชียว” ผมขมวดคิ้ววางมือถือลงตอนเดินมาถึงตัวลงนั่งข้างเขา
ฮอสตินขยับตัวให้มีพื้นที่ว่างบนเตียงมากขึ้นผมจะได้นั่งสบายขณะคิดว่าเรา
ควรจะทำอะไรก่อนนอนดี ปกติผมไม่ใช่พวกที่นอนเร็วนัก ดูได้จากที่ผมชอบ
แอบไปหาเขาดีกๆ

ซึ่งผมว่าออสตินก็ไม่ใช่พวกนอนไวเหมือนกัน เขาต้องทำงานพาร์ทไทม์กว่าจะได้หลับก็คงเที่ยงคืนไม่กี่ตีหนึ่ง เพราะงั้นตอนนี้คงเป็นเวลาดีที่พวกเราจะหาอะไรทำกัน

อะไรก็ได้ที่เราสามารถทำได้ด้วยกัน

สองคน

“งั้นเปลี่ยนมาเชิดผมให้ฉันหน่อยได้ไหม ฉันเริ่มเมื่อยแขนแล้ว” นั่นดูเป็นอะไรที่โง่มาก แต่มันก็เป็นความคิดเดียวที่ผมคิดออก ออสตินกะพริบตาปริบๆ เล็กน้อยก่อนจะพยักหน้ารับ ผมเลยขยับตัวไปนั่งที่พื้น เอาหลังพิงเตียงระหว่างขาของเขา เจ้าตัวต้องแยกขาออกเล็กน้อยเนื่องจากช่วงไหล่ผมค่อนข้างกว้าง

เป็นนักกีฬาว่ายนํ้าไม่กว้างก็คงแปลก

“ถ้าฉันทำนายเจ็บ นายบอกได้เลยนะ ฉันไม่กะน้ำหนักมือไม่ค่อยถูกเท่าไร”

“ฉันเชื่อว่านายไม่ทำฉันเจ็บหรอก มีอนายนิมจะตายไป”

“ไม่จริง มือฉันมีแต่แผลจะนิมได้ยังไง”

“เชื่อฉันสิ ฉันเคยจับมีอนาย”

“...”

“จะให้ฉันจับตอนนี้อีกก็ได้แล้วนายก็มองหน้าฉันไว้จะได้รู้ใจว่าฉันโกหกหรือพูดจริง”

ผมตีหน้าซื้อทำเป็นไร้เดียงสาทั้งที่ความจริงในใจกำลังหวังว่าจะได้จับมือเขาอยู่ แน่นอนว่าออสตินไม่สันตัดเรื่องนี้ หากแต่ก็นิ่งทเป็นครุ่นคิดอยู่ ครุ่นึงก่อนจะเฉไฉทำเป็นเซ็ดหัวให้ผม ค่อยๆ ใช้ผ้าซับลงบนกลุ่มผมสีน้ำตาล ไม่ตกหลุมพรางผมซะงั้น

บ้าเอ๊ย แผนการผิดพลาดครับผู้การ การเจรจาล้มเหลว !

“นายไม่ใส่เสื้อนอนหรือ วันนี้อากาศเย็น”

“ปกติฉันไม่ใส่เสื้อนอนอยู่แล้วนะ” ผมไหวไหล่พลางพองลมในแก้มอย่างหงุดหงิด ทำไมออสตินถึงไม่ติดกับผมนะ ผมว่าผมก็เนียนอยู่นี่น่า สงสัยท่าที่จะดูฉลุฉลุ ไม่เท่าเท่าไร เสียายที่เขาไม่เห็นเพราะผมนั่งหันหลังให้ ถ้าเห็นคงถามว่าผมงอนอะไร

จริงๆ เรียกว่างอนก็ไม่ถูก ผมแค่โมโหตัวเองที่พอกอยู่กับเขาแล้วมีแต่ด้านไม่เท่า

ผมอยากดูเป็นคนเก่ง เป็นคนเท่ในสายตาเขา เขาจะได้มั่นใจว่าผม
ปกป้องเขาได้ ถ้าเจอแต่ด้านดีต้องของผมเข้าไปมีเหรวว่าจะวางใจ

แต่สายเลือดของพ่อดีแลนอยู่ในตัวผมเยอะเกินไป ด้านเท่ๆเลย
หายไปหมดเลย

หึหึ ! ทำไมผมไม่ได้ด้านเท่ๆ ของพ่อตายเหมือนพี่ชิวานบ้างนะ !

“และบนบกก็อากาศร้อนกว่าใต้ทะเลเยอะ”

“ใต้ทะเลมันหนาวมากเหรว”

“แค่นี้ๆ ไม่ได้หนาวถึงขั้นทนไม่ไหว” ผมตอบกลับอย่างไม่คิดอะไร
ต่างจากออสตินที่เจ็บไปเหมือนฟังผมเล่า “แต่เพราะตอนอยู่ในร่างฉลาม
อุณหภูมิในร่างมันเปลี่ยนไปด้วยมั้ง เพราะงั้นถึงลงไปใต้ทะเลแบบลึกสุดๆ ก็
ไม่เป็นไร”

“แล้วมันน่ากลัวไหม”

“อะไร ?”

“ข้างใต้ทะเล” ผมชะงักเมื่อคำถามนั้นหลุดออกมาจากปาก พอหันไปมองหน้าก็เจอกับนัยน์ตาคาดหวังที่หลุบต่ำซ่อนความกลัวเอาไว้ ผมว่านะ ถ้าไม่มีเหตุการณ์ที่แม่อสตินตาย บางทีเขาอาจจะเป็นคนหนึ่งที่ชอบทะเล มากก็ได้

ใครๆก็ชอบทะเลต่อให้จะไม่ใช่ฉลามก็เถอะ

“ไม่เลย” ผมตอบ “มันสวยมาก”

“แต่มองจากข้างบนมันดูมืดมากเลยนะ มันเหมือนกับ...หลุมดำที่จะดูดกลืนทุกสิ่ง”

“แต่ถ้าลงไปมองจริงๆ จะรู้ว่ามันไม่ได้มืดสนิท ข้างใต้นั้นมีสิ่งมีชีวิต น่าสนใจ” ผมแก้ต่างให้พลางยกยิ้มหวาน “ถ้านายได้เห็นนายจะเลิกมองมัน ในแง่ร้าย ฉันรู้ว่ามันมีอิทธิพลกับนาย แต่เชื่อฉันเถอะว่าใต้ทะเลนั้นดีกว่าบนบกนี่สิบล้านเท่า”

“นายคงชอบทะเลมากสินะ นายดูมีความสุขตอนเล่า”

“สงสัยเพราะฉันเป็นฉลามด้วยมั้ง แต่ถึงไม่ใช่ฉลาม ฉันก็ชอบทะเล มากอยู่ดี” ผมยิ้มกว้างจนตาหยี ชีวิตนี้ผมทำได้ทุกอย่างเพื่อปกป้องทะเลไว้

มันเป็นสถานที่สวยงามและเป็นแหล่งพักผ่อนใจ ติดแค่ว่าพวกมนุษย์ชอบ
ทำลาย โยนขยะลงไปไม่ได้หวังสัตว์น้อยใหญ่ได้ทะเลเลยสักนิด

ผมนะได้รับผลกระทบเพียงน้อยนิดเนื่องจากตัวเองใช้ชีวิตบนบกซะ
ส่วนใหญ่ แต่ลองนึกถึงพวกสัตว์ที่กลายร่างไม่ได้สิ พวกเขาจะทรมานขนาด
ไหน บางตัวถูกจับไปขาย บางตัวกินขยะเข้าไปจนช็อคตายก็มี ไหนจะพวก
นักท่องเที่ยวที่ปล่อยน้ำมันเครื่องลงทะเลอีก

ถึงทะเลมันจะกว้างใหญ่ก็ไม่ได้แปลว่ามันจะสกปรกไม่ได้หนิ เผลอๆ
มนุษย์มีจำนวนเยอะกว่าทะเลอีก เพราะงั้นผมอยากให้ทุกคนที่ได้อ่าน
ข้อความนี้

**ช่วยอนุรักษ์ทะเลหน่อยเถอะครับ มันเป็นแหล่งล่อวาฬของผม
นะ**

“แล้วนายล่ะ ไม่คิดจะชอบมันบ้างหรือ” ผมถามกลับเปลี่ยนมานั่ง
หันหน้าโดยมีผ้าเช็ดผมวางไว้อยู่บนหัว ออสตินถอนหายใจเล็กน้อย เขากุม
มือตัวเองแน่นพาให้ผมเหวี่ยงตาไปมองแผลเป็นที่ไม่เคยมองว่ามันเป็นปม
ด้อยของเขาเลย

“ฉันเคยชอบมัน” เขาว่าเสียงเบา “ฉันจำตอนที่แม่พาฉันไปเที่ยวทะเล
ได้”

“ตอนนั้นนายเป็นไง ?”

“ก็เหมือนเด็กทั่วไป”

“ ... ”

“ฉันมีความสุข” เขาระบายยิ้มบาง “หาทรายสีขาวกับทะเลสีคราม มีเสียงนกนางนวลร้องเคล้าเสียงคลื่นกระทบฝั่ง ฉันจำได้ว่าฉันทนตากแดด เล่นน้ำทั้งวันจนแม่ต้องออกมาตามอยู่หลายครั้งเพราะกลัวฉันจะไม่สบาย”

เขาดูมีความสุขตอนเล่า

“ตอนเย็นแม่ก็จะพาออกมาดูดาว ฉันเห็นดาวมากมายจนสุดขอบฟ้า ที่ที่แสงจันทร์กระทบกับผิวน้ำ มันเป็นภาพความทรงจำที่ฉันจำได้ไม่เคยลืม”

“ฟังดูดีชะมัด นี่เป็นครั้งแรกเลยมั้งที่นายเล่าแล้วดูมีความสุข” ผมพูดชัดไม่ทันรู้ตัวเลยว่าเอาคางเกยเขาเขาไว้ ออสตินเลยลากสายตามาสบ เขาวางมือลงบนหัวผมเพื่อเช็ดผมให้ปลางใช้ปลายนิ้วปาดหยาดไส้ที่ติดตรงขมับ “ฉันชอบเวลานายพูดด้วยสีหน้าแบบนี้ละ นายดู ไม่รู้สิ ดูน่ารัก”

“คำนั้นควรใช้กับน้องนายนะ ฉันไม่เหมาะกับคำว่าน่ารักหรอก”

“เหมาะสม ใครๆก็เหมาะกับการว่าน่ารักทั้งนั้น” ผมขมวดคิ้วมุ่น “ไม่ว่า นายจะมองตัวเองແ່ແไไหน แต่สำหรับฉันนายวิเศษมาก นายทั้งน่ารักแล้วก็ เข้มแข็ง นายผ่านเรื่องราวมาได้ก็โคตรสุดยอดแล้ว”

ออสตินชะงักเขาดูแปลกใจที่ผมชมเขาอย่างยิ่งใหญ่ แต่ทุกสิ่งที่ผม พูดไปมันจริงทุกอย่าง เขาโดนฉีดยาเลือดฉลามเข้าไปในร่างกายตั้งแต่อายุยังน้อย เลยนะ แถมยังถูกโยนลงทะเลไปเป็นเหยื่อล่อฉลามอีก ไหนแม่จะตายเพราะ การทดลองของไอ้ลุงบ้านั้นอีก เขารอดมาจนถึงทุกวันนี้ได้ก็ถือว่าเก่งແไไหน

ลองผมเป็นเขาสิ แ่ตัวเองถูกจับตัวยังไม่รู้เลยว่าควรจะทำยังไง และ ถ้าเกิดผมมาเห็นแม่ตาย...

ที่เดียวที่ผมอยู่คงเป็นโรงพยาบาลจิตเวช เพราะผมคงเสียใจจนเป็น บ้าไปแล้ว

“และฉันชอบที่นายเป็นแบบนี้ ใครจะว่ายังไงก็ช่างมัน นายน่ารัก น่ารักมากๆ สำหรับฉันແไนั้นก็พอแล้ว”

“นายจะชมเยอะเกินไปแล้ว” เขาพึมพำใบหน้าขึ้นสีแดงระเรื่อ เล็กน้อยพาให้ผมกะพริบตาปริบๆ “ขอบคุณที่ทำให้ฉันรู้สึกดีนะ นายเป็นคน แรกเลยที่ช่วยฉันไว้มากขนาดนี้”

“ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะ ก็แค่ชมนายว่าน่ารักเองนี่”

“ฉันหมายถึงทุกเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้”

“...”

“ขอบคุณที่ทำให้ฉันรู้จักอีกด้านของนายนะ แดเนี่ยล” เขากลับมา
สบตาผมเลยนี่ย้อนถึงวันนี้ที่ผมกลายร่างให้เขาดู จะว่าไปแล้วเราก็ขอบคุณ
กันไปแล้วหนิ แถมผมยังเป็นฝ่ายร้องไห้เพราะกลัวเขาทิ้งไปอีก สภาพผม
ตอนนั้นคงเหมือนปลาทูดอวนเลยมั้ง

แต่การที่ออสตินพูดซ้ำเรื่องนี้แปลว่ามันคงมีอิทธิพลกับเขามาก นาที่
นั้นผมเลยถือวิสาสะดึงมือเขามาจับเบาๆ แล้วใช้นิ้วโป้งลูบหลังมือเขา

สัมผัสร่องรอยความเจ็บปวดที่เคยผ่านก่อนจะก้มลงไปจูบมันเบาๆ

แค่ค้างให้ออสตินเบิกตากว้างพร้อมซ่อนสายตาแพรวพราวมองเขา

“ขอบคุณที่ยอมรู้จักอีกด้านของฉันเหมือนกันนะ”

“ฉัน...”

“นายสำคัญสำหรับฉันมากนะออสติน” ผมพูดความจริงให้เขาเซ็น
อีก ออสตินเลิกกลับไปหมดคุณาหมั่นเขี้ยวมากเลยตอนนี้ ทำเอาผมยี้มเปียด
แก้มลงกับมือขาวๆ คู่นี้ ใช้จุกดอมดมกลิ่นสบู่ที่ติดอยู่ ใช้นี้้ววดวนไปมาบน
ฝ่ามือของเขา

เล่นเรียวนิ้วยาวโดยที่เขาไม่ว่าอะไร กลับกันออสตินดูเพลินที่ผมให้
ความสนใจ

ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นประคองใบหน้าผมเอาไว้ ไม่มีคำพูดหรือคำ
ชี้แจงอะไรคล้ายแค่เขาอยากให้เราสบตากันเท่านั้น แน่นอนว่าผมมองหน้า
เขาได้ไม่เบื่อ ผมเปียดแก้มลงกับมือเขาซ้ำยังกดจูบลงไปเหมือนแมวอ่อนขอ
ความรัก

มันเหมือนเป็นปฏิกิริยาอัตโนมัติซึ่งผมไม่เคยทำกับใครที่ไหน เคยทำ
กับแม่นะ แต่มันคนละความรู้สึกกับที่แสดงออกไปให้ออสตินเห็น ผมจับจ้อง
ริมฝีปากอวบอิมของร่างเล็ก

และเขาก็กัดปากตัวเองเช่นทุกครั้งที่ประหม่า

บางที่เขาอาจจะลืมไปว่าผมเคยบอกเขาว่าอย่าทำแบบนี้ มัน
เหมือนกับเขาเชื่อเชิญผม ผมรู้ว่ามันก็แค่ความขี้มโน แต่เชื่อเถอะว่าใครได้

เห็นก็ต้องคิดแบบเดียวกับผมทั้งนั้น เห็นแล้วอยากจะกัดปากเขาให้ขาด กลืนกินทั้งร่างเพื่อไม่ให้ใครเจอตัวเขาได้

กว่าจะรู้ตัวว่าเผลอใจกับเขาแค่ไหนก็ตอนที่ริมฝีปากเราเฉียดเข้ามาใกล้ ตอนนั้นออสตินเบือนหน้าหนีไป

“แดเนี่ยล”

แยแล้ว

เขาซ่อนตามองผมที่เกือบจะหน้าคว่ำ เล่นเอาผมนี้ถึงกับเกาหัวด้วยความเก๋อเขิน

“โทษที ฉันไม่รู้ตัวเลย” ผมสารภาพความจริง “ฉันมัวแต่คิดเรื่องของนายเพลิน ตะ แต่ฉันไม่ได้โทษว่าเป็นความผิดนายนะ ผิดที่ฉันเอง ฉันเสียอาการ บ้าเอ๊ย ฉันทำนายกลัวหรือเปล่า”

ผมสับสนจู่ๆ ความกังวลก็ขึ้นหน้า

“ถ้านายไม่สบายใจที่จะนอนกับฉันก็ไม่ใช่ไรนะ นายไปนอนกับคนอื่นก็ได้เดี๋ยวฉันเดินไปส่ง”

“ฉันก็แค่กังวล”

“หืม ?”

“เพราะฉันไม่สันต์เลยกลัวว่านายจะ...รู้สึกไม่ดี” ผมย่นคิ้วพยายามปะติดปะต่อสิ่งที่เขาพูดอยู่ ออสตินไม่ได้ฉกตัวผมออกนะ ผมยังคงอยู่ในท่าที่กอดเธอเอาไว้แล้วนั่งคุกเข่า ใบหน้าเราห่างกันไม่มากแค่พอคุยกันไม่อึดอัด ขณะที่เขากัดปาก ใบหน้าขึ้นสีแดงระเรื่อพร้อมกำมือแน่นๆ อยู่บนตัก

เท่าที่ดูเขาไม่มีวี่แววความรู้สึกแยอะไรทั้งนั้น มีแต่ความเขินอายกับความกังวลกับสิ่งที่เราเกือบทำกัน มันแสดงว่าที่เขาพูดก็หมายถึงเรื่องจูบสินะ

“นายกลัวว่าฉันจะรู้สึกไม่ดีเพราะนายจูบไม่เก่งเหรอ”

“อืม” เขาขานรับซื่อๆ ก็สมกับเป็นออสติน นาที่นั่นผมถึงกับหลุดหัวเราะขบขันต่างจากเขาที่กะพริบตาปริบๆ อย่างไม่เข้าใจ “นายหัวเราะฉันเหรอ ?”

“ใช่สิ นายมัน ฮ่าๆ ใสซื่อเกินไป”

“หมายความว่าไง”

“เรื่องจูบไง เรายังไม่เคยจูบกัแบบจริงๆเลยนะออสติน” คราวนี้เขา
เบิกตากว้างงงเป็นไก่ตาแตกยิ่งกว่าเก่า ในหัวคงประมวลภาพของเราก็จูบ
กันหลายครั้งก่อนหน้านี้ ผมยอมรับว่าเราจูบกัจริง แต่นั่นมันไม่ใช่ Deep
Kiss สำหรับผมแล้วมันเหมือนจูบทักทายกันปกติ ไม่ได้ลึกซึ้งอย่างที่ผม
อยากทำ

แน่นอนว่าคนไม่ซ้ำของอย่างเขาเป็นต้องงุนงงกับสิ่งที่ผมขบขัน ผม
เลยอธิบายให้ฟัง

“ที่ผ่านมานั้นยังไม่จูบของจริง ถ้าจูบจริงๆมันต้องลึกซึ้งกว่านี้นายไม่รู้
หรือ”

“อ้าว ฉะนั้นก็ว่าจูบ เขากัทำกันแค่นี้”

“แบบนั้นมันเบสิค มีแต่พวกเด็กๆทำกัน” ผมยิ้มช้า “ผู้ใหญ่เขาคัต้อง
เซ็กซี่กว่านี้ต่างหาก”

“แต่นายก็ไม่เคยทำแบบอื่นเลยนี่นา”

“ฉันทกลัวนายไม่ชอบนะ”

“เรื่องนั้น...”

“แต่ถ้านายอยากลองสักครั้ง ฉันว่าตอนนี้ก็โอกาสเหมาะเลย
:)”

ออสตินหน้าแดงยิ่งกว่าเก่าส่วนผมก็ยิ้มกว้างรอฟังคำตอบ บอกตามตรงว่าผมลุ้นยิ่งกว่าตอนล่าวาฬอีก ถ้าเกิดเขาไม่รับโอกาสนี้ผมคงเสียตายนมาก แต่ผมก็เข้าใจว่าเขามีความกังวลหลายอย่าง และผมไม่อยากให้เขาคิดว่าผมกำลังคุกคามเขาอยู่

ผมอยากให้ความรู้สึกที่เกิดกับเราอยู่นี้เกิดจากความสมัครใจ ไม่ใช่แค่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งรู้สึกไปเอง

“จะดีเหรอ” พลันเขาก็ถาม “มันจะเร็วไปหน่อยหรือเปล่า”

“ฉันไม่ว่าหรอกนะเอาที่นายสบายใจดีกว่า” ผมลอบถอนหายใจซ้ำๆ
“ฉันไม่อยากบังคับนายนะ เรื่องแบบนี้มันควรสมัครใจทั้งสองฝ่าย”

“ฉันขอโทษนะ ฉันไม่ได้รังเกียจหรือว่ารู้สึกแย่” เขารีบแก้ตัวจนลืมนั่นพันกัน “ฉันก็แค่กังวล กังวลมากๆ เพราะฉันไม่รู้เรื่องอะไรพวกนี้เลย ถ้าเกิดเราจูบกันแล้วฉันทำนายรู้สึกแย่ ฉันคง...”

จ๊ับ !

“เลิกกังวลได้แล้ว”

“!!!!”

“ฉันไม่รู้สีกแยะหรอก” ในตอนที่เขากำลังรื้อคำพูดเพื่อไม่ให้ฉันรู้สึกเฟล
อยู่นั้น ผมก็ได้ยื่นหน้าไปจูบปากเขาเบาๆ แล้วผละมามองคนตรงหน้า
ออสตินควรจะเรียนรู้การผ่อนคลายให้มากกว่านี้นะ เขาไม่ควรจะคิดเล็กคิด
น้อยมากเกินไป มันจะทำให้เขาสมองล้า

หรืออาจเพราะผมเป็นพวกคิดน้อยก็ได้มั้งเลยไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับชีวิต
เท่าไร แต่อย่างน้อยมันก็ทำให้เราใช้ชีวิตสบายขึ้นถึงบางครั้งจะเป็นปัญหา
บ้างก็ตาม

แต่คนเราเกิดมามีชีวิตเดียวนะ จะมัวแต่จมอยู่กับความทุกข์ทำไมละ
จริงไหม ?

“กลับกันฉันว่ามันต้องพิเศษมากเลย ฉัน...ยอมรับตรงๆเลยนะว่าฉัน
อยากจูบนายมานานแล้ว” ผมบอกความต้องการในใจไปจนหมด “ขอโทษถ้า
ทำนายตั้งรับไม่ทันนะ ฉันแค่คิดว่าควรบอกไปตรงๆ นายน่าจะเข้าใจกว่า
ตอนพูดอ้อมๆ”

“...”

“และฉันก็เป็นประเภทคิดคำพูดสยวறுไม่ออก มีแต่ด้านตึงตึงองให้นายเห็น” ผมถอนหายใจเหนื่อยหน่ายกับตัวเอง “อยากจะทำตัวเท่ๆ แต่ฉันทำไม่เก่ง ฉันไม่เหมือนกับพี่หรือพ่อ พวกเขาเท่มาตั้งแต่ยังเป็นสเปิร์มเลยมั้ง”

ผมยิ้มซ้ำ

“ฉันเป็นแค่ฉัน จุลามตึงตึงองที่แม่มองว่าเป็นปลาทุยอยู่บ่อยๆ แต่สิ่งที่ฉันอยากบอกคือฉันรู้สึกดีกับนายไม่ว่านายจะทำอะไรให้” ผมสบตาเขาพูดด้วยความจริงใจ “และฉันอยากให้นายเอาแต่ใจกับฉันมากๆ จะทำตามใจตัวเองแค่ไหนก็ได้โดยไม่ต้องห่วงความรู้สึกฉัน”

“จะให้ฉันเมินเฉยความรู้สึกของนายได้ยังไงกัน นายเอง...นายเองก็เป็นคนสำคัญของฉันนะแดเนี่ยล” หัวใจผมเต้นแรงไม่เป็นลำดับ ออสตินหน้าแดงมากเขาเหมือนจะละลายไปซะตรงนี้ “อีกอย่างฉันก็ไม่รู้วิธีเอาแต่ใจตัวเอง หรือต่อให้รู้ฉันก็จะไม่ทำตัวแบบนั้นกับนายกลับกันแล้วฉันยอมให้นายเอาแต่ใจกับฉันดีกว่า”

“เพราะนายเป็นแบบนี้ไง ฉันถึงหลงนายมาก”

“เอ๊ะ !?”

“ฉันอยากจูบนายเป็นบ้าเลย” ผมถึงกับผิงหน้าลงกับขาเขา รู้สึก
หน้าใจตัวเองที่คิดแต่เรื่องบัดสี แต่เวลานี้ออสตินน่ารักจริงๆ ผมอยากจะจูบ
ขยี้จนปากเขาเจ็บไปหมด ไม่เคยรู้สึกเสียอาการเท่านี้มาก่อนผมเขินจนเจ็บ
อก ทำยังไงดีให้เขาคนนี้เป็นของผม ผมอยากมีความกล้าที่จะจูโจม

แต่ก็กลัวเขาจะเตลิด มันคงไม่ดีถ้าเขามาระแวงผมนะนะ

และในตอนที่ผมเป็นบ้าอยู่กับขาเขา ออสตินก็วางมือลงบนหัวผม
เบาๆ เรียกขานให้ผมเงยหน้าไปมองเขาที่วางมือแนบแก้มผมอีกครั้ง ความเขิน
อายฉายชัด เขาลากดวงตาหยาดเยิ้มมาสบกับผมพลางตริ๊งไว้ให้นิ่งค้างกัน

“ถ้า...ถ้านายไม่ติดเรื่องที่ผมจูบไม่เป็น นายจะจูบฉันแบบนั้นก็ได้”

“ออสติน”

“ฉันเองก็อยากลองเหมือนกัน”

“...!”

“สอนได้ไหม”

“...”

“ฉันอยากจูบนาย แดเนี่ยล...อ้อออ” สิ้นคำพูดนั้นสัญญาตญาณ
ดิบในร่างก็สวมหัว ผมเผลอตัวไปกอดเขาแล้ววิ่งโอบหน้ามาจูบโดยไม่รอเขาว่า
จบ นาที่นั้นออสตินเบิกตากว้าง ผมสัมผัสได้ถึงหัวใจที่เต้นระรัว เขาคงจะ
ตกใจและเขินในเวลาเดียวกัน ส่วนผมก็จูบแน่นย้ำที่ปากเขาหากแต่ยังไม่
ลึกซึ้งอะไร

มันเหมือนเป็นคำเตือนให้เขาเตรียมใจว่าหลังจากนี้ผมจะสั่งสอนให้
เขารู้ว่าอย่าได้กั๊กปากต่อหน้าใคร โดยเฉพาะต่อหน้าคนที่หลงเขาหมดหัวใจ

“เปิดปากหน่อย”

“อะ...อ้อ” เขาครางในลำคอเมื่อผมผละออกมาแล้วใช้นิ้วโป้งกดตรง
ปลายคางเขาเพื่อให้ปากเผยออก ออสตินโอบรอบคอเขาทำตามที่ผมบอก
ขณะหลับตาปีเหมือนเขินจนทนไม่ไหว พอเห็นภาพนั้นแล้วผมก็อดเอ็นดู
ไม่ได้ แลบลิ้นเลียปากเขาเบาๆ แล้วสอดลิ้นเข้าไป

รับรู้ได้เลยว่าเขาหยุดหายใจไปชั่วขณะ ผมสอนให้เขารู้วิธีการจูบ
แบบละเอียดชิมริมฝีปาก ค่อยๆ สอดลิ้นเข้าไปเกี่ยวกระหวัดกับลิ้นเขา กวาด
ต่อนหยาดใสในโพรงปากพร้อมป้อนความหวานในปากตัวเองให้ ด้วยความ

ที่เขาไม่ช้าเลยต้องหยุดผละมาหายใจแล้วเริ่มกันใหม่ รอบแรกออสตินยัง
แก้ๆกั๊ๆ ทว่าผมกลับชอบที่เป็นคนเปิดประสบการณ์ให้

ผมผละจูบออกมามองหน้าเขาที่ลืมหูลืมตามองคล้ายไม่หน้าใจ

ก่อนที่จะเป็นฝ่ายยื่นหน้ามาจูบผมเอง

“อ้อออ” เสียงหวานดังเคล้าอยู่ในหู ออสตินกอดผมแน่นขึ้นพลง
ขยับตัวไปด้านหลังเนื่องจากผมเริ่มลุกล้ำอาณาเขต จากที่เคยนั่งอยู่ก็เปลี่ยน
มาลุกขึ้นยืน ค่อยๆ ดันเขาให้นอนราบลงกับเตียงโดยมีตัวเองคร่อมทับไว้
เสียงหายใจของเราดังประสานกับริมฝีปากที่บิดเบียดเข้าหากันตามความ
ต้องการที่ไม่อาจห้ามได้

ผมกัดปากเขาเบาๆ ก่อนจะเลียซ้ำๆ เป็นการปลอบใจ เก็บเกี่ยวทุก
ความทรงจำ ผละหายใจแล้วทาบทับลงไปใหม่

คราวนี้ร่างกายเริ่มอยู่ไม่สุข ออสตินเคลิ้มกับรสจูบของผมราวกับโดน
ยาเสพติดตราตรึงไว้ ผมเองก็เผลอใจ สอดมือเข้าไปในเสื้อนอนที่ถอดออกได้
ง่าย สัมผัสผิวขาวเรียบเนียนด้านใน ขยับมาใช้ชอกคอเขาแล้ววนกลับไปจูบ
ใหม่ ยิ่งเสียงครางหวิวของเขาดังมันก็ยิ่งเพิ่มเชื้อเพลิงข้างใน

ผมไม่รู้เลยว่าช่วงล่างเรากำลังบิดเบี้ยวเข้าหากันเป็นสัญญาณว่าทำอะไรที่มันใจร้ายกว่านี้ได้ไหม

อยากเห็นออสตินร้องไห้ เรียกร้องขอความรักจากผมที่ครั้งหนึ่งเคยทำเขากลับสุดหัวใจ

หากแต่ตอนนี้แววตาที่เรามองกันกลับเต็มไปด้วยความปรารถนาเกินจะห้ามได้ ร่างเล็กขยุ้มเรือนผมของผมไว้ในมือบาง ดึงผมให้ช่วงบนแนบร่าง ตอนเราจูบกันเป็นครั้งที่เท่าไรผมก็ไม่อาจทราบได้ ไม่ปรียากบ่นที่ผมพลาดทำรอยที่คอของเขาไว้

กลับกันแล้วเขาดูพอใจ

กระทั่งตอนที่ผมสอดมือลูบขาอ่อนของเขาใต้กางเกงนอนที่ผูกเชือกไว้

“แดเนียล แอ็ก จะทำอะไร” เขาเบือนหน้ามาถามผม หอบหายใจ ขณะที่มองผมด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยหยาดน้ำ ผมแปลกใจที่เขาเหมือนร้องไห้หากแต่ก็ไม่มีเสียงสะอื้นหรือร้องรอยความเสียใจบนใบหน้า ที่จริงเวลานี้เขาต้องการมากเลยต่างหาก

ผมเองก็ต้องการ

“นายบอกว่าเราแค่จะจูบกันไม่ใช่เหรอ” เขาทำวงถามผมเลยยื่นหน้าไปจูบเขาเบาๆ พลังหอมแก้มคนน่ารัก “อ้ออ แดน”

“ฉันควบคุมตัวเองไม่ได้เลย”

“อะไร...”

“ฉันอยากรั้งแขนเขามากกว่านี้ ออสติน” ผมเผยความจริงจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของเขา “ฉันมันโลภมาก พอได้จูบนายแล้วก็อยากทำ อยากกอดนาย ให้นายร้องเรียกแต่ชื่อฉัน”

“...”

“ขอโทษนะออสติน ฉันมัน...”

“จูบ” ผมชะงักเมื่อเขาเป็นฝ่ายยื่นหน้ามาจูบผม ทำเอาผมถึงเบิกตาโตตกใจกับสิ่งที่เขาทำเพราะไม่คิดว่าเขาจะกล้า หน้าซ้ำเขายังดึงมือข้างหนึ่งของผมไปแนบแก้มขาว เปียดแก้มลงมาพร้อมกับยกยิ้มหวานกว่าที่เคยทำให้ผมเห็น ถึงอย่างนั้นก็ยังมีความกังวล ความลังเล

มันเป็นเอกลักษณ์ของเขา ผมเข้าใจดี

“นายบอกให้ฉันเลิกคิดแง่ร้ายแล้วทำไมนายถึงเอาแต่ขอโทษฉันล่ะ”
เขาถามกลับ “วันนี้นายขอโทษฉันมาเยอะมากแล้วนะ ไม่สมกับเป็นนายที่ดู
ว่าจริงเลย”

“เพราะฉันกังวลเรื่องของนายเยอะ ฉันกลัวนายเกลียดฉัน”

“ฉันควรเป็นคนพูดคำนั้น เพราะตั้งแต่เราเจอกัน ฉันยังไม่เคยทำเรื่อง
ดี ๆ ให้นายเลย” เขาตอบกลับถอนหายใจเล็กน้อยคล้ายรู้สึกผิดต่อกัน “แถม
ยังทำให้นายเดือดร้อนไปด้วยอีก แต่จนถึงตอนนี้นายก็ยังให้โอกาสฉัน”

ผมตั้งใจฟัง

“และจูบเมื่อมันก็พิเศษมากอย่างที่นายบอกกัน”

“นายชอบมัน ?”

“ฉันชอบมัน” เขาพยักหน้า “มันทำให้ฉัน...รู้สึกเหมือนฝันอยู่เลย”

ผมยิ้มกว้าง ความดีใจแสดงออกอย่างชัดเจน ผมเห็นมันผ่านดวงตาสี
ฟ้าครามของเขา ออสตินเองก็แสดงออกให้เห็นว่าเขาก็พอใจเหมือนกัน

เท่ากับว่าตอนนี้ความรู้สึกระหว่างเราเป็นไปในทางบวก ข้ายังบวกขึ้นเรื่อย ๆ
เมื่อเขาเชิญเชื่อผม

ร่างเล็กกัดปากตัวเอง วางมือลงบนหัวใจผม สัมผัสจังหวะการเต้นที่ไม่ยอม
ลดลง

ก่อนจะโน้มหน้าผมให้เราจูบกัน ผมไม่รู้นั่นคือการอนุญาตให้เรา
เกินเลยกันหรือเปล่า รู้แค่ว่ามันทำให้ผมเริ่มคุมตัวไม่ไหว ออสตินส่งเสียง
หวานในลำคอ แสดงท่าทีเขินอายตอนผมใช้นิ้วก้อยเกี่ยวเชือกกางเกงนอน
แล้วกระตุกมันให้คลาย

จากนั้นก็วัดนัยน์ตาของสัตว์ร้ายหื่นกระหายมองไป

“ได้ไหม ?”

“มันจะเจ็บใช่ไหม ?”

“ฉันจะทำอ่อนโยนกับนาย”

“...”

“เชื่อใจฉันไหม” คำถามนั้นทำเขาครุ่นคิด ออสตินเงยไปสักระยะ
เอาผมหัวโน้ไปหมด ผมยินดีจะหยุดถ้าเขาไม่พร้อมหรือกังวล หากแต่ไม่
นานร่างเล็กก็คลายความกังวล เขายกยิ้ม พยักหน้าเป็นการตอบรับผม เบียด
แก้มลงกับมือของผมพรางกอดจูบเบา ๆ เหมือนที่ผมทำ “ออสติน”

“นายนะใจดี ฉันเชื่อว่านายจะไม่ทำรุนแรงกับฉัน” เขาว่าเสียงเบา
“แต่ถ้าทำอ่อนโยนแล้วมันทำให้นายอดกลั้นก็อย่าฝืนนะ ทำตามที่นายชอบ
เถอะ”

“แรงฉันเยอะ ฉันกลัวนายซ้ำ”

“แต่ฉันอยากรู้จักด้านนั้น”

“...”

“ฉันอยากรู้จักนายมากกว่านี้” เขาพูดอย่างสนใจจริง “แสดงให้เห็นนะด้านที่นายนิสัยไม่ดี”

“ออสติน”

“ทำให้ฉันเข้าถึงนายมากกว่านี้สิ”

“...”

“ทำให้ฉันเป็นของนายนะ แดเนี่ยล”

ฉลามร่อนรัก 18 : ระยะสัมพันธ์

สิ้นคำพูดนั้นผมเหมือนตกอยู่ในภวังค์อะไรสักอย่าง พาดตัวเองโน้มหน้าลงไปหาเขา บดจูบเรียวปากหวานที่ยั่วยวนเสียยิ่งกว่าอะไร ออสตินขยี้มือนผมสีเข้มของผมไว้ กัดปากผมเล็กน้อยคล้ายให้รับปากกับสิ่งที่เพิ่งพูดไป ผมเลยตอบได้ด้วยการจูบเขาหนักขึ้น สอดลิ้นเกี่ยวกระหวัดมอความเร้าร้อนให้

บดเบียดช่วงล่างให้เขาอ้าขาออกมาสูงขึ้น มองกันด้วยดวงตาหยาดเยิ้มที่เต็มไปด้วยความปรารถนา

ผมลुบไปตามแผ่นอกของเขา สัมผัสส่วนอ่อนไหวที่ทำให้เขาร้องครางเวลานี้ตัวของออสตินแดงมาก เขาดูมีความสุขและปรารถนาในเวลาเดียวกัน ซ้ายยังยื่นหน้ามาจูบหน้าผากผม เอียงคอให้ผมชุกใช้ชอกคอขาวทำเอาผมต้องดอมดมกลิ่นหอมจากเขา

และเริ่มเข้าสู่สัญชาตญาณนักล่าแสนหื่นกระหาย

“อ้อออ แดเนี่ยล” เสียงจูบดังเคล้าเสียงหายใจ ผมพรมจูบไปทั่วอกบางและไล่ต่ำลงวนเวียนขอบกางเกงที่สามารถถอดออกได้โดยง่าย ดวงตา

ยังคงจับจ้องเขา มองดูปฏิกิริยาที่แสดงออกมาตามความตั้งใจ ออสตินบิด
กายเร่าแม้ว่าผมจะยังไม่ได้ทำอะไร

เขาปรือตาจ๋ำน้ามองผม ส่งเสียงน่ำรักตอนผมกดจูบลงตรงนั้น

ใช้ฟันขาวที่เรียงตัวเป็นระเบียบกัดขอบกางเกงเขาแล้วร่วงลงมาซ่าๆ
พลางใช้มือช่วยดึงรั้ง นาที่นั้นออสตินหายใจติดขัด ผมสังเกตได้จากหน้าท้อง
ของเขาที่เกร็งขึ้นมาจนแทบเป็นเลขสิบเอ็ด

เขากัดปาก ขัดเขินกับสภาพตัวเอง

“ไม่เปลี่ยนใจใช่ไหม”

“อ้ออ” ไม่แน่ใจว่านั่นคือคำตอบหรือแค่เสียดเสียวกับสิ่งที่ผมทำให้
ผมถือวิสาสะบีบนวร่างกายของเขา โดยเฉพาะสะโพกบางที่ผมกลัว
เหลือเกินว่าจะทำมันหักตอนเราทำกัน ลำพังแค่จับไว้ก็เหมือนจะแหลกคามือ
แล้ว “ไม่เปลี่ยนใจหรอก”

“ถ้าฉันทำไม่ดีหรือทำนายเจ็บ นายบอกฉันได้เลยนะไม่ต้องเกรงใจ”

“ฉันไหว”

“แต่ฉันไม่อยากให้นายฝันไป”

“ไม่ฝันหรอก” เขาส่ายหน้า ตอนนี้อีกฝ่ายน่ารังแกมากจนผมแทบทนไม่ไหว “ฉัน อ้อ รู้ว่านายจะไม่ใจร้าย เพราะฉันไม่ต้องห่วงอะไร ทำตามที่นายชอบใจเถอะ”

“ออสติน” ผมหอมหัวเขารู้สึกเอ็นดูที่เขาหอมผม ผมละกลัวใจตัวเองว่าจะไม่หยุดง่ายๆ ข้าอาจจะใจร้ายเขาตามสัญญาตาในสายเลือด ถึงผมจะอยู่ในร่างมนุษย์แต่ถ้าทำอะไรที่ใช้ความรู้สึกเกินตัว มันย่อมแสดงด้านน่ากลัวของฉลามออกมาให้เห็น

อาทิเช่นตอนโกรธหรือตอนที่อารมณ์ไม่ดีก็จะมีทั้งฟันฉลามออกมาครีปไหลออกมาบ้างถึงนั้นจะเป็นเรื่องเล็กที่ผมแก้ไขได้ก็ตาม

ทว่าตอนนี้เรากำลังจะทำอะไรที่มันใช้อารมณ์มากๆนะ และที่สำคัญ

...

“เวลาฉลามผสมพันธุ์จะชอบกัดคู่ตัวเอง” ผมบอก “ฉันอาจจะเผลอกัดนายได้ตอนเรามีอะไรกัน”

“กะ...กัดเหรอ ?”

“ใช่” ผมพยักหน้า “ไม่ได้คิดถึงตาย แค่แบบ จะว่าไงดี มันเป็นเรื่อง
สัญชาตญาณนะ”

ผมพยายามคิดคำอธิบายมาบอกเขา ถ้าเกิดเขารับไม่ได้เราจะได้หยุด
กันแค่นี้ มันเป็นเรื่องปกติสำหรับฉลามที่จะกัดคู่ตัวเองตอนมีเซ็กส์ จริงๆ
ไม่ใช่แค่ฉลามหรอก สัตว์ชนิดอื่นก็มีเหมือนกัน แค่ผมพูดในฐานะฉลามตัวหนึ่ง
ไง เขาจะได้เข้าใจกัน

“ถ้านายไม่โอเคเราจะหยุดกัน ฉันไม่อยากทำร้าย...”

“ฉันโอเค” เขาพูดแทรกขึ้นมาหลังจากนั่งคิดไปชั่วครู่ “ถ้าไม่ได้คิดถึง
ตาย มันก็เหมือนกับเซ็กส์ทั่วไปไม่ใช่เหรอ”

“ก็ใช่ แต่ฉันกลัวนายเจ็บ”

“มันก็น่าจะเจ็บ”

“...”

“แต่ฉันก็...เชื่อใจนาย” เขาประคองหน้าผมด้วยมือที่สั่นไหว ทำเอา
ผมต้องจับมือเขาไว้แล้วกดจูบไปเบาๆ “และฉันก็บอกไปแล้วว่าอยากรู้จัก

นายมากกว่านี้ ถึงด้านนั้นจะนิสัยไม่ดี แต่มันก็น่าจะทำให้เรารู้จักกันมากกว่านี้ไม่ใช่หรือ”

“นายจะเอาใจฉันเกินไปแล้วนะออสติน ถ้านายไม่ไหวนายควรบอก”

“ไม่รู้สิ ฉันรู้สึกว่าคุณเป็นนาย ฉันจะไม่ใช่ไร” เขาดูไม่เข้าใจ “อาจเพราะฉันเชื่อมั่นนายก็ได้เลยคิดว่าถึงโดนกัดก็ไม่ใช่ไรหรอก เพราะสุดท้ายแล้วนายก็จะขอโทษ”

“ออสติน”

“นายก็จะสำนึกผิดแล้วก็ดูแลฉันเหมือนที่เคยทำ” คำพูดของเขาทำผมยิ้มก่อนจะยื่นหน้าไปหอมหน้าผากเป็นการให้รางวัล “อ้อ ฉันไวใจนายนะแดเนี่ยล”

“นายน่ารักชะมัด จะทำให้ฉันหลงไปถึงไหนกัน”

“เรื่องนี้...”

“ถ้านายเชื่อในตัวฉันขนาดนั้น ฉันจะไม่ทำนายผิดหวัง”

“อ๊ะ !”

“มาแลกเปลี่ยนกัน”

“อะ...แดน”

“ฉันจะทำนายให้นายเป็นของฉัน ทั้งตัวและหัวใจเลย :)”

ว่าจบผมก็โถมตัวไปจูบเขา บดเบียดริมฝีปากเข้าหาอย่างหนักหน่วง ขณะที่มือหนาขยำสะโพกกลมมนแสนนุ่มนิ่มเอาไว้ บีบหนักจนมั่นใจว่าต้องขึ้นรอยมือพร้อมรังแกแกงเขาออกไปจากขา เลิกเสื้อของเขาขึ้นเผยให้เห็นอกบางมากกว่าเก่า จากที่เคยมีเสื้อผ้าตอมนี้ออสตินแทบเปลือยเปล่าต่อหน้าผม

ผมใช้ชอกคอเขาอีกครั้ง ดูดมึ่มหนักสร้างรอยแดงแสดงความเป็นเจ้าของเอาไว้ ใช้ส่วนนั้นของตัวเองถูไถกับร่างกายของเขา ให้เขาได้รับรู้ถึงความร้อนผ่าวที่เขาเป็นคนปลุกเร้าขึ้น

ในตอนนั้นออสตินส่งเสียงครางหวิว ผมชันขาเขาให้อ้าออกแล้วจูบขาอ่อนเป็นการปลุกเร้า ผละมาดูใบหน้าของคนที่ต้องการอย่างหนัก จูบซับหยาดไส้ที่เปื้อนมุมนปากให้ก่อนจะเคลือนตัวต่ำลง ใช้ลมหายใจรุ่มร้อนรินรดยอดดอก ไม่นานก็แลบลิ้นเลีย

“อ๊ะ อ้าแดเนี่ยล”

“อืม~” ผมครางต่ำในลำคอพลางดูดยอดอกสีสวยให้แดงซ้ำส่งผล
ให้ร่างเล็กบิดกายเร็ว ขาทั้งสองข้างบีบเข้าหาคนและเสียดสีไปมาเช่นคน
เสียดเสียว พอเห็นเขามีอาการแบบนั้นผมก็ยกยืมเจ้าเล่ห์ขึ้นมาเลยเสียว
ตัวดস্যตาตุ้นไปมองใบหน้าเขาพร้อมบดขยี้ยอดอีกข้างด้วยปลายนิ้ว
ตัวเอง

ส่วนข้างที่ใช้ปากอยู่ก็ขบกัดให้เขาเสียวกระสัน ตรงนั้นของเขาถูกกับ
กล้ามเนื้อของผม มือเล็กจิกที่บนอนสะบัดหน้าไปมาคล้ายคนจับไข่
เสียดายที่ผมเห็นแล้วไม่ได้คิดจะพาเขาไปส่งโรงพยาบาลหรือหาหมออะไร

แต่ผมจะพาเขาขึ้นสวรรค์แทน

“อะ...แดเนี่ยล อืม ไม่นะ” เขาสะดุ้งเฮือกเมื่อผมจับตรงนั้นของเขาไว้
แล้วรูตึ้ง “อยะ...อย่าทำ อ้า”

“ไม่ชอบเหรอออสติน แต่มันดูอยากให้อันจับมากเลยนะ”

“อ้า ! อย่า !”

“หรือว่านายอยากได้มากกว่ามือฉัน ?”

“ฮะ ฮ่า ไม่”

“จึ้นฉันใช้ปากให้นะ”

“ฮ้าา !” เขาครางลั่นจนผมแอบหัวันว่าพ่อแม่จะได้ยินเสียงเราไหม
ทว่าผมก็นึกขึ้นได้ว่าทุกห้องในบ้านเก็บเสียงหมด ถ้าไม่ลืมปิดประตูหรือ
หน้าต่างก็อย่าหวังว่าจะได้ยินเสียงใครในห้อง ที่เก็บเสียงเพราะแม่อยากให้
ความส่วนตัวกับพวกเราทุกคน รวมถึงกังวลด้วยมั้งว่าตอนที่เขากับพ่อ**ทำ
อะไรๆ แบบผู้ใหญ่**กันเราจะได้ยินเสียง

ซึ่งนั่นเป็นเรื่องดี ผมชอบที่แม่เคารพพื้นที่ส่วนตัวทุกคนเพราะตอน
เด็กๆ เราอาจจะไม่คิดเยอะ แต่พอโตขึ้นเราย่อมอยากมีพื้นที่เป็นของตัวเอง
ทั้งนั้น และเราต้องให้เกียรติกันและกัน ไม่ละเมิดพื้นที่ของใครคนใดคนหนึ่งใน
บ้าน

แน่นอนว่าผมไม่เคยไปยุ่งย่ามห้องใครเลยสักคน ผมอยู่ในพื้นที่ของ
ผมกับชั้นล่างตอนเล่นเกมเท่านั้น คนที่เข้าห้องคนอื่นบ่อยสุดคงเป็นพวกพ่อ
ละมั้ง เขาต้องทำงานบ้าน ซักผ้าและทำความสะอาดระหว่างแม่ไม่อยู่

แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาเล่าวิถีชีวิตคนในบ้าน ผมยังมีเรื่องให้ต้องทำ
อยู่

ผมแลบลิ้นส่วนนั้นให้ออสติน พรหมจูบไปทั่วขาอ่อนพร้อมกับดูดเม้น
จนขึ้นรอยแดงสวย จากนั้นก็อ้าปากครอบครองกายร้อน รูดรั้งแผ่วเบา ก่อน
ให้เขาคู่ชินกับความร้อนในปากผม แน่نونว่าทันทีที่ทำอสตินดิ้นพล่าน
หนักหน่วง เขาขยุ้มเรือนผมสีเข้มของผม สายหน้าไปมาทั้งน้ำตา

“ไม่เอานะ อ้า แดเนี่ยล อ้อ มันสกปรก” เขาพยายามดันหัวผม ติดแค่
ว่าผมยัดเขาไว้แน่นแล้วแก้มขบกัดตรงนั้นให้เขาสะท้าน ใช้ฟันขาวครูดไป
ตามส่วนโค้งเว้า ดูดจนจนเสียงริมฝีปากดังขึ้นมา ออสตินหน้าแดงมาก ถ้า
เป็นเวลาปกติผมคงนึกว่าเขาเป็นไข้

แต่เพราะตอนนี้เราทำกันอยู่ไงผมเลยรู้ว่าเขาชินอาย

“อ้า แดเนี่ยล”

“อ้อ !”

“อ้อ !” ผมชะงักเมื่อหยาดขาวข้นถูกปล่อยเข้ามาในปาก ออสตินหอบ
หายใจแรงมาก เขาดูเหนื่อยทั้งที่เราเพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น เห็นแล้วผมก็อดยืมเข้าไป
ไม่ได้ ยันตัวขึ้นพลางกลืนหยาดหวานลงคอไป “นะ...นายกลิ้นมันเข้าไปทำไม
มันสกปรกนะ”

“หวานดี” ผมตอบกลับใช้นิ้วโป้งปาดคราบขาวที่เลอะขอบปากมา
ตวัดลิ้นเลียชิมอย่างไม่รังเกียจ เล่นเอาออสตินเบิกตากว้าง เขาดูทำอะไรไม่
ถูกเมื่อเจอผมทำแบบนั้น ส่งผลให้ผมต้องยื่นหน้าไปจูบปากเขาเบาๆ “รู้สึกดี
ไหมออสติน ฉันทำโอเคหรือเปล่า”

“ระ...เรื่อนั้นมันก็...อ้อ” เขาก็อ้ากผมเลยซุกใช้ชอกคอเขาแล้วปลุก
อารมณ์ขึ้นมาใหม่ ออสตินจิกเล็บลงกับปามผม หอบหายใจอย่างน่าสงสาร
“ดะ...แดเนี่ยล ฉัน”

“รู้สึกดีหรือเปล่า”

“อ๊ะ อ้า”

“บอกฉันสิ” ผมกระซิบดิงขาเขาให้แนบชิดกับเชิงกรานผม จากนั้นก็
เปิดลิ้นชักตรงโต๊ะหัวเตียง หยิบเจลหล่อลื่นออกมาจากในนั้น อย่าถามว่า
ทำไมผมถึงมีของแบบนี้ติดบ้าน ผมก็วัยรุ่นคนหนึ่งที่ต้องเตรียมความพร้อม
เอาไว้ รวมถึงถุงยางที่แม่ผมพาไปซื้อติดตัวไว้

แม่ไม่ห้ามเรื่องมีเซ็กส์กับใคร แต่สอนว่าถ้าจะทำก็ต้องรู้จักป้องกันไว้
จะได้ไม่มีปัญหาตามมา

“รู้สึกดี” ออสตินตอบเสียงอู้อี้ ใช้หลังมือบังหน้าตัวเองคล้ายหลบ
เสียงสายตามผม ทำเอาผมต้องโน้มตัวไปจูบฝ่ามือเขา ก่อนจะเปิดฝาขวดเจล
แล้วเทใส่มือตัวเองกับช่องทางสี่สด ร่างเล็กพยายามเอามือมาปิดบังผม พลัน
ก็ถูกผมดึงมือให้มาจับของร้อนที่อยู่ในกางเกงนอน “อ้อ แดเนี่ยล ของนาย
มัน”

“ร้อนใช่ไหม” เขาพยักหน้าด้วยความเขินอาย “อยากทำความรู้จักกับ
มันก่อนหรือเปล่า”

“อะ...จัน”

“สอดมือนายเข้าไปในกางเกงจันสิ”

“...!”

“สัมผัสมันเหมือนที่จันทำให้นาย” กระซิบเสียงแผ่วอย่างอีโรติกก่อน
จะดึงมือเขาให้ล้วงเข้าไปในกางเกงของผม ตอนแรกออสตินกลัวๆ กลัวๆ ดู
ตื่นตระหนก ทว่าพอผมหอมหัวเขาแล้วสอนให้เขาใช้มือตัวเองปรนเปรอ เขา
ก็เริ่มจะมีความกล้าขึ้นมาบ้าง

นาที่นั่นผมกระตุกยิ้มมองดูใบหน้าของร่างเล็กที่แสดงความตกใจ
ออกมา ดวงตาสีสวยกวาดมองความรุ่มร้อนที่อยู่ในฝ่ามือขาว เขาต้องใช้สอง
มือในการจับมือแล้วรูตึ้งตามที่ผมบอก

“ทำไมมัน...ใหญ่จัง”

“หึ”

“เพราะนายเป็นฉลามเหรอ ?” ผมหัวเราะในลำคอกับคำถามแสนใส
ซื่อ เรื่องนั้นผมบอกไม่ได้หรอกเพราะมันมีเหตุผลหลายส่วน ส่วนหนึ่งผมได้พ่อ
มาเยอะ อีกส่วนผมเป็นฉลาม จะใหญ่กว่าชาวบ้านเขาก็ไม่แปลก แต่ถ้า
เทียบกับตอนอยู่ในร่างฉลามแล้วถือว่ายังเล็ก

ลองเราทำกันตอนผมอยู่ในร่างนั้นสิ ผมเชื่อว่าออสตินจะลืมของผม
ในร่างมนุษย์ไปเลย

“อืม~” ผมจูบเขาอีกครั้งเป็นคำตอบ ใช้มือเขารูตึ้งส่วนนั้นของตัวเอง
ให้แข็งขึ้นมากกว่าเก่า พลังใช้นิ้วข้างที่เป๋อนเจลสอดเข้าไปในช่องทางของ
เขา แน่نونว่าครั้งแรกอีกฝ่ายย่อมเกร็งขึ้นมาอย่างไม่รู้วิธีทำ ถึงอย่างนั้นผม
ก็ใจเย็นพอจะสอนเขาให้หายใจช้าๆ

คอยบีบนิ้วช่วงล่างให้เขาผ่อนคลายมากขึ้น

ถ้าเขาเกร็งตั้งแต่ใส่แว่นแล้วผ่อนคลายไม่ได้ ตอนผมใส่ของจริงเขาจะเจ็บมาก และผมไม่อยากให้ครั้งแรกของเขาเต็มไปด้วยความทรมาน

“ค่อยๆหายใจ ออสติน” ผมจูบปลอบคนน้ำตาตก สอดนิ้วที่สองเข้าในช่องทางที่บีบรัดนิ้วผมแน่น เจ้าของชื่อหอหายใจแรง เขากัดฟันแน่น คล้ายขมความเจ็บปวดเอาไว้ “ไม่เป็นไร ใจเย็นๆ”

“อีก” เขาสะอื้นหากแต่ก็พยักหน้ารับคำ ทำตามที่ผมบอกทุกอย่างจนผมใส่แว่นที่สามเข้าไปได้ ผมควานหาจุดกระสันของเขาพร้อมฟังเสียงหวานที่ดังขึ้นหลังจากผมโดนจุดความงามของเขาเข้าไป แน่ใจว่าเราต้องใช้เวลาพักใหญ่ในการให้เขาปรับตัวได้

“ไหวไหม” ผมกระซิบ “เจ็บมากหรือเปล่า”

“มะ...มันไม่ชินนะ” เขาสารภาพ “เจ็บช่วงแรกๆ แล้วก็อึดอัด”

“ถ้าไม่ไหวบอกฉันนะ ฉันจะได้หยุดทำ”

“ฉัน...ฉันไม่อยากให้นายหยุดทำ”

“ออส...”

“ทำต่อเถอะนะ”

“...”

“ฉันไหว ฉันไหวจริงๆ” เขาอ้อนวอนขอความรักแล้วมีเธอว่าผมจะเพิกเฉย ผมทะเลลงกับส่วนนั้นของตัวเองหลังสวมถุงยางเรียบร้อยต่อให้จะไม่ต้องกังวลว่าออสตินจะท้องแบบแม่ก็ตาม

ที่ผมมั่นใจเพราะหมอโทแวนสรุปออกมาแล้วว่าที่แม่ท้องได้เนื่องจากได้รับน้ำเชื้อในปริมาณมาก ถ้ายังมีอะไรกับลูกครึ่งฉลามคนเดียว ผู้ชายปกติไม่มีทางท้องได้หรอกตามหลักวิทยาศาสตร์ แต่แม่ร่วมรักกับฉลามสองตัวที่คลั่งรักสุดในเผ่าพันธุ์เลยมั้ง ถ้าร่างกายจะถูกปรับเปลี่ยนก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

ฟังดูไม่น่าเชื่อแต่โลกนี้เต็มไปด้วยความไม่แน่นอน อีกอย่างพอบอกว่าแม่จะท้องก็ช่วงที่พ่อทั้งสองเข้าฤดูผสมพันธุ์ อายุของพ่อตอนนั้นก็ราวๆ ยี่สิบปลายๆ เห็นจะได้ ซึ่งพวกเขาคบกันมาก่อนหน้านั้นนานมากและแม่ไม่เคยมีเหตุการณ์ที่จะท้องได้เลย

จึงสรุปว่าช่วงฤดูผสมพันธุ์แม่ได้รับน้ำเชื้อในปริมาณที่มากเกินไปบวกกับร่างกายของพ่อที่ไม่ปกติอยู่แล้ว พอโดนกระตุ้นเซลล์ร่างกายแม่เลยเปลี่ยนไปและเหมือนจะกลับมาปกติแล้วหลังจากคลอดขึ้นนอน

เป็นเรื่องที่โคตรพิลึกเลยว้าไหม

แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรผมก็ขอบคุณแม่ที่ให้กำเนิดผม และถ้า
ออสตินจะมีโอกาสเป็นแบบแม่ผมก็ขอสาบานเลยว่าผมยินดีจะรับผิดชอบ

ผมปักหมุดจองไว้แล้วว่าคนนี่คือของผมคนเดียว

“ฮะ ฮ้า” ออสตินสะท้านตอนที่ผมถอนนิ้วออกแล้วแทรกกายเข้าไปใน
ช่องทางรัก วินาทีนั้นเขาดิ้นพล่านจิกเล็บลงกับบ่าผมแน่นพลงหายใจติดขัด
“ดะ...แดเนี่ยล มัน ฮี้ มั่น”

“ฮู้วๆ ค่อยหายใจช้าๆ”

“แอ็ก ฮ้า !”

“ไม่ต้องเกร็ง” ผมปลอบเขาพลงก้มลงไปจูบชั้นน้ำตาให้ รูดรั้งส่วน
อ่อนไหวของเขาพร้อมใช้อีกมือบีบนวดสะโพกกับก้นกลมνάพืด ออสติน
สะอื้นตัวสั่น ครั้งแรกของเขา กำลังถูกผมช่วงชิง ผมจูบปากเขาอีกทีก้มลงมา
ดูดคุนยอดอกเป็นการบรรเทาความเจ็บให้

เรื่องนี้ต้องใช้เวลา ผมใส่เข้าถอนออกอยู่นานเหมือนกันกว่าจะดันมันเข้าไป

“ตะ...แดน มันเจ็บ” คนตัวเล็กร้องไห้ ความเกร็งเลยทำให้มันเข้าไปได้ยาก ผมเลยถอนกายออกมาให้เขาได้พักหายใจก่อนแม้ว่าอยากจะกวาดต้อนทุกอย่างของเขามาเป็นของผม ผมใช้ปลายนิ้วปาดน้ำตาให้ กดจูบลงไป อีกรอบให้เขาปรือตามอง “ขอโทษ”

“ไม่ใช่ความผิดนายหรอก ไม่ไหวแล้วบอกนะถูกต้องแล้ว” ผมยิ้มไม่มีร่องรอยของความเสียดายเลยสักนิด กลับกันแล้วผมดีใจที่เขาบอกผมตามความจริง ไม่ใช่ให้ผมดันทุรังแล้วเขาก็เจ็บซ้ำกลายเป็นแผลใจ ออสตินกอดผมไว้แน่น เขาไม่ยอมให้ผมผละออกไป “เดี๋ยวฉันให้ปากทำให้”

“ไม่เอา ฉันอยากได้”

“อะไร ?”

“ตรงนั้นของนาย”

“...”

“พยายามใหม่ได้ไหม” เขาขอร้องเลื่อนสายตามองผมระหว่างดูขา
ไปมา กับสีข้าง “มันเจ็บ แต่ฉันจะพยายามฝอนคลาย ฉันไม่อยากให้นาย...
หยุดกลางคัน”

“ฉันโอเคนะ มันดีกว่าทำให้นายเจ็บจนหมดอารมณ์ทำกัน”

“ฉันยังอยากทำมัน”

“ออสติน”

“ไหนบอกจะตามใจฉันไง” มันไม่ใช่การหักท้วงหากแต่เป็นการขอร้อง
ในรูปแบบน่ารัก เห็นแล้วผมก็อดจะจูบเขาอีกรอบไม่ได้ด้วยความมั่นใจชั่ว
ออสตินหงายตัวลงไปนอนอีกครั้ง อยู่ในท่าที่คิดว่าน่าจะสบายที่สุดขณะที่ผม
พยายามแทรกกายเข้าไปอีกรอบ ทำทุกทางให้เขารู้สึกดีขึ้น

แน่นอนว่าช่วงแรกๆ เขายังต้องปรับตัวอยู่ ผมจูบแลกลิ้นกับเขานาน
เหมือนกันกว่าเขาจะโอเคขึ้น ทั้งดูดยอดอก ทั้งรูตรั้งส่วนนั้นที่ชูชันแข็งสู้มือ

สุดท้ายผมก็ดันกายตัวเองเข้ามาจนสุด

ในตอนนั้นเราต่างถอนหายใจโล่งอกทั้งคู่

“มัน อื้อ แน่นไปหมดเลย” เขาพึมพำ กัดปากยั่วยวนตอนที่ผมได้
สายตามองเขาด้วยความเหินกระหาย แค่อู้อยู่เฉยๆ อีกฝ่ายก็อดรึดผมยิ่งกว่า
อะไร ทำเอาผมอยากจะรังแกเขาให้หนักขึ้น ติดตรงที่ว่าต้องทำให้เขาชินกับ
ขนาดของตัวเองก่อน

ผมหลุบตามองส่วนนั้นที่เชื่อมต่อกันแล้ววางมือจับสะโพก

“ขยับนะออสติน”

“อื้อออ” เขาครางในลำคอเป็นการตอบรับ ผมเริ่มขยับเข้าหาเขาด้วย
จังหวะเนิบนาบให้เขาคุ่นชินก่อน ด้วยขนาดของผมกับส่วนปลายที่โค้งมนทำ
ให้มันกระแทกกับจุดกระสันของเขา ออสตินไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังลูบท้องตัวเอง
คล้ายบอกว่ากายร้อนของผมขึ้นไปถึงตรงนั้น

เล่นเอาผมต้องตรึงมือเขาไว้เหนือหัว ก็มลงไปใช้ชอกคอพร้อมเร่ง
จังหวะ

“อ๊ะ อ้า แदन”

“น่ารัก”

“อ้า !”

“อ่าห์ รู้สึกดีชะมัด ให้ตายเถอะ” ผมสบถหลังชมเขาด้วยความรัก
ออสตินน่ารักมากเลยตอนใช้สายตาโหยหามองผม เขากำมือแน่น แ่นอก
ขึ้นตอนผมหยัดสะโพก ความรุ่มร้อนพาให้ผมกระแทกกายหนักหน่วง หอบ
หายใจจนหน้าท้องเกร็งไปหมด

ร่างเล็กครวญครางหนักขึ้นเช่นเดียวกับผมที่ครางต่ำด้วยความพอใจ
สักพักผมก็ปล่อยมือที่ตรึงเขาไว้ เปลี่ยนมาจับเอวบางเพราะตัวเองสอบกายถึง
กระชั้น เสียงเนื้อกระทบเนื้อฟังดูหยาบโลนมากกับการร่วมรัก ผมถอนหายใจ
ออกแล้วกระแทกจนมิดความยาว ความเสียดเสียวทำออสตินครางหวิวแทบ
คลั่ง

เขาเอื้อมมือมากอดไหล่ผม จิกข่วนระบายอารมณ์ที่ก่อกวนเขา คราง
อยู่ข้างหูสลับกับประคองหน้าผมไปจูบกัน

“อ๊ะ อ้า แดเนี่ยล”

“แฮ่ก” เนื้อบดเนื้อทำผมเหินกระหาย ผมหยัดกายแรงจนหัวเตี๋ย
กระแทกกับกำแพงดังกึกๆ ขาสองข้างกับสะโพกของออสตินลอยเหนือพื้น
เตี๋ย ผมจ้องร่างเล็กกระทบจุดกระสันของเขาซ้ำๆ ออสตินครางเสียงดังมาก
เขาไม่อาจห้ามความต้องการ

“อะ...แดเนียล ไม่ไหว แอ็ก ซ้ำหน้อยได้ไหม อะ...หายใจไม่ทัน อ้อ
อ้อ” คำขอร้องมาตอนที่ผมควงกายอย่างเชียวชาญ ออสตินบิดกายเร้าน้ำตา
ไหลผ่านหางตาอย่างน่าสงสาร เสียหายที่ผมทำเป็นหุทวนลม ผมกอดเขา
แน่นและเริ่มทำตามสัญญา

พันขวากัดเข้าไปที่บ่าของเขา รุนแรงจนเลือดซึมออกมาจากบาดแผล
ออสตินร้องโอดโอยออกมาเล็กน้อยหากแต่ก็ถูกกลบด้วยเสียงครางหวาน

ผมฝังหน้าตัวเองลงกับอกเขา กระแทกกายหนักมากจนออสตินจม
มิดร่าง ตัวของเขาสิ้นไปหมด เคลื่อนไหวตามแรงส่ง ต่อต้านไม่ได้

“แดเนียล อ้อ !”

“ออสติน แอ็ก ซอบไหม”

“อี๊ก แดน อ๊ะ”

“ให้ตายสิ ฉันจะทนไม่ไหวแล้ว” ถึงไม่ได้รับคำตอบแต่ภาพที่เห็นก็บ่ง
บอกว่าเขารู้สึกดีแค่ไหน ผมรูตึ้งส่วนอ่อนไหวให้เขา สอบกายถี่รัวให้เขา
หายใจติดขัด บางครั้งก็หลับตาเพื่อสัมผัสรสสัมผัส ขณะที่ออสตินหลับตาปี
ไปนานแล้วเพราะเขากำลังจะทนไม่ไหว

ผมดึงคางเขาให้เงยหน้าขึ้น ประกบจูบลงไปแล้วสอดลิ้นเข้าไปกวาด
ต้อนความหวานข้างใน เกี่ยวกระหวัดกับลิ้นชั้นของเขา สลับกับกอบกุ่มส่วน
อ่อนไหวรูปร่างให้ ไม่ลืมกระแทกกายเป็นการเอาใจและรับรู้ได้เลยว่าของ
ตัวเองมันใหญ่ขึ้นอีก

“ตะ แดเนี่ยล อ๊ะ อ้า ฉันจะไม่ไหวแล้ว” เขาเสียงสั่น “จะ อ้อ จะเสร็จ”

“ร่อน่อยได้ไหม ฉันเองก็อยากเสร็จเหมือนกัน”

“อ๊ะ อ้า ไม่นะ ตรงนั้น”

“เสียวเป็นบ้าเลย” ผมรั้งเขาขึ้นมาแน่นัก ให้เขากอดแผ่นหลังที่เต็มไปด้วยรอยขีดข่วนไว้ จากนั้นก็สวนสะโพกเข้าใส่ บีบแถมกันขำขันให้ขึ้นรอย
มือตัวเองเป็นตราประทับไว้ เผลอกัดเข้าที่ช่วงลาดไหล่ ชุกใช้ชอกคอตตอนที่
ความเสียวชานกำลังเล่นงานไม่หยุดวุ่นวาย

ไม่นานออสตินก็ปลดปล่อยออกมาอาบเลอะหน้าท้องผม หยาดขาว
ชั้นถูกรีดออกมาจนหมดคล้ายอสรพิษโดนรีดพิษ เป็นภาพที่ผมจำไว้ในใจ
แทบจะทันทีก่อนจะกระแทกกายอีกสองสามที่แล้วปล่อยเข้าไปในร่างของ
เขา ด้วยความที่ใส่ถุงยางหยาดร้อนนั้นเลยโอบกอดแนกกายผมไว้ เราจูบกัน
อีกครั้งพลางหอบหายใจ

ออสตินถึงกับทึ่งหัวฟิงกับอกของผมไว้

“ไหวไหม”

“อ้ออ เหมือนถูกฉลามกินเลย” ผมหัวเราะกับคำเปรียบเทียบ เขาก็ถูกฉลามกินอยู่ไม่ใช่หรือไงหรือเพราะผมอยู่ในร่างมนุษย์เขาเลยไม่นับ เล่นเอาผมอดมันเขี้ยวจนหอมแก้มเขาไม่ได้ “มันโอเคใช่ไหม นาย...เสร็จหรือเปล่า ?”

“เสร็จสิ ฉันมีความสุขมาก”

“จริงเหรือ”

“ใช่” ผมพยักหน้าผลึกมายิ้มให้ ไม่ลืมหอมหน้าผากเขาเป็นการให้กำลังใจ “นายทำให้ฉันเหมือนขึ้นสวรรค์เลย”

คำพูดของผมทำออสตินชะงักก่อนจะยิ้มกว้างออกมาด้วยความดีใจ และมันทำให้ผมเป็นฝ่ายนั่งค้างไปแทน เนื่องจากผมไม่เคยเห็นเขายิ้มมีความสุขขนาดนี้มาก่อน ต่อให้ก่อนหน้านี้เขาจะลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก ทว่าเวลานี้มันคนละอารมณ์กัน

เขายิ้ม ยิ้มแบบที่มันดูสวยมากๆ ยิ้มเหมือนอยากให้ผมรู้ว่า...

“ดีใจจัง”

“นาย...”

“ฉันทำให้นายมีความสุขได้บ้างแล้ว อ้ออ” สิ้นคำพูดนั้นอะไรที่มันเคย จบลงไปก็เริ่มต้นขึ้นมาใหม่ ออสตินถึงกับดิ้นอยู่บนตักเมื่อรับรู้ถึงกายเกร็ง ของผมที่แข็งขึ้นมาในช่องทางของเขา “อ๊ะ มันใหญ่ขึ้นอีกแล้ว”

“เพราะนายพูดจាន่ารัก”

“เอ๋?”

“อย่ายั้วฉันให้มากจะได้ไหม ฉันไม่ได้มีความอดทนสูงหรอกนะ ออสติน” ผมดูคนที่ขมวดคิ้วไม่เข้าใจก่อนที่เขาจะครางหวิวเนื่องจากผมเริ่ม ขยับกายอีกครั้ง ร่างเล็กผ้งหน้าลงกับชอกคอผม มีการกดจูบลงมาเบาๆ อีก ต่างหากทำเอาผมต้องหอมแก้มเขา ยกร่างเขาขึ้นเพื่อจับให้นอนหงาย

อีกส่วนคือผมต้องเปลี่ยนถุงยางไม่จั้นมันจะมีน้ำเต็มเกินไป

ทว่าพอผมถอนกาย...

“แดเนี่ยล ตรงนั้นมัน...” ผมชะงักเบิกตากว้างตอนเห็นหยาดขาวของตัวเองลั่นออกมาจากช่องทางสี่สัด อาจจะได้เยอะเหมือนตอนปล่อย หากแต่ก็บ่งบอกว่าผมได้เผลอปลดปล่อยเข้าไปในตัวเขา ส่งผลให้ต้องก้มมองตรงนั้นของตัวเองก่อนจะพบว่า “ถุงยางของนาย”

“มันขาด”

“อะไรนะ ?”

“ฉันทำมันขาด ออสติน” ผมสำรวจภาพผิดก่อนจะดึงซากถุงยางใช้แล้วออกจากกายแกร่ง ดูเหมือนว่าตอนผมหยัดกายรุนแรงจะส่งผลให้มันเสียดสีกับผนังอ่อนนุ่มของเขา บวกกับว่าของผมมันใหญ่ขึ้นด้วยมั้งก็เลยเป็นเหตุให้ถุงยางขาด บางส่วนเลยอยู่ในตัวเขาแบบนี้

แน่นอนว่าอีกฝ่ายสัมผัสได้ถึงหยาดชั้นที่แปดเปื้อนอยู่กายขาว ไม่งั้นเขาคงไม่หน้าแดงแบบนี้

“โทษที ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ไม่คิดว่ามันจะขาดง่ายแบบนี้” ผมเกาหัวอย่างสำนึกผิด พลังกังวลว่าเขาจะโอเคหรือเปล่า “นายลูกไหนไหม เดี่ยวฉันพาไปล้างออก”

“ทำไมต้องลนลานขนาดนั้นด้วยล่ะ”

“ก็ฉันกลัวนายไม่โอเคนะสิ ฉันผิดเองด้วยที่ทำแรงเกินไป”

“แต่เรารู้สึกดีไม่ใช่หรือไง”

“แต่ออสติน...”

“ทำต่อได้ไหม”

“...”

“ฉันอยาการู้สึกดี รอบนี้...ไม่ต้องใช้ถุงยางก็ได้” เขาใช้ดวงตาอันวอนมองผม แยกขาออกกว้างเชื้อเชิญให้ผมเข้าไปหาเล่นเอาผมเผลอปากอย่างครุ่นคิด ที่จริงคนที่กังวลควรจะเป็นเขามากกว่าผมนะ ทว่าตอนนี้ออสตินกลับดูร่อนรักยิ่งกว่าผมซะอีก

ข้าพขอเห็นผมซ้าก็เอื้อมมือมาดึงแขนผมให้โน้มตัวลงไปอีก

แล้วมีเธอว่าผมจะหักห้ามใจตัวเอง

“อ๊ะ อ้า”

“นายชั่วฉันทองนะ” ผมกระซิบข้างหูตอนแทรกกายเข้าหาแล้ว
กระแทกกายหนักทันทีที่เข้าไปจนสุด ส่งผลให้อีกฝ่ายครางลั่นเพราะไม่ทันได้
ตั้งรับ พอไม่มีถุงยางแล้วผมรู้สึกที่เราลึกลงกันมากขึ้น ใกล้ชิดกันมากขึ้นแม้
จะมีความกังวลอยู่ในใจเล็กๆ ก็ตาม

เศษซากถุงยางเก่าถูกทิ้งลงบนพื้นก่อนที่ผมจะพลิกกายออกสตินให้
นอนคว่ำ จับสะโพกเขาไว้แล้วพรมจูบไปทั่วแผ่นหลัง หยัดกายรุนแรงจนเสียง
ช่วงล่างดังเข้ามาในโสตประสาท เราต่างหอบหายใจ เหงื่อกาฬไหลซึมผุดทั่ว
ใบหน้าและตามร่างกาย ออกสตินยกสะโพกขึ้นอีกตามแรงอารมณ์

เขาฝังหน้าลงกับหมอนขณะที่ร่างกายถูกกระแทกให้เคลื่อนไป
ข้างหน้าและดิ่งกลับ ผมไม่ลืมปรนเปรอส่วนหน้าให้เขาเราจะได้เสร็จไป
ด้วยกัน

เช็กส์ที่ดีคือเช็กส์ที่รู้สึกดีทั้งสองฝ่าย ไม่ใช่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสร็จแล้วอีก
คนถูกปล่อยค้างคา

และอย่าลืมใส่ถุงยางป้องกันด้วยนะครับ จะได้ไม่ผลิตประชากร
คุณภาพต่ำแบบเจมส์ เทรย์สัน

ผมกัดฟันกรอดสลัดความคิดนั้นออกไปก่อน เวลานี้ผมต้องให้ความสนใจ
สนใจออสตินที่เร่าร้อน เขาตอดรัดผมแน่นมากคล้ายเอาค้อนที่ผมสอบกายหา
เขาไม่ยั้งแรง ผมกัดเข้าที่ท้ายทอยเขา แลบลิ้นเลียเลือดให้ร่างกายมันวูบวาบ

พลันผมก็นึกออกว่าผมเคยได้กลิ่นเลือดนี้มาก่อนที่เราจะเจอกัน

และผมก็เพิ่งจะมารู้ว่าเขาคือเจ้าของกลิ่นเลือดหอมหวานก็วันนั้นที่
เขาโดนบิลลีแกลิ่งจนเลือดออก ส่วนตอนนี้ผมรู้แล้วว่าทำไมเลือดของเขาถึง
หอมยั่วยวนขนาดนี้

เพราะเขามีเลือดฉลามที่ถูกฉีดเข้าไปนั่นเอง ถึงเราจะยังไม่รู้ว่าคน
ของพ่อเลี้ยงเขาได้มันมาจากไหนก็ตาม แต่อย่างน้อยมันก็ไซบริศนาที่ว่า
ทำไมเลือดของเขาถึงมีอิทธิพลกับผมนัก

มีอิทธิพลมากจนผมกอดเขามิดร่าง รั้งเขาขึ้นมาบนตัก สอดมือเข้าไป
ได้ข้อพับขาเขาให้อ้าออกด้วยท่วงท่าน่าอาย จากนั้นก็สวนกายเข้าไปทำเอา
ออสตินเบิกตากว้าง เขาสะอื้น ร้องให้ด้วยความเสียดเสียดผสมไปกับความ
อับอายกับสิ่งที่ผมทำมอบให้

“อ๊ะ อ้าแดเนียล ไม่ได้นะ ทำนี่มัน อื้ออ น่าอาย”

“ทำไมล่ะ ไม่ชอบหรือไง”

“อ้อ !”

“มันก็เข้าไปลึกดีไม่ใช่เหรอ” ผมกระซิบเข้าหาเหย่ ขบกัดใบหูแดงให้เขา สะดุ้ง ออสตินหันมามองผมทั้งน้ำตา ปากก็อ้าออกทั้งหายใจ ทั้งครางสนั่น ผมจูบเขา แลกเปลี่ยนหยาดหวานพร้อมกับกระแทกกายหนักขึ้น มันเข้าไปลึกมากจนผมก็รู้สึกได้

ออสตินแสดงออกถึงความพอใจ เขาหลับตาลงตอนผมหอมแก้ม แล้วซุกใช้ชอกคอ สร้างรอยประทับกับฝากระอวยเขียวไว้

ผมรู้สึกตื่นเต้นเหมือนกำลังออกล่าอาหารไม่ว่าอะไรที่มันน่าตื่นตาตื่นใจ

หัวใจผมเต้นแรงมาก แรงชนิดที่ผมกลัวว่ามันจะหลุดออกมาก่อนผม จะเสร็จไหม ทว่าด้วยระยะห่างที่ใกล้แค่นี้ทำให้ผมได้ยินเสียงหัวใจของ ออสตินเหมือนกัน เขาเองก็ใจเต้นแรงมาก เอื้อมมือมาแนบแก้มผมรั้งให้เรา จูบก้นซ้ำๆ

ยิ่งกว่าน้ำหวานหอมเมา เราจูบก้นจนหยาดไส้ซึมออกจากปาก ผม ตามไปจูบซับให้ ทั้งปากและทั่วใบหน้า หอมหน้าผากเขาแล้วดันเขาให้ไป เกาะหัวเตียงไว้

ยกขาข้างหนึ่งของเขาชูขึ้นเพื่อกระแทกกายเข้าไปให้ลึกอีก โจนจ้วงให้
เขาควางกระสัน กระทบจุดเร้าบ่อยครั้งให้เขาไม่มีเวลาไปคิดอย่างอื่น
นอกจากความรักที่ผมมอบให้ เราสองคนลุ่มหลงไปกับความรักรักที่มากับ
เปลวเพลิงไหม้ไหม้ร่างกาย

และไม่มีใครคิดจะห้ามใครราวกับว่าเราถูกราคะครอบงำ

ผมไล่จูบไปทั่วทั้งตัวเขา มองดูคนที่เสร็จใส่หัวเตียงผมแล้วก็แข็งขึ้น
ขึ้นมาไม่มีพัก ออสตินตอดรัดผมแน่นขึ้นอีก เรียกร้องให้ผมปลดปล่อยเข้าไป
ในร่างบอบบาง ผมลุ่มไล่เรื้อนกายเขา ไม่นานก็ปล่อยหยาดอุ่นเข้าไปในร่าง
ดิ่งแขนเขาให้แอ่นออกไปด้านหน้าขณะที่ช่วงล่างรับรางวัลจากผม

นาที่นั้นเราสองคนหอบหายใจ หยาดขาวชั้นล้นทะลักเปรอะที่นอน
ยิ่งผมถอนออกมันก็ยิ่งเอ่อล้น เปื้อนขาวอ่อนที่ผมฝากรอยแดงไว้

ผมใช้นิ้วกวาดต้อนสิ่งที่ค้างคาอยู่ข้างใน หยิบถุงยางอันใหม่มาใช้
ปากฉีกแล้วสวมทับกายร้อน ออสตินนอนหงาย ถูกผมจับอ้าขาออกแล้วสอด
กายลึก เขาไม่อึดอดเลยที่ผมทำต่อโดยไม่ขอความคิดเห็น กลับกันเขาก็
ตอดรัดแล้วจูบผมอย่างใจเย็น

ผมอุ้มเขาด้วยพาไปตรงโต๊ะอ่านหนังสือ สอบสะโพกลึกสัมผัสสุด
กระสัน

ออสตินครางลั่นอีกครั้ง เขาประคองใบหน้าผม สลับกับกอดคอ
เนื่องจากกลัวตกลงไปที่พื้นด้านล่าง ต่างจากผมที่จับเขาไว้แน่น สบอบเอวถึง
กระชั้นฉันเขาชิดกับหน้าต่าง

“แดเนี่ยล อ้อ เดียวมีคนเห็นนะ”

“ดีแล้วไม่มีใครเห็นหรอกน่า” ผมตอบปิด หลบตามองส่วนนั้นของ
เราที่เชื่อมต่อกันแน่นขึ้นอีก “แต่ฉันเห็นหมดเลยว่าคุณสวยแค่ไหน”

“อ้อ อย่าพูดแบบนั้น”

“ก็นายสวยจริงๆนี่นา”

“แดน”

“และนายก็น่ารัก”

“อ้อ !”

“ออสตินที่น่ารักของฉัน” ผมพูดด้วยเสียงแหบพร่าตอนใช้ชอกคอเขา
เป็นน้ำเสียงห่มต่ำที่ใครต่างก็บอกว่ามีอิทธิพลกับคนฟัง ซึ่งร่างเล็กก็เป็นหนึ่ง

ในนั้น เขาหน้าแดงดูเขินอายตอนผมกระซิบข้างหูเขา “ตอนนี้ฉันเป็นของฉัน
แล้วนะ ทุกส่วนในร่างกายของนายฉันติดชื่อจองไว้ทั้งหมด”

“อ้อ อ๊ะ อ้า ลึกจัง”

“ฉันจะไม่ยอมให้ใครมาทับถมหรือเปลี่ยนนายไปเป็นของตัวเอง
ทั้งนั้น หลังจากวันนี้เราจะเป็นของกันและกัน”

“ของกันและกัน ?”

“ใช่ นายกับฉัน” ผมย้ำคำนั้น “เราเป็นของกันและกันแล้ว ออสติน”

พูดจบก็โน้มตัวลงไปจูบเขาต่อเป็นจังหวะเดียวกับที่เขาน้ำตาไหล
เจ้าของชื่อคู่มือใจที่ผมพูดแบบนั้น รอยยิ้มมีความสุขปรากฏบนใบหน้าก่อน
หน้านี้ เขากอดไหล่ผมแน่นขึ้น ผึ่งหน้าลงกับอกแกร่งไม่วายเบียดแถมลงมา
ฟังเสียงหัวใจดวงนี้

ขณะที่ช่วงล่างผมยังคงทำงานได้ดี

และกระซิบแลกจูบอีกที

“อืม ของกันและกัน”

“ออสติน”

“ขอบคุณนะ*แดนนี*”

“...”

“*ฉันดีใจที่ได้เป็นของนายนะ*”

ให้ตายสิ คือนี่ไม่ต้องนอนกันแล้ว

ตลอดทั้งคืนเราสองคนร่วมรักไม่ยอมหยุด ถูยงถูกเปลี่ยนไปหลาย
จุดจนแทบหมดกลอง ใช้บ้างไม่ใช้บ้างแล้วแต่จะน็อกออก ไม่ใช่ว่าไม่อยาก
ป้องกันตามที่แม่บอก แต่บางครั้งแรงอารมณ์มันพุ่งสูงเลยห้ามตัวเองไม่ไหว
เขาน่ารักกับผมมาก เอาใจผมทั้งที่ตัวเองร้องไห้อย่างน่าสงสาร หากแต่ก็เต็ม
ไปด้วยความรู้สึกดีที่เกินจะต้าน ผมเลยมอบรางวัลให้กับความน่ารักนั้นเข้าไป
ซ้ำมา

จากสามทุ่มจนถึงรุ่งสาง ผมทำให้เขารู้จักกับด้านนิสัยไม่ดีของผม

รุ่งแก่เขาจนหมดแรงลง สลับไปตอนไหนก็ไม่อาจรู้ได้ ถึงอย่างนั้นผม
ก็ไม่ลืมเช็ดตัว ทำความสะอาด มองดูร่องรอยความเจ็บซ้ำที่ปากไว้ตาม

สัญญาตาณูณ ได้แต่ขอโทษเขาในใจพลางคิดว่าถ้าตื่นมาเมื่อไหร่ คงจะต้อง
ทำทุกวิถีทางให้เขารู้สึกดีขึ้นให้ได้

ต่อให้เขาจะไม่ได้โกรธ แต่ผมทำเขาขนาดนั้นคิดว่าผมจะไม่มีรู้สึกอะไร
เลยหรือไง

แค่เมื่อคืนผมห้ามตัวเองไม่ได้

และออสตินก็น่าปวดเป็นบ้าเลย

“อืม...” ร่างเล็กครางในลำคอตอนช่วงสายของวัน เมื่อเช้าแม่ให้พี่มา
ตามเราสองคนไปกินข้าว แต่ผมอ้างว่าออสตินไม่ค่อยสบาย เนื่องจากเมื่อ
วานลงไปทะเลเลยจะขอไปกินข้าวข้าหน้อย อีกส่วนคือผมกลัวแม่เห็นรอย
เล็บที่ต้นคอผม เมื่อคืนออสตินข่วนตัวผมเป็นรอยเยอะมาก

ถึงมันจะไม่เจ็บเท่าตอนที่ผมกัดเขาแต่ถ้าคนอื่นเห็นก็ต้องรู้ใช่ไหมล่ะว่าเราทำ
อะไรกันมา

ไม่ใช่ว่าผมอยากปิดบังครอบครัวเรื่องความสัมพันธ์ของเรานะ ผมแค่กลัวว่า
ออสตินจะลำบากใจเท่านั้นเอง

อีกอย่างที่ผมไม่ลงไปข้างล่างเพราะผมน่าจะอยากอยู่ดูเขานานๆ

อยากดูผลงาน**ความดุตัน**ของตัวเอง

“เข้าแล้วหรอ” เขาก็ยังไม่รู้ตัวว่าถูกผมนอนกอดอยู่ ผมตื่นนานแล้วและเอาแต่นอนมองหน้าเขา ออสตินเวลาหลับดูอ่อนเพลียมาก “ไม่รู้ว่จากกิจกรรมเมื่อคืนด้วยหรือผสมกับทุกเรื่องที่ผ่านมา แต่ผมหวังว่าในความฝันเขาจะได้ระบายความอ่อนล้า ได้พบเจอกับฝันแสนหวานที่ไม่มีอะไรมาทดแทนได้

และตื่นมาเจอผม คนที่พร้อมมอบความห่วงใย

“แดเนี่ยล”

“ไง”

“อะ...”

“อรุณสวัสดิ์” ผมยกยิ้มสบตาคนที่หันมามองก่อนจะชะงัก เวลาที่เราไม่น่าพูดว่าอรุณสวัสดิ์แล้วนะ แต่มันดูจะเป็นคำทักทายที่ดีที่สุดแล้ว “ร่างกายเป็นยังไงบ้าง”

เขานิ่งงันคล้ายคิดว่าผมพูดเรื่องอะไรกัน พลังดวงตาสีฟ้าครามก็กวาดมองสภาพเราสองคนที่อยู่ในสภาพเปลือยเปล่า ตอนแรกผมก็จะแต่งตัวให้เขาอะ ทว่าพอเข็ดตัวให้เสร็จผมก็เกิดเพลียขึ้นมาบวกกับต้องรีบลงไปทำอาหารให้แม่ทานก่อนออกไปทำงาน

ต่อให้แม่จะขอลางานอยู่แล้วก็เถอะ

“เมื่อคืน...” ออสตินพูดขึ้นเหมือนเริ่มคิดออกแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น
ระหว่างเรา ทำเอาผมยิ้มกรุ่มกริมมองเขาด้วยสายตาคาดหวัง แค่นั้นก็ทำให้
เขาเบือนหน้าหนีด้วยความเขินอาย ใบหน้าขึ้นสีแดงระเรื่ออย่างน่ารัก “นี่กว่า
จะไม่รอดซะแล้ว”

“นายยั้วฉั่นเอง”

“ไม่คิดว่าคุณจะทำขนาดนั้น”

“ฉันทำนายรู้ลึกแยหรือเปล่า”

“ไม่ มัน...”

“หืม ?”

“มันรู้ลึกดี อ้ออ อย่าแข็งสิ ฉันไม่ไหวแล้วนะ”

ออสตินพยายามดันตัวออกจากผมทันทีที่สัมผัสได้ถึงของแข็ง
บางอย่างที่คุกคามเขา ผมก็ไม่ได้ตั้งใจจะแข็งขึ้นมาแก้แค้นเขาหรอก แต่เขาดัน

พูดจាន่ารักนี่น่าจะไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกอะไรเลยก็ไม่ใช่ ยิ่งเขาดีนั้นตรงนั้นของเรา
มันก็ยังสัมผัสกันเข้าใหญ่เล่นเอาผมต้องร้องตัวเขามาใกล้ๆ

แล้วกดจูบปิดปากซะเลย

“อ้อออ” ร่างเล็กครางพะผั่ว ใบหน้าขึ้นสีแดงตอนผมสอดลิ้นขึ้นเข้าไปในปากเขา
เกี่ยวกระหวัดกับลิ้นเล็กที่พยายามเบี่ยงหนี ทว่าไม่นานก็ยอมหยอกเข้ากัน
ผมบิบบขำสะโพกของเขา ลามไปถึงแก้มกันขาวเปลือกเปล้าที่เมื่อคืนฝากรอยแดงไว้

ทั้งรอยจูบ ทั้งรอยมือผมตีตราขนาดใหญ่ ช่วงนี้ถ้าเขาจะไปว่ายนํ้าหรือ
ลงนํ้าคงต้องระมัดระวังร่างกาย

ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวคนอื่นรู้ว่าถูกฉลามกิน

“หวาน” ผมกระซิบหอมหน้าผากคนที่อยู่ปากเล็กๆ พร้อมพองลมใน
แก้มคล้ายไม่พอใจผม หากแต่มันเป็นการกระทำของคนที่เขินอายและไม่รู้วิธี
เอาคืนผมต่างหาก ทำเอาผมอยากจะฟัดเข่อีกสักรอบถ้าไม่ติดว่ากลัวเอว
เขาจะหัก

แค่เมื่อคืนที่เราทำกันก็หนักสำหรับเขาแล้ว ผมไม่อยากให้เขาเจ็บจน
เดินไม่ไหวหรอก

“ไหนลองบอกอีกทีสิว่าเมื่อคืนนี้รู้สึกยังไง”

“บอกไปแล้ว ไม่ได้ยินหรือไง”

“อยากได้ยินอีก” ผมอ่อนเขา ยกยิ้มกว้างพรางเอาจมูกตัวเองไปถูกับ
จมูกเขาเป็นการขอร้อง ออสตินลากสายตามามอง รอยยิ้มเล็กๆ ปรากฏตรง
มุมปากเขาส่งผลให้ผมยืนหน้าไปจูบ เปลี่ยนมาเป็นคร่อมทับเขาแทนนอน
กอดทั้งร่าง

และท่วงท่าของเรานั้นก็น่าอายมาก ออสตินเลยต้องเบือนหน้าหนี
ขณะที่วางมือลงบนอกผม พอเขาไม่พูดผมก็แก้เบียดสะโพกลง

คนตัวเล็กผลอหลุดครางก่อนจะรีบตอบผม

“อ้อ มันรู้สึกดี” ผมหัวเราะในลำคออย่างชอบใจ “มันรู้สึกดีมากจริงๆ”

“น่ารักจัง”

“ดะ...แดเนี่ยล”

“เรียกใหม่สิ”

“เอ๊ะ”

“เมื่อคืนนี้ไม่ได้เรียกแบบนี้ไม่ใช่หรอ” ผมใช้ดวงตาเจ้าเล่ห์จ้องมองเป็นการไล่ต้อนให้เขากัดปากยั่วใส่ เวลาเขาคิดคำตอบนานผมก็จะใช้ช่วงล่างตู่เถว คาคคั่นให้เขาตอบคำถามที่ถามออกไปแม้ความจริงผมจะสามารถนอนรอเขาตอบได้ทั้งวันเลยก็ตาม

แต่ผมชอบเวลาเห็นใบหน้าขัดเขินของเขาที่มาพร้อมกับความลนลาน

โดยเฉพาะคำถามนี้ที่มีผลต่อสรรพนาม ถึงเมื่อคืนผมจะร่อนรักกับเขาแทบบ้า แต่ผมก็ยังหุ่ดีและจดจำสิ่งที่เขาพูดมาทุกคำ

“ก็เรียกแดเนี่ยลไม่ใช่หรอ” เขาตีหน้าซื่อ “มีอยู่ชื่อเดียวจะให้ฉันเรียกว่าอะไร”

“พูดแบบนี้แสดงว่าอยากให้ฉันทวนความจำใช่ไหม”

“อ๊ะ !”

“ไหนดูสิว่าทำแบบนี้นายจะจำได้หรือเปล่า”

“อ้าว !” ไม่รอให้เขาพูดจบผมก็มุดเข้าไปใต้ผ้าห่มทำตัวเป็นผี จากนั้นก็ใช้มือลือคชาทั้งสองข้างของเขาไว้ จรดริมฝีปากกับส่วนที่สัมผัสมาตลอดทั้งคืนโดยไม่มีเบื่อ แล้วเริ่มทำการคาดคั้นที่พาเอาออสตินบิดกายเร่าไม่ทันเตรียมตัว “ดะ...แดเนี่ยล หยุดนะ ไม่เอา”

“อืม~”

“อ้อ อยะ...อย่านะ ตรงนั้นนะ ฉัน อ๊ะ คนบ้า” นั่นเป็นคำด่าคำแรกเลยที่เขาเคยพูดกับผม ทำผมชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะหัวเราะขบขัน ไม่ยกรู้ว่าออสตินก็พูดคำหยาบได้เหมือนกัน ถึงนั้นจะเป็นคำหยาบชั้นเบสิคที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยินมาก็ตาม

มือเล็กเอื้อมมือมาขยุ้มเรือนผมสีเข้มของผม พยายามดึงผมออกจากการกลิ้งแกลิ่งชวนใจสั่น ร่างบางหอบหายใจ หน้าท้องเกร็งตอนผมครอบครองส่วนนั้น ผมปรนเปรอเขาหนักมาก จำได้ดีว่าทำแบบไหนเขาถึงจะครางลั่น

และเพราะแบบนั้นออสตินถึงได้พยายามหยุดผมทุกทางกระทั่งเขายอมแพ้ให้ตอนผมทำเขาถึงฝั้งฝืน

“อ๊ะ อ้าว แदन”

“หึ”

“แดน พอแล้ว อ้อ จะเสร็จ อ้า !” ผมกระตุกยิ้มกวาดต้อนหยาดหวานจาก
กายเขาลงคอไปอย่างไม่รังเกียจ ใช้นิ้วโป้งตัวเองเช็ดคราบขาวที่เปราะอะมูม
ปากตัวเอง ตวัดลิ้นเลียตอณียัดกายขึ้นได้ผ้าห่ม นาทีนั้นร่างกายทั้งหมดของ
ออสตินปรากฏแก่สายตาผม เขาหอบหายใจดูหมดแรงเช่นเดียวกับกิจกรรม
ที่เราทำเมื่อคืน

“จำได้แล้วใช่ไหมว่าต้องเรียกยังไง”

“อืม”

“หลังจากนี้เรียกฉันแบบนี้แหละ” โถมตัวไปหอมแก้มเขาเป็นการให้รางวัล “ฉัน
ชอบเวลานายเรียกชื่อฉัน เสียงของนายน่าฟัง”

“แต่ถ้าไปเรียกนายแบบนี้ต่อหน้าคนในบ้าน พวกเขาจะคิดว่าฉันตีสนิทนาย
หรือเปล่า”

“ไม่มีใครคิดแบบนี้หรอกน่า อย่าคิดมากสิ” ผมย่นคิ้วใส่เขา “ตอนนี้พวกเรา
เป็นของกันและกันแล้วนะ จะเรียกกันด้วยชื่อเล่นมันแปลกตรงไหน หรือนาย
คิดว่าที่เราทำไปเมื่อคืนนี้เพราะฉันเรียกร้องจากนาย ?”

“เปล่านะ ไม่ใช่ !” เขารีบส่ายหน้าอธิบาย “ฉันแค่กังวลเพราะฉันมารบกวน
ครอบครัวนายและเมื่อคืนนายก็ไม่ได้เรียกร้องฉันสักหน่อย ฉันต่างหากที่เป็น
คน...”

“ตัวเอง ?”

“เรียกร้องเอง” เขาแก้คำให้ก่อนที่ผมจะหลุดยิ้มซ้ำ ถึงเมื่อคืนเราจะมีอะไรกัน
แต่มันคงไม่อาจลบล้างนิสัยชอบคิดมากของเขาไปได้ ออสตินนะเป็นพวกซี้

เกรงใจ ชอบกังวล คิดมากแทนใครต่อใคร นั่นเพราะเขาโดนกระทำมา
มากมาย

หลังจากนี้เราค่อยมาปรับกันไปทีละนิดละหน่อยก็ได้

ผมจะทำให้เขาสดใสเหมือนฉลามตอนออกล่าวาฬเอง

“ขอโทษที่คิดมากนะ ทำนายรู้สึกแย่หรือเปล่า”

“ไม่หรอก ฉันเข้าใจดีนะ” ผมยี้หัวเขา “อย่าคิดมากเลยนะ ที่นี้ไม่มีใครว่านาย
หรอก อีกอย่างแม่ก็บอกแล้วด้วยว่านายเป็นครอบครัวเดียวกับเรา เหตุผลแค่นั้นก็พอแล้วไม่ใช่เหรอที่จะเรียกชื่อฉันสั้นๆ”

ออสตินหลุบตาต่ำ

“แล้วก็นะฉันชอบที่นายเรียกฉันแบบนั้น มันเหมือนกับว่าเราเป็นแฟนกัน”

“พะ...แฟนกัน ?”

“จริงๆ เมื่อคืนนี้เราก็มีเซ็กส์แบบที่คนรักเขาทำกัน จั๊นแปลว่าตอนนี้เราคบกัน
อยู่ใช่ไหม ?” ผมเลิกคิ้วใส่ “นายคิดว่าไง ?”

“ฉัน...”

“คบกันไหม เบ๊บ :)”

จบประโยคนั้นคนโดนถามก็เบิกตากว้างหนักกว่าเก่า ใบหน้าขึ้นสีแดงจนผมนึกว่าเขาจะระเบิดออกมาแล้วพาให้หลุดเข้าไปพรางแอบคิดว่า
ความสัมพันธ์ของเรามันเดินเร็วไปไหม เราเพิ่งรู้จักกันได้ไม่เท่าไรผมก็พา
เขาข้ามขึ้นไปไกลแล้ว

ไม่ได้มีโมเมนต์โรแมนติกศึกษาดูใจเลยสักแอะ แต่ความรู้สึกของผม
บอกผมตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันแล้ว

ว่าเขาคนนี้เป็นแหละคือรักแท้ของผม

ถึงเราจะต้องศึกษากันอีกเยอะก็ตาม

“พูดจริงหรือ ล้อกันเล่นหรือเปล่า” เขากะพิริบตาปริบๆ ถาม ดูลน
ลานชวนน่าพิศเป็นไหนๆ “นายไม่คิดว่าเราคบกันเร็วเกินไปหรือ เอ๊ะ หรือว่า
เราคบกันได้เลยฉันไม่แน่ใจ ฉันไม่ค่อยเก่งเรื่องแบบนี้เท่าไร แต่เมื่อคืนเราก็
ทำกัน จ้าเราคบกันจริงๆใช่...”

“**เบ๊บ**” ผมเรียกเขาด้วยชื่อที่ตั้งให้เองแล้วยื่นหน้าไปจูบปากเขาเบาๆ
เป็นการปรามให้สงบสติ เพ็งเคยเห็นออสตินเล็กล็กขนาดนี้ ทำเอาผมเชื่อ
สนิทเลยว่าเขาไม่เคยมีความรักจริงๆ ร่วงเล็กมัมปาก เขาเขินอายจนไม่รู้ว่
ควรจะทำยังไงดี “ฉันไม่บังคับนายหรอกนะ เอาไว้นายไปคิดดีๆ ก่อนแล้ว
ค่อยมาตอบฉันก็ได้”

“แต่นายบอกว่าที่เราทำกันมันเหมือนคนเป็นแฟนกันหนิ ก็แปลว่า
เรา...”

“อยากคบกันหรือเปล่าละ” ผมถามพลางเกลี้ยเส้นผมที่ลงมาปรกหน้าเขาไปทัดหูให้ “นายรู้สึกดีกับฉันไหม ชอบฉันหรือเปล่า”

เขากัดปาก

“สำหรับฉันนะนายเป็นคนสำคัญนะและฉันว่าการกระทำของฉันมันก็ชัดเจนมาก” ยกยิ้มหวาน “แต่ถ้านายไม่เข้าใจฉันก็จะพูดตรงๆ ให้นายฟัง”

“พูดอะไร?”

“ฉันชอบนาย”

“!!!”

“ฉันชอบนายนะ ออสติน” คราวนี้ออสตินระเบิดออก เขายกมือขึ้นปิดหน้าตัวเองที่แดงยิ่งกว่ามะเขือเทศอีก มีน้ำตาซึมที่หางตานิดๆ เล่นเอาผมถึงกับชะงักพลางคิดว่าตัวเองทำอะไรผิดหรือเปล่า แต่ออสตินก็ไม่มีท่าที่ไม่ชอบใจนะ เขาคงแค่เขินกับคำสารภาพของผมมากกว่า

ผมรู้ว่าตัวเองจุ่มเร็วมาก เขาไม่ได้ตั้งใจเลยไม่รู้ว่าจะใช้คำพูดไหนตอบรับ อีกส่วนคือเขาไม่สันหัดพอเราอยู่ใกล้ชิดกันขนาดนี้ สมองเขา ยิ่งเบลอละมั้งผมเดาตามอาการ

นาที่นั่นผมยื่นหน้าไปจับมือเขาทั้งสองข้าง พยายามดึงแขนเขา
เพื่อให้อีกฝ่ายเปิดเผยใบหน้าแสนน่ารัก ออสตินอายจนร้องไห้ ไม่ใช่แค่หน้า
แล้วที่แดงจัด ทั้งเนื้อทั้งตัวก็เต็มไปด้วยความรู้สึกที่กลั่นแกล้งเขา

“ใจฉันเหมือนจะระเบิดเลย”

ตึกตัก ตึกตัก !

ราวกับหัวใจถูกล่ำโพงติดไว้ พอเขาพูดคำนั้นมันก็ส่งเสียงดังทั้งที่ผม
ไม่ได้แบบหุฟฟงแสดงให้เห็นว่าผมนะมีอิทธิพลกับเขาแค่ไหน นาที่นั่นผมยิ้ม
กว้าง กอดเขาแน่นและคิดว่านี่คงเหมือนกับการยอมรับกลายๆ

อีกอย่างเมื่อคืนนี้เขาก็พูดแล้วใช่ไหม

“ฉันดีใจที่ได้เป็นของนายนะ”

ผมยังจำได้ดี

“ไว้ฉันจะมาขอคำตอบจากปากหวานๆ ของนายอีกทีนะ” ผมกระซิบ
หลังหอมแก้มขาว ถึงจะมดมีดชกไปแล้วผมก็อยากได้ยินจากปากเขาว่าจะ

ตอบรับจริงไหม ร่างเล็กพองลมในแก้มก่อนจะพยักหน้าเป็นการตอบรับ เขา
ขยับตัวเล็กน้อยคล้ายขอออกไปสูดอากาศ ติดแค่ที่ผมรวบตัวเขามากอดกัน

หอมหัวหอมๆ ของเขาแล้วจูบหน้าผาก ร้องเขาให้เงยหน้ามามองกัน

และแทนที่ผมจะเป็นฝ่ายฉวยโอกาสจากเขา อีกฝ่ายกลับยื่นหน้ามา
จูบผมเบาๆ ให้ผมเบิกตากว้างไปชั่วขณะ พลันก็กลับมายิ้มกว้างกับการอด
อ้อนที่ไม่ทันตั้งตัวจากเขา จากนั้นเราก็จูบกัน

แล้วภาพก็ตัดไปที่โคมไฟหัวเตียง

ขอโทษที่รอนรักมากไปนะครับ :)

กว่าพวกเราจะออกมาจากห้อง แม่ก็ส่งชีวานขึ้นตามมาตามอีกครั้ง นี่ถ้า
ผมไม่ลืดอกประตู่ไว้คาดว่าทุกคนคงพร้อมใจบุกเข้ามา และได้เห็นภาพหวิว
ของเราสองคนที่พัดกันนอนอยู่บนเตียงผม ผมก็ว่าจะไม่แก้มอสตินแล้วนะ
แต่เขาทำตัวน่ารักเองผมเลยต้องสั่งสอนให้เขารู้จักหยุดความน่ารัก เขาจะได้
รู้บ้างว่าผมนะความอดทนต่ำ

ยิ่งเขาน่ารัก ผมก็ยิ่งอยากพัดให้จมอก อยากจะกลืนกินเขาให้หมด
ไม่อยากเหลือไว้ให้ใครได้กลืน

อยากสลักรอยเขี้ยวลงบนร่างกายแสนหวานนี้เพื่อให้สิ่งมีชีวิตทุกตัวบนโลกใบนี้รู้ว่า

ออสติน เทรย์สัน คือสมบัติของแดเนียล อิลเดนสันคนนี้

“โอ้ เจ้าชายเสด็จแล้ว” ทันทีที่เราสองคนลงมากชั้นล่าง เจ้าน้องชายตัวแสบที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ในห้องนั่งเล่นก็เอ่ยทัก “ผมนึกว่าพวกพี่จะไม่ลงมาแล้วชะอีก พ่อแทบจะส่งคนไปจัดห้องพาพวกพี่ลงมา”

“ก็ออสตินไม่สบายจะให้ฉันปล่อยเขานอนคนเดียวได้ยังไงล่ะ”

“แต่พี่ก็ไม่ลงมาหาข้าวหาปลาไปให้พี่ออสตินเลยนะ”

“เอ่อ...”

“ไม่สงสัยว่าเขาหรือไงกัน พี่ออสตินก็ตัวแค่นี้จะไปสู้แรงพี่ไหวได้ไง” คนน้องบ่นผมใหญ่ยังคงคิดว่าออสตินไม่สบาย ไม่สงสัยอะไรที่มากกว่านั้น แถมยังทำท่าจะเข้ามาลากออสตินไปอีก ผมเลยต้องเอาตัวมาขัดแล้วจับมือออสตินเป็นการขวางไว้ “จ้อออ พี่เอาพี่ออสตินไปนอนด้วยทั้งคืนแล้ว ปล่อยเขาให้เป็นอิสระบ้างไม่ได้หรือไง”

“ถ้าฉันปล่อยออสตินก็ไม่ได้เป็นอิสระหรอก นายจ้องจะลากเขาไป”

“ผมก็แค่จะพาพี่ออสตินไปกินข้าวเพิ่มพลัง !”

“นั่นมันหน้าที่ฉัน กลับไปอ่านการ์ตูนซะไ้ฉลามจิ๋ว !”

“พี่ชิวาน !”

“แดเนี่ยล”

“ฮึ้ยยย !” ผมกััดพันกรอดใส่พี่คนโตที่ส่งเสียงปรามทั้งที่ตัวเองไม่ออกมาให้เห็น ดูเหมือนพี่กำลังทำอะไรสักอย่างอยู่ในครัวแล้วมีไ้ฉลามตัวเล็กนี่มาดูต้นทางให้ ผมไม่ได้ยินเสียงพ่อแม่นะ ไม่แน่ใจว่าเขาไปไหน รู้แค่ที่ผมแอบผลักหน้าผากขึ้นก่อนจะรีบลากออสตินเข้าไปในครัวเพื่อไม่ให้ไ้ตัวสแปเฮาคืนได้

แน่นอนพอเข้ามาชิวานก็ใช้สายตาดูผม รอบรู้ไปหมดว่าผมทำอะไร

“ขึ้นนอนหาเรื่องผมก่อน !” ผมรีบไวยวาย ย่นคิ้วใส่พี่ที่เอาแต่เข้าข้างน้อง พี่นะไม่เคยจะเห็นใจผมหรอก ผมเป็นเบอร์สองตลอดเลยต้องรีบใช้ตัวช่วยก่อนพี่เปิดปาก “ไม่เชื่อพี่ถามออสติน เขาเป็นพยานให้ผมได้”

“ไ้ะ !?”

“พี่จะไม่เข้าชี้คนป่วยหรอกนะ เห็นนายบอกว่าออสตินไม่สบาย”

“พี่...”

“อาการเป็นไงบ้าง” เขาเปลี่ยนเรื่องคุยไปซะเฉยๆ มีการตีหน้านิ่งหันไปถามออสตินที่นั่งลงบนเก้าอี้ตรงเคาท์เตอร์ครัวเนื่องจากผมดันเขาให้ขึ้นไปนั่ง เจ้าตัวกะพริบตาปริบๆ ปรับอารมณ์ตัวเองไม่ทันก่อนจะตอบอย่างอึกอัก

“ดีขึ้นหน่อยแล้ว ขอบคุณ” พี่พยักหน้าให้ก่อนจะหันกลับไปทำอาหารต่อ ผมเลยทิ้งตัวลงนั่งข้างออสตินพลาจรินนมใส่แก้วให้เขา ร่ำเง็กกระซิบขอบคุณผมเบาๆ ผมจึงยี้หัวเขาเป็นการเอ็นดู “อ้ออ พอแล้ว หัวยุ่ง”

“น่ารัก”

“ฮู้ว พี่นายอยู่”

“พี่ไม่รู้หรอก” กระซิบกันสองคนโดยมีพี่หันหลังให้ ถึงชีวานจะหุ้เขา ก็ไม่คิดจะหันมาขัดจังหวะ ผมแก้มโอบเอวออสตินให้เขาย่นจมูกใส่ ก่อนจะหลุดยิ้มตอนผมใช้นิ้วเขียนหลังมือเขาไปมาเป็นการหยอกเย้าเอาใจ “จ๊กจ๊ก เหรอ”

“อืม” เขาพยักหน้ารับผมเลยยื่นมือให้เขาลองทำบ้าง ทว่าพอทำมา กลับไม่ได้จึกจ้อย่างเขากลับกันแล้วเหมือนเขาเชื่องชวนผมมากกว่า ผมเลย ยื่นหน้าไปหอมแก้มเขาเบาๆ ให้เขาขมวดคิ้วดูกลับมา พลันพี่ก็วางมิดลงบน เขียงกว้าง

“ขอโทษนะว่าจะไม่ชัด” พวกเราชะงักลากสายตาไปมองพี่ที่ถอน หายใจทิ้ง “แต่พวกนายไม่หยุดกันสักที และตอนนี้พวกนายอยู่ข้างล่างน่าจะ เห็นใจคนอื่นซะหน่อย”

“อะไรกันซีวาน พวกผมยังไม่ได้ทำอะไรกันเลย”

“ฉันจะทำไมไม่เห็นที่พวกนายทำกันเมื่อกี้”

“...”

“แต่เรื่องเมื่อคืนนี้”

“!!!”

“เขารู้กันทั้งบ้านนะแดเนี่ยล”

ฉลามร่อนรัก 19 : คนร้ายแสร้งว่า

“วะ...ว่าไงนะ !?” เสียงที่ดังขึ้นมาไม่ใช่เสียงผม หากแต่เป็นเสียงออสเตรเลียที่เบิกตากว้างดูตื่นตระหนกกับคำพูดนั้นของซีวาน เล่นเอาผมที่นั่งอยู่ข้างๆ ถึงกับหลุดขำ ยอมรับว่าตกใจที่เขาตะโกนเสียงดังเหมือนกันแต่การกระทำของเขาตอนนี้มันตลกมากกว่า

เจ้าตัวอ้าปากค้าง มองผมสลับกับพี่ชายขอคำอธิบายตอบ
เครื่องหมายคำถามบนใบหน้า

เมื่อคืนผมบอกว่าทุกห้องในบ้านเก็บเสียงใช่ไหมล่ะ

แต่ฉลามนะมีประสาทสัมผัสที่ไวมาก เพราะงั้นถึงห้องนอนจะเก็บเสียงยังไง...

“กลิ่นพวกนายตอนมีอะไรกันคลุ้งทั่วบ้านเลย”

“!!!!”

“ฮ่าๆ !” ผมระเบิดหัวเราะเข้าสู่ชีวิต แทบจะหงายท้องลงไปกลิ้งแล้ว ด้วยซ้ำ สีวานพูดด้วยสีหน้านิ่งๆ ก่อนจะเป็นหน้าหนีเป็นการบอกว่าเขาไม่อยากจะพูดเรื่องพรรคนี้หรอกนะ แต่ที่ต้องพูดเพราะพวกเราเอาแต่จู้จี้กันลับหลังเขา ไม่มีความเกรงใจต่อให้เขาจะไม่ได้มองอยู่ก็ตาม “ให้ตายสิ น้ำตาฉันไหลเลย”

“ไม่ตลกนะแดเนี่ยล พวกเขารู้ว่าเรา...” ออสตินเล็กลั่นกักปากแน่นทำอะไรไม่ถูก “ทำไมนายถึงหัวเราะล่ะ แปลว่านายรู้อยู่แล้วใช่ไหม”

“ก็ไม่เชิง ฉันแค่ไม่คิดว่าพี่จะพูดออกมาเพราะพี่ไม่ใช่คนที่จะสนใจเรื่องพวกนี้เท่าไร” ผมใช้นิ้วปาดน้ำตาที่เกิดจากการหัวเราะมากไป “ฉลามเวลาผสมพันธุ์จะปล่อยฟีโรโมนให้ฉลามตัวอื่นรู้ว่าฉลามตัวนี้มีคู่แล้วนะ ฉลามตัวอื่นจะได้ไม่เข้าใกล้ จริงๆ ก็ไม่น่าเรียกว่ากลิ่นหรอก เพราะฉลามทำกันใต้น้ำมันก็ไม่มีกลิ่นอยู่แล้วใช่ไหมล่ะ มันเป็นเหมือนกับสัญญาณมากกว่า”

ผมอธิบาย

“แต่เพราะพวกเราทำกันในห้องนอนก็เลยปล่อยกลิ่นได้ง่าย จริงๆ ฉันลืมเรื่องนี้ไปด้วยแหละ” ยิ้มเจื่อนพลางเกาท้ายทอยอย่างสำนึกผิด เมื่อคืนผมมัวแต่สนใจคนข้างกายนี้เลยไม่ทันคิดว่ากลิ่นตอนเรามีเซ็กส์กันจะลอยออกไปไหม

อีกอย่างถ้าผมจำไม่ผิด หน้าต่างห้องผมก็เปิดแง้มไว้

เดาว่าพี่คงไม่ได้แค่กลืนหรือกลืน น่าจะมีเสียงแว่วออกไปด้วย ก็ห้อง
พวกเราติดกันหนิ

“มัวแต่สนใจนายเลยลืมคิด โทษทีนะออสติน อย่าโกรธเลยนะ” ผม
เข้าไปออกด้อมคนที่ยังดึงสติกลับมาไม่ได้ หน้าของออสตินแดงมาก เขาไม่รู้
ว่าควรจะทำอะไรไปไว้ที่ไหน คงจะอายชิวานมากที่พูดออกมาแบบนี้เพื่อ
ปรามเราสองคนให้รักกันเบาๆหน่อย

แต่ทำไงได้ ผมมันฉลามหนุ่มไวไฟ

จะรัก จะหลงคู่ตัวเองมากไปมันผิดตรงไหนกัน

“แดเนียล” พอดึงสติกลับมาได้ สิ่งแรกที่ออสตินทำก็คือเรียกชื่อผม
ด้วยความอับอายสุดขีด เขายกมือขึ้นปิดหน้าแดงๆ ของตัวเอง ซ้ำส่ายหน้า
ไปมาเช่นคนรับความจริงไม่ได้เล่นเอาผมยิ้มซ้ำก่อนจะเข้าไปกอดเขาไว้ ให้
เขาเอาหน้ามาชนไหล่

“ไม่เป็นไรนะออสติน ถือว่าเปิดตัวกับครอบครัวฉันเลยใจ”

“แปลว่าพ่อแม่ผู้ชายก็ต้องรู้เรื่องนี้ใช่ไหม”

“ชีวานบอกแล้วไง”

“...”

“เขารู้กันทั้งบ้าน ออสติน” ผมควรจะสำนึกผิดหากแต่เวลานี้ผมกลับมีความสุขที่ได้แก้งเขา โดยไม่ทันคิดเลยว่าถ้าแม่กลับมาผมคงโดนบ่นสนั่นเผลงๆ คงได้ขังผมไว้ใต้ดิน พาออสตินหนีไปจากผมก็เป็นได้โทษฐานที่ผมไวไฟ ไม่อ่อนโยนกับว่าที่ลูกสะใภ้เขา

ไม่แน่ใจว่าใช้คำนี้ได้หรือเปล่า แต่ผมไม่คิดจะเปลี่ยนใจแล้วละ

“นายมันคนร้ายกาจ”

“ฉันเป็นฉลามนะ ความร้ายกาจอยู่ในสายเลือด”

“แล้วแบบนี้ฉันจะมองหน้าคุณโซลติดได้ยังไง เขาคงคิดว่าฉันล่อลวงนาย”

“แม่ไม่คิดแบบนั้นหรอกน่า แม่ใจดีจะตาย” ผมลูบหัวปลอบพร้อมกด
จูบบนหน้าผากเป็นการปลอบใจ “อีกอย่างฉันว่าแม่น่าจะว่าฉันมากกว่า
สภาพฉันดูเหมือนคนล่อลวงนายมากกว่าอีก”

“จริง”

“พี่ !” ผมยื่นคิ้วใส่คนที่เงยไปนาน มองดูอีกฝ่ายยังไม่แยแส พี่
หันกลับไปทำอาหารอีกครั้งก่อนจะเอาอาหารกลางวันมาวางลงตรงหน้า
ออสตินให้เขาแหม่มปากเกรงใจ ร่างเล็กซ้อนตามองพี่ผมพลันหลุบตาเมื่อเขา
เพ่งน้ำให้

“ไม่ต้องกังวล ฉันไม่ว่าอะไร”

“แต่...”

“ยังไงมันก็เป็นเรื่องของพวกนาย ถ้าจะคบกันก็ขอให้ไม่มีปัญหาอะไร
หรือถ้ามีก็มาปรึกษาฉันได้ คิดซะว่าฉันเป็นพี่ชายของนายแล้วกัน” ชีวานพูด
เสียงเรียบทว่าแฝงไปด้วยความจริงใจที่สัมผัสได้ อีกทั้งยังยกยัมมุปากเบาๆ
ดูอบอุ่นยิ่งกว่าไมโครเวฟที่เปิดทิ้งไว้ เห็นแล้วผมอดยื่นมือไปปิดตาออสติน
ไม่ได้

“พี่อย่ายิ้มแบบนั้นสิ !”

“ฉันก็แค่มั้ ฉันผิดตรงไหน”

“ผิดตรงที่พี่มั้แล้วพี่ดูเหมือนพระเอกเงิ พอเลยนะ ไม่ต้องเข้ามาใกล้ พี่นะเป็นคนแปลกหน้ากับออสตินไปเลย”

“เพื่อเจ้อ”

“ฮึ้ยยย !” ผมพืดพัดใส่พี่ชายที่เดินมาฉลักหน้าผากผม สายหน้า เล็กน้อยคล้ายเอ็นดูปนเอือมระอากับความซี้หวง ถึงผมจะมั่นใจว่าตัวเองกุม หัวใจของออสตินไว้ได้แน่น แต่ผมก็ไม่อยากให้เขาเห็นรอยยั้มอ่อนโยนของพี่ อยู่ดีเพราะรอยยั้มของพี่นะมันเหมือนยาพิษ ใครได้เห็นเป็นต้องติดบ่วงความ หล่อนี้จนถอนตัวไม่ไหว

อารมณ์คล้ายเรตกปลาแล้วมีปลามากินเหยื่อนั้นแหละ พอจะเห็น ภาพใหม่

เพราะงั้นผมจะไม่ยอมให้ออสตินเป็นเหยื่อที่ไปติดเบ็ดพี่หรอก ผมจะ เป็นฉลามที่วิ่งไปกัดเอ็นเหยื่อให้ขาดแล้วกินทั้งเหยื่อ กินทั้งเอ็นเข้าไปให้หมด เลย

“ซี้หวง”

“นายเป็นแฟนฉันหรื” ผมย่นคิ้วใส่ร่างเล็กที่ว่าผมเลี้ยงแล้ว เขาอยู่ปากเล็กน้อยยังมีเค้าร่างง่องอนผมเรื่องเมื่อก็อยู่ ติดแค่ที่ว่าตอนนี้ผมก็พองลมใส่เขาด้วยให้เขารู้ ซึ่งพอบอกว่าเขาเป็นแฟนผมก็ได้เห็นอีกคนทำหน้ามึนๆ กลับเปลี่ยนความเขินอายของตัวเอง

“กินข้าวดีกว่า” เขาบ้ายเบี่ยงเป็นจังหวะเดียวกับที่ชีวานเดินออกไปห้องนั่งเล่น คงจะไปอยู่เป็นเพื่อนชื่อนั่นแล้วปล่อยให้เราสองคนนั่งกินข้าวด้วยกัน ทำเอาผมยิ้มร้ายเมื่อเห็นว่าพี่ไม่อยู่เป็นก้างขวางคอของเราอีกทั้งยังคุมน้องชายตัวแสบไม่ให้มาวุ่นวายพวกเรา “อ้าปาก”

“จะป้อนหรอ ?”

“อือ” เขาพยักหน้าซื่อๆ ตอนม้วนสปาเก็ตตี้มาจ่อปากผม เรื่องรสชาตินี้ไม่ต้องห่วงถ้าพี่เป็นคนทำยังไงก็ต้องอร่อยมากแน่ๆ แต่ที่พิเศษคือคนป้อนต่างหากมันทำให้ผมคิดว่าอาหารมื้อนี้จะต้องอร่อยเป็นไหน ผมยิ้มมุมปากยื่นหน้าอ้าปากกินสิ่งที่เขามอบให้

ดวงตาก็จับจ้องเขา มองดูคนที่ยิ้มเขินเป็นอนหน้าหนีไป

“เลิกมองได้แล้ว กินข้าว”

“ก็นายน่ารักนี่ ฉันเลยอยากมองนานๆ” ผมตอบเขาขณะเคี้ยว ดูเหมือนเด็กอมมือมากกว่าเด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ดที่ฟาดเขาทั้งคืนจนรุ่งสาง “ฉันมองไม่ได้เหรอ ?”

“เปล่า แค่อยากชมมองฉันเหมือนจะกินให้ได้”

“ก็อยากกินไง”

“ແດນ”

“คืนนี้กินอีกได้ไหม”

“...!!”

“สัญญาว่าจะปิดประตู ปิดหน้าต่างให้สนิทก่อนถอดเสื้อผ้าให้”

“แต่คนอื่นรู้เพราะสัญญาตัญญาณไม่ใช่หรือไง”

“ให้เขารู้ไป”

“ไม่...”

“นะเบ๊บ”

ใช้น้ำเสียงทุ้มต่ำที่เต็มไปด้วยความละมุนอดอ่อนเขาทำเอาออสตินถึงกับไปไม่เป็น เกือบทำส้อมหล่นแล้วดินะที่จับไว้ทัน ช้ำยังหลุบตาต่ำบ่นอุบอิบอะไรกับตัวเองสักอย่าง ผมเลยยื่นหน้าไปฟังเสียงเขา ใช้ปลายจมูกเกวี่ยแก้มขาวก่อนจะกดจูบลงไปให้เขาหลับตาปีเล่น

สูดกลิ่นหอมๆ จากตัวเขาสบตาในระยะประชิดคล้ายขอความเห็นใจ

แล้วมีเธอว่าออสตินจะปฏิเสธผมได้

“รอบเดียวนะ”

ภารกิจสำเร็จ !

พอได้ยินคำนั้นหลุดออกจากปากผมก็จูบเขาอย่างว่องไวเป็นการขอบคุณที่เขายอมตามใจถึงแม้ว่าต่อให้เขาจะไม่ยอม ผมก็มีวิธีทะล่อมให้เขาตามน้ำไปก็ตาม ยังไงซะออสตินก็ไม่ใช่คนใจแข็งอะไรอยู่แล้ว ใช้ลูกไม้เล็กๆ หลอกล่อนิดหน่อยก็ตกหลุมพรางได้ในทันที

ผมว่าเขาคงจะแอบคิดว่าตัวเองนิดๆ ที่ไม่สามารถปฏิเสธผมคนนี้ได้ หรือต่อให้มีทางหลีกเลี่ยงผมไป...

ผมก็ไม่ยอมให้เขาหลุดจากกับดั๊กของผมหรอก :)

แก๊วก !

“กลับมาแล้วเด็กๆ” ะหว่างที่เรากินข้าวกันต่ออยู่นั้น จู่ๆ ประตูบ้านก็เปิดออกตามมาด้วยเสียงของแม่ที่มักจะตะโกนบอกทุกครั้งเวลาถึงบ้านแน่นอนว่าน้องชายผมเป็นคนแรกที่วิ่งไปเอาหน้า เข้าไปกอด เข้าไปหอมทั้งพ่อทั้งแม่เป็นการประจบประแจงที่เห็นแล้วต้องกลอกตาใส่

ตามมาด้วยพี่ชายที่เดินนิ่งๆ เข้ารับของที่แม่ถือไว้

ส่วนผมกับออสตินเดินตามหลังไป

“นึกว่าวันนี้จะไม่ได้เจอเธอแล้ว ออสติน” นั่นเป็นคำพูดแรกที่แม่ทักทายเขาเล่นเอาคนโดนแซวถึงกับเล็กหล็ก ถ้าฟังแบบไม่คิดอะไรก็คงจะคิดว่าแม่หมายถึงที่ออสตินนอนทั้งวันละมั้ง แต่เพราะแม่มองดวงสายตารู้ทัน

หน้าซำยังหันมาสายหน้าใส่ผมอีก แค่นี้ก็บอกแล้วว่าแม่น่ะรู้จริง

“ได้นอนบ้างหรือเปล่า”

“คุณโซล” ออสตินกัดปากไม่รู้ว่าควรจะทำแบบไหน ผมเองก็ได้แต่ยืนแทนที่จะช่วยแก้ต่างให้กลับรู้สึกภาคภูมิใจ

“ยังจะหน้าะรีนได้อีกนะ ทำคนอื่นเขาอนไม่หลับกันทั้งบ้าน” พลันแม็กก็เลยมาแซะผม ทำท่าเหมือนจะเข้ามาตีที่พอกอดเอาไว้ “แม่จะไม่เข้าไปยุ่งเรื่องส่วนตัวของคุณนะ แค่คิดว่าลูกควรยับยั้งชั่งใจ”

“วัยรุ่นก็แบบนี้แหละที่รัก แต่เนี่ยลกำลังโตจะใจร้อนบ้างเป็นอะไรไป”

“ให้ท้ายกันดีจนผมไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาได้เชื่อนี้มาจากไหน” แม่หันไปยิ้มให้พ่อดีแลนเป็นการประชด ซึ่งพ่อไม่ได้สลดกลับกันพอดันหัวเราะเหมือนว่าแม่เพิ่งชมยังงี้ยังงั้น “คุณควรหัดสำนึกบ้างนะฉลามโง่ ให้ท้ายลูกในเรื่องที่ถูกที่ควรจะได้ไหม”

“แล้วเรื่องเซ็กส์มันไม่ถูกต้องไหน ?”

“ดีแลน...!”

“ที่เรายังทำกันบ่อยจะตายตั้งแต่คุณยังโซโล่เดี่ยวได้จนตอนนี้มีลูกสามคน”

ปัง !

“โอ๊ย !” พ่อดีแลนร้องดังลั่นเมื่อแม่กระแทกศอกเข้ากับหน้าท้องแกร่ง
ใบหน้าของแม่บ่งบอกถึงความเอือมระอาของคนหงุดหงิดแรงเล่นเอาทุกคนใน
บ้านเสียวท้องไปตามๆ กัน ทั้งยังถอนหายใจทิ้งเพื่อสงบอารมณ์แล้วก้าวมา
ยืนต่อหน้าเรา

“โทษทีออสติน อย่าไปฟังดีแลนพูดอะไรมาก” แม้ว่าเสียงหนัก “เขา
เป็นแค่คนโง่ที่มีดีแค่รัก ถ้าเธออยากได้ความรู้หรืออะไรที่เป็น
ประโยชน์ถามดาบดีกว่า”

“พูดถึงผมเจ็บนะที่รัก คึนนี่ผมจัดหนักแน่”

“ได้ไปจัดในสระน้ำแน่ คึนนี่ใครจะได้นอนนอกบ้านเอ่ย”

“เบาๆ น่องหน่อยนะแดเนี่ยล” รีบกลับลำแทบไม่ทันเล่นเอาผมต้อง
กลอกตาใส่พ่อที่โคตรจะกลัวแม่เป็นไหนๆ พอแม่ทำเหมือนโกรธหรือขู่เข้า
หน่อยก็รีบเข้าไปประจบประแจงดูแลกายและใจ เห็นแล้วรู้ว่าชินนอนได้
นิสัยนี้มาจากไหน

แต่ผมว่าผมก็ไม่น่าจะได้นิสัยรักมาจากแค่พ่อดีแลนใหม่ ในเมื่อ
แม่นะล่อลวงเก่งจะตาย

ผมว่าในตัวผมเนี่ยเลือดแม่เยอะกว่าใครเพราะนั่นถ้าจะบอกว่าผมได้เลือดร่อนรักมาจากใคร...

ก็คงเป็นคุณโซล อิลเดนสัน แม่ผมเนี่ยแหละ !

“เฮ้อ” แม่ถอนหายใจทิ้งอีกรอบพลางส่ายหัวใส่พ่อเขา “กินข้าวหรือยังออสติน ฉันให้ซีวานทำอาหารไว้ให้”

“ผมกินแล้วครับ ขอขอบคุณที่ทำให้”

“ตัวสั่นล่ะ ?”

“ออสตินป้อนผมแล้ว” ตอบอย่างภาคภูมิใจติดแค่แม่ทำหน้าเอือมใส่เขาส่ายหัวไปมา มีการยกมือνωดขมับด้วย ดูท่าจะเหนื่อยจริงจัง “ว่าแต่แม่ไปไหนมา ไม่เห็นพี่บอกเลยว่าแม่ไปไหน”

“แม่บอกแค่จะออกไปข้างนอก ถ้าฉันรู้ก็คงบอกนาย”

“ผมถึงได้ถามแม่ไง พี่ก็จู้จี้” ผมยื่นคิ้วใส่คนชอบขัด เอานิ้วชี้แนบปากตัวเองส่งเสียงซู่ๆ ให้เขาเงียบเสียง แน่นอนว่าซีวานมองผมเหมือนเป็นเหาฉลามตัวนึง เขาไม่พูดอะไรต่อ ทำแค่เดินเอาของไปเก็บเข้าที่โดยปล่อยให้พวกพ่อกับแม่ยืนคุยกับเราสองคนต่อไป

ฉันเองก็เดินตามพี่ไป

“ทำไมบรรยากาศมันถึงเครียดขึ้นมาล่ะเนี่ย” ผมพิมพ์ “มีอะไรหรือเปล่าครับแม่”

“แม่ไปพิพิธภัณฑสถาน” แม่เข้าประเด็นไม่รอช้าก่อนที่พ่อตายจะดันแม่ไปนั่งตรงโซฟาแล้วไปหยิบน้ำมาเทให้ดื่ม ส่วนผมกับออสตินก็เดินมานั่งฝั่งตรงข้ามแม่ จับมือกันแน่นทั้งที่ยังไม่ได้เจอปัญหาอะไร แค่จับกันไว้เพื่อเป็นสัญญาณบอกว่าเราจะไม่ทิ้งกันไปไหน

และประกาศให้ทุกคนในบ้านรู้ว่าผมกับเขาไม่ใช่เพื่อนกันอีกต่อไป

เขาเป็นคนของผม

“ไปคุยกับรอนเรื่องเจมส์” ออสตินกระตุก เขากลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่เมื่อได้ยินชื่อนั้น ความกลัวทำให้เนื้อตัวของเขาสั่นผมจึงรีบบีบมือเขาไว้ มันให้เขาหันมาสบตาผมเป็นการพักพิง จากนั้นก็พยักหน้าพร้อมยิ้มให้เขาให้กำลังใจว่าไม่มีอะไรทั้งนั้น

ออสตินหลบตาหนีไปชั่วขณะ ไม่นานก็พยักหน้าตอบรับกัน

“เกิดอะไรขึ้นเหรอครับ” ร่างเล็กเป็นฝ่ายถาม

“ฉันต้องการข้อมูลของเขามากขึ้นและในฐานะคู่ค้า รอนก็น่าจะมีประวัติเจมส์ให้เราศึกษากัน” แม่พูดพร้อมยื่นมือขอบางอย่างจากพ่อตาย ซึ่งเจ้าตัวก็หยิบเอกสารออกมาสองสามใบยื่นให้ และแม่ก็เอามันมาวางลงบนโต๊ะตรงหน้าพวกเรา “นี่คือประวัติของเจมส์ เทรย์สันที่รอนให้แม่มา”

“ผมนึกว่าประวัติส่วนตัวคู่ค้าจะถูกเก็บเป็นความลับซะอีก”

“ก็ใช่ แต่แม่มีบุญคุณต่อรอนนี่”

“อ่า”

“บางครั้งเราก็ต้องใช้สิ่งที่มีให้เป็นประโยชน์เหมือนกัน อีกอย่างเจมส์ก็ดีลให้แม่ไปทำงานกับเขา นั่นแปลว่าแม่มีสิทธิ์ที่จะรู้ความเป็นมาของเพื่อนร่วมงานคนนี้” แม่นั่งไขว่ห้างยกขาที่พ่อตายขงให้ขึ้นจับ “เรามาดูสิว่าที่เขาเขียนในนี้จะตรงกับที่ออสตินพูดไหม”

“ถ้าเกิดไม่ตรงจะเป็นยังไงเหรอครับ ?” ออสตินถามด้วยความสงสัย อีกนัยหนึ่งเขาคงกังวลใจว่าแม่ไม่เชื่อใจเขาหรือเปล่า

“ถ้าไม่ตรงเธอก็ต้องบอกที่เธอรู้ให้เราฟังเพราะตอนนี้เขาน่ะ...” แม่หยิบกระดาษอีกใบขึ้นมา “แจ้งความว่าเราครอบครองทรัพย์สินมีค่าของเขาอยู่”

“อะไรกันเนี่ย” ผมถึงกับขมวดคิ้วหยาบหมายจับที่แม่ยื่นให้มากกว่าดูลายลักษณ์อักษร ในนั้นเขียนบอกว่าแม่ได้ขโมยและครอบครองทรัพย์สินของเจมส์ เทย์สันอยู่ ซ้ำยังอ้างว่าได้ทำการเจรจาต่อรองกับแม่แล้ว แต่แม่ไม่ให้ความร่วมมือเลยขอให้เจ้าหน้าที่ทำการตรวจค้นที่อยู่อาศัย

รวมถึงบอกว่าถ้าไม่คืนทรัพย์สินให้ภายในระยะเวลาที่กำหนด จะทำการฟ้องร้องเป็นมูลค่าที่คนปกติจ่ายไม่ไหว

แต่สำหรับแม่คงไม่ระคายผิวเท่าไร

“ไอ้เวรนั่นเป็นบ้าอะไร กล้าดียังไงมาแจ้งจับเรามั้วๆ” ผมโยนหมายจับลงบนโต๊ะ ความหงุดหงิดพุ่งสูงจนเขี้ยวฉลามแทบออก “มันบอกได้ไงว่าเราขโมยของ เรายังไม่ได้ขโมยอะไรจากมันมาเลยสักอย่าง”

“ที่เขาไม่ระบุว่าทรัพย์สินนั้นคืออะไรอาจเพราะมันไม่ใช่สินค้าธรรมดา”

“แม่หมายความว่าไงครับ ?”

“ก็ของที่ลูกขโมยมา”

“หา ?”

“มันคือออสตินไม่ใช่เหรอ” นาทีนั่นทุกคนหันขวับไปมองออสตินที่ตกเป็นเหยื่อ เจ้าตัวชะงักไปชั่วครู่ก่อนจะม้มปากแน่นแสดงชัดถึงความกังวลที่ส่งบ่งไม่ได้ “เจมส์คงอยากได้ตัวของออสตินคืนถึงได้กล้าทำเช่นกับเราแบบนี้ ดูเหมือนว่าออสตินจะเป็นตัวทดลองชั้นดี”

“มันคงไม่อยากตายดี ผมไม่มีทางยกออสตินให้มัน”

“แดน” ร่างเล็กเอื้อมมือมาจับแขนผม ลูบเบาๆ ปลอบประโลมผมที่ตัวสั่นด้วยแรงแค้น “ใจเย็นๆ”

“ให้ตายสิ ถ้าวันนั้นแม่ไม่มาห้าม ฉันคงกระชากหัวมันหลุดไปแล้ว” ผมสบถ “ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ผมจะฆ่ามันให้ตาย ออสตินจะได้เป็นอิสระ”

“ถ้าทำแบบนั้นเรามีหวังเดือร้อนกันมากกว่านี้แน่” พ่อตายปราม “ใจเย็นๆ และคิดให้รอบคอบดีกว่า”

“แต่นี้มันแจ่งจับแม่เลยนะพ่อ พ่อจะอยู่เฉยๆหรือไง”

“อย่างน้อยเราก็ต้องดูสถานการณ์ ไม่ใช่บุ่มบ่ามเอาเรื่องใครต่อใคร”
พ่อตายใช้เสียงต่ำพยายามกดอารมณ์ผมไว้ “และพ่อมั่นใจว่าเราปกป้องทุก
คนในครอบครัวได้ ไม่เว้นแม้กระทั่งออสติน”

เจ้าของชื่อเลื่อนสายตาไปมองพ่อผมคล้ายขอบคุณที่ให้ความ
ช่วยเหลือเขาคนนี้ นาที่นั้นผมเลยถอนหายใจทิ้ง หลับตาลงข่มความโกรธ
ของตัวเองไว้ แค่มั่นใจว่ากับออสตินผมก็โกรธมันจะตาย นี่มันยังมาเล่น
งานแม่ผมอีก ถึงแม่จะแก่แล้วเอาตัวรอดได้ก็ใช่ว่าไอ้เวรนั้นจะยอมแพ้เราแต่
โดยดี

ถ้ามันกล้าเล่นกับเราขนาดนี้แปลว่ามันก็คงเตรียมตัวมาดีเหมือนกัน

ทว่าในตอนที่เรากำลังปรึกษากันอยู่นั้น จู่ๆ ออสตินก็เื้อมมือไปหยิบ
อะไรบางอย่างใต้เอกสาร รื้งสายตามมาให้กวาดตามองก่อนจะหงุดหงิดขึ้น
กว่าเก่า มันคือภาพของไอ้เวรเจมส์ เทอร์สันในชุดผู้บริหารที่เห็นแล้วอยากจะ
ต่อยหน้ามันซะมด

ออสตินคงกำลังรำลึกถึงความทรงจำที่ผ่านมาที่มันทำกับเขา

พลันเขาก็พลิกรูปหันไปทางแม่ที่หันมามองเรา

“ขอโทษนะครับคนนี่คือใครกัน”

“หืม ?”

“เขาเกี่ยวข้องยังไงกับเจมส์เหรอ ?” เราทุกคนชะงักทันทีที่ได้ยินคำถาม ออสตินถามหน้าซีดมาก ทั้งยังกะพริบตาปริบๆ เหมือนเขาพูดผิดตรงไหนพวกเราถึงได้มองเขาแบบนั้น ก็จะไม่ให้ตกใจได้ไงในเมื่อรูปที่เขาถืออยู่ มันคือรูปพ่อเลี้ยงเขาไม่ใช่หรือไงกัน

“นั่นก็เจมส์ เทรย์สัน พ่อเลี้ยงของนายเหรอ”

“อะไรนะ ?” เขาขมวดคิ้ว “พ่อเลี้ยงของฉัน ?”

“ใช่” ผมพยักหน้ายืนยันไป “ฉันจำได้ดีหมอนี้แหละเจมส์ เทรย์สันที่ฉันอัดหน้าไป”

“ฉันว่านายคงเข้าใจอะไรผิดไป”

“!!!!”

“ฉันไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่นี่ไม่ใช่เจมส์ เทรย์สันแน่นอน”

“ว่าไงนะ” ผมขมวดคิ้วไล่ ความงุนงงครอบงำจนกลายเป็นปลาหูไม่รู้ชาติพันธุ์ “เดี๋ยวนะ นี่นายหมายความว่าไงกัน นี่นายจะบอกว่าผู้ชายที่เราเจอไม่ใช่พ่อเลี้ยงของนายเหรอ ?”

“ถ้านายหมายถึงคนในรูป ใช่ เขาไม่ใช่พ่อเลี้ยงของฉัน” ออสตินตอบเสียงสั้น เขาคงจะตกใจที่ผมเฉลยขึ้นเสียงใส่เขาคลายหงุดหงิด ทั้งที่ความจริงผมไม่ได้หงุดหงิดเลยสักนิด ผมแค้นงว่าตอนนี้พวกเราเผชิญกับอะไร จะบอกว่าออสตินแกยังไม่รู้จักก็ไม่น่าใช่ ทั้งสี่หน้า ทั้งแวตาบ่งบอกทุกอย่างว่าเขาไม่เคยเห็นหน้าผู้ชายคนนี้อีกก่อน

แล้วก็นะเขาเป็นพวกโกหกไม่เก่ง ถ้าหลอกเราอยู่ยังไงเราก็จับได้

ฉันแปลว่าเจมส์ เทอร์สันที่เราเจอไม่ใช่พ่อเลี้ยงใจร้าย

“นี่เขาเป็นหุ่นเชิดฉันหรือ” คำพูดนั้นหลุดมาจากปากแม่ เจ้าตัวครุ่นคิดพลางเลียปากอย่างคิดหนัก “เธอแน่ใจนะว่าไม่รู้จักคนคนนี้ เขาแนะนำตัวอย่างดีบดดีว่าคือเจมส์ เทอร์สัน”

“ผมยืนยันได้ครับคุณโซลว่าผู้ชายคนนี้ไม่ใช่เขา”

“...”

“และผมก็ไม่เคยเจอเขามาก่อนด้วย” ออสตินพยักหน้ารับไปพยายามพูดให้ตัวเองดูน่าเชื่อถือมากที่สุด นาที่นั้นแม่มองหน้าพ่อ ขอความเห็นที่เราควรจะทำยังไงกับสถานการณ์นี้ดี มันเป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมาย เพราะตอนแรกเรากำลังวางแผนเพื่อเตรียมรับมือกับไอ้เวรนั่นไง

แล้วนี่ฉันมารู้ว่าอีกฝ่ายไม่ใช่เป้าหมาย ใครไม่เชื่อก็บ้าแล้ว

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรวะเนี่ย”

“สุภาพหน่อยแด่เนี่ยล” พ่อตายดู “บางทีอาจจะมีเรื่องเข้าใจผิดก็ได้”

“งั้นถ้าหมอนี้ไม่ใช่พ่อของนาย แล้วนายพอจะมีรูปเขาให้ดูไหม ?” ผม
หันไปถามด้วยความจริงจังปนไม่สบอารมณ์เท่าไร ออสตินนิ่งคิดไปชั่วครู่
ก่อนจะส่ายหน้าให้

“ไม่มีหรอก เขาไม่ให้ถ่ายเก็บไว้”

“หมายความว่าไง ?”

“ทุกครั้งที่มีการทดลองเกิดขึ้นเขาจะยึดโทรศัพท์ฉัน จะคอยตรวจดูว่า
ฉันได้แอบถ่ายอะไรไว้หรือเปล่าป้องกันความลับรั่วไหล” ร่างเล็กอธิบาย
“ครั้งหนึ่งฉันเคยถ่ายรูปเขาตอนหนีออกจากบ้านไป แต่เขาก็ผลักฉันลงทะเล
มือถือฉันเลยใช้ไม่ได้”

“แม้แต่ภาพเดียวก็ดูไม่ได้เลยเหรอ ?”

“อืม” เขาพยักหน้าทำเอาผมทั้งตัวลงพิงโซฟาพลาถนอนหายใจยาวเหยียด เท่ากับว่าเราไม่มีข้อมูลของไอ้เวอร์นั้นเลยถูกไหม ที่ได้มาคงจะปลอมทั้งหมดเลยก็เป็นได้ ผมเสยผมไปด้านหลังพยายามคิดว่าเราจะทำยังไงกันต่อไป ออสตินเองก็พยายามช่วยคิดและมองออกว่าเขากำลังรู้สึกผิดที่ช่วยเหลืออะไรไม่ได้

พลันเขาก็สะดุ้ง รีบเขย่ามือผมตอนความคิดนิ่งแล่นเข้ามาในหัวสมอง

“แต่ฉันมีรูปหนึ่งที่ถ่ายเก็บไว้” เขาทำหน้าตื่นตาตื่นใจ “มันเป็นรูปถ่ายของแม่ในวันแต่งงาน เจมส์คงไม่รู้ว่ามีแม่ให้มันกับฉันก่อนที่จะตาย”

“จริงเหรอ แล้วมันอยู่ที่ไหน”

“มันอยู่หลังกรอบ...”

“กรอบอะไร ?” ผมที่ตื่นเต้นไปด้วยถึงกับชะงักเมื่อจู่ๆ ออสตินก็เงิบเสียงแล้วเปลี่ยนสีหน้าเป็นคิดหนัก ความกังวลเด่นชัดบนใบหน้าเขา ตามมาด้วยความกลัวอันหลากหลายจนผมต้องจับมือเขาแน่นขึ้น “เป็นไรไปออสติน ?”

“มันอยู่หลังกรอบรูปถ่ายตรงโต๊ะหัวนอน”

“ห้วนอนไหน ?”

“ห้วนอนที่ห้องฉันไง”

“...”

“มันอยู่ที่หอพักฉัน แดเนี่ยล” อยู่ดีๆ ผมก็รู้สึกเหมือนคนอ่อนแรงไปชั่วขณะ คล้ายกับคนที่โผล่พ้นน้ำแล้วจมหายลงไปใหม่ ลำพังแค่บอกว่าอยู่บนห้วนอนผมก็ปวดหัวจะตาย แต่นี่ดันอยู่ที่หอพักที่ที่เราเกือบโดนฆ่าตาย และผมพนันได้เลยว่าคนของเจมส์ยังคงรอให้เรากลับไป เผลอๆ มันอาจจะเห็นรูปที่ออสตินซ่อนไว้แล้วก็เป็นได้

ถ้าเป็นแบบนี้มันคงรีบทำลายเพื่อไม่ให้เรารู้ใบหน้าที่แท้จริง ผมถึงกับยี้หัวตัวเองด้วยความหงุดหงิด อยากจะออกไปล่าวาฬสักตัวคลายความเครียดในหัวผม

แต่ถ้าคิดอีกรอบ ในเมื่อมันรู้ว่าออสตินอยู่กับผม บางทีมันอาจจะคิดไม่ถึงถ้าเราย้อนกลับไป

“อย่าทำหน้าที่แบบนั้นเชียว แม่รู้ว่าลูกคิดอะไร” ทว่าตอนที่จ่าปากเสนอความคิด แม่ก็รีบยกมือห้ามไว้ “แม่จะไม่ยอมให้ลูกเสี่ยงอันตรายกลับไปที่นี่เด็ดขาด”

“แต่นั้นเป็นทางเดียวที่เราจะได้เห็นหน้าไอ้เวรนั่นนะแม่ ถ้าเราไม่รู้
หน้านั้น มันอาจจะโผล่มาเล่นงานเราเมื่อไหร่ก็ได้”

“แต่ที่นั่นอาจมีคนดักรอลูกอยู่ เขาอาจจะคิดว่าออสตินต้องกลับไป
เอาของสำคัญก็ได้”

“แล้วเราจะนั่งเฉยๆ ให้มันมาลากตัวออสตินไปหรือไง”

“จึ้นให้ผมปลอมตัวเป็นพี่ออสตินใหม่”

“ซิ่อน...!?”

“ถ้าเราใส่ชุดบางทีคนอื่นอาจจะแยกไม่ได้ แบบนั้นผมก็น่าจะ
เป็นตัวล่อให้พี่เข้าไปเอารูปได้นะ แดเนียล”

ฉลามร่อนรัก 20 : ลวงลัทธิฐาน

เราทุกคนหันขวับไปหาน้องเล็กที่พูดขึ้น ซีน่อนยกยิ้มราวกับว่าสิ่งที่พูดไม่ใช่เรื่องใหญ่ ช้ายังเดินอ้อมหลังมาจับไหล่อสติน ไม่ได้สนใจสีหน้าเคร่งเครียดของใครต่อใคร แน่نونว่าซิวนไม่ปล่อยให้น้องชายสุดที่รักโผล่มาวุ่นวายคนเดียว เขาเดินตามหลังมาอย่างไว หยุดยืนอยู่ข้างพ่อตาย

“นั่นไม่ใช่ความคิดที่ดี” พ่อตายเป็นคนพูด “มันเสี่ยงอันตรายไปซีน่อน”

“แต่ถ้าเราแม้แต่คิดวันนี้เราก็ไม่ได้รูปหรือกนะครับพ่อ อีกอย่างผมกับพี่อสตินก็ตัวพอกัน แต่งตัวคล้ายกันนิดหน่อยก็ไม่มีใครจำได้แล้ว” ซีน่อนไหวไหล่สบายๆ ปล่อยให้คนอื่นคิดตามคำพูด ผมได้มองร่างกายของน้องสลับกับคนข้างกายที่นั่งอยู่

ถ้าวัดจากรูปร่างก็ดูอย่างที่เจ้าตัวว่า ขนาดตัวของพวกเขาสองคนใกล้เคียงกันมาก ส่วนสูงก็ไล่เลี่ยกันจนแทบแยกไม่ออก ถ้าให้ใส่ชุดปิดบังสีผมกับหน้าตาหน่อย มองข้างหลังยังงี้ก็คิดว่าคนเดียวกัน

แต่ถึงแผนนี้จะเวิร์คหรือน่าสนใจแค่ไหน มันก็อันตรายกว่าที่เขาคิดไว้
นัก

“ถ้าเกิดลูกโดนจับขึ้นมาจะทำไงกัน”

“ผมมีพี่ชิวานอยู่ทั้งคน พี่ไม่ปล่อยให้ผมโดนจับหรอกครับ” มุ่ยปากไป
ทางชิวานที่ยืนกอดอกฟังอยู่พลางร้ายแผนการให้ฟัง “ให้พี่ชิวานปลอมเป็น
แดนนี่แค่นี้ก็ไม่มีใครรู้ เรายังไปรีบกลับ เผลอๆ พวกมันอาจจะไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ
ว่าเราไป”

“ยังงีฟอกก็ไม่เห็นด้วย มันเสี่ยงเกินไป”

“แต่ผมไม่อยากให้พี่อสตินโดนจับตัวไป”

“ชิน่อน”

“และตอนนี้เราก็ไม่มีทางเลือกมากนักครับ ตอนนี้เราตกเป็นรองเขาอยู่
นะ” น้องตอบด้วยหน้าซื่อๆ หากแต่ยิ่งลึกทุกคำพูด ชิน่อนพูดถูกเราไม่รู้
แม้กระทั่งใบหน้าที่แท้จริงของเจมส์ เทรย์สัน ข้อมูลที่ได้มาก็อาจจะถูกปลอม
แปลงเหมือนใบหน้าที่อีกฝ่ายก็ได้ เพราะงั้นทางเดียวที่เราจะรับมือได้เทียบเท่า
ฝ่ายนั้นคือการรู้ใบหน้าที่อีกฝ่าย

แล้วให้แม่ส่งคนไปสืบข้อมูล ไม่นานก็คงได้ดีกว่าส่งคนไปหาตัว
ปลอมแล้วเราก็ไม่ได้อะไร

ถึงผมจะไม่อยากให้น้องไปเสี่ยงตาย แต่ผมก็อดเห็นด้วยไม่ได้

แผนนี้มันมีเค้าลางเวิร์คอยู่นะ

“ถ้าพ่อกับแม่ไม่ว่า ผมสัญญาว่าจะดูแลน้องให้ดี” ชีวานพูดขึ้นเป็น
การเสริมทัพ “ที่น้องให้ผมปลอมเป็นแดเนียลก็เพราะพวกนั้นเคยเห็นแด
เนียลมาก่อน ถ้าทั้งสองคนไปด้วยกันโดยไม่มีใครล่อ ยังไงก็ต้องโดนจับได้”

น้ำเสียงของพี่แลดูจะรั้งคนอื่นให้คล้อยตามได้โดยง่าย

“ผมรู้ว่าพ่อกับแม่เป็นห่วงน้อง ผมก็ไม่ค่อยเห็นด้วยกับแผนนี้เท่าไร
แต่ในเมื่อเราทำอะไรมากไม่ได้ แผนนี้ก็ดูเวิร์คที่สุดแล้ว”

“พี่”

“และผมสาบานว่าผมจะดูแลทั้งชีวน่อน แดเนียล และออสติน จะไม่
ยอมให้คนไม่ดีคนไหนมาแตะต้องพวกเขาได้แน่นอนครับ” พี่ยื่นหยัดด้วย
คำพูดทำเอาพ่อตายถึงกับถอนหายใจแล้วเบือนหน้าหนีอย่างคิดหนัก ผมรู้ว่า
แค่เราบอกจะไปหอพักออสตินกันพ่อก็เป็นห่วงจะแย่แล้ว แต่เราจะชนกัน

ไปตั้งสี่คน มีสองคนเป็นตัวปลอมและอีกสองคนเป็นตัวจริง เขาเลยยิ่งรู้สึก
หวังเข้าไปใหญ่

ผมนับถือใจชื่นอ่อนเลยนะที่น้องอาสาโดยไม่มีใครบังคับ คุณรู้เลยว่าได้
เลือดใครมา

“แต่พวกนายไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้เลยนะ ฉันไม่อยากให้พวกนาย
มาเดือดร้อน” ออสตินบอกหลังจากนั่งคิดไปพักใหญ่ “จริงๆ ฉันไปคนเดียวก็
ได้ ถ้าเกิดแอบเข้าไปก็ไม่น่าจะมีใครรู้ ที่หลังหอนันมีทางลัดให้เข้าไปอยู่ ฉัน
ไปทางนั้นก็น่าจะไม่มีใครสังเกตเห็น”

“ให้นายไปคนเดียวฉันคงออกแตกตายก่อน นั้นมันไม่ต่างจากการเอา
นายไปถวายให้เจมส์เลยนะ”

“แต่ฉันก็ไม่อยากให้นายและพี่น้องนายต้องมาลำบาก ฉันรบกวน
พวกนายมามาก”

“อย่าคิดงั้นสิพี่ออสติน ฉันนะยินดีทำนะ” ชื่นอ่อนขยับมากอดออสติน
จากด้านหลัง ข้ามหน้าข้ามตามที่เป็นแฟนเขาไปซะจนต้องย่นคิ้วใส่ “ฉันจะ
ไม่ยอมให้ใครมาทำร้ายพี่สะกัฉันเด็ดขาด ถ้าฉันยอมนะเดี๋ยวนี้คงพืดพืดเป็น
ปลาหูหิ้วแล้วแน่เลย”

“ชิน่อน”

“พี่สะใภ้หรือ ?” ดูเหมือนประโยคเมื่อก็จะทำเราโฟกัสคนละแบบ
ออสตินโฟกัสที่คำว่า ‘พี่สะใภ้’ ขณะที่ผมโฟกัสคำว่า ‘ปลาหูหิ้วขาว’ และ
แทนที่จะแก้ตัวไฉ่ตัวแสบกลับยิ้มกว้างเหมือนสนุกสนาน เห็นแบบนี้แล้วคน
ในบ้านก็ยิ่งกังวลลึ่วจะทำแผนนี้ได้ไหม

ถึงจะสวมชุดให้คล้ายกับออสตินยังงิ บรรยากาศกับบุคลิกมันก็ไม่ได้
คล้ายกันเลยสักนิด

“คุณคิดว่างิไซล” และเมื่อเราตัดสินใจกันไม่ได้ พ่อตายเลยหันไปถาม
คนที่ใหญ่ที่สุดในบ้าน แม่เลียปากอย่างครุ่นคิด มีพ่อดีเลนนั่งจับมืออยู่ข้าง
กายเป็นการให้กำลังใจ ดวงตาของแม่หลุกหลิกแสดงให้เห็นว่าแม่คิดมาก
ขนาดไหน

แม่คงไม่ยอมให้เราไปและก็ไม่ยอมให้ออสตินเสี่ยงตายไปคนเดียว
เหมือนกัน

“ลูกมั่นใจแคไหนว่าจะทำเรื่องนี้ได้โดยไม่ถูกจับ” จู่ๆ แม่ก็เงยหน้า
ถามน้องชายที่ขยับตัวไปยืนอยู่ด้านหลัง ชิน่อนนึ่งไปสั้กพักก่อนจะยกยิ้มมุม
ปากที่ทำเราทุกคนเห็นภาพซ้อนทับ

นี่มันรอยยิ้มของแม่ตอนที่มั่นใจว่าสิ่งที่คิดจะทำจะสำเร็จ

เป็นรอยยิ้มที่บอกว่าเขาจะไม่ยอมแพ้แม้จะต้องเจอเรื่องหนักแค่ไหน

รอยยิ้มของแม่ที่ถ่ายทอดบนใบหน้านี้ราวกับนี่คือแม่ตอนวัยรุ่นก็เป็นได้

“ผมมั่นใจ”

“...”

“ถึงเสียงอันตราย แต่มันก็แค่เกม :)” รอยยิ้มนั้นทำแม่กระตุกยิ้มมุมปากตอบ กลายเป็นว่าตอนนี้เราเห็นไซล อิลเดนสันสองคนประชันกันต่างกันแค่อายุ ผมว่าเรื่องนี้พ่อนายจะรู้ดียิ่งกว่าใคร ผมเห็นพวกเขาวิ่งไปก่อนที่พ่อตายจะถอนหายใจแล้วเดินหนีออกไปจากห้อง

พ่อดีแลนมองแผ่นหลังพี่ชายตัวเองเล็กน้อย เขาคงรับรู้ได้ถึงจิตใจของพี่เขา

“ให้เวลาเขาหน่อยนะที่รัก เขาแค่เป็นห่วงลูกนะ”

“ผมรู้” แม่พยักหน้าตอนพ่อดีแลนหันมาบอก “ผมจะไปคุยกับเขาทีหลัง มันยากสำหรับเขาแต่มันก็ยากสำหรับเราเหมือนกัน”

“คุณแน่ใจแล้วใช่ไหมที่ให้ลูกทำ”

“ผมมั่นใจสิ่งที่ลูกกำลังจะทำ”

“...”

“เราคืออิลเดนสัน สายเลือดของเราคือสายเลือดนักสู้ ดีแลน” พุดจบพ่อก็จูบหน้าผากแม่เบาๆ คล้ายให้กำลังใจไม่ก็ให้รางวัลที่ทำเอาเจ้าแสบของ

บ้านต้องยกมือปิดตา ทว่าก็ยังกางนิ้วออกมาดูความรักที่พุ่งสูง พ่อยิ้มให้แม่ พลางพยักหน้าเป็นการเคารพการตัดสินใจ

ผมรู้ว่าเราทุกคนเครียดแล้วก็ไม่อยากให้ใครไป แต่ในเมื่อเราไม่มีทางออกมากนัก มันก็จำเป็นต้องเลือกแผนเสี่ยงตาย

“แดเนียล ฉัน...ฉันไม่ได้อยากให้พี่น้องนายเป็นอันตราย”

“พวกเราจะไม่เป็นไร”

“...”

“เชื่อใจฉันสิ พวกเราเก่งกันทุกคน” ผมหอมหัวออสตินที่หันมาบอก ใบหน้าของเขากังวลซ้ำยังกัดปากด้วยความประหม่า เขาคงรู้สึกว่าเขาเองเป็นตัวการที่ทำให้งานของเรายุ่งยาก ทั้งที่ความจริงแล้วเขาไม่ควรจะต้องมาเจออะไรแบบนี้

เขาควรมีชีวิตที่ดี ไม่ควรมาถูกทดลอง นี่หัวซุกหัวซุนออกมาจากขุมศพนั้น

พอเราตัดสินใจว่าจะทำแบบนั้น แม่ก็ขอให้ออสตินบอกโครงสร้างของออสตินเพื่อให้พี่กับน้องผมมีทางหนีทีไล่ จากนั้นก็หาเสื้อผ้าที่ออสตินชอบใส่ นัดแนะว่าจะไปกันตอนดึก เนื่องจากตอนกลางวันอาจเป็นที่สังเกตได้ง่าย พร้อมบอกอีกว่าจะให้พ่อไปรอรับตรงไหนหรือถ้าเกิดจำเป็นต้องลงทะเลเพื่อหนีตาย

อาโนเอลก็แสดนบายรออยู่ที่ท่าเรือ

“พร้อมไหม” ผมหันไปถามออสตินหลังจากที่พวกเราแต่งตัวกันเรียบร้อย เวลานี้ห้าทุ่มกว่าปกติเป็นเวลาตอน ทว่าตอนนี้เป็นเวลาเตรียมตัว

สู่แผนการที่เตรียมไว้ ชื่นชอบกับสีหวานรออยู่ข้างล่างขณะที่ผมกำลังรัดซิปสูท
เสื้อของออสตินให้

เจ้าตัวยังคงกังวล ทำหน้าเศร้าและรู้สึกว่าจะไม่อยากให้พวกผมไป

“เรามีเวลาคิดแผนอื่นไหม”

“มันไม่ทันแล้วออสติน” ผมบอกเขาพลางกระชับเสื้อสูทแดงตัวใหม่ที่
แม่เพิ่งซื้อให้เพื่อเชคให้แน่ใจว่าเขาใส่ได้พอดี อีกส่วนคือยื้อเวลาอีกนิดให้เขา
ได้เตรียมใจกับเรื่องที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้ “เลิกคิดมากได้แล้ว พวกเราก็ครีบ
ไปแล้วก็รีบกลับออกมา”

“แต่ฉันกลัวว่าจะไม่ได้ทำให้พวกนายได้กลับ เจมส์มีลูกเล่นเยอะ
มาก เขาอาจจะรอเราอยู่ก็ได้”

“ถ้าเป็นแบบนั้นเราก็จะสวนเขากลับไป เขาจะได้รู้ว่าไม่ควรมาเล่น
กับลูกหลานอย่างพวกเรา”

“แล้วถ้าเขาจับนายหรือพี่น้องนายไปล่ะ”

“พวกเราเอาตัวรอดได้น่า”

“แต่ฉัน...”

“ถ้านายไม่หยุดพูดฉันจะจูบนะ”

“!!!!”

“และจะต่อด้วยเช็กส์สักสองสามครั้ง เอาให้นายหยุดพูดแล้ว
เลิกกังวลเรื่องนี้ไปเลย”

“ไม่ตกลงนะแดน” เขาพิมพ์หาลูบตาลงต่ำแม้ใบหน้าจะเปื้อนสีแดง
ด้วยความเขิน “ฉันกลัวจริงๆ ถ้าเกิดนายหรือพี่น้องนายมาจับตัวเพราะฉัน

ฉันคงให้อภัยตัวเองไม่ได้ พวกนายช่วยฉันมามาก ฉันไม่ควรตอบแทนพวกนายด้วยความเจ็บช้ำ”

“ใจเย็นออกสติน อย่าคิดขนาดนั้น”

“แดน”

“เชื่อใจฉันสิ เราจะรอดกันทุกคนน่า” ผมยกยิ้มลुบหัวเขาเป็นการปลอบ จากนั้นก็รวบตัวมากอดเป็นการให้กำลังใจเขาจะได้รู้สึกดีขึ้น ผมเข้าใจเขาน่าเขากังวล แต่มันไม่มีวิธีอื่นแล้วและเราก็มีเวลาไม่มาก อย่างน้อยไปกันหลายคนผมก็ยังมั่นใจว่าเราจะรอดกลับมา แต่ถ้าเกิดให้เขาไปคนเดียวนะ

แค่เงาผมคงไม่ได้เขาคืน

“และเมื่อเรารอดกลับมาฉันจะพานายไปที่ลับ”

“ที่ลับ ?”

“ใช่ ฉันมักจะไปที่นั่นเวลาไม่สบายใจหรือต้องคิดอะไรหนักๆ มันเป็นที่ที่ดีมากเลยนะ” ออกสตินผละมาเอียงคอมองผมอย่างสงสัย พาให้ผมยืนหน้าไปจูบหน้าผากเขาเบาๆ แล้วยิ้มกว้างให้ “ไว้เราไปด้วยกันนะ ฉันรับประกันว่านายต้องชอบมัน”

“ฉันอยากให้นายพาไปตอนนี่จัง”

“รอไปก่อนนะ ฉันสัญญาว่าจะพานายไปแน่นอน” ผมดึงมือเขามาจับ เป็นการให้คำมั่นว่าเราจะไปดูที่ลับของผมด้วยกัน มันเป็นสถานที่ที่ดีนะ ไม่ไกลจากบ้านเรามาก ผมชอบแอบไปที่นั่นทุกครั้ง ไม่เคยบอกใครเลยว่ามันคือที่ไหน

พวกคุณอาจคิดว่าเป็นอีดีเอส ศูนย์วิจัยเก่าของแม่ไซไหม เสียหายที่ต้องบอกว่าไม่ใช่

นี่คือที่ไหน

ที่ที่ผมไว้ซ่อนตัวจากโลกใบนี้

“พร้อมไหม ?” ผมถามเขาอีกครั้งเมื่อตรวจสอบอะไรเรียบร้อยแล้ว สตินทอนหายใจเล็กน้อยขณะที่เราจับมือกันไว้ ผมเลยแก้งยี่หัวเขาเป็นการเรียกร้องความสนใจ กระตักยิ้มมุมปากให้ก่อนที่อีกฝ่ายจะนิ่งไปคล้ายคิดบางอย่างอยู่ในใจ

พลันเขาก็เขย่งเท้า ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ฝากฝั่งจุมพิตบนเรียวปากของ
ผมโดยไม่ทันให้ผมได้ตั้งตัวอะไร นาทีนั้นผมเบิกตากว้างด้วยความตกใจ ต่าง
จากอีกฝ่ายที่ผละกลับไป

“มัดจำ” คำสั้นๆ ที่ทำหัวใจผมเต้นแรงไม่เป็นสำ ไม่มีคำอธิบายต่อ
จากนี้ ปล่อยให้ผมคิดเองเออเองอยู่พักใหญ่ ก่อนจะล่วงรู้ความหมายที่เขา
ซ่อนไว่ว่านั้นคือการบอกใบ้ว่าเราจะไปที่ลับของผมด้วยกัน รวมถึงจะกลับมา
จับมือ นอนกอด สุขทุกข์ร่วมความฝันแม้ช่วงเวลานี้จะเต็มไปด้วยความ
กดดัน

แต่นั้นคงเป็นการเตรียมใจในแบบของเขา

“แล้วฉันจะทบทันทบดอกคืน” ผมยิ้มจนตาหยีก่อนที่ประตูห้องนอน
เราจะถูกเคาะ แม่ให้ชีวานขึ้นมาตามเนื่องจากเราสองคนเลทจากเวลาที่
กำหนดไว้มากแล้ว ในตอนนั้นผมหันไปมองหน้าออสติน ถึงจะมีความกังวล
แต่ก็เต็มใจอยู่ที่ว่าผมก็สัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่แสดงออกมาจากดวงตาสีฟ้า
ครามคู่ นั้น

เขาจับมือผมแน่นขึ้น ยอมเดินตามผมลงไปข้างล่างที่ทุกคนรอกัน

แม่ทวนแผนการให้เราฟังว่าตรงไหนจะมีใครประจำการอยู่บ้างเพื่อ
ซัพพอร์ตพวกเรา แม่จะเป็นคนขับรถไปส่งผมกับออสตินข้างๆ หอพัก อาศัย

ช่วงที่ชีวานกับชิน่อนที่ปลอมเป็นเราล่อคนที่ดักรออยู่แถวนั้นออกไปก่อน
และถ้ามีปัญหาอะไรก็สามารถวิ่งมาขึ้นรถตรงทางออก

หรือจะโดดลงทะเลไปหาอาที่รออยู่ก็เป็นได้

แน่นอนว่าพ่อตายยังคงไม่ชอบแผนนี้นัก เขาเป็นห่วงเราหากแต่ก็แย้ง
ไม่ได้ ทำได้แค่ภาวนาขอให้ทุกคนปลอดภัย ผมเองก็หวังว่าเราจะไม่เป็นไร

“ชีวานกับชิน่อนเข้าไปแล้ว” ผมพิมพ์ตอมมองดูสองร่างพี่น้องลง
จากรถที่พ่อตีแลนซ์ ทั้งสองต้องทำเป็นเดินขึ้นไปบนหอพักเพื่อตรวจสอบว่า
มีคนดักรออยู่หรือเปล่า ซึ่งพอมีคนเขาก็จะต้องล่อไปอีกทางเพื่อให้เจ้าของ
ห้องที่แท้จริงอย่างออสตินเข้าไปเหยียบของสำคัญ

ผมเหลือบตามองแม่ที่เคาะนิ้วลงบนพวงมาลัยรถ ดวงตาจับจ้องลูก
ชายสุดที่รัก

“ที่นี้เงียบดีจัง เงียบเป็นปกติแบบนี้ทุกวันหรือออสติน?” เจ้าของชื่อ
สะดุ้งเมื่อแม่หันมาถามหลังจากทุกคนในรถเงียบไปนาน ทำเอาคนที่เครียด
กับแผนการต้องรีบตั้งสติก่อนจะพยักหน้าหงึกหงักเป็นการตอบรับ

“ที่นี้ไม่ค่อยมีคนอยู่มากครับ พอตกติกก็จะเงียบหนักเป็นธรรมดา”

“นั่นสินะ นี่ก็ห่าทุ่มกว่าแล้วด้วย ทุกคนคงนอนหลับ” แม่ยิ้มกลบเกลื่อนความกังวลในร่าง “คนที่จะมาดักรอคนอื่นได้คงไม่ใช่พวกที่ชอบนอนกลางคืนสินะ แบบนี้ก็คงเหมือนในหนังแวมไพร์ที่ดีแล่นเปิดดูประจำ”

“ไว้เดี๋ยวจบวันนี้ผมจะให้พ่อไปกินเลือดแม่บนเตียงนะครับ”

“ทะลึ่งใหญ่แล้วไอ้ตัวแสบ” แม่ชี้หน้าผมเป็นการคาดโทษสินะที่ผมนั่งเบาะหลังกับออสตินเลยไม่โดนเชกหัว แต่อย่างน้อยคำพูดผมก็ทำแม่ยิ้มออกมาได้บ้างเพราะตั้งแต่ออกจากบ้านมา แม่หน้านิ่งมากเข้าใจว่าจริงจังกับแผนการ แต่นั่นมันทำให้ผมรู้สึกเครียดตามยังไงไม่รู้

เราสามคนจับตามองดูพี่น้องผมที่ขึ้นไปบนตึก พอมองจากมุมนี้ พี่นอนเหมือนออสตินมาก มีแค่รายละเอียดเล็กๆ ที่ถ้าไม่สังเกตก็คงไม่รู้ว่านั้นไม่ใช่ตัวจริง ขณะที่ชีวานพอจะดูออกบ้างว่าไม่ใช่ผม ส่วนหนึ่งมาจากสัดส่วนร่างกายของเรากับท่าเดิน

พี่นะเดินเหมือนนายแบบตลอดเวลา ออกผายไหล่ผึ่งบุคลิกดีจนน่าตีให้แข่งหัก

คนอะไรดูดีตั้งแต่หัวจรดเท้า ถ้ารู้ว่าลูกคนแรกจะออกมาดีขนาดนี้นะ ผมคงรีบชิงมาเกิดก่อนพี่แล้ว

“มีคนเดินตามหลัง” พลันตอนที่ผมกำลังคิดอยู่นั้น จู่ๆ แม่ก็พูดขึ้นมา
นั่นทำให้เรารีบจับสังเกต ในระหว่างที่ตัวปลอมทั้งสองทำท่าจะเข้าไปใน
ห้องๆ อยู่ดีๆ ก็มีชายฉกรรจ์สองสามคนดีเนียนอยู่ไม่ไกลจากเขาทำเป็น
ซุบซิบอะไรบางอย่าง

“เขามีปืนด้วยครับ”

“ฉันคงไม่ได้มาต้อนรับเราแน่นอน” แม่ตอบออสตินที่เห็นลึกถึงปืนที่
เหน็บเอวคนพวกนั้นอยู่ ชีวานน่าจะจับผิดได้ถึงสะกิดขึ้นนอนและพาลงไปอีก
ทาง นานที่นั้นพวกเราลี้ภัยมากจะต้องรอให้พวกพี่ล่อคนพวกนั้นออกไปให้ห่าง
จากหอพักก่อน

จังหวะที่สองพี่น้องเดินออกมา ชีวานหันมาเห็นรถของเราก่อนที่จะ
พยักหน้าให้เป็นการให้สัญญาณ

“ดูแลออสตินด้วยนะ”

“ด้วยชีวิตครับแม่” ผมพยักหน้ารับปากเขา ไม่ลืมหอมแม่เป็นการขอ
กำลังใจ แม่เองก็หอมผมกลับไม่วายเอื้อมมือมาจับมือออสตินคล้ายแบ่งเบา
ความกังวลที่อีกฝ่ายแบกรับไว้

“ฉันรู้ว่าเธอกังวล แต่แดเนี่ยลจะปกป้องเธอได้”

“คุณโซล”

“อยู่ใกล้เขาไว้ ฉันฝากเขาด้วยนะอสติน” ดูเหมือนคำสั่งหากแต่ถ้ามองลึกเข้าไปแม่แค่ต้องการคำสัญญาตามประสาคนห่วงลูกสุดหัวใจ ซึ่งผมว่าอีกฝ่ายก็น่าจะรับรู้ได้เขาถึงได้พยักหน้าตอบรับแม่ไป แอบเห็นว่าบีบมือแม่ตอบเบาๆ ด้วยถึงจะไม่ได้พูดมากอะไร

ทำเอาผมยิ้มได้

“ผมจะดูแลแดเนียลเองครับ”

“น่ารักจัง”

“แดน” ร่างเล็กยื่นนิ้วดูที่ผมมาชมเขาตอนนี้ เสียหายที่เราไม่มีเวลาสนทนาพาทักันมาก เรา รอจนแน่ใจว่าพี่พาคนพวกนั้นออกไปหมดแล้วก็รีบลงจากรถกัน จากนั้นก็ตรงดิ่งไปยังห้องพักของเขาที่ดูจะไม่ได้ลือลือไว้อย่างที่คิด

ตอนนั้นที่เราโดนไล่ล่าอสตินคงทึ่งกุญแจไว้ที่นี่ เราไม่ได้หยิบของสำคัญอะไรออกไปเลย

“ปลอดภัย” ผมกระซิบเมื่อเรามาถึงห้องของเขาโดยสวัสดิภาพ “ไม่มีคนอยู่แถวนี้สักคน”

“งั้นเรารีบเข้าไปกันเถอะ ถ้าเขารู้ว่าสองคนนั้นเป็นตัวปลอมเขาต้อง
ย้อนกลับมาแน่”

“คุณระทึกใจดีใช่ไหม”

“จริงจังหน่อยสิ”

“ครับๆ จริงจังแล้ว” ผมยกมือยอมแพ้กับคนที่จริงจังสุดขีด ออสติน
หมุนลูกบิดประตูก่อนจะแง้มมันออกช้าๆ ส่วนผมก็เดินตามหลังคอย
สอดส่องว่ามีใครตามเรามาไหม พอไม่มีก็รีบก้าวเท้าเข้าห้อง ปิดประตูลง
กลอนเรียบร้อยเพื่อความปลอดภัย

สิ่งแรกที่ปรากฏคือความมืด มีเพียงแค่แสงไฟจากเสาไฟฟ้าข้างถนน
เท่านั้นที่ให้แสงสว่าง ออสตินเดินไปเปิดไฟหากแต่ทุกอย่างในห้องยังคงมืด
สนิท พอเงยหน้าดูก็พบว่าหลอดไฟถูกยิงแตกไปแล้ว สภาพในห้องก็เลอะเทอะ
เต็มไปด้วยเศษซากข้าวของที่กระจัดกระจาย

ดูเหมือนว่านอกจากล่าตัวพวกเราแล้ว คนของเจมส์ยังทำลาย
หลักฐานในห้องด้วยหรือไม่ก็หาอะไรบางอย่างที่เชื่อมโยงมาถึงตัวพวกเราได้
และใช่ เราไม่รู้เลยว่าเขาได้อะไรไป รู้แค่ว่าตอนนี้อีกฝ่ายส่งหมายเรียกไปให้
แม่ผมแล้ว

ไอ้สารเลว

“ละไปหมดเลยแฮะ” ผมพูดเสียงแผ่วพยายามเดินเสียงเซซแซ่ก เซซกระจกให้มากที่สุด พวกชั้นหนังสือก็โค้นล้มราวกับโดนพายุ อะไรที่เคยตั้งไว้ อยู่ก็ล้มระเนระนาดไม่มีชิ้นดีส่งผลให้ผมเหลือบตาไปมองเจ้าของห้อง ออสตินได้แต่ถอนหายใจตอนกวาดตามองสภาพห้องของเขา

จากนั้นเราก็ตีเดินไปในห้องนอนที่เราตั้งใจมาเอารูปเจมส์ที่เขาซ่อนไว้

ทว่าทันทีที่เข้ามาในห้องผมกลับต้องขมวดคิ้ว เมื่อในห้องนี้เต็มไปด้วย กลิ่นคาวเลือดที่มันไม่น่าจะเป็นไปได้ จะว่าผมจมูกเพี้ยนก็ไม่น่าใช่ จลามจมูกดีจะตายโดยเฉพาะกลิ่นเลือดนี้เรายื่นหนึ่งในห้องทะเล และเพื่อหาที่มา ผมเลยต้องหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกง

เปิดไฟฉายแล้วสอดแสงไปทั่วเพื่อหาว่าต้นตอมาจากไหน

พลันในตอนที่ผมฉายแสงขึ้นผนังไป

“พระเจ้า นั่นอะไร”

“ไหน ?”

“นั่นเลือดใช่ไหม ?”

“!!!”

“พวกแกต้องตายทั้งตระกูล...”

ผมอ่านข้อความบนกำแพงเสียงแผ่ว ลู่ๆ หัวใจที่เต้นแรงก็เต้นช้าลง แล้วหล่นวูบลงไปอยู่ที่ตาคู่ผม ผมไม่รู้ว่าใครเป็นคนเขียนข้อความบนผนังนั้น ไม่รู้ว่าจุดประสงค์อีกฝ่ายคืออะไรถึงกล้าใช้เลือดเขียนชื่อกันทั้งที่ตัวเองไม่ใช่เจ้าของ รู้แค่ว่ามันมีอิทธิพลกับพวกเรามากพอ

โดยเฉพาะผมแม้จะไม่ใช่เจ้าของห้อง แต่ข้อความนั้นเขียนย่ำว่า ‘ทั้งตระกูล’

จะบอกว่ามีคนเขียนชืู่เจมส์แล้วใช้ออสตินไปฝากบอกก็ไม่น่าใช่ ผมคิดว่าต้องเป็นลูกน้องเจมส์แน่ๆ ที่เป็นคนเขียนไว้ให้พวกเราารู้สึกแย่ แน่แน่นอนว่ามันทำให้ออสตินก้าวถอยหลัง ความกลัวฉายชัดจนผมรู้สึกได้

“เขารู้ว่าเราจะมา” ร่างเล็กพูดเสียงสั้น “เขา...เขาต้องคิดอยู่แล้วว่าฉันต้องพานายกลับมาที่นี่แน่ๆ”

“เขาอาจจะแค่เขียนชืู่ไว้ตั้งแต่วันที่เรานี้ไป”

“แต่มันก็น่าใจหายใช่ไหม”

“...”

“เขาไม่ได้หมายหัวฉันคนเดียวแล้ว” เสียงของออสตินเศร้าและเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด ผมรู้เลยว่าตอนนี้เขายิ่งโทษตัวเองมากขึ้น เขากัดปากทำที่ร่อนร่นพาให้ผมต้องก้าวไปกอดเขาไว้ พยายามใช้ความอบอุ่นของร่างกายปลอบใจ หวังเพียงเขาจะใจเย็นลงบ้าง “แดน ฉันขอโทษ”

“มันไม่ใช่ความผิดนายหรอก อย่าโทษตัวเองเลย” ผมลูบหัวเบาๆ ประโลมคนใจเสีย ดูเหมือนเจมส์จะรู้จักลูกเลี้ยงของเขาดีถึงได้รู้ว่าทำแบบไหนออสตินจะสติแตกได้ หรือต่อให้ไม่รู้เขาก็เป็นคนทำให้ออสตินเป็นคนแบบนี้ คนที่หวาดกลัวและวิตกกังวลกับทุกสิ่ง “ฉันว่าตอนนี้เรารีบหาอุปการะจะได้รีบออกไปจากที่นี่ ฉันไม่อยากให้นายเครียดมากไปกว่านี้นะ”

ร่างเล็กผละออกมามองหน้าผม ดวงตาสีครามมีประกายความหวังเล็กน้อยตอนพยักหน้ารับ ผมหอมหัวเขาเบาๆ ก่อนจะจับมือเขาให้แน่นขึ้น พยายามไม่สาดไฟไปที่กำแพงนั้น ถึงอย่างนั้นผมก็รู้ว่ามันดึงดูดให้เราวนไปอ่านซ้ำๆ และทางเดียวที่จะหลุดพ้นมันคือรีบออกไปจากที่นี่ซะ

ด้วยความที่ผมกลัวออสตินจะกลัวนักผมเลยอยู่เคียงข้างเขาตอนหา เพราะห้องโดนรื้อทำให้รูปที่อยู่ตรงหัวเตียงหายไปจากตรงนั้น เราเลยต้องใช้เวลาหาไม่ทันแผนการนี้คงเสียเปล่า

ผมไม่ลืมมองประตูที่ถูกล็อคไว้ ไม่รู้ทำไมเซ็นส์ผมถึงบอกว่าจะมีคนบุกเข้ามา แต่ถ้ามีคนจะทำแบบนั้นแม่ก็ต้องเห็นนี่นา

และถ้าเห็นแม่ก็จะรีบโทรมาบอกเราให้เรารีบออกมาจะได้ไม่ตกเป็นเหยื่อของไอพวกบ้า

“เจอแล้ว !” ออสตินตะโกนเสียงดังหลังจากใช้เวลาหกรอบรูปของแม่เขา นาที่นั้นผมรีบสาวเท้าเข้าไปหา ฉายไฟให้คนที่หีบกรอบรูปออกมาจากใต้เตียงที่ละไปหมด แสงสว่างอาบได้กรอบรูปสีขาวหม่น มันปรากฏภาพผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังอุ้มเด็กผู้ชายเล่นน้ำทะเลสีคราม

ไม่ต้องเดาก็พอจะรู้นั่นนะออสติน เทย์สัน ดวงตาสีฟ้าครามนั้น

เขาได้มาจากแม่เขาเต็มๆ

“นี่แม่ของนายสินะ” ผมว่าเสียงอ่อน “เขาดูเหมือนนายชะมัด”

“มีแต่คนพูดแบบนั้น แต่บางคนก็บอกว่าฉันเหมือนพ่อนะ”

“นายไม่เห็นเคยเล่าเรื่องพ่อให้ฟัง”

“เขาตายไปตั้งแต่ฉันยังอยู่ในท้องแม่เลยมั้ง”

“อ่า...”

“เขาประสบอุบัติเหตุนะ ฉันแทบไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับเขาเลย” ผมเหลือบตามองออสตินที่พูดเรื่องนั้นด้วยเสียงเศร้าๆ พลังอดคิดไม่ได้ว่าทำไมชีวิตเขาถึงได้นำสงสารขนาดนี้ สำหรับคนอื่นมันอาจจะฟังดูเหมือนเรื่องแต่งไปหน่อย แต่สำหรับคนที่พบเจอจริงคงเข้าใจออกและการเสียพ่อแม่ไปตั้งแต่ตัวเองยังเด็กน้อยมันก็เป็นเรื่องที่พบเจอได้ทั่วไป

แค่ของออสตินเจอหนักหน่อยตรงที่เขามีพ่อเลี้ยงใจร้าย

“ฉันชอบรูปเจมส์ไว้หลังรูปแม่นี้แหละ”

และเขารู้ทันว่าผมเป็นห่วง

ร่างบางไม่เงยหน้าสบตาผม เขาเอาแต่จับจ้องหลังกรอบรูปที่ตัวเองกำลังแกะออก ดูเหมือนเขาจะติดกาวลือคไว้อย่างดีเราจึงต้องใช้เวลามากหน่อยในการหาอะไรมาแะะ ตลอดการกัดแกะมือของออสตินสั้น ในหัวเขา

คงคิดอะไรหลายอย่างระหว่างที่ทำ เล่นเอาผมต้องคอยบอกเขาว่าไม่ต้องรีบ
นะ เรายังพอมีเวลา

ผมเข้าใจว่าสถานการณ์นี้มันกดดันสำหรับเรามาก แต่แม่ผมบอก
เสมอว่าสิ่งสำคัญที่จะทำให้เรารอดตายไม่ใช่ทักษะที่ฝึกฝนมา
มันคือสติต่างหาก
สติจะทำให้เรารอดตายได้มากที่สุด

“ได้สักที” อีกฝ่ายถอนหายใจเมื่อแกะหลังกรอบรูปเสร็จ รอยยิ้มโล่ง
ใจเล็กๆ ปรากฏให้ผมได้ชื่นใจได้บ้าง เขาดึงแผ่นหลังกรอบรูปออก โยนมันลง
บนที่นอนพร้อมกับหยิบบางสิ่งที่ซ่อนไว้หลังรูปแม่เขาออกมา มันเป็นรูปถ่าย
ที่ค่อนข้างเก่าอยู่นะ แถมยังมีดมามากจนแทบมองไม่เห็น
อีกส่วนคือมันคล้ายโดนน้ำหรืออะไรสักอย่างมาก่อนเลยทำให้มองได้ยาก
ขนาดสาดแสงไฟเข้าช่วย หรือตามองก็แล้วยังเห็นไม่ถนัด

“ฉันพกมันตอนเจมส์โยนลงทะเล มันเลยเปียกน้ำนะ” ออสตินเฉลย
มา “แต่ถ้าดูในที่สว่างกว่านี้มันก็พอมองเห็นนะ”

“จ้ะเราเอากลับไปดูที่บ้านกันดีกว่า จะได้รีบออกไปจากที่นี่กัน” ผม
เสนอไอเดียที่เขาพยักหน้ารับ “นายจะเอาของอะไรไปด้วยไหม ฉันคิดว่านาย
คงไม่ได้กลับมาที่นี่สักพัก”

“ฉันไม่รู้จะเอาอะไรไป แม่นายซื้อให้ใหม่หมดทุกอย่าง”

“งั้นก็กลับกันดีกว่า อย่าอยู่ให้มัน...”

“แดนระวัง !”

ปัง !

“โธ้ย !”

“ออสติน !” ผมตะโกนลั่นด้วยความตกใจเมื่ออยู่ดีๆ ออสตินก็เตือนเสียงดังก่อนจะรีบเอาตัวมาขวางผมไว้ป้องกันกระสุน จังหวะแรกผมยังงงอยู่ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากจนผมทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ รู้แค่ว่ามีระเบิดร่างของออสตินที่ถูกยิงเข้าที่ท้องของเขา เลือดมากมายไหลออกจากตรงนั้นตามมาด้วยเสียงโอดครวญชวนน่าสงสาร

กลิ่นเลือดลอยคลุ้งปลุกสัญชาตญาณดิบในร่างก่อนที่ผมจะตัวสลายตาไปมองคนที่ออกมาจากเงาในห้องน้ำ เจ้าตัวใส่ชุดสีดำมีผ้าปิดบังใบหน้า ในมือถือปืนที่เพิ่งลั่นกระสุนออกมาพร้อมกับเสียงดังว่า

“เอารูปคืนมา ไม่งั้นแฟนแกตายต่อหน้าแน่”

ฉลามร่อนรัก 21 : ความลับที่ต้องรู้

คำขู่มาพร้อมปืนที่จ่อหัวหากแต่ผมกลับไม่รู้สึกก้าวกระสุนที่ใกล้จะลั่นใส่ กลับกันแล้วผมกลัวออสตินตาย เลือดของเขาไหลเยอะมากจนผมต้องกุมท้องของเขาไว้ เสียงโอดโอยดังมาเป็นระยะๆ ตามมาด้วยเสียงหายใจหอบถี่ที่ฟังดูไม่ค่อยดีเท่าไร

ถึงจะเพ่งโดนยิงเมื่อไหร่ก็ตามในระยะเวลาสั้นๆ ออสตินก็พร้อมจะตาย

“ฉันบอกให้เธอรูปมาไง !”

“ไปตายซะไฉน !”

ปัง !

กระสุนอีกนัดทะลุหน้าต่าที่ปิดอยู่ส่งผลให้มันแตกกระจายเกือบขาด เราทั้งสอง ผมกดออสตินไว้นานมาก ความกรุ่นโกรธตีคู่กับสัญชาตญาณดิบที่ถูกปลุกเร้า เลือดของออสตินมีผลกับผมมาก กลิ่นหอมของมันทำผมต้องกัดกรามแน่น

จู่ๆก็รู้สึกร้อนไปทั้งร่างจนอยากจะดำดิ่งสู่ก้นทะเล เสียดยที่เวลานี้
เราไม่ได้อยู่ใกล้ทะเล

แต่อยู่ใกล้กับความตายแทน

“แกจะเอารูปคืนมาดีๆ หรือจะให้กระสุนนัดต่อไประเบิดหัวแกกับ
แฟนดีล่ะ?” มันขู่เสียงต่ำสิ่งที่ทำผมสงสัยคือการบอกว่าออสตินเป็น ‘แฟน’
ผม ผมรู้ว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลามาจับผิด แต่คนของเจมส์ไม่น่ารู้เรื่องนี้หรือเปล่า
หรือเพราะเขาแอบอยู่ในห้องนํ่านานแล้วเลยเห็นการกระทำของเรา รวมถึง
คำพูดที่ใช้คุยกัน

มันสามารถเดาได้ถึงสถานะของเราเลยเหวอ

“อย่ายุ่งกับเขา” ผมสั่งกอดออสตินไว้แน่นพลาจควบคุมความ
กระหายที่พุ่งขึ้นสูงมาเรื่อยๆ “แกไม่มีสิทธิ์แตะต้องเขาเป็นครั้งที่สอง”

“ฉันจะยิงหัวมันแน่ถ้าแกยังไม่ส่งรูปนั้นมาให้”

“แกจะเอารูปนี้ไปทำไม มันเกี่ยวอะไรกับแก”

“ไม่ใช่เรื่องที่แกต้องสวาระเน แกมีหน้าที่ส่งรูปนั้นมาให้ฉัน” มันใช้ปืน
จ่อพวกเราสองคนพลาจแบมืออีกข้างเป็นการให้เราเอารูปยื่นไปให้ หากแต่

ออสตินกลับกำรูปนั้นไว้แน่น เขาสายหน้าไปมาเป็นการปฏิเสธไปโดยไม่
ปรึกษาผม

แน่นอนถ้าผมเป็นเขามกก็คงปกป้องหลักฐานสำคัญ เราอุตส่าห์ถ่อ
สังขารมานี้จะให้เรายืนรูปนี้ให้กับคนไม่ดีได้ยังไงกัน แม้จะถูกทำร้ายปางตาย
แทบบ้า

“ไม่ ฉันไม่ให้มัน” ออสตินพูดเสียงแผ่ว “ฉันจะไม่ให้นายทำลายรูป
เขา”

“ออสติน”

“หนีไปเถอะแดเนี่ยล เอรูปนี้ไปให้แม่นายซะ อีก” เขาจับมือผม
พยายามยึดรูปใส่มือให้ “นาย...นายยังมีโอกาสรอดนะ”

“พูดบ้าอะไรออสติน ถ้าเราจะรอดเราก็ต้องรอดด้วยกันสิ”

“แต่ฉัน อีก ไม่อยากให้นายถูกยิง”

“ออสติน”

“ไปสิ นี่หลักฐานชิ้นสำคัญนะ ไปเถอะ ทิ้งฉัน อีก ฉัน...ฉันไม่อยากให้นายโดนทำร้าย” ร่างเล็กพูดเสียงสั่นมันฟังดูอ่อนวอนมากจนผมต้องกอดเขาไว้ ผมส่ายหน้าสละคำสาบานลงหัวใจว่าผมจะไม่ปล่อยเขาไป และคนที่จะต้องออกไปจากที่นี่ก็คือไอ้เวรนั่นที่กล้าดีมาyingเขา

เราไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำว่ามันหลบอยู่ในห้องน้ำ ถ้าผมเห็นก่อนผมคงรีบจัดการมัน มันจะได้ไม่มาลั่นไกใส่เขาแบบนี้

แถมยังจะมาขโมยของที่เรามาเอาอีก แต่สิ่งที่ทำผมหวนคิดอีกที่

คือทำไมเขาถึงยิงออสติน

ไหนว่าเจมส์ล่าตัวเขาอยู่ไง

“แดน”

“ไม่เบ้า ฉันจะไม่ปล่อยให้นายตาย” ผมกดเสียงต่ำใส่ รับรูปในมือมาถือไว้ขณะที่ตัวดสายตาไปมองคนที่ยืนรออยู่ ไอ้คนร้ายมีดวงตาที่ผมรู้สึกคุ้นเคยแปลกๆ หากแต่ก็นึกไม่ออกว่าเคยเจอที่ไหน รู้แค่่ว่าตอนนี้สิ่งที่ผมควรตั้งไว้กับตัวมากที่สุดคือสติที่ห้ามปล่อยทิ้งไป

ผมขบฟันฉลามของตัวเอง สูดหายใจเข้าเพื่อกดสั้วร้ายในร่างกายเอาไว้

“ถ้าฉันให้รูปแก แกจะปล่อยพวกเราไปไหม”

“แกมีสิทธิ์ต่อรองหรือไง สิ่งเดียวที่แกทำได้คือส่งรูปนั้นมาให้ฉัน”

“ได้”

“แดน...!”

“แต่ฉันมีคำถาม” ผมยื้อเวลาไว้ “ทำไมแกถึงยิงออสติน แกไม่ใช่คนของเจมส์หรือไง”

“เกี่ยวอะไร ?”

“ก็เจมส์ต้องการตัวของออสติน แกยิงเขาแบบนี้แปลว่าแกไม่ได้จะมาจับตัวเขาหรอก” ผมถามด้วยความสงสัยเป็นจังหวะเดียวกับที่มือเลื่อนไปหยิบหนังสือที่ตกอยู่ข้างหลัง เล่มมันหนาพอประมาณอย่างน้อยถ้าใช้ถูกจังหวะก็น่าจะพอให้รอดตายได้ ผมค่อยๆ พิงร่างของออสตินไว้ข้างเตียง พลังลุกขึ้นยืนช้าๆ ไม่ให้อีกฝ่ายเห็นหนังสือที่ผมถือไว้

มีอีกข้างก็จับรูปไว้แน่นรอฟังคำตอบของคนที่นั่งไป

“หรือว่าแกไม่กลัวอำนาจของผู้ชายคนนั้น ไม่รู้หรือว่าเขาต้องการตัว
ออสตินมากแค่ไหน”

“ก็มันอยากสารระแนมารับกระสุนทำไม ถ้าเมื่อไหร่มันปล่อยให้ฉันยิงแก
ไป ฉันก็ได้ตัวมันกลับไปแล้ว” ดูเป็นคำพูดปั้นแต่งแปลกที่ผมสัมผัสได้ถึง
ความลนลานของเขา ผมค่อยๆ เดินไปหาเขาช้าๆ ระวังระวังไม่ให้เขาลั่นไก
ใส่ “แต่ฉันไม่ได้มีหน้าที่ตอบอะไรแกทั้งนั้น ส่งรูปนั้นมาก่อนที่ฉันจะทนไม่ไหว
ฆ่าแกตาย”

“ฉันจะส่งรูปให้ถ้าแกยอมปล่อยออสตินไป”

“คิดว่าฉันจะฟังคำอ้อนวอนของแกหรือไง”

“นั่นใช่คำอ้อนวอนที่ไหน”

“อะไร...”

“มันคือคำสั่งต่างหาก !”

ผัวะ !

“โอ๊ย !”

“ออสตินหลบไป !” ผมตะโกนลั่นใส่ร่างเล็กให้เขาตะเกียดตะกาย
คลานหลบ หลังจากปาหนังสือเล่มหนาใส่หน้าไอ้คนร้ายก่อนจะเตะเข้าที่มือ
ส่งผลให้ปิ่นหลุดออกจากมือมันไป จากนั้นก็ถีบอัดเข้าไปที่ท้องพาให้ร่างมัน
กระแทกกับผนัง

ด้วยพลังกำลังของฉลามที่ถูกมันปลุกทำให้ผมกระชากคอเสื้อมันแล้ว
กระแทกกับประตูห้องน้ำ ้งามัดต่อยมันไปอีกที่ขณะที่มันพยายามดิ้นรน
ให้รอดจากเงื้อมมือผม มันต่อยมเข้ามาที่หน้า เตะเข้าที่ท้องผมพลันถีบให้ผมเซ
ออกห่างมัน

เจ้าตัวหอบตัววัดสายตามองปิ่นที่ตกอยู่ไม่ไกลจากเรา รีบตรงไปหาติด
แค่ว่าผมเองก็เห็นเหมือนกันเลยพุ่งเข้าไปรวบตัวจากด้านหลัง มันพยายาม
กระแทกศอกใส่ท้องผม สวนมัดมาอีกที่หากแต่โดนผมเสยคางไป ผมดึงมัน
มาต่อยมอีกรอบคราวนี้ทะลุออกนอกกระเบียงไป

“อีอกซ์ !”

“ไอ้เจมส์มันอยู่ไหน !”

“อีก !”

“บอกความลับออกมาไอ้สารเลวเอ้ย !” ผมสบถใส่หน้ามันด้วยความโกรธ มันพลาดมากที่ยิงออสตินจนเลือดออกแล้วทำผมเดือดดาลขนาดนี้ ดวงตามวาวโรจน์ สัญชาติญาณนักล่าตื่นตัวเต็มที่ ผมถึงกับบีบคอมันยกมันลอยขึ้นได้ในมือเดียว

นาที่นั้นไอ้ตัวร้ายอ้าปากค้าง เลือดไหลออกมาติดแค่ว่ามันใส่หน้ากากอยู่ ถึงอย่างนั้นผมก็ได้ยินเสียงโอดครวญเป็นระยะให้รู้ว่ามันเจ็บปวดแค่ไหน

ผมต้องการให้มันตาย ให้สาสมกับสิ่งที่มันทำได้

“บอกมาไม่งั้นแกตาย !”

“อีก ! อีอกซ์ ! ฉะ...ฉันบอกไม่ได้”

“ว่าไงนะ”

“ฉะ...ฉันไม่รู้ว่าเขาอยู่ไหน เขา อีก แค่ต้องการให้พาตัวออสตินกลับไป” ผมบีบคอเขาแน่นขึ้นได้ยินเสียงกรามลั่นทว่าก็ไม่อาจห้ามตัวเองได้ ภาพตรงหน้าเริ่มกลายเป็นสีแดงฉานบ่งบอกให้รู้ว่าถ้ายังไม่มีใครห้ามปราม ผมจะต้องกลายร่างเป็นฉลามตัวใหญ่

ผมแยกเขี้ยวอวดฟันที่แหลมคมเรียงรายให้อีกฝ่ายเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

“ปละ...ปล่อยฉัน อีก ได้โปรด ปล่อยฉันไป”

“ที่แกยังไม่ให้พวกฉันไป แล้วคิดว่าฉันจะปล่อยแกไปหรือไง” ผมกระตุกยืมเขี้ยวหยันแหลมของออสตินที่พยายามฝืนลุกขึ้นยืน ทั้งที่เนื้อตัวเต็มไปด้วยเลือดมากมาย “และแกต้องรับผิดชอบที่ทำแฟนฉันเจ็บปางตาย”

“อะ...ฉัน ฉันไม่ได้ตั้งใจ”

“มาพูดเอาตอนนี้ก็สายไป”

“อีก !”

“มาล้มคมฟันฉลามหน่อยไหม จะได้ว่าอย่ามาลองดีกับพวกเรา” ร่างโปร่งเบิกตากว้างหนักกว่าเก่า พยายามดิ้นรนเอาชีวิตรอดจากเงื้อมมือผม ผมอ้าปากเผยเขี้ยวเงางามพร้อมฉีกกระชาก กำลังจะยื่นหน้าไปกัดเนื้อของมันโดยไม่สนว่ามีเลือดฝักัน ส่งผลให้อีกคนกรีดร้องลั่น ความหวาดกลัวพุ่งขึ้นสูงจนผมอยากขย้ำจนแทบทนไม่ไหว

ฉลามน่าจะรับรู้ความกลัวของเหยื่อได้และยิ่งเหยื่อกลัวเท่าไร มันก็จะยิ่งอยากฆ่าให้ตายเท่านั้น

เพื่อบอกให้รู้ว่ามันนี่แหละคือจ้าวแห่งท้องทะเลที่อยู่เหนือสรรพสัตว์

สัญชาตญาณในร่างผมบอกแบบนี้ผมเลยจะฆ่ามันเพื่อให้มันเข้าใจอย่าง
ทอ้งแท้ พลังในตอนที่ยกว้างมันสูงเตรียมพร้อมกระชากคอมันออกมาเดิน
เล่น จู่ๆ ก็มีคนยื่นแขน...

จับ !

“อืากกกก !!!!!!!”

“ออสติน !!!” เสียงเรียกดังลั่นเคล้าคู่กับเสียงกรีดร้องดังด้วยความ
เจ็บ รสชาติเลือดคละคลุ้งอยู่ในปากผม มันหวานพอกๆกับเลือดสัตว์ที่ผมใช้
ดับกระหาย หากแต่เวลานี้คนที่ให้ผมชิมเลือดกลับเป็นคนรักที่ไม่รู้ว่าวิ่งเข้า
มาขัดตอนไหน ผมรู้ก็ตอนที่ออสตินผละลัมไปกุมแขนตัวเองที่เลือดอาบ
เอาไว้

น้ำตาเขาไหลนองหน้ายกมืออีกข้างที่เปื้อนเลือดพอกันกุมแขนอีกข้าง
พรางกัดปากข่มความเจ็บที่เล่นงานยิ่งกว่าอะไร ส่งผลให้ผมรีบโยนร่างของ
ไอ้เวรนั้นลงพื้นไป ถลาเข้าไปจับบ่าอีกฝ่ายเช่นคนทำอะไรไม่ถูก

“ออสติน ! ออสติน ฉันขอโทษ !” ผมลูกสี่ลูกจนไม่รู้ว่าจะทำอะไร
“นาย...นายทำบ้าอะไร เอาแขนมาขัดฉันทำไม ไม่เห็นหรือนั่นมันฟัน
ฉลาม !”

“อีก แต่ฉันไม่อยากให้นายเสียใจทีหลัง”

“นายพูดเรื่องอะไรกัน”

“ก็ผู้ชายคนนั้น”

“หา ?”

“เขาเป็นเพื่อนรักนายไม่ใช่หรอ” สิ้นคำพูดนั้นหัวใจผมหล่นวูบไปที่
ตาตุ่มประจวบ เหมาะกับที่ไฉ่เวรนั้นสลักเลือดออกมาจนต้องถอดหน้ากาก
ที่ปิดบังใบหน้าออก มันถมเลือดลงพื้น ไขหลังมือขีดปากตัวเองที่มีทั้งเลือด
ทั้งน้ำลายผสมกัน

ก่อนจะเงยหน้ามามองกัน

นาทีนั้นผมถึงได้เข้าใจคำว่าร่างกายเย็นเยียบดังถูกแช่แข็งของจริง

“จอร์จี้...”

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย !?

ผมได้แต่นั่งค้างทำอะไรไม่ถูกคล้ายสมองไม่สั่งการ ดวงตาก็จับจ้องไปที่เพื่อนรักที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่อนุบาลพลางทบทวนความคิดว่าตอนนี้ผมตกอยู่ในสถานการณ์ไหนกันแน่ ทำไมคนที่เล่าตัวออสติน ทำร้ายออสตินถึงเป็นเพื่อนของผมคนนี้ได้

ทำไมถึงเป็นเขา เขาที่ผมโคตรไว้วางใจ

“นาย...นายทำแบบนี้ได้ยังไง” ผมพึมพำออกไป “ทำไมถึงเป็นนายจอร์จี้”

เจ้าของชื่อแม้มปากแน่น ไม่ยอมสบตาผมทั้งที่ปกติเขามักจะหัวเราะอย่างร่าเริง เข้ามากอดคอพาผมไปเที่ยววนู่นนี่นั่น เราสนิทกันมาก มากจนแทบจะเป็นครอบครัวเดียวกัน เขาเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวของผมที่ผมไว้วางใจมากกว่าใครทั้งนั้น

แล้วทำไมตอนนี้ถึงเป็นเขาที่ร้ายกาจ

ทำไมถึงเป็นเขาที่หักหลังผมล่ะ

“อีก...โอ๊ย” ทว่ายังไม่ทันจะได้คำตอบ ออสตินก็ร้องออกมาพร้อมกับ
กุมแขนตัวเองเอาไว้ เวลานี้เลือดเต็มตัวเขาไปหมด ใบหน้าก็เริ่มซีดแล้วบ่ง
บอกว่าเขาเริ่มทนพิษบาดแผลไม่ไหว ส่งผลให้ผมรีบเข้าไปประคองเขา ละ
สายตาจากเพื่อนรักที่ดูเหมือนว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาจะไม่ใช่ว่าอย่าง
ที่ผมคิดไว้

ถ้าเกิดเขาเป็นสายให้เจมส์ฉันแปลว่าที่ผ่านมาทั้งหมดเขาก็หลอกผม
ด้วยใช่ไหม

ผมอยากรู้แทบจะขาดใจ อยากจับเข่าคุยกันเปิดอกให้รู้ไปเลยว่าเขา
ทำแบบนี้ไปทำไม มีหลายคำถามมากที่ผมอยากจะพูดมันออกไป ติดแค่
ว่าออสตินกำลังจะทนไม่ไหว

และเพียงชั่วแปบเดียวที่คลาดสายตาไป ร่างของจอร์จก็หายไป

เขาโดดลงจากระเบียงวีนีไปแล้ว

“แดน อีก” ออสตินทิ้งตัวลงในอ้อมแขนผม เขาหายใจโรยรินน่า
สงสาร “ฉัน...เจ็บจัง”

“อดทนไว้นะออสติน ฉันจะรีบพานายไปโรงพยาบาล !”

“ฉัน...”

“ห้ามหลับตานะ เบ๊บ” ผมเปลี่ยนอารมณ์แทบไม่ทันรีบซ้อนตัวเขาเข้าวงแขน ไม่ลืมถอดเสื้อแจ็คเก็ตตัวเองมาพันแขนห้ามเลือดเขาไว้ก่อน ในใจก็คิดไปไกลแล้วว่าถ้าพาเขาไปหาหมอไม่ทันจะเกิดเรื่องไม่ดีอะไรขึ้นบ้าง แค่คิดว่าเขาจะหยุดหายใจไปกลางทางหรือเจ็บปวดจนแทบทนไม่ไหว หัวใจผมก็วูบโหวงยิ่งกว่าอะไร

ราวกับกระสุนนัดเมื่อก็ทะลุหัวใจไปยังไถ่ยังงั้น

“แม่ครับ !”

“แดเนี่ยล ออสติน !?” ผมที่หอบร่างออสตินลงมาจากหอพัก รีบตะโกนเรียกแม่ที่จอดรถรออยู่ ดวงตาสีสวยเบิกกว้างเมื่อเห็นสภาพคนรักผมในสภาพที่ไม่ค่อยดีนัก ถึงระยะทางระหว่างห้องเขามารถจะไม่ได้มาก แต่เพราะเลือดที่เสียไปก่อนหน้านี้ทำให้ออสตินเริ่มจะหมดสติ “เกิดอะไรขึ้นทำไมออสตินเป็นแบบนี้ !?”

“ผมเจอจอร์จี่”

“หา ?”

“เอาไว้มผมจะเล่าอีกที ตอนนั้รับพาออสตินไปโรงพยาบาลก่อนเถอะ
ครึบ !” ผมพูดเสียงดังเช่นคนรื้อนร่น ตัวของออสตินเริ่มเย็นลงพาให้ผมใจ
หวั่น แม่เองก็รีบตั้งสติเวลานั้ไม่ใช่เวลาจะมาตอบคำถามอะไรทั้งนั้น สิ่ง
สำคัญคือพาออสตินไปหาหมอก่อน ไม่งั้นเขาได้ถูกมัจจุราชลากลงทะเลเป็น
แน่

แม่เปิดประตูรถให้เราเข้าไปนั่งพร้อมจัดทำออสตินให้สบายที่สุด ก่อน
จะรีบสตาร์ทรถพาเราตรงดิ่งไปยังโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด แม่ถึงกับต้องโทร
ตามหมอโทแวนให้มาแสดงตนบายร่อเนื่องจากเคสนั้ฉุกเฉินและออสตินก็มี
เลือดฉลามในตัว จำเป็นต้องให้คนทึรู้เรื่องครอบครัวเป็นคนรักษา

ดีหน่อยที่โรงพยาบาลนั้มีห้องลับที่หมอโทแวนสร้างไว้ให้พวกเรา
ตระกูลอิลเดนสันเท่านั้น เราเลยไม่ต้องไปตรวจร่วมกับใครคนอื่น ถ้าไปตรวจ
ร่วมกันคงถูกสงสัยเกี่ยวกับเลือดและดีเอ็นเอร่วมถึงส่วนประกอบในร่างกาย
อื่นๆ

ถึงภายนอกจะเป็นมนุษย์ ทว่าบางอย่างในร่างกายยังคงสภาพฉลามอยู่
เพื่อความอยู่รอดในฐานะมนุษย์

มนุษย์ครึ่งฉลาม

“หมอโทแวน !”

“พระเจ้า !” คำอุทานหลุดออกมาจากปากคุณหมอทันทีที่ผมอุ้ม ออสตินลงจากรถไปวางบนเตียงคนไข้ มีผู้ช่วยเขาอีกสองคนที่ผมไม่ได้สนใจ หน้าตาเท่าไร้ เวลาที่ผมแทบจะร้องไห้ “อะไรกันเนี่ยไซล แดเนี่ยล”

“ช่วยเขาด้วย เขาโดนยิงมา” ผมพูดเร็วเร็วขึ้นแทบพัน “และเขาเสียเลือดไปเยอะมากระหว่างมา เขา...เขาเริ่มจะหมดสติแล้ว”

ผมประคองหน้าออสตินด้วยมือเปื้อนเลือด ตอนนี้เขาซัดไปแทบทั้งร่าง หายใจช้าลงและชีพจรก็อ่อนลงจนน่าใจหาย สภาพนั้นทำเอาหมอโทแวนที่เป็นเพื่อนเก่าคุณตาผมรีบเข้ามาตรวจด้วยความร้อนใจ เขาดึงเสื้อที่ผมพันแขนของออสตินไว้

“นี่มัน...รอยพันฉลามหรือ ?”

“ผมขอโทษ” ผมพูดเสียงสั้น “เป็นความผิดผมเอง ผม...ผมทำร้ายเขา”

“ว่าไงนะ”

“ผมไม่ได้ตั้งใจทำ ผมพยายามควบคุมมัน แต่ผม อีก บ้าเอ๊ย ออสติน อย่าตายนะ !” น้ำตาแห่งความกลัวไหลลงผ่านแก้มขาว ผมจับมือออสตินแน่น ผิงหน้าลงกับมือเขาให้น้ำตาไหลผ่านแขนขาวไป “ได้โปรดเถอะครับ ช่วยเขาด้วย ช่วยให้เรารอดตาย”

“...”

“จะให้ผมทำยังไงก็ได้ แต่ช่วยรักษาชีวิตเขาไว้ ผม อีก ผมไม่อยากเสียเขาไป”

“แดเนียล”

“เขาเป็นคนสำคัญของผมนะ !” ผมตะโกนขึ้นทั้งที่ไม่มีใครขัดอะไร หากแต่เวลานี้ผมไม่สามารถควบคุมสติตัวเองได้อีกแล้ว ผมร้องให้เช่นคนซึ่งขาด รู้เลยว่ากลัวสุดหัวใจว่าเขาจะตายจากเหมือนวันนั้นที่ผมพาเขามาที่บ้าน ตอนนั้นออสตินก็ตัวเย็นแบบนี้ แต่นั่นเขาแค่จมน้ำและเราช่วยเขากลับมาได้

แต่ตอนนี้เขาทั้งโดนยิง ทั้งโดนผมกัด เสียเลือดไปมากมาย

ผมเป็นคนทำร้ายเขาทั้งที่ผมให้สัญญาว่าจะดูแลเขาตลอดไป

ผมมันแย่มากเลยใช่ไหม

ผมขอโทษ

“ไม่ต้องห่วง ฉันจะทำทุกทางให้เขารอด”

หมั๊บ !

“เข้มแข็งไว้หน่อยนะหลานชาย เขาต้องการกำลังใจจากเธอ” ผมเฝ้าปากแน่นตอนหมอโทแวนตบป่า จากนั้นก็สั่งคนให้เซ็นออสตินเข้าไปในห้องผ่าตัด ผมได้แต่ยืนมองอยู่หน้าห้อง ไม่สามารถเข้าไปได้เพราะเป็นกฎของโรงพยาบาล อีกส่วนคือตัวผมสกปรก อาจมีเชื้อโรคที่มีผลกับออสตินก็ได้

สิ่งที่ผมทำได้จึงมีแค่การทุดตัวนั่งอยู่หน้าห้อง โน้มตัวลงร้องไห้ให้กับความเสงซวยของตัวเองที่ไม่สามารถปกป้องเขาได้

ออสตินต้องถูกยิงเพราะมารับกระสุนแทนผม

ออสตินต้องถูกผมกีดเพราะผมควบคุมร่างฉลามของตัวเองไม่ได้

ออสตินกำลังจะตายเพราะผมอ่อนแอเกินไป

“ฮีก ออสติน จัน...จันไม่อยากให้นายตาย” ผมพูดกับตัวเองปนเสียง
สะอื้นจากความเสียใจ “จันขอโทษ กลับมาหาจันได้ไหม มีชีวิตอยู่ต่อไปได้
ไหม ช่วยไม่เป็นไรได้ไหม”

“แดเนี่ยล”

“ฮือ”

“ลูกรัก” ผมสะอื้นตัวสั่นแม่เลยทรุดตัวลงมากอดผมไว้ อ้อมกอดเล็กๆ
ของแม่ที่โอบกอดผมตั้งแต่เด็กยันโตไม่เคยคลายความอบอุ่นไป กลับกันแล้ว
ผมยิ่งรู้สึกว่าย้อมกอดแม่ไม่ต่างจากเตาผิงไฟ โดนกอดเมื่อไหร่เป็นต้องอุ่น
เมื่อนั้น “ออสตินจะไม่เป็นไรหรอก เชื่อแม่สิ”

“แม่ครับ ผม ฮีก ผมมันไม่ดี” ผมโทษตัวเองโดยไม่มองหน้าแม่เลยสัก
นิด “ถ้าไม่ใช่เพราะผมออสตินคงจะไม่เป็นแบบนี้ ถ้าผมหันไปเห็นจอร์จใน
ห้องน้ำก่อน คนที่โดนยิงคงเป็นผมไม่ใช่เขา”

“...”

“ผมไม่คิดเลยว่าเขาจะทำแบบนั้น เราเป็นเพื่อนรักกัน” ทุบมือลงกับ
พื้น “ทำไมเขาถึงทำมัน ทำไมเขาถึงหักหลัง ฮีก เราเป็นเพื่อนกัน เขาเป็น
เพื่อนรักผมเลยนะแม่”

ผมเสียใจจนหมดสภาพ ร้องไห้เหมือนคนสติแตก ทั้งยี่หัวตัวเอง ทั้ง
ทุบพื้นเพื่อระบายความโง่เขลาทำเอาแม่ร้องไห้ไปด้วยเพราะความสงสาร ถึง
อย่างนั้นแม่ยังคงกอดผมไว้ พยายามลูบหัว ลูบหลังผม รับฟังความรู้สึกที่ผม
ระบายออกมา

ผมอยากกรีดร้อง ไม่ก็ต่อยตัวเองให้ตายแทบบ้า ทำไมผมถึงเป็นตัว
ปัญหา ทำไมผมถึงเป็นคนที่ดีแบบลูกคนอื่นไม่ได้

และแทนที่แม่จะต่อว่า แม่กลับลูบหัวให้ผมหันไป

พลาบยกยิ้มให้

“ไม่เป็นไรนะคนเก่ง แม่รู้ว่ามันหนักแต่เราจะผ่านมันไปได้” แม่ว่า
เสียงแผ่ว พักหน้าไปมาเพื่อให้อุ้มผมเชื่อใจ “มันก็แค่วันร้ายๆ อดทนอีกหน่อย
มันก็จะผ่านไป แล้วเมื่อถึงตอนนั้นแม่เชื่อว่าเช้าวันใหม่จะสดใสกว่าวันนี้”

“แล้ว ฮึก ถ้าเกิดออสตินไม่ตื่นขึ้นมาอีก ผมจะทำยังไง”

“ออสตินไม่ทิ้งลูกหรอก เขาสัญญากับแม่ไว้”

“แม่ครับ”

“ตัวแสบ อย่าเพิ่งถอดใจ”

“...”

“เข้มแข็งไว้”

“ผม...”

“เราจะรอเขาด้วยกัน”

ผมได้แต่กอดแม่แล้วปล่อยโฮหมดสภาพ ผมอยากจะเข้มแข็งอย่างที่
แม่ว่า ทว่าตอนนี้หัวใจผมแหลกสลายเกินจะบอก ความมั่นใจที่เคยมีกลับ
เหือดหายแทนที่ด้วยความหวาดหวั่น เอาแต่อ่อนวอนขอให้พระผู้เป็นเจ้า
โปรดเมตตาออสตินอีกสักครั้ง และครั้งนี้ถ้าเขาฟื้นขึ้นมา ผมสาบานว่าจะทำ
ทุกอย่างเพื่อรักษาชีวิตเขาไว้

รวมถึงกำจัดทุกปัญหาที่มันลูกลามครอบครวัเรา แม้ว่าตอนนี้ผมจะยัง
คิดไม่ออกว่าควรทำยังไง

แต่ผมเชื่อว่าถ้าผมได้รับข่าวดีสักอย่าง มันจะไม่ต่างจากเชื้อเพลิงสูบ
ฉีดให้

ขอเพียงแค่ผ่านพ้นวันร้ายๆ

“แดเนียล ขอบคุณสวรรค์” ผมหันขวับไปมองหมอโทแวนที่ออกมาจากห้องผ่าตัด เนื้อตัวเขาเต็มไปด้วยเลือดที่ไม่ต้องบอกว่ามาจากไหน พวกพี่น้องผมมาที่นี่แล้ว พ่อตายกับพ่อตีแลนเป็นคนพามาทุกคนปลอดภัยและคอยอยู่ให้กำลังใจผม

ผมไม่ค่อยอะไรกับพวกเขาเลย แค่อดไว้ตอนเห็นว่าปลอดภัย จากนั้นก็นั่งซึมน้ำตาไหล ใฝ่รอคุณหมอออกมาบอกอาการของออสตินว่าเขาเป็นยังไง

และเมื่อเห็นว่าเขาออกมาผมก็รีบลุกพรวดไปหาเขาอย่างไว

“ออสตินเป็นยังไงบ้างครับ !” ผมถามเสียงดัง “เขา...เขาปลอดภัยดีหรือเปล่า”

“ฉันยังบอกไม่ได้หรอกนะเพราะตอนนี้ออสตินเสียเลือดมาก”

“ว่าไงนะ”

“อาจเพราะระยะทางกว่าจะพามาทำให้เขาเกือบทนพิษบาดแผลไม่ไหว ตอนนี้พวกเราพยายามยื้อชีวิตเขาอยู่ เขา...เขาแผลอหูดหายใจไปตอนผ่าเอาระสุนออก” นาทีนั่นผมแทบล้มทั้งยืน รู้เลยว่าตัวเองหูดหายใจไปชั่วขณะ ดีที่พี่จับไหล่ไว้ผมเลยยังไม่หลุดฮวบลงไปกองกับพื้น ดวงตาของคุณหมอเต็มไปด้วยความจริงจัง เขาถอนหายใจระบายความรู้สึกหนักอึ้งที่โจมตีเข้าหา

ขณะที่ผมกัดปากแน่น ผื่นตัวเองไปจับว่าเขาแล้วเขย่ารุนแรงเช่นคนบ้า

“หมอทำอะไรสักอย่างสิครับ ! อย่าให้เขาตายนะ !”

“แดเนี่ยล”

“ช่วยเขาให้ปลอดภัยนะ ขอร้องล่ะ ผมไม่อยากเสียเขาไป ได้โปรด” เกือบจะหลุดกอดเขาขอร้องแล้ว หากแต่พี่กลับจับตัวไว้ “ผมขอร้อง ผมเสียเขาไปไม่ได้ ผมต้องไถ่บาปที่ทำไม่ดีต่อเขาไว้ หรือจะให้ผมทำอะไรก็ได้ ถ้ามันช่วยให้เขารอดตายผมยินดี”

“โอเคไอ้หนู ใจเย็นก่อน” หมอตั้งสติยกมือปรามผม “ฉันมีเวลาไม่มากและในเมื่อเธอพร้อม ฉันก็จะไม่อ้อมค้อมเลยว่าต้องการอะไร”

ผมยื่นคิ้วใส่

“ฉันต้องการเลือดของเธอเพื่อไปช่วยเด็กคนนั้นให้รอดตาย ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเลือดของเธอกับเขาถึงได้เหมือนกัน”

“อะไรนะ ?” ผมขมวดคิ้วถาม จู่ๆ ความเสียใจก็เปลี่ยนเป็นความสงสัยแทบบ้า “หมายความว่าไงที่ว่าเลือดของเราเหมือนกัน”

“ฉันก็อธิบายไม่ได้เหมือนกัน รู้แค่ว่าเขาไม่ตอบสนองกับเลือดกรุ๊ปเดียวกัน และพอเอาตรวจระหว่างการทำตัดฉันเลยได้พบว่าเลือดของเธอกับเขามีลักษณะเหมือนกันเกือบทั้งหมด” หมอทำหน้าครุ่นคิดหากแต่ก็ดูเร่งรีบในเวลาเดียวกัน “เธอเคยให้เลือดเขาหรือได้มีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือดหรือเปล่า ?”

“ไม่ ไม่เคยนะครับ ผมไม่เคยให้เลือดเขา” ผมไม่รู้จะใช้คำไหน สมองผมตอนนี้ดีไปหมด พยายามคิดว่าใช่ตอนเรามีอะไรกันหรือเปล่า แต่นั่นผมก็แค่กัดเขาเท่านั้น ไม่ได้ถึงขั้นถ่ายเลือดให้แบบที่คุณหมอหมายความว่า

พลันก็คิดออกว่าออสตินน่าจะมึนเลือดจลามเพราะถูกพ่อเลี้ยงฉีดเข้าใส่นั่นน่าจะตอบโจทย์ที่คุณหมอสงสัย

ว่าแต่ทำไมถึงได้เหมือนผมแค่คนเดียว ?

“แต่ตอนนี้ข้างมันก่อนได้ไหมครับ ถ้าเลือดผมช่วยเขาได้ ก็รีบเจาะเลยสิ !” ผมทิ้งความคิดทั้งหมดพร้อมกับถกแขนเสื้อยื่นให้ “เอาเลือดผมไปช่วยออสติน จะเอาไปเยอะแค่ไหนก็ได้ผมยินดีให้ ขอแค่ช่วยออสตินได้ผมก็พอใจ”

“จึ้นรีบตามฉันมาด่วนเลย” ผมพยักหน้าหงิกหงักรีบสาวเท้าตามคนโตกว่า ไม่ลืมหันไปมองแม่ที่พยักหน้าให้เป็นการตอบรับ ไม่มีใครขัดขวางผม ทุกคนล้วนยินยอมให้ผมทำตามสิ่งที่อยากทำ ข้าชินนอนยังตะโกนบอกให้ผมสู้ๆ ทั้งที่เวลานี้คนที่ต้องสู้แน่คือออสตินต่างหาก

คุณหมอพาผมมาที่เตียงข้างๆ ออสติน ให้ผู้ช่วยเจาะเลือดผมขณะที่เขาไปดูอาการอีกฝ่าย สิ่งที่ผมเห็นคือร่างกายของออสตินที่มีสายอะไรก็ไม่วัระโยงระยางเต็มไปหมด เขาต้องใส่เครื่องช่วยหายใจและชีพจรก็อ่อนลงทุกทีที่แขนปรากฏรอยพันฉลามของผมทำเอาผมเพลอน้ำตาไหลริน

อยากจะเอื้อมมือไปจับมือเขา บอกเขาว่าผมอยู่ตรงนี้

“เจ็บหน่อยนะไอ้หนู”

“ครับ” ผมพยักหน้าตอนที่เข็มแหลมทิ่มเข้ามาที่แขน ผมไม่ได้สนใจเลยว่าผู้ช่วยหมอเอาเลือดผมไปเยอะแค่ไหน ผมเอาแต่มองหน้าออสติน

พลางหวังว่าเขาจะตื่นมามีให้บ้าง ทว่าเปลือกตาเขายังคงขยับแม้จะหลับตาแสดงให้เห็นว่าเขาคงกำลังฝันอะไรบางอย่าง

ขอให้ในฝันเขามีความสุข ลืมเรื่องโหดร้ายไปสักพัก

แล้วยกโทษให้ผมที่แสนโง่เขลาเพื่อที่เราจะได้เริ่มต้นกันใหม่

ผ่านวันร้ายๆ ให้ผมได้โอบกอดเขาด้วยหัวใจ

“ออสติน ได้ยินฉันไหม”

“...”

“ฉันรักนาย”

“...”

“กลับมาหาฉันนะ เบ็บ”

ระหว่างที่แดเนี่ยลกำลังให้เลือดออสตินอยู่ อีกห้าชีวิตที่รออยู่ข้างนอกได้แต่เงิบงัน ไซลอยู่ในอ้อมกอดของคนรักเช่นเดียวกับที่ชินนอนกอด

พี่ชายตัวเองไว้ คนเป็นแม่ได้แต่กังวล เขาไม่รู้เลยว่าตอนนี้ลูกชายจะเป็นยังไง แต่อย่างน้อยก็น่าจะปลอดภัยกว่าคนรักของลูกที่อาการปางตาย

“แม่ว่าพี่ออสตินจะปลอดภัยไหม” พลันลูกคนเล็กก็เอ่ยถามเสียงหวั่นใจ “ผมกลัวจังเลย”

“เขาต้องปลอดภัยสิ แดนนี่กำลังช่วยเขาอยู่” โซลปลอบใจพร้อมลูบหัวลูก “และเท่าที่แม่สังเกตดู ออสตินก็เป็นเด็กที่เข้มแข็งคนนึง แม่เชื่อว่าเขาจะผ่านเหตุการณ์นี้ไปได้”

“ถ้าผมรู้ว่าจะเป็นแบบนี้ ตอนนั้นคงจะเข้าไปดูในห้องก่อน” ชีโน่ถอนหายใจอย่างเศร้าๆ “ถ้าตอนนั้นเราบอกบอกว่านี่พี่ออสตินคงไม่อยู่ในนั้น”

“ไม่ใช่ความผิดของลูกหรอก” โซลยิ้มอ่อนให้ “ไม่มีใครคิดว่าจะมีคนซ่อนอยู่ในนั้น ถ้าเรารู้กันตั้งแต่แรกแม่คงไม่ปล่อยให้ลูกเข้าไปเสี่ยงกัน”

“...”

“แม่ผิดเองที่ปล่อยให้พวกลูกทำกัน แม่น่าจะคิดอะไรได้ดีกว่านี้”

“โซล” ดายเรียกชื่อคนรักเมื่อเห็นว่าโซลหม่นปากแน่น “คุณปกป้องเขาเต็มที่แล้ว ที่เหลือแดเนียลต้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง”

“แต่เขายังเด็กนะตาย เขาเพิ่งอายุสิบเจ็ดเขาไม่สมควรมาเจอเรื่องแบบนี้”
โซลถึงกับเสยผมด้วยความเครียดจัด เขารู้ว่าลูกตัวเองชนและชอบสร้าง
ปัญหา แต่แดเนียลก็แค่เด็กคนหนึ่งนะลำพังแค่เรียนก็เหนื่อยพอแล้วไม่ใช่เหรอ
แต่นี่กลับต้องมาเอาชีวิตรอดทั้งตัวเอง ทั้งครอบครัวและคนรัก ก็จริงที่ลูกชาย
เขาทำผิดพลาดซ้ำๆ แต่มันก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ไม่ใช่เหรอในเมื่อปัญหามัน
วิ่งไล่แบบนี้ ลองมองย้อนกลับไปตอนเราอายุเท่าเขาสิเราคงตายตั้งแต่โดน
ยิงแล้วมั้ง

จะเอามาเทียบกับโซลก็ได้ไม่ได้เพราะพ่อแม่โซลตาย โซลเลยต้องดิ้นรนเพื่อให้
ตัวเองเข้มแข็ง ส่วนแดเนียลมีครอบครัวซัพพอร์ตทุกอย่าง เมื่อสองสาม
อาทิตย์ก่อนเขายังหัวเราะว่าเริงอยู่เลย ใครจะคิดว่าอาทิตย์นี้จะถูกตามล่า
ไม่มีใครอยากให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นหรอกโดยเฉพาะโซลนะ เขาอุตส่าห์ผ่าน
อะไรมามาก แทนที่จะช่วยลูกให้ได้มากกว่านี้กลับส่งลูกไปเป็นอันตราย
แน่นอนว่าตายรู้ดีว่าตอนนี้ภรรยาเขากำลังโทษตัวเองอยู่และคงคิดว่าตอน
นั้นน่าจะเชื่อที่เขาบอกว่าอย่าส่งทุกคนไปที่นั่น ถึงเรื่องนี้เราจะคาดเดากัน
ไม่ได้ แต่เมื่อมันเกิดขึ้นแล้วเราก็ต้องยอมรับผลที่ตามมา

อีกเรื่องที่โซลกังวลคือเรื่องคนร้ายต่างหาก ถ้าแดเนียลกดอสตินได้
แบบนี้ก็แปลว่าแดเนียลเปิดเผยร่างฉลาม พอได้ยินที่หมอโทแวนบอกว่า
เลือดทั้งสองเหมือนกันเขาก็ยิ่งคิดมาก

“บางที่ถ้าผมเข้าไปเองคงดีกว่า”

“คุณทำเต็มที่แล้วที่รัก” ดีแลนบอกพร้อมหอมหัวคนรักเป็นการปลอบ
“ตอนนี้เราอย่าเพิ่งคิดเรื่องนั้นกันเลยดีกว่า สิ่งสำคัญที่สุดคือให้กำลังใจแด
เนี่ยลตอนเขาออกมาและภาวนาให้ออสตินเข้ากับเลือดแดเนี่ยลได้”

“ผมเชื่อว่าต้องเข้าได้แน่นอน” ชีวานยกยืม “แต่ผมอดสงสัยไม่ได้ว่า
ทำไมหมอโทแวนถึงบอกว่าเลือดน้องเหมือนกัน”

“หมายความว่าไงชีวาน ?”

“พ่อไม่คิดว่ามันแปลกหรือครับที่เลือดมนุษย์จะเหมือนพวกเรา”

“...”

“แถมยังเหมือนแดเนี่ยลแค่คนเดียว” คำถามจุดประกายทำเอาทุกคนชะงัก
คิ้วสวยของไซลขมวดติดกันเนื่องจากลูกชายถามในสิ่งที่เขาเองก็สงสัย มัน
พาให้เขาครุ่นคิดพลางเงยหน้ามองคนที่กอดตัวเองไว้

“คุณว่ายังมีเมกาโลดอนตัวอื่นอยู่บนโลกนี้ไหม” เขาหันไปถามคนรัก
ทั้งสองที่มองหน้ากันไม่ได้นัดหมาย “อาจจะเป็นญาติหรือลูกพี่ลูกน้องไกลๆ
ผมสงสัยว่าเลือดของออสตินจะเหมือนเลือดของแดเนี่ยลได้อย่างไร ถ้าเป็น
เลือดฉลามมันก็น่าจะเหมือนลูกเราได้หรือจริงไหม”

“เท่าที่ผมรู้โลกนี้ไม่เหลือเมกาโลดอนแล้วนะที่รัก มีแค่ครอบครัวเราเท่านั้น” ดีแลนตอบกลับ “แต่ผมก็สงสัยเหมือนกัน ถึงจะฉีดยาเลือดฉลามเข้าไปในร่างกายก็ไม่น่าจะเหมือนกันได้”

“ถ้าเกิดเลือดเขาเหมือนแดเนียลจริงก็แปลว่าเขาต้องเคยได้เลือดของแดเนียลไปใช่ไหม”

“แล้วเขาจะได้เลือดจากแดเนียลไปได้อย่างไร”

“...”

“...”

“...”

“หมอโทแวน”

ฉลามร้อนรัก 22 : ข้อสงสัยไขความจริง

-AUSTIN PART-

ผมเหมือนกับ...ฝันไป

ฝันว่าได้วิ่งเล่นอยู่ท่ามกลางหาดทรายสีขาว มีทะเลสีครามอยู่เบื้องหน้า คลื่นน้อยใหญ่ล้นซัดเข้ามาพังทลายปราสาททรายที่ก่อไว้ตั้งนานแล้ว หากแต่กลับเป็นภาพที่สวยงาม ไม่ได้รู้สึกแย่ว่าปราสาททรายพังกลับกันแล้ว รู้สึกชอบที่คลื่นเหล่านั้นซัดเข้าหาฝั่งประกอประกบกับเสียงนกนางนวลที่ก้องดัง

เคล้าคู่กับแสงตะวันที่โอบกอดทุกสิ่ง แม้จะร้อนก็ยังคงวิ่ง รู้สึกอบอุ่น เหมือนกับมีคนมากอดเอาไว้ ผมไม่แน่ใจว่าตัวเองในตอนนั้นอายุเท่าไร รู้แค่ที่ผมมีความสุขกับหาดทราย

และผู้หญิงคนนั้นที่ถือหมวกถักสาน สวมชุดสีขาวกับรองเท้าวางเท้าตะเป๋นทราย

เธอยืนอยู่ไม่ไกลกำลังส่งยิ้มให้

‘ออสติน’

‘แม่ครับ’ นั่นคือเสียงของผมที่เรียกออกไปแล้วพยายามวิ่งไปหา หัวใจเต้นระรัวเตรียมสวมนกอดหญิงสาวผู้เป็นที่รักที่จากไปเนิ่นนานด้วยความคิดถึง ในผืนนั้นแม่หัวเราะ บอกผมว่าเราจะต้องออกไปจากที่นี่เพราะอีกไม่นานจะมีดและเราคงจะเดินกลับบ้านพักได้อย่างลำบาก

ทว่าผมกลับยังรังแก พุดเสียงเจื้อยแจ้วเป็นเด็กไม่รู้ความ จับมือแม่พร้อมกับเล่าให้ฟังทุกอย่างโดยไม่ทันเห็นเลยว่าเบื้องหลังมีมรสุมรออยู่

‘แม่รักลูก’ ถ้อยคำนั้นแว่วเข้ามาในหู ‘แม่อยากเห็นลูกมีความสุข’

‘ผมมีความสุขแล้วครับ เพราะผมมีแม่ไง’

‘สักวันนึงลูกจะโตขึ้นและรู้ว่าแม่เป็นเพียงส่วนประกอบในชีวิตเท่านั้น’

‘แม่หมายความว่าไง ?’

‘...’

‘แม่ครับ แม่จะไปไหน’

‘...’

‘แม่ครับ ! อย่าหายไปนะ !’ ผมวิ่งตามร่างของแม่ที่ห่างออกไปไกลทั้งที่ยังไม่ได้ก้าวเดินต่อ รวากับว่ามีคนดึงแม่ด้วยแม่เหล็กหรืออะไรสักอย่างที่ผมอธิบายไม่ได้ รู้แค่ที่ผมต้องวิ่งไปหาเธอ พยายามสุดแรงเกิดโดยไม่รู้เลยว่าน้ำตานองหน้าตั้งแต่เมื่อไหร่

พลันภาพหาดทรายสีขาวก็เปลี่ยนเป็นทะเลเดือดที่แม่ผมถูกจับโยนลงไป

‘แม่ครับ ! ไม่ !’

‘ออสติน ! เฮือก !’

‘แม่ครับ !!!!!’ ผมตะโกนเรียกแม่สุดเสียงหากแต่ร่างกายกลับถูกจับ ผมจำภาพวันนั้นได้ดีเราอยู่บนเรือที่มีเลือดมากมายจากการล่อหลาม แม่ผมถูกฉีดยาเลือดตัวใหม่ที่ได้มาเข้าไปในร่างกาย จากนั้นคนบ้าอำนาจอย่าง ‘เจมส์ เทอร์รี่สัน’ ก็โยนแม่ลงทะเลไป

ผมเห็นแม่ตะเกียกตะกายท่ามกลางเกลียวคลื่นมากมายที่พยายามดูดเธอลงไป เธอร้องขอชีวิต บอกให้คนใจร้ายช่วยเธอเพื่อที่เธอจะได้ขึ้นมา

หาผม ทว่าเจมส์ยังคงยืนนิ่ง เขามองแม่ด้วยแวตาว่างเปล่าเช่นเดียวกับมอง
ผม

ราวกับว่าเราสองคนเป็นเพียงเหยื่อล่อให้เขาได้เล่นกล

ข้าพผมเข้าไปกอดขาขอร้องทั้งน้ำตาเขากลับสะบัดจนหลุด ร่างผม
กระแทกกับที่นั่ง

‘ฮีก ! ช่วยแม่สิ ! แม่เขา ฮีก รักคุณนะ !’

‘เราต่างรู้ดีว่าฉันไม่เคยรักเธอเลยสักครั้ง’

‘!!!!’

‘แม่เธอก็แค่ผู้หญิงมักมากหวังจะจับฉันก็เท่านั้นเอง’ เขาพูดเสียงต่ำ
ดวงตาเรียบเฉยขณะที่แม่กรี๊ดร้องลั่น ภาพที่ปรากฏคือร่างของแม่ที่เต็มไปด้วย
ด้วยเลือดมากมาย ฉลามหลากหลายพันธุ์ว่ายเวียนอยู่แถวนั้น เธอพยายาม
ว่ายหนีหากแต่พวกมันก็ฉีกทิ้งร่างเธออย่างเมามันส์

ผมกรี๊ดร้องด้วยความเสียใจลั่น อยากเข้าไปช่วยคนของเจมส์ก็จับตัว
ผมไว้ บังคับให้ผมดูเศษซากร่างกายของแม่ที่ค่อยๆ จมลงก้นทะเลไป

เขาใช้รองเท้าหนังยี่ห้อดีเหยียบเข้าที่หัวผม กดผมให้ดำไม่ได้สนว่า
ผมเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นแค่ไหน

‘คนอ่อนแอก็ต้องตายไป’

‘ฮีก ฮือ’

‘และถ้าแกไม่อยากตาย ก็อย่าอ่อนแอเหมือนแม่แก’ ผมปล่อยโฮเป็น
เด็กเล็ก รับรู้เลยว่าตัวเองเสียใจขนาดไหน ภาพของแม่ที่ถูกมัจจุราชมลากไป
ยังคงติดตาจนถึงทุกวันนี้ แน่ใจว่าผมไม่เคยโทษฉลามพวกนั้น มันเป็น
แค่สัตว์ทำตามสัญชาตญาณในร่าง

คนที่สมควรโดนโทษมากที่สุดคือคนที่เล่นกับสัญชาตญาณของพวกเขา
มันต่างหาก ผมได้แต่มองหน้าเจมส์ด้วยความไม่เข้าใจระคนผิดหวัง เขาเข้า
หาแม่เพื่อให้แม่มอบเงินทองแล้วก็อำนาจที่พ่อทิ้งไว้ให้ แต่ดันมาบอกว่าแม่
จะจับเขาเนี่ยนะ

และสิ่งที่เขาทำกับแม่มันใช่สิ่งที่คนทั่วไปเขาทำกันที่ไหนกัน

พลันความฝันก็เปลี่ยนเป็นตอนที่ผมถูกทรมาน ผมถูกจับขังในห้อง
ถูกฉีดยาที่ไม่รู้ว่าเขาไปเอามาจากไหน ได้ยินเสียงคนพูดกัน ได้ยินเสียงคน

ต่อว่าและความเจ็บปวดบนร่างกาย จากภาพหาดทรายสีขาวเปลี่ยนเป็น
ภาพทะเลสีแดงที่ผมถูกโยนลงไป

ผมจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองโดนโยนลงไปบ่อยแค่ไหน ต้องเอาชีวิตรอด
กับสัตว์ร้ายมากมายเท่าไร

รู้แค่ว่าในภาพสุดท้ายคือภาพที่ผมกำลังปล่อยตัวเองให้จมดิ่งลงทะเล
ไป ใฝ่มองเงาของพระจันทร์ที่สะท้อนบนผิวน้ำพลางคิดว่านี้คือเวลาตาย
ของผมใช่ไหม

แบบนั้นก็ถือว่าดีใช่ไหมเปล่า ผมกับแม่จะได้อยู่ด้วยกันตลอดไป

แม่จะยังรอผมอยู่ใช่ไหม

แม่จะต้องรอผมอยู่แน่ๆ...

‘ออสติน’

‘เสียงนี้มัน...’ ทว่าในตอนที่ผมกำลังจะหลับตาเพื่อปลดทิ้งทุกความ
กังวล เสียงของใครบางคนก็แว่วเข้ามาในหู แรกเริ่มมันเป็นเพียงเสียงกระซิบ
ถูกคลื่นซัดนิดๆ ก็จางหาย หากแต่ไม่นานเสียงนั้นก็เริ่มดังขึ้น เริ่มย่ำมากขึ้น
คล้ายกับกลัวว่าผมจะจากไป

ก่อนที่จะสัมผัสฉันนี่จะทาบทัບลงบนริมฝีปากที่ปิดสนิทไว้

รังให้ฉันลืมตาขึ้นมามองร่างสูงใหญ่...

‘แดน’ เสียงผมแผ่วเบาอดูคุณلامตรงหน้าที่มีขากรรไกรเรียงรายเต็มไปหมด มันว่ายวนผมใช้กริบใหญ่พวกนั้นสัมผัสร่างกายที่เต็มไปด้วยเลือด ผมจำไม่ได้ว่าเลือดพวกนี้มาจากไหน รู้แค่ในความฝันผมไม่ได้รู้สึกเจ็บอะไรทั้งนั้น ไม่มีความกลัว ไม่มีความกดดัน มีแต่ความเว้งว่างราวกับหัวใจหายไปหรือไงกัน

แต่พอเห็นแดนในร่างคุณلامผมกลับรู้สึกคิดถึงเขา

คิดถึงเขาจับหัวใจ

จู่ๆ ภาพของเขาก็ลอยเข้ามาในหัว ตั้งแต่วันที่เขามาช่วยผมจากอัมพาตประจำโรงเรียน ตอนที่แลกเบอร์แล้วยื่นมาชเมโลให้ ตอนที่แอบมาหาที่ห้องคิดว่าผมเป็นโรคจิตเช่นเดียวกับที่ผมคิดว่าเขาสะกดรอยตามตัวเองอยู่ทั้งที่เราต่างไม่ใช่

คิดถึงจูบแรกของเราที่เปื้อนน้ำตาเพราะผมหวาดกลัวว่าเราจะตาย

คิดถึงคืนนั้นที่เราปลดปล่อยความรู้สึกออกไป

คิดถึงสรรพนามที่เขาตั้งให้

‘แบ็บ’

‘แดน’

‘กลับมาหาฉันนะ’ ผมร้องไห้ไม่รู้ทำไมถึงร้อง รู้แค่ว่าพอได้ยินเสียง เขาก็รู้สึกอยากกอดแทบบ้า ฉลามตัวนั้นที่ผมหวั่นกลัวสุดขีดว่ายเข้ามา เปลี่ยนร่างเป็นคนที่ผมมอบให้ทั้งใจในเวลาอันสั้น ผมไม่รู้ว่าจะคิดว่าผมง่ายสำหรับเขาหรือเปล่าถึงได้ยอมเขาขนาดนั้น

แต่ความลับที่เขาไม่เคยรู้เลยคือตั้งแต่ที่เราเจอกัน...

ผมไม่เคยหยุดคิดเรื่องของเขา ใฝ่รอเวลาที่จะเจอกันโดยไม่รู้ว่าควร จะพูดอะไรออกไปบ้าง อยากจะชวนคุย อยากจะเจอหน้า ชอบเวลาที่เขาทำ ให้เขินอายจนใจสั่น อยากจะกอดเขา อยากจะจูบเขา อยากครอบครองเขา จนได้แต่สงสัยว่าความรู้สึกนี้มันคืออะไรกัน

ผมไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับใครทั้งนั้น รู้แค่กับแดเนียลคนเดียวเท่านั้น ซ้ำก่อนหน้าที่เราเจอกันผมมักฝันถึงผู้ชายคนหนึ่งที่ผมไม่เคยเห็นหน้า

ผู้ชายที่ยิ้ม ส่งเสียงหัวเราะแล้วกระซิบตอหน้าเราอดกัน

ผู้ชายคนนั้นที่จับมือผมเรียกให้ตื่นจากความฝัน

ผู้ชายที่กำลังร้องไห้ตอหน้าผมลืมหืมตามาสบกัน

คนที่เปิดเผยด้านไม่เท่าของตัวเองให้ผมได้ **ตกหลุมรัก**

“นาย...นายกลับมาหาฉัน”

“แดน”

“ฮึก ฉันคิดถึงนายจัง”

“...”

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะ เบ็บ”

คนคนนั้นคือแดเนียล อิลเดนสัน ฉลามโง่ของผมเอง

ผมน้ำตาไหลไม่ต่างจากในฝันได้แต่มองใบหน้าของคนของตัวเองตก
หลุมรักด้วยความคิดถึง รู้สึกเหมือนตัวเองเพิ่งข่มตาหลับทว่ากลับโหยหา
ความรักจากเขาราวกับเราห่างกันหลายปีแสง แดเนี่ยลกุมมือซีดขาวของผม
ขึ้นจูบ แบนแก้มลงมาให้น้ำตาแปดเปื้อนหลังมือขาว

แสดงออกถึงความห่วงใยที่มาพร้อมกับความโล่งใจขณะที่ผมใช้นิ้วชี้
เช็ดน้ำตาให้เขา ที่ปากสวมหน้ากากช่วยหายใจนั้นแสดงให้เห็นว่าที่ที่ผมอยู่
ไม่ใช่ที่บ้านของเขา คงเป็นโรงพยาบาลที่ไม่ไกลจากหอพักมากนักหรืออาจจะ
ไกลมากเพียงแค่ว่าผมไม่รู้ระยะทาง

ผมใช้เวลาสักพักในการรื้อฟื้นความทรงจำกลับมา ความเจ็บตึงที่
ท้องกับที่แขนเป็นตัวกระตุ้นชั้นดีเพื่อให้ผมรู้ว่า...

“ยังมีชีวิตอยู่สินะ” ผมพูดเสียงแผ่วเพราะหน้ากากไม่เอื้ออำนวยต่อ
การสนทนากัน ถึงอย่างนั้นมันก็ดีว่าการหลับอยู่อย่างนั้นโดยที่ไม่รู้ว่าตัวเอง
ได้ลาจากโลกใบนี้ไปแล้ว ผมเคยคิดว่าตัวเองจะตายไปตั้งแต่ครั้งนั้นที่โดด
หน้าผาก แต่สุดท้ายก็รอดมาได้ด้วยการช่วยเหลือจากคนตรงหน้า

และครั้งนี้ผมก็คงรอดตายเพราะเขา

“ฉันไม่ยอมให้นายตายหรอก” เขาพิมพ์จูบหลังมือผมซ้ำๆ คล้าย
ขอบคุณพระเจ้า ผมยังมีนั่งอยู่เล็กน้อยคาดว่าตัวเองคงหลับไปนาน สมอง
จึงทำงานซ้ำ ผมกวาดตาไปรอบๆ ห้องเห็นเพียงแดเนี่ยลเท่านั้น ไม่แน่ใจว่า
คนอื่นในครอบครัวเขาอยู่ที่นี่ด้วยไหม

แต่ผมดีใจที่ได้เจอเขาเป็นคนแรกหลังจากสลบไป

ดีใจที่พอตื่นจากฝันเลวร้าย

ผมยังมีเรื่องดีๆรออยู่

“และนายห้ามทิ้งฉันไปอีกนะรู้ไหม”

“ฉัน...ไม่ได้อยากทิ้งนาย”

“นายเกือบทำให้ฉันตรอมใจตาย”

“แดน”

“ฉันจะบ้าตายอยู่แล้ว รู้ไว้ด้วย” ฉลามซี่เขี้ยวโทะษผมทำเอาผมหนึ่งชะงัก พลังอ้อมยิ้มบางๆ ที่ถ้าไม่สังเกตก็ไม่เห็น ทั้งๆที่ควรจะรู้สึกผิดกับการกระทำของตัวเอง ผมกลับเอ็นดูด้านไม่เท่าที่แดเนียลแสดงออกให้ เขาร้องให้เป็นเด็กๆ ผมเลยเอื้อมมือไปจับแก้มเขาไว้

ใช้นิ้วโป้งเกลี่ยแก้มขาวกะพริบไล่น้ำตาตัวเองที่มาจากความดีใจ

“ขอโทษนะที่ทำนายร้องไห้”

“ออสติน”

“ฉันจะ...ไม่ทิ้งนายไปไหนอีกแล้ว”

“สัญญา”

“**สาบาน**” ถ้อยคำสั้นๆ ที่ทำให้เขาโถมตัวมากอดผม ความเจ็บแค้น ร้าวฉานต้องโอดโอยทว่ากลับหัวเราะเบาๆ ที่เขาดีใจขนาดนั้น ผมได้ยินเสียงขอโทษเบาๆ แต่ก็ยังยอมให้เขากอดอยู่ ข้ายังกอดตอบเขาแม้เรียวแรงไม่ค่อยมี ก็ยังพยายามที่จะโอบกอดร่างกายกำยำนี้ไว้

คนโตกว่าสะอื้นอยู่ข้างหูผมเช่นเดียวกับที่ผมร้องไห้ ไม่นานเราก็ผละมามองหน้ากันและผมเป็นฝ่ายถอดหน้ากากช่วยหายใจโดยไม่รู้ตัวตัวเอง ในตอนนี้สามารถทำแบบนั้นได้ไหม

รู้แค่ว่าอยากได้กลิ่นของเขามาปลอบโยนหัวใจ

และเอ่ยถามเขาไป

“จูบได้ไหม” ทำเขาตกใจ “ฉันคิดถึงนาย”

“...”

“ขอมัดจำได้ไหม”

“...”

“**เบ๊บ**” หัวใจเต้นแรงไม่เป็นลำตัวของเขาและของผมเต้นในจังหวะเดียวกัน แดเนี่ยลชะงักไปเล็กน้อยคล้ายตกใจกับคำขอกะทันหัน พลันเขาก็ยิ้มกว้างทั้งน้ำตาที่ท่วมใบหน้าหล่อเหลาก่อนจะตอบรับกลับเช่นเด็กน่ารัก

“ฉันจะไม่หยุดแค่ครั้งเดียวแน่ๆ”

แค่จูบเอง

หลังจากตอนนั้นแดเนี่ยลไปตามคุณหมอมาดูอาการผม ด้วยสภาพร่างกายที่อ่อนแอมากเลยต้องจำกัดคนเข้าเยี่ยม คุณโซลเลยเป็นตัวแทนคนในบ้านเข้ามาถามไถ่อาการผมเคียงคู่กับลูกชายคนรองของเขาที่ไม่ยอมห่างผมไปไหน

ระหว่างรอหมอมาดูแดเนี่ยลก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ฟัง ผมจะได้ตามทันหลังหลับไป ผมเพิ่งรู้ว่าตัวเองหลับไปเกือบสามวัน แถมตอนผ่าตัดหัวใจยังหยุดเต้นไปสองครั้ง มันคงมีอิทธิพลกับแดเนี่ยลนักเขาถึงไม่ปล่อยผมแบบนี้

พอรู้ว่าฟื้นชีวิตอันตรายก็เฝ้าอยู่ตลอด คอยเรียกผม คอยนั่งรอ ไม่ว่าหมอบอกว่าผมอาการหนักแค่ไหนเขาก็ยังมีความหวัง ซึ่งต้องขอบคุณพระเจ้าที่ยังไม่รับผมขึ้นไปอยู่กับแม่นั่น

ถึงจะเสียใจนิดหน่อย แต่การตื่นมาเจอเขา...

ก็ถือว่าเป็นสวรรค์อีกดินแดนนึง

“ผมขอโทษนะครับที่ทำให้เขาหนีไป ผมไม่ได้ตั้งใจ”

“ไม่ใช่ความผิดของเธอหรอก เธอบาดเจ็บ อดทนมาถึงโรงพยาบาลได้ก็ถือว่าเก่งมากแล้ว” คุณโซลให้กำลังใจหลังจากที่เล่าเรื่องจอร์จี่ทั้งหมดให้ผมฟัง ภาพสุดท้ายที่ผมจำได้คือเพื่อนรักของแดนที่เกือบถูกกัด หากแต่ผมยื่นแขนเข้าไปห้ามไว้ทันตัวเองเลยโดนฟันฉลามกัดซะแทน

แน่นอนว่าแขนขวาผมมีบาดแผล มันถูกซ่อนไว้ใต้ผ้าพันแผลสีขาวสะอาดตา ยังเจ็บอยู่เล็กน้อยเวลาขยับ บางทีก็รู้สึกตึงมากๆ

ตอนนั้นที่โดนกัดนึกว่าจะเสียแขนไปซะแล้ว

“และฉันเข้าใจสถานการณ์นั้นว่าทั้งเธอและแดเนียลตกใจแค่ไหน จอร์จี่เป็นเพื่อนแดเนียลมาตั้งแต่เด็ก เขาคงไม่คิดว่าจะถูกหลอกเข้าไปให้ ฉันเองตอนได้ยินก็ยังตกใจ” ผมหลุบตาต่ำไป “และตกใจยิ่งกว่าเดิมเมื่อรู้ว่าเธอช่วยจอร์จี่ไว้จากการถูกแดเนียลกัด”

“ในตอนนั้นผมกลัวแดนจะกลับมาเสียใจทีหลัง ผมรู้ว่าพวกเขาสนิทกันมากและแดนจะต้องเจ็บปวดแน่ถ้าทำมัน”

“แต่เขาถึงนายนะออสติน ทำไมนายถึงยังช่วยเขา” แดเนียลที่ยืนฟังอยู่ขมวดคิ้วใส่ “ถ้าเป็นฉันในตอนนั้นคงปล่อยให้เขาตาย มันอาจฟังดูใจร้ายแต่นายโดนยิงอยู่”

“ไม่รู้สิ มันเหมือนกับสัญชาตญาณ”

“ว่าไงนะ”

“พอรู้ว่าเป็นจอร์จี่ร่างกายมันก็ขยับไปเองนะ เหมือนเป็นกลไกป้องกันหรืออะไรทำนองนั้น ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน” ผมพูดพลางครุ่นคิดไม่แน่ใจว่าสิ่งที่พูดอธิบายความรู้สึกตัวเองในตอนนั้นได้ไหม รู้แค่ว่ามีร่างกาย

ตัวเองจะเจ็บอยู่ก็ต้องเข้าไปห้ามไว้ บางทีถ้ามีวิธีอื่นที่ไม่ใช่ยื่นแขนไปผมก็คงทำ

แต่เพราะตอนนั้นมันคิดออกแค่นั้นและการเสียสละตัวเองก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่สำหรับผม ถึงตลอดมาผมจะถูกบังคับและวินรูดอิสรภาพก็เถอะ แต่เรื่องคือนั้นมันต่างกันอย่างนัก

“รู้แค่ว่าถ้าปล่อยนายทำ นายจะต้องเสียใจที่หลังและฉันก็ไม่อยากให้นายรู้สึกแบบนั้น”

“แต่การที่นายยื่นแขนมาให้ฉันกัด มันทำฉันเจ็บปวดมากกว่าอีก”

“ขอโทษ” ได้แต่บอกด้วยสีหน้าเศร้าๆ ยอมรับว่าผมไม่ทันคิดว่าเขาจะรู้สึกแสบแค่ไหน แดเนี่ยลถอนหายใจใส่ผม สายหน้าเล็กน้อยคล้ายเหนื่อยหน่ายใจ ส่วนผมก็ได้แต่หลุบตาต่ำ น้อมรับความผิดที่ไม่ได้ตั้งใจทำลงไป แต่ถึงย่อนเวลากลับไปได้

ผมก็เลือกที่จะทำเหมือนเดิม

“ว่าแต่ทำไมนายถึงรู้ว่าเป็นจอร์จี่ล่ะ”

“เอ๊ะ?”

“นายรู้ว่าเป็นเขาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” คำถามนั้นทำผมเอียงคอมองหน้าอย่างสงสัยระคนแปลกใจที่เขาถาม เช่นเดียวกับแดนเขาเองก็มองผมด้วยแววตาแบบนั้นเหมือนกันคล้ายกับกำลังมองกระจกอยู่ยังงี้ยังงั้น เพียงแค่กระจกมันตอบกลับไม่ได้เหมือนผม “ตั้งแต่แรกหรือว่าตอนที่ฉันต่อยกับเขา?”

“นายไม่รู้หรือว่าเป็นเขา”

“ไม่...”

“กลืนเลือดก็ออกจะชัดนี่”

“กลืนหรือ ?” แดเนี่ยลทวนคำนั้นพร้อมกับย่นคิ้ว ผมเลยพยักหน้าตอบรับไปซื่อๆ “นายได้กลืนเลือดของจอร์จี่?”

“อืมใช่ ฉันได้กลืนเลือดของเขา” ผมขานรับ “แต่ฉันไม่แน่ใจว่าเลือดเขาออกตอนไหนรู้แค่ว่าได้กลืน เป็นกลืนที่พอได้กลืนแล้วก็รู้ว่าเป็นจอร์จี่”

“มันจะเป็นแบบนี้ได้ไง นายไม่ใช่ฉลามหนิ”

“ฉัน...”

“แล้วคนเดียวที่น่าจะรู้จักกลืนเลือดจอร์จี่ก็น่าจะมีแค่ฉันคนเดียว”

“...”

“หรือนี่คือผลข้างเคียงจากเลือดของฉันที่อยู่ในตัวนายกัน”

นี่เขากำลังพูดเรื่องอะไรกัน ผมไม่เห็นเข้าใจสักนิดเลย...

-Austin End-

เราต่างงุนงงกับสิ่งที่ได้ฟัง ผมพยายามปะติดปะต่อเรื่องราวจากที่
ออสตินเล่า เขาเองก็ดูไม่เข้าใจที่ผมบอกว่าเขามีเลือดผมอยู่ในร่าง ตลอด
สามวันที่ผ่านมานี้ผมพยายามหาหลักฐาน พยายามวิเคราะห์ว่าเพราะอะไร
เลือดของเราถึงเข้ากันได้

หมอโทแวนให้เหตุผลว่าอาจจะมีกรทำให้เลือดกันโดยที่เราไม่รู้มาก่อน
เขาได้ทดสอบเอาเลือดทุกคนในบ้านลองแล้วกลับพบว่ามีแค่เลือดผมเท่านั้น
ที่เข้ากับออสตินได้ แน่แน่นอนว่าเรารู้กันอยู่แล้วว่าออสตินมีเลือดฉลามในร่าง
แต่ผมไม่คิดว่าจะเป็นเลือดของผมไง

และการที่ผมให้เลือดเขามากขึ้นไปอีกก็ไม่ว่าจะมีผลข้างเคียงไหม

แต่นั่นยังพอมีเวลาคิดไผ่ติดกับเรื่องของจอร์จี่ที่เขาได้กลิ่นแล้วบอกว่า
มันเป็นสัญญาณที่ต้องปกป้องให้ได้

“เลือดของนายอยู่ในตัวฉัน ?” เขาทวนคำนั้นอย่างสงสัย
“หมายความว่าไงกัน”

“ตอนนายสลบเพราะเสียเลือดมาก หมอโทแวนขอเลือดฉันไปให้
นาย” ผมอธิบาย “เขาบอกว่าเลือดเราเหมือนกันและนายก็ไม่ตอบสนองกับ
เลือดของคนอื่นที่แม้จะเป็นเลือดกรุ๊ปเดียวกันก็ตาม”

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ ฉันไม่เห็นจะเข้าใจเลย”

“ฉันก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่มันคงจะเกี่ยวกับเลือดฉลามที่อยู่ในร่างของนาย” ผมครุ่นคิด “บางทีเลือดฉลามที่นายได้ไปอาจจะเป็นเลือดของฉันทันนั้นคงเป็นเหตุผลว่าทำไมเลือดของเราถึงเข้ากันได้”

“แล้วฉันจะไปได้เลือดของนายมาได้อย่างไรกัน เราเพิ่งเคยเจอกันและนายก็ไม่เคยให้เลือดฉัน”

“เรากำลังหาหลักฐานอยู่เพราะคนทั่วไปไม่น่ามีเลือดของแดเนียลได้” แม่ที่เงียบไปนานพูดขึ้นมา “อาจจะมียะไรผิดพลาด เราต้องให้หมอเช็คร่างกายเธออีกครั้ง เมื่อถึงตอนนั้นเราคงจะได้รู้ความจริงกัน”

“นั่นแสดงว่าที่ผมได้กลิ่นเลือดจอร์จก็เพราะเลือดของแดเนียลในตัวผมแหละครับ” ออสตินถามอีกครั้งนั้นทำให้ทุกคนในห้องพักผู้ป่วยเงียบกัน ผมยังมั่นใจอะไรไม่ได้ทั้งนั้น แต่ถ้ามองตามที่ออสตินพูดมันก็พอจะมีเค้าลางอยู่นะ

ถ้าเปรียบออสตินเป็นผมที่รู้จักจอร์จมานาน ได้กลิ่นเลือดมาตั้งหลายครั้งยังงั้นถ้าอีกฝ่ายเลือดออกผมก็ต้องจำได้ว่านี่คือใคร แต่รอบนี้ผมกลับได้กลิ่นเลือดเขาน้อยมากตอนที่เราชกต่อยกัน หน้าซำไม่ได้สนใจอีกต่างหาก เพราะตอนนั้นผมน่าจะกำลังจะกลายร่าง...

เดี๋ยวนะ ตอนนั้นผมกำลังจะกลายร่างนี่นา
ที่ผมไม่ได้กลืนเลือดของจอร์จี่เพราะผมได้กลืนแค่ของออสตินที่
ปล่อยออกมา

เลือดของเขาไหลท่วมตัว ปลุกสัญชาตญาณในร่างทำให้ผมลุ่มหลง
อยู่กับความหวานเลยไม่ได้สนใจเลือดคนอื่น

“ฉันว่าฉันพอรู้แล้วว่าทำไมตอนนั้นฉันถึงไม่ได้กลืนเลือดคนอื่น” ผม
พูดขึ้น “เพราะเลือดของนายมันติดจมูก ฉันได้แต่กลืนเลือดของนายคนเดียว
เท่านั้น”

“...”

“อาจเพราะนายมีเลือดฉลาม พอนายเลือดออกฉันเลยเหมือนกับ
ยังงี้ดี ติดกับटकมั้งเลยทำให้ฉันไม่ได้สังเกตว่าคนที่ตัวเองกำลังจะฆ่าคือจอร์
จี่”

“แล้วทำไมฉันถึงได้กลืนเลือดเขาแทนนายที่เป็นเพื่อนล่ะ ?”

“ถ้านายมีเลือดฉันอยู่ในร่างและยังไม่ได้เข้าสู่สภาวะกลายร่างแบบ
เดียวกับฉัน ก็แปลว่ามันคงสื่อถึงกัน” ออสตินขมวดคิ้วเขาดูเหมือนจะไม่
เข้าใจอะไรสักอย่าง ผมเองก็ไม่ใช่พวกที่อธิบายเก่งมากนัก พยายาม

ไต่ตรองวิเคราะห์ให้รูปประโยคออกมาดูฟังง่ายที่สุด “คือเงี้ยฉันสนิทกับจอร์จี่มาก ไม่มีทางที่ฉันจะจำกลิ่นเลือดของเขาไม่ได้ถูกไหม ?”

ออสตินพยักหน้าให้

“แต่เพราะเมื่อคืนนายเลือดออก ซึ่งเราก็น่าจะรู้ๆกันอยู่ว่าเลือดของนายมีผลกับฉัน มันทำให้ฉันปลุกสัญชาตญาณดิบในร่างแทบจะกลายร่างเป็นฉลามถึงจะไม่ได้อยู่ในทะเลก็ตาม และในสภานั้นฉันโกรธจอร์จี่มากที่เขาทำร้ายนาย ในหัวสนใจแค่ว่าจะต้องเอาคืนคนที่ทำนายเท่านั้น”

เขาเงิบและตั้งใจฟัง

“นั่นทำให้ฉันไม่ได้กลิ่นเลือดของใครทั้งนั้นนอกจากนายที่ฉันโฟกัสถึงได้กลิ่นสมองมันก็ประมวลผลไม่ได้ว่าเป็นใคร แต่นายรู้ได้เพราะนายมีเลือดของฉันอยู่ในร่าง พอนายได้กลิ่นเลือดของจอร์จี่ความสัมพันธ์ที่ฉันมีกับเขามันส่งผ่านเลือดให้นายรูว่านั้นคือเขา”

“พระเจ้า”

“ฉันไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นแบบนั้นทั้งหมดหรือเปล่า แต่นั่นก็เป็นสิ่งเดียวที่ฉันคิดออกและมันดูเข้ากับเหตุผลที่ว่าทำไมเราถึงมีเลือดเหมือนกัน” ผมเกาหัวเล็กน้อยไม่อาจบอกได้ว่าเขาเข้าใจที่ผมพูดไหม รู้แค่ว่าออสตินเงิบไป เขาหุบตาต่ำพยายามคิดตามเช่นเดียวกับแม่ผม

สายตาของแม่เต็มไปด้วยความครุ่นคิดก่อนจะพยักหน้าเป็นเชิงว่าเขาเห็นด้วยกับที่ผมพูดไป

“งั้นแสดงว่าที่เลือดฉันมีผลกับนายเพราะเลือดเราเหมือนกันสินะ ฉันนึกว่าเขาฉีดเลือดฉลามตัวอื่นให้ฉันซะอีก”

“เราคงต้องถกกันอีกทีเรื่องนี้ มันยังมีจุดบอดให้เราสงสัยอยู่” แม่ตอบกลับ “ทางเดียวที่จะรู้คือให้หมอโทแวนวินิจัยอีกครั้ง แต่ที่แดเนียลพูดมาฉันก็ว่ามีเค้านางใกล้เคียงอยู่”

“มันเคยมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นไหมครับ” ออสตินถาม

“ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน บางทีตายไม่ก็ดีแล่นน่าจะมีคำตอบเรื่องที่เลือดส่อใจกัน” แม่เลียปากนั่นคือท่าที่เวลาแม่คิดหนัก “แต่ตายเคยบอกฉันว่าเขากับดีแล่นสามารถส่อใจกันได้เพราะเกิดจากพ่อคนเดียวกัน เลือดฉลามในร่างมันสามารถถ่ายทอดความสามารถพิเศษต่อกัน”

“เหมือนที่ฉันกับพี่น้องส่อทางใจกัน” ผมเสริมทัพ “เวลาเราอยู่ในร่างฉลามเราจะคุยกันได้แม้จะไม่ได้ขยับปาก มันเหมือนเสียงกระซิบเข้ามาในโสตประสาทให้รู้ว่าเรากำลังคิดอะไรอยู่”

“จะว่าไปตอนฉันจมน้ำคราวก่อน ฉันก็ได้ยินนายเรียกชื่อเหมือนกัน”

“ว่าไงนะ”

“แต่ตอนนั้นนายอยู่ในร่างฉลาม ฉันเลยคิดว่าตัวเองน่าจะคิดไปเอง” ผมสบตากับเขาประมวลผลสิ่งที่ได้ฟังกลางย่อนคิดกลับไปวันนั้นที่เราโดดจากหน้าผา ผมจำเป็นต้องกลายร่างเพื่อหาเขาที่ถูกคลื่นซัด ตะโกนร้องเรียกเขาลั่นทั้งที่ตัวเองอยู่ในร่างฉลามซึ่งเขาไม่มีทางได้ยินเป็นแน่

ทว่าตอนนี้เขากลับเฉลยว่าตอนนั้นได้ยินแถมยังจำได้ด้วยว่าผมอยู่ในร่างฉลาม

นั่นแสดงว่าเลือดฉลามในตัวเขาเนี่ยแหละเป็นตัวการ

“แม่จะโทรตามหมอให้รีบมา เขามาช้าเกิน...”

ปัง !

“โซล !” ทุกคนสะดุ้งเมื่อจู่ๆ พ่อดีแลนก็โผล่เข้ามาในห้อง เขาเปิดประตูเสียงดังจนมันกระแทกกับกำแพงด้านหลังพร้อมกับตะโกนเรียกชื่อแม่พาให้อีกฝ่ายตื่นตระหนกอย่างช่วยไม่ได้ นาทีนั้นเราทั้งสามหันไปมองพ่อที่หอบหายใจ ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความร้อไนใจ

“อะไรกันดีแลน มีเรื่องอะไรทำไมรีบร้อนขนาดนั้น ?”

“เมื่อก็ผู้ช่วยหมอโทแวนโทรมาหาเรา”

“เขาบอกหรือเปล่านั้นจะเข้ามาก็ไม่ง ฅมกำลังจะโทรไปเร่งเขา”

“สายไปแล้วที่รัก เขาคงไม่รับโทรศัพท์”

“หมายความว่าไങกัน”

“มีคนพบศพเขาที่บ้านพัก”

“!!!!”

“เขาโดนยิงตายแล้วโซล”

ฉลามร่อนรัก 23 : พยานคนสำคัญ

“ว่าไงนะ” เราทุกคนอ้าปากค้างกับสิ่งที่ได้ยินและแม่เป็นคนแรกที่ตั้งสติได้
“อย่ามาล้อเล่นนะดีแลน มันไม่ตลก”

“ผมก็อยากให้มันเป็นเรื่องตลกเหมือนกัน แต่ผู้ช่วยเขายืนยันแล้วว่า
หมอโทแวนตายจริงๆ” สีหน้าของพ่อบ่งบอกถึงความจริงจัง เขาถอนหายใจ
ซ้ำๆ แลดูไม่อยากพูดถึงสิ่งที่ได้ยินมานัก เพราะมันมีผลกระทบหลายฝ่าย
โดยเฉพาะกับแม่ที่กำลังจะโทรหาเขา พ่อได้ยินแบบนั้นมือถือในมือก็สั่นไหว

ดวงตาของแม่หลุบลง ฉายแววสับสนพลางเม้มปากคิดอะไรมากมาย

ผมเองก็ไม่ต่างกัน ผมหันไปมองหน้าออสตินที่ทำหน้าเครียดให้ เขา
ยังไม่เคยเจอหมอโทแวนเลยสักครั้ง ทว่าพอจะได้เจอกันกลับเกิดเรื่องแบบนี้
ขึ้นได้ แถมยังเป็นตอนที่เราพอจะคิดออกแล้วว่าทำไมเลือดของออสตินกับ
ผมถึงได้เหมือนกันยิ่งกว่าอะไร

ราวกับว่าเป็นฉากที่ถูกจัดไว้

“ดูเหมือนเมื่อคืนจะมีคนบุกเข้าไปทำร้ายร่างกาย ผู้ช่วยเขาบอกว่าจะเข้าไปเอาเอกสารที่คุณหมอบอกไว้ แต่พอเข้าไปก็เห็นคุณหมอนอนแน่นิ่งอยู่ที่พื้นและมีเลือดเต็มไปหมด” พ่ออธิบายตามที่ได้ยินมา “แล้วทั้งบ้านก็โดนรื้อตอนแรกเขาคิดว่าน่าจะโจรบุกปล้น”

“มีทรัพย์สินหายไ้ไปหรือ ?”

“เรื่องนั้นยังบอกไม่ได้ แต่ผู้ช่วยเขาบอกแค่ว่างานวิจัยบางส่วนหายไ้ไป”

“พระเจ้า”

“แล้วของในเซฟที่คุณหมอบีบไว้ก็ถูกขโมยไปเช่นกัน” ความตึงเครียดเกิดขึ้นทันทีจนผมจับมือออสตินไว้แน่น กลัวเหลือเกินว่าสิ่งที่หายไปจะมีผลกับเขาคณนี้หรือแย่กว่านั้น อาจจะมีผลกับพวกเราทั้งบ้าน ซึ่งทางเดียวที่จะรู้ว่าอะไรหายไปบ้างก็คือการไปตรวจสอบด้วยตัวเอง

แน่นอนว่าแม่น่ะคิดได้ก่อนผมเสียอีก

“ดาวยอยู่ไหน”

“เขารออยู่ที่รถ” คำนั้นเป็นสัญญาณบอกว่าพ่อรู้ทันความคิดแม่ขนาดไหน “เพื่อคุณอยากไปเห็นกับตาตัวเอง แต่ผมคิดว่าตอนนี้คงมีตำรวจเต็มไปหมด”

“ถึงอย่างนั้นเราก็ต้องไป เราต้องไปเห็นกับตาว่าเขา...เขาจากเราไปจริงๆ”

“โซล” พ่อถึงกับเข้ามาโอบไหล่แม่ ตอนนี้แม่คงรู้สึกเหมือนว่าเราตันไปหมด แม่พ่นลมหายใจซ้ำๆ พยายามตั้งสติก่อนจะหันมาที่ผมสองคน

“แดเนี่ยลลูกอยู่กับออสตินสองคนได้ใช่ไหม”

“ได้ครับ”

“ดี แม่จะไปที่บ้านพักของหมอโทแวน ชีโน่พบกับชีวานจะอยู่เป็นเพื่อนลูก” แม่กำชับให้ “ถ้าเป็นไปได้ก็อย่าออกไปไหน รอจนกว่าแม่จะกลับมา อ้อ เดี่ยวแม่จะโทรตามอาโนเอลให้มาอยู่เป็นเพื่อน ลูกจะได้สบายใจ”

“พวกเราอยู่กันได้ครับแม่ ไม่ต้องห่วงไป” ผมพยักหน้ารับคำไป “แม่ไปเถอะครับ ระวังตัวด้วย”

“โอเค” แม่เดินมาหอมหัวผมเป็นการบอกลา ที่จริงผมว่าแม่คงอยากได้กำลังใจมากกว่าเพราะตอนนี้ร่างกายของแม่สิ้นไปหมด เดว่าในหัวแมคงคิดอะไรเยอะแยะจนปวดสมอง เพียงแค่ไม่แสดงออกมาตามประสาคนเป็นแม่คน

แม่มักจะคิดแผนจัดการได้เสมอ นั่นคงเป็นผลมาจากตอนที่ตากับยายตาย

แม่ต้องแบกรับอะไรมากมายและคนที่จะเจาะเข้าถึงความคิดกับความรู้สึกของแม่ได้

มีแค่พ่อตายกับพ่อดีแลนด์เท่านั้น

แม่จับมือออสตินพลางบิ๊บเบาๆ เป็นการบอกให้เขาเข้มแข็งไว้ ก่อนจะออกจากห้องไปพร้อมกับพ่อดีแลนด์ที่จำเป็นต้องไปด้วยกัน ชีวานกับชินอ่อนเข้ามาอยู่เป็นเพื่อนเราหลังจากที่พวกเขาออกไปแล้ว แม่ไม่ลืมโทรบอกให้อาโนเอลมาอยู่เป็นเพื่อนด้วย

ระหว่างนั้นผู้ช่วยหม่ออีกคนมาดูอาการออสติน วินิจฉัยว่าอีกฝ่ายสภาพร่างกายปกติ ไม่มีภาวะแทรกซ้อนอะไร รวมถึงบอกแนวทางดูแล ให้ยามากินที่พวกเราได้แต่ครุ่นคิดว่าเขาควรจะมีกินดีไหม

ถึงจะเป็นผู้ช่วยหมอ แต่สถานการณ์แบบนี้มันน่าไวใจหรือใจ

เพราะจันทน์พ่อเขาออกไปซื้อวานเลยรีบลือคประตู่เพื่อให้พวกเราสี่คน
ปลอดภัย

และผมเป็นฝ่ายทำลายความเงียบลง

“นี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไรไปหมดแล้วเนี่ย” ผมสบถ “ทำไมหมอจะต้อง
มาถูกยิงตอนนี้ด้วย”

“คนจะตายเขาไม่เลือกเวลาและสถานที่หรอกนะ และฉันเดาว่าเขา
คงไม่อยากมีจุดจบแบบนี้” ชีวานพูดนิ่งๆ พลังยื่นพืงหน้าต่างที่ปิดไว้ เขา
เหล่มองออกไปข้างนอก ตึกส่วนนี้อยู่ไม่ไกลจากทะเลเท่าไร ด้านข้างเป็น
ลานจอดรถที่ทำให้เรามองเห็นรถวิ่งเข้าวิ่งออกมากมาย

หนึ่งในนั้นคือรถของพ่อแม่ที่ขับออกไปได้สักพักแล้ว

“และเรายังไม่รู้เหตุผลจริงๆ ที่เขาถูกยิงตาย”

“มันน่าใจหายเหมือนกันนะครับ เมื่อวานเรายังเจอเขาอยู่เลย” ชีวนอน
ทำหน้าเศร้าใส่ “ลุงหมออยู่กับพวกเรามาาน ช่วยเรามาตั้งหลายอย่าง ผม
ไม่คิดเลยว่าเขาจะจากเราไปเร็วขนาดนี้ มันกะทันหันเกินไป”

“พี่เข้าใจ แต่เราต้องยอมรับมันให้ได้” พี่เดินไปลูบหัวน้องชายที่เหมือนจะร้องไห้ ด้วยความที่ชื่อน้องกลายร่างไม่ได้ หมอโทแวนเลยมักเรียกเขามาตรวจร่างกายเสมอเพื่อดูว่าจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปไหม นั่นทำให้ในบรรดาลูกชายบ้านฮิลเดนสัน เขาสนิทกับหมอมากที่สุด

รวมถึงเขายังเป็นเพื่อนคุณตาเราเลยมองเขาเป็นญาติผู้ใหญ่คนนึง

พอเขามาจากไปแบบนี้ก็ไม่แปลกที่น้องจะทำใจไม่ได้ ถึงอย่างนั้นผมก็ว่ามันประจวบเหมาะเกินไป ต่อให้ผมจะเข้าใจว่าเรื่องแบบนี้มันห้ามกันไม่ได้

แต่ทำไมเขาถึงมาจากไปเอาตอนนี้

“นายคงรู้สึกเสียใจหน่อยๆ ไซ้ไหม อุตส่าห์ฟื้นขึ้นมาทั้งทีก็น่าจะได้เห็นคนที่ช่วยชีวิตนายไว้” พี่หันไปคุยกับออสตินที่นั่งไป เจ้าตัวลากสายตาไปสบ ถอนหายใจเล็กน้อยพลาบพ้ยักหน้าให้

“คิดไว้ว่าถ้าได้เจอกันจะขอบคุณที่เขาช่วยให้ผมรอดตาย”

“...”

“แต่ตอนนี้คงพูดไม่ได้แล้วสินะ”

“แค่นายคิดว่าจะชอบคุณเขา เขาก็คงรับรู้ได้แล้วแหละ” พี่ปลอบใจ เขามักมองโลกในแง่ดีเสมอแม้ว่าใบหน้าตอนพูดจะนิ่งจนไม่แน่ใจว่ามองในแง่ดีไหม แต่ถ้ามองลึกเข้าไปข้างในยังไงก็สัมผัสได้ว่าพี่นะใจดีและอ่อนโยนต่อสิ่งมีชีวิตบนโลกใบนี้เสมอ

เว้นวาฬ โลมาและสัตว์ทะเลอื่นๆ ที่เป็นอาหารของเรา

“ว่าแต่รูปที่นายได้มาอยู่ไหนกัน พี่ไม่เห็นนายเอาออกมาเลยตั้งแต่วัน
นั้น”

“รูปพ่อของออสตินนะเหรอ ?”

“ใช่” พี่พยักหน้าให้ “นายยังเก็บมันไว้ใช่ไหม ?”

“แน่นอนสิ พี่คิดว่าฉันจะทิ้งมันหรือไง” ผมย่นคิ้วใส่คนที่ถามแบบนั้น ผมรู้ว่าพี่มักจะไม่ค่อยวางใจเรื่องสำคัญกับผม แต่เรื่องนี้ผมจะลืมได้อย่างไร เราคู่ส่วเสี่ยงตายไปเอามาเลยนะถ้าผมทำลายก็โง่จนไม่รู้จะโง่ยังไงแล้ว

เพียงแค่ช่วงที่ออสตินสลบอยู่ ผมยังไม่มีเวลาเอาออกมาดูเพราะใจ
มันกังวลอยู่กับเขาก็แค่นั้น แม่เองก็ไม่ได้เข้าชี้ เขาคงเข้าใจว่าผมกำลังรู้สึก
แบบไหน

ผมคิดว่าจะเอาให้แม่ดูอยู่หลังจากที่ออสตินฟื้นขึ้นมา ผมพกมันติด
ตัวเสมอแหละเพื่อว่าใครอยากได้

“เอาออกมาดูสิ” ออสตินบอกเขาคงอยากให้เราจำหน้าคนร้ายไว้ ผม
ขานรับสั้นๆ ก่อนจะหยิบกระเป๋าทังค์ตัวเองออกมา ไล่หารูปที่พับเก็บไว้ มัน
อาจจะยับนิดหน่อยแต่ผมเชื่อว่าเราพอจะเห็นหน้าเขาได้ ผมยื่นให้ออสติน
เป็นคนคลี่ออก มันเปื้อนเลือดนิดหน่อยสีวานเลยเอาทิชชูไปชุบน้ำมาเช็ด
ออกให้

เช็ดซ้ำๆ ละเมียดละไมคล้ายกลัวว่ารูปจะขาดไป เช็ดเสร็จก็ตากทิ้งไว้
สักพักแล้วเราสี่คนก็มาสู่มหัวด้วยกัน

“นี่แม่พี่เหรอ ?” ซีน่อนชี้ไปที่ผู้หญิงในภาพ เธอสวมชุดแต่งงานดูสวย
ชนิดที่ละลายตาไม่ได้ ซึ่งออสตินดูจะชอบเวลามีคนถามถึงแม่ เขายิ้มมุม
ปาก พยักหน้ารับน้องชายผม “สวยจัง หน้าคล้ายพี่เลย”

“ขอบคุณ”

“งั้นคนนี่พ่อเลี้ยงพี่สินะ” เจ้าตัวชี้ไปที่ผู้ชายด้านข้าง ออสตินใช้นิ้วโป้ง
เช็ดคราบบนรูปอกให้เพื่อที่พวกเราจะได้เห็นกันได้ง่ายๆ ผมขยับตัวขึ้นไปนั่ง
บนเตียง กอดเอวพลางเออคางเกยไหล่เข้าไว้ เฟ่งเล็งไปที่ผู้ชายพลาง
ประมวลผลว่าเขาหน้าตาเหมือนใคร

ถึงมันจะดูเลือนรางผมก็มั่นใจว่าเขาไม่ใช่คนที่ผมชดหน้าไปคราวนั้น
กลับกันแล้วหน้าตาของเขาคนละแบบเลยต่างหาก

ทั้งหน้าตา ทั้งผิวพรรณ ไหนจะรอยบากบนไบหน้านั้น

“พ่อนายไม่ใช่เจมส์ที่ฉันรู้จัก” ผมพิมพ์ “เขาหน้าไม่เหมือนกันเลยสัก
นิด”

“ฉันถึงบอกว่าเขาไม่ใช่เจมส์ตัวจริง”

“แต่เขาหน้าคล้ายใครสักคนที่เรารู้จัก” ลูๆ ซิวานก็พูดขึ้น เขาขอ
อนุญาตดึงรูปในมือมาพิจารณา ไบหน้าของคนพี่เต็มไปด้วยการครุ่นคิด เขา
กัดกรามแน่นทบทวนว่าเคยเห็นหน้าตาแบบนี้ที่ไหน จะว่าไปแล้วผมก็รู้สึก
คุ้นเคยหน้าตาของเจมส์ตัวจริงนะ แต่คิดไม่ออกว่าเขาเหมือนใคร

พลันพี่ก็เบิกตากว้างหันมาบอกเมื่อคิดได้

“พี่รู้แล้วว่าเขาหน้าเหมือนใคร”

“ใคร ?”

“เขาหน้าเหมือนกับ...”

ก็อกๆ !

“ได้กๆ”

“อาโนเอล”

ยังไม่ทันที่เราจะได้คำตอบ เสียงเคาะประตูห้องพักผู้ป่วยก็ดังขึ้น
ตามมาด้วยเสียงของอาที่เรียกเราจากด้านนอก พยายามจะหมุนลูกบิดเข้า
มาแต่ทำไม่ได้เพราะเราล็อกประตูไว้ ซึ่งมันเป็นจังหวะเดียวกับที่พี่พูดชื่อของ
อาพอดีเราเลยไม่แน่ใจว่านั่นคือคำตอบหรือพี่แค่เรียกอาเท่านั้น

แต่ผมคิดว่าเรียกอาเนื่องจากอามาขัดจังหวะ ไม่มีทางหรอกที่เจมส์
นะ...

จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับพ่อทูนหัวของเรา

“อาครับ” ซีน่อนยิ้มกว้างตอนเดินไปเปิดประตูให้อาเข้ามา นานที่นั่นอา
โนเอลยืนคว่ำใส่ถึงอย่างนั้นก็กอดน้องชายจอมเอาหน้าของผม “คิดถึงจังเลย”

“คิดถึงอะไรเจ้าตัวยุ่ง เพิ่งจะเจอกันไปเมื่อไม่กี่วันก่อน”

“แล้วอาไม่คิดถึงผมหรือ ?”

“ถ้าไม่คิดถึงจะรีบมาหรือไง” อาอีหัวน้องชายจอมอ้ออ้อ เห็นแล้วอด
กลอกตาใส่ไม่ได้ จากนั้นก็เดินเข้ามาในห้อง ปิดประตูลงกลอนเรียบร้อยไม่
ต่างจากที่พี่ทำไว้ “นี่ทำอะไรกันทำไมต้องล็อคประตูด้วย เดี่ยวหมอเขาก็
ตกใจหอรอกห้องคนไข้ถูกล็อคแบบนี้แล้วไม่มีคนเฝ้าข้างนอก”

“ก็แค่ป้องกันไว้ก่อน ที่อายังล็อคเลย” ซิวานแซวเล่นเอาคนโตกว่า
หลายสิบปีถอนหายใจเบาๆ อย่างเหนื่อยหน่าย อาแอบมองทางหน้าต่างตรง
ประตูก่อนจะดึงม่านเล็กๆ มาปิดไว้ วางข้าวของที่ซื้อมาเยี่ยมไข่ออสตินบน
โซฟา

คนป่วยโค้งให้อาเล็กน้อยเป็นการทักทาย พวกเขาเคยเจอกันแล้ว
ตั้งแต่วันที่ไปทัศนศึกษา ส่วนครั้งอื่นๆ ก็ไม่ค่อยได้เจอกันซึ่งๆ หน้า ส่วนใหญ่
อามาแล้วก็รีบไปตลอดเพราะทำเรือไม่มีคนดู

“ดูเหมือนอาการจะดีขึ้นแล้วนะ เห็นโซลบอกว่าเราเพิ่งฟื้น”

“ผมรู้สึกดีขึ้นเยอะแล้วครับ ขอบคุณ” ออสตินตอบรับให้อาพัยกหน้า
ใส่

“อาชีพของมาให้พวกเรากินด้วยเพราะไม่รู้ว่าพ่อแม่เราจะกลับมา
เมื่อไหร่ ดูท่าคงจะยุ่งวุ่นวาย”

“ตกลงว่าคนที่ตายเป็นหมอโทแวนจริงๆหรือครับ ?”

“อืม” อาตอบสั้นๆ ถอนหายใจอีกครั้งราวกับมีเรื่องหนักอก เขาเดินไป
ตรงหน้าต่างที่มองออกไปเห็นด้านนอกแล้วดึงม่านมาปิดจนหมดทำเอา
ห้องพักถึงกับทึบ ดีที่มีไฟในห้องไม่อย่างนั้นที่นี้คงไม่ต่างจากบ้านผีสิง บางที่
ที่อาทำแบบนี้ก็เพื่อไม่ให้คนสังเกตเห็นพวกเราทั้งสี่

เวลาแบบนี้ดูเราจะวางใจอะไรไม่ได้เลย

“แต่รอแม่พวกเรามาบอกอีกทีดีกว่า อามีหน้าที่แค่มาอยู่เป็นเพื่อน
เท่านั้นและคอยดูคนที่จะเข้ามาหาพวกเรา”

“อาระแวงขนาดนี้แปลว่าการตายของหมอโทแวนมีผลกับพวกเรา
มากสินะครับ”

“ก็ถือว่าเป็นคลื่นลูกใหญ่เลยละซีวาน เพราะข้อมูลวิจัยคนในครอบครัวเราโดนขโมยไปจนหมด” อาว่าเสียงแผ่ว “นี่แค่ที่แม่เราบอกเอาเท่านั้น ยังต้องตรวจสอบกันอีกว่าได้อะไรไปอีกไหม แต่ที่แน่ๆ ข้อมูลเกือบทั้งหมดของฮิลเดนสันถูกขโมยไป”

“แบบนี้คนอื่นก็มีสิทธิ์รู้ได้ใช่ไหมครับว่าเราเป็นเมกาโลดอน”

“สมกับที่เหมือนตาย” นั่นเป็นคำชมที่ผมอยากจะกลอกตาใส่ ผมยอมรับว่าพินะฉลาดเกินใคร แต่เรื่องนี้ผมเป็นพระเอกเงจะช่วยให้เกิดภัยกันบ้างไม่ได้หรอก “เพราะจนถึงต้องระวังให้มากใจ เราไม่รู้ว่ามีมอโทแวนจดข้อมูลพวกเธอไว้มากเท่าไร ถ้ามันตกไปอยู่ในมือของคนร้าย”

“เช่นเจมส์ เทอร์สัน ?”

“ขอโทษที่ต้องพาดพิงนะ” ถึงผมจะเป็นคนเอ๋ยชื่อนั้น แต่อากลับหันไปขอโทษอสตินที่ฟังอยู่ แน่นนอนว่าเจ้าตัวพยับหน้าเป็นการรับรู้ ไม่ได้พูดอะไรออกมา “ตอนนี้ดูเหมือนเขาจะถือไฟเหนือกว่า แม่เรายังไม่ได้บอกให้ไหมว่ามีคนเริ่มมาสอดส่องแถวท่าเรืออา”

“ว่าไงนะ”

“เห็นว่าเป็นบอดีการ์ดของคนใหญ่คนโตกระเป๋านัก เขามาติดต่อขอซื้อท่าเรืออาอยู่หลายครั้ง แต่อาไม่ได้ให้” อากอดอกฟิงตัวเองกับกำแพง พลังพ่นลมหายใจ “ถึงขนาดเอาของที่มีมูลค่ามาซื้อใจเรียกได้ว่าทุ่มหมดหน้าตักเพื่อโอกาสเข้าถึงตัวพวกเรา”

“อาจะบอกว่าเจมส์มาขอซื้อท่าเรืออาหรือ ?”

“ใช่” อาพยักหน้า “แต่ให้คนอื่นมาซื้อแทน น่าจะเป็นหุ้นส่วนไม่ก็ลูกน้องที่ไว้ใจ แต่อาไปสืบจนรู้ว่าต้นตอคือพ่อของแฟนเราไง”

“พ่อเลี้ยง” ผมแก้คำให้ “ไม่อยากเชื่อเลยว่ามันจะต้อนเราจนจนมุม”

“เจมส์มีลู่วางและหุตาอยู่ทั่วทุกที่ เขาคงเดาออกว่าคุณจะส่งคนไป” ออสตินตอบให้ “เขาจำกัดคนที่เข้าถึงตัวเขาได้ ผมไม่เคยเห็นใครที่เอาผิดเขาได้เลย”

“ไม่น่าเชื่อว่ายังมีคนที่ใหญ่กว่าไซล อิลเดนสันอีก อาคิดมาตลอดเลยว่าโลกใบนี้แม่พวกเราใหญ่สุด” ดูเหมือนถ้อยคำติดตลกติดแค่ว่าตอนนี้ไม่มีใครฆ่า “แต่เหนือฟ้ายังมีฟ้าตราบใดที่เรายังไม่รู้เกี่ยวกับเขามาก เราก็ต้องตกเป็นรองเขา”

“แต่ตอนนี้เรารู้หน้าตาเขาแล้วนะอา”

“อะไรวะ”

“รูปที่พวกเราบุกไปเอามา ตอนนี้เราทำความสะอาดมันแล้ว” ผมชี้ไปที่รูปภาพที่ออสตินถือ เขายกขึ้นให้อาตูเป็นการเสริมทัพคำพูดผม “ติดแค่ว่าเราไม่รู้จักคนในรูป แต่รู้สึกว่าเขาหน้าคุ้นๆ และชีวานก็เหมือนจะคิดออกแล้ว ถ้าอาไม่ขัดซะก่อน”

“อ้าว นี่ตกลงอาผิดหรือ ?”

“อาไม่ผิดหรอก อาแค่มาไม่ถูกจังหวะก็เท่านั้นเอง” ผมยักคิ้วกว่น ประสาทเล่นเอาอาเกือบจะหยิบแอปเปิ้ลมาฟาดหน้าผม ดินะที่พี่ขอรูปจากออสตินส่งไปให้อาตูก่อน สงครามระหว่างเราจึงหยุดไว้เพียงแค่นั้น

“ผมยังไม่แน่ใจว่าใช่คนที่ผมคิดหรือเปล่า อาช่วยดูหน่อยสิครับ”

“...”

“เพราะผมก็เคยเห็นเขาแค่ในรูปถ่ายเท่านั้น ถ้าเกิดอาคิดเหมือนกัน บางทีเราต้องรอพ่อตายกลับมาแล้วดูพร้อมกันอีกที”

“ถ้าเราคิดได้ขนาดนี้ก็แปลว่าต้องมั่นใจในระดับนึงแล้วถูกไหม”

“แต่ผมไม่กล้ายืนยันเพราะคนที่เคยเห็นคนคนนั้นแบบตัวเป็นๆ มีแค่พ่อตายกับพ่อดีแลนด์เท่านั้น”

“...”

“อาลองดูก่อนก็ได้ครับแล้วเรามาวิเคราะห์กันอีกที” อาซานรับในลำคอแล้วรับรูปนั้นไปดูใกล้ๆ ความแก่แล้วของอาทำให้อีกฝ่ายต้องใช้แว่นในการส่อง อายุก็เพิ่งจะสับสนกว่าๆ แต่สายตานี้ไปก่อนดีหน่อยที่ความจำยังไม่เลอะเลือน ไม่อย่างนั้นพ่อแม่ผมคงฝากฝังอะไรเขาไม่ได้

อาใช้เวลาสักพักในการกวาดตามองดูรูปทำเอาทุกคนลุ้นกันใหญ่ ถึงขั้นเจียบจนได้ยินเสียงนาฬิกาเดินต่อไปพลันอาที่ยืนคิ้วแล้วเบิกตากว้างอย่างตกใจ

“เดี๋ยวนะ เป็นไปไม่ได้”

“อา ก็คิดเหมือนกันใช่ไหมครับ” ซีวานถามออกไป “ผมก็ว่าน่าจะใช้”

“อา ก็อยากบอกว่าใช่ นะ แต่เขาตายไปนานแล้วไม่ใช่เหรอ”

“เพราะงั้นผมถึงไม่มั่นใจเลยจะรอฟังจากปากพ่อตาย”

“เดี๋ยวนะพี่ นี่พี่กับอาพูดเรื่องอะไร ผมไม่เข้าใจ” ผมย่นคิ้วเอ๋อขัดพวก
เขาที่เหมือนจะเข้าใจกันสองคน “พี่กับอาารู้แล้วแหละว่าคนในรูปเหมือนใคร
ถ้ารู้แล้วก็บอกกันบ้างสิจะปล่อยให้คนอื่นงงเป็นปลากระป๋องไปถึงไหน”

“นายยังคิดไม่ออกอีกหรือว่าเจมส์หน้าเหมือนใคร”

“ไม่” ผมส่ายหน้าให้ “คือมันเหมือนจะคิดออกแต่ก็ไม่ว่าเป็นใคร”

“นายจำรูปครอบครัวของพ่อบนเตาผิงได้ไหม”

“หา ?”

“รูปที่พ่อถ่ายกับพ่อตีเลนแล้วก็คุณปู่คุณย่า” ออสตินถึงกับหันมา
มองหน้าผมคล้ายต้องการคำตอบว่าซีวานหมายความว่าไง แน่นอนว่าตอน
แรกผมงงไปหมด สมองผมดูจะประมวลงเข้ามาๆ ต่างจากพี่น้องคนอื่นที่
เข้าใจได้โดยง่าย

ขนาดซีนอนที่เพิ่งจะได้ยินก็เบิกตากว้างอย่างรู้แล้วว่าคนคนนั้นคือ
ใคร

ผมเลยพยายามคิดว่ารูปครอบครัวบนเตาผิงมีหน้าใคร ถ้าผมจำ
ไม่ผิดในรูปนั้นมีพ่อตาย พ่อตีเลนตอนเด็ก แล้วก็คุณย่าที่เป็นแม่ของพ่อตี

แล่น ต้องบอกก่อนว่าพ่อตายกับพ่อดีแล่นมีแม่คนละคนกัน คุณย่าที่เป็นแม่
พ่อตายเสียไปตั้งแต่วันที่คลอดพ่อแล้ว ส่วนแม่ของพ่อดีแล่นเพิ่งจะมาเสียไป
พร้อมกับคุณปู่ที่เป็นต้นตระกูลเรา

พ่อมักจะเล่าวีรกรรมของคุณปู่ให้ฟังบ่อยๆ เล่าว่าเป็นเมกาโลดอนตัว
ใหญ่น่าเกรงขาม ยืนอยู่บนสุดของห้วงโซ่อาหารเป็นฮีโร่ปกป้องครอบครัวไว้

แม้ตัวเองจะตายไปทว่าใบหน้าของท่านก็ปรากฏบนหน้าพ่อตาย

เดี๋ยวนะ ใบหน้าของพ่อตาย

“ผมขอดูรูปอีกที” ผมยื่นมือไปขอรูปจากอาอย่างร้อนรน อาจึงรีบส่ง
ให้ผมอย่างรวดเร็วที่สุด ผมใช้สมองส่องเชิงซ้ำของตัวเองเทียบทับซ้อนกับ
รูปภาพนั้น รูปภาพของปู่ในวัยหนุ่มที่มีใบหน้าไม่ต่างจากพ่อตายเท่าไรนัก
แค่เขาดูดีกว่าแค่เห็นก็ตัวชายิ่งกว่าถูกฉีดยา

และสิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ก็คือรอยแผลบนใบหน้า

รอยบากที่ดวงตาวางถึงแก้มขวา

“เป็นไปได้”

“อะไรเหรอแดน นายรู้แล้วหรือว่าเจมส์หน้าเหมือนใคร”

“ฉัน...พระเจ้า ฉันไม่แน่ใจ”

“...”

“แต่หน้าเขาคลายเหมือน ปู่ของพวกเขาเอง”

นาทีที่หลุดคำนั้นออกสตินมีแต่ความสงสัย เขาหลับตาลงมองรูป
พิจารณาเท่าที่จะทำได้ สิ่งเดียวที่ผมมั่นใจคือเขาไม่เคยเห็นหน้าปู่ของพวกเขา
เราแน่ ขนาดพวกเราเองยังเกิดไม่ทันปู่ตาย อาเองก็ช่วยอะไรไม่ได้ เขาเคย
เห็นจากในรูปไม่ต่างจากพวกเรา

“มันเป็นไปได้ยังไง ปู่ของพวกเขาหน้าคล้ายพ่อเลี้ยงฉัน ?” ร่วงเล็ก
พิมพ์ “มันไม่น่าจะเป็นไปได้สิ”

“ใช่สิ ยิ่งไปกว่านั้นเขาตายไปหลายสิบปีแล้ว ตั้งแต่พ่อยังวัยรุ่นอยู่
เลยมั้ง” ผมครุ่นคิด “จะบอกว่าเป็นญาติก็ไม่น่าใช่ พ่อบอกเองว่าไม่มีญาติที่
ไหนหรือถ้ามีก็คงจะสูญพันธุ์ไปหมดแล้ว”

ความตึงเครียดกำลังกลืนกินเรา ผมได้แต่นวดขมับพลางคิดว่านี่มัน
เรื่องบ้าอะไรกันแน่ เรื่องแรกก็เรื่องออสตินที่ยังไม่แน่ใจว่าข้อสันนิษฐานของ

ผมถูกต้องใหม่ ต่อมาด้วยเรื่องของหมอโทแวนที่โดนยิงตาย แล้วข้าด้วยเรื่อง
ของเจมส์ที่คล้ายๆของพวกเราอีก

ผมเดาไม่ได้เลยว่าวินาทีต่อจากนี้จะมีเรื่องไม่ดีอะไรเกิดขึ้นใหม่ รู้แค่
ว่าตอนนี้พวกเราเครียดกันมาก รู้สึกกระแวงระว่างไม่ปลอดภัย

“อาว่าเราใจเย็นกันไว้ก่อนดีกว่าแล้วรอพ่อแม่อีกกลับมา ไม่แน่ว่า
อาจจะมีคำตอบให้” อาที่เป็นผู้ใหญ่คนเดียวในห้องพยายามปลอบใจ ใน
ฐานะคนโตกว่าเขาต้องเป็นเสาหลักให้ทุกคนพักพิงในตอนนี้อยู่ ซึ่ตอนเข้าไป
กอดเอวอาคล้ายปลอบใจอีกฝ่ายอีกที

ส่วนพีก็แค่แต่กอดอกยื่นพิงอยู่ตรงหน้าต่าง ต่างจากผมที่ทั้งกอดและ
จับมือของออสตินไว้นั่นมาก

ร่างเล็กที่เพิ่งจะฟื้นมาคล้ายทำท่าลมจะใส่ ถ้าผมเป็นเขาคงเลือกที่
จะหลับยาวไปก่อน รอให้เรื่องทุกอย่างคลี่คลายแล้วตื่นมารับวันใหม่ แต่ถ้า
ทำแบบนั้นผมคงขาดใจตาย

ไม่ว่าทางไหนก็ไม่ใช่เรื่องดี

เราตัดสินใจที่จะรอพ่อแม่อีกมาก่อน จำเป็นต้องควบคุมความรู้สึก
ไม่ให้สั่นไหว ผู้ช่วยหมอคนเดิมคอยมาดูแลอาการของออสตินเป็นระยะๆ แทน

คุณหมอเจ้าของไข้ ไม่แน่ใจว่าเขาจะส่งหมอคนใหม่มาดูแลอสตินไหม ทว่าถ้าทำแบบนั้นอาจมีใครรู้เรื่องของเราเพิ่มขึ้นก็ได้

ตราบใดที่อสตินยังไม่มีภาวะแทรกซ้อนอะไร แม่เลยขอให้จำกัคนเข้าออกห้องพักรักษาตัวผู้ป่วยไว้ก่อนจนกว่าเขาจะกลับมาหา

ดูเหมือนแม่จะต้องไปโรงพักเพื่อคุยกับตำรวจเรื่องการตายของหมอโทแวนนะ

ข้ายังติดต่อกับลูกชายเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ของอีกฝ่ายไม่ได้ เลยกลายเป็นว่าแม่ต้องรับหน้าที่ญาติผู้ตายไปก่อนเพื่อส่งร่างหมอไปชันสูตรศพ เราจะได้รู้ว่านอกจากโดนยิงแล้วหมอยังมีโดนทำอะไรอีกไหม

แน่นอนว่าถึงจะมีเงินมากมาย แต่กระบวนการตรวจสอบย่อมใช้เวลาเท่ากับจำนวนเงินที่เสียไป

กว่าแม่กับพ่อจะกลับมาที่โรงพยาบาลได้ก็เกือบเย็นแล้ว

“ขอบคุณสวรรค์ ลูกยังปลอดภัยอยู่” นั่นเป็นคำแรกที่แม่ทักขึ้นเมื่อเข้ามาเห็นพวกเราทั้งหมดนั่งอยู่ในห้องของอสติน พ่อตายกับพ่อดีแลนเดินมาตามหลัง ต้องขอบคุณห้องพักรักษาตัวที่ใหญ่พอจะรับพวกเราเกือบสิบชีวิตไว้ในนี้ได้โดยไม่ต้องอัดอัด “แม่เป็นห่วงแทบแย่ว่าพวกลูกจะเป็นอะไรไหม”

“พวกเราโอเคดีครับแม่ อาก็ออยู่คอยดูแลพวกเราให้”

“เพราะอาอยู่ไง แม่เขาเลยยิ่งเป็นห่วง”

“อ้าว !”

“ดีแลน” แม่เรียกชื่อพ่อเป็นการปราม ผมละแปลกใจว่าทำไมพวกพ่อชอบเขม่นอานัก อาก็ดูแลพวกเราดีทุกอย่าง แต่พอแม่เริ่มคุยกับอาเมื่อไหร่ พ่อเป็นต้องเข้ามาขวางราวกับกลัวว่าอาจะขโมยแม่ไปยังไงยังงั้น

ไม่เพียงแค่นั้นพออามาพ่อดายกลับต้องเป็นฝ่ายดึงขึ้นนอนมาอยู่ข้างๆ ใต้ตัวสแลปที่มักจะอื้อร้ออาเลยต้องเว้นระยะห่าง

ทำเอาผมอยากติดแท็ก #เซฟอา เลย

“ทางนั้นเป็นยังไงบ้างครับแม่” ผมถามถึงตัวนั่งที่ว่างข้างๆ บนเตียง ออสตินที่รอฟังอยู่ “ตกลงว่ารู้ตัวคนทำหรือยัง”

“ตำรวจกำลังสืบอยู่ พวกผู้ช่วยก็บอกว่าคุณหมอไม่เคยมีปัญหากับใครทั้งนั้น”

“แม่กินน้ำก่อนครับ”

“ขอบใจนะลูก” แม่รับแก้วน้ำจากพี่ไปดื่มเพื่อระบายความร้อนในร่าง อีกส่วนคือให้แม่ได้พักหายใจก่อน แม่วิ่งุ่นตั้งแต่เช้ายังไม่ได้พักเลยสักนิด “แต่เขาสันนิษฐานกันว่าน่าจะเป็นหมอในโรงพยาบาลเดียวกัน อาจเกิดจากความอิจฉาที่โครงการของหมอโทแวนได้รับการอนุมัติก่อนหน้าโปรเจกต์อื่นที่ถูกส่งเข้าไป”

“แต่แม่บอกว่าข้อมูลวิจัยของหมอหายไป ถ้าเป็นหมอคนอื่นจริงเขาจะขโมยงานวิจัยเกี่ยวกับบ้านเราไปทำไม” ผมถามอย่างสงสัย

“นั่นแหละที่ทำให้เรายังไม่ปักใจเชื่อว่าเป็นหมอคนอื่น จากหลักฐานที่ดูแม่ว่าเจมส์มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้” ออสตินถึงกับชะงักไปในทันที “ฉันว่าเธอคงจะคิดไว้บ้างแล้วใช่ไหม ออสติน เจมส์มีหูดตาเยอะบางที่เขาอาจรู้ว่าหมอโทแวนมีข้อมูลของเราหรือไม่หมอก็อาจจะไปรู้อะไรมา เจมส์ถึงต้อง...”

“ซ่าปิดปาก”

“...”

“เขาทำแบบนั้นเสมอ” ดวงตาสีสวยหม่นลง ลอบถนหายใจช้าๆ “ผมเห็นเขาทำร้ายคนมามาก แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะดึงคนใกล้ชิดตัวคุณมาเกี่ยวข้องกับแบบนี้”

“ถ้าเขาต้องการเมกาโลดอนจริงก็ถือว่าเขาดักทางเราได้ดี” แม่พ่นลมหายใจทิ้ง “ว่าแต่ก่อนหน้านี้อาโพรไปบอกแม่ว่าลูกรู้หน้าตาเจมส์แล้ว”

“ใช่ครับแม่ แต่เราต้องการคำยืนยัน” แม่หยิบรูปใบเกาส่งให้ท่านส่งผลให้พ่อทั้งสองเดินมาซ้อนหลังแม่เพื่อดูรูปไปพร้อมกัน “ตอนแรกเราไม่มั่นใจนักเพราะรูปมันเปียกน้ำ แต่พอดูไปดูมาเรารู้สึกว่าคุ้นหน้าเขาจัง”

“นี่มัน...”

“พี่เป็นคนคิดออกว่าใครที่หน้าเหมือนเขา และนั่นทำให้เรา...”

“เขาตายไปแล้ว”

“ตาย” ยังไม่ทันที่ผมจะพูดจบ พ่อตายก็เป็นฝ่ายแทรกขึ้น นี่เป็นครั้งแรกเลยที่ผมเห็นดวงตาของเขาสั่นไหวแสดงให้เห็นว่าหน้าตาของเจมส์มีอิทธิพลกับเขายิ่งกว่าอะไร มันไม่แปลกสำหรับคนที่ผ่านการตายของคนในครอบครัวมานักต่อนัก และคนเดียวที่ใกล้ชิดกับปู่เดม่อนมากที่สุดก็คือพ่อตาย

เจ้าตัวกัดปาก ดวงตาหลุบลงซ่อนความรู้สึกหลากหลายไว้ พ่อดีแลนเองก็เงิบไปหากแต่นัยน์ตาสีสวยของพวกเขา...

กลับฉายแววเจ็บปวดออกมา

“เขาตายไปนานมาก”

“แปลว่าคุณก็เห็นด้วยใช่ไหมที่เจมส์กับพ่อคุณหน้าตาคคล้ายกัน” พ่อตายเงิบไป “ผมจำไม่ได้ว่าเคยเห็นพ่อคุณไหม คุณกับดีแลนเท่านั้นที่บอกเราได้”

“เขาก็เหมือนอยู่นะ แต่ผมแน่ใจว่าเขาไม่ได้มีรอยแผลบนหน้า” พ่อดีแลนเป็นคนเปิดปาก “และเขาก็ตายตอนเราหนีออกมาไม่มีทางที่เขาจะอยู่รอดไปเป็นพ่อเลี้ยงของใครได้”

“คุณลองคิดดีๆสิว่าพ่อคุณมีพี่น้องไหม บางทีอาจจะเป็นญาติคนอื่นก็ได้”

“มันเป็นไปไม่ได้หรอกโซล พ่อผมไม่มีพี่น้องคนไหน”

“มันอาจจะไม่แน่ก็ได้นะตาย”

“ผมแน่ใจ”

“...”

“ผมเห็นกับตาว่าเขาฆ่าทุกคนในครอบครัว”

ฉลามร่อนรัก 24 : อ้อมกอดเพิ่มพลัง

คำพูดนั้นทำทุกคนในห้องเบิกตากว้างกันเป็นแถบ เราต่างตกใจกับสิ่งที่พ่อตายพูดออกมาราวกับว่ามันคือระเบิดลูกใหญ่ พ่อไม่เคยพูดเรื่องนี้ให้ใครฟังทั้งนั้น ทุกครั้งที่ถามถึงปู่พ่อก็จะเล่าแค่ด้านดีๆ ให้ฟัง ผมไม่เคยรู้เลยว่าพ่อไม่มีญาติ

ไม่มีญาติเพราะปู่ฆ่าตายไปหมดแล้ว

“เขาทำเพื่อปกป้องเรา” นั่นเป็นเหตุผลที่พ่อตายบอก “อีกส่วนคือฉลามมีลูกได้ครั้งละตัวเท่านั้น เพื่อความอยู่รอดพ่อจำเป็นต้องกำจัดทุกคนที่รู้เรื่องหรือเกี่ยวข้องกับเรา”

“ฉันแปลว่าญาติคนอื่นของคุณก็เป็นเมกาโลดอนด้วยใช่ไหม ?”

“ผมไม่แน่ใจ” พ่อตายถอนหายใจ “เขาแทบไม่ให้เราารู้จักญาติคนอื่นเลยกระทั่งมาเจอพ่อแม่คุณ”

นาที่นั้นแม่ได้แต่เงิบดูเหมือนกำลังประมวลผลอะไรบางอย่าง พ่อดีแลนเองก็ไม่พูดอะไรออกมา ผมเดาว่าสิ่งที่พ่อตายพูดนั้นมีอิทธิพลกับเขา

มากกว่าใครเพื่อน ซึ่งมันก็ไม่แปลกครั้งหนึ่งผมเคยได้ยินเรื่องพ่อตายมีฝาแฝดมาจากแม่

แต่แม่ไม่บอกว่าทำไมฝาแฝดของพ่อถึงตาย แค่ว่ามันเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ที่ไม่ควรพูดถึงเด็ดขาด ทว่าผมก็พอเดาได้นะว่าจุดจบเขาคงไม่สวยเท่าไร ไม่ใช่ว่าผมมองโลกในแง่ร้ายหรืออะไร

ฉลามส่วนใหญ่โดยเฉพาะเมกาโลดอนจะมีลูกได้ครั้งละตัวเท่านั้น หากมากกว่าหนึ่งและตัวไหนอ่อนแอจะถูกกำจัด ไม่โดยพ่อแม่ที่ฟุ่มเฟือกด้วยพี่น้องสายเลือดเดียวกันที่แข็งแกร่งกว่า มันเป็นกฎการอยู่รอดของโลกใบนี้ที่พระเจ้าสร้างมา

ดีที่พวกเราสามพี่น้องเป็นลูกครึ่งฉลาม สัญชาตญาณเช่นฆ่าพี่น้องด้วยกันเองเลยไม่มี อีกส่วนผมว่าพวกเรามีเลือดแม่เยอะด้วย เพราะพ่อตายกับพ่อดีแลนเป็นครึ่งมนุษย์มาก่อน พ่อแม่ที่เป็นมนุษย์ต้องได้เลือดของเขาเลยทำให้เราไม่ได้เป็นฉลามร้อยเปอร์เซ็นต์

ขนาดฉันอ่อนยังกลายร่างไม่ได้เลย

“เพราะฉันรับรองได้ว่าไม่ใช่เขาหรอก” พ่อตายยืนยัน ดวงตาสีดำฉายแววจริงจังที่แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้โกหกเลยสักนิด “และคุณเองก็รู้ว่าเขาตายไปก่อนพ่อแม่คุณอีก”

“ผมรู้ว่าเขาสละชีวิตเพื่อปกป้องพวกเราไว้” พ่อเงยไป “แล้วดีवान
ละตาย”

“!!!!”

“ถ้าเป็นเขายังพอมีโอกาสได้ใหม่ที่เขาจะเป็นเจมส์” สมกับเป็นแม่ที่
คิดออกอย่างรวดเร็ว ข้ายังมองหน้าพ่อเช่นคนจับผิด จริงๆ ก็ไม่ได้จับผิด
หรอกเขาแค่ต้องการคำตอบจากปากคนโตกว่า แน่نونว่าแม่ยอมเข้าถึง
จิตใจของพ่อมากกว่าพวกลูกอย่างเรานัก การเจาะประเด็นถึง ‘ฝาแฝด’ คน
นั้นเท่ากับว่าแม่คาดการณ์ผลลัพธ์ไว้แล้ว

และใช่ เป็นอย่างที่เราคิดทันทีที่เอ่ยชื่อ ‘ดีवान’ ออกไปพ่อตายถึงกับ
ชะงักนิ่ง ดวงตาของเขาสั่นไหวรับรู้ได้ถึงลมหายใจที่เข้าออกผิดจังหวะ
สัญชาตญาณฉลามบอกพวกเราว่าพ่อกำลังประหม่าและรู้สึกหลากหลาย
นัก

และถึงแม่จะไม่มีกระแสน้ำจิตแบบพวกเรา แต่ผมเชื่อว่าแม่น่ะ...

“ใจเย็นๆ”

เข้าใจพ่อดี

“ดีवानเองก็ตายไปแล้วนะที่รัก ผมไม่คิดว่าเจมส์จะเป็นหนึ่งในพวกเราได้” พ่อดีแลนที่เจียบไปนานพูดขึ้นมาเพื่อเว้นจังหวะให้พี่ชายได้พัก พยายามยกยืมบางๆ บรรยากาศตอนนี้จะได้ดีขึ้น “และผมก็ไม่คิดว่าจะเป็นพ่อของเราด้วย บางทีเจมส์อาจจะรู้ข้อมูลบางอย่างเลยไปทำหน้าที่เหมือนกับพ่อพวกเราก็ได้”

“เขาจะทำแบบนั้นไปทำไมดีแลน ใครกันอยากหน้าเหมือนคนตาย”

“มันดูเป็นเหตุผลที่ดีที่สุดเท่าที่จะคิดได้ในตอนนี้แล้วคุณว่าไหม”

“...”

“อีกอย่างคุณก็รู้ว่าไม่ควรพูดเรื่องดีวานต่อหน้าตาย...มันทำให้เขารู้สึกแย่นะ” ประโยคหลังพ่อกระซิบเดินไปกอดเอวแม่ที่ยังคงรอคำตอบจากพ่อตายอยู่ ร่างสูงเฒ่าแต่หนึ่ง เบือนหน้าหนีบ้ายเบี่ยงไม่ยอมบอกสิ่งที่อยู่ในใจให้ใครรู้ ผมว่าพ่อยังไม่พร้อมที่จะพูดถึงมากกว่า

ซึ่งพอพ่อดีแลนพูดแบบนั้นแม็กก็ถอนหายใจออกมา

“ผมก็แค่อยากได้คำตอบนะ ตอนนีँพวกเรากำลังถึงทางตัน” แม่พิมพ์้า “ผมขอโทษนะดาัยที่พูดออกไปโดยลื้มคิดถึงความรู้สึกคุณนะ ผมรักคุณนะ อย่าโกรธผมเลย”

“ผมไม่ได้โกรธคุณหรอก ผมรู้ว่าคุณอยากช่วย” พ่อดาัยตอบกลับ “แค่ผม...ผมยังรู้สึกถึงมันอยู่ มันเลยยากที่จะพูดออกมา”

“...”

“เข้าใจผมหน่อยนะโซล” ลื้นคำพูดนั้นแม่ก็เข้าไปกอดพ่อทันทีเป็นการปลอบ พ่อเองก็รวบตัวแม่ไปกอดแล้วฝั้งหน้าลงกับกลุ่มผมหอมที่ผมได้กลิ่นอยู่บ่อยๆ เจ้าชื้่นอ่อนพอเห็นพ่อเศร้าก็รีบเข้าไปกอดเอาหน้าใหญ่เล่นเอาผมได้แต่ส่ายหน้า ถึงอย่างนั้นก็เดินเข้าไปให้กำลังใจ

และสุดท้ายครอบครัววิลเดนสันก็กอดกันกลมเลย

“เอาละผมว่าพวกคุณไปพักดีกว่า วื้งวื้นกันมาทั้งวัน” อาเป็นคนเคลียร์สถานการณ์ตั้งเครียดให้ “วันนี้คุณคงจะเหนื่อยกันมาก เอาไว้เรามาคุยเรื่องนี้กันทีหลัง ผมรู้ว่าตอนนีँเรากำลังถึงทางตันแต่เชื่อเถอะว่าพวกเราจะผ่านมันไปได้”

อาปลุกใจ

“ขอแค่ให้เวลาสมองได้พักสักนิด โอเคดีๆก็จะผุดขึ้นมาโดยไม่ต้องไปเค้นอะไร”

“เดี๋ยวนี้หัดเป็นนักปลูกใจคนแล้วเหอโนเอล”

“ผมให้กำลังใจต่างหาก !” แม่ยิ้มช้าเมื่ออาหั้นมาแวดใส่ที่โดนแซวแบบนั้น ส่งผลให้พวกพ่อทำหน้าที่ดูกันทำเอามาถึงกับสะดุ้ง ยิ้มเหยออกมาทันที

“พ่อครับ อย่าดูอาสิ”

และชีนอนก็เข้าไปขวางตามเคย

“โทษทีนะออสตินที่ทำให้ต้องมาเจอเรื่องแย่ๆ เธอพักผ่อนเถอะ เพิ่งฟื้นขึ้นมาไม่ควรจะคิดอะไร” แม่เดินมาลูบไหล่ออสตินเป็นการปลอบใจ ซึ่งผมว่าคนที่สมควรได้รับกำลังใจน่าจะเป็นแม่มากกว่า แน่นอนว่าร่างเล็กไม่ได้ตอบกลับทำเพียงแค่มองหน้าพร้อมยิ้มให้บ้าง

ทว่าผมก็ยังสัมผัสได้ถึงความเศร้า ความประหม่า ความสงสัยในตัวเขา

เจ้าตัวเอาแต่มองรูปใบเดิมที่วางอยู่บนตักขณะที่ทุกคนทยอยออกจากห้องพักไป

“นายโอเคไหม”

“หืม...อืม” เขาสะดุ้งเล็กน้อยตอนผมถามก่อนจะขานรับสั้นๆ ตามแบบฉบับผมเดินมาถึงตัวลงนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียงเขา ทุกคนให้ความเป็นส่วนตัวกับเราหลังจากที่แออัดกันนานหลายชั่วโมง “ฉันโอเคดี ไม่ได้มีปัญหาอะไร”

“ฉันเห็นนายมองรูปและดูเหมือนกำลังคิดอะไร”

“...”

“มีอะไรกวนใจนายอยู่หรือออสติน” คำถามนั้นคล้ายจี๊ด ออสตินกระตุกพลางหันมาสบตาผมและนั่นคือตอบทุกโจทย์ที่ผมสงสัย

เขาทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“ฉันรู้สึกแย่ที่เป็นต้นเหตุให้พวกนายต้องลำบาก”

ว่าแล้วเขี้ยว

“ถ้าเกิดฉันไม่เข้ามาในชีวิตพวกนาย บางทีตอนนี้พวกนายคงมีความสุขมากกว่านี้นัก ไม่ต้องมานั่งคิดว่าจะมีคนบุกมาทำร้ายหรือเปล่า หรือจะเสียใครในครอบครัวไปไหม ยิ่งรู้ว่าเจมส์หน้าเหมือนคนในครอบครัวนาย ฉันยิ่งรู้สึกไม่สบายใจ”

“ออสติน”

“ฉันไม่อยากเป็นตัวนำโชคร้ายมาให้พวกนายเลย”

“เบ็บ” ผมขยับตัวขึ้นไปนั่งบนเตียงแล้วกอดเขาไว้ กดหน้าเขาให้ฝังกับบ่าแกร่ง ไม่ลืมดูหลัง ดูหัวเป็นการปลอบใจ ผมคิดไว้แล้วว่าออสตินน่าจะกำลังรู้สึกแย่ เพียงแค่เก็บซ่อนมันไว้ “มันไม่ใช่ความผิดของนายเลยนะ นายไม่ได้อยากให้มันเป็นแบบนี้สักหน่อย”

“แต่ฉันรู้สึกเหมือนถูกหลอกใช้ให้เข้ามาทำลายความสงบของครอบครัวนาย”

“...”

“บางทีถ้าส่งฉันกลับไปพวกนายคงหลุดพ้นจากเขาคนนี้”

“ไม่มีทาง” ผมว่าเสียงดุจับไหล่ทั้งสองข้างเขาให้มาเผชิญหน้ากัน “ฉันจะไม่ยอมยกนายไปให้อู่บ้านนั้นแน่ ถ้าเกิดนายกลับไปมีหวังมั่นคงโยนนายลงทะเล จับทดลองอะไรใหม่ๆอีก”

“แต่มันก็ดีกว่าให้ครอบครัวนายทรมานอยู่แบบนี้”

“พวกเราไม่ได้คิดแบบนี้เลยนะอสติน พวกเราโอเคดี”

“...”

“และนายอย่าพูดเหมือนตัวเองเป็นคนอื่นสิ นายเป็นครอบครัวเดียวกับเรา แล้วจะลืมแล้วหรือไง” ผมย่นคิ้วไล่ “หรือจะต้องให้พานายไปเปลี่ยนนามสกุลก่อน นายถึงจะเข้าใจว่านายเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเรามากแค่ไหน”

“บ้าเหอ นายทำแบบนี้ไม่ได้”

“ทำไมจะทำไม่ได้ นายเป็นแฟนฉันแล้วไง”

“เดนน”

“และแฟนฉันก็สามารถใช้นามสกุลอิสเดนสันได้ หรือนายจะรอเปลี่ยนตอนเราแต่งงานกัน ?”

“ตะ...แต่งงาน !?” เขาทวนเสียงดังพร้อมทำหน้าเล็กน้อย “เราจะแต่งงานกัน !?”

“ใช่สิ คิดว่าฉันจะทิ้งนายหรือไงกัน” ผมทำหน้ามึนๆ “ฉันปักใจที่นายแล้วและจะไม่ยอมปล่อยนายไป เพราะงั้นถ้าเราเรียนจบเมื่อไหร่ฉันจะขอนายแต่งงานทันที”

“แต่นั่นมันอีกนานเลยนะแดน ยังมีเวลาให้นายคิดดูอีกที”

“ฉันคิดดีแล้วออสติน คู่ชีวิตหนึ่งเดียวของฉันต้องเป็นนาย” ผมพูดด้วยเสียงจริงจัง ดึงมือเขามาจับก่อนจะยกยิ้มหวานให้ “ตั้งแต่วันแรกที่เราเจอกัน ฉันก็รู้แล้วว่าฉันเป็นของนายทั้งตัวและหัวใจ”

“แดน...”

“แค่นายคนเดียวเท่านั้นที่ฉันยอมสละทุกอย่างให้ได้และแค่นายเท่านั้นที่ฉันจะรักตลอดไป” กดจูบลงบนหลังมือเขาเป็นการยืนยันคำสารภาพจากหัวใจ “นายอาจจะยังไม่เชื่อเพราะความสัมพันธ์ของพวกเรานั้นมันเดินเร็วไป แต่เชื่อเถอะว่าฉันไม่เคยหลอกนาย”

ออสตินมองตามผมคล้ายโดนสะกดไว้

“ฉลามน่าจะรักเดียวใจเดียวนะโดยเฉพาะฉลามที่ชื่อแดเนียล อิลเดนสัน” ผมยืนยัน “ฉันขอสาบานเลยว่าฉันจะไม่ปันใจให้ใครอื่นทั้งนั้น จะรักแค่นาย จะให้ใจแค่นายจนกว่าจะตายจากกัน”

“อย่าพูดแบบนั้นสิ นายก็รู้ว่าฉันไม่อยากจะให้นายตายนะ” เขาดูผมเสียดัง ดูเหมือนว่าเรื่องความเป็นความตายจะมีอิทธิพลกับเขามากที่สุด เพราะตอนพูดเขาส่ายหน้าไปมา ทำหน้าจริงจังให้รู้ว่าผมอย่าได้พูดล้อเล่นเรื่องนี้เด็ดขาด

นาที่นั้นผมยิ้มเกลี้ยเส้นผมที่ลงมาปรกหน้าไปตัดหูให้เขา

จิบหน้าผากขณะประคองใบหน้าเขาไว้ในฝ่ามือหนา จ้องลึกเข้าไปในดวงตาที่ไม่ต่างจากน้ำวนดึงดูดผมคู่ นั้น ออสตินหลุดตาไปชั่วขณะ แก้มขาวขึ้นสีแดงระเรื่อทั้งที่ผมยังไม่ได้ตอบอะไรเลยสักอย่าง ทำแค่มองใช้การกระทำอ่อนโยนซื้อใจเขา

ก่อนจะได้ยินเสียงหัวใจเต้นดัง

“อย่ามามองเหมือนคิดอะไรไม่ดีสิ นายต้องแก้คำพูดก่อนว่าจะไม่ยอมตายเพื่อฉัน”

“ฉันยอมได้เพราะฉันรักนายยิ่งไงล่ะ”

“ถ้ารักจริงก็ต้องตายด้วยกัน”

“ออสติน”

“อย่าตายแล้วทิ้งฉัน”

“...”

“ฉันเสียนายไปไม่ได้ แดน” คนตัวเล็กกว่าตีหน้าเศร้า ผมพอเข้าใจเขาว่าชีวิตนี้เขาสูญเสียมามากแค่ไหน แต่สิ่งที่ผมพูดก็ไม่ใช่การพ่นคำพูดออกไปส่งๆ ผมพูดด้วยความตั้งใจจริง และสลักมันลงเป็นคำสาบานกลางหัวใจ

ไม่ว่าเขาจะคิดว่าในอนาคตผมจะเจอคนที่ดีมากมายแค่ไหน แต่ผมสำหรับผม ผมพอแล้วกับการค้นหาความรักที่ใช่

เพราะผมเจอแล้วไง

ออสติน เทรย์สัน

คุณความรักของผม

สิ้นคำพูดนั้นผมยกยิ้มกดจูบบนหน้าผากเขาอีกครั้งให้เงยหน้าขึ้น จากนั้นก็ใช้หลังมือได้แก้มขาวพร้อมยื่นหน้าจูบปากเขาเบาๆ ให้อีกฝ่ายเบิกตากว้างเช่นคนตกใจ ก่อนจะกลับมามองผมปกติ เม้มปากประหม่าที่เป็นเอกลักษณ์ของเขาไปแล้วก็ได้ ถึงอย่างนั้นผมก็รับรู้ถึงความตื้อใจ

“ฉันจะอยู่กับนายตราบเท่าที่นายอยากให้ฉันอยู่ใกล้ๆ”

“...”

“และฉันจะไม่ยอมเสียนายไป”

“...”

“ฉันรักนายนะออสติน” เจ้าของชื่อเฝือกอดผมแน่น ฟังหน้าลงกับบ่า แกร่งราวกับว่าผมคือที่พึ่งสุดท้ายเล่นเอาผมชะงักไปนิดหน่อย พลันก็หัวเราะเบาๆ เ็นดูความน่ารักของเขาที่แสดงออกมาให้เห็น เจ้าตัวไม่ใช่ประเภทที่จะเผยทุกอย่างออกมา อย่างที่เคยบอกว่าเขาไม่สันทัดเรื่องพวกนี้นัก

สิ่งที่ทำได้คือลดความกังวลแล้วปล่อยใจไปตามสัญชาตญาณ เช่น
ตอนนี้ที่เขากอดผมแล้วผละมามองหน้า

กั้ดปากเล็กน้อยก่อนจะพูดบางสิ่งออกมา

“ฉันเองก็รักนายเหมือนกัน”

“ออส...”

“อยู่กับฉันนะ”

“เบ๊บ”

“อยู่ด้วยกันตลอดไปนะ แดน” ผมยิ้มกว้างเป็นฉลามดีใจคำพูด
นั้นไม่ต่างจากกุญแจที่ปลดล็อกทุกสิ่ง ผมกอดเขาจนจมมิดอก ไม่วายซึม
ความหวานในปากที่ไม่ได้แต่ต้องมาพักใหญ่ ก่อนหน้าที่จูบกันก็ไม่ได้ลึกซึ้ง
อะไรเป็นเพียงแค่การทักทายที่เขาพ้นจากความตายมาเท่านั้น

ส่วนตอนนี้ผมกดย้ำริมฝีปาก กั้ดปากเขาเบาๆแล้วแลบลิ้นเลียเป็น
การปลอบ สอดลิ้นเข้าไปเกี่ยวกระหวัดหยอกล้อให้เขาส่งเสียงครางน่าฟังใน
ลำคอขาว ผมลูบหลังเขา สัมผัสกระดูกสันหลังของคนี่ร่างกายบอบบางกว่า
ผมนัก

เห็นที่ว่างกลับบ้านเมื่อไหร่ผมต้องชวนให้อ้วนเป็นลูกวาฟ

ไม่กี่แหม่น้ำที่ผมชอบกิน

“อ้ออ” ร่างเล็กครางอ้ออเมื่อผมเริ่มล้วงมือเข้าไปในเสื้อผู้ป่วยของเขาขณะที่ปากของเรายังประสานกันเป็นหนึ่ง ออสตินปรือตาจ๋ำน้ามามองผมเลยเจอกับรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของคนที่ไม่คิดจะหยุดง่ายๆ ผมถอนจูบออกให้เขาหายใจแล้วกลับไปจูบใหม่

ตั้งแต่หน้าผาก ดวงตา จมูก แก้มขาว สันกราม

หยุดที่ริมฝีปากแล้วดันร่างเขาให้นอนราบบนเตียงขาว

ขึ้นคร่อมทับโดยไม่สนใจสายน้ำเกลือที่ติดอยู่ที่มือเขา ออสตินเองก็เหมือนจะดันไหล่ผม ทว่าพอโดนจูบมากๆ ก็ทำแค่กอดคอผมไว้เท่านั้น ช้ายังจูบตอบผมผละออกก็แลบลิ้นเลียปากผมเชิญชวนให้ก้มลงไปชิมความหวานอีกครั้ง

ในตอนนั้นผมได้แต่สงสัยว่าคนที่หัวใจวายจะเป็นผมแทนหรือเปล่า ก็แฟนผมน่าจะรัก

แล้วก็น่าพิศมากเลยตอนนี้

“แดน อ้อ พอแล้ว เดียวมีคนเข้ามา”

“อืม~ขออีกนิดน่า ฉันยังไม่หน้าใจเลยนะออสติน”

“ไม่หน้าใจอะไรกัน ที่นั่นโรงพยาบาลนะแดเนี่ยล”

“แต่นี่มันห้องพักรักษาตัวของผู้ป่วยหิ ไม่มีใครเข้ามาในนี้หรอก” ผม
กระตุกยิ้มเจ้าเล่ห์ทั้งที่ตัวเองไม่รู้ด้วยซ้ำว่าห้องลือคหรือเปล่า เอาแต่มอง
หน้าเขาที่ขึ้นสีแดงน่ารัก ออสตินกำลังเขินอายแล้วก็กังวลในเวลาเดียวกัน
“อีกอย่างฉันแค่อยากจูบนายให้หายคิดถึง นายหลับไปตั้งหลายวันทำฉันเสีย
ขวัญมากเลยรู้ตัวไหม”

“ฉันขอโทษ ฉันไม่รู้เลยว่าทำนายเป็นห่วงแค่ไหน”

“ตอนนี้รู้แล้วก็ขอทำอะไรให้ฉันหน่อยได้ไหม”

“รอกลับบ้านก่อนไม่ได้หรือไง”

“แค่จูบก็ได้”

“แต่นาย...แข็งแล้วนะ อ้ออ อย่าถูสิ ไม่ได้นะแดน”

ผมหัวเราะในลำคอตอนถูไถช่วงล่างที่แข็งขึ้นกับร่างกายเขา ออสตินพยายามดันผมออกอาการดิ้นรนนั้นเป็นอะไรที่กระตุ้นผมได้ดีชะมัด ผมชอบเวลาที่เขาขัดขึ้นแบบพองามนะ มันให้ความรู้สึกเหมือนได้ล่าบ้างตามแบบฉบับฉลาม

แต่เป็นฉลามที่ตะครุบเหยื่อทันทีที่จับได้เลยนะ ไม่ปล่อยให้เหยื่อหยอกเข้านาน

“แดน อ้อ พังกันบ้างสิ” ยิ้มเข้าไปที่เมื่ออีกคนเริ่มงอแงใส่ ผมเลยเปลี่ยนมานอนมองหน้าเขา ทั้งที่ความต้องการปรากฏบนใบหน้าเขายังจะห้ามผมอยู่ได้ ก็รู้ว่าที่นั่นโรงพยาบาลแต่ตอนนี้ไม่มีใครมาวุ่นวายไม่ใช่หรือไง

ผมสัญญาว่าถ้าเขาโอเคผมจะรีบไปติดต่อประตูดังไว ไม่ยอมให้ใครมายุ่งเด็ดขาด

“ยังหน้าจะรีนได้อยู่อีก”

“ฉันชอบเห็นเวลานายงอแง มันน่ารักดี”

“น่ารักตรงไหนกัน” เขาทำปากขมขมิบถึงอย่างนั้นก็ดูออกว่าเขินอยู่
“ลูกออกไปได้แล้ว เดี่ยวคุณไซลเข้ามาก็โดนดุหรอก”

“แต่ถ้าฉันยืนแล้วแม่เห็นว่าฉันแข็งอยู่ ฉันจะไม่โดนดุกว่าเดิมหรือไง”

“จ้ะ...นายก็ทำให้มันสงบก่อนสิแล้วค่อยลูกออกไป”

“พูดแบบนี้แปลว่าเรามีเซ็กส์กันได้ ?”

“อ้ออ ไม่ได้นะแดน หยุดนะฉลามบ้า” ผมแก้มงัดไซ้ชอกคอให้เขาดิ้นรน
เอาตัวรอดก่อนจะหลุดข้าออกมา ผมยอมรับว่าผมโคตรอยากกอดเขาเลย
แต่เมื่อกี้ตอนที่โถมตัวเข้าหาเขากลับนิ้วหน้าใส่ แสดงให้เห็นว่าแผลของเขา
ยังไม่สมานตัวดีเท่าไรหรอก ทั้งที่ท้อง ทั้งที่แขน ผมกลัวว่าถ้าเราทำกันเขาจะมี
แผลเพิ่มขึ้นอีก

ซึ่งคนเจ็บคือออสติน ผมไม่อยากให้เขารู้สึกไม่ดีและเขาก็เพิ่งฟื้น
ขึ้นมา

แต่มันก็อดแก้มเขาไม่ได้นี่นา นานๆ เขาจะแสดงท่าทีอย่างอื่น
ออกมาแทนที่ใบหน้านิ่งๆ นั้นบ้าง เขาจะได้รู้ว่ามีหลายอารมณ์กว่า
ที่เขาคิดไว้ ผมจะสอนให้เขาตัวเองว่าในสถานการณ์ต่างๆ เราต้องรู้สึกยังไงต่อ
ให้มันจะเป็นเรื่องปกติที่ทุกคนรับรู้ได้

แต่ออสตินน่าจะต้องมีคนชี้ทาง

“แดน”

“ก็ได้ ไม่แก้งแล้ว” ผมยอมแพ้แล้วขยับไปนอนข้างๆ ด้วยความที่
เตียงผู้ป่วยไม่ได้ใหญ่มากนักเราเลยต้องนอนเบียดกันจริงๆ ต้องบอกว่าผม
เบียดเขามากกว่า ออสตินนอนอยู่ก่อนแล้วเพราะเขาเป็นผู้ป่วยเจ้าของเตียง
นี้ส่วนผมมาคุกคาม

ผมรวบตัวเขามากอด ใช้มือลูบแขนข้างที่โดนผมกัด

“ยังเจ็บอยู่ไหม”

“ไม่เจ็บเท่าไรแล้วล่ะ” เขาส่ายหน้า “อาจจะมึนๆบ้าง แต่ก็ไม่ได้เจ็บ
เท่าแรกๆ”

“รู้ไหมว่าตอนเห็นนายเลือดออกหัวใจฉันจะวายแค่ไหน ฉันนึกว่ากัด
แขนนายขาดไปแล้วด้วยซ้ำ” ผมสารภาพความจริงที่ติดค้างอยู่ข้างใน ผมอด
รู้สึกแย่ไม่ได้ที่ทำเขาเจ็บแบบนี้ “ถ้าเกิดฉันกัดแขนนายขาดขึ้นมาจะทำไงกัน
แขนนายมันไม่ได้งอกขึ้นมาใหม่ได้เหมือนฟันฉลามนะ”

“ฉันรู้” เขาว่าเสียงแผ่ว “แต่ฉันไม่อยากให้นายทำร้ายจอร์จี่นี่นา”

“แต่เขายังอายนะ ถึงไม่อยากทำร้ายยังไงเขาก็ต้องโดนสั่งสอน”

“แล้วนายไม่สงสารเขาหรือ เขาเป็นเพื่อนรักนายนะ”

“...ฉันไม่แน่ใจแล้วว่าเราเป็นเพื่อนรักกันไหม”

“แดเนี่ยล”

“ถ้าเขาเป็นเพื่อนรักฉันจริงเขาจะทำแบบนี้ทำไม”

“...”

“เพื่อนกันเขาไม่ทรยศกันหรอก” ความเศร้าโศกตีผมอย่างหนัก แม้ปากผมจะพูดเหมือนอยากสั่งสอนจอร์จี่แค่ไหน แต่เชื่อเถอะว่าในใจผมยังคงตั้งคำถาม ผมไม่เข้าใจจุดประสงค์ของเพื่อนรักเลยว่าทำไมเขาถึงทำแบบนี้

จนถึงตอนนี้ก็ยังคิดไม่ออกว่าเขามีความสัมพันธ์ยังไงกับเจมส์ เทรย์สัน แล้วตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่เขาหายไปเป็นพวกของผู้ชายคนนั้น

ตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่ความสัมพันธ์ในฐานะเพื่อนของเราลดทอนลงไป
ผมยังจำได้ว่าเมื่อสี่ห้าวันก่อนเขายังส่งข้อความมาบอกการบ้านผมอยู่เลย

“เขาคงมีเหตุผล” ออสตินบอก มองผมที่หลบตาหนีพร้อมกับถอน
หายใจเหนื่อยหน่าย “นายไม่ได้โกรธเขาหรอกใช่ไหม นายแค่เสียใจที่เขาหัก
หลัง”

“เราเป็นเพื่อนกันมานาน นานมากจนฉันแทบลืมไปแล้วว่าเรารู้จักกัน
มานานแค่ไหน” ร่างเล็กเงิบไป “อย่างน้อยถ้าฉันจะถูกหักหลังมันก็ไม่ควร
มาจากคนที่ฉันไว้ใจ ยิ่งกับจอร์จี่ฉันยิ่งรับไม่ได้ เขาเป็นเพื่อนสนิทเพียงคน
เดียวของฉันเลย”

ออสตินมองหน้าผมก่อนจะยื่นมือมาลูบแก้มเป็นการปลอบ วางแนบ
แก้มไว้อย่างนั้นขณะที่เบียดแก้มลงกับหมอน เดว่านั่นคือการปลอบใจดี
ที่สุดเท่าที่เขาจะคิดออก แน่نونว่าผมชอบมันถึงจะไม่ใช้การกระทำซับซ้อน
หากแต่แค่จับแก้มผมแล้วมองด้วยแววตาโอนอ่อนก็เพียงพอแล้ว

ผมเลยจูบฝ่ามือเขา ซ้ำหลายทีเป็นการขอกำลังใจ

“ฉันจะไม่ทรยศนาย” จู๋ๆ เขาก็พูดออกมา “จะไม่หักหลังหรือทำให้นายเสียใจเด็ดขาด”

“ฉันรู้ว่านายจะไม่ทำแบบนั้น ฉันสัมผัสได้จากสัญชาตญาณ”

“ฉันนายก็รู้ใช่ไหมว่าฉันเองก็...รักนายมาก”

“ออสติน”

“หวังว่าเลือดที่เหมือนกันของเราจะยืนยันสิ่งที่ฉันพูดได้นะ แดน” แม้ ออสตินจะพูดด้วยใบหน้าที่ซีดๆ แต่ผมกลับรับรู้ได้ถึงความจริงใจ เพราะเลือดในตัวเขาเหมือนกับผมซ้ำยังถูกเพิ่มเนื่องจากผมบริจาคให้ มันไม่แปลกที่เราจะสื่อใจกันได้ อาจจะไม่ถึงขั้นผมกับพี่น้องที่พูดกันผ่านกระแสจิต แต่อย่างน้อยมันทำให้เรารับรู้ได้ถึงความรู้สึกของอีกฝ่าย

และใช่ เป็นอย่างที่เขาบอก ผมสัมผัสได้ถึงความรักมากมาย

ความรักที่ต่อให้เขาไม่พูดผมก็จับจุดได้

“สงสัยฉันต้องไปช่วยตัวเองในห้องน้ำแล้ว”

“ทะเล้ง” ผมขบขันตอนโดนอีกฝ่ายทูปเข้าให้ที่อก “ถ้าอดทนหน่อยก็ได้ทำแล้ว”

“อย่าพูดยั่วกันแบบนี้สิ นายก็รู้ว่าฉันความอดทนต่ำแค่ไหน”

“เพราะรู้ถึงได้บอกให้รอกลับบ้านไง”

“หืม ?”

“ตอนนั้นจะทำเท่าไรก็ได้”

“...!”

“จะยอมให้ทำตั้งแต่ในรถจนเข้าโรงบาลอีกรอบเลย”

พูดเองนะ !

ฉลามร่อนรัก 25 : เปิดปมสุดท้าย

“ฉันไม่ยอมให้นายผิดสัญญาแน่” พุดจบผมก็จูบเขาอย่างเร่าร้อนเป็นการมัดจำไว้ก่อนเขาจะได้รู้ว่าห้ามผิดคำพูดเด็ดขาด เพื่อออสตินไม่รู้บ้านของเราให้ความสำคัญกับคำสัญญามาก หากพุดอะไรไว้ต้องทำให้ได้ไม่งั้นจะโดนลงโทษหนัก

ส่วนใหญ่จะเป็นผมที่โดนลงโทษแต่เรื่องนี้มันคนละอย่างกัน

เขาสัญญาว่ากลับถึงบ้านเขาจะให้ผมกอดรัด ถ้าเกิดเขาไม่ยอมให้ผมทำ...

“ถ้านายผิดสัญญาฉันจะพัฒนายตั้งแต่ยังไม่ออกจากโรงพยาบาลจนเข้าโรงบาลอีกรอบเลย”

“ฉันมีแต่เสียกับเสียสิเนี่ย” เขาถอนหายใจเอือมระอา ถึงอย่างนั้นก็ยังอมยิ้มน่ารักอยู่ “แต่ฉันไม่ผิดสัญญาหรอก ฉันรู้่านายคิดถึง”

“นายห้ามให้ฉันหยุดด้วยตกลงไหม”

“แล้วถ้าเกิดฉันตายขึ้นมาจะทำยังไง”

“นายไม่ตายเพราะเซ็กส์หรอก”

“ฉันไม่แน่ใจ”

“ฉันไม่...”

“ของนายมันใหญ่ แค่ออบเดียวก็จุกแล้ว” เกือบจะหลุดเข้าตอขนได้ยีน เขาพูดแบบนั้น แถมยังพูดด้วยใบหน้าที่เขินอายปนจริงจังแสดงให้เห็นว่าผมรั้งเขาหนักจริงๆ เมื่อครานั้น แต่เขาก็เป็นฝ่ายเรียกร้องเหมือนกันจะบอกว่าผมคนเดียวไม่ได้

อีกอย่างผมเป็นฉลามนะ แรงเยอะมันผิดตรงไหน

“แค่อันเดียวยังจุกเลย รู้ไหมว่าฉลามมีสองอัน”

“วะ...ว่าไงนะ !?”

“อยากกระทิกันหน่อยไหมล่ะ”

“!!!!”

“ไว้ทำกันที่สระน้ำในบ้านแล้วจะเอาให้คุณนะ :)” ผมยิ้มเจ้าเล่ห์ต่างจากอีกคนที่เบิกตากว้าง ดูเหมือนเขากำลังคิดภาพตามและได้ซื้อคูปองเรียบร้อยแล้วเป็นภาพที่ชวนขบขัน ไม่ค่อยมีคนรู้เรื่องส่วนนั้นของฉลามมากนักเว้นพวกหมอสัตว์กับพวกที่สนใจในเผ่าพันธุ์ถึงจะรู้ว่าฉลามมีตรงนั้นสองอัน

ผมเองก็ไม่เคยบอกใครเรื่องนี้ละ เรารู้กันแค่เฉพาะในบ้าน ถึงจะไม่เคยถามพ่อแม่จริงจังแต่ผมว่าพวกพ่อก็น่าจะเคยลองกับแม่มาบ้าง

แต่มันเป็นเรื่องส่วนตัวของเขา ผมไม่ควรเข้าไปยุ่งย่าม

“ละ...สองอันเลยหรอ ?” ออสตินทวนเสียงสั้น “ล้อเล่นหรือไง”

“ไม่เชื่อไปค้นในเน็ตได้หรือจะถามพี่ชายหรือพ่อฉันก็ได้ละ”

“จะบ้าหรอ ถ้าไปถามเขาคงว่าฉันเป็นโรคจิต” ร่างเล็กรีบส่ายหัวตุกติก ใบหน้าเขาขึ้นสีแดงมีการหลุบตามองส่วนนั้นของผมที่ถูเขาอีกต่างหาก “แค่อันเดียวก็จะตายอยู่แล้ว ถ้าใช้สองอันด้วยแรงขนาดนั้น ฉันไม่ไหวหรอกนะ”

“แต่นายสัญญาแล้วว่าจะให้ฉันทำนะ”

“ฉันไม่คิดว่านายจะทำพร้อมกัน...สองอันนี่น่า”

“มันก็น่าสนุกดีใช่ไหมล่ะ”

“แดน”

“ไว้ลองกันนะ”

“...!!!”

“จะทำให้ฟินเอง :)” ร่างบางทำหน้าที่เหมือนคนจะร้องให้ถึงขั้นยกมือขึ้นมาปิดหน้าตัวเองแล้วฝังตัวลงในอ้อมอกผม เขาคงรู้สึกว่าตัวเองทำผิดพลาดครั้งใหญ่ที่รับปากผมแบบนั้น ตอนแรกผมก็ว่าจะไม่บอกเขานะ เพราะไม่เคยทำด้วยไ้ นั้นของฉลามเหมือนกัน

ทว่าไ้ไหนๆก็พูดออกมาแล้วลองสักครั้งจะเป็นอะไรไป ไม่แน่ออสตินอาจจะติดใจ

“ฉันอยากตายเหลือเกิน”

อย่าได้มาล้อเล่นกับแดเนี่ยล อิลเดนสันเชียว !

หลังจากตอนนั้นเราก็ไม่ได้คุยอะไรกันอีก ผมจำต้องปล่อยให้อสตินพักผ่อนเพื่อให้อาการของเขาดีขึ้น ด้วยความที่หมอโทแวนเสียชีวิตไปแล้ว แม่เลยต้องให้ผู้ช่วยหมอที่รู้เรื่องพวกเราเป็นคนดูแลอสตินแทน แน่นอนว่าเราไม่สามารถไปจ้างหมอคนใหม่ให้มาดูแลแทนได้ เพราะสถานการณ์ตอนนี้จะไว้วางใจใครย่อมเป็นไปได้ยาก

ดีที่อสตินไม่มีอาการแทรกซ้อน เรื่องเลือดที่ผสมเข้าไปก็ต้องดูกันอีกที ระหว่างนี้ก็รักษาตามอาการเท่าที่ทำได้ ส่วนแม่กับพ่อก็วิ่งวุ่นเรื่องงานศพของหมอโทแวนที่จนถึงตอนนี้ก็ยังติดต่อลูกชายอีกฝ่ายไม่ได้

ไม่มีใครรู้ว่าลูกชายเพียงคนเดียวของหมอโทแวนหายตัวไปไหน เซ็คไฟล์ทบินก็ไม่พบชื่อ ค้นหาทุกอย่างก็ไม่เจอตัวราวกับว่าเขาหายเข้ากลีบเมฆไป

เขาไม่คิดจะมาดูพ่อตัวเองบ้างหรือไง

พ่อเขาถูกยิงตายเลยนะ

“ดูเธอสดใสขึ้นเยอะเลยนะอสติน”

ตึก !

“ดีใจสินะที่จะได้ออกจากโรงพยาบาลสักทีนะ” แม่ถามด้วยรอยยิ้ม พลังมองคนที่เดินออกมาจากห้องน้ำด้วยชุดลำลองใหม่ที่แม่ซื้อให้ จริงๆ ต้องบอกว่าชินอ่อนพาแม่ไปซื้อเสื้อผ้าให้ออสตินต่างหาก ใช้เวลาเป็นชั่วโมง เลยนะกว่าจะได้แต่ละชุดมาทำอย่างกับว่าออสตินเป็นตุ๊กตา

แต่ก็ต้องยอมรับว่าน้องผมรสนิยมดีมาก เขารู้ว่าเสื้อผ้าแบบไหนที่จะทำให้ออสตินดูดีขึ้นกว่าเดิม

ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ก็ผ่านมาเกือบสองอาทิตย์แล้วครับ ผู้ช่วยหมอ บอกว่าออสตินกลับบ้านได้แล้วและจะนัดมาดูอาการอีกที หรือถ้ามีปัญหาอะไรก่อนวันนัดก็สามารถติดต่อมาหาได้ในทันที ออสตินที่เวิ้งว้างอยู่ในโรงพยาบาลมานานเลยรู้สึกดี ไม่แปลกที่เขาจะอยากออกไปจากที่นี่

ไม่มีที่ไหนที่มันปลอดภัยเท่าบ้านเราหรอก

“ครับ” ร่างเล็กขานรับสั้นๆ ระบายยิ้มบางให้กับแม่เป็นการตอบกลับ เดี่ยวนี้อีกฝ่ายเริ่มเรียนรู้ที่จะยิ้มมากขึ้นแล้วนะ ทำให้บรรยากาศกับคนในบ้านดีขึ้นเป็นกองเลยต่อให้เขาจะยังมีมุมนิดมากอยู่ก็ตาม เรื่องนี้ก็ต้องค่อยๆ ปรับ ผมไม่ได้หวังให้เขาทำได้ในวันสองวันหรอก

ขอแค่เขาเปิดใจให้เรามากขึ้นกว่าที่เคยเป็นก็พอแล้วละ ส่วนเรื่องอื่นๆนะ...

เดี๋ยวเรามาช่วยกันปรับเอง

แล้วเรื่องดีอีกอย่างคืออะไรรู้ไหม ?

คือเรื่องที่คนของเจมส์ยังไม่บอกมาเอาตัวออกสตินไปไงละ อีกฝ่ายเงิบหายราวกับพักรบทั้งที่ก่อนหน้านี้ตามล่าเราจะเป็นจะตาย มันเลยทำให้แม่จำเป็นต้องจ้างตำรวจมาคอยเฝ้าพวกเรา

เพราะแม่เชื่อว่าทะเลสงบบมก็มีพายุซ่อนตัวอยู่เสมอ

“แล้วเธอดึงเรื่องกลับไปเรียนต่อ อาจารย์ใหญ่ติดต่อฉันมาว่าอีกไม่นานเธอกับแดเนียลต้องสอบปลายภาคแล้ว”

“ผมเอาที่คุณโซลเห็นว่าสมควรครับ แต่ใจจริงผมก็อยากไปเรียนต่อให้จบ” ออสตินถอนหายใจเล็กน้อยต่างจากผม บอกตามตรงว่าตั้งแต่เกิดเรื่องผมลืมไปเลยว่าตัวเองยังเป็นเด็กไฮสคูลอยู่ และด้วยความที่ถูกเพื่อนทรยศเลยไม่มีใครส่งข่าวคราวเกี่ยวกับเรื่องเรียนมาให้ผมรู้

จะว่าไปแล้วผมก็ไม่ว่าตอนนี้จอร์จเป็นยังไง ผมเคยคิดจะบุกไปหา
เขาแล้วเคลียร์ให้เข้าใจอยู่เหมือนกัน ทว่าด้วยสถานการณ์ผมไม่สามารถที่
ออกสตินไปได้ แล้วก็ไม่ควรจะออกไปไหนมาไหนคนเดียวในเวลาแบบนี้ด้วย

“แล้วลูกจะแดเนี่ยลอยากไปเรียนต่อหรืออยากให้แม่จ้างครูมาสอน”

“ผมได้หมดครับ แล้วแต่ออกสติน” ผมโอบเอวพลาทอนหัวแฟนที่ยืน
อยู่ข้างกาย “ถ้าเขาอยากไปผมไปด้วยก็ได้ ยังไงผมก็ไม่ปล่อยให้เขาไปคน
เดียวอยู่แล้ว”

“บางทีเว้นระยะห่างให้เขาอยู่คนเดียวบ้างก็ได้นะแดเนี่ยล ออกสตินคง
อยากมีเวลาส่วนตัวบ้าง”

“ไม่ได้หรอกครับ เดี่ยวมีคนขโมยออกสตินไป”

“ใครจะขโมยฉันได้ ?”

“คนใจร้ายไง” ผมยื่นคิ้วใส “ถ้าเกิดฉันปล่อยนายไป จะต้องมีคนใจ
ร้ายมาลักพาตัวนายไปแน่ๆเลย”

“เพื่อเจ้า” ร่างเล็กตอบกลับยิ้มๆ บีบจมูกผมคล้ายส่งสอนให้เลิกเล่น
ลั่นได้แล้วก่อนจะสะดุ้งเมื่อคิดได้ว่าแม่มองอยู่ พาให้ผมหันไปมองคนโตกว่า

ที่ยกมือνωดขมับแล้วส่ายหน้าไปมาราวกับเหนื่อยหน่ายความรักวัยรุ่น “ขอโทษนะครับคุณโซล ผม...ทำให้ลำบากใจหรือเปล่า”

“ไม่หรอกออสติน ฉันแค่เหนื่อยใจกับลูกชายฉัน”

“แม่ครับ”

“ช่วยเว้นระยะกับเขาบ้าง แม่ยังไม่อยากเลี้ยงหลานนะแดเนียล”

“มะ...ไม่มีหลานหรอกครับ พวกเรายังเรียนกันอยู่เลย !” ออสตินยกมือโบกไปมาสลับกับส่ายหัวจนผมด้านหน้ากระจายชนหัวเราะ ท่าทีของเขาเล็กล็กมากแถมแก้มยังแดงไปหมด เขาคงคิดภาพตัวเองมีลูกกับผมแล้วตื่นตระหนกขึ้นมา “และผมก็เป็นผู้ชายไม่มีทางที่จะท้องได้อยู่แล้ว”

“เธอไม่ควรพูดเรื่องนี้กับคนที่ต้องลูกหลานสามตัวมาแล้วนะออสติน” เจ้าตัวชะงัก “โลกนี้นะเต็มไปด้วยเรื่องไม่แน่นอนเพราะงั้นระวังไว้หน่อย ฉันไม่ได้ห้ามแค่อยากให้เธอป้องกันให้ดี”

นัยน์ตาของแม่ฉายแววห่วงใยระคนอ่อนโยน ไม่มีความกังวลทั้งที่สิ่งที่พูดมามันก็น่าห่วงอยู่นิดหน่อย แต่ผมว่าแม่เข้าใจเรื่องอารมณ์ของวัยรุ่น ถึงจะห้ามไม่ให้พวกเรามีเซ็กส์ ยังไงเราก็กหาทางทำจนได้ ทางที่ดีที่สุดก็คือการป้องกันไม่ว่าจะอยากทำแค่ไหน

เพื่อไม่ให้เกิดเรื่องผิดพลาดเช่นท้องก่อนวัย

ซึ่งผมค่อนข้างแน่ใจว่าออสตินมีโอกาสน้อยมากที่จะท้องแบบแม่

“ฉันไปรอที่รถนะ เก็บของเสร็จแล้วก็ตามมา”

“ครับ” ออสตินขานรับพร้อมพยักหน้า รอจนแม่ออกไปก่อนผมถึงหันไปยิ้มเจ้าเล่ห์ได้ คนตัวเล็กเลยถลึงตาก่อนจะกลบเกลื่อนทำเป็นเก็บของเข้ากระเป๋ากลับไป แม้ว่าส่วนใหญ่ผมจะเก็บให้แล้วก็ตาม ผมจึงเข้าไปกอดเขาจากด้านหลัง หอมแก้มซ้ายขวาอดอดอ่อนให้เขาย่นคิ้วได้ “อย่าวอแวนสิ ต้องรีบเก็บของกลับบ้านนะ”

“ยังมีเวลาอยู่ ขอพุดหน่อยไม่ได้หรือไง”

“ไปทำที่บ้านก็ได้”

“มัดจำไว้ก่อนไง”

“นายมัดจำเยอะเกินไปแล้ว” ผมหัวเราะเอ็นดูเขา หอมหัวเข่าอีกกรอบแล้ว หลบตามองใบหน้าที่ขึ้นสีแดงระเรื่อถึงใบหูขาว ออสตินม้มปากเล็กน้อยก่อนจะหันมามองกัน “นายกังวลเรื่องนั้นหรือเปล่า”

“เรื่องไหน ?”

“เรื่องที่คุณไซลพุดนะ”

“นายหมายถึงเรื่องเว้นระยะห่างหรือว่าเรื่องที่น่าจะมีหลานให้เขาละ” ผม
เลิกคิ้วถาม “เพราะถ้าเป็นเรื่องระยะห่างบอกเลยว่าฉันทำไม่ได้แน่นอน ฉัน
ติดนายขนาดนี้ห่างกันแค่หนึ่งเซนก็คงขาดใจตาย”

“แล้วเรื่องท้อง...”

“หืม ?”

“กลัวหรือเปล่าว่าฉันจะเป็นแบบแม่นาย” ผมถึงกับขมวดคิ้วใส่มองว่าตำหนิ
ที่ออสตินพูดอะไรแบบนั้นนะ แค่อสงสัยว่าทำไมเขาถึงถามผมทั้งที่ผมสมควรจะ
ถามเขามากกว่า เขาต้องเป็นคนอึดท้องนะ ไม่ใช่ผมสักหน่อย “ฉันไม่ได้
หมายความว่าในทางลบนะ แค่อยากรู้นายคิดยังไง”

“ถ้านายโอเคแล้วพร้อม ฉันก็มีได้”

“...”

“จริงๆ ฉันก็ต้องถามนายสิ นายต้องเป็นคนท้องให้ฉันนะ” เจ้าตัวชะงัก
ใบหน้าขึ้นสีแดงหน้ากว่าเก่า “ฉันรู้ว่ามันไกลเกินตัวเราไปหน่อยตอนนี้ แต่
ถามเผื่อไว้ก่อนซำๆ”

“ฉันไม่แน่ใจว่าตัวเองจะท้องได้แบบเขาอะ” ออสตินพิมพ์ “แล้วถ้าเกิดท้อง
ขึ้นมาจะทำยังไงละ”

“ก็เลี้ยงเขาสิ ไม่เห็นจะยากเลย” ผมยิ้มกว้างยี้หัวคนที่คิดไปล่วงหน้าหลาย
ร้อยเท่า “เพราะเขาเกิดจากความรักของเรา ไม่มีทางที่ฉันจะให้นายเลี้ยงเขา
คนเดียวหรือเอาไปทิ้งแน่”

“นายแน่ใจหรือว่าจะอยากดูแล ฉันกลัวว่า...”

“เบ๊บ” คำนี้หยุดทุกคำพูด ผมร้องเขาให้หันมามหาทั้งตัวแล้วกอดเอาไว้ “ไม่ต้องกังวลไปหรือกั้นจะไม่ทิ้งนาย ถ้านายมีลูกกับฉันเราก็จะเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์แบบเหมือนแม่กับพ่อฉันไง”

“ฉันแค่ไม่คิดว่าตัวเองจะเป็นแม่ที่ดีได้”

“นายเป็นแม่ที่ดีได้แน่นอนและฉันเชื่อว่านายจะรักเขามากกว่ารักฉันอีก” ผมขบขันแอบทำหน้ายิ้มเล็กน้อยตอนพูดว่าเขาจะรักลูกมากกว่าพ่อ เอาจริงผมว่าคนเป็นแม่ก็รักเท่ากันหมดแหละ เพียงแค่ลูกนี่เป็นเด็กเลยต้องได้รับการปกป้อง มันไม่แปลกที่การกระทำจะดูเหมือนรักพ่อมากกว่า”

ซึ่งพอพูดไปแบบนั้นออสตินกลับอมยิ้ม เขายื่นหน้ามาจูบมุมปากผมแล้วผละออกไป

“ไว้เรามาคุยเรื่องนี้ใหม่ตอนเรียนจบแล้วกันนะ”

“ฉันเห็นนายกังวลทำเอาฉันนึกว่านายท้องแล้วซะอีก”

“ฉันแค่ถามเพราะอยากรู้ ก็นายวางแผนจะกินฉันทั้งวันนี้” เขาถอนหายใจทิ้ง

“แล้วฉันก็รับปากไปแล้วด้วยว่าจะให้นายทำ”

“และฉันก็รอมานานมากจนแทบคลั่ง”

“ฉันเห็นนายซื้อถุงยางมาหลายกล่องเลย” ผมอมยิ้มไม่คิดว่าจะถูกจับความลับได้ แค่เตรียมไว้ก่อนตอนทำจะได้ไม่ต้องวิ่งหาไง และที่สต็อกอยู่มันก็หมดแล้วด้วยเพราะตอนนั้นเราทำกันเยอะ ถึงจะใช้บ้างไม่ใช้บ้างก็เถอะ แต่ส่วนใหญ่ผมก็ใช้นะป้องกันไว้ก่อนอย่างที่แม่สอนไว้ “ฉันต้องตายแน่ๆ”

“เดี๋ยวเราจะได้รู้กัน”

“เฮ้อ” ผมหอมหัวคนที่พ่นลมหายใจยาวเหยียดอย่างเศร้าๆ เด๋วว่าเขาคงรู้สึกที่ตัวเองพลาดที่สัญญาแบบนั้น ช่วยไม่ได้ที่เขาไม่สามารถคืนคำและถึงทำ

ได้ผมก็จะขัดขวางทุกทาง ผมรอมานานแล้วที่จะได้กินเขา จะได้ใช้ทำอะไรใหม่ๆ
ที่ไปชุมนุมศึกษามา

ที่จริงไม่ต้องศึกษาผมก็มีหลายท่าในหัวนะ อย่าหาว่าผมหมกมุ่นเลย เขา
เรียกว่าเตรียมพร้อมสำหรับเกมรัก

อีกส่วนคงมาจากสายเลือดของผมด้วยมั้ง

ทั้งพ่อ ทั้งแม่ต่างก็ร่อนรักซะเหลือเกิน

“ไปกันเถอะ คุณโซลรอนานแล้ว”

“ครับเบ๊บ” ผมถูกผูกตัวเองกับจุมูกอีกคนจากนั้นเราสองคนก็ช่วยกันเช็ค
ความเรียบร้อยอีกครั้ง ผมถือกระเป๋ำให้เขาพาคนตัวเล็กกว่าไปขอบคุณ
ผู้ช่วยเหลือเจ้าของไข้ ออสตินตั้งใจจะทำแบบนี้ตั้งแต่หมอโทแวนยังไม่ตาย
ข้ายังขอให้แม่พาเขาไปเคารพหลุมศพของอีกฝ่ายอีกต่างหาก

แม่อีกใจดีพาไป ซื้อดอกไม้ให้ด้วยเสร็จสรรพ ผมไม่ค่อยชอบการมาสุสาน
เท่าไหร่นัก มันน่าขนลุกแล้วก็ไม่ใช่ว่าที่ที่ดีเท่าไร ต่อให้หลุมศพของตากับยาย
จะอยู่ที่นี้ แต่นานๆที่เราทั้งครอบครัวจะมาเยี่ยมเท่านั้น เท่าที่จำได้แม่จะมา
ช่วงวันเกิดแล้วก็วันสำคัญ

อาทิตย์คริสต์มาสที่ทั้งครอบครัวมาอยู่รวมกัน

“พี่ออสติน ! แดนนี่ !”

“ซิน่อน” ผมเรียกชื่อไอ้ตัวแสบที่วิ่งออกมาจากตัวบ้านทันทีที่เห็นรถแม่เลี้ยง
เข้ามา พอลงจากรถน้องชายผมก็กระโดดกอดพี่สะใภ้เขา ทำเอาผมต้องรับ
ตัวออสตินไว้เนื่องจากเขาเกือบหงายหลัง ถึงซิน่อนจะตัวเล็กน้ำหนักเบา
พอๆกัน แต่ออสตินเพิ่งออกจากโรงพยาบาลนะ ร่างกายไม่ได้แข็งแรงเท่าเขา
สักหน่อย “ระวังหน่อยสิ อยากให้ออสตินเข้าโรงพยาบาลอีกรอบหรือไง”

“ก็ผมคิดถึงพี่ออสตินนี่นา ในที่สุดพี่ก็กลับบ้านได้”

“เมื่อวานนายก็เพิ่งเจอเขาไปจะคิดถึงทำไม”

“แล้วทำไมผมจะคิดถึงไม่ได้ พี่ก็ยังคิดถึงพี่ออสตินตลอดเวลาเลย” ตัวแสบ
ทำหน้ามู๋ใส่ผม ทำเป็นงอแงเรียกร้องความสนใจจากออสติน ส่งผลให้ผม
ต้องดีดหน้าผากเขาไปหนึ่งที่ข้อหาทำตัวอ้อร่อน่าหมั่นไส้ “ฮือ ! ออสตินคูสิ
แดนนี่ใจร้ายกับฉัน”

“อย่าทำชื่อนอนสิแดน น้องเขาเจ็บนะ”

“นายต้องเข้าข้างฉันสิ !”

“แดเนี่ยล” ผมพองลมในแก้มตอนคุณแพนเรียกชื่อเต็มเป็นการปรามทั้งที่ผม
ไม่ผิดเลยสักนิด ส่วนคนผิดที่หาเรื่องก่อนนะเธอ ตอนนี้มันกอดออสตินแน่น
แถมยังแลบลิ้นปลิ้นตาใส่ผมอีก พอผมจะดีดหน้าผากเขาอีกที่ออสตินก็เอา
ตัวมาขวางไว้ ผมเลยขมวดคิ้วพืดพืดใหญ่

“ฮู้ว ปลาทุโกรธแล้ว~”

“ไอ้จิวเอ๊ย”

“เบร” ทั้งแม่ทั้งออสตินถึงกับส่ายหน้าที่เห็นผมกับชื่อนอนทะเลาะกันเป็น
เด็กๆ ทว่าผมก็จับสังเกตได้ว่าทำไมพี่ถึงไม่ออกมารอรับ ปกติพี่จะออกมา
พร้อมกับน้องเลยแถมพ่อทั้งสองก็เงิบหายไปอีกราวกับว่าพวกเขาไม่อยู่ใน
บ้านกัน

“พี่กับพ่อไม่อยู่เหรอ ทำไมนายถึงออกมาคนเดียวล่ะ ?”

“อ้อ เผอิญมีคนมาหานะ”

“ใคร ?”

“เพื่อนพี่ไงล่ะ”

“!!!”

“จอร์จี่รอพี่อยู่ข้างใน แดเนี่ยล”

ผมถึงกับชะงักงัน ร่างกายก็ร้อนๆ หนาวๆ อย่างบอกไม่ถูก มันเหมือนมีหินหนักอึ้งถ่วงดุลในจิตใจ พยายามสะบัดออกเท่าไรก็ไม่ยอมหยุด ผมเดาว่าชื่อของเพื่อนรักกลายเป็นคำต้องห้ามสำหรับผม มันทำให้ผมรู้สึกรู้สึก

ทั้งโกรธ ทั้งเสียใจ ทั้งไม่เข้าใจ

“แดเนี่ยล” ออสตินที่อ่านผมออกคนแรกเอื้อมมือมาจับแขนผม เขย่าเบาๆ พร้อมลูบไปมาเป็นการปลอบโยนทำเอาผมต้องถอนหายใจเพื่อสงบอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน

บอกตามตรงผมไม่รู้ว่าควรจะทำยังไงกับสถานการณ์ ผมอยากเจอหน้าจอร์จี่นะ อยากถามทุกอย่างให้รู้ความ ทว่าอีกใจก็ไม่อยากเจอหน้า ไม่อยากรับรู้ความจริงว่าเขาเริ่มทรยศผมตอนไหน ผมกลัวตัวเองจะรับไม่ได้ แล้วปลุกสัญชาตญาณในร่างกาย

ถ้าเป็นแบบนี้คราวนี้ผมคงได้ฆ่าเขาจริงๆ

“เขามาทำไม” ผมถามขึ้นเสียงนิ่ง “เขากล้าแล้วยังมาเหยียบที่นี่”

“เขาต้องการคุยกับพี่” น้องชายถึงกับอึกอักไม่บ่อยนักที่ผมจะแสดง
ด้านคุณให้เขาเห็น “ซึ่งวานคิดว่าพวกพี่ควรจะปรับความเข้าใจกัน และจอร์จ
ก็บอกว่าเขามาดี”

“หลังจากที่เคยเกือบฆ่าแฟนพี่”

“แดนนี่”

“คิดว่าพี่จะมองเขาในแง่ดีได้อีกหรือไม่” ร่างเล็กหลุบตาใส่ ทั้งออสติน
ทั้งซีนอนต่างเข้าใจว่าผมเจ็บปวดกับการถูกเพื่อนคนนี้ทรยศมากแค่ไหน ผม
ไม่เคยคิดว่าครั้งหนึ่งคนที่เราไว้วางใจและแทบจะเป็นหนึ่งในครอบครัวจะหัก
หลังเราได้ มันไม่แปลกที่ผมจะรับไม่ได้ที่ต้องเจอหน้าเขา

ผมเสียผมอย่างเครียดจัด ถอนหายใจซ้ำๆ เพราะรู้สึกถึงความเกรี้ยว
กราดกำลังปะทุในร่าง ผมยังจำวันที่เขายิงออสตินได้ วันที่เขาตั้งตัวเป็นศัตรู
ทั้งที่ก่อนหน้านี้เรายังเป็นเพื่อนรักกัน

ไม่ไหว

ผมพนมองหน้าเขาไม่ไหวหรอก

“แดเนียล”

ติก !

และเหมือนยังไม่อยากเจอฟ้าก็ยิ่งดลบันดาล ยังไม่ทันที่ผมจะเข้าบ้านคนที่อยู่ในนั้นก็เดินออกมาก่อน เสียงทุ้มต่ำที่เรียกชื่อผมรั้งให้ผมหันไปมอง ภาพที่ปรากฏคือร่างของจอร์จี่ที่ยืนอยู่ตรงประตูทางเข้า ใบหน้าของเขาเศร้าสลด มีรอยฟกช้ำที่ผมได้แต่สงสัยว่ามันไม่ได้จางลงบ้างเลยหรือ

ตั้งแต่วันนั้นถึงวันนี้มันก็ผ่านมานานมากพอ หรือว่ารอยแผลพวงนั้นจะไม่ได้มาจากที่เราชกต่อยกัน

“ไงเพื่อน” เขาพยายามฝืนยิ้มติดแต่ที่ผมไม่เอนจอยไปกับเขา ออสตินถึงกับต้องรั้งแขนผมไว้เพราะผมทำท่าเหมือนจะเดินหนีไปไม่ฟังเขา พอผมบิดมือออกเขาก็กอดผมไว้ด้วยแขนทั้งสองข้าง

“แดน ฟังเขาหน่อย” ร่างเล็กขอร้อง “ใจเย็นหน่อยได้ไหม”

“ฉันทนมองหน้าเขาไม่ไหว”

“แดน”

“ให้ตายสิ ฉันอยากกลายร่างซะมดเลย” ผมได้แต่กำหมัดใจนิ่งอยาก
พุ่งไปต่อย ใจนิ่งก็อยากวิ่งหนี ผมควรจะทำยังไงกับสถานการณ์นี้ดี ทำไม
ออสตินถึงยังนิ่งได้ทั้งที่เขาโดนจอร์จยิงใส่ ถ้าผมเป็นเขา ผมจะรีบหนีเข้าบ้าน
ไป ล็อคประตูแน่นหนาไม่มีทางไว้ใจ

จะไม่ยอมเปิดโอกาสให้คนพรรคนี้นี้ได้แก้ตัว

แน่นอนจอร์จเองก็สัมผัสถึงแรงอารมณ์ของผมได้ เขาเลือกที่จะเดิน
เข้ามาหากแต่ก็เส้นระยะห่างไว้ นั่นยิ่งทำให้ผมเห็นรอยแผลบนใบหน้าเขา
มากขึ้น มันยังสดใหม่เหมือนเขาเพิ่งโดนมา แคมที่แขนยังใส่เฟือกไว้อีก ถึง
ผมจะไม่อยากใส่ใจนักผมก็พอจำได้ว่าวันนั้นไม่ได้หักกระดูกเขา

หรือต่อให้หักก็น่าจะเป็นช่วงคอถึงกราม ไม่ได้หักแขนขาเขาหรอก

“ฉันรู้หรือนายโกรธฉัน แต่วันนี้ฉันมาดี”

“คิดว่าฉันจะเชื่อที่นายพูดหลังจากที่นายทำกับออสตินแบบนั้นหรือ”
ผมตอบกลับรู้เลยว่าเสียงนิ่งมาก นิ่งยิ่งกว่าผืนน้ำทะเลก่อนพายุเข้า “ถือว่า
นายกัล้ามากเลยที่ยังมีหน้ามาให้ฉันเห็น นายไม่รู้สึกอะไรเลยหรือไงที่มา
เหยียบบ้านฉัน”

“แดเนียล ฉันเข้าใจที่นายจะเกลียดฉัน ฉันก็เกลียดตัวเองเหมือนกัน”
ผมส่ายหน้า “ฉันรู้ว่าสิ่งที่ฉันทำมันแย่มาก แย่จนนายคงไม่มีวันให้อภัยฉัน”

“ฉันทนมองหน้านายไม่ได้ด้วยซ้ำ”

“...”

“นายไม่น่ามาหาฉันเลย” ผมเบือนหน้าหนีจู่ๆ ก็อยากร้องไห้ มัน
เหมือนเราโกรธมากๆ จนน้ำตาไหล ทว่าก็มีความเสียใจปะปนอยู่ ออสตินเอา
แต่ลูบแขน ลูบหลังผมไปมา แม่กับพี่น้องผมก็ไปยืนรวมกันให้ผมได้เคลียร์
กับอดีตเพื่อนรักที่มองด้วยแววตาเสียความรู้สึก

จะมาเสียใจตอนนี้ผมก็ไม่อินด้วยหรอก เขาทำพลาดไปแล้วและเขา
ทำให้ผมมองผมเปลี่ยนไป

“ฉันขอโทษ” จอร์จี่พูดเสียงแผ่ว “สำหรับทุกอย่าง”

ผมส่ายหัวไปมาไม่รับคำขอโทษนั้น

“แต่ฉันจำเป็นต้องทำ” คำพูดเขารั้งให้ทุกคนหันไปหา เว้นผมที่ทำ
เพียงแค่เหล่ตามองเท่านั้น “ไม่อย่างนั้นเขาจะทำให้ทุกอย่างแย่ลงกว่าเดิม”

“นายหมายความว่าไง” คนที่ถามคือออสติน เวลานี้เขากลายเป็น กระบอกเสียงแทนผมไปแล้ว ซึ่งพอได้ยินจอร์จก็ถอนหายใจซำๆ เขาเ้มปาก กวาดตามองรอบด้านไปมา “นายดูระวาง มีอะไรหรือเปล่า”

“เข้าไปคุยกันข้างในได้ไหม”

“ทำไม ?”

“ข้างนอกมันอันตราย”

“...”

“เขาอาจจะจับตามองฉันอยู่” คำพูดนั้นทำให้เราทั้งหมดหันมองรอบ ด้าน ไม่รู้มันเป็นคำขู่หรือหวังดีกันแน่ ผมไม่สามารถเชื่อใจจอร์จได้อีกแล้ว เพราะความเชื่อใจผมให้ได้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น ทว่าแม่กลับเห็นด้วยเลยให้ทุกคนเข้าบ้าน ถึงที่ที่เราอยู่จะเป็นพื้นที่ส่วนบุคคลของบ้านฮิลเดนสัน แต่ด้วยสถานการณ์ตอนนี้...

ป้องกันไว้ก่อนถือเป็นเรื่องดี

และพอเข้ามาในบ้านแม่ก็ล็อคประตู ปิดม่าน ปิดหน้าต่างจนหมด ผมพาออสตินมานั่งลงที่โซฟาฝั่งตรงข้ามจอร์จ เพิ่งเห็นว่าพวกพ่อรออยู่ในนี้

ก่อนแล้ว เรียกได้ว่าเราอยู่กันครบองค์ประชุมโดยไม่ได้นัดหมาย ถ้าเกิดจอร์จจะเล่นพิเรนทร์ตุกติกขึ้นมา ผมบอกเลยว่าเขาจะเจอกับความตาย

ถ้าคิดจะมาหลอกใช้ก็ถือว่ากล้ามากเลย

“พูดมา” ผมบอกหลังจากที่มั่นใจแล้วว่าทุกอย่างอยู่ในความสงบ
“นายหมายความว่าไงเมื่อไหร่”

“เจมส์ต้องการตัวออสติน”

“...”

“และเขาจะไม่หยุดแค่นี้แน่” เขาว่าเสียงจริงจัง ดวงตาหวาดระแวง และเต็มไปด้วยความกังวล “ผู้ชายคนนั้นเล่นเกมเก่ง เขาบีบบังคับให้ทุกคนจำนนต่อเขา ฉันเป็นแค่หมาตัวหนึ่งที่เขาใช้งานและถ้าฉันไม่ทำ ครอบครัวฉันจะตกอยู่ในอันตราย”

“แล้วนายไปเกี่ยวข้องกับเขาได้อย่างไร”

“เจมส์ต้องการข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวนาย เขาเลยเข้าถึงทุกคนที่พวกนายใกล้ชิด” เขาเริ่มสารภาพความจริง “และเขารู้ว่าเราสนิทกัน เขาเข้า

มาดีลบริษัทพ่อฉัน กวาดต้อนซื้อหุ้นทำให้พ่อไม่มีทางเลือกที่จะรับปากว่าจะหาข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับพวกนายให้”

“...”

“และเขาใช้ฉันที่สนิทกับนายเป็นเครื่องมือเปิดทาง ที่เขารู้ว่านายจะไปหาออสตินวันนั้นจนนายต้องหนีตาย ที่เขารู้ว่าออสตินอยู่บ้านนายมันเป็นเพราะฉัน” ผมถึงกับกำหมัดแน่นเช่นเดียวกับเขาที่แสดงออกถึงความเจ็บใจนัก “ฉันบอกเขาทุกอย่างเพราะฉันไม่อยากให้พ่อแม่โดนฆ่าตาย นายไม่รู้หรือเวลาฉันทำพลาดฉันต้องเจอกับอะไร”

“แปลพวกนี้ก็มาจากเขาด้วยใช่ไหม” ออสตินถามออกไป “เขาทำร้ายนาย”

“ใช่เลย” ร่างโปร่งพยักหน้า “และลงโทษที่ฉันทำร้ายตัวทดลองของเขา”

“เขาไม่ได้บอกนายหรือไม่ว่าออสตินสำคัญ ทำไมวันนี้นายถึงเลือกที่จะยิงเขา”

“เพราะยิงออสตินมันง่ายกว่ายิงนายนัก”

“...”

“ฉันทำไม่ได้เพราะเราเป็นเพื่อนกัน” ผมแค้นหัวเราะอย่างไม่เชื่อใจ
นัก “แล้วก็เพราะฉันรู้สึกแบบนั้น”

“อะไรนะ ?”

“รัก”

“...”

“ฉันยังคนที่ตัวเองรักไม่ได้หรอก แดเนียล”

ฉลามร่อนรัก 26 : คำเตือนโชคร้าย

“เดี๋ยว ว่าไงนะ” ผมหันขวับมาถามด้วยความตกใจ “เมื่อก๊ี้นายพูดว่าไงนะ
ฉันได้ยินไม่ถนัด”

“นายไม่ได้หูผาดหรือเพื่อน นายแค่อยากได้ยินอีกครั้งเพื่อความ
แน่ใจ” จอร์จี่อ่านผมได้เพราะเราเป็นเพื่อนกันมานาน แต่ถึงอย่างนั้นสิ่งที่เขา
พูดออกมามันก็น่าตกใจและมีงงนะ ผมถึงต้องให้เขาพูดซ้ำเพราะผมไม่
แน่ใจว่าสิ่งที่ได้ยินมันถูกต้องไหมงี้ละ

ไม่ใช่แค่ผมที่ตกใจ คนอื่นที่ได้ยินก็ตกใจเหมือนกันโดยเฉพาะออสติน
ที่นั่งอยู่ด้านข้างและเป็นคนถามคำถามกับเขา ผมเห็นร่างเล็กเบิกตากว้าง
หยุดหายใจไปชั่วขณะ ก่อนจะเลื่อนสายตามามองผมที่ชะงักไม่ต่างกัน

ส่วนจอร์จี่ทำหน้าที่เศร้าคล้ายคิดหนักระคนรู้สึกผิดกับสิ่งที่พูดออกมา

“ฉันไม่เคยบอกนาย”

“...”

“ฉันรักนาย รักมาตลอด แดเนียล” เพื่อนรักลากสายตามาสบสะท้อนภาพผมที่กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ผมรู้เลยว่าตัวเองตกใจมาก ไม่รู้ว่าควรจะพูดหรือตอบรับสิ่งที่เขาพูดยังไงดี ผมไม่ได้เตรียมใจสำหรับเรื่องนี้ ลำพังแค่เขาบุกมาหาที่นี่ก็เกินกว่าที่คิดไว้มากแล้ว

แต่เนี่ยเขาดันสารภาพความรู้สึกที่มีต่อผม ตลอดเวลาที่ผ่านมาผมไม่เคยมองเขาในแง่ไหนเลยสักครั้ง เราเป็นเพื่อนกัน และเขาเองก็ไม่เคยแสดงออกให้ผมรู้ว่าเขารู้สึกอย่างนั้นกับผมนะ ไม่เคยเล่นหูเล่นตา ไม่เคยห้ามเวลาผมจะคบใคร

เขาก็ไม่ต่างจากเพื่อนทั่วไป แล้วตอนนี้ทำไม...

ทำไมเขาถึงทำผมไขว้เขวหลายรอบขนาดนี้

“นายล้อเล่น ?” นั่นเป็นประโยคแรกที่หลุดออกมาจากปากผม “เราเป็นเพื่อนกัน ไม่มีทางที่นายจะรู้สึกแบบนั้นหรอก”

“นายเข้ามาในใจฉันหรือถึงรู้ว่าฉันไม่ได้คิดกับนายแบบนั้น”

“แต่นายไม่เคยบอกฉัน”

“ก็เราสนิทกัน”

“...”

“ความสนิทไม่ได้ทำให้เราบอกกันได้ทุกอย่างหรอกนะ” ผมถึงกับจุก มันก็จริงอย่างที่เขາพูด “แล้วถ้าเกิดฉันบอกนายไปตั้งแต่ตอนนั้น ฉันจะได้อยู่เคียงข้างนายจนถึงตอนนี้ไหม”

“จอร์จี้”

“ถ้าเกิดพูดออกไปนายอาจจะมองฉันไม่เหมือนเดิมก็ได้ ฉันไม่อยากเสียนายไป ฉันถึงเก็บความรู้สึกนี้ไว้แล้วทำหน้าที่เพื่อนที่ดีของนายไงล่ะ” แววดตาของจอร์จี้เต็มไปด้วยความจริงจัง รวมถึงความเจ็บปวดของคนแอบรักที่กำลังสารภาพความจริง มันก็ใช้อย่างที่เขາพูด ถ้าเกิดเขาพูดว่าชอบผมตั้งแต่ก่อนหน้านี๊ บางทีตอนนี้เราอาจจะไม่ได้เป็นเพื่อนกันก็ได้

เวลามีคนชอบผมแล้วผมไม่ชอบเขา ผมมักจะถอยห่างเพื่อรักษาระยะ ไม่อยากให้อีกฝ่ายคิดไปเองว่าผมมีใจหรือให้ความหวัง แม้ผมสอนเสมอว่าอย่าได้เล่นกับความรู้สึกใครเด็ดขาด เราต่างก็มีหัวใจ ไม่มีใครอยากโดนทำร้ายความรู้สึกหรอก

แต่เขาจะกลบความรู้สึกตัวเองเนียนขนาดนั้นเลยหรอ หรือเพราะเราอยู่ใกล้กันมากผมเลยมองข้ามความรู้สึกพวกนั้นที่เขาซ่อนไว้

พลันผมก็คิดเรื่องนึงได้

‘เห็นเขาว่าเป็นเด็กใหม่ที่นอนกับอาจารย์เพื่อให้ได้เข้ามาเรียน’

‘นายสนใจเพื่อนใหม่คนนี้หรือวะ’

‘เขาไม่เห็นจะน่าสนใจตรงไหนเลยนี่นา แถมนายก็ได้ยินข่าวของเขา’

‘ฉันก็แค่พูดตามที่คนอื่นพูดกัน’

ภาพเหตุการณ์ที่จอร์จี่พูดถึงออสตินตอนรู้จักกันใหม่ๆ ลอยเข้ามาในหัว ปกติเขาจะไม่ใช่คนที่พูดเรื่องนี้ซ้ำซากเท่าไรหรอก ทว่าทุกครั้งที่ผมพูดถึงเรื่องออสตินหรือฝากเขาให้หาข้อมูลให้ เขามักจะย้าเรื่องข่าวลือมากมายที่ผู้คนใส่ไข่แป้นผม

จะว่าผมคิดไปเองก็ไม่น่าใช่ ยอมรับว่าก่อนหน้านี้ผมไม่ได้คิดมากอะไร แต่ตอนนี้มันมีเค้กลางให้ผมคิดใหม่ แถมตอนนี้ที่ผมจับมือออสติน จอร์จี่ก็กั๊กกรามเหมือนไม่พอใจ

เขาเบือนหน้าหนีไป กำหมัดแน่นจนสันไปหมด

“แล้วทำไมนายถึงมาบอกฉันตอนนี้ คิดว่ามันจะกลบเกลื่อนความผิดที่นายทำไว้ได้ ?”

“ฉันไม่หวังให้นายให้อภัย ฉันแค่คิดว่านี่มันเป็นโอกาสสุดท้ายที่ฉันจะได้บอก” เขาหันกลับมาพร้อมถอนหายใจเล็กน้อย “และฉันก็ไม่อยากทนเก็บความรู้สึกนี้อีกต่อไปแล้ว ฉันอยากให้นายได้รับรู้ไว้ว่าฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายนายหรือว่าครอบครัวของนาย”

“ ... ”

“ฉันถูกสั่งให้ทำ” สิ่งที่ย้ำออกมาทำผมพ่นลมหายใจซ้ำๆ พลังเสยผมอย่างเคร่งเครียด ผมไม่อาจสลัดความรู้สึกแย่ๆ จากสิ่งที่เขาทำออกได้ มันเหมือนพอเราหยดสีดำนลงบนผ้าขาว มันก็จะเป็นรอยด่างอยู่อย่างนั้น ชักเท่าไรก็ไม่ออกและถึงจะไม่มีเรื่องนี้มาเกี่ยวข้อง ผลลัพธ์มันก็ไม่ได้ต่างจากเดิมเท่าไร

“โทษทีจอร์จี้ แต่ฉันไม่เคยรักนายในแง่ นั้น”

“แดเนียล”

“เราเป็นเพื่อนกัน”

“...”

“และฉันรักออสตินแค่คนเดียว”

“แดน...” คนข้างกายเรียกชื่อผม บีบมือเบาๆ คล้ายถามว่าแน่ใจหรือที่พูดออกไปแบบนั้น ส่งผลให้ผมหันมาหาเขายกยิ้มพร้อมพยักหน้าเป็นการตอบรับ ผมจำเป็นต้องให้จอร์จรู้ว่าผมไม่เคยคิดกับเขาแบบนั้น เขาเป็นได้แค่เพื่อนคนหนึ่งของผม และผมก็อยากให้เขารู้ว่าผมรักออสตินมากมายแค่ไหน

ต่อให้ออสตินจะเป็นลูกเลี้ยงของคนที่มาหยหัวพวกเราทั้งตระกูลผมก็ไม่สนใจ ผมปักธงจองไว้แล้วว่าคนคนนี้นะ...

คือความรักหนึ่งเดียวของผม

แน่นอนว่าพอพูดไปอย่างนั้นจอร์จถึงกับเม้มปากแน่น เขาทำหน้าที่เหมือนคนจะร้องให้ถึงขั้นต้องเบือนหน้าหนีผมอีกครั้ง ช่มตาลงสงบสติอารมณ์ที่ก่อตัวอยู่ในร่าง ผมยอมรับว่าตัวเองใจร้ายที่บอกรักคนอื่นต่อหน้าเขา แต่ผมต้องการให้อีกฝ่ายสลักคำพูดของผมไว้เขาจะได้ตัดใจจากผมไปซะ

และการที่มาบอกรักผมต่อหน้าแฟนผมแล้วก็ครบครันผมนะ มันไม่ใช่เรื่องที่ทำให้ผมรู้สึกดีหรืออยากเห็นใจเขาเลย

“โทษที”

“ฉันเข้าใจ” เขาตอบรับ “ฉันรู้ดีว่านายไม่เคยรักฉันในแบบที่ฉันรัก”

“...”

“ยิ่งฉันทำร้ายคนรักของนายมา นายก็คงรู้สึกแย่นะ ขอโทษแล้วกัน ที่บอกออกไปว่าฉันรักนายแค่นั้น” เขาพยายามฝืนยิ้ม “ถือซะว่าฉันไม่ได้พูดอะไรออกไปได้ไหม ฉันไม่อยากให้นายกับออสตินมีปัญหา”

ผมเหลือบตาไปมองร่างเล็กที่ไม่ปริปากพูดอะไรทั้งนั้น แต่ดูจะคิดมากพอสมควร

“นายสองคนรักกันไม่ควรจะมาคิดมากเพราะคำว่ารักของฉันหรอก”

“จอร์จี้” ผมได้แต่เรียกชื่ออีกฝ่าย เผลอเลียปากกับสถานการณ์อึดอัดนี้ ผมรู้สึกเหมือนออสตินอยากออกไปจากที่นี่ เพียงแค่เขาไม่มีความกล้าพอที่จะพูดออกมา อีกส่วนคือผมจับมือเขาไว้นานมาก ถ้าเกิดเขาลุกออกไป ผมคงโดดเดี่ยวที่ต้องเผชิญกับเพื่อนรักเพียงลำพัง

พลันออสตินก็เงยหน้ามองเขา

“ฉันกับแดนจะไม่มีปัญหากันเพราะเรื่องของนายหрок”

“ออสติน”

“เราสองคนเข้าใจกันดี” เขาระบายยิ้ม “และแดเนียลก็ไม่ใช่คนที่จะ
ห่วงไหวกับคนที่เขาไม่ได้รู้สึกอะไรด้วยหрок นายก็น่าจะรู้จักเขาดี”

“แต่ดูเหมือนตอนนี้นายจะรู้จักเขาดีกว่าฉันแล้วนะออสติน”

“เพราะรักไงจอร์จี่”

“...”

“ฉันรักเขาไม่ต่างจากที่นายรักหрок”

หัวใจผมเต้นผิดจังหวะรู้สึกอยากกอดรัดคนรักในเวลานี้ เสียดยที่ทำ
แบบนั้นไม่ได้เพราะมันไม่เหมาะสม ผมเห็นแววตาแน่นแ่นที่สะท้อนออกมา
จากนัยน์ตาสีฟ้าคราม ออสตินดูนิ่งมากตอนพูดแบบนั้นหากแต่กลับสัมผัสได้
ถึงความรู้สึกหึงหวง ไม่ยอมพ่ายแพ้ให้กัน

เขาประสานนิ้วลงกับมือผม ลากสายตามาสบแล้วยิ้มให้

“และฉันจะไม่ปล่อยให้เขาไปหาคนอื่นเด็ดขาด เขาเป็นของฉัน เหมือนที่ฉันเป็นของเขา” เขามองผมด้วยความรัก “ถึงเราจะรู้จักกันได้ไม่นาน แต่ความรู้สึกของฉันมันเป็นของจริงนะ มันเหมือนกับว่าฉันรอคนคนนี้มานานทั้งที่ไม่รู้ว่ามันอยู่จริงไหม”

“เบ๊บ”

“แต่พอได้เจอก็เข้าใจ”

“...”

“ว่าเราเกิดมาเพื่อเป็นของกันและกัน”

“ออสติน” ผมได้แต่เรียกชื่อร่างเล็กที่แสดงความเป็นเจ้าของผมขนาดนี้ ยอมรับว่าการกระทำเขาทำผมเกิดคาดเหมือนกัน ผมไม่คิดว่าออสตินจะมีมุมหวงของนะ ตั้งแต่รู้จักกันเขายอมคนอื่นตลอด ไม่เคยมีปากมีเสียง เอาแต่ซ่อนความรู้สึกเอาไว้ แต่เวลานี้เขากลับฉายชัดทุกความรู้สึกที่อยู่ข้างใน

ทำเอาผมต้องหอมหัวเขาเป็นการให้รางวัลความน่ารักเกินใคร

“อยากฟัดซะแล้วสิ”

“ไว้หลังจากนี้นะ” ผมยิ้มกริ่มกริ่มพร้อมกับกอดเขาแน่น ออสตินก็กอดตอบผมซ้ำยังเบียดแก้มลงกับปากกว้าง นาทีนั้นเหมือนเราลืมนั่งอยู่ข้างหน้าและได้เห็นภาพบาดตาของคู่รัก ทว่าแทนที่ผมจะรีบผละผมกลับกดจูบที่ริมฝีปากของออสตินเบาๆ แสดงความรักกับเขาเช่นทุกครั้ง

ร่างเล็กย่นคิ้วดูเล็กน้อยเนื่องจากตอนนี้ทุกคนในบ้านกำลังจับจ้องมาที่เรา แม่ถึงกับต้องกระแอมเรียกเรากลับมาจริงจังอีกครั้ง

“ฉันว่าเธอเข้าใจเรื่องเถอะจอร์จี้” แม้ว่าเสียงนี้ “เธอไม่ได้มาที่นี่แค่เพราะจะมาบอกชอบแดเนี่ยลหรือจริงจังไหม”

“...ใช่ครับ ผมมาด้วยเรื่องอื่นแค่อยากบอกความรู้สึกให้แดเนี่ยลรับรู้ไว้” จอร์จี้ที่นั่งไปพักใหญ่ตอบกลับไป “แต่ดูเหมือนเขาจะไม่สนใจผมเลย”

ออสตินเหลือบตาไปมองคนตรงหน้า ผมรู้สึกแปลกๆ กับรูปประโยคที่จอร์จี้พูดมาอยู่หลายครั้ง ทำไมเขาถึงพูดเหมือนกำลังแะคนรักของผมยังไงยังงั้น ไม่แน่ใจว่าผมคิดไปเองหรือเปล่าแต่แค่รู้สึกแบบนั้นจนต้องขมวดคิ้วใส่เขา

ติดแค่ว่าไม่สามารถพูดออกมาได้ เพราะแม่ปรามเรา

“พูดอะไรของเธอมานะ” จอร์จก็ลื่นน้ำลายลงคอเมื่อเจอโหมดยิ่งจังของแม่ผม เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะพ่นออกมาช้าๆ คล้ายดังเวลาทั้งที่ควรจะพูดเรื่องสำคัญออกมาตั้งแต่แรก นั่นทำให้ผมได้เห็นอีกด้านของเพื่อนรักว่าเขาเองก็มีมุมเจ้าเล่ห์ ชอบดั่งสถานการณ์เหมือนกัน

ราวกับอยากให้ทุกคนเห็นใจเขา แน่نونว่าทุกคนพยายามคิดกันอย่างเป็นกลาง

เว้นผมที่ไม่คิดจะเข้าข้างเขาเลย

“ผมมาเตือน” สุดท้ายเขาก็ยอมบอก “เตือนเกี่ยวกับผู้ชายคนนั้น”

“เจมส์ เทอร์สัน ?” เขาพยักหน้ารับ “เตือนเรื่องอะไรกัน”

“เรื่องแผนการของเขา”

“...”

“เขารอเข้าประชิดตัวพวกคุณอยู่” น้ำเสียงของจอร์จเปลี่ยนไปเป็นคนละคน มันดูนิ่ง สุขุมและเต็มไปด้วยความเยือกเย็น “ผู้ชายคนนี้เขามีความกระหายในครอบครัวพวกคุณ ยิ่งพวกคุณมีตัวทดลองเขาอยู่ที่นี่ เขายังอยากเข้าถึงพวกคุณให้มากขึ้น”

“เพื่ออะไร ?”

“เพื่อพิสูจน์ความจริง”

“หืม ?”

“ความจริงที่คุณปกปิดทุกคน” ไม่รู้ว่าสมองผมช้าหรือว่าเขาพูดจาไม่รู้เรื่อง ผมไม่เก็ตคนที่ชอบพูดแบบปริศนาเลย จะให้ต้องใช้สมองคิดไปถึงเมื่อไหร่ ใช้ว่าผมเกิดมาเป็นอัจฉริยะซะหน่อย ผมเกิดมากับร่างกายแข็งแรงกำยำเท่านั้น เรื่องที่ต้องใช้หัวคิดนะเป็นอะไรที่ผมเกลียดมาก

ถ้าไม่มีคนเฉลยให้ก็ต้องให้ใครสักคนใบ้ลูทาง ไม่อย่างนั้นผมจะไม่ต่างจากปลาตู้ไร้สมองเลย

“เธอหมายถึงเรื่องฉลามเหรอ” แม่ขมวดคิ้วถาม “หรือว่าเรื่องอื่นที่เราไม่รู้ ?”

“ผมบอกคุณได้แค่นี้และบอกได้อีกว่าเขาต้องการตัวออสตินกลับบ้าน”

“ฉันไม่ให้เด็ดขาด” ผมรีบสวนกลับเอาแขนมาบังตัวคนรักไว้ “ออสติน จะไม่มีวันกลับไปนรกนั้น”

“ถ้านายคิดว่าหยุดเขาได้ก็ทำเถอะ แต่ฉันไม่คิดว่าเขาจะปล่อยให้แฟนนายลอยนวลนานขนาดนั้น”

“...”

“เจมส์มีลูกเล่นเยอะมากเท่าที่ฉันรู้จักและถ้าเขาหมายหัวใครไว้แล้ว เขาต้องจัดการ ฉันถึงมาที่นี่เพื่อเตือนนายกับครอบครัวไว้ล่ะว่าเขาอาจจะ รวบตัวพวกนายทั้งบ้านอยู่”

“เรื่องนั้นเราพอรู้อยู่แล้ว แต่ที่ไม่รู้คือจุดประสงค์ของการรุ่มรวยกับ ครอบครัวเราต่างหาก” พ่อดีแลนเป็นฝ่ายพูดบ้าง “ถ้าเธอรู้ก็พูดออกมาซะ คิดว่านั่งอยู่กลางดงฉลามแล้วจะเล่นลิ้นได้หรือไม่”

“ถึงคุณฆ่าผมไปมันก็ช่วยอะไรไม่ได้”

“...”

“ผมเป็นแค่ตัวกลางส่งสารให้เท่านั้น” จอร์จี่ถอนหายใจอีกครั้งแล้วจะมีเรื่องหนักใจเต็มไปหมด “ที่จริงผมไม่รู้จุดประสงค์หลักของเขาหรอก เขาแค่

ใช้คนอื่นเป็นเครื่องมือทำงานตามสั่งเท่านั้น ผมมาเตือนก็ด้วยความหวังดี
เขาเข้าถึงตัวพวกคุณได้ง่ายกว่าที่คุณคิดไว้”

“ฉันมีสิทธิ์ที่ตอนนี้เธอจะเป็นนกต่อให้เขาไหม”

“!!!!”

“ฉันไม่คิดว่าการเดินเข้ามาขอความเห็นใจจะทำให้เราเชื่อใจเธอได้
อีกครั้งนะ จอร์จี้” สมกับเป็นแม่ที่อ่านขาด ที่จริงเรื่องนี้เราก็น่าจะพอเดาได้
อยู่แล้วจากรูปประโยคที่เขาพูดมา อีกทั้งสภาพแบบนี้มันก็ดูเรียกร้องความ
น่าสงสารได้ดีนะ ถ้าผมเป็นเขาแล้วถูกใช้งานมากก็คงใช้สภาพและทะเลาะแบบนี้
มาเรียกคะแนนสงสารเหมือนกัน

และพิรุณที่ตามมาคือการหยุดหายใจไปชั่วขณะ แว่วของเขาหลุกหลิก
กลืนน้ำลายลงคออีกครั้ง

“เธอต้องการอะไรกันแน่”

“ผมมาส่งจดหมาย”

“จดหมายอะไร ?”

“จดหมายถึงออสติน”

“...”

“เจมส์ ฝากสิ่งนี้มาให้นาย” พุดจบเขาก็หยิบบางอย่างออกมาจาก กระเป๋ากางเกง มันเป็นกระดาษแผ่นเล็กที่ดูคล้ายนามบัตรมากกว่าจะเป็น จดหมาย จอร์จี่วางมันลงบนโต๊ะน้ำชา ก่อนจะเลื่อนมาตรงหน้าออสตินแล้ว ผละมือออกไป

นาที่นั้นร่างเล็กหันมามองหน้าผม ผมจึงพยักหน้าให้เขาทำตามใจ

เจ้าตัวเอื้อมมือไปหยิบกระดาษแผ่นนั้น พลิกดูตัวอักษรที่ถูกเขียนไว้ ไล่สายตาอ่านพลางพิมพ์เบาๆ ให้ผมที่นั่งด้านข้างได้ยินเท่านั้น

“พรงนี้เจอกันเที่ยงคืนที่ทำเรือ...”

“ทำเรือเหรอ ?” ผมทวนคำนั้น “ใช่ทำเรือที่เราโดนไล่ถึงวันนั้นหรือ เปล่า”

“ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน” ออสตินว่าพลางหมุนกระดาษแผ่นนั้นเพื่อ หาร่องรอยเบาะแสอีก “แต่เขาเขียนมาแค่นี้ ให้พรงนี้ฉันไปเจอเขา”

“มันเป็นกลลวง เขาคงรอจับตัวนาย”

“หรืออีกอย่างคืออยากให้นายไปรู้ความลับที่เขาซ่อนไว้”

“ความลับอะไร ?”

“ความลับของแม่นาย”

“!!!!”

“เธอยังไม่ตาย ออสติน :)”

สิ้นคำนั้นเจ้าของช็อกก็เบิกตากว้างเช่นเดียวกับทุกคนที่ได้ยิน มีแค่จอร์จี่เท่านั้นที่ยกยิ้มมุมปากราวกับเขาคือพระเจ้าที่ถือไฟเหนือกว่า ขณะที่ออสตินกลายเป็นตัวหมากในเกมกระดาน เขาอำปากค้าง หายใจติดขัด รู้ได้เลยว่าเขาทั้งตกใจ ทั้งสงสัยอยากได้คำอธิบายให้รู้ความ

เราต่างรู้ว่าแม่ของออสตินตายไปนานมาก เขาถูกโยนลงทะเลแล้วฉลามกัดตายเพราะการทดลองเฮงซวยของเจมส์

“นาย...นายพูดเรื่องอะไร นี่มันไม่ตลกนะ” ออสตินที่เพ่งหาเสียงตัวเองเจอรีบสวนกลับ “ถ้านายกำลังล้อเล่นฉันบอกเลยว่าไม่ขำ เรื่องแม่ไม่ใช่เรื่องที่นายจะเอามาหลอกฉันนะ จอร์จี้”

“ฉันก็ไม่ได้บอกว่าหลอกหนิ ฉันพูดตามที่ได้ยิน”

“ฉันนายคงได้ยินมาผิดเพราะแม่ของฉันตายไปนานแล้ว” ออสตินเสียงสั่นผมเห็นเขากำหมัด ไม่รู้เลยว่าเขามีมือออกไปตอนไหน เจ้าตัวมัมปากแน่น ตัวสั่นไปทั้งตัวด้วยความโกรธปนความเสียใจ เรื่องแม่เป็นเรื่องที่มีอิทธิพลกับออสตินมาก เขาเห็นแม่ตัวเองตายเลยนะ

ถึงผมจะไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ก็พอเดาความรู้สึกของเขาได้ อีกอย่างถ้ามองกันตามความเป็นจริงถ้าเกิดเราเห็นแม่ตายต่อหน้าแล้วมีคนบอกว่ายังไม่ตาย คิดว่าเราจะเชื่อเขาหรือไม่

โดยเฉพาะกับคนที่ตอนนั้นเราทางไม่ได้

“เขาโดนฉลามกัดตาย ฉันเห็นกับตา”

“ส่งสายนายจะتابอดแล้วละ เพราะเจมส์บอกฉันว่าแม่นายยังอยู่” จอร์จี้ยังคงยืนกรานสิ่งที่เขารู้ “แล้วเขาก็ฝากรูปนี้มาให้นายด้วย”

เหมือนกลัวเราไม่เชื่อ จอร์จี้จึงหยิบรูปโพลาลอยด์ใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋ากางเกง เขาวางมันลงบนโต๊ะจุดเดิมกับที่วางจดหมาย รอให้ออสตินเอื้อมมือไปหยิบแล้วรอดูปฏิกิริยาที่อีกฝ่ายตอบสนอง แน่นอนว่าพอเป็นเรื่องแม่ ออสตินไม่อยู่เฉยหรอก

เขารับรูปนั้นมาดูก่อนจะตกใจหนักกว่าเก่า

“แม่ นี่มันแม่ของฉัน” เขาว่าเสียงสั้นกวาดตาดูรูปใบนั้นที่ผมต้อง
ชะโงกหน้าไปดูด้วย มันเป็นรูปของผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกมัดตัวติดกับเก้าอี้ ตาม
ตัวมีรอยแผลจากของมีคม ที่ปากก็ถูกผ้ามัดไว้แม้เธอจะหมดสติ ผมไม่ค่อย
แน่ใจกว่านั้นคือแม่ออสติน แต่ในเมื่อเจ้าตัวยืนยันว่าเป็นแม่เขาจริง

ก็เท่ากับว่าเจมส์เล่นจุดอ่อนได้ถูกจุด

“ทำไมแม่ฉันถึงอยู่ในสภาพนี้”

“ไม่รู้สิ เจมส์บอกฉันมาแค่นี้”

“...”

“เขาบอกให้ฉันเอารูปให้นายเพื่อนายจะคิดถึงแม่ตัวเอง” นาที่นั้นร่าง
เล็กเหมือนจะร้องไห้ เขาเกือบจะตรงดิ่งเข้าไปกระชากคอเสื้อจอร์จี่แล้วด้วย
ซ้ำถ้าผมไม่กอดเอาไว้ เจ้าตัวหันมามองผม ขอความเห็นว่าเขาควรจะทำ
ยังไง

และแทนที่ผมจะเป็นฝ่ายคิดคำตอบให้ จอร์จี่กลับใส่ไฟ

“เป็นไงซ็อกเลยสิ เธอสวยดีนะว่าไหม”

“อย่ามาทำเป็นเล่นนะจอร์จี่ ตอนนี้แม่ของฉันอยู่ที่ไหน”

“ฉันบอกไม่ได้”

“จอร์จี่...!”

“ทางเดียวที่นายจะรู้ว่าแม่นายยังอยู่จริงไหมคือทำตามที่เขา
ต้องการ”

“ไม่มีทาง ! ถ้าไปเจอมันมันก็จับตัวออสตินไปสิ !” ผมลุกขึ้นยืนขมวด
คิ้วหนักอย่างไม่ยอมกัน “ดูยังไงนี่มันก็เป็นกับดัก เจมส์ตั้งใจเขาใช้นายเป็น

นกต่อเพื่อล่อออสตินออกไปหา ไฉ้เวลานั้นเอาเรื่องแม่ออสตินมาเป็นข้ออ้าง เพราะเขารู้ว่าถ้าให้พูดเรื่องนี้ ออสตินจะทำตามสั่ง”

“แดน”

“ไฉ้สารเลวนั้นมันแผนสูงนัก นายไม่ควรอยู่ฝั่งมัน”

“ฉันก็ไม่ได้บอกว่าอยู่ฝั่งเขา แต่ฉันจำเป็นต้องทำ” เพื่อนรักสวนกลับถึงชั้นลูกขึ้นยืนมามองหน้าผม “อีกอย่างฉันไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับเรื่องนี้หรอกนะ งานของฉันคือการเอาจดหมายนี้มาให้ออสตินเท่านั้น ส่วนเขาจะไปหรือไม่ไปมันก็เป็นเรื่องของเขา ฉันไปบังคับได้ที่ไหน”

“แน่ใจหรือว่านายไม่มีส่วนได้ส่วนเสียอะไร”

“ซิ่วาน...”

“แล้วมือถือของนายกำลังโทรหาใครอยู่หรือ จอร์จี้”

“!!!!” เจ้าของชื่อสะดุ้งสุดตัวเมื่อซิ่วานทักขึ้น พาให้ทุกคนหันไปมองเขาที่เอามือปิดโทรศัพท์ที่เหน็บไว้กระเป๋ากางเกงด้านหลัง พิริธที่แสดงออกมาทำให้ผมตรงเข้าไปหาเขาแล้วถือวิสาสะกระชากมือถือออกมาจากตรงนั้นส่งผลให้จอร์จี้ไวยวายลั่น “เฮ้ ! เอามือถือฉันมา !”

“นี่นายอัดเสียงเราให้มันฟังหรือ” ผมถามกลับโดยไม่คืนมือถือมองดูหน้าจอโทรศัพท์ที่เขาโทรตรงอยู่ บนหน้าจอแสดงตัวเลขให้ดูว่าเขากดโทรออกมานานแค่ไหน ตัวเลขยี่สิบกว่านาทีกก็เทียบเท่าตั้งแต่เขาเข้ามาในบ้านเลยไม่ใช่หรือไง

ว่าแล้วเขยวว่าเขาไว้ใจไม่ได้ !

“นายหักหลังฉัน !” ผมตวาดความโกรธพุ่งพล่านจนเขี้ยวฉลามออก เวลาที่ผมไม่สนใจอะไรอีกแล้ว คนทรยศมันสมควรโดนลงโทษ “ฉันจะฆ่า นายจอร์จี้ ให้อเพื่อนทรยศ !”

“ฉัน...ฉัน ! ฉันขอโทษ !” อีกฝ่ายกลัวจนตัวสั่น เขามองพวกเรา ทั้งหมดที่ล้อมเขาไว้ ดวงตาฉายความหวาดหวั่นสุดขีดโดยเฉพาะตอนที่เห็น ผมเผยเขี้ยวฉลาม ไม่จำเป็นต้องมีกลิ่นเลือดของออสติน ความโกรธที่มีก็ทำให้ผมแทบจะกลายร่าง

ผมตรงเข้าไปกระชากคอเสื้อมันส่งผลให้อีกฝ่ายหงายหลังไปฟา โขฟา ในตอนนั้นผมคิดอย่างเดียวว่าต้องฆ่า

“ไปตายซะ !”

“ไม่นะ ! เขาบังคับให้ฉันทำ !”

หมับ !

“แดน อย่างนะ !”

“ออสติน !”

“อย่าทำเขา !” ผมหันขวับมามองร่างเล็กที่สวมกอดผมจากด้านหลัง สายหน้าไปมาห้ามผมไม่ให้จัดการคนที่ทรยศเราซ้ำสองเล่นเอาผมถึงกับกัด ฟันกรอด ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่สามารถควบคุมพันฉลามของตัวเองได้ ดีที่รอบนี้

เขาไม่ได้ยื่นแขนมาให้ผมกั้ด ทำเพียงแค่กอดรั้งกันเท่านั้น “อย่าทำเขาเลยนะ แดน”

“แต่มันหลอกใช้เรานะ ออสติน นายยังจะปล่อยมันไปอีกหรือ !”

“แต่เขาเป็นคนเดียวที่รู้ว่าแม่ฉันอยู่ไหน”

“ออส...!”

“ถ้าเกิดเขาตาย เราก็ไม่รู้สิว่าแม่ฉันยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า” ออสติน ขอร้องเสียงสั่นหยาดไส้ไหลมาคลอเบาแสดงให้เห็นว่าเขารู้สึกแย่มากแค่ไหน ส่วนหนึ่งมาจากเรื่องแม่ที่เรายังบอกไม่ได้ว่าเธอยังมีชีวิตอยู่จริงไหม อีกส่วนคง มาจากการที่จอร์จี่ทรยศเราหลังจากพูดให้เราเห็นใจ

บอกตามตรงว่าผมจะไม่มีวันให้อภัยเพื่อนคนนี้ได้ ครั้งแรกก็ถือว่า หนักพอแล้ว แต่ครั้งสองมันกลับกล้ำทำโดยไม่คิดเลยว่าพวกเราจะรู้สึกยังไง

และที่ออสตินขอร้องผมก็เพราะจอร์จี่เป็นคนเอารูปแม่เขามาให้ เขา ไม่ได้อยากไว้ชีวิตด้วยความเห็นใจ แค่ต้องการข้อมูลที่อีกฝ่ายซ่อนไว้ มากกว่านี้

“ขอรับรอง ช่วยบอกความจริง” ออสตินดึงมือผมออกจากคอเสื้อเพื่อน
นิสัยไม่ดี แล้วเขยิบไปขอรับรองเช่นคนใจดี “บอกทีเถอะว่าแม่ฉันอยู่ที่ไหน”

“ก็บอกแล้วไงว่าฉันไม่รู้ ฉันแค่เอาจดหมายมาให้” จอร์จี่หลุบตาต่ำ
เขาดูระแวงมากตอนนี้ “ฉันไม่ได้อยากหักหลังพวกนาย แต่ถ้าไม่ทำเขาจะฆ่า
ฉันตาย”

“แล้วพ่อแม่นาย ?”

“ไอ้พวกบ้านนั้นมันทิ้งฉันไปไหนแล้วก็ไม่รู้” เขาพิมพ์ “แต่เรื่องแม่นาย
ฉันไม่รู้จริงๆ ฉันทำตามที่เขาพูดเท่านั้น เขาบอกว่าแม่นายยังมีชีวิตและนาย
ต้องไปหาเขาตามนัด ไม่อย่างนั้นนายจะเสียใจแน่ถ้าเกิดไม่ยอมทำ”

“ถ้าฉันไป ฉันจะได้เจอแม่หรือเปล่า”

“จะรู้ได้ไง เขาไม่ได้บอกฉันเรื่องนั้น”

“...”

“ก็แค่ไปตามสั่ง จะเป็นจะตายก็ไปลุ้นเอาเองสิ”

ฉลามร่อนรัก 27 : กับดักมีมากกว่าหนึ่ง

“ปากเหرونั่น นายทำคนอื่นเดือดร้อนแล้วยังมีหน้ามาพูดจาแบบนี้อีกเหร” ผมเลิกคว่ำใส่สายหน้าไปมาเช่นคนไม่ยากเชื่อว่านี่คือเพื่อนรักที่รู้จักกันมานาน “นายนี่มันไม่สำนึกเลยจอร์จี้ ฉันไม่คิดเลยว่านายจะปากดีได้ขนาดนี้”

“ฉันแค่พูดตามความจริง มัวแต่ถามสิ่งที่ฉันไม่รู้แบบนี้แล้วเมื่อไหร่จะได้คำตอบ” จอร์จี้ว่าพร้อมแหม่มปากคล้ายคิดหนัก ทว่าก็ยังกล้าต่อปากต่อคำไม่ต่างจากคนหงุดหงิด “ทางออกของปัญหาก็คู่แว้งไปหาตัวต้นเหตุเท่านั้น มันก็ไม่ใช่เรื่องยากไม่ใช่หรือไง”

“ที่พูดออกมาทำไมได้กลั่นมันออกจากสมองเลยถูกไหม ?” เจ้าตัวเลียปากอย่างห้วนใจ “นายคิดถึงแต่ตัวเองสินะถึงได้พูดจาเห็นแก่ตัวแบบนี้”

“ใครๆก็อยากรอดทั้งนั้นแดเนี่ยล ฉันไม่ได้มีทางเลือกมากนัก” เขาตอบกลับ “และฉันก็ไม่ได้อยากยุ่งเกี่ยวกับแฟนนายนัก ถ้าไม่ติดว่าเขาทำให้ฉันมีปัญหา ที่จริงถ้าพวกนายอยากรอดตายก็น่าจะส่งตัวออกสตินให้เจมส์ซะ”

“จอร์จี้”

“นี่ฉันชี้ทางสว่างให้นายนะ เชื้อฉันเถอะอย่าเก็บไอ้เวรนี้ไว้ข้างตัว...!”

ผัวะ !

“แดน !”

“ไอ้สารเลว” ผมสบถหนักหลังจากมือลั่นชกหน้าจอร์จี่จนเขาล้มไปกับพื้น ร่างโปร่งมีเลือดไหลซึมเสริมทัพกับแผลเก่าที่โดนมาก่อนหน้า เสียหายที่คราวนี้ผมไม่เหลือความเห็นใจอะไรทั้งนั้น ในเมื่อเขาเลือกที่จะหันหลังให้เรา ก็ไม่จำเป็นต้องญาติดีต่อกัน “นายทำให้ฉันเสียความรู้สึกมากที่เราเป็นเพื่อนกัน ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ฉันคงไม่ยุ่งกับนายตั้งแต่วันนั้น”

“อีก แดเนี่ยล ฉัน...จำเป็นต้องทำ”

“บางที่นายอาจไม่จำเป็นต้องทำ แต่ที่นายเลือกที่จะทำเพราะนายอิจนาออสติน” ร่างเล็กหันมามองผมสลับกับมองจอร์จี่ที่ใช้หลังมือเช็ดเลือดที่มุมปาก “นายอิจนาที่เขาได้รับความรักจากฉัน อิจนาที่ฉันเลือกเขาแทนที่จะเป็นนายที่อยู่เคียงข้าง พอมีโอกาสนายเลยคิดจะกำจัดเขา ยอมเป็นนกต่อเพื่อกำจัดออสตินไปให้พ้นทาง”

“ฉัน...”

“และในเมื่อนายพูดเองว่าไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับเจมส์ก็เท่ากับว่านายมันไร้ค่า” แววดตาของผมว่างเปล่ามาก “และขณะที่ไร้ค่ามันต้องถูกกำจัดทิ้ง”

“ไม่ ! ได้โปรดแดเนี่ยล ฉันยังอยากมีชีวิต” จอร์จี้ถึงกับคลานมากอดเข้ามาผม “ฉันรักนายจริงๆนะ รักจนยอมสละชีวิตให้นายได้ !”

“ถ้ารักฉันจริงนายจะไม่ทำแบบนี้ นายคิดเหวอว่าความเชื่อใจมันจะซื้อคืนได้เพียงเพราะนายพูดความรู้สึกที่แท้จริง”

“แดเนี่ยล”

“ความเชื่อใจถ้าให้ไปแล้วมันมีโอกาสแค่ครั้งเดียวเท่านั้นจอร์จี้ และนายได้โยนโอกาสนั้นทิ้งไปแล้ว” อีกฝ่ายตัวสั่นมองผมด้วยแววดาหวั่นวิตกเวลานี้ผมดิ่งสู่ฆาตภูตเข้ามาในร่าง ไม่สนแล้วคำขอร้องไว้ชีวิตจากออสติน ในเมื่อจอร์จี้เลือกทางเดินผิด นี่คือนสิ่งที่เขาสมควรได้รับ “ถึงเวลาที่นายต้องรับผลกับสิ่งที่นายทำไว้”

“ขอร้องล่ะเพื่อน ถ้านายปล่อยฉันไปฉันไปหาข่าวมาให้นายได้ !”

“นายจะยอมทรมานเจมส์ที่พร้อมจะฆ่านาย ?”

“ฉันไม่ได้เป็นพวกเขาอยู่แล้ว ฉันคิดจะหนีจากเขาอยู่หลายครั้งแต่ยัง
ทำไม่ได้” ถ้อยคำปลิ้นปล้อนออกมาเป็นระยะ หวังเพียงตัวเองจะรอดตาย
“แต่รอบนี้ฉันสาบานนะแดเนียล ถ้านายให้ฉันไปถึงต้องแลกด้วยชีวิตฉันก็จะ
ไปหาข้อมูลเจมส์มาให้นายให้ได้ นายอยากรู้เรื่องแม่ของออสตินใช่ไหม ฉัน
จะไปหาข่าวมาให้ !”

“แต่ก่อนหน้านี้ นายบอกว่าเป็นนกต่อหนี คิดว่าเขาจะยอมบอกนาย
หรือไง”

“ถึงเจมส์จะฉลาดแต่ฉันเดาทางเขาได้ ไม่มีทางที่เขาจะคิดว่าฉันจะ
ทรยศหรอก”

“ได้ยินไหมครับ เขาคิดว่าคุณจะไม่รู้”

“!!!!” จอร์จี้ถึงกับเบิกตาโตเลยเมื่อผมกรอกเสียงลงปลายสาย จนถึง
ตอนนี้ผมก็ยังไม่ได้ตัดสายเจมส์ที่เขาต่อสายไว้ เท่ากับว่าอีกฝ่ายได้ยินทุก
อย่างที่คนคนนี้พูด เล่นเอาร่างโปร่งอ้าปากค้าง เขาทำอะไรไม่ถูกส่วนผมก็
กระตุกยืมที่ล่อลวงเขาถูก

“ยังคิดจะเก็บงูพิษนี้ไว้ข้างตัวอยู่อีกหรือ เป็นผม ผมไม่ทำนะ” ผม
เย้ยหยัน “และการส่งไอ้คนกลับกลอกนี้มาบ้านผมก็ถือว่าพลาดมากนะ ไม่
คิดหรือว่าเข้ามาดงฉลามแล้วมันจะตาย”

[ก็ถือว่าเป็นหมากที่ได้ใช้ประโยชน์จนวินาทีสุดท้าย]

“...”

[และใช่ ฉันไม่คิดจะเก็บงูพิษไว้ข้างตัว]

เป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินเสียงเจมส์ เทอร์สัน เสียงของเขาต่างจากคนที่ผมเคยเจอมาก แน่แน่นอนว่าออสตินก็ได้ยินเหมือนกันเพราะผมเปิดลำโพงให้ทุกคนได้ยินทั้งบ้าน นานที่นั่นร่างเล็กเบิกตากว้าง เขาพยักหน้าเป็นการบอกว่านี่แหละคือเจมส์ตัวจริง ไม่ใช่ตัวหลอก

ถึงชื่อจะไม่ปรากฏบนหน้าจอ ผมก็บันทึกเบอร์เขาลงในสมองได้

“แม่ผมอยู่ที่ไหนเจมส์” ออสตินถามเสียงลั่น “คุณเอาตัวแม่ผมไปไว้ที่ไหน”

[ฝากไว้กับความตาย]

“เจมส์...!”

[อยากรู้ก็มาหาฉันสิ ฉันยินดีจะตอบคำถามเธอทุกอย่าง]

ผมส่ายหน้าให้ออสตินเป็นการบอกเขาว่าอย่าตกหลุมพราง ผู้ชาย
คนนี้นั้นเหลี่ยมจัด เขาวางกับดักรอเราไว้หมดแล้ว

[จะพาครอบครัวใหม่ของเธอมาด้วยก็ได้นะ คิดว่าเขาคงอยากเจอฉัน
กันหมด]

“แกคิดจะรวบตัวพวกเราทุกคน แกต้องการอะไรกันแน่” ผมสวนใส่
ขมวดคิ้วแน่นแสดงความไม่พอใจออกมาอย่างปิดไม่อยู่ ‘พวกเราไปทำอะไร
ให้แก่ แกถึงอยากได้ตัวพวกเรานัก เพื่อเงินทองที่จะได้มาจากการขายข้อมูล
เราหรือ ?’

[เปล่าเลย เงินทองเป็นของนอกกายไม่ตายก็ยังสามารถหาใหม่ได้]

“แล้วแกต้องการอะไร”

[แก้แค้นใจ]

“...!!!”

[ฉันอยากให้พวกแกเจ็บเจียนตายทุกคน]

เสียงหัวเราะในลำคอลอยออกมาจากปลายสาย แม้จะเป็นคำขู่ที่พบเจอได้ทั่วากลับทำผมขนลุกซู่อย่างบอกไม่ถูก ผมสัมผัสได้เลยว่าผู้ชายคนนี้มี ความร้ายกาจซ่อนอยู่ เหมือนกับเหล็กในฝักที่เราไม่รู้จุด พอไปโดนก็ถูกมันทิ่มเข้าแล้ว

[โดยเฉพาะคนคนนั้น]

“คนไหน ?”

[ความลับ]

“นี่แก...!”

[นี่คือเกมส์ทายคำ ไม่มีใครเขาเผยไต่ๆกันง่ายๆหรอกนะไอ้หนู]

ผมกัดกรามดังกรอด ไอ้เวรนี้มาพูดให้หายากแล้วจากไปอีกตามเคย

[แต่แกจะได้หนึ่งคำใบ้ถ้าส่งตัวออสตินมา เผลอๆ ก็จะได้รู้เรื่องเกี่ยวกับลิเดีย แม่ของเขาด้วยนะ]

“เจมส์ ปล่อยแม่ผมเถอะ ผมขอร้อง”

[ก็กลับมาคุกเข่าอ้อนวอนฉันซะสิไอ้ลูกหมา]

“!!!!”

[หรืออยากจะไปเจอพ่อแม่แกในนรกอีกครั้งละ ไ้เด็กเนรคุณ]

“อย่ามาพูดจาแบบนั้นใส่อสตินนะ ไ้แกนิสัยเสียเอ๊ย !” ผมตะคอก
ลงไปโทรศัพท์ทันทีที่ได้ยินไ้คนไม่ดีว่าอสตินแบบนั้น แค่พูดออกมาดีๆ
มันจะตายหรือไงกัน ทำไมจะต้องพูดจาหยาบคายแบบนั้น เพราะคิดว่า
ตัวเองอยู่เหนือกว่านั้นหรือ “แกปล่อยแม่อสตินไปเดี๋ยวนี๊ ไม่งั้นฉันจะไปฆ่า
แก”

[แน่ใจหรือว่าจะหาฉันเจอ คิดให้ดีก่อนปากฉันจะดีกว่า]

“แกคิดว่าจะซ่อนตัวจากพวกเราได้อีกนานหรือ เหอะ ไม่มีทาง”

[ฉันใช้สัญญาตัญญาของแกตามหาฉันให้เจอแล้วกันนะ]

“หา !?”

[หรือจะโยนไ้สวะนั้นมาแล้วฉันจะให้โอกาสไ้เจอตัวจริง]

สิ้นคำนั้นเขาก็หัวเราะสะใจแบบที่ฟังดูโรคจิตก่อนจะกดตัดสายทิ้ง
ไม่ให้เราได้ตอบกลับเล่นเอาผมอ้าปากค้าง พยายามติดต่อเขาอีกครั้งทว่าอีก
ฝ่ายกลับปิดโทรศัพท์ เฉลอๆ อาจจะเปลี่ยนเบอร์เพื่อไม่ให้เราตามตัวได้อีก
ต่างหาก

“ไอ้บัดซบ !” ผมสบถ “มันกวนประสาทพวกเรา”

“นั่นคงเป็นสิ่งที่เขาเก่งที่สุดแล้วละแม่เฒ่า” แม่ว่าเสียงเบา “แต่ก็ถือว่าทำเราปวดสมองได้ดี”

“ไอ้เวร” ผมได้แต่ก่นด่ากับตัวเองเพราะเราไม่เหลือเบาะแสอะไรแล้ว จะไปหวังพึ่งจอร์จี่ตอนนี้ก็ฝ่ายก็เอาแต่นั่งตัวสั้น หวาดระแวงแตกต่างจากก่อนหน้านี้นี้มาราวกับว่านี่คือคนละคนกัน ถึงอย่างนั้นไม่ว่าจะเป็นเขาคนไหนก็ไม่ได้แค่นกต่อที่ช่วยอะไรไม่ได้ทั้งนั้น

และผมไม่คิดจะส่งตัวเขากลับไปให้เจมส์ เทรย์สันหรือ

“เขา...เขาต้องทรมานแม่ฉันอยู่แน่เลย” ออสตินบอก เขาฉายความกังวลของคนลนลานให้ได้เห็น “ฉันต้องไปช่วยแม่แดเนียล”

“ไม่ได้นะออสติน มันเป็นกับดัก” ผมจับแขนเขาทั้งสองข้าง สายหน้าไปมาปรามไม่ให้เขาหลงกลไอ้เวรนั้น “อย่าไปหลงเชื่อมันเด็ดขาด มันแค่ต้องการตัวนายกลับไปทดลองอีกครั้ง”

“แล้วแม่ฉันล่ะแดน ถ้าเกิดแม่ฉันยังมีชีวิตอยู่จริงๆ แล้วโดนขังอยู่ตอนนี้จะทำยังไงกัน”

“เรื่องนั้น...”

“ฉันเสียแม่ไปแล้วครั้งหนึ่ง ฉันไม่อยากเสียแม่ไปอีกนะ” ผมรวบตัวอีกฝ่ายมากอดหวังเพียงว่าไออุ่นจะสงบสติอารมณ์ของออสตินได้ ตอนนี้เขากำลังสับสน โดนปั้นหัวแบบนี้จะว่าอุ่นใจก็ไม่แปลกแถมเจมส์ยังมาทึ่งปริศนาไว้ก่อนจะหายไปอีก ไม่ใช่แค่เขาหรอกที่คิดหนัก “ฉันจะทำยังไงดี ฉันเป็นห่วงแม่มาก”

“ใจเย็นออสติน เข้มแข็งไว้ก่อนนะ”

“แดน”

“เรายังพอมีเวลาคิดแผนการ นายอย่าเพิ่งคิดมากนะ ใจเย็นก่อน” ผมปลอบเขาประคองใบหน้าของคนี่เหมือนจะร้องไห้ไว้ในฝ่ามือหนา จ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีฟ้าคราม สงบทุกความตื่นตระหนกที่ซ่อนอยู่ในนั้น “นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของนายแล้วจอร์จี้ถ้านายรู้อะไรเกี่ยวกับเจมส์นอกจากที่เราทั้งคู่ก็บอกมาซะ”

ผมหันกลับไปถามเชลยคนสำคัญ

“อย่าให้ฉันต้องจัดการนายชั้นเด็ดขาด รอบนี้ออสตินจะห้ามฉันไม่ได้แล้ว”

“แดเนียล” เขาเฝ้าปากมองผมด้วยแวตาวิตกกังวล “ฉันบอกทุกอย่างที่รู้ให้นายฟังไปหมดแล้ว แต่ถ้านายปล่อยฉันไป ฉันจะกลับไปหาข่าวมาให้อย่างที่สัญญา”

“ความเชื่อใจให้ได้ครั้งเดียวจอร์จี้ มันจะไม่มีครั้งที่สามตามมา”

“แต่เราเพื่อนกันนะ”

“เราไม่ใช่เพื่อนกันอีกต่อไปแล้ว” ผมกรุ่นโกรธดวงตาดกลงมองเขา เช่นขยะตัวหนึ่งที่ทำทุกอย่างให้ตัวเองมีชีวิตรอด พอถึงตอนนี้แล้วผมชักไม่แน่ใจแล้วสิว่าไอ้คำว่ารักที่เขาพูดออกมาเนี่ยมาจากความรู้สึกจริงๆ ไหม หรือแค่ความอิจฉาจากการถูกแย่งเพื่อนไปหรือแค่คำกลับลอกซื้อความเห็นใจ

แต่ในเมื่อเราประมาทหมากตัวนี้ไม่ได้และเขาหมดประโยชน์เราก็ควรจะทำจ้ดเขาทิ้งไปถูกไหม

“ซิน่อนพี่ฝากออสตินด้วย”

“ครับ ?”

“อย่าให้เขาออกไปไหน” ผมพูดพร้อมดันออสตินไปหาที่นอนที่ยังงอ
อยู่ว่าผมจะทำอะไร ผิดกับพี่ชายผมที่แค่สบตากันก็พยักหน้าเข้าใจในทันที
“ดูแลเขาจนกว่าพี่จะกลับมานะเข้าใจไหม”

“นายจะไปไหนแดเนี่ยล ?” ออสตินถามเสียงสั่น พลันก็ชะงักเมื่อผม
เดินไปจับบ่าจอร์จี้แล้วกระซอกเขาให้ขึ้นมาขึ้นเผชิญหน้ากัน “นายจะทำ
อะไรเขา”

“ลงโทษคนชอบหักหลัง”

“!!!”

“ฉันจะพาเขาไปเล่นน้ำที่ทะเล” นาทีแรกร่างเล็กดูไม่เข้าใจสิ่งที่ผม
พูด ซึ่งผมก็ไม่ได้อธิบายทว่าสักพักเขาก็เริ่มจะเข้าใจส่งผลให้ที่นอนรีบคว้าตัว
เขาไว้ไม่ให้มาก้าวร้าวผม พวกพ่อเองก็เบี่ยงตัวหลบขณะที่ผมกระซอกจอร์จี้
ให้เดินตามโดยไม่สนว่าเขาจะหน้าคว่าไหม

ผมไม่ฟังเสียงกรีดร้อง ไม่ฟังเสียงห้ามปรามของออสตินเพราะครั้งนี้
ผมจะขอเป็นคนตัดสินใจ

และปรากการสุดท้ายคือแม่ที่ยืนขวางไว้

เขามองหน้าผม เลยไปมองจอร์จี่แล้วกลับมามองผมอีกครั้ง ผมคิดว่า
แม่น่าจะห้ามเพื่อไม่ให้เราพลาดพลั้งอะไรไป แต่แล้วแม่กลับก้าวเท้าหลบ
ฉกไป ทิ้งคำพูดสุดท้ายไว้

“ล้างตัวก่อนเข้าบ้านนะแดเนียล”

“ไม่ ! ไม่นะคุณโซล ! ไม่นะ !” จอร์จี่ไวยวายนพยายามดิ้นออกจาก
อุ้งมือผม เสียหายที่แรงฉลามมากกว่าแรงคน พี่เองก็เป็นคนซัพพอร์ตอยู่ข้าง
หลัง ผมจดอดีตเพื่อนสนิทให้เดินตามมาพลางคิดในหัวว่านี่คงจะเป็นโอกาส
สุดท้ายที่เราจะได้เจอหน้ากัน

หลังจากนี้เขาจะเป็นเพียงเศษซากคาปากฉลาม

ตูม !

“อีก ! อย่าทำฉันเลยนะแดเนียล !” ผมโยนเขาลงทะเลไม่แคร์คำ
ขอร้อง จอร์จี่ลำน้ําลึกน้อยแต่ก็ยังตะเกียกตะกายมากอดแข่งขาผม ใน
ตอนนั้นผมกลายเป็นคนใจร้ายที่สลดเขาหลุดแล้วโยนลงไปกลางน้ำ มีฟิเยน
กอดอกมองเป็นพยานในเหตุการณ์ “แดเนียล !”

“หุบปากสักที” ผมกดเสียงต่ำ “เลิกร้องขอชีวิตได้แล้วจอร์จี่ มันไม่มี
โอกาสให้นายแล้วไอ้เพื่อนสารเลว”

“แต่แดเนี่ยลฉันโดนบังคับให้ทำนะ ฉันไม่ได้อยากทรยศนาย” เขาพูดเสียงสั้น “สาบานได้ว่าฉันอยู่ข้างนายเสมอแหละ ที่ฉันต้องทำเพราะมันจำเป็น พ่อแม่ทิ้งฉันไปแล้ว ฉันต้องอยู่ด้วยตัวเอง ฉันไม่อยากตายเพราะมาอยู่กับไอ้เวรนั่น”

“ไอ้เวรที่นายว่ามันหมายถึงแฟนฉัน” ผมกำหมัด “และเขาก็ไม่ได้อยากเกิดมามีชีวิตลำบากแบบนี้”

“แต่เพราะมันนายเลยต้องลำบากแบบนี้ละแดเนี่ยล ลองคิดดูสิว่าถ้าไม่มีมัน ชีวิตนายจะสงบสุขแค่ไหน” จอร์จพยายามเกลี้ยกล่อมให้ผมเห็นใจ “นายแค่เอาตัวมันไปให้เจมส์แล้วหาแฟนใหม่ บางทีเจมส์อาจจะปล่อยให้นายกับครอบครัวมีชีวิตที่ดีต่อไปก็ได้ อย่างน้อยมันก็ดีกว่านายเก็บตัวปัญหาไว้ข้างกาย ออสตินน่าจะช่วยนายให้รอดตายไม่ได้หรอกนะ !”

“หุบปาก !!!!”

“!!!!”

“แกอยากตายมากสินะ !” ผมตวาดลั่นฟันฉลามออกมาให้เขาเบิกตากว้าง ถอยหลังลงน้ำจนเกือบมิดหัว “จนถึงตอนนี้แกก็ยังไม่เลิกดูถูก

ออสติน เขาไปทำอะไรให้แก่นักหนาแถมถึงใจร้ายกับเขาขนาดนี้ เขาก็นุชชคนนึงนะจอร์จี้ มนุษย์ที่ไม่ต่างจากนาย !”

“แต่มันทำให้ทุกอย่างแย่ง ! มันแย่งนายจากฉันไป !”

“เขาไม่เคยแย่งฉันไปและฉันไม่เคยเป็นของนายตั้งแต่แรก !” เจ้าตัวชะงัก “ฉันรักเขาเอง ไปหาเขาเองโดยที่เขาไม่ได้เข้ามาวุ่นวายในชีวิตฉัน ผิดกับนายที่เข้ามาหาฉันแล้วก็หักหลังให้ฉันเสียใจ”

“บอกแล้วไงว่าฉันไม่มีทางเลือก ถ้าฉันไม่ทำตามฉันก็ตาย”

“งั้นฉันจะสงเคราะห์แทนเจมส์ให้”

“อะไร...”

“ไปตายซะไอ้เพื่อนเลว” สิ้นคำนั้นร่างกายผมก็ใหญ่ขึ้น เสื้อผ้าที่ตัวเองใส่อยู่จึงฉีกออก ลำตัวโผล่ไปข้างหน้าให้อีกฝ่ายถอยหลังมากขึ้นอีก ถึงขั้นยืนขึ้นเพื่อให้ถอยได้ไกลอีกขณะที่ดวงตาจับจ้องผมเช่นเดียวกับผมที่หมายตาเขาไว้ แขนถูกบีบให้แบนกลายเป็นครีบน้ำขนาดใหญ่ ขารวบกลายเป็นหางส่งตัวเองลงสู่พื้นน้ำไป แผ่นหลังที่เคยราบเรียบก็มีบางสิ่งงอกออกมาแล้ว ยึดขึ้นเป็นสัญลักษณ์ที่น่าหว่นใจ

อย่างสุดท้ายคือพันฉลามขนาดใหญ่ สิ่งที่ยังบอกถึงความเป็นนักล่า
ไล่ต้อนใครๆ

“เมก...เมกาโลดอน”

“กิด !” ผมขบฟันเสียงดังตอบรับคำเรียกของจอร์จี่ที่พูดออกมา ตัว
เขาสั่นเป็นเจ้าเข้า แข็งขาไม่ยอมขยับเนื่องจากความกลัวสุดขีด ผมว่ายเวียน
วนให้ร่างกายชุ่มน้ำขึ้นอีก ไล่ต้อนเขาให้ก้าวขาออกไปจากตรงนี้ ลงไปใน
ทะเลที่มีอสุรกายพร้อมฉีกกระชาก

จอร์จี่วอนขอชีวิต เขาพยายามตั้งสติวิ่งขึ้นฝั่งหากแต่ทำไม่ได้เพราะ
ผมว่ายวนรอบตัวเขา บังคับให้ลงไปทะเลจนทำไม่ได้ตีพื้น ในตอนนั้น
เพื่อนผมร้องให้ เขากลับจนฉีราดแล้วมั้งเท่าที่ผมเห็น แต่นั่นไม่อาจเรียก
ความสงสารได้เพราะสิ่งที่เขาทำกับเรานั้นเกินจะให้อภัย

เขาหักหลังผมเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของเขา หักหลังครอบครัวผมที่
ครั้งหนึ่งเคยเห็นเขาเป็นหนึ่งในพวกเดียวกัน ว่าร้ายออสตินแทนที่จะเห็นใจ
เขา คิดเหวว่าออสตินจะอยากเกิดมามีชีวิตแบบนี้ ทำไมไม่คิดว่าไอ้เจมส์นั้น
มันผิดแปลกกัน

และโทษของคนทรยศมีเพียงทางเดียวเท่านั้นคือว่ายห্নีให้พ้นเขี้ยว
คมเงางามให้ทัน ไม่เช่นนั้นจะถูกชำระบาปจากจ้าวทะเลเจ้าของพันคมพวก
นั้น

ซึ่งเขาน่ะ...

ไม่เคยปล่อยเหยื่อหลุดมือ

“ไม่นะ ! ไม่ ! อ้ากกกกกกกกกกกกกกกก !!!!!!”

‘ลาก่อนเพื่อนรัก เราปิดฉากกันตรงนี้เถอะ’

-Austin Part-

ชีน่อนพาผมขึ้นมาบนห้องตามคำสั่งพี่ชายที่สั่งไว้ สีหน้าเขาบ่งบอก
ว่าเขาไม่สบายใจหากแต่ก็ต้องทำเพราะไม่มีทางเลือกมากนัก คุณโชดเองก็
ห้ามผมลงไปข้างล่างจนกว่าแดเนี่ยลจะกลับ นั่นทำให้ผมไม่ต้องเดาเลยว่า
แดเนี่ยลทำอะไรกับจอร์จี่นะ

ผมสัมผัสได้จากสัญชาตญาณของเลือดที่สือถึงกัน อีกทั้งผมยังได้
กลิ่นเลือดลอยมาตามอากาศ

ผมจำได้ว่าใครคือเจ้าของกลิ่นเลือดนั้นพาให้หัวใจผมสั่นนะ

“ไม่นะแดเนียล” ผมพิมพ์ได้แต่ส่ายหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่ใช่ที่ผมไม่โกรธสิ่งที่จอร์จี้ทำหรือพูดกับผมนะ แต่ผมก็อดรู้สึกผิดไม่ได้ที่ตัวเองเป็นต้นเหตุให้เขาเจอเรื่องเลวร้ายแบบนั้น ผมไม่รู้ว่าเขาเกี่ยวข้องยังไงกับเจมส์ มันน่าจะมีเรื่องอะไรที่มากกว่าเขาเล่าให้ฟัง

เสียดายที่จอร์จี้เลือกผิดฝั่ง เขาเลือกที่จะทรยศคนที่เชื่อใจเขา

“พีโอเคไหมออสติน” ชีโน่ถามผมที่นั่งก้มหน้าอยู่บนเตียงของแดเนียล ผมได้แต่เงิบกำจดหมายที่เจมส์ฝากมาแล้วก็รูปถ่ายของแม่ที่โดนทารุณกรรม ผมอยากรู้ว่าตอนนี้แม่อยู่ที่ไหน แม่เป็นยังไงบ้าง อยากรู้ว่าที่จอร์จี้พูดมามันจริงหรือเปล่า

วันนั้นที่แม่ตายผมเห็นกับตาว่าร่างของแม่ถูกฉีกกระชาก แล้วทำไมเจมส์ถึงเอาเรื่องนี้ให้จอร์จี้มาหลอกผมล่ะ

เขาก็รู้นี่ว่าผมเห็นภาพนั้นนะ

“เดี๋ยวแดนนี่ก็มาแล้ว พี่อดทนก่อนนะ” เหมือนชีโน่จะอ่านใจได้ถึงได้ปลอบผมแบบนั้น ลูบเบาๆ เพื่อไม่ให้ผมคิดมาก “หรือพี่อยากกินอะไรหน่อยไหม ฉันจะไปเอาขึ้นมาให้ แดนนี่นะซื้อขนมไว้ให้พี่เต็มเลยนะ พี่จะได้กินตอนเครียดไง”

“ฉันไม่อยากกินอะไร”

“ออสติน”

“ฉันอยากไปหาแม่ ชีโน่ ฉันคิดถึงแม่ของฉัน”

“โธ่พี่ออสติน” น้องชายเข้ามากอดผม ลูบหลัง ลูบหัวปลอบประโลม ให้ผมรู้สึกดีขึ้น “ฉันรู้ว่าพี่กังวลแต่ตอนนี้สถานการณ์มันพูดยากนะ ฉันว่าพี่ใจเย็นๆ อย่าเพิ่งคิดอะไรก่อนดีกว่า พักผ่อนให้มากถ้าพี่ไม่สบายกลับเข้าโรงพยาบาลอีกขึ้นมาจะแย่เอา”

“ฉันหยุดคิดไม่ได้เลยซีน่อน ทั้งที่ฉันเห็นภาพนั้นกับตาก็ยังกลัวว่าจะถูกหลอกได้” ผมพูดเสียงสั่นมองมือตัวเองที่ถูกซีน่อนกุมไว้พร้อมถอนหายใจ “ฉันรู้ว่าไม่ควรเชื่อคำพูดของเจมส์เพราะเขาร้ายกาจ แต่พอเขาพูดเรื่องแม่ฉันก็อดคิดมากไม่ได้”

“...”

“ถ้าเกิดวันนั้นเขาหลอกให้ฉันเชื่อว่าแม่ตายแล้วจับตัวแม่ไว้ฉันจะทำยังไง ฉันกลัวว่าถ้าตัดสินใจพลาด พวกนายจะ...”

แก๊วก !

“กลับมาแล้ว” ยังไม่ทันที่ผมจะพูดจบ ประตูที่เคยปิดสนิทก็เปิดออกตามมาด้วยร่างของแดเนียลที่สวมเพียงกางเกงว่ายน้ำเท่านั้น ชุดที่เคยสวมใส่ไม่แน่ใจว่าหายไปไหน บางทีอาจจะฉีกขาดตอนกลายร่างก็เป็นได้ถึงอย่าง

นั่นผมก็ไม่ได้เอ่ยปากถามออกไป ทำเพียงแค่มองร่างสูงที่สบตาน้องชาย
ผงกหัวให้เป็นการบอกให้ออกไป

“ไว้คุยกันนะออสติน”

“ชินนอน” ผมได้แต่เรียกชื่อน้องเล็กมองดูอีกฝ่ายเดินออกไปจากห้อง
โดยไม่ได้พูดอะไรอีก ไม่วายกอดพี่ชายหนึ่งที่คล้ายให้กำลังใจเขา พอบาน
ประตูปิดลงความเจ็บก็กลืนกินเรา ผมเลื่อนสายตาไปมองแดเนียลที่ถอน
หายใจ เดินมาถึงตัวลงนั่งด้านข้าง

“แบ็บ” เขาเรียกเสียงเบาหากแต่มีอิทธิพลมากพอที่จะรั้งผมให้หันไป
สบตา นาที่นั้นผมไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรออกมา เดว่าเขาน่าจะได้อินที่ผม
กับชินนอนคุยกัน จะให้ผมถามว่าเขาจัดการจอร์จียังไงก็ไม่ใช่เรื่องที่จะทักเขา
แค่ได้กลืนเลือดลอยมาจากตัวก็รู้แล้วว่าใช่วิธีไหน

ผมเห็นความเศร้าในแววตา แดเนียลคงไม่อยากทำแบบนี้หรอกแต่
เพราะจอร์จี้เลือกทางเดินผิด และการจัดการเขาเองมันน่าจะดีกว่าส่งเพื่อน
รักกลับไปหาเจมส์ที่ทำร้ายเขา เราเอาแต่เจ็บ ไม่มีใครพูดอะไรกัน กระทั่ง
เขาเลื่อนมือมาหุบรูปแม่ออกไปจากมือผมแล้วสอดนิ้วมาประสานกันไว้

เสียงตัวมาฟิงไหล่ ชุกหน้าลงกับต้นคอมมคล้ายคนหมดกำลัง
ต้องการพลังใจ

“ขอโทษนะ” เขากะชิบ “ฉันทำสิ่งที่นายห้ามไปแล้ว”

“แดน”

“ฉันรู้สึกแย่”

“...”

“นายก็ด้วยสินะ” ผมเผลอปากก่อนจะจับมือตอบเขาแล้วบีบเบาๆ “ฉัน
นึกว่าวันนี้เราจะได้นอนกอดกันสักวัน ไม่คิดเลยว่าพอพานายกลับ นายจะ
เจอเรื่องแย่นี้”

“มันช่วยไม่ได้หนิ เราเป็นที่หมายตาของเจมส์” เขาถอนหายใจดูก็รู้ว่า
เขาเหนื่อยมาก การเผชิญกับเพื่อนรักมีอิทธิพลกับเขาเช่นเดียวกับที่ผมโดน
คำหลอกล่อของเจมส์ให้ไขว้เขว ผู้ชายคนนั้นเป็นแบบนี้แหละ เขารู้ว่าจุดไหน
ที่ทำให้เราเจ็บปวดและสับสนได้

เขาชอบเล่นกับความรู้สึก ชอบเห็นคนทรมานกับคำพูดที่ไม่ได้
กลั่นกรองด้วยซ้ำ แค่พูดออกมาให้เหยื่อของเขาคิดหนัก

“และเราคงหนีเขาไม่ได้หรอก”

“เราไม่ได้คิดหนีอยู่แล้วแบบ เราจะสู้กลับ” เขาพนมหายใจอีกครั้ง
“แต่วันนี้มันมีเรื่องหนักๆ ทั้งนั้น ฉันรู้สึกอ่อนแอที่ทำให้นายรู้สึกดีไม่ได้”

“ไม่ใช่ความผิดของนายเลยแดน ฉันต่างหากที่ผิด” ผมลูบแก้มเขา
แล้วเบียดแก้มลงกับกลุ่มเส้นผมเปียกชื้นของเขา “ถ้าฉันไม่เข้ามาในชีวิตของ
พวกนาย จอร์จก็肯定不会ทรยศนายแบบนี้ พวกนายคงมีความสุขกันดีไม่ต้องมา
ปวดหัวเพราะฉัน”

“อย่าพูดแบบนี้สินายเป็นครอบครัวพวกเรา”

“แต่ปฏิเสธไม่ได้ใช่ไหมล่ะว่าฉันคือต้นเหตุของปัญหา”

“ออสติน”

“และตอนนี้ยังมีเรื่องของแม่เข้ามาเกี่ยวอีก ฉันรู้สึกเหมือนเป็นคนไม่ดี
พรากเอาสิ่งดีๆออกไปจากพวกนายจนหมด” แดเนียลถึงกับยันตัวขึ้นนั่งดีๆ
เอามือมาประคองหน้าผม สายหน้าไปมาเป็นการบอกว่าสิ่งที่ผมพูดนะผิด
หมด แต่ผมรู้ว่าผมไม่ได้พูดผิด แดนแค่อยากให้ผมรู้สึกดีเท่านั้น

เขาเป็นแบบนี้เสมอ ชอบให้กำลังใจ ชอบปิดปากเรื่องที่คิดมาก ชอบ
ทำให้ตกหลุมรักด้านใจดีซ้ำๆ จนถอนตัวไม่ไหว

“อย่าคิดแบบนั้นสิ ถึงไม่มีนายเจมส์ก็ต้องการตัวพวกเราอยู่ดี” เขาอุบหัวผม “ฟังฉันนะออกสติน ฉันเข้าใจว่านายเป็นห่วงแม่และอยากจะพุ่งไปหาเจมส์ตอนนี้ แต่เชื่อเถอะว่าไอ้เวรนั่นมันไม่ได้พูดความจริง บางทีรูปนี้มันอาจจะถ่ายไว้นานแล้วเพื่อหลอกใครสักคนให้เชื่อว่าแม่นายยังอยู่”

“ทำไมเขาต้องทำแบบนี้ด้วย แคโยนแม่ลงทะเลยังใจร้ายไม่พออีกหรือ”

“ฉันก็ 모르 แต่ที่รู้คือเขาต้องการพวกเราทั้งหมด” แดเนียลกดเสียงต่ำลง “และฟังจากที่เขาพูด เขาน่าจะแค้นใครสักคนในบ้านของฉัน เพราะงานที่เขาริเยกนายออกไปหาคงคิดว่าเราจะต้องชนกันไปทั้งครอบครัวอยู่แล้ว และแบบนี้เขาจะจับตัวพวกเราได้ง่ายขึ้น”

ผมชะงักไม่ทันคิดตรงนี้เลย

“เขารู้ว่านายจะกังวลจนอยู่ไม่สุข มันเป็นกลลวงให้นายเป็นเหยื่อล่อ เพราะงั้นเราต้องคิดให้รอบคอบ อย่าให้มันเล่นจุดอ่อนของเราได้” ผมนึกคิดไป “ขอเวลาอีกหน่อยนะ ฉันเชื่อว่าเราจะคิดออกว่าจะเอาอย่างไรต่อไป ตอนนี้ นายช่วยอดทนแล้วก็เชื่อใจพวกเราหน่อยได้ไหม”

“ฉันเชื่อใจพวกนายอยู่แล้ว แค่คิดว่าฉันทำพวกนายเดือดร้อนมากเกินไป”

“...”

“ไม่มีใครอยากเห็นคนที่รักไม่สบายใจ ฉันเป็นห่วงนาย เป็นห่วงนาย และครอบครัว” ผมย้ำคำนั้นยอมรับว่าตัวเองซี้ดลาดและบางทีก็พูดจาไร้เหตุผล แต่ผมไม่เคยมีคนที่มาซัพพอร์ต ต้องอยู่กับความหวาดระแวงกับความคิดมากตลอด จะเตลิดง่ายก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

ทว่าแดเนียลกลับมีวิธีทะล่อมให้ผมใจอ่อน ยอมฟังเขาบอกทั้งที่ตัวเองก็คิดหนักไม่ต่างกัน ร่างสูงเก๋ยเส้นผมที่ลงมาปรกหน้าไปทักทายให้ผมกดจูบลงบนริมฝีปากก่อนที่เราจะกอดกัน ผมได้ยินเสียงหัวใจของเขามั่นแตงดัง

“ฉันดีใจที่นายรักและเป็นห่วงฉันนะ มันทำให้ฉันรู้สึกสำคัญ”

“นายสำคัญสำหรับฉัน” ผมพิมพ์ “ฉันถึงไม่อยากให้นายมาจับตัวเพราะฉันไง”

“นายต่างหากที่จับตัวเพราะฉัน วันนี้ก็เกือบจะโดนฉันกัดอีกแล้ว ไม่ใช่หรือไง” ผมนึกถึงตอนที่ตัวเองขวางไม่ให้เขาทำร้ายจอร์จี่เป็นครั้งที่สอง

รอบนี้ผมกอดเขาจากด้านหลังเลยไม่ถูกลูกหลงจากเขา “อย่าหวังคนอื่นมากจนลืมตัวเองได้ไหม ถ้าครั้งนี้ฉันทำนายเจ็บอีกฉันคงขาดใจตาย”

“ฉันแค่ไม่อยากให้นายทำร้ายเพื่อนรักของนาย”

“ตอนนี้เขาไม่ใช่”

“...”

“ไม่ใช่อีกต่อไปแล้ว” สัมผัสได้เลยว่าแดเนี่ยลเศร้าใจอย่างถึงที่สุด เขาความรู้สึกแย่กว่าตอนนั้นที่เรามีปัญหากันซะอีก แสดงให้เห็นว่าจอร์จมีอิทธิพลกับเขาจริงๆ จะว่าไปแล้วตอนที่อีกฝ่ายบอกชอบแดเนี่ยล เขาเองก็ดูจะตกใจไม่น้อยเหมือนกันเช่นเดียวกับผม ตอนนั้นผมถึงกับหันไปมองแดเนี่ยลเพื่อดูปฏิกิริยาของเขา

ในใจเหมือนโดนไฟสุ่ม กลัวเหลือเกินว่าจะถูกแย่งคนสำคัญ ผมไม่แน่ใจว่าความรู้สึกนั้นมันคืออะไรกัน แต่ถ้ามันเป็นผลพวงจากความรัก

ผมก็คงรักเขาเกินกว่าจะยอมเสียให้ใครไป

“กอดกันไหม”

“นายหมายความว่าไง ?”

“ก็นายมัดจำไว้”

“ ... ”

“ไม่อยากกอบโกยกำไรจากฉันเหรอ เบ๊บ”

ฉลามร้อนรัก 28 : รักซ่อนแผนลวง

แดเนี่ยลหรีตามองผมอย่างจับผิด ซึ่งผมก็มองหน้าเขาซี้อๆ ตามประสา ก่อนที่ รอยยิ้มอ่อนโยนจะปรากฏที่มุมปากคนตรงหน้า ร่างสูงยื่นหน้ามาหอม หน้าผากผม ลามมาที่ดวงตาทั้งสองข้าง ฝากฝังรอยจูบไว้ที่แก้มขาวแล้วหยุด ที่ริมฝีปาก

เราสบตากันในระยะประชิด ผมไม่ได้คิดหนียอมให้เขาแซ่ค้ำงอยู่ อย่างนั้น แดเนี่ยลมองลึกเข้ามาในดวงตาผมค้นหาบางสิ่งที่เราต่างซ่อนกันไว้ อีกส่วนคือเขาอยากมองเห็นความรู้สึกข้างในเพื่อที่เราจะได้โอบกอดมันไว้

ด้วยมือของเราสองคน

“นายจะมีอารมณ์หรือ” เขากระซิบ “ถ้าให้ฉันรู้สึกดีอยู่คนเดียวก็ไม่ได้
เอานะ”

“ฉันมีอยู่แล้วถ้านายเป็นคนทำ” ผมพิมพ์ความรู้สึกไปหน้าเห่ร้อนที่ต้อง พุดจানাอายแบบนี้ “แต่ถ้านายคิดว่าเราไม่ควรทำตอนนี้ ฉันก็ไม่ได้ว่าอะไร”

“ฉันต้องถามนายสิ คนที่คิดมากคือนายนะ” เขาเกลี้ยเส้นผมที่ลงมา
ปรกหน้าไปทักดูให้ “ฉันไม่อยากให้นายรู้สึกแย่ เรื่องนี้มันต้องสมัครใจ”

“ถ้าไม่สมัครใจฉันจะชวนนายทำหรือไง”

“ออสติน”

“ฉันแค่อยากถูกกอดนะ” ผมยอมรับหน้าเศร้าเวลานี้รู้สึกว่แค่กอด
ธรรมดาช่วยเยียวยาหัวใจผมได้แค่ครึ่งเดียวเท่านั้น ส่วนที่เหลือยังคงบอบช้ำ
เช่นเดียวกับเขาที่ต้องได้รับการดูแลหัวใจ วันนี้เราต่างเจอเรื่องหนัก ผมรู้ว่า
มันไม่เหมาะสมที่เราจะเกิณเลยกันในเวลานี้

แค่คิดว่ามันเป็นทางเดียวที่เราจะปลดปล่อยความอึดอัดที่อัดแน่นอยู่
ในหัวใจดวงนี้ เผื่อว่าเราจะคิดไอดีดียๆ ให้ผ่านสถานการณ์ย่ำแย่นี้ไปได้

เป็นความคิดที่โง่มากใช่ไหม บางทีผมไม่ควรจะคิดอะไรเลย

แน่นอนว่าแดเนี่ยลอ่านใจผมออก เขากอดผมแน่นแล้วจูบที่ลาดไหล่
รั้งปลายคางผมให้หันไปหาตามมาจูบซับดวงตาคัลลายปลอบประโลมคน
ร้องไห้ ทั้งที่ความจริงผมไม่ได้น้ำตาไหล ยังคงกักเก็บความเศร้าไว้เช่นเดิม

“ฉันก็อยากกอดนายเหมือนกัน” เขาตอบกลับ “อยากพุดให้เรียกแต่ชื่อของฉัน เรียกเข้าไปซ้ำมาจนกว่าจะสลบ”

“แดเนี่ยล”

“อยากเห็นนายหอบหายใจตอนเราทำกันจนจบ อยากเห็นด้านลามกของนายที่ต้องการฉัน” ใบหน้าผมขึ้นสีแดงระเรื่อ หัวใจก็เต้นแรงไม่เป็นลำดับ เดเนี่ยลวางมือลงบนขาอ่อนผม ลูบไปมาขณะใช้ปลายจมูกไล่ที่ชอกคอขาอกดจูบเบาๆ ให้ผมเผลอปากอันเป็นเอกลักษณ์

ความรู้สึกเหมือนผีเสื้อนับร้อยบินวนในท้องใจมืดทึบ ผมเหมือนกำลังถูกฉลามล่าอย่างไถ่ยังงั้น

“อยากเห็นนายตอนที่ฉันพุดเพราะนายตอนนี้นะ...”

“ทำกันเถอะ”

“โคตรน่ารักเลย” ต่างคนต่างพูดสิ่งที่คิดผมเป็นฝ่ายขยับร่างไปคร่อมตักเขาไว้ เดเนี่ยลตะล่อมผมขนาดนี้จะให้ผมอยู่เฉยก็คงไม่ได้ ถึงผมจะนิ่ง ดูตามน้ำไปแต่ผมก็ไม่ใช่พระอิฐพระปูนที่จะไม่มีความรู้สึกอะไร ผมยังคงเป็นมนุษย์

และมนุษย์มีความต้องการ

“อืมมม” ร่างสูงครางในลำคอตอนผมกดจูบกับเรียวปาก เชิญชวนให้เขาสอดลิ้นเข้ามาเก็บเกี่ยวความหวาน ให้ลิ้นขึ้นกวาดต้อนทั่วโพรงปาก หยอกเข้ากับลิ้นตัวเองที่รออยู่ เราสองคนเกี่ยวกระหวัดลิ้นกันจนได้ยินเสียงจูบ ผมไม่ทันรู้ตัวเลยว่ากำลังเบียดสะโพกลงกับตักเขา รู้แค่ว่าตอนเราจูบกัน แดเนี่ยลสอดมือเข้ามาในเสื้อผม

จูบแผ่นหลังบางที่กำลังแ่นอกตามแรงอารมณ์ที่เขาปลุกปั่น จากนั้นก็ลากมือมาลูบด้านหน้า ใช้นิ้วดันดันยอดอกให้ผมเสียดเสียวมากกว่าเก่า ผมผละออกมาหายใจให้เขาได้หยอกเข้ากับตรงนั้นก่อนจะถูกจับไปจูบอีกครั้ง

แล้วเสียงรูดซิปกางเกงก็ตามมา

คนที่ปลดมันคือคนด้านหน้า แดเนี่ยลอาศัยจังหวะที่ผมเคลิ้มกับรสจูบถอดเสื้อผ้าผม ถอดช้าๆ ให้ผมพยายามอดทนกันตันทาที่หอมล้นม ผมจึงเอาคืนด้วยการเบียดสะโพกลงกับส่วนที่แข็งขึ้นในร่มผ้า ผมชอบหายใจหอบตามองตรงนั้นของเขาที่แข็งขึ้นขึ้นมา

เขาถูมันกับหว่างขาผม ดึงกางเกงผมลงให้เหลือเพียงอันเดอร์แวร์ที่สวมใส่

จากนั้นก็ดึงมันให้หลุดจากขาผมไปเป็นจังหวะเดียวกับที่ผมเขยิบ
ถอย ทรวดตัวนั่งลงตรงกลางระหว่างขาเขาให้เขาเลิกคิ้วไล่อย่างแปลกใจ

“ได้ไหม ?”

“จะทำให้ ?” ผมพยักหน้าใส่ “จะอึดอัดหรือเปล่า”

“ไม่หรอก ครั้งก่อนนายยังทำ”

“เขาเรียกว่าสอนงาน”

“งั้นตอนนี้นายก็รอตรวจงาน”

“เบ๊บ”

“ขอทำนะ”

“...”

“อยากกินนม”

ผมชอบตามองแต่เนี่ยลไม่ต่างจากลูกแมวอ่อนเจ้าของ มือก็จับส่วนนั้นของเขาที่แข็งสู้มือและใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ จนน่าหวั่น ผมยังจำวันนั้นที่เขาใส่เข้ามาในตัวได้ เขาทำให้ร่างกายผมสับสนร้อนสับสนหนาววากับเป็นไข แม้แรกเริ่มมันจะอึดอัดทว่าพอด้านไปสักพักเขาก็พาผมขึ้นสวรรค์

นั่นเป็นครั้งแรกเลยที่ผมสัมผัสได้ถึงความสุขของจริงหลังจากที่ในชีวิตไม่ได้พบเจอมานาน และผมก็เห็นว่าเขาเองก็รู้สึกดีเหมือนกัน

มันเป็นเมคเลิฟที่ผมจะไม่มีวันลืมเลย

“นายน่ารักเกินไปแล้ว” เขาพึมพำใบหน้าขึ้นสีแดงเล็กน้อยด้วยความขัดเขิน ร่างสูงลวบหัวผม มองกันด้วยสายตาเป็นห่วงทั้งที่ตรงนั้นของเขาแทบจะใส่เข้ามาในปากผมอยู่แล้ว “ถ้านายยืนยันว่าจะทำฉันก็ไม่ขัดหรอก แต่อย่าฝืนเกินไปล่ะ”

“ไม่ฝืนหรอก ฉันอยากทำ” ผมตอบรับอย่างจริงจัง “ฉันอยากให้นายรู้สึกดีเหมือนกัน เพราะตอนนั้นที่นายทำ...มันรู้สึกดีมากเลย”

“ออสติน” ผมเ้มปากหลบหลีกเลี่ยงความอายที่ปรากฏบนใบหน้า หัวใจก็เต้นแรงมากซึ่งแต่เนี่ยลคงได้ยิน เขายกยิ้มเก๋เกี้ยวแก้มผมขณะที่ผมลวบไล่ส่วนนั้นของเขา เจ้าตัวก็มาหอมหัวผมคล้ายให้กำลังใจผมจะได้มีความมั่นใจก่อนลงมือทำ

นาทีนั้นผมเลยหน้าไปจูบปากเขา แลบลิ้นเลียริมฝีปากอีกฝ่ายเป็น
การเชิญชวน

“อืม~” แดเนี่ยลครางต่ำเขาเลียปากตัวเองเล็กน้อย ไม่แน่ใจว่าลื่นกับ
สิ่งที่ผมกำลังทำหรือแค่ลองชิมน้ำหวานที่ผมปาดไว้ด้วยปลายลิ้น รู้แค่
เวลานี้ผมกำลังพรูมจูบไปทั่วกายร้อน ผ่านทางแกงวายน้ำปราคาที่สุดท้ายที่
ปกป้องความใหญ่โตเอาไว้ ตอนกดจูบผมรู้สึกได้ว่าเขากระตุก เชื้อเชิญให้ผม
ครอบครองมันไว้

ผมดึงแกงเขาลง ลอบกลืนน้ำลายเล็กน้อยตอนความยิ่งใหญ่โผล่
พื้นเนื้อผ้าออกมา หลบตาต่ำเล็กน้อยเพราะรู้สึกไบหน้าร้อนผ่าว ตรงนั้นของ
เขาใหญ่มาก ใหญ่จนผมไม่แน่ใจว่าจะเอาเข้าปากได้ทั้งหมดไหม ถึงอย่าง
นั้นพอเห็นแววตาปรารถนาของแดเนี่ยล ผมก็ยื่นหน้าไปจูบมันอย่างไว้

ค่อยๆ จูบไปที่ละนิด ทีละน้อย จดจำรูปทรง ส่วนเว้าโค้งแล้วแลบลิ้น
เลียส่วนปลาย

ในตอนนั้นแดเนี่ยลกระตุกเขาขยับเรือนผมสีทองของผม เกร็งหน้า
ท้องจนขึ้นลอนสวยให้ผมสนใจ เสียหายที่ผมให้ความสนใจกับแก่นกายใหญ่
มากกว่า ผมเลยไปตามความยาว ดูดดมส่วนปลายซ้ำๆ รับรู้ได้เลยว่ามัน
ใหญ่ขึ้นอีก

ร่างสูงหอบหายใจ เขามองผมอย่างพิลึก ขยับเรือนผมของผมหนักขึ้น
อีกตอนผมครอบครองส่วนนั้น ความร้อนในปากโอบกอดกายแกร่ง
ความรู้สึกแรกคืออึดอัดแทบทนไม่ไหว ผมหยุดหายใจไปชั่วขณะก่อนจะ
ค่อยๆ หายใจเพื่อให้ตัวเองขยับได้ไม่ลำบาก

แดเนี่ยลเกร็งหน้าท้องมากขึ้นอีก เขากัดกรามมองดูผมที่เริ่มรูดรั้งตรง
นั้นเป็นการปรนเปรอให้ ผมรูดขึ้นลงช้าๆ ให้ตัวเองคุ้นชินกับขนาดที่ใหญ่คับ
ปาก พยายามกลืนกินให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ขนาดส่วนปลายแตะถึง
ในลำคอ...

ผมก็ยังครอบครองไม่ได้ทั้งอัน

“อืม~ออสติน ดีมาก” เขาชมครางต่ำด้วยความพอใจ ใช้ปลายนิ้วโป้ง
เช็ดน้ำลายที่มุมปากให้ ขณะที่ผมรูดรั้งหนักขึ้นเป็นการเอาใจเขา ตลอดการ
ออรัลผมซ้อนตามองแดเนี่ยลแทบทุกจังหวะ คอยสังเกตว่าทำตรงไหนเขา
รู้สึกดีบ้าง จะได้เน้นย้ำตรงนั้นให้ถูกจุด

แต่ด้วยความเป็นนักล่าแดเนี่ยลไม่ยอมให้ผมคุมเกมนานนัก พอเขา
เห็นผมทำอะไรซ้ำ...

“อีก !”

“โทษทีนะออสติน” น้ำตาผมไหลผ่านหางตาเมื่อความร้อน
กระแทกสวนเข้ามาในปาก แดเนี่ยลจับหัวผมไว้ตอนหยัดสะพานเข้ามา เนิบ
ช้าสลับกับรุนแรงบ้างให้ผมทนไม่ไหว ผมเกือบสำลักหากแต่ก็ไม่ยอมถอน
ปากออกมาจากแกนกาย ยังคงให้เขาทำตามใจ

กระทั่งแดเนี่ยลกระแทกเข้ามาในปากผมเป็นครั้งสุดท้าย

“อ้อออ”

“แฮ็ก” ร่างสูงหอบหลังปลดปล่อยเข้ามาในปาก นาที่นั้นผมเบิกตาก
กว้างหาน้ำรักถูกปล่อยเข้ามาจนเอ่อล้นหยดลงพื้น ผมสำลักเล็กน้อย
บางส่วนก็กลืนลงคอไปอย่างไม่ได้ตั้งใจ ทว่าก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าถึงจะโดน
กระทำอย่างใจร้าย

มันก็เต็มไปด้วยความรู้สึกดี

“ไหวหรือเปล่า” แดเนี่ยลถามด้วยความห่วงใย “โทษทีนะฉันเอาออก
ไม่ทัน”

“ไม่เป็นไร มัน...รู้สึกดี” ผมส่ายหัวพลางใช้หลังมือเช็ดคราบน้ำรัก
“แล้วละนายรู้สึกดีหรือเปล่า ฉันทำโอเคไหม”

“โอเคสิ ไม่งั้นฉันจะเสร็จในปากนายหรือไง”

“ฉันกลัวว่าจะทำนายรู้สึกไม่ดีไง”

“ออสติน”

“แต่นายโอเคฉันก็สบายใจ อย่างน้อยก็ทำให้นายมีความสุขได้บ้างแล้ว” ผมว่าอย่างโล่งใจก่อนจะยิ้มดีใจตามคำพูดเล่นเอาแด่เนี่ยลถึงกับนิ่งไปนิดนึง เขาเกลี้ยเส้นผมที่ลงมาปรกหน้าไปทัดหูให้ ผมเบียดแก้มลงกับมือเขา เอื้อมมือไปกอดคอพร้อมยันตัวขึ้นไปนั่งตัก “ทำต่อเลยไหม”

“เอาใจเก่งจัง” เขาว่าพลางบีบขยำสะโพกกลมมนที่เปลือยเปล่า ผมรู้ว่าฉลามเป็นสัตว์ที่ไวแต่ไม่คิดว่าจะถอดเสื้อผ้าไวขนาดนี้ “ถ้าอ่อนมากๆ จะโดนพัดจนลุกไม่ขึ้นนะรู้ไหม”

“ตามใจนาย”

“หึ”

“แค่รอบนี้ปิดประตูและหน้าต่างให้มิดชิดก็พอ” ร่างสูงถึงกับหลุดหัวเราะผมยังจำความผิดพลาดครั้งนั้นได้อยู่ ถึงชีวานจะบอกว่าได้กลิ่น แต่ถ้าแดเนี่ยลปิดหน้าต่างให้สนิทกว่านี้ วันนั้นกลิ่นคงไม่ลอยไปทั่วบ้าน ผมไม่อยากให้ใครรู้ว่าเราอดกันนะ มันเป็นการรบกวนคนอื่นเขา ผมมาอาศัยบ้านเขาอยู่ก็ควรจะทำตัวดีๆ ไม่เป็นภาระ

ถึงเรื่องพวกนี้ผมจะห้ามมันไม่ได้ก็ตาม

“ฉันไม่อยากให้คนอื่นได้กลิ่นพวกเรานะอีก” ผมบ่นอุบอิบก่อนจะสะดุ้งเมื่อแดเนียลเอาตรงนั้นมาถูกับร่องกันผม ใช้ส่วปลายดุนดันทางเข้าที่เขายังไม่ได้เบิกทางก่อนเลย “อ้อออ แดเนียล อย่าสิ”

“เรียกแดเนล”

“เฮ้ะ”

“ตอนนี้เราอยู่ด้วยกันแล้วนะ เบ๊บ” ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความอ่อนโยนและรักใคร่ ซ้ายยังก้มลงมาหอมแก้มผมเป็นการเอาใจอีกต่างหาก ผมเห็นแล้วก็อดกัดปากไม่ได้ ส่วนหนึ่งคือแก้มข้างซ้ายที่จะพุด อีกส่วนคือกำลังยั่วเขา แน่نونว่าแดเนียลอ่านผมออกถึงได้ยื่นหน้ามาจูบกัน

ก่อนจะสอดมือเข้าได้ข้อพับขา รั้งผมให้เอาขาเกี่ยวเอวเขาขณะที่อีกฝ่ายลุกขึ้นยืน

“จะพาไปไหนอะ” ผมตกใจวากอดไหล่เขาไว้แน่น “อ้อ จะตก”

“ไม่ตกหรอก ฉันอุ้มนายไว้” เขายืมให้บีบขยำแก้มกันผม ตรงนั้นของเขายังคงถูกับร่องกันเล่นเอาผมต้องหนีบขาเข้าหากันอย่างหวิวๆ ตรงนั้นของตัวเองก็แข็งขึ้นขึ้นมาแล้วด้วย บ่งบอกให้เขารู้ว่าผมพร้อมที่จะร่วมรักกับเขาขนาดไหน

แดเนียลอุ้มผมด้วยท่านั้นพาผมมาที่ห้องน้ำแล้วเปิดให้ฝักบัวพ่นน้ำใส่

“แดน อ้อ ทำอะไร ?”

“ดื่บกินน้ำ”

“หืม ?”

“พี่กับพ่อจะได้ไม่รู้” ผมกะพริบตาปริบๆ ท่ามกลางหยาดไสที่ท่วมตัว พยายามคิดตามเขาไม่นานก็เข้าใจ แดนคงคิดว่าน้ำจะช่วยดับกลิ่นไฟโรมันของพวกเรา ฉลามตัวอื่นจะได้ไม่รู้ว่าเขากำลังทำอะไร นั่นอาจจะดีกว่าปิดประตูกับหน้าต่างก็เป็นได้

ซึ่งเขาก็ไม่ปล่อยให้ผมคิดนาน

“เลียนะ”

“อ๊ะ !” ผมสะดุ้งตอนเขาวางร่างผมให้ยืนพร้อมจับหันหลัง จากนั้นก็คุกเข่ายกสะโพกผมขึ้นพลันสอดลิ้นเข้ามาในช่องทางนั้น หยาดน้ำเย็นๆ ผสมกับลิ้นอุ่นของเขาทำเอาผมเบียดตัวเองกับกำแพง เขย่งปลายเท้าแล้วส่งเสียงครางกระเส่า

แดเนี่ยลใช้มือข้างหนึ่งของเขามารูดรั้งส่วนหน้าของผม สอดลิ้นเข้าไปลึกๆ สลับกับใช้นิ้วเพื่อที่ผมคู้ขึ้นเร็วขึ้น ความร้ายกาจคือการรูดกายร้อนของผมถี่กระชั้นคล้ายกับเขาต้องการให้ผมเสร็จเร็วๆ เราจะได้เสมอกันเพราะผมทำเขาเสร็จไปแล้วรอบหนึ่ง

เจ้าตัวรู้ดีว่าจุดไหนที่ผมชอบ เขาใช้นิ้วสอดลึกกระแทกกับจุดกระสัน จังหวะนั้นผมครางลั่น ตอดรัดนัวของเขาและปรารถนาจะได้สิ่งที่ใหญ่โตกว่า และผมเดาว่าแดเนี่ยลเองก็คงไม่อยากทนแล้วเหมือนกัน เพราะเขาใช้นิ้วกับผมได้ไม่นาน

“ทนหน่อยนะเบ๊บ”

“อ๊า ! แดน อือออ” ร่างผมแทบฝังกับกำแพงตอนเขาแทรกกายเข้ามาหา ในตอนนั้นมันรู้สึกเหมือนร่างจะฉีกออกหากแต่อีกคนก็บีบนวดบั้นท้าย

กับหยอกเย้าอดดอกผม ไม่ลืมปรนเปรอส่วนหน้าให้ผมรู้สึกดีขึ้น ต้องใช้เวลา
สักพักในการให้ร่างกายได้คุ้นชินกับกายร้อนใหญ่โต

ผมหอบหายใจเฉยหน้ารับหยาดไส้ที่ตกลงบนหัว แดเนี่ยลกดผมไว้
แน่นตอนเริ่มขยับกายเข้าออก เริ่มจากเนิบช้าค่อยๆ แล้วเปลี่ยนเป็นโจนจ้วง
ตามแรงอารมณ์ที่คุกรุ่นในร่างกาย

“อ๊ะ อ้า แดน”

“อ่าห์ รู้สึกดีเป็นบ้า” เขาสบถย้ำกายถี่รัวให้เสียงเนื้อกระทบเนื้อดัง
แข่งกับเสียงผักบัวที่เปิดทิ้งไว้ ผมกัดปากไม่วายครางเสียงดังยามเขาสอด
กาย ร่างสูงจับเอวผมไว้แน่นกันผมหนีไป ซึ่งผมไม่เห็นทางหนีของตัวเองสัก
ทางหรือถึงมีก็ไม่มีทางหนีจากความต้องการของเขาได้

ผมหันหน้าไปหาเขา เอื้อมมือไปโน้มคออีกฝ่ายให้มาจูบกัน เราแลกเปลี่ยน
ลิ้นขณะที่ร่างกายยังเชื่อมต่อกัน แดเนี่ยลกระแทกเข้ามาแรงมาก เขาสอดมือ
เข้าใต้ข้อพับขาผม ยกตัวผมขึ้นในท่วงท่าหน้าอาย และยังอายขึ้นไปอีกเมื่อ
ผมเพิ่งสังเกตว่ากำแพงในห้องน้ำของเขาเป็นกระจก

นั่นทำให้มันปรากฏภาพของเราสองคนที่กำลังร่อนรัก ผมหอบ
หายใจมองดูตัวเองที่ดูเหินกระหายไม่ต่างจากเขา แดเนี่ยลพรหมจูบไปทั่วท้าย
ทอยกับแผ่นหลัง กระแทกเน้นย้ำกระทบจุดเดียวให้ผมครางสนั่น มีการอ้าขา
ผมออกอีกท่าเอาผมอยากยกมือปิดตา แต่ดันกอดคอเขาจากด้านหลังเลย
ต้องเบือนหน้าหนีให้เขาใช้ชอกคอขาว

“นายสวดยมากเลย”

“อ้อ คนบ้า” ผมว่าให้เขาหัวเราะใส่ แดเนี่ยลใช้ดวงตานักล่ามองผม
ผ่านกระจก ทั้งที่มองผ่านตัวกลางกลับให้ความรู้สึกไม่ต่างจากตอนเขามอง

ตรงๆ อีกฝ่ายมองผมอย่างทะลุปรุโปร่ง ตอนเขาเลียปากจึงมองผม มันทำให้ผมอายแทบบ้า “อยะ ออย่ามองนะ อ้า”

“ก็นายยั้วฉันทนี่น่า”

“ไม่ได้ยั้ว อ๊ะ ลึกจัง อ้อ ! แदन เบาหน่อย”

“แฮ็ก แฮ็ก” ไม่มีการเบาเลยสักนิดกลับกันแล้วทำหนักขึ้นจนผมทนไม่ไหว ไม่นานผมก็ปลดปล่อยออกมาอาบเลอะกระจกบานใหญ่ จังหวะนั้นแดนยิ้มพอใจ เขาจับผมให้หันหน้ามาหาแล้วอุ้มผมให้เกี้ยวเວສອບໄວ จากนั้นก็กระแทกกายเข้ามาหนักกว่าเดิม “แน่นมากเลยเบ๊บ เอาคืนเหร่อ”

“เปล่านะ อ้อ ของนายมันใหญ่”

“ใหญ่มากไหม”

“อ๊ะ อ้อออ”

“ว่าไง”

“แดน...!”

“ใหญ่ถึงใจไหมออสติน” เขาถามให้ผมแอบอายเล่น แน่นอนว่าผมต่อกรอะไรเขาไม่ได้เลยสักอย่าง ผมรู้สึกว่ตรงนั้นของแดนใหญ่ขึ้น มันอัดแน่นอยู่ในช่องทาง เวลาเขาถอนออกแล้วกระแทกเข้ามาจนสุด ให้ความรู้สึกเหมือนมันทะลุถึงท้องผมเลยด้วยซ้ำ เขาก็มมาดูดคุณยอดอกผม โลมเลียพร้อมตัวดสายตามามองกัน

ยังคงรอคำตอบจากคนที่เขาหยัดกายหนัก

“อ้อ ใหญ่ ใหญ่มาก” ผมพยักหน้าทั้งน้ำตา “เวลานายกระแทกเข้ามา มัน อ้า ! ใหญ่จนเหมือนจะท้องได้เลย อ้าา !”

ผมครางลั่นตอนที่เขาใหญ่ขึ้นอีก ไม่รู้ว่าที่ทำกับผมอยู่ตรงนี้ใช่ของ
คนหรือเปล่า ทำไม่รู้สีกว่ามันใหญ่กว่าเก่านะ พอจะก้มไปดูเขาก็บังคับให้จับ
กัน แตะเผลอก็กดเข้าที่ลาดไหล่ผม นักพอที่จะทำให้เลือดออกแล้วเขาก็ตัว
ฉิมมัน

ในตอนนั้นผมเหมือนโดนยาปลุกเซ็กซ์ ยิ่งเขากัดมากเท่าไรผมก็ยิ่ง
มีอาการมากขึ้นเท่านั้น

แดนสอสะโปกหนักหน่วง โจนลิกเข้ามาให้ผมใจสั่น ไม่นานเขาก็
ปลดปล่อยเข้ามาในช่องทางพร้อมกับผมที่เสร็จใส่หน้าท้องเขา ทว่าไม่ให้ผม
ได้พักคนใจร้ายก็จับผมให้นอนคว่ำ จับแขนแล้วดึงมาข้างหลังก่อนจะสอด
กายเข้ามาอีกครั้ง

“ฮะ อ้า แดน ลิกจังเลย” ผมได้แต่บอก ไม่ได้ขัดขึ้นอะไรทั้งนั้น แดน
กระแทกเอวหนักมาก ควงกายให้ผมร้อนร่ำไม่ต่างจากคนบ้า ถึงสายน้ำที่เท
ลงมาจะเป็นแค่ไอน์ มันก็ไม่สามารถดับความร้อนในกายของเราได้ เขาจับ
ผมให้นอนตะแคง ยกขาข้างหนึ่งพาดบ่าตัวเองพลาจสอดใส่

แก่นกายที่ควงลิกอยู่ข้างในถูกผมตอดรัดให้มีความสุขแทบคลั่งตาย

“เอาคืนได้ดี” เขายกยิ้ม เสยผมที่เปื่อยขึ้นของตัวเองไปด้านหลัง
เอื้อมมือมารูดครึ่งส่วนหน้าให้ผมตอนที่ตัวเองสอกายอย่างดุตัน ผมได้ยิน
เสียงเนื้อกระทบเนื้อฟังดูหยาบโลนมาก หากแต่มันก็ทำใจสั่นทุกครั้ง “เสียว
หรือเปล่าออสติน ชอบไหมที่ฉันเข้าไปลึกๆแบบนี้”

“ฮะ อ้า เสียว แดน อ้า มันเสียว”

“หึ”

“จะเสร็จ อื้อออ” ผมครางไม่เป็นภาษา รู้สึกตัวเองจะถึงฝั่งฝันทั้งที่เพิ่งจะเสร็จไปเมื่อกี้ แदनเลยแกล้งโน้มน้าวมาหาส่งผลให้กายร้อนเข้าไปลึกอีก ดิ่งปลายคางผมให้มาจูบอีกที สอดลิ้นเข้ามาเก็บเกี่ยวความหวาน ผมเลียปากเขา ร่างกายเคลื่อนไปตามแรงส่งของคนที่ไม่ลดแรงระคะ

แดเนี่ยลบีบขย่ำแก้มก้นผม ฝากรอยกัดไว้ที่ขาอ่อนกับแผ่นหลัง

จับผมขึ้นมานั่งบนตักให้ควบกายบนตักเขา ผมกอดเขาแน่นมาก เอบอบบางขยับไปเองเป็นการเอาใจคนตัวโตกว่า เราจูบกันหลายครั้งมาก และทุกครั้งหยาดไสจะเปรอะเปื้อนปลายคางให้ตามลิ้มลอง แดเนี่ยลดูคุณยอดอกผมจนแดงซ้ำ เขาตบมือลงบนสะโพกผม ปลุกอารมณ์ให้ผมร้อนรักหนัก

ผมจูบหน้าผากเขาแล้วลามมาจูบปาก

“แดน อื้อ รู้สึกดีจัง”

“เหนื่อยหรือยัง”

“ยัง” ผมส่ายหัว “เอาอีก”

“หึ” เขาหัวเราะในลำคอตอนผมอ่อนขอความรักจากเขาอีก “จ้ะรอบนี้ไปที่อ่างน้ำกัน”

“อย่าอู๋มนะ”

“แล้วจะไปยังงั ?”

“คลาน”

“หึม ?”

“กระแทกแรงๆนะ จะคลานไปเอง” ดวงตานักล่าแพรวพราวตอนผมเสนอความคิด จากนั้นก็ถูจากท่าเก่าที่บรรเลงเพลงรักอยู่ เปลี่ยนเป็นคลาน

สี่ชายกะโปกเชิญชวนเล่นเอาแดเนี่ยลถึงกับยิ้มกว้าง เขาตามมาสอดกาย จนมืดก่อนจะเริ่มทำในสิ่งที่ผมเสนอไป เวลาเขากระแทกผมจะค่อยๆ ขยับทีละนิด หากเสียวมากก็จะหยุดให้เขากระแทกซ้ำๆ

แดเนี่ยลเองก็จัดหนัก เขาทั้งกระแทก ทั้งบีบขยำ แก้มก้นผมแดงไปหมดคิดว่าคงขึ้นรอยมือเขา ผมคลานจากฝักบัวไปถึงอ่างน้ำที่ได้แต่เกาะขอบอ่าง

เพราะเจ้าของอ่างนะเอาแต่กระแทกรัวๆจนผมเสร็จตรงนั้น เช่นเดียวกับเขาที่เสร็จในตัวผมเหมือนกัน และแทนที่จะให้ผมป็นขึ้นอ่าง เขากลับเอาขานึงของผมพาดขอบอ่างไว้ ส่วนอีกข้างก็จับไว้ให้มัน สอดกายเข้ามาในท่วงท่าที่ทำผมอายเกินต้านทาน

“แดน ! ทำนี่มัน...!”

“หวิวดีใช่ไหมล่ะ”

“อ๊ะ อ้า”

“ลองทำใหม่ๆกัน”

“อ้า !”

“คืนนี้มาลองกันทุกท่าเลยนะ เบ๊บ :)”

ตลอดทั้งคืนแดเนี่ยลสอนทุกท่าให้ผมรู้จัก ตั้งแต่ท่าเบสิคจนถึงแอดวานซ์ทำเอาผมต้องคิดทบทวนว่าตัวเองพลาดหรือเปล่า การไปเชิญชวนฉลามร้อนรักอาจไม่ใช่เรื่องที่ดีเท่าไร ทว่าจะถอยหลังตอนนี้ก็เข้าไปในเมื่อผมเองก็ปรารถนาในตัวเขาไม่ต่างกัน เขาจะทำท่าไหนผมก็ไม่ขัดใจเขา ยินยอมทั้งกายและใจให้เขาได้เก็บเกี่ยวกำไรตามที่เขาหวัง

เราทำกันจนถึงช่วงสายอีกวันแล้วต่อกันอีกหลายยกจนผมกลัวว่าคุณ
โซลจะตกใจที่เห็นเราสองคนไม่ลงไปกินข้าวกินปลา ขนาดซีวานขึ้นมาตาม
แล้ว แดเนียลก็ยังไม่ปล่อยผมจากอ้อมกอด หรือถึงปล่อยก็ยังหาเรื่องกลับมา
กอดซ้ำๆ กอดหนักมากราวกับกลัวว่าผมจะหนีไปไหน

ผมเองก็ยั่วชวนให้เขาตกใจเรียกได้ว่าไม่มีใครยอมใคร

เราต่างรื้อนรักพอๆ กัน

“แดน” ผมเรียกเขาเสียงแผ่ว เวลานี้ห้าทุ่มแล้วและเราสองคนเพิ่ง
เสร็จกิจ หากแต่มีแค่แดเนียลที่หลับไปแล้วขณะที่ผมยังตื่นดี ที่จริงต้องบอก
ว่าผมหลับไปก่อนหน้านี้ แต่ความกังวลใจทำให้ผมสะดุ้งตื่นขึ้นมาก่อนเที่ยง
คืน “แดเนียล”

“อืม...” ร่างสูงคางในลำคออย่างรำคาญ เวลาแดเนียลหลับเขามักไม่
ชอบการถูกรบกวนเท่าไร ข้าเขายังเป็นคนที่หลับลึกและหลับง่าย แค่หัวถึง
หมอนก็เข้าสู่ความฝันได้นั้นทำให้ผมยอมพลีกายให้เขาเหนื่อย เขาจะได้ไม่รู้
แผนการที่ผมซ่อนไว้

มันอาจเป็นแผนที่โง่แล้วก็เสี่ยงอันตราย

ใช่

ผมจะหนีไปเจอเจมส์

ตึก !

ผมค่อยๆ เขยิบตัวออกจากผ้าห่ม สวมใส่เสื้อผ้านที่ตัวเองจัดเตรียมไว้ เหลือบมองเวลาที่บอกผมว่าอย่าได้ช้าไม่งั้นคงพลาดโอกาสไป อย่าเพิ่งคิดว่าผมเป็นไส้ศึกให้เจมส์เลย ผมแค่อยากรู้ว่าแม่ผมปลอดภัยไหม ถึงจะรู่ว่านี่เป็นกับดักแต่ผมไม่อาจทำให้สงบได้ เพราะฉันมาถึงได้รอให้ทุกคนในบ้านหลับโดยเฉพาจะแดเนี่ยลที่นอนอยู่ข้างกาย

ผมได้แต่ขอโทษที่ไม่บอกเขาว่าจะไป ผมไม่อยากให้เขาต้องมาเดือดร้อนกับความเอาแต่ใจ

และเจมส์ต้องการแค่ผม ถึงเขาจะหมายหัวบ้านฮิลเดนสัน แต่ถ้าผมโผล่ไปบางที่เขาอาจจะเปลี่ยนใจก็ได้ ต่อให้เราจะยังไม่รู้ว่าเขาแค่นใครในครอบครัวนี้ก็ตาม

แต่ผมไม่ได้มีทางเลือกมาก

และผมไม่ขอเอาใครไปเสี่ยงด้วยทั้งนั้น

“ขอโทษนะแดน” ผมพิมพ์าคดจูบลงบนแก้มขาวด้วยความรู้สึกผิด ไม่
อยากคิดเลยว่าถ้าแดเนียลตื่นมาไม่เจอผมเขาจะคลั่งขนาดไหน แย่กว่าถ้า
เขารู้ว่าผมไปหาเจมส์เขาจะรู้สึกยังไง ไม่ใช่ที่ผมไม่ห่วงความรู้สึกเขาอะนะ แต่
ผมห่วงความปลอดภัยเขามากกว่า

ผมทำเขาเดือดร้อนมามากพอแล้ว ผมควรจะเป็นช่วงเวลาแห่ง
ความสุขให้

ผมม้มปาก อยากร้องไห้ว่าต้องกลั้นไว้ ค่อยๆ เดินออกมาจากห้อง
มองแดเนียลเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะปิดประตูไป ไม่มีการทักไต่ถาม ไม่มีการ
บอกใคร มีเพียงแค่การลาจากไปโดยที่ตัวเองไม่ได้...

“จะไปไหนออสติน”

“ชิวาน...!” ผมสะดุ้งสุดตัวตอนหันมาเจอชิวานที่ยืนอยู่ เขามองผม
ด้วยใบหน้านิ่งๆ ดูเหมือนเขาเพิ่งจะขึ้นมาจากชั้นล่าง ไม่แน่ใจว่าลงไปทำ
อะไรมา แต่น่าจะลงไปกินน้ำเพราะเขาอยู่ในชุดนอนในตอนนี้อยู่ แน่ๆ นอนว่าผม
ไม่คิดว่าจะมีใครตื่นในเวลาที่ทำเอาผมหลุบตาหนี กำชายเสื้อแน่นขณะที่คิด
หาข้อแก้ตัวต่างๆ นานา “ฉัน...เอ่อ...คือฉัน...”

“ถ้าฉันเป็นนายฉันจะเรียกแดเนียลไปด้วยนะ”

“!!!!”

“มันดีกว่าไปคนเดียวอะเลยว้าใหม่” ผมชะงักถึงขั้นลากสายตามา
สบกับนัยน์ตาสีดำที่อ่านผมออกอย่างง่ายดาย นาที่นั้นผมกั๊กปาก หัวใจเต้น
แรงที่โดนจับได้ ผมเคยได้ยินแดเนียลบอกว่าพี่ชายเขาเป็นพวกอ่านใจคนได้
แต่ผมไม่คิดว่าเขาจะอ่านทะลุใจได้ขนาดนี้

ซ้ำยังตีหน้านิ่งเหมือนไม่คิดอะไรอีก เขาเหมือนกับรูปปั้นที่ไม่มี
ความรู้สึกในร่างกายนี้

หากแต่มองดีๆ จะเห็นความอบอุ่นกับความห่วงใยฉายชัดอยู่

“หรือว่านายตั้งใจจะทิ้งแดเนียลไป แบบนั้นน้องชายฉันคงเสียใจ
น่าดู”

“ฉันขอโทษ” นั่นเป็นประโยคแรกที่หลุดออกจากปากผม “แต่ฉันพา
เขาไปเสี่ยงด้วยไม่ได้”

“นึกว่าเราเป็นครอบครัวเดียวกัน”

“เรื่องนั้น...”

“ไม่สิ ฉันนึกว่านายกับแดเนี่ยลคบกันอยู่ซะอีก” ผมถึงกับนั่งรู้สึกเหมือนโดนกรีดหัวใจยังงี้ยังงั้น “แม่ฉันบอกเสมอว่าถ้าเป็นคนรักกันก็ต้องคอยฝ่าฟันปัญหาไปด้วยกัน ถึงจะเสี่ยงอันตรายแค่ไหนถ้าลงเรือลำเดียวกันแล้วก็ไม่ควรปล่อยมือกันนะ”

“แต่ฉันทำเขาเดือดร้อนมามากและนี่มันก็เป็นปัญหาของฉัน”

“ถ้าเป็นปัญหาของนายจริงทำไมนายถึงต้องแอบออกไปด้วยล่ะ”

“ซีวาน”

“ถ้าเกิดนายต้องแอบทำอะไรสักอย่างนั้นแปลว่ามันมีอิทธิพลกับทุกคน” ผมเผลอปากไม่อาจกลบเกลื่อนความรู้สึกต่อหน้าซีวานได้ “เพราะถ้ามันเป็นปัญหาของนาย นายจะไม่ต้องหวังว่าทุกคนจะรู้สึกยังไง แต่นี่น่ากังวลกลัวว่าถ้าบอกว่าจะไปไหน ทุกคนจะไม่ให้ไป”

“แต่ฉันจำเป็นต้องไป”

“และฉันไม่มีสิทธิ์ห้ามนาย”

“...”

“แต่ฉันเป็นห่วงนายได้ในฐานะพี่ชายคนนึง” ชีวานมองตาผมเขา เขยิบมายืนตรงหน้าให้ผมรับรู้ถึงอิทธิพลของเขา เพียงแค่สบตาร่างกายก็เย็นวาบ ความน่าเกรงขามทำผมหลุบตาต่ำเป็นการหลีกเลี่ยงนี้ ตลอดมาผมคิดว่าการมองตาเจมส์เป็นเรื่องยาก เขาทำให้เรารู้สึกไม่ต่างจากเหยื่อที่กำลังจะถูกกินได้

ไม่คิดเลยว่าชีวานเองก็มีสายตาแบบนั้นเหมือนกัน ผมรู้ว่าเขาไม่ได้มีเจตนาร้ายที่จะกดดัน แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าดวงตาสีดำคู่นั้น

กำลังต้อนผมให้จมม

“ฉันรู้ว่ามันยากสำหรับนายที่จะทำใจให้สงบ แต่ถ้านายไปเผชิญกับเขาคนเดียวนายอาจไม่ได้กลับมาเจอแดเนียลอีกก็ได้”

“ฉันขอโทษที่เห็นแก่ตัวนะชีวาน แต่ฉันอยากไปดูให้เห็นกับตาว่าแม่ฉันยังอยู่จริงไหม” ผมสารภาพความจริงไป “และฉันไม่อยากดึงแดเนียลกับพวกนายเข้าไปเสี่ยง ปัญหามันเริ่มที่ฉันก็ควรจะจบที่ฉันไม่ใช่คนอื่นที่ถูกลากมาเกี่ยวข้อง”

“ทั้งที่รู้ว่าถ้าไปเขาอาจจะจับนายไปทดลองนะเหรอ ?”

“...”

“ไม่กลัวหรือว่าจะถูกจับไปเป็นเหยื่อล่อฉลามอีก” ร่างสูงจี้ใจดำ
“หรือแย่กว่านั้นคือถูกฆ่าทิ้ง ถ้าเกิดเขาฆ่านายเพื่อเรียกแดเนียลออกไปล่ะ ?”

ผมชะงัก

“นายบอกเองว่าเขาทำได้ทุกอย่าง งั้นสิ่งที่ฉันพูดมา...”

“ฉันจะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นแม้แต่อย่างเดียว”

“แดน...!”

“ไบบ่บ :)” ผมเบิกตากว้างมองคนที่เปิดประตูห้องมาขัดจังหวะ แดเนียลยกยิ้มให้ผม ทักทายโดยไม่สนใจใบหน้าตึงเครียดของคนที่ถูกใจสุดขีด ผมว่าผมเช็คดีแล้วหนิว่าเขาหลับสนิททำไมเขาถึงยังมายืนยิ้มอยู่แบบนี้ได้ อีกทั้งยังสวมเสื้อผ้าพร้อมออกผจญภัยนั้นทำให้ผมขมวดคิ้วได้

เป็นจังหวะเดียวกับที่เขาเปิดเผยความในใจ

“ไม่รอกันเลย”

“นี่นายแกลิ่งหลับหรือ” ผมถามกลับพาให้แดเนี่ยลหัวเราะในลำคอ
ต่างจากผมรอคำตอบอยู่

“ถ้าไม่แกลิ่งก็ไม่ว่านายคิดอะไรอยู่ ตอนแรกก็ว่าจะแอบตามไป
เงิบๆ แต่พี่ดันมาชวนคุยฉันเลยลุกขึ้นมาแต่งตัวดีกว่า” เขาไหวไหล่พร้อม
กับปิดประตูห้องช้าๆ “ขอบคุณพี่มากที่ถ่วงเวลา ถ้าไม่ได้พี่ผมคงไม่รู้ว่าจะ
กำลังจะหนีไป”

“นายรู้อยู่แล้วต่างหากแค่ใช้ฉันเป็นหมากถ่วงเขาไว้”

“และพี่ก็ทำหน้าที่ได้ดีไง”

“หึ”

“ขอบคุณนะซีวาน” เขาขอบคุณพี่ชายไม่สนใจใบหน้านงของผม
พลันก็หันกลับมาสบตาเอื้อมมือมาคว้าแขนผมไว้ “ส่วนนายคงต้องเคลียร์กับ
ฉันชุดใหญ่ คิดได้ไงว่าจะทิ้งฉันแล้วไปหาไอ้เวรนั้นคนเดียว”

“แดเนี่ยล”

“ไม่ห่วงตัวเองบ้างหรือออสติน” ร่างสูงดุถึงขั้นขมวดคิ้วมุย จับมือผมไว้แน่น “ฉันเคยบอกนายแล้วใช่ไหมว่าให้ห่วงตัวเองก่อนคนอื่น ฉันรู้ว่านายเป็นห่วงแม่แต่นั้นไม่ได้หมายความว่านายต้องแบกรับมันคนเดียวซะหน่อย”

“แต่ฉันไม่อยากจะให้นายเดือดร้อน ฉันเป็นห่วงนาย”

“แล้วคิดว่าฉันไม่เป็นห่วงนายหรือไง !”

“เพราะรู้ใจถึงไม่อยากจะให้นายไป !”

“ออสติน...!”

“ฉันรักนาย”

“...”

**“และถ้าให้เลือกระหว่างตัวเองรอดกับนายโดนตามล่าจนตาย
ฉันขอเป็นฝ่ายไปตายเองเพื่อรักษาชีวิตนายไว้ดีกว่า”**

ผมก้มหน้าหนีไม่อาจสบตาได้เพราะตอนนี้ น้ำตากำลังไหล ผมรู้ว่าการหนีไปแบบนี้มันจะง่ายจะตาย แต่จะทำได้ในเมื่อผมไม่ได้เก่งกาจหรือฉลาดแบบครอบครัวเขา มองแค่ถ้าตัวเองไปหาเจมส์ซะก็ยังไม่พอถ่วงเวลา

ให้ทุกคนในบ้านหลังนี้มีความสุขต่อไปได้บ้าง ถึงจะไม่ได้นานตราบใดที่เจมส์
ยังต้องการตัวพวกเขาอยู่

ทว่าอย่างน้อยพวกเขาก็จะได้ปกป้องกันเองโดยไม่ต้องมาห่วงคนอื่น
แบบผม โดยเฉพาะแดเนี่ยลที่ผมเสียเขาไปไม่ได้ ผมไม่อยากให้รอยยิ้มของ
เขาต้องจางหายไป ไม่อยากเห็นเขาต้องจมปลักอยู่กับความรู้สึกแย่ที่สลับ
ออกไปไม่ได้

เขาเหมาะกับรอยยิ้มยิ่งกว่าอะไร อย่าให้เขาต้องมาสูญเสียความ
สดใสไปเพราะผมเลย

“คนโง่” พลันผมก็ถูกว่าตามมาด้วยอ้อมกอดอุ่นจากแดเนี่ยลที่ตรง
เข้ามากอดผม เขาดันหัวผมให้ฝังหน้าลงกับปากกว้าง ขยุ้มเรื้อนผมสีทอง
อร่ามเหมือนกลั้วผมจะหนี “ใครจะยอมให้นายไปตายคนเดียวกัน ฉันสัญญา
ไว้แล้วว่าจะปกป้องนายไปชั่วชีวิต”

“แต่ฉันไม่อยากให้นายเสียชีวิตดีๆ นายยังมีอนาคตที่ดีรออยู่นะ”

“แต่ฉันอยากให้ในอนาคตฉันมีนายนะ ออสติน”

“แดน...”

“เพราะถ้าไม่มีนายอยู่ข้างๆ แบบนี้ อนาคตที่ดีนะ มันก็ไม่มีจริงหรอก” ผมปล่อยโฮออกมาพร้อมกับกอดตอเขาแน่น ผมพยายามแล้วที่จะเข้มแข็งแบบคนอื่นเขา แต่พอได้ยินคำพูดของแดเนียลกำแพงในใจที่สร้างมาก็พังทลายลงต่อหน้า ผมอยากให้ตัวเองเป็นคนที่น่าพึ่งพามากกว่านี้ไม่ใช่เอาแต่ยื่นมือขอความช่วยเหลือ ให้คนอื่นแบกทั้งที่ตัวเองยังมีแรงสู้ต่อไป

ถ้าผมได้ความกล้าสักครึ่งจากเขา ผมคงไม่เอาแต่ร้องไห้

แต่ผมก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าอยากมีเขาอยู่ในอนาคตเหมือนกัน

“ฉันปักป้ายจองนายไว้แล้วนายลืมแล้วหรือ ?” เขาผลมาประคองใบหน้าพลาญหวัมผม “และการปักป้ายจองนั้นหมายความว่าฉันจะไม่ยอมให้นายทิ้งไปไหน เราต้องอยู่ด้วยกัน เป็นครอบครัวเดียวกันไง”

“แต่ถ้าอยู่กับฉันนายอาจจะโดนล่าจนตาย”

“ฉันตายด้วยกันไหม”

“อะไร...”

“เพราะอยู่คนเดียวมันเหงานี่นา” แดเนียลยิ้มกว้างถึงถ้อยคำจะฟังดูน่ากลัวเป็นบ้า หากแต่ก็สัมผัสได้ถึงความจริงใจกับความจริงจังที่ปะปนอยู่ ผมเห็นหยาดไสเล็กน้อย ที่เอ่อคลอดวงตาของเขา รับรู้ได้ว่าเขาเองก็กลัวไม่ต่างกัน แต่เขาเลือกที่จะจับมือผมเป็นสัญญาณของการร่วมทุกข์เพื่อฝ่าฟันในขณะที่ผมคิดจะทอดทิ้งเขา มองว่านั่นเป็นการปกป้องเพื่อซื้อเวลาให้

ทำเอาผมเอื้อมมือไปกอดคอเขา เนื้อตัวสั่นไหว

“และนายก็เหงามาตลอดเลยนะ ถ้าไม่มีฉันอยู่ข้างๆ จะต้องร้องไห้ซี้มูกโป่งแน่ๆ” เขาหัวเราะ “ฉันเองก็คงร้องไห้เป็นปลาหูที่อยู่ในเข่ง ก็ฉันเสพติดชีวิตที่มีนายไปแล้วนี่นา”

“ถ้าไปด้วยกันนายอาจจะเสียใจที่เลือกทางนั้นก็ได้นะ”

“แล้วนายเสียใจหรือเปล่าล่ะที่ถูกฉันรัก”

“เกี่ยวอะไรกัน”

“ก็เพราะรักฉันถึงยอมตายไงล่ะ ถ้าไม่รักก็ไม่ยอมตายหรอก มั่นนากลัวจะตาย” เขายิ้มขำทำเหมือนตัวเองพูดเรื่องตลก “แต่ฉันก็ไม่เสียใจหรอก เพราะฉันรู้ว่าเราจะไม่มีความสุขแบบนั้น ต่อให้ถึงเวลาตายฉันก็จะต่อเวลาให้เราได้อยู่ด้วยกัน”

“แดเนียล”

“เพราะงั้นอย่าไปคนเดียวเลยนะ ถ้าจะไปกับไปด้วยกัน”

“...”

“ไปกับฉัน”

“...”

“ไปเสี่ยงตายด้วยกันนะ เบ๊บ :)” สิ้นคำนั้นผมเป็นฝ่ายเขย่งเท้าขึ้นหน้าไปจูบเขา มอบสัมผัสอ่อนโยนที่เปื้อนน้ำตาให้เขาได้ลิ้มลองเพื่อว่าจะเปลี่ยนใจ หากแต่แดเนียลกลับจูบตอบ เขากอดเอวผมไว้แล้วบดเค้นล้าริมฝีปากกลับมา สอดลิ้นเข้ามาเกี่ยวกระหวัด ผละมาหายใจแล้วจูบซ้ำเพื่อให้ผมเชื่อมั่นในความรัก

นาทีนั้นผมขอโทษเขาเป็นพันครั้ง ขอโทษที่คิดน้อยและเง่เงิ่นจะทนไหว ในเมื่อเขาพร้อมจะเสี่ยงตายกับผมขนาดนี้แล้ว ผมก็ไม่ควรทอดทิ้งเขาไป

ถ้าจะตายก็ขอได้เคียงข้างเขาจนวินาทีสุดท้าย

“พร้อมไหม”

“อืม” ผมพยักหน้าจับมือเขาแน่นตอนหันไปหาซีวานที่ยืนกอดอกมองอยู่ เขาไม่ได้พูดอะไรเลยราวกับต้องการให้เราสองคนเคลียร์ใจกัน ข้ายังยกยืมบางๆ เมื่อเห็นแววตาแน่นแน่นของพวกเขา “ซีวาน ฉัน...”

“ฝากน้องชายของฉันด้วยนะ ออสติน”

“เอ๊ะ”

“มีแค่นายแล้วที่จะคุมเขาได้” คนเป็นพี่มอบสายตาอ่อนโยนให้ “หลังจากนี้ก็จับมือกันให้แน่น อย่าทิ้งกันไปไหน พวกนายเกิดมาคู่กันแล้วก็ขอให้รักกันตลอดไป”

“ฉันสัญญาว่าจะดูแลแดเนียลให้ดี”

“ฉันเชื่อว่านายทำได้ ออสติน”

“...”

“และเชื่อว่านายจะเอาชนะปัญหานี้ได้” เขาคลายแขนที่กอดอกลงเปลี่ยนมาวางมือบนไหล่ผมกับแดเนียลแล้วบิ๊บเบาๆ เป็นการให้กำลังใจ “ไม่ว่าปัญหาจะใหญ่แค่ไหนพวกนายก็จะผ่านมันไปต่อให้จะยากลำบากมากก็ตาม แต่พวกนายเก่ง ฉันเชื่อในตัวพวกนายทั้งสองคนนะ”

“แล้วพี่จะบอกพ่อกับแม่หรือเปล่า”

“นายจำเป็นต้องมีคนหนุนหลัง” เขายกมือกลับ “เพราะสายเลือดอิลเดนสันไม่ทิ้งคนในครอบครัว”

แดเนียลยิ้ม เขาพยักหน้าให้พี่ชายเป็นการขอบคุณพี่เขา

“แล้วเจอกันที่นั่น”

“หวังว่าพี่จะมาทัน”

“ฉันไม่พลาดจากเด็ดหัวพ่อเลี้ยงน้องสะใภ้ฉันหรอก :)”

ฉลามร่อนรัก 29 : เพลิดเพลินความกลัว

“น้องสะใภ้ ?” ผมทวนคำนั้นอย่างเล็กลักทำเอาทั้งสองคนยิ้มขำ ทั้งที่ประโยคเริ่มแรกของซีวานนั้นดูตื้นยิ่งกว่าอะไร แต่ดันมาปิดท้ายด้วยคำเรียกผมที่เป็นการยอมรับกันกลายเป็นๆ ให้ผมเสียอาการ ซึ่งผมก็แย้งอะไรเขาไม่ได้ด้วยเลยได้แต่ก้มหน้า ลอบยิ้มอาย

นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมารู้สึกแบบนี้ละ ให้ตายสิ

“รีบไปเถอะ” ซีวานพยักหน้าให้พวกเราไปกันได้แล้ว ผมเหลือบมองนาฬิกาที่แขวนไว้ตรงผนัง ตอนนี้ห้าทุ่มครึ่งแล้วถ้าเกิดเราไปไม่ทันหน้าไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง “ระวังตัวด้วยละ อย่าปล่อยให้อสตินเป็นอะไร”

“รู้แล้วน่า พี่คิดว่าผมจะปล่อยแฟนเจ็บตัวหรือไง”

“แค่เตือนเอาไว้เพราะเพื่อนายกลายเป็นฉลามไง”

“เรื่องนั้นพี่ไม่ต้องห่วง ผมจะควบคุมตัวเองให้ได้”

“บางทีครั้งนี้นายอาจไม่ต้องฝืนมันไว้”

“หืม ?”

“ปล่อยออกมาก็ได้”

“ ... ”

“ขยำมันให้ตาย แดเนียล :)” รอยยิ้มร้ายกาจปรากฏบนใบหน้าหล่อเหลาทำผมเบิกตากว้างเพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นความเจ้าเล่ห์จากซีวาน ตั้งแต่ที่รู้จักกันเขามักซ่อนความรู้สึก ทำมาที่สุดแค่ยิ้มด้วยความอ่อนโยนเท่านั้น แต่ตอนนี้เขากำลังแสดงด้านฉลามที่ทำเอาผมชะงัก

เช่นเดียวกับแดเนียลที่ยกยิ้มเผยฟันฉลามออกมาให้เห็นกัน

“จัดให้ตามคำขอเลย”

“อืม” คนเป็นพี่ชานรับสั้นๆ ก่อนที่แดเนียลจะกระตุกมือผมเป็นสัญญาณให้เราออกไปจากที่นี่ได้แล้วจะได้ไม่เสียเวลา นาที่นั่นผมถึงสติตัวเองกลับมา เพิ่งเคยรู้สึกกว่าพวกเขาอันตรายมากๆ ก็ตอนนี้ ผมเดาว่านั่นเป็นสัญญาณที่เผยออกมาตอนล่าเหยื่อ พวกเหยื่อที่ถูกล่าคงรู้สึกแบบนี้เป็นแน่

เล่นเอาผมถึงกับโล่งที่ผมไม่ใช่เป้าหมายของเขา ถ้าเกิดผมโดนฉลามสองตัว
ที่พร้อมจะฆ่าทุกอย่างที่ตัวเองหมายตามผมคงไม่มีทางรอดออกมาเล่าให้คน
อื่นฟังได้ ทว่าอีกใจหนึ่งผมก็ดีใจที่ตัวเองได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา มัน
เหมือนกับว่าเราสามารถเข้าใจได้ว่าเราจะปลอดภัยแม้พวกเขาจะอันตราย
มากก็ตาม

บางทีนี่อาจจะเป็นคำกล่าวที่ว่า

ที่ที่อันตรายที่สุดคือที่ที่ปลอดภัยที่สุดก็เป็นได้

ผมกล่าวขอบคุณซีวานอีกครั้งที่เขาให้โอกาสเราและเชื่อว่าเราจะผ่านเรื่องนี้
ไปได้ เขาทำให้ผมอยากมีพี่ชายแท้ๆ สักคน ถ้ามีพี่แบบเขาชีวิตผมคงดีกว่าที่
ผ่านมาเป็นไหนๆ เสียตายที่เขาไม่สามารถเป็นให้ผมได้ แต่เป็นพี่แฟนก็ไม่ได้
ต่างกันเท่าไร

อีกอย่างแคมีแดเนียลที่คอยจับมือกันไว้ชีวิตผมก็ดีมากแล้ว

ไม่จำเป็นต้องมีใครมาทดแทนหรอก

“ไปทางรถอาจจะโดนดัก ไปทางนี้คงดีกว่า”

ตึก !

“นายว่าไงเบ๊บ ไปทางนี้ไหวไหม” แดเนียลหันมาถามตอนพาผมมาที่
ทะเลหลังบ้านเขา แอบแปลกใจเหมือนกันเพราะผมคิดว่าเราจะขับรถไปกัน

‘ไม่กี่ต่อรถที่วิ่งผ่านแม้เวลานี้จะหarrowากมาก ๆ ก็เถอะ แต่ถ้าจะไปเราก็มีวิธี
เรียกรถอยู่แล้วไม่ใช่หรอ

ทว่านี่เขากลับเลือกพาผมเดินมาที่นี้ ฟังเสียงท้องทะเลที่ซัดคลื่นเข้า
หาชายฝั่ง

ดวงจันทร์ฉายแสงลงผืนน้ำให้เห็นเงาสะท้อนพระจันทร์กลมโตดวง
ใหญ่

“นายหมายถึงจะขับเรือไป ?”

“จะขับเรือไปทำไม ฉันเป็นฉลามนะออกสติน” ผมขมวดคิ่วไม่ค่อย
เข้าใจที่เขาพูดเท่าไร “นายคิดว่าเราจะขับเรือไปหรอ แบบนั้นพวกมันคง
สังเกตเห็นเราได้”

“ถ้าไม่ไปทางเรือแล้วจะไปทางไหน ?”

“ไปทางฉันไง”

“หืม ?”

“ฉันจะพานายไปเอง” ผมใช้เวลาอย่างมากในการวิเคราะห์คำพูดเขา
ไม่รู้ว่าสมองผมช้าหรือแดเนียลพูดอะไรเข้าใจยากกันแน่ รู้แค่ว่าเขาพูดจบ
เขาก็เลียปากพลางยิ้มเจ้าเล่ห์ พันฉลามยังคงปรากฏให้เห็นพร้อมกับที่เขา
ผงกหัวไปทางทะเล “เข้าใจกันหน่อยไหม”

“อย่าบอกนะว่านายจะว่ายน้ำไป ?”

“ใช่”

“แต่ฉันว่ายน้ำไม่ได้”

“แล้วใครบอกจะให้ฉันว่ายน้ำ”

“อ้าว”

“ฉันจะคาบนายไปต่างหาก”

“หา !?” ผมอ้าปากค้าง เบิกตากว้างด้วยความตกใจ “นายล้อเล่นใช่
ไหม ไม่มีทางที่นายจะคาบฉันไปได้อยู่แล้ว”

“นายลืมหรือไม่ว่าฉันเคยคาบนายมาครั้งหนึ่งแล้ว” เขาย่นคิ้วใส่พาให้
ผมชะงักไปก่อนจะหวนคิดถึงวันนั้น วันที่เราโดนตามล่าจนต้องโดดหน้าผา

เสี่ยงตายกัน ผมรู้แค่ว่าแดเนี่ยลช่วยผมในร่างฉลาม แต่ไม่รู้ถึงขั้นว่าเขาคาบผมไว้ในปาก มารู้เอาตอนนี้ทำเอาผมเย็นวาบไปทั้งร่าง

พระเจ้า ผมคิดมาเสมอเลยว่าถ้าฉลามเอาอะไรเข้าปาก สิ่งนั้นจะไหลลงไปอยู่ในท้องมันตลอดกาล

ไม่เคยรู้ว่าคาบหรืออมไว้ในปากด้วย

“มันก็เหมือนตอนนายอมให้ฉันนั้นแหละ”

“อะ...แดน ! ทะลึ่ง !” ผมตีแขนคนตัวโตที่พูดจาวุ่นวายออกมาโดยไม่คิดถึงสถานการณ์ “ฉันจริงจั่งอยู่นะ อย่ามาพูดให้เสียอาการสิ”

“จะมาอายอะไรตอนนี้ เมื่อคืนนี้นายเป็นคนขอทำเองนะ”

“แต่ไม่ใช่เวลาจะมาพูดเรื่องนั้นนี่นา เราต้องรีบไปหาเจมส์กัน”

“ก็บอกแล้วไงว่าจะพาไปด้วยปากฉัน”

“แต่มัน...!”

“กลัวว่าฉันจะกลืนนายลงท้องหรือ ?” ผมเฝ้าปากแน่นกลัวว่าถ้าตอบว่าใช่ แดเนี่ยลอาจจะรู้สึกแย่ได้ แต่มันก็เป็นปกติของมนุษย์ไม่ใช่เหรอที่จะกลัวกับสิ่งที่พวกเขาไม่เข้าใจ ไม่เคยมีงานวิจัยไหนบอกว่ามีคนรอดออกมาจากปากฉลามได้ อีกอย่างจะเอาเขาไปเทียบกับฉลามปกติก็ไม่ได้ แค่ขนาดตัวก็ต่างกันหลายเท่า ฉลามทั่วไปใหญ่สุดคือยี่สิบสามถึงยี่สิบห้าเมตร ขณะที่เมกาโลดอนเล็กสุดอยู่ที่หกสิบฟุตเป็นอย่างต่ำ

และตัวโตเต็มทีใหญ่ได้ถึงเก้าสิบฟุตเลยนะ ถ้าเกิดเข้าไปในปากผมสามารถลงท้องเขาได้เลยโดยไม่ต้องเคี้ยวด้วยซ้ำ

รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นไม้จิ้มฟันของฉลามเลย

“ถ้าบอกว่าคุณจะโกรธไหม” ผมถามเสียงสั่น “ไม่ใช่ว่าไอดียนายไม่คืนะ แค่ฉัน...ไม่เคยอยู่ในปากฉลามแบบที่สถิติครบเต็มร้อย”

“ฉันเข้าใจตอนแม่อยู่ในปากพ่อแรกๆก็กลัวเหมือนกัน”

“แม่นายก็เคยอยู่ในปากฉลามด้วยหรือ ?”

“แนสิและเขาเป็นคนแรกที่รอดมาได้” แดเนี่ยลพยักหน้าจริงจัง “และไม่ใช่ครั้งเดียวนะ หลายครั้งเลยเพราะเมื่อก่อนพ่อแม่ฉันนี่เก่งจะตาย ท่านผ่านอะไรมามากกว่าจะมาถึงจุดนี้ได้เรียกได้ว่าใช้ชีวิตอย่างไซโกโซนเลยละ”

ผมถึงกับร้องว้าวเบาๆ พอจะรู้กิตติศัพท์ของบ้านฮิลเดนสันมาบ้าง ทว่าก็ไม่ได้รู้ลึกขนาดว่ามีความเป็นมายังไง เห็นทีว่าจบเรื่องนี้คงต้องให้แดเนี่ยลเล่าให้ฟังน่าจะใช้เวลานานมากๆ แน่เลย แต่เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนตอนนี้ ต้องตัดสินใจกับทางเลือกที่เขามีให้

ถ้าเกิดผมให้เขาคาบพาผมไปคนบนบกก็อาจจะไม่เห็น นั่นคงช่วยอำพรางเราจะคนของเจมส์ได้มาก เพราะถ้าเราไปทางรถเปอร์เซนต์ที่จะถูกจับระหว่างเดินทางมีสูงมาก ทางเรือก็อาจถูกเห็นตอนมา ยังไงอีกฝ่ายก็ต้องอยู่ในมุมสูงกว่าอยู่แล้ว

ถ้าเป็นอย่างที่ผมคิดให้แดเนี่ยลพาไปก็เป็นทางเลือกที่ดี ติดแค่ว่าความกลัวของผมเนี่ยสิ

“ฉันให้เวลานายคิด”

“เราไม่มีเวลาแล้ว” ผมตอบกลับถอนหายใจซำๆ เลื่อนสายตาไปมองทะเลที่ซัดหาฝั่ง ภาพของแม่ที่ถูกคลื่นซัดแล้วโดนฉลามรุมกัดทำเอาผมต้องข่มตาสงบความหวาดหวั่นที่ก่อตัวขึ้น ตลอดเวลาที่ผ่านมาผมไม่กล้าลงทะเลก็เพราะผมเสียแม่ผมไปในนั้น มันเลยเป็นรอยด่างที่ไม่อาจลบล้างได้

ทว่าเวลานี้แค่ตัดสินใจว่าจะไปหาเจมส์ก็เท่ากับว่าผมพร้อมที่จะ
เผชิญความตายแล้วไม่ใช่หรือไง

จึงการลงทะเลอีกครั้งก็เป็นอีกหนึ่งบททดสอบที่ผมต้องผ่านมันไปให้
ได้

นาที่นั้นผมสุดหายใจเข้า เลื่อนสายตาไปหาแดเนียลแล้วจับมือเขาไว้
บีบแน่นขณะที่พยักหน้าตอบกลับไป

“พาฉันไป”

“เบ๊บ”

“ฉันจะผ่านมันไปให้ได้”

“...”

“ฉันพร้อมตาย แดเนียล”

แววตาตัวเองที่สะท้อนผ่านดวงตาของอีกฝ่ายทำให้ผมได้เห็นตัวเอง
เวอร์ชันใหม่ที่ดูเข้มแข็งกว่าก่อนหน้านี้มากนัก อาจฟังดูเข้าข้างตัวเองแต่ผม

รู้สึกแบบนั้น เวลานี้ผมพร้อมตายอย่างที่ว่าแม้จะแอบหวัง ทว่าถ้าไม่เสี่ยงเรา
ก็ไม่อาจรู้ผลลัพธ์ที่จะตามมาให้เห็นกัน

ยิ่งไปกว่านั้นดวงตาของแดเนียลก็ไม่เคยหลอกลวงกัน เขากำลังฉาย
ภาพของผมนั่นที่เตรียมใจรับทุกสถานการณ์

“นั่นลุยเลย” เขายิ้มหอมหัวผมเป็นการให้กำลังใจ จากนั้นก็ปล่อยมือ
ผมเดินนำลงทะเลไปก่อนเพื่อให้ผมได้ใช้เวลากับตัวเองอีกสักพัก ร่างสูงเดิน
ถอยหลังลงผืนน้ำ หายลงไปจนหายสาบสูญกระจายตัวออก ในความมืดผมเห็น
บางสิ่งเคลื่อนไหวอยู่ใต้คลื่น มันว่องไว ปราดเปรียว พร้อมช่วงชิงลมหายใจที่
เราหวงอยู่

มันทำให้ผมนึกถึงวันนั้นที่เขาพิสูจน์ให้ผมรู้ว่าเขาเป็นฉลามจริงๆ
อย่างที่ผมกล่าวหา ผมยังจำได้ว่าตอนนั้นผมเป็นห่วงเขาแทบบ้า ทั้งที่รู้ว่าเขา
ไม่มีทางจมน้ำตายก็ยังอดลุยน้ำไปตามหาไม่ได้ ซึ่งผมต้องขอบคุณตัวเองที่
ยอมผืนความกลัวไป ไม่งั้นผมคงไม่ได้รู้ใจ...

ว่ารักเขามากขนาดนี้

ผมยกยืมขณะที่เท้าก้าวลงผืนน้ำเย็นเฉียบ ลมทะเลพัดผ่านร่างราว
กับอวยพรให้ผมโชคดีกับสิ่งที่ตัดสินใจ คลื่นน้ำก็กระทบร่างกายโอบกอดผม
ไว้จนมิดอก ผมพ่นลมหายใจเล็กน้อยเพื่อลดความกังวลให้น้อยลงก่อนจะ
ลอยตัวอยู่ท่ามกลางยมทูตที่พร้อมจะดูดผมลงนรก

หากแต่นรานั้นกลับเต็มไปด้วยความรักใคร่

ผมพยายามตีชาเพื่อให้ตัวเองตัวลอยเอาไว้ ความวายน้ำไม่เป็นท่า
ให้ผมตัวสั่น ถึงอย่างนั้นก็ยังอดดำน้ำเพื่อสบตากับแดเนียลในร่างฉลามที่ว่า

ยวนกัน เขาใช้นัยน์ตาสีน้ำตาลคู่นั้นมองผม อวดพันฉลามที่เรียงรายนำ
หวาดหวั่น ผมกวาดตามองไปทั่วลำตัวเหยียดยาวกับครีบหลัง

สัญลักษณ์ของสิ่งมีชีวิตที่อันตรายเกินคาด

ก่อนจะหวนคิดถึงตอนที่เราเจอกัน วันนั้นเขาเตือนผมด้วยประโยค
เข้าใจยาก

‘ก่อนเล่นทะเลระวังขา เพราะความกล้าไม่ได้ทำให้รอดตาย’

ผมไม่เคยเข้าใจเลยกระทั่งตอนที่เขาดำน้ำลึกลงไปจนมองไม่เห็นร่าง
รับรู้เลยว่าหัวใจตัวเองเต้นแรงขนาดไหน นี่คงเป็นความรู้สึกของพวกเหยื่อที่
สัมผัสได้ถึงอันตราย ไม่นานเขาก็พุ่งขึ้นมาอ้าปากจนผมเห็นข้างใน ในตอน
นั้นผมหยุดหายใจแล้วกลับตาลงบอกตัวเองข้างใน

นี่ไม่ใช่ครั้งสุดท้ายของลมหายใจ

แต่มันคือการเริ่มต้นชีวิตใหม่

‘ความตายไม่ได้น่ากลัว’

ไปเด็ดหัวคนเลวกัน

-Austin End-

ระยะทางจากบ้านผมถึงท่าเรือไม่ได้ไกลมากนักเมื่อเดินทางด้วยร่าง
ฉลาม ผมอมออสตินไว้ในปากพยายามอย่างมากที่ไม่กลืนเขาลงท้องไป ติด
แค่ว่าคนที่อมกับคนถูกอมนะความรู้สึกมันต่างกันยิ่งกว่าอะไร ออสตินนะ
เกร็งตัวมากตอนอยู่ข้างในต่างจากผมที่ว่ายอย่างสนุกสนานอยู่ในน้ำ

ผมชอบเวลาที่สายน้ำเย็นซ่าโอบกอดร่าง มันให้ความรู้สึกถึงอิสรภาพ
ที่บนบกหาไม่ได้ ถึงอย่างนั้นผมก็ต้องคอยเผลอหน้า อ้าปากเพื่อให้ออกสตินได้
หายใจ อีกส่วนเขาจะได้ไม่ต้องกลัวมากเกินไป

“เปิดประสบการณ์มากเลย”

ติก !

ผมถึงกับหยุดฝีเท้าตอนออกสตินพูดประโยคนั้น คนที่เพิ่งผ่าน
ประสบการณ์เหตุการณ์หฤหรรษ์เดินขึ้นจากทะเลมาด้วยท่าทีที่อธิบายไม่ถูก เขาดู
กลัวๆ ดูซื่อๆ แต่ก็มีคามโล่งใจที่ทำเอาผมหัวเราะหึๆ เนื้อตัวที่เปียกชื้นไม่ใช่
ปัญหาสำหรับเราเท่าไร

จริงๆ ต้องบอกว่าสำหรับผมมากกว่า กับออกสตินนะเขาเหมือนจะ
หนาวตาย ผมเลยถอดเสื้อแจ็คเก็ต บิดน้ำออกแล้วเอาไปคลุมตัวให้

“เข้าใจดีใช่ไหมล่ะ”

“ฉันนึกว่าจะตายไปแล้ว” เขาว่าพร้อมดึงแจ็คเก็ตผมมาคลุมร่าง
“ตอนที่นายแกลังดำน้ำลึกฉันเหมือนจะหลุดเข้าไปในท้องนายเลย”

“มันเหมือนกับตอนที่ฉันเข้าไปในตัวนายลึกๆ ไหม ?”

“แดน...!”

“หรือว่าตอนฉันเข้าไปมันเสียกว่า...โอ้ย ! เบ๊บ ฉันเจ็บนะ !” ผมไอด
ครวญออกมาตอนโดนเขาตีที่แขน รอบนี้แรงด้วยจนรอยมือขึ้นซ้ำร้ายพอโดน
น้ำทะเลเข้าไปอีก มันทั้งแสบ ทั้งคันจนผมต้องเอามือถู พั่นออสตินก็ดึงมือ
ผมออกแล้วลูบแผลให้ ใบหน้าเขาเต็มไปด้วยความเขินอายที่มาพร้อม
สายตาดำหนิที่ผมยังไม่หยุดแกล้งเขา ทั้งที่เรากำลังจะไปตาย

แกใหม่ เสียตายก็พอ

“เลิกเล่นได้แล้วแดเนี่ยล เจมส์รอเราอยู่นะ”

“พูดเหมือนมันเชิญเรามาปาร์ตี้น้ำชา มันเรียกเรามานะเบ๊บ” ผม
ย่นคิ้วใส่เหลือบตาไปมองหน้าผาที่เราเคยโดดลงมาแล้วถูกกระแสน้ำพัดไป
ผมยังจำความสูงของมันได้ เรียกได้ว่าเสียไว้มากเลยละ “และตอนนี้มันคง
เตรียมเจาะหัวเราทั้งคู่”

“ถึงบอกให้เลิกเล่นไป เราต้องระวังหลังให้กัน”

“เบ๊บ”

“อยู่ใกล้ๆฉันนะ อย่าห่างแม้แต่ก้าวเดียว” ผมถึงกับหลุดข้าเพราะคำพูดนั้นผมเคยพูดกับเขามาก่อน จำได้ว่าออสตินไม่มีความเชื่อใจผมเลยสักนิด เขาเอาแต่กลัวว่าผมจะพาเขาไปตาย ก็แน่ล่ะเราเพิ่งจะรู้จักกันมันไม่แปลกที่เขาจะไม่มั่นใจ

ถึงอย่างนั้นเราก็ผ่านมันมาได้และตอนนี้เขาก็เปลี่ยนไป

เขาคือออสตินเวอร์ชันเตรียมใจ

เวอร์ชันที่แม้จะสั้นไหวก็พร้อมที่จะเผชิญความกลัว

“สาบาน” ผมพยักหน้าจับมือเขาแน่นเพื่อให้เขารู้ว่าผมจะไม่ทิ้งเขาไปไหน “ฉันจะระวังหลังให้นายแล้วก็จะเอาตัวไปรับกระสุนให้ด้วยคราวนี้”

“เราต้องรอดด้วยกันสิ”

“แค่อยากชดเชยที่ฉันเคยทำให้นายถูกยิง”

“ไว้ชดเชยคืนพรุ่งนี้”

“หืม ?”

“จะยอม...ให้ทำสองอันนะ” ผมถึงกับหูตาดึงเลยทันทีที่ได้ยินคำนั้น
หน้าข้าออสตินยังยื่นหน้ามาหอมแก้มผมเป็นการมัดจำอีกต่างหาก เขาม
ย้มตอนที่ผมยกมือจับแก้มข้างที่เขาประทับจูมพิตไว้ หัวใจเต้นรัวเร็วเสียดาย
ที่ไม่อาจจับตอบได้เพราะเขากระตุกมือผมให้เดินตามไป “ไปได้แล้วฉลามหื่น
เรายังมีเรื่องให้ทำอีกเยอะ”

“นายก้อย่ายั้วฉันทให้มากสิ ฉันทแข็งงายนะรู้ไหม”

“ตอนนี้อย่าเพิ่งแข็งนะ เราต้องรีบไป”

“ก็มันอดไม่ได้...”

“ฉันทได้กลิ่นดินปืน” จบประโยคนั้นผมนิ่งงัน สายลมหอบเอากลิ่นดิน
ปืนลอยเข้ามาเตะจมูกคล้ายเสริมทัพกับที่เขาพูด ส่งผลให้เราทั้งสองเงยหน้า
ไปมองตรงหน้าผาที่ตอนแรกไม่มีคนยืนอยู่ หากแต่ตอนนี้กลับปรากฏร่างของ
ผู้ชายคนหนึ่งยืนสูบบุหรี่อยู่บนนั้น เจ้าตัวกดสายตามาทางเรา เคาะขี้นุหรือลง
มาคล้ายแกล้งกัน

ไม่ต้องเดาก็รู้เลยว่าโจยกก็เก่า แต่ที่แปลกตาคือหน้ากากสีขาวนั้น

เขาไม่รู้หรือว่าเรารู้ใบหน้าที่แท้จริงของเขาแล้ว

เสียดายที่ไม่มีเวลาปรึกษาหารือ ออสตินสุดหายใจเข้าตอนเดินขึ้น
บันไดไปหา ตลอดระยะทางเราจับมือกันแน่นมาก คอยมองซ้ายขวาว่ามีใคร
ซ่อนอยู่แถวนี้ไหม สัญชาตญาณของผมไม่สัมผัสถึงอันตรายแสดงให้เห็นว่า
รอบข้างเราไม่มีใคร

แต่นั้นจะแปลกไปไหม

ไม่มีทางที่เจมส์จะมาคนเดียว

ตึก !

ผีทำให้เราหยุดไม่ไกลจากริมผา เบื้องหน้าคือชายวัยกลางคนที่ใส่สูท
เต็มยศสูทนิโคตินเข้าปอด เขาพ่นควันสีเทาลอยฟุ้งขณะที่จับจ้อง หน้ากาก
นั้นปิดเพียงครึ่งหน้าส่วนบนเท่านั้น เราถึงได้เห็นริมฝีปากที่ยักยืมเจ้าเล่ห์ให้

“นึกว่าจะแหย่ตายอยู่ที่บ้านพวกมันซะอีกก็ถือว่ากล้าดีที่มาหา” เขา
ทักเราด้วยท่าที่เย็นชา “ไม่เจอหน้ากันนานไม่คิดจะทักพ่อบ้างเหรอออสติน”

“คุณไม่ใช่พ่อผม” ร่างเล็กตอบกลับ “พ่อผมตายไปนานแล้ว”

“แต่ฉันเป็นคนให้ชีวิตเธอ”

“คุณทำลายทุกชีวิตต่างหาก” เจมส์หัวเราะ เขาอัดควันบุหรี่เข้าปอดอีกครั้ง “และผมมาที่นี่ก็เพื่อให้คุณคืนแม่ผมมา”

“ลิเดียอะนะ ?”

“ ... ”

“เธอตายไปนานแล้ว :)”

ควันสีเทาลอยคลุ้งอยู่เหนือหัว เจมส์หัวเราะในลำคอตอนเห็นออสติน เบิกตากว้าง ร่างกายชะงักนิ่งเช่นคนตกใจ ผมรับรู้ได้เลยว่าตอนนี้อีกฝ่ายใจ สิ้นแค่นั้น มือที่จับกันไว้ก็บีบแน่นและเย็นเฉียบไปหมด เขาคงรู้สึกกว่าตัวเอง พลาดมากที่มาติดกับคนแบบนี้ทั้งที่รู้ดีว่านี่คือกับดัก

แต่ถ้าไม่มามันคงติดค้างความรู้สึกของเขา บางทีถ้าเรายอมอยู่ที่บ้าน ...

เราอาจจะไม่ได้เรียนรู้ก้าวที่สำคัญก็ได้

“รูปร่างนั้นฉันถ่ายไว้นานแล้วก่อนที่ลิเดียจะตายด้วยซ้ำ” เจมส์เอ่ยต่อ ยังคงเฉยเมยต่อทุกสิ่ง “เป็นภาพที่สวยงามมากจริงไหม คิดว่าถ้าเอามาใช้คงได้ ประโยชน์ดีไม่น้อย”

ออสตินตัวสั้น

“และฉันก็คิดถูกที่ใช้แผนนั้นแถมยังได้ลูกหลานมาเป็นผลพลอยได้โดยไม่ต้องส่งใครไปล่าตัวอีก” แค้นหัวเราะอีกครั้ง กดสายตาเหยียดต่ำมองพวกเราทั้งสอง “แบบนี้ดีที่เรียกว่ายิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัวหรือจะเรียกว่าคนโง่สองคนดีนะ”

“ไอ้สารเลว” ผมสบถเอาตัวมาบังออสตินไว้ “แกต้องการอะไรกันแน่ แกมาวุ่นวายกับพวกเราทำไม”

“บอกไปแล้วไงว่าฉันมีแค้นที่ต้องชำระ” วินาทีที่พูด จู่ๆ เสียงฟ้าร้องก็ดังขึ้นมา มองเลยไหล่เขาก็จะเห็นกลุ่มเมฆก้อนใหญ่มาพร้อมสายฟ้า แสงสีขาวแลบไปมาปลุกเร้าให้ท้องทะเลสาบซัดคลื่นใส่ ทำให้ผมนึกถึงฉากในหนังเวลาที่ตัวเอกมาเจอตัวร้ายฟ้าฝนมักจะเป็นใจ ไม่คิดเลยว่าจะมาเจอของจริงได้

ทำผมตื่นเต้นอยู่เหมือนกัน

“และฉันจะไม่หยุดจนกว่าจะได้สิ่งที่ฉันต้องการ”

“แกจะไม่มีวันได้ ฉันจะไม่ยอมให้แกได้อะไรไปสักอย่าง”

“แกคิดว่าสายเลือดน่ารังเกียจของแกจะปกป้องแกกับครอบครัวได้หรือไงกัน”

“...!!”

“ฉันจะบอกอะไรให้ฟัง สายเลือดเวรนั้นมันจะทำให้แกตายทั้งตระกูล” เขาหัวเราะครวญี่ดูสะใจคนทะเลดลั้ง คลื่นลูกใหญ่กระทบโขดหินแล้วกั ชายฝั่งส่งเสียงนำหวาดหวั่นให้เราถอยไปหนึ่งก้าว เจมส์ทิ้งบุหรืลงพื้นใช้ รองเท้าเหยี่ยดตีเหยียบดับ ปรายตาทหึงยโสมาที่เรอ “โดยเฉพาะพ่อแม่ของแก มันจะมีจุดจบเดียวกับทุกคนที่ผ่านมา”

“ว่าไงนะ”

“ทั้งปู่ย่า ทั้งตายายของแก ทั้งคนที่เกี่ยวข้องและคนที่โดนลูกหลง รวมถึงลิเดียที่น่าสมเพชเวทนา” เขาร่ายให้ฟังว่ามีใครบ้างที่ต้องตายอย่างทรมาน “คนพวกนั้นต้องตายเพราะครอบครัวของพวกแก ถึงฉันจะเป็นคนฆ่า แต่สาเหตุมันก็มาจากพวกแกทั้งนั้น”

“แกพูดบ้าอะไร แกกำลังบ้ยความผิดให้ครอบครัวฉัน”

“ก็ถ้าไม่มีพวกแก พวกเขาก็ไม่ต้องตายกัน”

“...”

“ต้นเหตุของการตายที่น่าเศร้าก็เป็นเพราะพวกแกทั้งบ้านนั่นแหละ !”

เปรี้ยง !

เราสะดุ้งเมื่อจู่ๆ ไฟก็ผ่าลงด้านหลัง เสียงที่แผดดังทำเอาผมต้องกอด
ออสตินไว้แน่น พาเขาหลบจากต้นไม้ใหญ่ที่มีไฟลุกและโค่นลงมาในที่สุดจน
พื้นสั่น ถ้าเมื่อไหร่เรายืนอยู่ใต้ต้นไม้มันไม่แน่ว่าไฟผ่าตายไปแล้วก็ได้
แน่นอนว่าเจมส์ไม่ได้หวังความปลอดภัยของพวกเขาอยู่แล้ว เขาหัวเราะ ดู
สะใจที่พวกเราเกือบตาย

“ดูเหมือนนรกมาเปิดประตูรับแกแล้วนะ ไม่คิดจะเยี่ยมญาติใน
นรกหรือไง”

“คุณเลิกบ้าได้ไหม ปล่อยพวกเขาไปเถอะ !” ออสตินที่เจ็บไปนาน
โพล่งออกไปเสียงดัง เขากำหนดแน่วแน่ว่าดวงอาทิตย์ขึ้นขณะเดียวกันก็เต็มไปด้วย
ความโกรธ “ผมไม่รู้หรอกว่าคุณเคยมีปัญหอะไรกับครอบครัววิลเดน
สัน แต่คุณไม่ควรยุ่งกับพวกเขา !”

“แกมีสิทธิ์อะไรมาสั่งฉันไอ้เด็กเหลือขอ !”

“เจมส์ !”

“คนที่ทำคนอื่นเดือดร้อนสมควรมีปากมีเสียงหรือไง” เจมส์ตวาดใส่
“ที่จริงถ้าแกไม่หนีไปฉันอาจจะได้ตัวพวกมันมาหมดแล้วก็ได้ ไม่ต้อง
เสียเวลาตามหาตัว ใช้แกเป็นเหยื่อทั้งที่ฉันเสียเงินกับแกไปมากมาย คิดบ้าง
ไหมว่าแกจะมีค่าแค่ไหน”

“...”

“มีแค่แค่ในฐานะเหยื่อที่ฉันจำเป็นต้องใช้ ถ้าเกิดเลือดแกมันใช้ไม่ได้
แกคงตายไปพร้อมกับแม่แก”

“นั่นแกมีสิทธิ์อะไรไปฆ่าแม่อสติน !” ผมสวนกลับ “ถ้าแกบอกว่า
ครอบครัวฉันเป็นต้นเหตุให้คนอื่นต้องตาย แกเองก็เป็นสาเหตุเหมือนกัน !
เพราะตรรกะที่บิดเบี้ยวของแกทำให้แกฆ่าคนอื่นเขา แกใช้คนอื่นเพื่อสนอง
ความต้องการ ! แกมันโหดมาก !”

“หุบปากซะไอ้เด็กแวร !” เจมส์ควักปืนออกมา “ฉันแค่ทำเพื่อฆ่า
ฆาตรกรอีกที่ต่างหาก”

“!!!!”

“อีกอย่างสายเลือดพวกแกก็จะสร้างเงินให้ฉันได้มหาศาล ไม่คิดว่านั่นคือการชำระบาปหรือไง” เขากระตุกยืมให้ จ่อปืนมาทางพวกเราที่ต้องเขยิบเข้าหาเนื่องจากไฟด้านหลังเริ่มลามเข้ามาใกล้ เสียงฟ้าร้องยังคงดังเป็นระยะ หากแต่ไม่มีฝนตกลงมาไฟเลยยังดับไม่ได้ “แต่พระเจ้าคงไม่ล้างบาปให้แกหรือถูกไหม พวกแกมันสวะจะตาย”

“หยุดได้แล้วเจมส์ ผมขอ” ออสตินกัดฟันกรอด ขึ้นตัวหลุดจากวงแขนผมแล้วก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างไม่หวั่นเกรง “คุณควรพอได้แล้ว คุณทำแบบนี้ไปมันก็ไม่ได้อะไรขึ้นมาหรอก”

“อย่าริอาจมาสั่งสอนฉันไ้เด็กนอกคอก บางทีแกน่าจะตายไปกับพ่อแกวันนั้น”

“ว่าไงนะ”

“ได้ข่าวว่าตายในกองไฟด้วยหนิ รถเบรคแตกเลยควบคุมไม่ได้”

“เดี๋ยวนะ คุณรู้ได้ยังไง” ร่างเล็กขมวดคิ้วใส่ “แม่ผมไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง”

“จะเล่าทำไมในเมื่อฉันอยู่ในเหตุการณ์นั้น”

“!!!!”

“ฉันเห็นกับตาว่านรกมาลากตัวพ่อแก” เราต่างอ้าปากค้างกับสิ่งที่เจมส์ฟันออกมา ความบิดเบี้ยวของความคิดเขาทำเอาเรารู้สึกว่าเผชิญหน้า

กับคนบ้า แต่สำหรับออสตินแล้วเขาคงคิดว่าผู้ชายคนนี้ร้ายกาจขึ้นหนัก ถึงขั้นฆ่าพ่อแม่เขาเพื่อให้ได้ทุกอย่างมา “แม่แคงไม่เคยบอกสินะว่าที่เราต้องแต่งงานกันก็เพื่อรักษาชีวิตของแกไว้”

“ไม่...”

“เขากลัวว่าฉันจะฆ่าแกเหมือนที่ทำกับพ่อแกไง น่าเสียดายที่เขาปกป้องแกจนถึงตอนนี้ไม่ได้” เจมส์ยิ้มเยาะใส่ “นั่นก็เพราะแกซี้ชลาดเกินไป แกมันอ่อนแอต้องคอยขอความช่วยเหลือใครต่อใคร จนถึงตอนนี้แกก็ทำได้แค่ยืนตัวสั่น มองฉันด้วยความเจ็บใจ”

ออสตินเหมือนจะร้องไห้

“และบทสรุปของคนอ่อนแอคืออะไรรู้ไหม” เขาเหยียดยิ้มร้าย “คือตายสถาน...”

ปัง !

“ตายสถานเดียว”

ฉลามร่อนรัก 30 : เคลียร์ให้จบ

ผมอ้าปากค้างเมื่อกระสุนนัดหนึ่งเจาะทะลุท้องของเจมส์ไป ตามมาด้วยคำพูดที่เกือบจะหลุดออกมาจากปากเจมส์แล้วถ้าไม่คิดว่าเขาโดนยิงซะก่อน ส่งผลให้ผมรีบเคลื่อนสายตาไปมองก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อพบว่าวิถีกระสุนมาจากคนที่ยืนอยู่หน้าผม

เจ้าของเส้นผมสีทองยกปืนจ่อคนใจร้ายที่ทำลายความสุขของเขาลง

คนคนนั้นที่ยิงศัตรูที่จ้างเล่นงานครอบครัวผม...

“ออสติน”

“นั่นคือสิ่งที่คุณสอนผม เจมส์” ร่างเล็กพึมพำร่างกายของเขาสั่น หากแต่ไม่ได้มาจากความกลัวในใจเขา ผมไม่รู้ว่าออสตินไปเอาปืนมาจากไหน ตอนที่เรามาผมว่าผมก็ไม่เห็นเขาเหน็บปืนไว้นะ แสดงว่าเขาต้องซ่อนมิดชิดมากถึงไม่อยู่ในสายตาผม

อีกส่วนผมอาจจะประมาทเองด้วย ใครจะคิดว่าออสตินจะพกปืนกันหน้าข้าถ้ามองรูปลักษณ์ของปืนดีๆ จะพบว่ามันเหมือนกับ...

“ปิ่นของแม่หนี” ผมตกใจเข้าไปอีกเมื่อนึกขึ้นได้ ผมจำได้ดีว่านี่คือปิ่น
ที่แม่เก็บไว้ ลายสลักชื่ออิลเดนสันยังคงเด่นชัดอยู่บนปากกระบอกปิ่นสีเงิน
แม่เคยเอาให้ผมดูอยู่ไม่กี่ครั้ง ไม่ใช่ว่าอยากอวดหรืออะไรหรอก เขาแค่
ต้องการให้ผมกับลูกๆ คนอื่นรู้ที่ซ่อนเพื่อมีเหตุจำเป็นจะได้หยิบไปใช้

แน่นอนตั้งแต่เราเกิดมายังไม่เคยมีใครได้แตะปิ่นกระบอกนั้น อาจ
เพราะเราเป็นฉลามด้วยมั้งไม่จำเป็นต้องใช้อาวุธในการป้องกันตัว

ทว่าเวลานี้ปิ่นนั้นกลับอยู่ในมือคนรักผม ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาได้มัน
มาตอนไหน ไม่มีทางที่เขาจะรู้ที่ซ่อนปิ่นถ้าแม่ไม่บอกให้ นั่นเป็นไปได้ไหมว่า
แม่จะเป็นคนหยิบออกมาให้

แม่น่าจะรู้ว่าออสตินต้องมาหาเจมส์

“คุณสอนผมถึงความเลวร้ายทุกอย่าง” ออสตินจับปิ่นแน่นมาก “แต่
เรียนรู้เท่าไรผมก็พบว่าสิ่งที่เลวร้ายที่สุดบนโลกใบนี้นะคือคุณเจมส์ ไม่ใช่
ใคร”

“นี่...นี่แกกล้ายังฉันทนไหวเด็กเวอร์ไม่เหลือใคร”

“เปล่าเจมส์ ผมไม่ได้กล้ายังหรือทำทนาย”

“อีก !”

“ผมทำตามที่คุณสอนไง”

“ ... ”

“กำจัดจุดอ่อนของตัวเอง” ผมได้แต่นั่งค้างสัมผัสได้ถึงความกล้า
ที่มาพร้อมหัวใจที่แตกสลาย ผมคิดว่าออสตินไม่ได้อยากยิงเจมส์หรือก เขา
แค่ต้องการหลุดพ้นความรู้สึกเลวร้ายที่สะสมมาก ด้วยนิสัยของเขาแล้วไม่มี
ทางที่จะกล้าทำร้ายใครทั้งนั้น ยอมเป็นเบี้ยเป็นหมากเดินตามเกมที่คนอื่นจัด
ไว้

แต่เพราะเจมส์เล่นจุดอ่อนของเขา รวมถึงยังมาบอกอีกว่าทำให้พ่อ
ของออสตินต้องตาย

เวลานี้ร่างเล็กก็เหมือนกับแก้วใสที่แตกกระจาย เขาถึงได้กล้าลั่นไก

ลั่นไกทั้งน้ำตา

“ผมไม่เข้าใจคุณเลยว่าทำไมคุณถึงใจร้ายขนาดนี้ คนพวกนี้เขาไปทำ
อะไรให้คุณนักหนา” ออสตินตะโกนถามดูเหมือนสิ่งที่เขาเก็บไว้กำลังระเบิด

ออกมา “ทั้งพ่อผม ทั้งแม่ผม และทุกๆคนที่ตกเป็นเหยื่อของคุณ คุณไม่คิดบ้างหรือว่าเขาต้องการความสงบสุข ชีวิตพวกเขาดีมาตลอดกระทั่งคุณก้าวเข้ามา !”

“ออสติน”

“คุณทำลายทุกอย่าง คุณฆ่าพวกเขาเพียงเพราะเขามาขวางแผนการ แต่ที่จริงพวกเขาไม่ได้ทำ ไม่ได้ทำเลยเจมส์ พวกเขาไม่ได้ทำ ! มีแต่คุณนั่นแหละที่ยัดเยียดความผิดให้พวกเขา คุณนั่นแหละที่ทำลายทุกอย่าง !”

“แกไม่ได้มารู้ความจริงก็พูดได้สิว่าฉันทำพัง !” เจมส์สวนกลับ “ถ้าแกรู้สึกเสียหนึ่งของวีรกรรมที่พวกมันทำ แกจะไม่ทรยศหักหลังฉันแบบนี้ไ้เด็กเหลือขอ !”

“แล้วเขาทำอะไรให้คุณ คุณถึงต้องลากคนอื่นไปเกี่ยวข้อง !”

“...!!”

“ถ้าคุณช่วยบอกผมสักนิดบางทีผมอาจจะเข้าใจมากขึ้นว่าทำไมพ่อแม่ผมต้องตาย” ออสตินสะอื้นหนัก น้ำตาไหลอาบแก้มทั้งสองข้างทำเอาผมอยากจะเข้าไปกอดเขา ถ้าไม่คิดว่าเขายกมือห้ามไว้ “ผมอยากรู้ว่าทำไมคุณ

ต้องให้คนอื่นสังเวชชีวิตให้ พวกเขาทำอะไร พวกเขาทำอะไรให้คุณหรือ
เจมส์”

“มันไม่ใช่เรื่องของแกไอ้สวะ”

“อีก”

“เพราะแกอ่อนแอใจแกถึงมีจุดจบแบบนี้ และที่พ่อแม่แกต้องตายก็
เพราะมันอ่อนแอต่อโลกใบนี้”

“ไม่จริง...”

“ฉันแค่ช่วยให้มันไปได้ โลกนี้จะได้มีคนฉลาดเพิ่มขึ้นยังไงล่ะ !”

ปัง !

“โอ๊ย !”

“ออสติน !” ผมเข้าไปกอดร่างเล็กที่ยิงปืนใส่เจมส์อีกครั้งคราวนี้
กระสุนฝังเข้าที่หัวไหล่อีกฝ่าย เลือดมากมายไหลออกจากตัวเขาหากแต่เขา
ยังยืนยิ้มเย้ยหยันอยู่ได้ หน้าซ้ำผมยังไม่ได้กลืนคำเลือดอีกจนไม่แน่ใจว่าสิ่ง
ที่เปราะเปื้อนอยู่บนตัวเขาใช้เลือดจริงหรือเปล่า

ทำไมเขาถึงดูไม่เจ็บถ้าเป็นผมโดนไปสองนัดต้องมีสะท้านบ้าง
แหละๆ แคนัดแรกก็คงจะล้มลงเหมือนร่างกายเป็นอัมพาต

และผมว่าร่างเล็กก็คงจะสังเกตเหมือนกัน เขาถึงขมวดคิ้วขึ้นมา

“แดน...เลือดนั่น” เขาพึมพำ “มันไม่ใช่เลือดจริง”

“ฉันรู้” ผมพยักหน้า “มันไม่มีกลิ่นเลยสักนิด”

“ทำไมละ ฉันก็ยิงโดนเขาหนี” ร่างเล็กย่นคิ้ว เขาหลุบตาต่ำพยายาม
คิดว่าทำไมเจมส์ถึงไม่มีกลิ่นเลือด หรือถ้ามันเป็นเลือดปลอมเราก็น่าจะ
กลิ่นสิ จะบอกว่าที่นี้ลมแรงจนพัดกลิ่นหายไปมันก็ไม่มีทางเป็นไปได้ ฉลาม
จมูกไวจะตาย

ใช่ ฉลาม...!

ตูม !

“!!!!” เราเบิกตากว้างเมื่อได้ยินเสียงผืนน้ำกระจายตัวสนั่นส่งผลให้
พวกเรารีบหันขวับไปมองที่ทะเลก่อนจะเจอกับฉลามมากมายหลายชนิด
ส่วนใหญ่เป็นฉลามขาวที่เหมือนจะโจมตีกันเองคล้ายตอนแย่งชิ้นเนื้อชั้นดี

ผมเห็นพวกมันพยายามกระแทกโชดหิน พยายามพุ่งกระโจนใส่เจมส์ที่ยืนอยู่ตรงหน้าผานี้

นาทีนั้นผมได้รู้ความจริง เลือดของเจมส์ไม่มีผลกับฉลามใหญ่แบบพวกเราแต่ดันมีผลกับฉลามหลากหลายพันธุ์ที่เขาใช้กลิ่นหอมหวานเรียกมา

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน” ออสตินอ้าปากค้าง “ทำไมฉลามพวกนั้นถึงคลั่ง?”

“มันได้กลิ่นเลือดของเจมส์ เขาใช้เลือดล่อพวกมัน”

“ว่าไงนะ”

“ฉันว่านี่แหละคือกับดัก”

“!!!”

“เขาจะใช้ฉลามพวกนั้นทำลายหลักฐานตัวเอง”

เรามองหน้ากันอย่างไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ผมพูด แต่นี่น่าจะเป็นเหตุผลที่ดีที่สุดแล้วเท่าที่ผมคิดออก การที่กลิ่นเลือดไม่มีผลกับผมที่เป็นเมกาโลดอนมันเป็นเรื่องที่แทบจะเป็นไปไม่ได้ จมูกผมดีกว่าพวกฉลามตัวเล็กอีกนะแสดง

ว่าเจมส์อาจจะปรับแต่งพันธุกรรมเลือดตัวเองไม่ก็ทำอะไรสักอย่างให้ตัวเอง
มีอิทธิพลกับพวกฉลามตัวเล็ก

ผมไม่เคยเห็นพวกฉลามดูบ้าคลั่งขนาดนี้มาก่อน เสียงในใจของพวกเขา
มันกำลังบอกว่าอยากฆ่า อยากล่าขนาดไหน แน่نونว่ามันไม่มีทางอยากฆ่า
ผมเพราะผมเป็นพวกเดียวกับมันไง

คนเดียวที่มันต้องการคือเจมส์ที่เลือดไหล

และดูเขาจะไม่หวงเลือดตัวเองเลย

“แกแพ้แล้ว” เขาเหยียดยิ้ม ยิ่งเห็นพวกเขากลิ่นน้ำลายลงคออย่าง
ยากลำบากเขาก็ยิ่งสะใจ “บอกแล้วว่าพวกแกมันโง่ ตามอะไรไม่เคยทันสัก
อย่าง”

มันน่าเจ็บใจที่สิ่งที่เขาพูดมามันถูกต้อง ทำไมเราถึงต้องตกเป็นรอง
ของคนเจ้าเล่ห์แบบนี้ ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมมันถึงต้องทำขนาดนี้ เรื่องใน
อดีตที่ทำให้มันแค้นพวกเราคืออะไรกัน เจมส์หัวเราะเขาดูชอบที่เห็นผมคิด
หนัก ออสตินสบตามผม ขอความเห็นว่าเขาควรจะทำยังไงกัน

เขาคงคิดว่าถ้ายิงเจมส์ทิ้งไปซะก็จะจบเรื่องทุกอย่าง แต่พอเจมส์
เรียกพวกฉลามมาเราก็เริ่มหวั่นใจกัน

ข้าฉลามพวกนั้นยังดูไม่เกรงกลัวสัญชาติญาณสัตว์ใหญ่ของผมเลย

“ตอนนี้แกคงคิดเยอะเลยสินะว่าทำไมฉันถึงชนะได้ทุกทาง ถึงแกจะ
แก้ทางยังไงก็ไม่มีทางจะชนะฉันได้”

“แล้วแกจะเอายังไง จะฆ่าพวกเราให้ตายหรือจะกระโดดลงไป” ผม
สวนใส่ “ถ้าแกโดดลงไปก็โดนฉลามกัดตายนั่นคือจุดจบที่แกวางไว้ฉันหรือ
?”

“จะว่าแบบนี้ก็ได้” เขายิ้มช้า “ความตายมันไม่ได้น่ากลัวเลยสักนิด”

“แต่แกต้องการตัวพวกฉันหนี ถ้าแกโดดลงไปแล้วมันจะมีความหมาย
อะไร”

“อย่างน้อยมันก็จะทำให้พวกแกอยู่อย่างหวาดระแวงตลอดไป”

“หมายความว่าไง”

“แกจะไม่มีทางลี้มฉันได้ จะต้องคอยมองหลังว่ามีใครตามแกอยู่ไหม”
เขาส่าย “ฉันจะหลอกหลอนแกให้แกไม่ได้รับความสุข แกจะต้องเผชิญ
กับความทุกข์ทั้งกายและใจ”

“...”

“และเมื่อแกอ่อนแอจนทนไม่ไหว วันนั้นแหละที่ฉันจะมาเอาทุกสิ่งทุกอย่างจากแกไป” เขาหัวเราะสะใจ “แล้วแกจะต้องตายอย่างทรมานไปกับครอบครัวเน่าเฟะของแกที่จะไม่มีวันได้ความสุขคืนไป ฉันจะทำให้พวกแกทรมาน ทรมานจนอยากตาย ! แล้วความตายจะไม่ปรานีพวกแกเลยสักคน !”

“ไอ้สารเลวเอ๊ย !”

“แดเนียล !” ผมไม่สนใจเสียงเรียกของออสตินรีบวิ่งไปหาเจมส์ที่พ่นคำพูดที่อกซิกออกมามากมาย ตัวเองจะตายอยู่แล้วกลับไม่สำเหนียกเลยสักนิด ผมใช้ความเร็วทั้งหมดที่มีกระโจนเข้าไปหาเขาในเวลาอันสั้น ระหว่างนั้นก็คิดไปต่างๆ นานาว่าจะเอาอย่างไรต่อ

ดูเหมือนความตายจะไม่เหมาะกับเจมส์ เทรย์สัน ถ้ามันโดดลงไปให้ฉลามกัดตายเราคงไม่รู้อะไรมากกว่านี้ แต่ถ้าเกิดเราจับตัวมันได้ ยื้อชีวิตมันไว้บางที่เราอาจจะรู้อะไรดีๆ

คิดแบบนั้นผมก็กระโจนเข้าใส่ ไม่สนใจลูกกระสุนที่มันยิงซ้ำ ผมหลบเท่าที่ทำได้ก่อนจะตะครุบตัวมัน

หมับ !

“เฮ้ย !”

“แดเนียล !”

เบรียง !

สายฟ้าฟาดลงกลางทะเลเกลบเสียงออสตินที่เรียกผมด้วยความตกใจ เพราะกระโดดใส่เจมส์แรงเกินไปส่งผลให้เราทั้งคู่ตกหน้าผา แต่ก็โชคช่วยอีกเหมือนกันที่ผมคว้าท่อนไม้ที่ยื่นออกมาไว้ได้ทันโดยไม่ลืมหือเจมส์ไว้ด้วย ตอนนี้พวกเราเลยห้อยต่องแต่งอยู่ริมผา

ผมไม่ได้อยากจับมือมันหรือแม้แต่มันเกิดเรื่องผิดพลาด เจมส์มันดันถอยหลังตอนผมกระโจนเข้าไปเราถึงตกมาอยู่ในสภาพนี้

“จับไว้นะแดเนียล !” ออสตินที่รีบวิ่งมาริมผาตะโกนบอก ผมได้แต่กัดกรามกรอดพยายามอย่างมากที่จะจับแขนของไอ้เจมส์ไว้ ตัวมันหันักตามประสาผู้ชายและท่อนไม้ที่ผมจับไว้มันก็ไม่ได้ใหญ่ขนาดที่จะรับน้ำหนักคนสองคนได้ “ยื่นมือมา ! จับมือฉันไว้ !”

“ไม่ได้เดี๋ยวมันตกลงไปตาย”

“แดน !”

“ฉันไม่ยอมให้อีกาสสุดท้ายหลุดมือไปหรอก !” ผมตะโกนสวนพยายามดึงเจมส์ไว้ทั้งที่มันพยายามดิ้นหนี ไม่รู้ว่ำนับเป็นโชคดีหรือโชคร้ายที่ผมดันจับแขนข้างที่มันถูกยิงเลยทำให้มันมีข้ออ้างในการปล่อยมือผม “อย่าคิดหนีเชียวตาเฒ่า ฉันไม่ปล่อยแกไปเด็ดขาด”

“แกดีหนีไ้เด็กน้อยคิดจะตายเพื่อหลักฐานชิ้นเดียวหรือไงกัน”

“ถ้ามันทำให้เรานำแกบ้างฉันก็ยินดีเสียสละ”

“เป็นพระเอกจังนะ” มันหัวเราะไม่ได้คิดเลยว่าเรากำลังอยู่ในสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวาน “แต่ฉันจะบอกอะไรให้ว่าไ้เด็กนั้นมันไม่ได้มีค่า ถ้าแกยอมร่วมมือกับฉัน พ่อแม่แกอาจจะเป็นอิสระ”

“ว่าไงนะ”

“สิ่งเดียวที่ฉันต้องการคือล้างแค้นคนที่ทำร้ายฉัน แต่แกไม่ได้ทำ” เขาเสนอข้อต่อรองมา “เพราะงั้นฉันจะละเว้นแกไว้ก็ได้ถ้าแกทำตามสั่ง มันไม่ใช่เรื่องยากเลยแค่เชื่อฟังฉัน”

“คิดว่าฉันเป็นหมาหรือไง ฉันไม่เชื่อแกหรอกไ้สวะ”

“แล้วแกไม่เสียดาชีวิตหรือที่ต้องมาตายกับฉัน”

“แกมัน...!”

“ไม่เสียดาชีวิตดีๆที่ต้องมาพังเพราะเด็กเวอร์คนนึง”

“อีก !” ผมกัดฟันแน่นพยายามดึงมันขึ้นมา ความเจ็บแสบเริ่มกินมือ ผม ไม่ต้องมองก็รู้ว่ามันแดงแค่ไหน แย่กว่านั้นคือท่อนไม้เริ่มส่งเสียงแปลกๆ มันคงรับน้ำหนักเราได้อีกไม่นานเท่าไร ผมไม่สามารถให้ออสตินดึงผมขึ้นไปได้เพราะเขาตัวเล็กเกินไป เผลอๆ ถ้าคว้ามือเขาไว้อาจทำให้เขาตกไปพร้อมกัน

และใช่ ผมไม่อยากให้เขาลงไปเผชิญนรกข้างล่างนั้น ไม่มีใครอยากอยู่ท่ามกลางฉลามนับร้อยตัวหรอกจะบอกให้

ทันทีที่ตกลงไปเขาจะถูกฉีกกระชากจนถึงไส้ใน ต่อให้กรีดร้องก็จะมีเสียงเล็ดรอดได้ถึงมีผมอยู่เคียงข้างกายก็ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าเขาจะรอดออกมาครบสามสิบสอง ซึ่งแทนที่จะหวังตัวเองออสตินกลับมาหาทางทุกอย่างเพื่อช่วยพวกเรา

ต่างจากเจมส์ที่เริ่มดิ้นแรงขึ้น มันไม่ได้จับมือผมนะมีแค่ผมที่จับข้อมือมัน

มันพยายามให้น้ำวผม ใช้จังหวะสุดท้ายของชีวิตในการล่อซื้อให้
ผมไปเป็นพวกมัน แต่มันก็น่าจะรู้กันว่าผมไม่มีทางย้ายฝ่ายไปข้างมัน ผมรัก
ออสติน ผมรักครอบครัวผม ผมจะไม่มีทางทรยศพวกเขาเด็ดขาด

พวกเขาคือทั้งชีวิตที่มันคงไม่เคยได้ลิ้มรสชาติความรัก

พวกเขาเปรียบเสมือนพระเจ้าที่ให้ชีวิตผม

พวกเขาเป็นทุกอย่างที่ผม...

ยอมสละทุกสิ่งเพื่อรักษาเอาไว้ !

เปรี้ยง !

“แดเนี่ยล !”

“ฮีบ !” สายฟ้าผ่าอยู่ไม่ไกลจากออสตินส่งผลให้เปลวไฟเริ่มลุกลาม
ฝนที่ไม่ยอมตกลงมาเหมือนเข้าข้างเจมส์จนน่าโมโห เจมส์ตื่นแรงขึ้นเริ่มทุบตี
ผมเนื่องจากกระสุนปืนหมด ผมเองก็เริ่มเจ็บแขนจนไม่อยากจะทน ทว่าถ้า
ผมปล่อยตอนนี้ยังไ้คงคาบมันเข้าปากไม่ทันฝูงฉลาม

ยิ่งไปกว่านั้นเวลานี้พวกฉลามกำลังบ้าคลั่ง ยิ่งหยดเลือดสีแดงหยดลงทะเลมากเท่าไร มันทก็พยายามกระโจนมาหา ไม่ได้สนใจเลยว่าเวลาถ้าตัวกระแทกน้ำมันจะเจ็บแค่ไหน ถึงผมจะคาบเจมส์เข้าปากทันยังไงพวกตัวเล็กคงทำทุกทางเพื่อจะแย่งเนื้อชิ้นนี้ให้ได้

ทางเดียวที่ทำได้คืออดทน อดทนไว้...

อย่าเพิ่งถอดใจ

ฉีก !

“อืากกกกก !!!!!”

“แดเนี่ยล !” ผมร้องลั่นตอนเจมส์มันหุบมีดมาแทงที่แขนผม แทะจนมีดดำมโดยที่ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันพกมาตอนไหน นาที่นั้นความเจ็บเล่นงานผมเกือบจะปล่อยมือมันแล้วหากแต่ก็ฝืนไว้ เจมส์มันเหยียดยิ้มดูชอบใจที่เห็นผมเจ็บปวดแทบตาย “อย่าทำร้ายเขานะ !”

“ฮ่าๆ !” มันหัวเราะแทงมีดลงมาอีกหลายครั้ง ถึงจะเป็นมีดพกเล็กๆ ทว่าความคมก็ทำร้ายผมหนักเหมือนกันทำเอาแขนผมสั่น อยากจะคว้ามีดออกสตันไว้แต่ก็ทำไม่ได้ “ตายชะ !”

“แดน ! ปล่อยเขาเถอะ ปล่อยเขาตกลงไป !” สุดท้ายออสตินก็เลือก
ทางที่เราไม่อยากให้เกิดขึ้น “ได้โปรดแดน อย่ารังแกเขาไว้ ! เขาจะฆ่านาย !”

“ไม่ได้ ออสติน !” ผมสวนกลับ “เราปล่อยมันตายไม่ได้ !”

“แต่เขาแทงนาย !”

“ฉันทนได้ !”

“!!!!”

“ฉันจะไม่ยอมให้มันตาย”

“ฉันก็ไม่ยอมให้นายตาย” ออสตินร้องไห้ “ขอปล่อยเขาไป ค่ะ
มือฉันแล้วขึ้นมาเถอะนะ ถึงจะโดนตามล่าก็ช่างมัน จะไม่รู้อะไรเพิ่มก็ช่าง
มัน”

“ออสติน”

“ฉันไม่อยากให้นายเจ็บไปมากกว่านี้ ฉันทนไม่ได้ อีก” เขาสะอื้นหนัก
“ได้โปรดแต่เนี่ยลจับมือฉัน ฉันจะดึงนายขึ้นมาแล้วเราจะกลับบ้านกัน”

“แต่เราจะเสียหลักฐานสำคัญ” ผมยี้ไ้ “ฉันปล่อยให้มันตายแล้วมา
หลอกหลอนเราไม่ได้”

“ฉันก็เสียนายไปไม่ได้เหมือนกัน”

“นายจะไม่เสียฉัน”

“แดน”

“เชื่อใจฉัน”

“...”

“ฉันจะไม่ตายหรอก อีก ! อ้ากกกก !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

ผมก็รู้ตัวเองลั่นเมื่อคมมีดแทงเข้าที่ท้อง ลึกมากพอที่จะทำผมเจ็บจน
เกือบปล่อยมือเขา ไม่ใช่แค่ผมที่โอดครวญสนั่นคนเห็นเหตุการณ์อย่าง
ออสตินก็ร้องเสียงดังด้วยความตกใจเหมือนกัน เขาพยายามจะคว้ามือผม
พยายามดึงเพื่อให้ผมขึ้นไปหาเขา เจ้าตัวร้องไห้อย่างหนัก หน้ามากจนน้ำ
สงสาร น้ำตาของเขาหยดลงบนหน้าของผมบางหยดก็ตกลงสู่ทะเลคลั่ง
เช่นเดียวกับเลือดของผมที่หยดลงไปซ้ำๆ

พวกฉลามเริ่มเข้ามาว่ายวนกัน ถึงสัญชาตญาณน่าจะไล่พวกมัน
หากแต่ด้วยความที่เลือดออกทำให้ฉลามตัวเล็กคิดว่าผมจะหมดท่า พวกมัน
จะจู่โจมผมทันทีที่วิ่งสู่ผิวน้ำ จะฉีกกระชากโดยไม่สนว่าผมจะตัวใหญ่แค่ไหน

มันเป็นสัญชาตญาณดิบในร่างที่พอเห็นใครอ่อนแอกว่าก็ต้องรีบ
จัดการให้สิ้นไป

โดยเฉพาะฉลามพันธุ์ใหญ่

“ออสติน !”

“ชีวาน !” พลันความหวังก็ปรากฏเมื่อเสียงชื่อคนรักผมดังขึ้นพร้อมกับ
พี่ชายที่วิ่งมาอยู่ด้านข้าง ใบหน้าของพี่ฉายความตื่นตระหนกออกมา เบิก
ตากว้างที่เห็นสภาพผมไม่สู้ดีนัก นอกจากนี้แม่กับน้องก็ยังวิ่งตามมาเสริมทัพ
ขาดไปแค่สองคนเท่านั้น

‘อดทนไว้แดเนียล !’

“พ่อ” ผมพึมพำเมื่อกระแสจิตส่งผ่านเข้ามาในหัว เมื่อหลุบตามองลง
ทะเลก็พบกับครีบบาวใหญ่ตรงมาหา ครีบทั้งสองไล่ต้อนพวกฉลามตัวเล็กให้

ออกไปจากจุดที่ผมสามารถวิ่งลงไปได้ หากแต่เลือดของผมกับเจมส์ที่หยดลงไปยังทำให้พวกมันต่อกรอยู่

พ่อตีเล่นกับพ่อตายจึงจำเป็นต้องฉีกกระชากฉลามพวกนั้นเพื่อที่มันจะไปให้พ้นลูก

“พี่ อีก มาช้าเป็นบ้า” ผมว่าเสียงแผ่วเริ่มหมดแรงลงทุกนาที “ช่วยด้วยพี่ ช่วยลากไอ้เวรนี้ขึ้นไปที”

“ปล่อยมันลงไปแดเนียล เซฟชีวิตตัวเองก่อน”

“ไม่ได้พี่ ต้องเอามันขึ้นไปก่อน !” ผมดี้อด้าน “ถ้ามันตายเราจะไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับมันเลยสักอย่าง ผมฆ่าคนไปมากแล้วก็ยังรอแก้แค้นพ่อแม่เราอีก !”

“แต่พี่บาดเจ็บนะแดนนี อย่าเสี่ยงชีวิตเพื่อผู้ชายคนนี้เลย” ซีน่อนตอบกลับเพียงชั่วพริบตาน้องชายผมก็น้ำตานองหน้าขณะที่กดแฟนผมเอาไว้ “เขาอันตราย ฉันทรมานได้ เลือดของเขาทำให้พวกฉลามเป็นบ้า ! ถ้าพี่ตกลงไปมันจะฆ่าพี่นะ !”

“อีก !”

“แดเนียล !” ทุกคนร้องเสียงลงเมื่อจู่ๆ ท่อนไม้ที่จับอยู่ก็เริ่มหักส่งผลให้ร่างของพวกเราเริ่มไถลทะเลมากขึ้น ฉลามมากมายพยายามกระโดดมาจัดการเจมส์ที่ดิ้นรนอยู่ เขายังคงปักมิดคาที่ท้องผม บางครั้งก็บิดเพื่อให้ผมเจ็บหนักขึ้นทำเอาผมเสียเลือดมากจนภาพเบลอไปหมด

ผมรู้สึกเวียนหัวและอ่อนแรงลง ถึงอย่างนั้นก็พยายามที่จะคว้ามือซีวานไว้ พีกัดฟันกรอดช่วยกันกับออสตินเพื่อดึงผมขึ้นมาให้ได้

และในตอนที่ผมกำลังจะลากไอ้สารเลวขึ้นไป จู่ๆ มันก็ชักมิดแล้วปักลงมาใหม่ !

“อ้ากกกก !!!!!”

“แดน !!!!!” เสียงร้องผมดังแข่งกับเสียงเรียกก่อนที่ภาพของพวกเขาก็ไกลสุดสายตา ร่างของผมร่วงลงสู่ผืนน้ำไปพร้อมกับเจมส์ที่ผมเผลอปล่อยมือเขาด้วยความเจ็บเกินจะคาด นาตินั้นผมจำต้องเปลี่ยนร่างเพื่อคาบเขาไว้ในปาก หากแต่สิ่งที่ตามมากลับเลวร้ายกว่าเดิมมาก

ตูม !

“กิด !” หยาดไสกระจายตัวออกตอนผมกลายเป็นฉลามแล้วคาบเจมส์ไว้ในปากได้ทัน ทว่าทันทีที่ร่างกายถูกน้ำโอบอุ้ม เลือดที่เหลืออยู่ก็เรียก

รังฉลามให้เข้ามาหา นาที่นั่นทุกอย่างไกลาหล ความเจ็บแค้นรื้อไปทั้งร่าง ผม
เห็นฉลามนับสิบตัวพยายามเข้ามากัดร่าง ฉีกทิ้งผมตั้งเนื้อชั้นดีที่มีคนโยนมา
ให้

ผมพยายามตั้งสติ ว่ายนํ้าสลับให้พวกมันหลุดโดยมีพวกพ่อช่วยกัน
จับไล่ แต่ด้วยสัญชาตญาณนักล่าทำให้มันไม่เกรงกลัวอะไร มันยังคงไล่ตาม
ผม ไม่หวั่นชีวิตที่ต้องโดนฆ่า

เวลานี้ผื่นทะเลกลายเป็นสีแดงฉาน ผมเจ็บไปทั้งตัวและใกล้จะหมด
สติเต็มทน

เจมส์ที่อยู่ในปากผมก็ดิ้นไม่ยอมหยุด เขาปักมีดตรงฟันผมพาให้ผม
ต้องอ้าปากปล่อยเขาเป็นอิสระ ในตอนนั้นผมกัดฟันกรอด กำลังจะอ้าปาก
เพื่อคาบเขาอีกครั้ง พลันอีกฝ่ายเหยียดยืม ถกเสื่อตัวเองขึ้นเพื่อให้ผมเห็น
อะไรบางอย่างที่ซ่อนไว้

มันคือกับดักสุดท้ายที่มีตัวเลขลดทอนลงไป

จากสามกลายเป็นหนึ่งก่อนที่จะทำลาย

‘ระเบิด !’

‘แดเนียล !’

ตุ้ม !

ทะเลใสดุกระเบิดหยาดใสมากมายกระจายตัวเป็นวงกว้าง นั่นคือภาพที่คนด้านบนเห็นและแทบจะบ้าคลั่ง ออสตินกรีดร้องหนักมาก ทั้งไซลทั้งซีลอนต่างเบิกตากว้างพยายามกอดเขาเอาไว้ ขณะที่ซีวานเป็นคนแรกที่ตั้งสติได้ เขารีบกระโดดตามน้องชายไป

กลายเป็นฉลามตัวใหญ่ว่ายวนท่ามกลางเลือดที่ลอยคลุ้งอยู่ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเขาไม่เคยหวาดกลัวอะไรมาก่อน หากแต่ตอนนี้เป็นครั้งแรกที่ตัวสั่นและหัวใจหล่นวูบ

รอบข้างเต็มไปด้วยเศษเนื้อของฉลาม กระแสจิตของพวกพ่อยังอยู่แสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ได้เป็นอันตรายอะไรทั้งนั้น ต่างจากลูกชายคนรองที่เป็นอยู่ใกล้กับระเบิดมาก และอาจจะเป็นคนเดียวในพวกเราที่โดนลูกหลง นัยน์ตาสีดำกวาดมองไปทั่ว ตามหาน้องชายที่กำลังจมนลง

กระทั่งเห็นหน้ากากที่เจมส์ใส่ มันลอยอยู่ไม่ไกลมากนัก ทว่าเขาไม่เจอตัวคนใส่ สัมผัสกลิ่นเลือดก็ไม่ได้โดยไม่รู้จะทำไมถึงเป็นอย่างนั้น

พลันเขาก็เห็นใครบางคนที่กำลังจมนลงสู่ก้นบึ้งทะเลคราม

เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลที่เลือดเต็มร่าง

‘แดเนียล’ ซีวานรีบวิ่งเข้าไปหาคืนร่างเป็นฉลามรับตัวน้องชายไว้
เวลานี้แดเนียลหมดสติ ที่แขนกับที่ท้องมีเลือดมากมาย พวกพ่อพอได้
ตำแหน่งจากลูกชายก็รีบวิ่งมาหา ช่วยกันพาร่างของเขาขึ้นไปบนฝั่งที่พวก
แม่ น้องแล้วก็นั่งรอน้องชายรออยู่ “เฮือก !”

“พี่ !”

“ซีวาน !” ออสตินลุยน้ำเพื่อไปช่วยดึงร่างแดเนียลขึ้นมา สภาพที่เห็น
ทำเขาร้องไห้อย่างหนัก ประคองใบหน้าคนที่หลับสนิทเหมือนเจ้าชายนิทรา
ไว้ในฝ่ามือบางที่สั่นไหว “ไม่ ไม่นะแดน ไม่ พี่นสิ อย่าเป็นอะไรนะ”

“พระเจ้า”

“แดน อีก พี่นสิ แเดน” ออสตินสะอื้นพยายามเรียกคนรักที่ไม่รู้สึกตัว
เลยสักนิด ทำเอาคนเป็นแม่ที่เห็นสถานการณ์ไม่สู้ดีต้องรีบเข้ามาช่วย ไชล
มือสั่นเขาไม่เคยเห็นแดเนียลในสภาพนี้มาก่อน เขาวางมือลงบนตรงจุดที่
เวียนมา ทำการบีบหัวใจลูกชายที่ต้องไม่จบชีวิตลงแบบนี้ “ฮือ”

“ลูกรักพี่นสิ” แม่เรียกสติ “ออสตินรอลูกอยู่นะ”

“ฮึก ฮือ”

“ลูกแม่ ได้โปรด ได้โปรด กลับมา”

“ที่รัก”

“ขอร้องละแฉะเนี่ยล แท้ใจไว้หน่อยนะลูก” แม่น้ำตาจะไหลอาบแก้ม แต่โซลก็ยังพยายามยื้อชีวิตลูกไว้ ทั้งผายปอด ทั้งบีบหัวใจ มีด้ายกับดีแลน ยืนล้อมอยู่ คนเป็นพ่อใจเสียช่วยแม่ยื้อชีวิตลูก ส่วนชีวานกอดขึ้นนอนไว้แน่น คนน้องร้องไห้หนักด้วยความกลัวสุดหัวใจ

ฝนที่เคยโดนบ่นว่าไม่ยอมตกบัดนี้กลับเทลงมาคล้ายจะชำระล้างสิ่ง ที่ทำไว้ เวลานี้ไม่มีใครสนใจเจมส์แล้ว ขอเพียงแค่แดเนียร์รอดพ้นจากความ ตาย

ความตายที่ไม่มีใครต้องการ

ในเวลาเดียวกันร่างสูงเหมือนฝันไปท่ามกลางความมืดมิด เขาเห็น ฉลามตัวใหญ่ลักษณะแตกต่างจากพ่อตายและพ่อดีแลน รอยบากที่ใบหน้า ทำให้ความดูน่าเกรงขามขึ้นไปอีก เขารู้สึกคุ้นเคยกับเมกาโลดอนตัวนี้ ทว่า คิดเท่าไรก็คิดไม่ออกว่าเคยเจอที่ไหน

ข้าร้ายเจ้าตัวยังไม่ยอมคืนร่างทำเพียงแค่มองแดเนียลที่ลอยเคว้งอยู่
กลางผืนน้ำ จลามตัวนั้นว่ายวนไปมาคล้ายเรียกรั้งให้แดเนียลว่ายตามกัน
ในตอนนั้นร่างสูงไม่รู้เลยว่าควรว่ายตามไหม เขารู้สึกว่าร่างกายตัวเองเจ็บ
หนัก

ทว่าจะด้วยสัญชาตญาณหรือสายสัมพันธ์มันก็ดึงรั้งเขา...

“แค่กๆ !”

“แดเนียล !” ผมเหมือนฟื้นคืนชีวิตสำลักน้ำที่ท่วมปอดออกมาจนหมด
สิ่งแรกที่ได้ยินคือเสียงของออสตินที่โผล่เข้ามาทอด เขาตัวสั่นจากการร้องไห้ที่
ผมไม่แน่ใจว่าร้องมานานแค่ไหน รอบข้างมีครอบครัวผมล้อมอยู่ พวกเขา
มองผมด้วยความโล่งใจ

อีกทั้งแม่กับน้องยังร้องไห้

“ร้องให้ทำไม”

“ฮึก”

“บอกแล้วใจว่าจะไม่ตาย”

“...”

“จลามนะไม่จมน้ำตายหรอกระครับ ฮ่าๆ”

ฉลามร่อนรัก 31 : ชีวิตยังอีกไกล

“คนบ้า อีก” ออสตินทุบแขนผมพร้อมสะอื้นตัวโยนด้วยความเป็นห่วง จากนั้นก็โผล่เข้ากอดให้ผมรับรู้ว่าคุณเขาสั่นมากแค่ไหนเพื่อผมจะคิดว่าไอ้ที่ทำไปทำให้เขาเกือบคลั่ง “ยังจะมาหัวเราะได้อีก นายเกือบตายเลยนะ”

“ไม่ตายง่ายๆหรอก สัญญาไว้แล้วนี่นา”

“ฮีก แดน”

“ใครจะทิ้งนายไปได้ล่ะ นายน่าจะอยู่คนเดียวโดยไม่มีฉันจะต้องเหงา
มากแน่เลย”

“ฮือ” ร่างเล็กปล่อยโฮลื้มอาย เขากอดผมแน่นมากราวกับกลัวว่าจะหายไปอีกครั้ง ผมเองก็กอดเขาแน่นเหมือนกัน ลูบหลังเขาเพื่อปลอบไม่ให้เขาเสียขวัญไปมากกว่านี้ ผมยอมรับว่าตัวเองบ้าบิ่นกับสิ่งที่ทำไปเมื่อกี้ แต่เชื่อว่าเราจะมีทางเลือกมากมายหนี ถ้าไม่เสี่ยงเราคงไม่รู้ผลลัพธ์

อีกอย่างไม่มีใครคิดว่าเจมส์จะเอาระเบิดติดตัวไว้แบบนี้ ดีแค่ไหนที่มันไม่ระเบิดอยู่ในปากผมตอนอยู่ในร่างฉลาม ถ้าเกิดเรารู้กันตั้งแต่แรกเราคง

เตรียมวิธีตั้งรับทัน นี่มันแสดงให้เห็นเลยว่าเจมส์พยายามทำลายหลักฐาน
หนักมากถึงขั้นยอมแลกชีวิตที่ได้มา

ลำพังแค่เลือดเขามีผลกับพวกฉลามตัวเล็กนั้นก็ว่าแย่พอแล้ว แต่ถึง
ขั้นระเบิดตัวเองมันแยกว่า

ภาพสุดท้ายที่ผมจำได้คือหน้ากากสีขาวที่ลอยเคว้างออกมา ส่วนตัว
ของเจมส์นะ...

แหลกสลายไม่เหลือชิ้นดี

“ลูกแม่”

“แม่ครับ” ออสตินผละออกเพื่อให้แม่เข้ามากอดผม คนโตกว่าใช้หลัง
มือเช็ดน้ำตาตัวเอง หอมหัวผมที่รอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์ ไม่เพียงแค่นั้น
ออสตินยังถอดเสื้อแจ็คเก็ตที่ผมให้ไว้ก่อนหน้านี้มาห้ามเลือดให้ ผมลืมไป
เลยว่าตัวเองได้แผลมามากมาย “ผมขอโทษ”

“ลูกไม่ได้ทำอะไรผิดจะขอโทษทำไม”

“ผมปล่อยให้หลักฐานสำคัญของเราตาย”

“...”

“ทั้งที่เราจับตัวมันไว้ได้แต่สุดท้ายผมก็ทำพังเหมือนเดิม” ผมพูดอย่างรู้สึกผิดมันเหมือนกับว่าชิ้นเนื้อดีอยู่ในมือแล้ว ทว่าผมก็ยังทำมันหล่นพื้นไปจนได้ทำเอาอยากจะตีมือตัวเองที่อ่อนแอเกินไป ถ้าเกิดผมอดทนอีกนิด จับแขนเจมส์ไว้บางที่เราอาจจะได้ตัวมันแล้วก็ได้

ถึงมันจะมีระเบิดแต่ถ้าเราเห็นไว้อย่างไรก็น่าจะปลดทัน ผมรู้สึกว่าตัวเองขี้แพ้มาก

“มันไม่ใช่ความผิดของลูกแต่เนี่ยล ไม่ใช่เลยสักนิด” แม่ตอบกลับลูบหัวผมด้วยความรัก “ลูกกล้าหาญมากที่พยายามช่วยเขาไว้ ลูกยอมเสี่ยงเพื่อปกป้องพวกเราทั้งที่ลูกเจ็บตัวแทบตาย”

แม่หลุมบองหน้าท้องผมที่มีเลือดไหลกับข้อมือที่มีร่องรอยของมีคม
ฟัน

“ลูกพยายามได้ดีมากรู้ไหม แม่ภูมิใจที่ลูกกล้าหาญขนาดนี้”

“แต่ผมทำเขาตายนะแม่ หลักฐานชิ้นเดียวที่จะทำให้เราเป็นต่อมันได้” ผมเสียงสั่นคล้ายคนจะร้องไห้ “เราอุตส่าห์พยายามกันแทบตาย อีกแค่

นิดเดียวเราก็จะรู้แล้วว่ามันทำแบบนั้นไปเพื่ออะไร อีกแค่นิดเดียวเราก็จะจบปัญหาได้”

“ลูกรัก”

“ถ้าเกิดตอนนั้นผมหลอกล่อมันไว้ ให้มันเข้ามาใกล้คงจับตัวได้ง่ายๆ ผมขอโทษนะครับแม่ที่ผมมัน...มันโง่เหลือเกิน”

“ไม่จริงเลยแดเนียล อย่าว่าตัวเองแบบนั้น” แม่ส่ายหน้า “ลูกพยายามทุกทางแล้วแม่สัมผัส”

“...”

“แค่เจมส์มันเล่นแ่งกับเรามากเกินไปลูกทำเต็มที่แล้วจริงไหม” ผมพยักหน้าให้ “แค่นั้นก็พอแล้ว”

“แต่แม่ครับมันไม่ควรตาย มันบอกว่าถ้ามันตายมันจะทำให้เรามีความสุขไม่ได้”

“แล้วความสุขของลูกอยู่ที่มันหรือไง”

“เออะ...”

“เจมส์ไม่ใช่ความสุขของลูกนะแดเนียล” แม่พูดเสียงหนัก แกว่งตาของท่านก็เต็มไปด้วยความจริงจังในการสั่งสอนผม “มันแค่ทำตัวให้มีอิทธิพลเพื่อให้ลูกจะได้คล้อยตามมันได้และการที่มันบอกว่าจะทำให้เราไม่มีความสุขมันเป็นไปไม่ได้เลยแดเนียลในเมื่อเราคือความสุขของกันและกัน”

“แม่ครับ”

“ความสุขของแม่คือการเห็นลูกรอดตายและใช้ชีวิตต่อไปอย่างที่ฝัน ส่วนเรื่องอื่นนะมันไม่ใช่ความสุขของแม่หรอก” แม่สะอื้นพยายามอย่างมากที่จะไม่ให้เสียงสั่น ท่านลูบแก้มผม หอมหัวผมซ้ำๆ พาให้ผมต้องโผล่เข้ากอดท่าน “ขอบคุณสวรรค์ที่ลูกยังอยู่”

ผมไม่ได้ตอบกลับทำเพียงแคร้งให้เงิบๆ ในอ้อมกอดแม่เท่านั้น พวกพ่อกับพี่น้องเองก็เข้ามากอดกัน ชีวานดึงออสตินเข้ามากอดด้วยแสดงให้เห็นว่าเราคือครอบครัวเดียวกันทั้งหมด พ่อได้ยินที่แม่พูดมันเหมือนน้ำเย็นที่ชโลมแผลใจ ดับไฟผิดหวังที่คิดไปเองก่อนหน้านี้จนหมด

แม่ไม่เคยซ้ำเติมผมเลย มีแต่สอนให้รู้ว่าจะทำยังไงต่อ ในสายตาแม่ผมยังคงเป็นเด็กน้อยซึ่งผมว่าตัวเองก็ยังไม่ได้โตจากที่คิดเท่าไร ผมยังต้องพึ่งพาแม่ ยังต้องการความช่วยเหลือจากพ่อแล้วก็พี่ชาย รวมถึงต้องการกำลังใจจากน้องเล็กที่กำลังร้องไห้

และต้องการออสติน

“มีชีวิตรอดต่อไปนะลูก อย่าเอาตัวเองไปผูกกับคนที่ไม่ใช่ครอบครัวเรา” แม่สอนอีกครั้ง “ไม่มีใครมาทำอะไรเราได้หรอกตราบดีที่เรายังรักกัน เจมส์จะเป็นแค่แมลงวันที่เข้ามารบกวนเราชั่วครวเท่านั้น”

“ถึงแม้ว่าเขาจะทำอันตรายเราได้หรอกครับ” ผมถามกลับ “ผมไม่อยากให้เราต้องอยู่อย่างระแวงหลัง”

“แต่แม่คิดว่านั่นก็ดีเหมือนกัน”

“ครับ ?”

“เพราะมันจะทำให้เราระมัดระวังและรอบคอบในการใช้ชีวิตให้มากกว่าเดิม” แม่ยกยิมยังคงสอนผมให้มองโลกในแง่ดีเสมอ พลันหันหัวผม

ให้ชบป่าเล็ก ลูบหัวปลอบประโลมผมที่ร้องไห้เป็นเด็กๆ ผมอยากเก่งเหมือนแม่ อยากฉลาดเหมือนพี่จะได้รู้ว่าตอนนั้นควรทำยังไง

ถ้าตอนนั้นผมฆ่าเจมส์ก่อนที่มันจะระเบิดตัวตาย ผลลัพธ์จะแตกต่างจากที่เป็นอยู่ตอนนี้ไหม

แต่มันคงไม่ต่างกันเท่าไร สุดท้ายแล้วไม่ว่าเจมส์จะอยู่หรือตายมันก็ยังถือไฟเหนือกว่า ลองคิดดูนะถ้าผมจับตัวมันได้ มันก็คงไม่สารภาพความจริงออกมา เฉลอะ คนที่เราจับตัวได้อาจจะไม่ใช่เจมส์ตัวจริงอีก เพราะเท่าที่ผมคิดเจมส์จะฆ่าตัวเองทำไมถ้าเกิดเขาอยากได้ตัวพวกเราและออสติน มันไม่มีเหตุผลให้เขาทำแบบนี้เลยถูกไหม

เหตุผลเดียวที่เขายอมทำถึงขนาดนี้คือเขาต้องไม่ใช่ ‘ตัวจริง’ ใจ

ยิ่งไปกว่านั้นผมจำได้...

“ก่อนมันระเบิดตัวตาย มันถอดหน้ากากออกไป”

“ว่าไงนะ”

“ผมจำหน้ามันได้”

“...”

“มันไม่ใช่เจมส์ฟอเล่ย์งอสติน” เราชะงักทุกคนมองหน้าผมเป็นตาเดียวกันโดยเฉพาะออสตินที่เบิกตากว้าง เขาตกใจจนต้องขยับมานั่งข้างหน้าผม “ฉันจำรูปที่นายให้ดูได้ คนที่เราเจอไม่ใช่เขา”

“นายแน่ใจหรือแต่เสียงพวกเขาเหมือนกันมาก” ออสตินว่าพลางครุ่นคิด “แถมบุคลิกยังเหมือนกัน ไม่มีทางที่ฉันจะจำฟอเล่ย์งตัวเองไม่ได้”

“ฉันก็คิดแบบนั้น แต่เจมส์ที่ฉันเห็นเขาไม่ใช่เจมส์ที่นายรู้จัก”

“...”

“เขาไม่มีรอยบากที่ใบหน้า ถ้าฉันจำไม่ผิดเขาคือเจมส์ที่ฉันกับแม่เจอ” ผมเลื่อนสายตาไปสกับแม่เพราะท่านเป็นคนเดียวที่เจอเจมส์คนนั้นกับผม ส่วนคนอื่นๆ เห็นแค่รูปเท่านั้น “เพราะแบบนี้เขาถึงได้กล้ำข่มตัวตาย เขาเป็นหลักฐานที่เราจะสาวไปถึงเจมส์ตัวจริงได้”

“แบบนี้เราก็ตกเป็นรองเขาอีกแล้วใช่ไหม ?”

“ไม่หรวกออสติน เราไม่เคยตกเป็นรองใคร” แม่ปรามไว้ “ที่แม่มาซ้ำเพราะอาเอบางอย่างมาให้”

“หืม อะไรเหรอครับ ?”

“หลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเจมส์ไง”

“...”

“เขาเป็นหนึ่งในทีมวิจัยที่เคยถูกล่าเมื่อหลายปีก่อน”

“ว่าไงนะ” ผมเบิกตากว้าง “นั่นมัน...เป็นไปได้”

“เดี๋ยวก่อนเรารู้ว่าจะเป็นไปได้ไหม แต่ต้องหลังจากลูกปลอดภัยแล้ว”
แม่ที่ทิ้งผมไว้ไม่ยอมอธิบายต่อ กลับกันแล้วเข้ามาพุงผมให้ลุกขึ้น “ซีวาน
ช่วยแม่ประคองน้องที เราต้องรีบพาแดเนียลไปโรงพยาบาล”

“พวกเราเองที่รัก คุณไปรอที่รถเถอะ” พ่อดีแลนเอ่ยขัดก่อนจะเข้ามา
รับหน้าที่พุงผมให้ยืนขึ้น มีพ่อตายช่วยประคองอยู่ส่วนแม่แค่พยักหน้าและ
รีบทำตามสั่ง ใจจริงผมอยากให้แม่เล่าให้ฟังทั้งหมดนะ ผมอยากรู้เกี่ยวกับ
เจมส์ใจจะขาด แต่ถ้าปล่อยผมนั่งฟังมีหวังเลือดคงหมดตัวก่อนรู้เรื่องทั้งหมด

ตลอดระยะทางที่มาโรงพยาบาลออกสตินเอาแต่กอดผม เขาไม่ยอม
อยู่ห่างผมเลยคล้ายกลัวผมจะหายไปไหน ผมลูบหัวเขา หอมหัวเป็นบางครั้ง

เป็นการปลอบใจ พอมาถึงที่หมายผมถูกเซ็นเข้าห้องฉุกเฉิน โดยมีผู้ช่วยหมอ
โทแวนคนนั้นทำหน้าที่หมอแทนให้

ผมหลับไปเพราะความเหนื่อยอ่อน ระหว่างนั้นจึงไม่รู้เลยว่าทุกคน
กำลังพูดอะไรกันบ้าง แต่พวกเขาคงปรึกษารื้อกันในเรื่องที่เกิดขึ้น

มีเพียงออสตินที่มานั่งเฝ้าผมตั้งแต่ผมหลับจนผมฟื้น

ตื่นมาดูคนเฝ้าใช้หลับซะเอง

“เบ๊บ” ผมเรียกร่างเล็กที่ฟูบหลับคาเตียงผม มือของเราประสานกัน
แน่นแสดงให้เห็นว่าเขาจะไม่ยอมแยกจากผมไปไหน ผมตื่นมาช่วงเที่ยงของ
วัน ร่างกายเจ็บหนักหากแต่ยังมีแรงพอคุยได้ ผมไม่เห็นใครในห้องพักเลย
เดาว่าทุกคนคงกลับบ้านไป

แต่อีกสักพักก็คงจะมากัน อาจจะแค่ไปอาบน้ำ กินข้าวเช้า

“เบ๊บ”

“อ้อ...แดน” ร่างบางพึมพำอย่างจู้จี้ ผมไม่ได้ตั้งใจจะปลุกเขานะ
แค่ลูบหัว ลูบแก้มมองดูความน่ารักที่มาพร้อมความเหนื่อยล้าที่สะสมมานาน
จะว่าไปแล้วเมื่อคืนเหมือนได้ยินเสียงเขาร้องไห้ด้วยละ เขาคงเป็นห่วงผม
มาก

ดวงตายังบวมอยู่เลย

“แดน ฟื้นแล้วหรอ” เขาชะงักลูกพรวดจนแก้อืแทบหงาย “เป็นยังไง
บ้าง เจ็บตรงไหนไหม”

“ตึ๊งๆ แผลนิดหน่อย แต่ไม่เป็นไร” ผมยิ้มให้ “แม่ล่ะ?”

“คุณโสดกับคนอื่นๆ กลับไปพักที่บ้านนะ อีกสักพักคงมาเห็นว่าคุณโนเอลจะมาเยี่ยมนายด้วยนะ”

“หวังว่าอาจจะซื้อมาชิมไล่ติดตามให้ล่ะ ฉันอยากกินเป็นบ้าเลย” ผมพูดเสียงแหบรู้สึกคอแห้งเหมือนกลืนทรายเข้าไป นั่นทำให้ออสตินรีบไปรินน้ำมาให้ผมดื่ม เพิ่งสังเกตว่าอีกฝ่ายอยู่ในชุดใหม่ ไม่มีคราบเลือด ไม่มีร่องรอยสกปรกอะไร สงสัยจะอาบน้ำที่ห้องพักผู้ป่วยผมก็ได้ “ร้องให้ทั้งคืนหรอ”

“เอ๊ะ” เขาสะดุ้งเกือบทำแก้วน้ำตกดีที่จับไว้แน่น “รู้ได้ไงกัน”

“ตานายบวมมาก” ผมชี้ไปที่ตาของเขา “แล้วหน้านายก็ไม่สดใสเลย”

ออสตินแหม่ปากเดาว่าเขาคงไม่อยากให้ผมเป็นกังวลหรือคิดมากที่เห็นเขาในสภาพนี้ ทว่าผมอยากเห็นทุกด้านที่เขามี เราเป็นแฟนกันนะ ไม่จำเป็นต้องปิดบังด้านอ่อนแอกันสักหน่อย ผมดึงมือเขาให้มานั่งบนเตียงผม ฝืนกายขึ้นมานั่งแล้วดึงแก้วน้ำออกไป

จากนั้นก็รวบตัวมากอดไว้

“ไม่เป็นไรนะ ฉันอยู่ตรงนี้” เหมือนไปพังทลายกำแพงที่ออสตินสร้าง
เขาร้องให้ออกมาตอนกอดตอบผม สะอื้นตัวโยนจนน่าสงสาร คงจะเป็นห่วง
ผมมากสินะถึงได้ร้องไห้หน้าขนาดนี้ “เลิกร้องได้แล้ว น้ำตาท่วมโลกแล้วนะ
นายร้องเยอะขนาดนี้”

“ขอโทษนะแดน อีก แต่ฉัน...ฉันห้ามตัวเองไม่ไหวจริงๆ” เขาส่ายหน้า
“ฉันนึกว่าจะเสียนายไปแล้วซะอีก”

“บอกแล้วไงว่าจะไม่ทิ้ง”

“อีก”

“ยังไม่ได้มีลูกด้วยกันเลยจะทิ้งได้ไง” ผมพูดติดตลกว่าเพียงเขาจะ
ทำได้ แต่ไม่รู้ทำไมคนตัวเล็กกลับร้องไห้หนักกว่าเก่า ผมเลยต้องผละออก
ประคองหน้าเขา จวบจนน้ำตาคนที่วิตกกังวลหนัก ทั้งชีวิตของออสตินสูญเสีย
คนที่รักไปมาก มันไม่แปลกที่เขาจะรู้สึกแย่ที่เห็นผมตกลงไปในน้ำ

แต่ตอนนี้ผมจะฟื้นและกำลังกอดเขา ทว่าความรู้สึกหวาดหวั่นยังคง
ตกค้างอยู่

“อย่าร้องเลยนะ ยืมให้ฉันสิเหมือนที่ฉันยืมไง” ผมยิ้มกว้างให้ “นาย
เหมาะกับการอยยืมจะตาย และอีกอย่างฉันเพิ่งฟื้นนะ นายต้องยืมให้ฉันสิ”

“ฮือ” แทนที่จะยิ้มกลับปล่อยโฮให้ผมหัวเราะใส่ เวลานี้ออสตินไม่ต่างจากเด็กน้อยที่กำลังเสียใจอย่างมาก ทำเอาผมส่ายหน้าเอ็นดู ลูบหัวเขา พลังรังมาจูบกัน เป็นจูบเพื่อนน้ำตาที่มีรสหวาน อาจจะได้ดูดีมามากแต่ก็ลึกซึ้งในความรู้สึก

ออสตินกอดคอผมเขายอมให้ผมสอดลิ้นเข้าไปจกจวดยความหวานในปากเขา ผมใช้เรียวนิ้วเช็ดน้ำตาให้ ยื่นหน้าเอาจมูกไปถูกับจมูกอีกฝ่ายด้วยความรัก หอมหน้าผากเขาอีกครั้ง

“อยากมีเซ็กส์จังเลย”

“ฉลามหื่น” เขาทูปผม “มันใช้เวลาหรือไง”

“เห็นนายร้องให้แล้วอยากเร่งแก่นี่นา” ผมขมวดคิ้วใส่ “และนายสัญญาไว้ว่าจะให้ฉันทำสองอันพร้อมกัน”

“ที่เรื่องแบบนี้จะทำได้ดีเลยนะ ที่ฉันบอกว่าอย่าให้ตัวเองเป็นอันตรายล่ะไม่ฟัง”

“แต่สุดท้ายก็รอดตายมานะ”

“นายมัน...”

“เอน่า ไม่โกรธกันนะ”

“...”

“รักนะครับเบ๊บ” ผมอดอ่อนเอาใจแกั่งเบียดแก้มลงกับลาดไหล่เล็ก ออสตินเ้มปากแน่นไม่นานก็ยอมทิ้งความรู้สึกแย่ๆ ไว้เบื้องหลัง เขาจูบหน้าผากผมและกอดผมไว้นานมาก เราเลยนอนกอดกันอยู่บนเตียงกระทั่งคุณหมอเข้ามาดูอาการ ก็ถือว่าโชคดีที่ผมมันเป็นฉลามหนังเหนียวโดนแทงไปขนาดนั้นยังรอดมาได้

หมอแนะนำวิธีการดูแลร่างกายหลังจากออกจากโรงพยาบาลไป ดูเหมือนอาการผมจะไม่ต้องนอนอยู่ที่นี้นานเท่าไร

“ฉลามนี้มันหัวแข็งทุกตัวเลยหรือไงนะ”

“อา !” ผมยิ้มกว้างตอนเห็นอาโนเอลเดินเข้ามาพร้อมขึ้นก่อนจะตาลุกวาวเมื่อเห็นขนมมากมายกองที่เขาซื้อมาให้ “มาชิมโล่ !”

“หยุดเลยไอ้ตัวแสบ หมอเขายังไม่ให้กินไม่ใช่หรือไง” อายกมือห้ามไว้ “นี่อาซื้อมาให้อสตินเขาต่างหาก”

“แต่อา ! มาชิมโล่มันของโปรดผมนะ !”

“อาให้กินไม่ได้ เดี่ยวหมดอา”

“อากลัวหมดทำไมกัน”

“อากลัวหมดที่ไหนกัน อากลัวพ่อเราที่สั่งหมดมาห้ามอาอีกที่ต่างหาก” อารับสารภาพถอนหายใจพลางส่ายหน้าเหนื่อยหน่าย เขายืนดูขนมให้ออสตินเอาไปวางบนโต๊ะสำหรับของเยี่ยมไข้ก่อนที่ไอ้เจ้าน้องชายผมจะเข้าไปวอแวนเขาให้ผมหงุดหงิด แต่ไม่ได้กินขนมที่ชอบก็แย่พอแล้ว ชีโน่ก็ยังมายุ่งกับแฟนผมอีก

จะเอาเสาน้ำเกลือติน้องมันก็ได้ เดี่ยวเกิดไปฟ้องพ่อขึ้นมาหวังผมโดนดูตาย

หรือผมจะทำแล้วแก้มตายตอนพ่อเข้ามาดีนะ

เป็นไอเดียที่ดี !

“ผมพาให้ออสตินไปหาอะไรกินก่อนนะ เดี่ยวรีบกลับมา” ชีโน่พยักหน้ากว้างอย่างเรงร่า ที่เมื่อวานล่ะร้องให้เป็นเฆาเต่า “อา กับแดนนี่คุยกันไปก่อนนะครับ อย่าทะเลาะกันน้ำ”

“รีบไปรีบมาเลย”

“คึก~” ออสตินที่ปฏิเสธใครไม่เป็นถูกน้องชายตัวดีผมดันหลังออกไปจากห้อง ไม่วายหันมามองผมเป็นเชิงขอความเห็นว่าคุณควรไปดีไหม ใจจริงผมไม่อยากให้เขาห่างกายหรือ แต่อาจลืบทักหน้าให้ผมตอบรับไป ผมเลยต้องตีหน้าอนุญาตให้ไป “ไปกันออสติน !”

“อืม” ขานรับสั้นๆ ตามประสาไม่นานทั้งสองก็ออกไปจากห้อง ทั้งผมอยู่กับอาสาสมัครที่ผมโคตรจะไม่ชอบเพราะอาไม่让我กินขนมอะไรเลย ข้ายังไม่ทันที่อาจะได้พูดอะไรแม่กับพ่อก็เดินเข้ามาข้างใน

“แม่เห็นลูกแมวน้ำโดนฉลามลากไป”

“ลูกชายสุดที่รักแม่ขโมยตัวแฟนผมไปแล้ว” ผมอยู่ปากเลยโดนคนโตกว่าบิบบกด้วยความมั่นใจ อาขยับให้แม่ได้นั่งเก้าอี้ข้างเตียง ส่วนตัวเองก็เดินมาอีกฝั่ง ไม่ลืมส่งยิ้มอ่อนๆ ให้บรรดาคุณพ่อที่แยกเขี้ยวใส่เขา เวลานี้ยังจะเขม่นกันได้ “เห็นหมอบอกว่าลูกอาการดีขึ้นแล้ว ยังเจ็บแผลอยู่ไหม”

“นิดหน่อยครับแม่ แต่ผมหายเร็วจะตาย” ผมยิ้มให้ “ถ้าได้ออกไปล่าวาฬสักตัวรับรองว่าผมจะหายดีเหมือนไม่เคยถูกแทง”

“เอาอีกสักแผลดีไหมเนี่ย” แม่ยื่นคิ้วใส่ผมเลยหัวเราะแะๆ เอาใจแม่เขา จำได้ว่าเมื่อวานแม่เองก็ร้องไห้หนักไม่ต่างกันถึงอย่างนั้นด้วย

สัญชาตญาณความเป็นแม่ทำให้เขาต้องมีสติเอาไว้ แม่ลูบหัวผมข้าง
อ่อนโยนพาให้ผมอุ้มหัวตัวเองกับมือเขา พ่อเองก็เข้ามาลูบไหล่ ลูบบ่าผม
เหมือนกัน

เล่นเอาผมเริ่มสงสัยแล้วว่าตัวเองเป็นลูกขี้ลืมหรือเป็นลูกแก้วใส
วิญญานกันแน่

“ผมจะหัวล้านแล้วครับ” ผมแซว “มีอะไรกันหรือเปล่าครับเนี่ย ทำไม
ดูใจดีกับผมกันจัง”

“ก็ปกติหนิ” พ่อตายพูดเบาๆ “หรือว่าปกติเราไม่ใจดีกับลูกหรือ ?”

ผมได้แต่ยิ้มกลบเกลื่อนจะให้บอกพ่อว่าปกติพ่อจะดุแล้วก็เข้มงวด ไม่
ค่อยใจดีกับผมก็กลัวจะโดนตบหัวคว่ำถึงพ่อจะไม่ทำแบบนี้แล้วก็เถอะ

“แต่วันนี้ทุกคนดูใจดีผิดปกตินะครับ โดยเฉพาะพ่อ” ประโยคหลังผม
พิมพ์ “ตกลงมีอะไรกันครับเนี่ย บอกมาเลยนะอย่ามาทำผมสงสัย”

“ก็ไม่มีอะไรหรอกลูก แม่แค่อยากถามความเห็นลูกเรื่องออสตินนิด
หน่อย”

“ทำไมเหรอครับ ออสตินทำไม ?”

“เพราะเรื่องเจมส์มันทำให้แม่ไม่สบายใจ”

“...”

“แม่เลยอยากถามว่าลูกจะโอเคไหม ถ้าเราจะรับเลี้ยงออสติน
เป็นลูกอีกคน”

“นั่นมัน...นั่นมันต้องทำให้ออสตินดีใจสุดๆแน่เลยครับ !” ผมยิ้มกว้าง
อดตื่นเต้นแทนออสตินไม่ได้เมื่อได้ยินแม่พูดแบบนั้น การที่ออสตินจะมาเป็น
ครอบครัวเดียวกับเรานั้นคือเรื่องดีที่สุดในชีวิตที่ผมเคยได้ยินมาและพนันได้เลย
ว่าออสตินจะต้องดีใจมากกว่าผมเป็นแน่ “แม่ไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหมครับ แม่พูด
จริงๆนะ”

“แม่พูดจริง” เจ้าตัวพยักหน้า “เราไปนอนคิดกันมาทั้งคืนว่ามันน่าจะ
ดีกว่าถ้าออสตินมาเป็นสมาชิกครอบครัวเราเต็มตัว ถึงแม่จะรู้ว่าในอนาคต
ลูกมีแพลนจะทำให้ออสตินเป็นหนึ่งในเดียวกับเราอยู่แล้วก็ตาม”

ผมย่นคิ้วเลยที่แม่รู้ทัน

“แต่แม่ว่าทำให้มันเป็นทางการไปตั้งแต่ตอนนี้เลยดีกว่า มันจะช่วยให้
เขาปลอดภัยมากขึ้น เราจะได้ดูแลเขาอย่างทั่วถึงด้วยลูกคิดว่าไง”

“มันวิเศษมากเลยครับ ถ้าออสตินได้ยินคงร้องไห้” ผมหัวเราะอย่างพอใจ “แล้วทำไมแม่ถึงคิดเรื่องนี้ขึ้นมาล่ะครับ ไม่เห็นแม่เคยพูดมาก่อนเลย”

“แม่คิดมาสักพักแล้วละ” ท่านตอบ “แต่ยังไม่มีโอกาสได้พูดออกมากระทั่งเมื่อวานที่แม่เห็นเขาร้องไห้เพราะเป็นห่วงลูกมาก ยอมเฝ้าลูกและให้ทุกคนกลับไปพัก รวมถึงยังยอมเสี่ยงไปหาเจมส์คนเดียวเพื่อปกป้องพวกเรา ถึงแม้ว่าสุดท้ายลูกจะรู้ทันแล้วไปด้วยก็เถอะ”

แม่ถอนหายใจพลางส่ายหน้า

“แต่แค่นั้นก็บอกแล้วละว่าเขารักลูกมาก แม่เลยอยากเป็นผู้ปกครองออสตินแทนพ่อเลี้ยงของเขา เวลามีปัญหาเราจะได้ไม่ต้องไปวุ่นวายกับเจมส์เทรย์สัน” ผมพยักหน้าเข้าใจที่แม่จะสื่อนะ เพราะถ้าเกิดชื่อผู้ปกครองของออสตินยังเป็นเจมส์ นั่นแปลว่าเขามีสิทธิ์ที่จะเข้ามาวุ่นวายกับชีวิตแฟนผมได้ทุกอย่าง แต่ถ้าแม่เป็นผู้ปกครองแทน ออสตินจะได้เป็นอิสระ

สิ่งที่แม่ทำคือปลดปล่อยเขาจากกรงขัง ส่วนนามสกุลจะเปลี่ยนก็ได้หรือไม่เปลี่ยนก็ได้แล้วแต่เขา แค่อันนี้เป็นบุตรบุญธรรมเพื่อให้แม่มีหน้าที่ตัดสินใจแทนได้ในฐานะครอบครัว

“และตราบไคที่เขาอยู่ภายใต้การดูแลของเรา เขาจะปลอดภัยกว่าออกไปเผชิญโลกกว้าง”

“เหมือนที่แม่ให้ปิ่นเขาไปด้วยใช่ไหมครับ”

“แปลกใจเหมือนกันที่เขายังปิ่นเป็น” แม่ยกยิม “แม่ให้เขาพกติดตัวไว้ตั้งแต่ก่อนที่เขาจะออกจากโรงพยาบาลซะอีก”

“ก็ว่า ผมตกใจเลยที่เห็นปิ่นแม่อยู่กับออสตินว่าจะถามเขาอยู่เหมือนกัน” ผมพยักหน้ารับทราบ “แล้วแม่ได้คุยกับออสตินหรือยังครับเรื่องรับมาเป็นลูกนะ”

“ยังเลยแม่มาปรึกษาลูกก่อนเพื่อลูกจะมีคำแนะนำ”

“ผมรู้ว่าแม่มีวิธีพูดให้เขาเข้าใจอยู่แล้วครับ ไม่ต้องขอคำแนะนำจากผมหรอก”

“รู้ดี” แม่บิบบกผมอีกรอบด้วยความหมั่นไส้ “พวกพี่น้องลูกเขาไม่ได้ว่าอะไรนะ เขาดีใจที่ออสตินจะมาเป็นสมาชิกในครอบครัวเราเหมือนกัน”

“เรื่องนั้นผมเดาได้อยู่แล้วครับโดยเฉพาะลูกชายคนเล็กแสนรักของแม่นะ” ผมขมวดคิ้วใส “รายนั้นน่าจะจ้องจะขโมยออสตินจากผมไป เมื่อกี้ก็เพิ่งลากเบ้าออกไป ผมล่ะอยากจะเอาเสาน้ำเกลือ...”

“อะแฮ่ม”

“อยากจะดึงขึ้นนอนมากอดแล้วบอกว่าอย่ายุ่งกับแฟนพี่ได้ไหม พี่หวง” ผมนี้กลับล้มแทบไม่ทันตอนพ่อดายกระแอมปราม ไม่วายล้มตัวนอนราบไปกับเตียงเป็นการแก้งตายนอย่างทีวางแผนไว้ เกือบไปแล้วเงแดเนี่ยล ถ้าโดนฆ่าตายขึ้นมาออสตินคงได้ร้องไห้ตลอดไป ผมจะต้องทำตัวดีๆไว้เพื่อเป็นใบเบิกทางให้ออสติน

แน่นอนพอเห็นผมทำแบบนั้นแม่ก็หัวเราะอารมณ์ดี

“ว่าแต่เรื่องเจมส์ล่ะครับแม่ แม่บอกรู้แล้วว่าเขาเป็นใคร”

“ก็ไม่เชิงหรอกลูกรัก แค่เราพอมีหลักฐานที่จะสาวถึงตัวเขาได้” แม่กลับมาในโหมดจริงจัง “ส่วนคนที่ลูกเจอเขาชื่อกอร์ดอน มิคเซล เป็นเจ้าของบริษัทในย่านร้านค้าเล็กๆ ที่ฝรั่งเศส”

แม่ยื่นมือขอเอกสารจากพ่อที่พกติดมา ในนั้นมีรูปแล้วก็คำให้การจากตำรวจ

“เคยติดคุกเมื่อหลายปีก่อนข้ออ้างฉ้อโกงบริษัทคู่ค้าใหญ่ ผันตัวมาทำงานบริษัทไม่วายทำให้ตัวเองกลายเป็นพ่อค้ายาเสพติดในตลาดมืด” แม่เริ่มเล่าประวัติ “ต่อมาธุรกิจล้มละลายเพราะถูกตำรวจดักจับ เข้าคุกไปไม่นานก็ถูกคนใหญ่คนโตล้างประวัติ จากนั้นก็ถูกซื้อตัวมาทำงานกับบริษัท เพราะพันธุ์สัตว์ที่ได้รับการสนับสนุนจากบริษัทขายเครื่องเพชรขนาดใหญ่”

“ขายเครื่องเพชรเหรอ ?”

“เจ้าของบริษัทเสียสามีไปเมื่อหลายปีก่อน ปัจจุบันเธอเสียชีวิตโดยไม่ทราบสาเหตุ”

“เดี๋ยวนะครับ แม่อย่าบอกนะว่านั่น...”

“เธอชื่อลิเดีย เทย์สัน แม่ของออสติน” ผมอ้าปากค้างไปเลยที่แม่หาข้อมูลมาได้ขนาดนี้ แปลว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาแม่อรวบรวมหลักฐานอยู่สินะ “และใช่ เธอแต่งงานกับเจมส์ เทย์สันอย่างที่ออสตินเล่าให้ฟัง”

ผมถึงกับเสยผมอย่างคิดหนัก ไม่อยากเชื่อเลยว่าการตื่นมาวันนี้นั้นจะทำให้ผมต้องรับรู้ข่าวสารหนักหน่วงขนาดนี้ คงไม่ต่างจากตอนนั้นที่ออสตินฟื้นขึ้นมาแล้วรู้เรื่องหมอโทแวนที่เสียกะทันหัน จนถึงตอนนี้ก็ยังล่าตัวคนร้ายมาลงโทษไม่ได้

“เจมส์ได้เส้นสายเยอะขึ้นจากคู่ค้าของลิเดียและเขาได้รู้จักกับแม่ของจอร์จี้” ผมชะงัก “ลูกรู้ใช่ไหมว่าแม่ของจอร์จี้ทำงานด้านเครื่องเพชรและอัญมณี เธอเป็นหุ้นส่วนของลิเดีย เจมส์ถึงใช้ครอบครัวจอร์จี้มาสืบเรื่องของเรา”

“พระเจ้า”

“ดูเหมือนตอนแรกเขาจะรอเวลาก่อน แต่เพราะออสตินหนีมาจากเขาเลยทำให้เขาต้องเล่นงานเราหนัก เขาใช้กอร์ดอนมาทำให้เราเชื่อว่าเขา คือเจมส์ เทย์สันทั้งที่ตัวจริงของเขาหลบดานอยู่ที่แคลิฟอร์เนีย” แม่วางรูปบ้านหลังหนึ่งที่ผมไม่แน่ใจว่านั่นคือบ้านใคร แต่ฟังจากที่แม่เล่าฉันน่าจะจะเป็นบ้านที่เจมส์อาศัยอยู่ “และตอนนี้ก็คงกำลังหาเซฟแฮร์สหลังใหม่เพราะแม่ส่งหมายศาลไปให้”

“อะ...ว่าไงนะครับ แม่ส่งหมายศาลไป ?”

“ใช่ ขอหาส่งคนมาทำร้ายร่างกาย”

“!!!!”

“และเราก็มีหลักฐานเอาผิดเขาทุกอย่างเลย :)” ผมอ้าปากค้างไปเลยไม่คิดว่าแม่จะทำได้ขนาดนี้ หลังจากที่เรตกเป็นรองเจมส์มานานจนผมไม่คิดว่าเราจะชนะมันได้ ทว่าตอนนี้เรากลับถือไพ่เหนือกว่า บีบให้เจมส์เป็นฝ่ายวิ่งหนีหาที่ซ่อนใหม่ แบบนี้สินะที่เขาเรียกว่าซ้าๆ ได้พริ้วเล่มงาม การที่เรารอเวลาทำให้เราเล่นงานมันได้

ทำเอาผมได้แต่ทึ่ง ยอมรับเลยว่าแม่เก่งมากและฉลาดสุดๆ นี่ถ้าผมเป็นศัตรูแม่คงได้กลัวหัวหด เพราะเราประมาทเจ้าของนามสกุลอิลเดนสันคนนี้ได้ไม่ได้เลย

“แม่เราน่ะโคตรเจ้าเล่ห์เลย”

“เขาเรียกว่าพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส โนเอล” แม่กระตุกยิ้ม “และ เจมส์เล่นงานเราก่อน ถ้าเขาไม่ตะตองครอบครัwm เขาก็ไม่ต้องดิ้นรนเอา ตัวรอดแบบนี้หรอก ถึงเราจะยังเอาตัวเขามาไม่ได้แต่แค่นี้ก็พอที่จะทำให้เขา รู้สึกเหมือนเสียขาข้างนึงไป”

“แล้วแม่จะล่าตัวมันไหม ?”

“เราจะทำไปทำไม”

“อ้าว”

“**เดี๋ยวมันก็มาติดกับเราเอง**” แม่ยิ้มนั่นดูร้ายกาจที่สุดเท่าที่ผมเคย เห็นมา นาที่นั่นผมกับอาได้แต่มองหน้ากัน เราสามารถสื่อใจกันได้โดยที่อา ไม่ต้องเป็นฉลาม แค่ววดตาก็บอกแล้วว่าเราคิดเห็นเหมือนกันนั่นก็คือแม่นะ ร้ายกาจ

เหมือนกับงูในสวนเอเดนที่ล่อลวงผู้คน

“แค่นี้เราก็ใช้ชีวิตได้โดยไม่ต้องกังวล แค่มดระวังให้มากขึ้นแต่อย่า เอาเขามานั่นทอนความสนุกในชีวิตเชียว” ว่าพร้อมลုပ်หัวผม “ชีวิตเรายังอีก ยาวไกลนะแดเนียล ความผิดพลาดครั้งเดียวไม่อาจตัดสินทั้งชีวิตได้ หลังจากนั้นแม่ขอให้ลูกดูแลตัวเองให้มากเช่นเดียวกับคนที่ลูกรัก”

“แม่ครับ”

“แล้วก็ไปใช้ชีวิตให้คุ้มชะ”

“...”

“และอย่าลืมมีหลานให้แม่อุ้มหลังเรียนจบนะฉลามดีอ :)” พอได้ยิน แบบนั้นผมก็ยิ้มกว้างเฝ้าทอดแม่จนลืมนึกไปเลยว่าตัวเองมีแผลอยู่ ทว่าผมก็

อยากกอดขอบคุณแม่ที่ช่วยเรามากขนาดนี้ ถ้าไม่มีแม่ผมคงไม่รู้เลยว่าเราจะทำยังไงต่อกันดี

ผมช่างโชคดีจริงๆ ที่เกิดมาเป็นลูกของแม่คนนี้
แม่ที่ทุ่มเทให้เราทั้งชีวิตเพื่อปกป้องเราดังสิ่งล้ำค่า

ผมขอบคุณแม่เข้าไปซ้ำมาเกือบจะร้องไห้แล้วถ้าอาไม่เปิดปากล้อซะก่อน เล่นเอาพวกพ่อนี้ถึงกับตีหน้านิ่งอาเลยทำเป็นกินขนมรอขึ้นนอนกลับ แม่หอมหัวผมหลายครั้ง เราคุยกันอีกสองสามเรื่องไม่นานพี่น้องและแฟนผมก็กลับมาพร้อมอาหาร

แม่คุยเรื่องที่จะรับออสตินเป็นบุตรบุญธรรมแล้วก็เป็นอย่างที่เราคาด
ออสตินดีใจจนร้องไห้เลย

นาที่นั่นแม่ได้แต่ยิ้มเข้าไปโอบกอดลูกสะใภ้พลางลูบหลังเป็นการปลอบ จากนั้นพวกเราทุกคนก็สวมกอด มีผมกับออสตินอยู่ตรงกลางเพื่อให้รู้ว่าทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะใคร มันเป็นภาพที่เราอดยิ้มไม่ได้ ผมไม่เคยเห็นออสตินมีความสุขขนาดนี้มาก่อน

เขาขอบคุณแม่ซ้ำๆ บ่อยจนแม่ต้องขอร้องให้พูดคำอื่นบ้าง แนนอนคนที่พูดไม่เก่งอย่างเขาได้แต่อึ้ง ชีลอนจึงเข้ามาขัดแล้วบอกว่าหลังผมออกจากโรงพยาบาลเราจะจัดปาร์ตี้กันที่บ้านเพื่อต้อนรับสมาชิกใหม่อย่างเป็นทางการ

เล่นเอาผมล่ะอยากจะออกไปชะตอนนี้เลย

“ยิ้มไม่หยุดเลยนะเบ๊บ”

“เออะ !”

“มีความสุขจนลืมคุณแฟนไปแล้ว” ผมหน้านี้วี่วี่ขวมวดใส่คนที่ยิ้ม
น้อยยิ้มใหญ่ เวลาที่สามทุ่มกว่าแล้วพวกพ่อแม่พี่น้องผมกลับบ้านไปได้สัก
พักเหลือแค่อดีตที่อาสาจะอยู่เฝ้าผม และตอนนี้เขากำลังจัดเตรียมที่นอน
ทั้งที่มานอนบนเตียงข้างกายก็ได้

แต่เอาคัดค้านบอกว่าเตียงเล็กจะตาย ถ้าเขามานอนด้วยคงทำผม
อึดอัดแย่

“ไม่ได้ลืม” เขาบอกขยับมานั่งบนเตียงเพื่อง้อผม “ก็แค่ดีใจมากไป
หน่อย ฉันไม่คิดว่าคุณโซลจะรับฉันเป็นลูก”

“ลูกสะใภ้ต่างหากพูดให้ถูก ฉันจะไม่ยอมมีน้องชายเพิ่มอีกคนหรอก
นะ” อดีตนิอมยิ้มเขาฉายความเอ็นดูผมผ่านดวงตา “อีกอย่างนายจะได้เลิก
คิดมากกว่าแม่เห็นนายเป็นครอบครัวหรือเปล่า ทำแบบนี้ก็เป็นทางการดี”

“อืม คุณโซลใจดีจริงๆ” เขาพยักหน้า “แต่ฉันจะไม่ได้รับการ
ช่วยเหลือแบบนี้ถ้าเกิดนายไม่ช่วยฉันไว้”

“หืม ?”

“ต้องขอบคุณนายที่ช่วยฉันมาจากอันตราย”

“อดีตนิ”

“ขอบคุณนะที่วันนั้นยอมยื่นมาซเมโลให้ฉันนะ” เขายิ้มเขินมันทำ
ให้ผมนึกย้อนถึงวันแรกที่เราเจอกัน วันนั้นผมให้มาซเมโลเขาเป็น
สัญลักษณ์มิตรภาพ เราจะได้ผูกสัมพันธ์กันโดยง่าย ไม่อยากเชื่อเลยว่าเรา
จะมาถึงจุดนี้ได้ จุดที่นอนกอดกันและกลายเป็นครอบครัวของกันและกัน
“ฉัน...รักนายนะแดน”

“อ่า อย่าทำให้ฉันอยากพัฒนายสิ” เขาหัวเราะเบียดแก้มลงกับหัวไหล่ผม สุดท้ายก็ยอมนอนบนเตียงเดียวกันจนได้ “ขอบคุณนายเหมือนกันที่ไม่ทิ้งฉันไปตอนนั้น ถ้าเกิดตอนนั้นนายเลิกหนีฉันไป ฉันคงแย่กว่านี้”

“เพราะนายทำให้ฉันเป็นห่วงเกินจะหนี”

“จ้ะหลังจากนี้มาอยู่เป็นห่วงกันตลอดไปเถอะออสติน”

“แดน”

“อยู่กับฉันตลอดไปนะเบ๊บ” ร่างเล็กเงยหน้าขึ้นมามองผม ดวงตาสีฟ้าครามจ้องลึกเข้ามาราวกับบอกใบ้คำตอบ ออสตินลูบแก้มผมขณะที่ผมเกยเส้นผมที่ลงมาปรกหน้าเขาไปทักดูให้ก่อนที่เขาจะยื่นหน้ามาจูบผมแผ่วเบาตามประสาคนขี้อาย

ต่างจากผมที่ประคองหน้าเขาไว้ บดจูบ เกรำร้อนเอาแต่ใจ บังคับให้เขาเปิดปากเพื่อสอดลิ้นเข้าไปเก็บเกี่ยวความหวานข้างใน กวาดต้อนความร้อนให้เขาหอบหายใจ ร้อนรักจนหัวใจสั่นไหว เต็มแรงไม่เป็นสำในจังหวะเดียวกัน

นาทีนั้นออสตินผละออก เขายิ้มน่ารัก

“หลังจากออกจากโรงพยาบาลฉันไปที่ลับของนายนะ” ผมชะงัก “นายสัญญาไว้นานแล้วว่าพาไปนะ”

“ฉันลืมไปเลย” ผมพึมพำ “ได้สิ ไว้ออกจากโรงพยาบาลเราไปด้วยกันนะ ครั้งนี้ไม่ต้องพกปืนไปด้วยละ ไม่มีใครทำอะไรเราได้แล้ว”

“คืนไปตั้งแต่เมื่อวานแล้ว ไม่ได้พกติดตัวหรอก” ผมหัวเราะเราเอาจุกกุกกันไปมาด้วยความรัก “แต่นายนะทำไมถึงไม่เอาปืนไปคืนแม่ละ โรงพยาบาลเขาไม่ให้เอาปืนเข้ามานะแดเนี่ยล”

“ปิ่นอะไรแบบ ฉันพกปิ่นที่ไหนกัน”

“ก็ในนี้ไงล่ะ” เขาจับหมับเข้าที่กลางกายชูขึ้นทำผมสะดุ้งเพราะไม่รู้ตัวเลยว่าแท้จริงอยู่ “นายพกไว้ยังฉัน”

“ให้ตายสิ นายเห็นได้ไงกัน”

“ก็ใหญ่...ขนาดนั้น”

“แบบ”

“จะทำก็ได้นะ”

“!!!!”

“แต่ห้ามเสียงดัง”

“ออสติน ฉันไม่...”

“อยากถูกฟัด”

“...!!”

“รื้อนรักกันนะฉลามใจ :)”

แย่แล้ว ผมติดกับเขาเข้าซะแล้วสิ !

ฉลามร้อนรัก 32 : ฉลามร้อนรัก

แน่นอนว่าผมไม่ปฏิเสธ ผมไม่พลาดเรื่องแบบนี้อยู่แล้วแม้ว่าร่างกายจะเจ็บ
อยู่ ออสตินเองก็เปิดโอกาสให้ผมกอบโกยอย่างเต็มที่ เรียกได้ว่าการตื่นมา
เจอเรื่องหนักๆ ก็ยังมีเรื่องดีๆ ปะปนอยู่ และใช่ พอจบประโยคนั้นพวกเรา
ก็เริ่มการร้อนรักชนิดที่ตึกโรงพยาบาลแทบไฟไหม้

ช่วยไม่ได้ที่ผมจะเป็นพวกไวไฟ

สะกิดนิดหน่อยก็ตื่นตัว :)

ผมต้องพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลเกือบสองอาทิตย์ นั่นเป็นช่วงที่
โรงเรียนสอบปลายภาคพอดี ออสตินเลือกที่จะดรอปวิชาเรียนไปพร้อมผม
อ้างว่าเพราะเขาเป็นต้นเหตุให้ผมโดนพักการเรียนก่อนหน้านี้และทำให้ต้อง
เข้าโรงพยาบาลจนสอบไม่ทันคนอื่น

ที่จริงเขาจะไปสอบก่อนผมก็ได้ แต่แม่กลับมองว่าจะกดดันออสตินไป
ใหม่ เนื่องจากเขาต้องวิ่งไปโรงเรียนแล้วก็วิ่งมาเยี่ยมไข้ผม คงจะหนักสำหรับ
คนที่เพิ่งเผชิญอันตรายมา การดรอปจึงเป็นทางเลือกที่ดีกว่าและแม่ก็ไปคุย
กับอาจารย์ใหญ่ให้แล้วด้วย

สุดท้ายอาจารย์ใหญ่ก็ให้เราไปสอบที่หลัง ผมต้องอ่านหนังสือ
สอบตั้งแต่อยู่ในโรงพยาบาลกระทั่งวันที่ออกมา แม่ขอให้เลื่อนงานฉลองไป
ก่อนพวกเราทั้งสองรวมถึงพี่น้องผมจะได้โฟกัสกับการสอบได้

ชีวานรับหน้าที่เป็นอาจารย์ติวสอบ เขาสอนทุกอย่างให้เราอย่างอัด
แน่น

พอจบคอร์สสอน ติวเตอร์จำเป็นก็ฝากคำขวัญไว้ให้เด็กๆ

‘พี่หวังว่านายจะเกิดเอทุกตัว’

พี่คิดว่าผมเกิดมามีมันสมองแบบพี่หรือไง ฉลามไม่ได้ฉลาดทุกตัวนะ !

เสียดายที่ไปต่อลื้อต่อเถียงอะไรไม่ได้ ทำได้แค่มั่นอ่อนแล้วสัญญาว่า
จะพยายามให้ดีที่สุด ผมรู้ว่าชีวานไม่ได้ตั้งใจจะกดดันผมหรอก เขาแค่อยาก
ให้ผมพยายามให้เต็มที่ก็เท่านั้น และต้องขอบคุณอสตินด้วยที่เขาช่วย
ทบทวนให้ผมหลังจบคอร์สมา

ก็ถือว่าเราผ่านมรสุมยักษ์สำหรับการเรียนมาได้ด้วยดี

ยิ่งไปกว่านั้นอสตินได้รับการรับรองแล้วนะครับว่าเป็นบุตรของ
ครอบครัววิลเดนสัน ชื่อผู้ปกครองเขาเปลี่ยนจากเจมส์ เทรย์สันมาเป็นชื่อแม่

เรียบร้อย จำได้ว่าวันนั้นคนที่ผ่านการรับรองถึงกับร้องไห้ และแทนที่ผมจะได้
ปลอบใจ ใจ้เจ้าน้องชายตัวร้ายผมกลับพุ่งเข้าไปกอดออสตินซะได้

เห็นแล้วมันน่าหงุดหงิดนัก สงสัยต้องไปฝากให้อาจัดการสักหน่อย !

อ้อ ส่วนเรื่องเจมส์จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มียี่แวนของเขา ไม่มีคนแอบส่อง
ไม่มีคนตามล่า ไม่มีอะไรเลยสักอย่างราวกับว่าเขาไม่เคยอยู่บนโลกใบนี้ แม่
มีโอกาสดูคุยกับรอนที่เป็นเจ้าของพิพิธภัณฑ์ที่แม่ทำงานอยู่ เขาบอกแค่
ว่าเจมส์ขายหุ้นให้กับบริษัทอื่นไปแล้ว

ซึ่งเรายังบอกไม่ได้ว่าบริษัทนั้นน่าไว้วางใจมากน้อยแค่ไหน ตราบใดที่เขา
ยังไม่ใจร้ายก็ถือว่าเป็นมิตรอยู่

อีกเรื่องคือเรื่องของจอร์จี่ ทันที่ที่ผมกลับโรงเรียนทุกคนเอาแต่ถามถึง
เขา ไม่มีใครรู้ว่าจอร์จี่หายไปไหนบอกแค่ว่าเขาหายตัวไปตั้งแต่ผมยังไม่
กลับมาเรียนด้วยซ้ำ พอมีคนถามผมก็ตอบแค่ที่ไม่รู้ว่าเขาหายไปไหน
เหมือนกัน

ผมไม่ได้บอกใครว่าผมคือสาเหตุที่ทำให้เขาหายไปจากโลกนี้เอง

“คิดว่าไง มันหวานไปหรือเปล่า”

กีก !

“ฉันแผลอเต็มน้ำตาลเกินไปนิดนึงนะ ถ้าหวานมากคงต้องทำใหม่”
ร่างเล็กให้ผมชิมขนมที่เขากำลังหัดทำอยู่ ในที่สุดวันนี้ก็เป็นวันที่เราจะได้
ฉลองที่ผมออกจากโรงพยาบาลและออสตินกลายมาเป็นครอบครัวเดียวกัน
กับเรารู้สึกที่

และแทนที่เขากจะทำตัวเป็นฝ่ายรับ เขาเลือกที่จะช่วยทุกอย่างในบ้าน
จนน่าดี เดียวไปช่วยพี่จัดของ ไปช่วยพ่อเตรียมงาน ช่วยน้องเตรียมเสื้อผ้า
ล่าสุดก็ช่วยแม่ทำอาหาร

เขาทำหน้าที่ทำขนมที่พ่อตายเขียนสูตรไว้ให้

“ฉันว่ามันก็หวานกำลังดีแล้วนะ อร่อยจะตาย”

“แน่ใจนะว่ามันไม่ได้หวานเกินไป ฉันอยากให้พ่อกับแม่นายกินด้วย
ได้นะ” เขาทำหน้ากังวลผิดกับผมที่ไหวไหล่เอาน้ำจิ้มครีมในถ้วยที่เขาทำอยู่
มากิน ที่จริงออสตินไม่น่าถามผมนะเพราะผมเป็นสายขนม นั่นแปลว่าอะไรที่
ทำจากน้ำตาลมันอร่อยสำหรับผมหมด

โดยเฉพาะเจ้ามาร์ชเมลโลว์ที่เขาไว้ใส่เป็นท็อปปิ้ง ผมแอบกินจนจะ
หมดจานแล้ว

“แดน”

“เปล่านะ !” ผมยกมือเป็นผู้ร้ายโดนตำรวจจับ ทำเป็นสายหน้าปฏิเสธว่าไม่ได้กินขนมก่อนข้าวทั้งที่ปากยังเลอะแป้งอยู่เลย แน่นอนว่าออสตินเห็นไม่อย่างนั้นคงไม่ย่นคิ้วใส่ผม “โธ่เบ๊บ นิดหน่อยเองน่า มีอีกตั้งเยอะ”

“จริงจังหน่อยสิ ฉันให้นายมาช่วยชิมขนมนะ ไม่ใช่กินท็อปปิ้งที่ฉันเอาไว้ใส่”

“ถ้าไม่ยากให้กินก็วางขนมแล้วขึ้นห้องกับฉันสิ ฉันจะได้กินนาย”

“!!!”

“อยากพัดจะตายอยู่แล้ว เบ๊บครับ ขอสักรอบไม่ได้เหรอ...โอ๊ย !” ออสตินถึงกับเอาไม้พายคนขนมมาตีแขนผมทำเอาผมต้องมู๋หน้าใส่ ก็ตั้งแต่สอบเสร็จเรายังไม่ได้จัดกันสักรอบเลยนะ ผมของขาดจนจะบ้าตายอยู่แล้ว “เจ็บนะเบ๊บ”

“ไม่ต้องงอแงเลยแดน หยุดเหินกามได้แล้ว” เขาปราม “วันนี้เราสัญญาว่าจะใช้เวลากับครอบครัวทั้งวันลิ้มแล้วเหรอ”

“ก็เจียดเวลานิดเดียวไปมีเซ็กส์สักรอบสองรอบไม่ได้เหรอ”

“แด่น...!”

“นะครับเบ๊บ ตามใจหน่อย อยากกอดเบ๊บนี้นา” ผมเข้าไปออดอ้อน คนตัวเล็กกว่า สวมกอดเขาจากด้านหลังแล้วหอมแก้มเขา ออสตินขึ้นตัว เล็กน้อย ย่นคิ้วใส่ผมเพราะเราอยู่ในครัวของบ้านนั้นแปลว่าคนอื่นสามารถ เข้ามาเห็นเราพลอดรักกันได้

แต่ทุกคนก็รู้อยู่แล้วไม่ว่าผมติดออสตินจะตาย ถ้าจะเข้ามาเห็นเรา จู๋จี้กันจะเป็นไรไป

พี่ยังเคยเห็นเลย

“อ้ออ” ร่างเล็กส่งเสียงน่ารักตอนผมฝากฝั่งรอยแดงไว้ที่ชอกคอขาว เขาหันมาขมวดคิ้วดูผมผิดกับผมที่ยิ้มให้ ผมยื่นหน้าเอาจมูกไปถูเขา ขบกัด เล็กน้อยให้เขากัดปากไม่พอใจ พลันเขาก็กลับเป็นฝ่ายหลุดยิ้มเขินอายเล่นเอา ผมต้องรั้งเขามาจูบ “อืม~”

ผมกัดปากเขา ละเลียดชิมความหวาน ไม่วายป้อนอากาศกับรสชาติ ของมาร์ชเมลโลว์ที่เพ็งกินไปเมื่อก็ให้เขาได้ลองชิม สอดลิ้นเข้าไปเกี่ยว กระหวัดกับลิ้นของเขา มองดูคนที่ปรือต่ายยวนใส่ผม ผมกอดเขาไว้แน่น จูบไล่น้ำทอ้งแบนราบพลาสสอดมือเข้าไปในเสื้อ

กำลังจะหยอกเข้าส่วนอ่อนไหวถ้าไม่คิดว่า...

“พวกพี่จูบเก่งกันจัง”

“ฮะ ! ซีน่อน !” เจ้าของชื่อยิ้มกว้าง ยืนทำคางกับเคาน์เตอร์ครัว ด้านหน้ามองพวกเราในระยะประชิด เล่นเอาคนที่กำลังฟินถึงกับเบิกตากว้าง ด้วยความตกใจ ออสตินเล็กเล็กต่างจากผมที่ฟืดฟาดไม่พอใจ “หะ...เข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ก็ตั้งแต่วินาทีแรกที่พวกพี่จูบกัน” ตอบหน้าตาเฉยมีการเอื้อมมือมาหยิบเชอร์รี่ในถ้วยไปกินอีกต่างหาก “ที่จริงผมทำขนมต่อให้ก็ได้นะ พวกพี่จะได้ไปส่วหวานกัน ผมก็พอเข้าใจนะว่าข้าวใหม่ปลามันมักจะห้ามความอยากของตัวเองไม่อยู่”

“มะ...ไม่ใช่แบบนั้น คือ...” ออสตินพยายามคิดคำพูด “คือพวกเรา... เอ่อ คือว่า แดน”

“เข้ามาขัดได้จังหวะเซียวไอ้จิว” ผมตอบแทนเขาแม้จะไม่สัมพันธ์เลยสักนิด ไม่วายผลึกหน้าผากไอน้องชายตัวดีถ้าเมื่อก็ไม่เข้ามาขัด ผมกับออสตินคงเลยเถิดกันแล้ว “เตรียมของเสร็จแล้วหรือไงถึงมาป่วนเป๊ยนในครัว”

“เสร็จแล้วครับและชีวานบอกให้ผมมาดูพวกพี่ด้วย” น้องทำหน้ายุ่ง
“เห็นบอกว่าจะทำเค้กกัน แต่จนถึงตอนนี้ผมยังไม่เห็นเค้กสักปอนด์เลย”

คนน้องหลบตามองครีมที่ตีค้างไว้อยู่ส่งผลให้ออสตินรีบกลับมา
ทำงานอีกครั้ง

“ฉันเพิ่งทำครีมเสร็จนะเลยให้แดนลองชิมว่าหวานเกินไปไหม”

“เอ พี่ไม่น่าถามคนที่ชอบกินขนมนะ แดนนี่กินหวานจะตายไป” ชีโน่
นขมวดคิ้วใส “ถ้าพี่อยากรู้ว่าทำหวานหรือไม่หวานพี่ให้ฉันไม่ก็ชีวานชิมก็ได้
อย่าไปเชื่อในลิ้นฉลามของแดนนี่เลย”

“เดี๋ยวทูปเลย”

“จื้อออ ใจร้าย” ผมแลบลิ้นใส้ไ้ตัวเล็กที่มาว่าผม คิดเหรว่าความ
น่ารักนี้จะทำให้ผมเห็นใจนะ ถึงอย่างนั้นออสตินก็ขอลือกงานก่อน เขายื่น
ถ้วยครีมไปให้ชีโน่ชิมหลังจากคิดว่าเชื่อคำพูดผมไม่ได้ จากนั้นก็ทำหน้าลึน
รอดูปฏิกิริยาน้องชาย “อืม หวานไปหน่อยนะ แต่ถ้ากินกับเค้กก็น่าจะพอดี”

“จริงเหร ค่อยยังชั่ว” เขาถอนหายใจอย่างโล่งอก “นึกว่าจะหวานไป
ซะอีก”

“มันโอเคแล้วฟီออสติน พี่ก็มีฝีมือเหมือนกันนะเนี่ย”

“ไม่หรอก ก็ทำตามสูตรของคุณตายนะ” เขามียิ้มดูรู้เลยว่ามีความสุขแต่แค่ถ่อมตัวเท่านั้น “จันฉันทำต่อนะเราจะได้กินกัน ป่านนี้คุณไซลกับคนอื่นคงรอกันแย่แล้ว”

“อืม ! ไฟท์ติ้งนะฟီออสติน !” ไอ้ตัวแสบให้กำลังใจมีการยื่นหน้ามาจิบแก้มแฟนผมอีกต่างหาก นาที่นั้นผมเอาไม้พายตีหัวซีนอนดังเพียะ ไม่รู้หรอกว่าแรงแค่ไหนรู้แค่ว่าต้องสั่งสอนที่มาอ้อร้อใส่แฟนผม มันชักจะมากเกินไปแล้วนะไอ้จิวตัวนี้ “ฮือออ ฟ้องซีวานแน !”

“แน่จริงไปฟ้องเลย ฉันจะเอาไม้พายตีหัวพี่ให้ดู”

“ซีวานนน !” น้องคนเล็กทำเป็นร้องไห้วิ่งออกจากห้องครัวไปเห็นแล้วได้แต่ส่ายหัวใส่กับความน่ารำคาญนั้น ทำไมทุกคนในบ้านถึงจะต้องเข้าข้างเจ้าจิวด้วยนะ ซีนอนนะเล่นละครเก่งจะตายไป ทำไมไม่มีใครมองออกเหมือนที่ผมมองเห็น !

และใช่ พอซีนอนไปฟ้องซีวานพี่ก็เข้ามาดูผมชุดใหญ่ ผมจึงเปิดการ์ดออสตินให้เขารับดาเมจแทนโดยไว

“แดนไม่ได้ตั้งใจหรอก แค่เล่นกับน้องแรงไปหน่อยนะ” เขาใช้ใบหน้า
ไร้เดียงสาแก้ต่างให้ทำเอาผมยักคิ้วลืวตาใส่ไอ้ตัวแสบที่ยืนแอบอยู่หลังพี่ชาย
“ขอโทษแทนแดนด้วยนะซีวาน”

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันรู้จักนิสัยน้องชายฉันดี”

“เหมือนพี่ไม่เชื่อผมอะ” พี่ชายไหวไหล่แค่นั้นก็บอกแล้วว่าเขาไม่เชื่อ
ผม แต่ก็นะผมไม่สนหรอกนี่ไม่ใช่ครั้งแรกสักหน่อยที่พี่เข้าข้างซีวานนะ อีก
อย่างนะผมมีออสตินอยู่แล้ว ผมไม่จำเป็นต้องขอความเห็นใจอะไรจากซีวาน
ทั้งนั้น

แล้วพี่จะเสียใจที่ไม่เข้าข้างน้องชายแสนน่ารักแต่ดันไปเข้าข้าง
น้องชายจอมแสบนั้น !

พี่เลือกข้างผิดเองนะซีวาน !

“แค่เกรงใจแล้วละ” ออสตินห้ามทัพก่อนที่สงครามระหว่างพี่น้องจะ
หนักขึ้น เราสี่คนช่วยกันแต่งหน้าเค้กมันเลยออกมาและนิตนึ่ง แต่รสชาติโอเค
ก็พอแล้วละ ซีวานเป็นคนอาสาถือเค้กไปตรงสระว่ายนํ้า เราจัดงานเลี้ยงกันที่
นั่น

เราไม่ได้เชิญคนอื่นเลยนอกจากอาโนเอลที่เป็นพ่อทูนหัวของเรา
เท่านั้น

“ยินดีต้อนรับสมาชิกใหม่อย่างเป็นทางการนะ ออสติน”

“ขอบคุณครับคุณโนเอล” เจ้าของชื่อยกยิ้ม ก้มหัวให้เล็กน้อยตาม
ประสาคนที่อายุน้อยกว่า พวกผู้ใหญ่ยกแขนเปื้อนขี้นอวยพรพวกเรา ขณะที่
พวกเด็กๆ กินได้แค่น้ำอัดลมกับน้ำผลไม้เนื่องจากยังไม่โตพอที่จะดื่มของมี
เมา ที่จริงพ่อตายก็ดื่มไม่ค่อยเก่งนะแต่ดูทำวันนี้เขาคงอยากฉลองถึงได้ยอม
ดื่มกัน

ในปาร์ตี้เราพูดคุยกันมากมาย อาถามถึงอนาคตด้วยว่าซีวานจะเข้า
มหาวิทยาลัยไหน

แอบกระซิบบอกว่าพี่สอบติดมหาวิทยาลัยชั้นนำระดับโลกแล้วนะ แ่กำลัง
คิดอยู่ว่าจะไปเรียนที่นั่นหรือเลือกมหาวิทยาลัยใกล้บ้านดี แต่ไม่ว่ามหาวิทยาลัยไหนก็
คงยินดีที่จะรับพี่

ใครปฏิเสธก็ถือว่าพลาดเนื้อชิ้นดีเลยละ

“แล้วเราล่ะไอ้แสบคิดไว้หรือยังว่าจะเข้ามหาวิทยาลัยไหน”

“ผมน่าจะถึงเกณฑ์มหาลัย A นะอา ถ้าติดที่นั่นก็จะได้เป็นนักกีฬา ว่ายน้ำทีมชาติด้วยนะ” ผมอวดใหญ่ “ได้ชบอกว่าผมน่าจะติดอันดับแรกเลย ละเพราะผลงานด้านการว่ายน้ำของผมนะโคตรระดับท็อปเลย”

“ก็ถือว่าดีที่ยังไม่มีใครจับได้ว่าเป็นลูกครึ่งฉลาม คนอะไรว่ายน้ำเร็ว แล้วไปให้สัมภาษณ์ว่าเพราะกินอาหารเสริมฝีมือแม่” พวกเราหัวเราะให้กับ เรื่องที่อาเล่า ผมเคยให้สัมภาษณ์นักข่าวไปตอนแข่งระดับประเทศแล้วคว่าที่ หนึ่งมาได้ เรียกได้ว่าอาเก็บทุกเม็ดมาแถมผม จะให้บอกว่าเป็นฉลามมันก็ ไม่ได้ใช่ไหมละ “แล้วออสตินล่ะเลือกไว้หรือยัง หรือกำลังค้นหาตัวเองอยู่”

“ผมเหรอครับ ?” เขาชี้นิ้วเข้าหาตัวเองก่อนจะครุ่นคิดไปชั่วครู่ จะว่า ไปผมไม่เคยถามออสตินเลยนะว่าเขาสนใจอะไรเป็นพิเศษหรืออยากเรียน คณะไหน เพราะเท่าที่ดูเหมือนเขาไม่มีงานอดิเรก เอาแต่เที่ยวเล่นอยู่กับผม “ผมอยากลองเรียนศิลปะดูครับ”

“ศิลปะเหรอ ?” ออสตินพยักหน้า “ว้าว ฉันนึกว่าเธอจะเลือกพวก หมอไม่ก็สัตวแพทย์ซะอีก”

“ที่จริงผมก็อยากเรียนด้านนั้นนะครับ แต่ผมหัวไม่ดี” เขามยิ้ม “แล้วก็ตอนเด็กๆ ผมชอบวาดรูปมาตลอดติดแค่ว่าพ่อแม่แต่งงานใหม่ เรื่อง นั้น...เลยถูกมองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ”

“อ่า”

“ตอนนี้มีโอกาสนี้แล้วเลยอยากจะลองดูนะคะ คิดว่ายังมีเวลาทำผลงานชิ้นมหาลักษณ์”

“นายทำได้อยู่แล้ว วาดชิ้นรูปแรกนะ” ออสตินหลุดเข้าตอนผมอวยพรแบบติดตลก หากแต่ในใจผมรอชมผลงานเขาและพร้อมสนับสนุนเต็มที่ พวกพ่อแม่พอได้ยินก็พยักหน้ารับ เด่วว่าเดี่ยวคุณนายอิลเดนสันคงไปจ้างครูสอนวาดรูปมาตัวให้ออสตินเป็นแน่

เวลาเราบอกแม่ว่าเราชอบอะไรหรืออยากเรียนอะไร แม่มักจะหาคนมาสอนให้เสมอเป็นการชัฟพอร์ต ซึ่งนั่นถือว่าดีเลยนะมันทำให้เราเข้าใจจุดหมายมากขึ้น

และผมเชื่อว่าออสตินจะต้องวาดรูปออกมาได้ดี

เฉลออๆ เขาเนียแหละว่าที่จิตรกรคนใหม่ของโลก !

“ฉันเอาใจช่วยนะ”

“ขอบคุณครับคุณโนเอล” ยิ้มบางๆ ให้ก่อนที่ขึ้นนอนจะขออนุญาตตัดเค้ก มีการตัดไปนั่งกินบนตักอาอีก พวกพ่อนี่มองตามตาแทบถล่นพาให้แม่ต้องยกมือปรามไว้ นอกจากพ่อจะหวงแม่จากอาแล้ว ล่าสุดยังต้องมาตามหวงลูกชายคนเล็กที่ติดอายิ่งกว่าอะไรแถมยังขัดใจไม่ได้

ผมเคยเห็นพ่อตายยิ้มเพราะตื่นนอนงอนมาแล้วรอบนึง

เพิ่งเคยเห็นพ่อกลายเป็นปลาทุก็คราวนั้น

งานเลี้ยงดำเนินไปตั้งแต่ช่วงบ่ายจนถึงช่วงเย็นของวัน เราช่วยกันเก็บของแล้วก็ล้างจาน วันนี้เราจะนอนค้ำที่บ้านเราด้วยตามคำเรียกร้องของน้องชายผม ทุกอย่างลงตัวมากผมรู้สึกว่ตั้งแต่อดีตมาเป็นสมาชิกรอบครัวแบบเต็มตัวบรรยากาศบ้านเราอบอุ่นขึ้น

ทุกคนทำเหมือนว่าเขาเป็นหนึ่งในสายเลือดนั้นทำให้ออสตินสบายใจที่จะใช้ชีวิตด้วย เขามักเล่าเรื่องต่างๆ นานาเวลาพ่อหรือแม่ถาม คุยกับชีวิตได้ง่ายขึ้นโดยไม่ต้องเกร็งเหมือนเมื่อก่อน

อย่างสุดท้ายคือรอยยิ้มออกต้อนรับ

ดูเหมือนเขาจะเรียนรู้วิธียิ้มมากขึ้นแล้ว

“อีกไกลหรือเปล่า” ออสตินเอ่ยปากถามระหว่างเราที่จักรยานอยู่บนถนน เวลานี้ห้าโมงเย็นอีกไม่นานพระอาทิตย์จะตก ผมที่สัญญาว่าจะพาเขาไป ‘**สถานที่ลับ**’ เลยถือโอกาสนี้ทำมันให้เป็นจริงสักที ร่างเล็กกะพริบตาปริบๆ เขาซ้อนท้ายผมและกอดเอวไว้ไม่ให้ตัวเองตกจากเบาะ “ถ้ากลับเย็นมากคุณโซลจะเป็นห่วงเอานะ”

“ใกล้ถึงแล้วละ” ผมตอบเขา “ขากลับอาจจะเลทมือค่านิดหน่อยแต่ฉันบอกแม่แล้ว ไม่ต้องห่วง”

ออสตินพยักหน้า

“ตื่นเต้นหรือเปล่าที่จะได้เจอที่ลับของฉัน อุตส่าห์ตั้งใจจะพามาตั้งหลายครั้งก็พลาดทุกครั้งซะได้”

“ตื่นเต้นสิ ฉันรอนายพามาตั้งนาน” เขายิ้มให้ “อยากรู้ว่าสถานที่แบบไหนที่นายเก็บไว้ซ่อนตัว”

“มันไม่ใช่ที่ที่พิเศษอะไรนักหรอก” ผมหัวเราะ “มันก็สถานที่ทั่วไปแค่เวลาอยู่ที่นั่นฉันสามารถระบายความรู้สึกอัดอัดได้”

“แล้วตอนนี้อัดอัดไหม ?”

“ไม่เลย” ผมยิ้ม ออสตินเลยขยับมากอดเอวผมแน่นขึ้นแล้วเบียดแก้มลงกับแผ่นหลัง ผมชอบความอบอุ่นจากเนื้อตัวเขามันให้ความรู้สึกถึงการมีชีวิตยังไงไม่รู้ ก็นะหลังจากที่ผมเกือบโดนระเบิดขี้ก็คิดว่าอยากรักษาชีวิตไว้ให้อยู่ยาวนานขึ้น เรายังมีเรื่องให้ทำอยู่ถ้าเสียชีวิตดีๆ ก่อนทำหมดคงเสียดายแย่

ยอมรับว่าตัวเองก่อนหน้านี้บ้าบิ่นและมุกทะลุ แต่ตอนนี้สัญญาว่าจะเซฟชีวิตตัวเองและคนที่รักไว้ให้ดีที่สุดเราจะได้อยู่ด้วยกันตลอดไป

ถึงผมจะไม่แน่ใจว่าตลอดไปมันจะนานแค่ไหน แต่ตราบดีที่ผมยัง
จับมือคนที่ผมรักไว้ได้...

แค่หนึ่งวินาทีก็คือตลอดไปของผมแหละ

“ถึงแล้ว”

“ไว้ว” ผมจอดจักษยานไว้ข้างรั้วกันคนตกส่งผลให้ออสตินชะงักหน้า
มองผ่านหลัง เขาอุทานเล็กน้อยเมื่อพบว่าสถานที่ลับไม่ได้อยู่ในจุดลับๆ
แบบที่วาดภาพในหัว หากแต่กลับตั้งอยู่บนถนนเส้นหนึ่งที่มีต้นไม้ต้นใหญ่อยู่
ข้างทาง ตรงกิ่งที่ใหญ่ที่สุดมีชิงช้าที่ผูกด้วยเชือกตรึงไว้

ทว่าสิ่งที่ภูมิใจนำเสนอคือวิวทิวทัศน์ที่ปรากฏให้เห็นต่างหาก

“ทะเล...” เขาพึมพำจับจ้องทะเลเบื้องหน้าที่เวลานี้กลายเป็นสีส้ม จุด
ที่เรายืนอยู่สามารถเห็นชายหาดทั้งหมด ได้ยินเสียงนกนางนวลกับคลื่นทะเล
ที่ซัดมาบรรจบ มีดวงอาทิตย์ที่กำลังจะตกเป็นฉากหลัง ผมเห็นดวงตะวันใน
ดวงตาของเขา ออสตินยกยิ้มบางๆ “สวยจัง”

“ใช่ไหมล่ะ”

“...”

“ที่นี้แหละคือที่ลับของฉันเอง” ผมภูมิใจนำเสนอมองวิวรอบข้างที่งดงามกว่าทุกวัน “ฉันเจอที่นี่โดยบังเอิญตอนรถล้มเมื่อหลายปีก่อน ติดฝนอยู่ที่นี้ต้องรอให้พ่อขับรถมารับ จำได้ว่าตัวเองร้องให้อยู่หลายชั่วโมงแต่พ่อฝนหยุดตกแล้วมองตรงไปข้างหน้า”

ผมสูดหายใจเข้าดวงตาจับจ้องทะเลใส

“ก็พบกับทะเลสีคราม”

ผมนึกภาพเหตุการณ์วันนั้นถ้าผมจำไม่ผิดตัวเองอายุสิบสองเห็นจะได้ ้วยกำลังชน อยากรู้ อยากเห็น ชอบเสี่ยงอันตราย วันหนึ่งขับรถลงทางมาเจอที่นี่เข้า แต่ดันฝนตกหนักปั่นกลับไม่ได้ นั่งร้องไห้จนฝนหยุดตกแล้วพบว่าที่ที่ตัวเองกลัวกลับเป็นสถานที่งดงามกว่าที่เคยเจอที่ไหน

วันนั้นหลังฝนตกแดดส่องทะเลกลายเป็นสีเดียวกับสีตาของออสเตรเลีย นี่อาจเป็นอีกเหตุผลที่ผมชอบดวงตาของเขาก็ได้

“หลังจากนั้นฉันก็มาที่นี่อีก ชอบมาดูวิว นั่งชิงช้าแล้วก็กลับไป”

“นายเป็นคนทำชิงช้าตัวนี้เองหรือ ?”

“ใช่” ผมพยักหน้า “ใช้เวลาทำเป็นอาทิตย์เลย”

“ว้าว” ออสตินอุทานเขาหลับเขือกซิงซ้าก่อนที่ผมจะดันเขาให้นั่ง พลัน
แกว่งให้เบาๆ ประจวบเหมาะที่ลมเย็นพัดผ่านมาบรรยากาศตอนนี้เลยดูโร
แมนติก ผมยื่นข้อเท้าอยู่ด้านหลังเขา วางมือทับกับมือออสตินที่จับเขือก
ซิงซ้าไว้

เขาเงยหน้ามองผมเลยโดนผมหอมหน้าผากเข้าให้

“ชอบไหม”

“สวยดี” เขายิ้ม “ฉันไม่เคยเห็นวิวทะเลสวยงามขนาดนี้มาก่อน มันทำให้
ฉันนึกถึงตอนเด็กๆ ที่แม่พาฉันไปเที่ยว”

เขาลดทอนรอยยิ้มเหมือนว่าสิ่งที่กำลังเล่ามีอิทธิพลกับหัวใจ หากแต่
มันไม่ใช่ความเศร้า ผมคิดว่าเขาเสียดายมากกว่า

“ถ้าไม่เกิดเรื่องนั้นบางทีตอนนี้ฉันคงเล่นทะเลได้โดยไม่ต้องกังวล
อะไร ไม่ใช่คิดแต่แง่ร้ายเวลาลงทะเลแบบนี้”

“แต่ตอนนี้นายก็โอเคขึ้นแล้วหนิ”

“...”

“แม่นายจะต้องภูมิใจอยู่แน่ๆ” ผมปลอบใจเขาและเชื่อมั่นว่าลิเดียแม่เขาจะต้องยิ้มแบบที่ผมพูด ออสตินถึงขั้นยอมลงทะเลไปช่วยผมทั้งที่รู้ว่าผมไม่มีทางจมน้ำ ยอมเข้าปากฉลามทั้งที่ตัวเองตัวแทบขาดใจ และตอนนี้เขากลายมาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวจ้าวแห่งท้องทะเลผู้ยิ่งใหญ่

เขาเป็นหนึ่งในอิลเดนสัน ครอบครัวเมกาโลดอน

“ขนาดฉันยังภูมิใจเลยที่นายกล้าหาญขนาดนี้”

“แดน”

“นายเก่งมากเลยนะออสตินที่เอาตัวเองออกมาจากความกลัวได้” ผมสบตากับเขามองดูคนที่นิ่งไป “เก่งมากที่ไม่หนีปัญหาไป กล้าที่จะเผชิญและยอมรับผลที่ตามมา”

“ฉันมีนายช่วยเหลือต่างหาก ถ้าไม่มีนายฉันก็คง...หนีต่อไปอย่างนั้น”

“ฉันเราคงต้องอยู่ด้วยกันตลอดไปแล้วล่ะ”

“...”

“เพราะนายก็ทำให้ฉัน...กลัวที่จะเสี่ยงชีวิตปกป้องคนสำคัญ
เหมือนกัน” ร่างเล็กชะงักค้างไปหน้าขึ้นสีแดงเล็กน้อยตอนมองหน้าผม ใน
ตอนนั้นผมรู้สึกว่าคุณเองยิ้มอ่อนโยน สวมภาพลักษณ์เด็กหนุ่มแสนอบอุ่น
แทนฉลามขี้เล่น ผมเดินมายืนตรงหน้าเขา คุณเข่าลงและจับมือเขาไว้

กดจูบที่หลังมือแล้วเบาและเต็มไปด้วยความรักใคร่

“ฉันรักนาย”

“แดน”

“อยู่ด้วยกันตลอดไปได้ไหม”

“...”

“อยู่ดูด้านที่ไม่เท่าของฉันตลอดไปนะ ออสติน” คนฟังเอาแต่นิ่งเขา
มองมือที่เราจับกันสลับกับมองหน้าผม ผมไม่รีบเร่งที่จะเอาคำตอบจากเขา
หรอก อยากให้เขาคิดให้มากพอก่อนจะตอบตกลง ทว่าออสตินมีคำตอบใน
ใจอยู่แล้ว เขาเปลี่ยนมือที่ผมเป็นฝ่ายจับเขามาเป็นเขาจับเองแล้วถามสิ่งที่
ค้างในใจ

“ถ้าฉันตอบตกลง นายจะไม่เปลี่ยนใจที่หลังใช่ไหม”

“ฉันสาบาน” ถ้อยคำสั้นๆ ที่ทำเขาหลุดยิ้มผมเลยยื่นหน้าเข้าไปใกล้
“ฉันจะไม่มีวันเปลี่ยนใจจากนาย ไม่ว่าจะเจอเรื่องราวแค่ไหนฉันก็จะรักแค่นาย จะดูแลแค่นาย จะเป็นปลาหมูไม่เห่ของนายคนเดียวเท่านั้น”

“แดเนี่ยล”

“จะเป็นทุกอย่างของนายจนกว่านายจะไม่ต้องการฉัน”

“ไม่มีวัน”

“หืม ?”

“ที่บอกว่าฉันจะไม่ต้องการนายนะมัน...ไม่มีวันเกิดขึ้นหรอกแดน”
เขาจับมือผมแน่นและพูดทุกความรู้สึก “นายเป็นคนสำคัญของฉัน เป็นทุกอย่างที่ฉันฝันถึง ฉันอาจจะแสดงความรู้สึกไม่เก่งไปบ้างแต่ฉันอยากให้นายรู้ว่านายมีค่ากับฉันมากแค่ไหน”

“ออสติน”

“และฉันไม่อยากแยกจากนายไป”

“...”

“อยู่ด้วยกันตลอดไปนะ”

“...”

“ฉันรักนาย เบ๊บ” จบประโยคนั้นผมก็เผลอเข้ากอดเขาด้วยความสุข เรา
กอดกันแน่นมากจนผมเกือบทำเขาหงายตลกซิงช้า ออสตินหัวเราะเบาๆ เขา
หอมแก้มผมเช่นเดียวกับที่ผมจูบหน้าผากเขา เราเอาหน้าผากแนบกัน สบตา
กันในระยะประชิด รับรู้ลมหายใจที่แสดงถึงการมีชีวิต

ชีวิตที่เราผูกมันไว้เข้าด้วยกัน

ตลอดเวลาที่ผ่านมาผมมักทำตัวไม่น่ารัก มีแต่ด้านไม่เท่าให้คนรอบ
ข้างหน่ายใจอยู่บ่อยๆ แต่พอเจอออสตินเขาทำให้ผมอยากเป็นคนที่ดีขึ้นใน
หลายๆ ความหมาย อยากเป็นคนที่ปกป้องเขาได้แม้จะไม่ได้เท่าเหมือนกับ
พี่ชาย

แต่ผมคิดว่าบนโลกใบนี้ไม่มีใครเหมือนใครหรอก เราต่างมีคนเดียว
บนโลก ก็ถ้าทุกคนเหมือนกันหมดโลกนี้มันคงไร้สีสัน และผมชอบที่ได้เป็น
สีสันที่แต่งแต้มในชีวิตออสตินนะ

ผ้าสีขาวที่ถูกสีดำถมทับหากแต่พอถูกซักก็สามารถเปลี่ยนเป็นสีใหม่
ผมจูบมือเขาแล้วเราก็จูบกันท่ามกลางดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลาลับขอบฟ้าไป

แสงสุดท้ายของวันคือพยานรักว่าเราจะรักกันตลอดไปก่อนที่ออสตินจะใช้
เท้าเขาดันเป้าผมให้ผมขมวดคิ้วใส่

“แข็งทำไม” เขาถาม “แค่จูบเองนะ”

“ก็ฉันดีใจนี่นา บรรยาการมันโคตรเป็นใจเลยนะ !” ผมตอบกลับ
ใบหน้าขึ้นสีแดงที่ถูกรู้ทันความเหินงาม “แล้วฉันก็อยากพัฒนายตลอดเวลา
ผิดหรือที่จะแข็งเพราะแค่เราจูบกันนะ”

“ก็ไม่ได้ว่า” เขายิ้มซ้ำ “แค่...คิดว่านายน่าจะรักฉันมากเลยนะ”

“ฉันทั้งรัก ทั้งหลง ทั้งติดนายเลยล่ะ”

“งั้นกลับบ้านกัน”

“หา ?”

“อยากถูกรัก”

“!!!!”

“คืนนี้ช่วยเป็นฉลามร้อนรักพัดฉันทีนะ แดน :)” ผมถึงกับเบิกตากว้างเมื่อเจอท่าทางยั่วยวนขนาดนั้น ข้าคนตัวเล็กยังยิ้มเขินอายยื่นหน้ามา

จูบกัน นาที่นั้นผมถึงกับรีบอุ้มเขาพาขึ้นจักรยานปั่นกลับบ้านในทันใด สงสัย
คือนี่จะต้องสั่งสอนออสตินหน่อยแล้วว่าอย่าให้มันน้อยๆ น้อย ความอดทน
ผมนะมันมีเท่าไม้ขีดไฟ

ส่วนความต้องการของผมมันใหญ่เท่าไฟฉายของฉลาม !

และคนที่มันกล้าท้าทายฉลามนะมันต้องถูกฟัด !

“ฉันจะทำให้นายร่อนรักจนคลั่งตายไปเลย เบ๊บ :)”

แล้วเขาจะได้เห็นว่าฉลามตอนมันร่อนรักนะ...

มันโคตรจัดหนักเลย :)

THE END

ฉลามร้อนรักพิเศษ : April Fool's Day

คุณรู้ไหมว่าวันที่ 1 เมษายนเป็นวันอะไร ?

ทั่วโลกเขาบัญญัติชื่อให้วันนี้ไว้ว่า April Fool's Day หรืออีกชื่อคือ 'เมษาหน้าโง่' ซึ่งความหมายก็ตรงตัวเลยว่ามันวันโกหก วันที่ทุกคนจะโกหกใครสักคนด้วยเรื่องอะไรสักอย่าง มีทั้งเรื่องเล็ก เรื่องใหญ่แตกต่างกันไปตามบุคลิกภาพ

แน่นอนว่าคนมักใช้วันนี้ในการจี้ใจดำใครสักคน อาทิอาจจะหลอกนักเขียนว่านิยายเขาได้ทำซีรีส์ทั้งที่ความจริงไม่ได้ทำ หรือบอกว่าใครสักคนได้งานทั้งที่เขาไม่ได้เจียดเข้าไปถึงรอบสัมภาษณ์ด้วยซ้ำ ผู้คนมักไม่ค่อยคำนึงจิตใจของคนฟัง

ผมรู้ว่าพวกเขาแค่สนุกกัน แต่เชื่อเถอะว่ามีบางคนมองว่าวันนี้เป็นวันที่ไร้สาระ ติดตรงที่ว่าผมก็เป็นคนหนึ่งที่เคยจอยกับมัน

แต่เข้าใจได้ ผมไม่ได้จะไปหลอกใครให้เขาต่ำกลับ

ผมก็แค่วางแผนจะแกล้งคนรัก

ออสติน เทรย์สัน คือเหยื่อชั้นดีของผม :)

“แดเนี่ยล ตื่นได้แล้ว”

ตึก !

“ฉันปลูกนายมาสามรอบแล้ว ถ้ารอบนี้นายไม่ตื่นฉันจะไม่ปลูกแล้วนะ” เสียงผีทำที่ดังเคล้ากับเสียงพุดจาทำเอาคนที่แก้งหลับอยู่อย่างผม รีบซ่อนรอยยิ้มซุกซนไว้ไม่ให้อสตินเห็น คนตัวเล็กย่างก้าวเข้ามาในห้อง ตรงมายังเตียงนอนที่ผมครอบครองไว้ทั้งหมด

ตั้งแต่ตกลงเป็นแฟนกันผมมานอนค้ำที่ห้องเขาบ่อยขึ้น อาทิตย์ละครั้งสองครั้งหรือเท่าที่แม่อนุญาต แม้ไม่ว่าที่ผมติดแฟนหนัก แคบอกให้เพลาๆลงบ้างเพื่อให้มีระยะห่างกับอสติน เสียหายที่ผมฟังแม่เพียงน้อยนิด เพราะใจดวงนี้มันบอกให้ติดหนีบคุณแฟนไว้

แม่เคยบอกให้พาอสตินไปนอนค้ำที่บ้านแทน แต่แบบนั้นมันยุ่งยากจะตาย

เวลาจะทำอะไรๆ มันไม่ค่อยเป็นส่วนตัวใจ

ซึ่งผมว่าแม่น่ะรู้เรื่องนี้ดีเลย

“แดเนียล” เสียงหวานเรียกชื่อผมทั้งตัวลงนั่งที่ว่างด้านข้าง แนนอนว่าผมยังทำเป็นหลับ ปล่อยให้เขาปลูกผมทั้งที่ความจริงผมตื่นตั้งนานแล้ว “แดเนียล อิลเดนสัน นี่มันจะสืบเอ็ดโมงแล้วนะ”

“อือ...ขอนอนต่ออีกแปบนะ”

“นายพูดแบบนี้มาสามครั้งแล้วนะ”

“ก็ฉันง่วงนี่นา”

“แดน”

“ไม่จั้นนายต้องจูบปลุกฉันแล้ว” ผมว่าเสียงจ้วเจียไม่วายแอบปรือตามองดูคนที่นิ่งชะงัก ออสตินอยู่ปากเล็กน้อยเหมือนจะรู้ทันว่าผมอยากได้อะไรถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่เคยปฏิเสธ กลับกันแล้วเขาเหมือนกับลูกแมว น้ำตวน้อยที่วิ่งเข้าปากผมซะเอง

เขาโน้มตัวลงมา เปียดแก้มลงกับหมอนเอานิ้วเขี่ยจมูกผม

ตอนแรกก็แค่แกล้งกัน สักพักก็เริ่มจิ้มแก้ม จิ้มปาก ก่อทวนให้ผมย่น คิ้วก่อนจะทีอีกฝ่ายจะหลุดข้าม เขาใช้นิ้วชี้ไล่ไปตามริมฝีปากของผมช้าๆ สัมผัสความร้อนให้ผมจูบลงบนปลายนิ้วพลางลื้มตามองเขา แสร้งทำเป็นคนที่ถูกรบกววนเวลานอน

เป็นจังหวะเดียวกับที่เรียวปากนุ่มนิ่มประทับลงมาที่ริมฝีปากผม แะค้ำไว้ชั่วคราวให้ผมลื้มตามอง

“ตื่นได้แล้ว”

“ขออีกรอบสิ” ผมกระตุกยิ้มเป็นฝ่ายเคลื่อนไหวตัวไปคร่อมทับเขาไว้ ออสตินหลุบตาเขิน มือก็วางลงบนป่าผมขณะที่หลับตาลงยินยอมให้ผมชิม ความหวาน ผมป้อนจุ่มพิตแสนหวานให้ สอดลิ้นเข้าไปเก็บเกี่ยวหยาดใสที่ แลกกับของตัวเองเช่นทุกครั้ง บดขยี้เรียวปากเขาเล็กน้อย ช้ำยังกัดปากเขาเบาๆ

ออสตินครางอ้ออึ้งในลำคอ เสียงจวบของเขาดังขึ้นมาเป็นระยะๆ มีอ หนาผมเริ่มซุกซน โถมตัวเข้าไปหาเขาอีกจากนั้นก็เริ่มรुकล้ำเข้าไปในเสื้อเซ้ต ตัวใหญ่ที่เขาใส่อยู่

กางเกงนอนถูกผมดึงลงก่อนจะลُبไล่สะโพกกลมมนที่สัมผัสอยู่หลาย ครั้ง

ร่องรอยความรักยังตราตรึงอยู่บนผิวหนัง เมื่อวานเราก็เพิ่งจะทำกัน

“แดเนี่ยล ไม่เอา” เขากระซิบเสียงสั่น “นายบอกว่าเราจะหยุดทำกัน วนึ่ง”

“ฉันทุุดเหรออ ?” ร่างเล็กพยักหน้า “ไม่เห็นจำได้เลย”

“นายพูดเมื่อคืนนี้”

“ตอนไหน ?”

“ตะ...ตอนนั้น”

“แล้วมันคือตอนไหน ?”

“ก็...ก็ตอนที่เรากำลัง”

“หิ”

“นายสัญญาแล้วว่าจะให้ฉันพักวันนึงนะ” แมวน้ำตวน้อยของผมพูดเสียงแผ่ว ทั้งที่บอกว่าขอพักแต่ใบหน้ากลับอีโรติคจนผมไม่อาจห้ามตัวเองได้ ถ้าจำไม่ผิดเมื่อคืนตอนเราทำกัน ผมบอกกับเขาว่าวันนี้จะให้พักเนื่องจากเมื่อวานเราทำกันมาทั้งวัน

มันเป็นช่วงวันหยุดพอดีผมก็เลยเติมเต็มความสุขให้เขา และวันนี้ผมก็วางแพลนไว้แล้วว่าผมจะกอดเขาทั้งวันเช่นเมื่อวาน ติดแค่ว่าลั่นวาจาไปแล้วถ้าล้มเลิกมันจะเสียฉลาม

ถ้าไม่คิดว่าผมหันไปเห็นวันที่บนปฏิทินก่อนนะนะ

“วันนี้หนึ่งเมษาล่ะ” ผมพูดขึ้นมา “นายรู้ไหมว่ามันคือวันอะไร?”

“หนึ่งเมษา?”

“ใช่” ออสตินนิ่งคิดไป “ฉันว่านายจำได้”

“มันเป็นวันโกหก”

“ถูกต้องเลย” ผมจับที่จมูกเขาเป็นการให้รางวัล “นั่นหมายความว่าสิ่งที่ฉันพูดไว้จะเป็นโมฆะ ที่บอกว่าไม่ทำแปลว่าทำได้”

“แต่ฉันเหนื่อยนี้่น่า นาย...ทำเบาๆซะทีไหน”

“แต่นายก็ชอบไม่ใช่หรือไง ฉันเห็นนายครางเสียงดัง...อู้ปส์!”

“หยุดพูดเลย” คนตัวเล็กทำหน้ามึนหลังยกมือมาปิดปากผมไม่ให้พูดต่อ ใบหน้าของเขาขึ้นสีแดงเล็กน้อยแสดงให้เห็นว่าเขาเขินอายกับสิ่งที่ผมพูดมากแค่ไหน พาให้ผมต้องจับบนฝ่ามือเขา กลับแก้งด้วยการสอดมือเข้าไปในเสื้อปลดกระดุมออกจนเผยให้เห็นผิวหนังใน

ผิวหนังๆ ที่รอยแดงเต็มเอาไว้ ช่างปลุกปั่นอารมณ์ผมให้ตื่นเต้นยิ่งกว่าอะไร

“นายแข็งแล้ว ?”

“บ้าจริง !” ผมสบถกัมมอดูเป้ากางเกงก็เห็นว่ามียางอย่างตุ้บออกมา ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าแค่เห็นผิวขาวๆ ผมจะมีอารมณ์แล้ว ถึงมันจะเป็นเรื่องปกติของผู้ชายที่ติดแฟนมากก็ตาม แต่อย่างน้อยก็น่าจะให้ผมเริ่มเล้าโลมเขาก่อนแล้วค่อยแข็งนี้น่า

นี่แข็งตั้งแต่มองยังไม่ทันได้ทำ โคตรไม่เทเลยแดเนี่ยล !

“ทำไมฉลามตัวนี้ถึงหีนกามจัง”

“เพราะแฟนฉลามน่ารักต่างหาก ฉลามตัวนี้เลยหีนกามจัดๆ” ผมย้อนเขาหลังตริ่งมือเขาไว้เหนือหัว “และนายก็ต้องแข็งไปกับฉัน วันนี้ทั้งวันเราจะทำกันจนกว่าจะเข้าวันใหม่”

“นายกำลังจะเข้าฤดูผสมพันธุ์หรือไง”

“นายอยากได้คำตอบแบบไหน ?” ผมเลิกคิ้วเจ้าเล่ห์ให้ “คำตอบทั่วหรือคำตอบจากร่างกาย”

“แดน...!”

“แต่ฉันคิดว่าเวลานี้เราไม่น่าพูดกันเท่าไร เราเริ่มกันเลยดีไหม”

“อ๊ะ !”

“ไหนดูสิว่าระหว่างเราใครจะ ‘เสร็จ’ ก่อนกัน นายหรือฉัน พนันกันไหมอสติน :)”

“นายมัน...ร้ายกาจ” อีกฝ่ายว่าพลางกัดปากตามนิสัย ผมเคยเตือนเขาหลายรอบแล้วว่าการกัดปากจะทำให้อารมณ์ผมพลุ่งพล่านยิ่งกว่าอะไร เพราะมันแสดงให้เห็นว่าเขากำลังยั่วผมอยู่ “นายก็รู้ว่าฉันไม่มีทางชนะนาย”

“ถึงอย่างนั้นฉันก็แพ้ให้นายตลอด”

“แพ้ได้ไง นาย...ไม่เคยเสร็จก่อน” พูดด้วยความเขินอาย “นายชอบทำให้ฉันตลอดเลย”

“จึ้นนายอยากลองเป็นฝ่ายเริ่มก่อนดูบ้างไหม”

“มะ ไม่ไหวหรอก น่าอายจะตาย”

“เราเป็นแฟนกันนะจะอายอะไร”

“เพราะเป็นแฟนนั้นแหละฉันถึงอาย” ร่างบางหลุบตาใส่ ใบหน้าขึ้นสีแดงระเรื่อชวนให้พิศ “พอคุณนายจ้องฉันก็ทำอะไรไม่ถูกแล้ว”

“พูดจาน่ารักจัง แบบนี้ต้องให้รางวัลซะหน่อยแล้ว” ผมยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วก้มลงไปจูบเขาอีกครั้ง ไม่ได้เนิ่นนาน เพียงแค่หยอกเย้าให้เขาเลือนสายตามาสบกัน นัยน์ตาสีฟ้าครามสะกดผมให้มองลึกเข้าไปในนั้นดั่งน้ำวนที่ดูดกลืนฉลามตัวใหญ่

ผมเกลี้ยเส้นผมที่ลงมาปกหน้าเขาไปทัดหูให้ จูบหน้าผากเขาเบาๆ แล้วหอมแก้มทั้งสองข้าง

วนเวียนให้เขาส่งเสียงน่าฟังทั้งที่ยังไม่เริ่มของจริงกัน

“ทำกันนะ สัญญาว่าจะอ่อนโยน”

“ไม่เชื่อ ฉลามโกหก”

“ครั้งนี้สัญญาว่าจะไม่โกหก”

“...”

“ตามใจหน่อยนะ”

“...”

“เบ๊บ”

“อ้อออ” ไม่ทันได้ตอบรับคนตัวเล็กก็ตัวสั้นเพราะถูกผมรื้ออารมณ์ช่วงล่าง
ออสตินหลับตา หันเข้าหาฉันตามสัญชาตญาณ เสียดยที่ผมคั่นอยู่ตรง
กลางก็กลายเป็นเขากำลึงเอาขาถูกับสีข้างของผม มือเล็กพยายามรั้งมือผม
ออกไม่ให้ปลุกอารมณ์ ไม่ทันไรก็มีคนแข็งเช่นเดียวกับผม

และทำท่าจะถึงฝั่งฝันก่อนผมอีก

“แดเนี่ยล อ๊ะ อ้า”

“เสียงน่ารักมากเบ๊บ” ผมกระซิบรูตื้นส่วนอ่อนไหวให้แข็งขึ้นสู่มือ
หนา ออสตินครางกระเส้า เล็บจิกลงกับขาของผม กระสับกระส่ายเหมือนคน
จะเป็นไข้ทั้งที่ความจริงแค่เสียดเสียวกับสิ่งที่ผมทำให้เท่านั้น ผมยื่นหน้าไป
จูบเขา ไล่อูบตั้งแต่ริมฝีปากมาถึงลำคอขาวเส่นน่าสัมผัส

ดูดเม้มจนมันเกิดรอยแดงขึ้นอีกครั้ง บางจุดก็ช้อนทับของเดิมที่ทำไว้
ไต่ลงมาก็เป็นยอดดอก เรียวลื่นขึ้นแล้วโลมยอดอดสีสวย ดูดจนจนออสติน

ระทวย ปธนเปรอเขาทุกทางชวนให้เขาปลดปล่อย ติดแค่ว่าผมจะไม่ยอมให้
มันง่ายขนาดนั้น นี่เพิ่งเริ่มเองเขาจะเสร็จได้ยังไงกัน

ผมจุ่มต่ำลงมาอีก มาถึงหน้าท้องแบนราบ ขบกัดเบาๆ

ก่อนจะครอบครองส่วนนั้นไม่วายชโลมนิ้วตัวเองด้วยน้ำลายเพื่อเบิก
ทางไม่ให้เขาเจ็บ

“อ้อ แดเนียล อ้อ !” ร่างเล็กยกสะโพกทำให้แก่นกายของเขาจ้วงลึก
เข้ามาในปากผม ขาทั้งสองหนีบเข้าหากันจนผมต้องใช้มืออีกข้างล็อกขาของ
เขาไว้ ปากก็ขยับรูดรั้งส่วนนั้นขณะที่เรียวนิ้วบิดควานอยู่ข้างใน ด้วยความที่
เมื่อวานเราก็เพิ่งทำกันไป ช่องทางเลยยังนิ่มอยู่พร้อมให้ผมเข้าไปเยียมชม

ผมถอนปากออกแล้วสอดลิ้นเข้าไปในช่องทางสีสวย นาตินั้นออกสติน
ดินพล่าน บิดกายเร่าปนสะอื้นที่ถูกผมกลั่นแกล้งใส่ ผมชอบเห็นร่างบางทุรน
ทุรายเวลาผมทำให้ เขาดูทรมานหากแต่ก็เต็มไปด้วยความสุขสม ความ
ต้องการของเขาพุ่งสูงจนผมสัมผัสได้ว่าเขาอยากได้มากขนาดไหน

“แดเนียล อ้อ ฉันจะ จะไม่ไหว”

“อยากเสร็จใช่ไหม ?” เขาพยักหน้าให้ “ฉันต้องแลกเปลี่ยนกัน”

ผมผละออกจากเขาไปนั่งอยู่ตรงปลายเตียงมองวิวสวยงามที่เขา
กำลังอำขาเชิญชวนนั้น ก่อนจะกระดิกนิ้วเรียกเขาพร้อมหลุบตาต่ำไปมอง
กายร้อนของตัวเองที่ชูชันขึ้นมา ดวงตาเจ้าเล่ห์กำลังชี้แนวทางเขา บอกให้เขารู้
ว่าเขาต้องทำอะไรผมถึงจะให้เขาเสร็จจากความทรมาน

ในตอนนั้นออสตินจินอายุ ใบหน้าขึ้นสีแดงระเรื่อมาก พลันก็อมลุก
ขึ้นมาหา เขาคลานเขามาหาผม เราสองคนจูบกัันตอนที่เขาดึงบ็อกเซอร์ผม
ลงแล้วกอบกุ่มส่วนนั้นไว้ มือนุ่มรูดรั้งมัน เนิบช้าเหมือนทำความรู้จักแม้ว่า
เขาจะได้บทเรียนจากมันมากมาย

จากนั้นก็จูบคอผม ต่อมาลงมาที่ซิกแพคก่อนจะโลมเลียส่วนนั้นให้

ลื่นร้อนไล่ไปตามสัดส่วนโค้งเว้า กดจูบเบาๆ พร้อมกับขบกัดหยอก
ผมกระตุกยั้มครางเสียงต่ำด้วยความพอใจ จูบหัวเขาเป็นการชมเชยว่าเขา
ทำได้ดี ออสตินซ้อนตามองผม เขาอำปากครอบครองกายร้อนเข้าไป ความที่
ของผมมันใหญ่เลยคับปากเล็ก ผมรู้เลยว่าคนตัวเล็กหายใจฉิดจังหวะ

ถึงอย่างนั้นเขาก็พยายามรูดรั้งซ้ำๆ ผมเลยเอื้อมมือเอานิ้วสอดเข้าไป
ในช่องทางเขาอีกครั้ง ปรนเปรอเขาไปพร้อมกับที่เขาทำให้ ออสตินครางอู้
ในลำคอเนื่องจากถอนปากออกมาไม่ได้ บางครั้งผมก็กระแทกกายสวนเข้า
ไปจนถึงลำคอของเขา

ร่างบางน้ำตาไหลยิ่งเพิ่มระดับความหน้าเกล้งเข้าไปอย่างเก่า

“ขึ้นมabenตักสิเบ๊บ วันนี้ออนท้อปนะ”

“ทำให้ไม่ได้หรือ ?”

“อ้อนก่อน”

“เบ๊บ ทำให้หน่อย” ยิ้มกริมไปเลยเมื่อเจอลูกอ้อน ออสตินอาจเป็นพวกขี้อายและไม่ค่อยกล้า แต่เมื่อเราทำกัน เขาจะน่ารักและว่านานสอนง่ายเสมอ ผมดึงเขามานั่งตัก ญ่ไถส่วนนั้นกับช่องทางของเขา เจ้าตัวกอดผมไว้แน่น ยามที่ความรุ่มร้อนแทรกผ่านทางเข้า

แม้จะเบิกทางไว้ก่อนแล้วทว่าด้วยขนาดของผมมันก็ยังคับ ผมพยายามกดสะโพกออสตินลงไปพร้อมกับสวนกายขึ้นมา นาที่นั้นร่างเล็กสะท้าน เขาครางเสียงหลงก่อนจะปลดปล่อยออกมา

“อ้อออ”

“นายแพ้แล้ว” ผมกระซิบจูบแก้มเขาด้วยความรักใคร่ มือก็ลูบได้สะโพกกลมมน ทั้งยังบีบแก้มกันขาวแล้วตบมือลงไปด้วยความหมั่นเขี้ยว ผม

รู้ครึ่งส่วนหน้าให้ออสติน ปาดหยาดขาวขึ้นมาชิมจนสอดกายเข้าไปจนสุด
ร่างเล็กหอบแฮ่ก เขาตอดรัดผมแน่นขึ้น “เจ็บไหม ?”

“ไม่เจ็บ อ้อ มันคับ”

“ของฉันมันใหญ่หรือนี่”

“ไม่อายเลยเหรอที่พูดออกมา”

“หรือว่าไม่จริงล่ะ”

“อ๊ะ !”

“ของฉันใหญ่ไหมออสติน :)” ผมแก้มถามพลางบีบสะโพกของเขา
หนักๆ ให้เขารับรู้ถึงกล้ามเนื้อที่จ้วงลึกเข้าไปในร่างของเขา ทำเอาเจ้าแมวน้ำ
ตัวน้อยของผมสั่นสะท้านไปหมด สีหน้าของเขาโคตรอีโรติก ช้ำยังกดเอวลง
มาเหมือนอยากให้ผมทำมากกว่านี้ “ว่าไง”

“อ้อ มันใหญ่”

“หึ”

“ขยับสิแดเนี่ยล อ๊ะ เบ๊บ ขยับหน่อย”

“ได้เลยครับ” ผมขานรับอย่างสุภาพเป็นการเอาใจก่อนจะสวนกาย
เข้าหาคนตัวเล็กกว่า ออสตินครางลั่นกอดผมแน่นขึ้นอีก เขากดสะโพก
รองรับกายร้อนของผมที่โชนลึกเข้าไปในร่าง เสียงเนื้อกระทบเนื้อฟังดูหยาบ
โลนมาก ผมกัดเข้าไปที่ปากของเขาตามสัญชาตญาณ

เวลาฉลามผสมพันธุ์ มันจะกัดครีบทัวเมียไว้ แต่ฉันมีอะไรในร่าง
มนุษย์ไง

อะไรกัดได้ก็กัด แต่ไม่ใช่กัดจนเนื้อเหวอะนะ แค่กัดห้ามอารมณ์เฉยๆ
ส่วนใหญ่ผมก็จูบปากออสตินอยู่แล้วเป็นการไร้อารมณ์ ออสตินประคอง
ใบหน้าผม เราสองคนแลกเปลี่ยนขณะที่ช่วงล่างบรรเลงเพลงรัก ผมหอบหายใจ
ตอนสบกายถี่กระชั้น ข้างในของเขาร้อนมากจนเหมือนจะหลอมละลายตรง
นั้นของผม

ออสตินขยับกายอยู่บนตักเป็นการตอบสนอง พลังแรงแอกให้ผม
หยอกล้อกับยอดอกสีสวย ผมรูตึ้งส่วนหน้าของเขาไปด้วยก่อนจะโถมกาย
ให้เขานอนหงายไปกับพื้นนอน

กระแทกกายถี่แล้วจับสะโพกเข้าไว้มัน ร่างเล็กหอบสลับกับคราง
เสียงสั้น น้ำตาไหลผ่านหางตาให้ผมตามไปจูบซ้ำเป็นการปลอบ ผมเปลี่ยน

มือไปจับหัวเตียงเพื่อหยัดเอวเข้าหา เตียงนอนถึงสิ้น หัวเตียงก็กระแทกผนังตามจังหวะที่ผมโจนร่างหาเขา

นาที่นั้นออสตินดูเหมือนจะตายอยู่ใต้ร่างผม เขาบิดกายเร่าส่ายหน้าไปมา

“อ้อ เบ๊บ ตรงนั้น...!”

“เสียวใช่ไหม หึม ?”

“อ้อ ไช้ !”

“อยากเสร็จไหม ?”

“อ๊ะ อ้อ แดเนี่ยล”

“เสร็จพร้อมกันนะ”

“อ้อาา !” ออสตินครางสุดเสียงก่อนจะปลดปล่อยออกมาอีกครั้งอาบเลอะหน้าท้องผม เช่นเดียวกับผมที่ปล่อยเข้าไปข้างใน มองดูหยาดขาวที่เอ่อล้นเปื้อนซอกขา ในตอนนั้นเราสองคนหอบแฮ่ก ทว่าผมก็ยังโถมตัวไปจูบเขาเกี่ยวกระหวัดลิ้นขึ้นแล้วใช้ปลายนิ้วบดขยี้ยอดอกแดงซ้ำ

มองดูใบหน้าคนรักที่เต็มไปด้วยความต้องการ

“ไหนบอกจะอ่อนโยนไง”

“เมื่อไหร่จะอ่อนแอ”

“แข็งมากเลย” ผมหลุดยิ้มจับหน้าผากเขาก่อนจะถอนกายออก
ออสตินพลิกกายคว่ำเหมือนรู้ว่าเราจะทำต่อ นั่นทำให้ผมเห็นภาพช่องทางที่
มีหยาดขาวไหลออกมาแล้วหยดลงบนที่นอน ร่างเล็กยกสะโพกให้ผม ดวงตา
สีฟ้าสวยมองย้อนกลับมา “ไม่ทำเธอ”

“นี่ัวฉัน ?”

“รอบเดียวไม่มีอยู่จริงไม่ใช่หรือไง”

“...”

“อีกรอบได้ไหม”

“ออส..”

“นะเบ๊บ” เจอลูกอ่อนแบบนี้มีใครจะทนไหว พอเขาพูดจบผมก็สอ
ดกายเข้าไปทันทีที่ไม่รอช้า ร่างบางจุกเล็กน้อยทว่าก็ตอบสนองได้เลยคล้ายกับ
พร้อมอยู่ก่อนแล้ว ทำเอาผมคิดว่าที่บอกว่าไม่อยากทำแล้ว เหนื่อย บลาๆ
นั่นเป็นเรื่องโกหกใช่ไหม

บางทีออสตินอาจจะอยากทำมากๆ แต่เพราะวันนี้เป็นวันโกหกใจ

เขาต้องเอาคืนผมอยู่แน่ๆเลย !

“น่ารักที่สุดเลย” ผมชมเขา มองดูแผ่นหลังที่แต่งแต้มด้วยรอยแดง
แสนหวาน ออสตินครางหวิว เขาฝังหน้าลงกับหมอนขณะที่ผมสอกายหนัก
หน่วง ผมบีบนิ้วแก้มก้นของเขา บางครั้งก็พลั้งมือตบลงบนเนื้อเขาขึ้นสีแดง
ไปหมด

มันช่วยไม่ได้ที่ผมโคตรจะหลงแฟนตัวเอง ตัวเขานุ่มนิ่มเหมือนกับ
มาชเมลโล่

“เบ๊บ ขอจูบหน่อย”

“อ้ออ มั่นลิก”

“แบบชอบลึกๆไม่ใช่เหรอ” ผมถามสอดกายลึกขึ้นเพื่อให้เขาเชิดหน้า
ขึ้นมา “แบบเสียวตรงท้องใช่ไหมล่ะ”

“อย่าพูดนะ อ้า”

“ไม่ต้องอายหรอกน่า ฉันก็เสียวเหมือนกัน”

“อ้อออ” ผมได้แต่ยิ้มเอ็นดูคนน่ารัก ผมดึงแขนออกสตินเพื่อให้เขา
แอ่นอกไปข้างหน้า แล้วหันมาจูบกับผม ออสตินเลยเอามืออ้อมหลังมากอด
คอผมไว้ ส่วนหน้าของเขาถูกรูตรั้งต่างจากข้างหลังที่ผมใส่แรงเข้าไปไม่ยั้ง
ผมซุกใช้ชอกคอขาว ต้มด่ำกับความรักที่โกยจากเขาได้

ก่อนที่คนตัวเล็กจะฉวยโอกาสจูบหน้าผากผมเพื่อเรียกความสนใจ

“แบบ จูบ”

“ครับๆ จูบๆ” ผมสอดลิ้นเข้าไปเก็บเกี่ยวความหวาน ออสตินชอบจูบ
มากดูจากที่เวลาทำกันเขาจะขอให้ผมจูบเสมอ พอไม่ถนัดเขาก็ดันผมให้
นอนลง เป็นฝ่ายมาโยกตัวกดสะโพกบนตัก ร่างเล็กโน้มตัวลงมาจูบผมสลับ
กับครางที่ผมสวนสะโพกเข้าให้ “ชอบไหม”

“อ้อ ชอบ” เขาพยักหน้าเหงื่อกาฬไหลซึมหลอกรวมเป็นหนึ่ง “เบ๊บละ ชอบหรือเปล่า”

“ไม่ชอบหรอก มันไม่ใช่ฉันนั่น”

“อ๊ะ !”

“แต่รักต่างหาก”

“แดน...อ้อ !”

“รักนะครีบบ๊อบ :)” ออสตินหลับตาปีเมื่อผมจอนร่างลึกลงเข้าไปหนักขึ้น อีก เขากอดผมไว้แน่น ร่างกายเคลื่อนไหวอยู่บนตัวผม ไม่นานก็เสร็จอีกรอบ ทั้งที่ผมยังไม่ถึงครึ่งทาง ผมเลยอุ้มเขาพาไปตรงระเบียงที่มีแสงสว่าง ในตอน นั้นคนตัวเล็กอยากรจะห้ามปรามติดแค่ว่าเขากำลังมัวเมากับรสสัมผัสของผม

เราสองคนกอดกันหนักหน่วงมาก ต่างหีนกระหายกระจอนเข้าหากัน

และในตอนที่เราถึงฝั่งฝันเขาก็กระซิบข้างหูผมว่า

“รักเบ๊บเหมือนกัน”

“ออสติน”

“อันนี้ไม่โกหกนะ”

น่ารักจริงเชียวเจ้ามาชเมโล่คนนี้ :)

สุดท้ายแล้ว April Fool's Day ก็คือวันโกหกอยู่วันยังคำ

อะไรที่สัญญาไว้ในวันนี้ถือว่าเป็นเรื่องโมฆะ โดยเฉพาะเรื่องที่จะทำ
อ่อนโยนหรือทำแค่รอบเดียวนะ บอกเลยว่าไม่มีทางเป็นไปได้ แฟนของผม
น่ารัก น่ารักขนาดนี้มีเหวว่าผมจะปล่อยรอบเดียวแล้วจบไป มันต้องมียก
สอง ยกสามตามมา หลายรอบจนออสตินสลบหลับไหล

นอนอยู่ข้างกายเคียงกัน

ผมเองก็ใช้ว่าจะไม่เหนื่อย แค่มันรู้สึกดีมากกว่าที่ได้กอดเขา และรู้สึก
ดีกว่าอีกที่ตื่นมาแล้วเรานอนอยู่ด้วยกัน บนเตียงของเขา ท่ามกลางกลิ่นของ
เขา เสื้อผ้าและข้าวของที่เราแชร์ร่วมกันเป็นรุ่มเมทชั่วคราว ผมมักนอนมอง
หน้าออสตินทุกครั้งที่เขาหลับ

มองดูความน่ารักของคนที่ไม่ต้องคิดมากอะไรทั้งนั้น

ชีวิตของเขาผ่านเรื่องเลวร้ายและผมอยากเป็นคนดูเขาขึ้นมาบน
สรวงสวรรค์ และเชื่อเถอะว่าผมดึงเขาขึ้นมาเรียบร้อยแล้ว

“หึ”

“หึม ?” ผมขมวดคิ้วเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ จากร่างเล็กที่หลับ
สนิท ตอนนี้เป็นเช้าอีกวันแล้วและเรายังคงขลุกตัวอยู่ในผ้าห่มผืนหนา ไม่มี
ใครยอมลุกไปไหน ออสตินที่บอบช้ำจากสิ่งที่เราทำเมื่อวานค่อนข้างปรี๊ดๆ มา
มองด้วยแววต้ายั่ววนยิ่งกว่าอะไร

ทำเอาผมอยากจะฟัดอีกรอบ แต่ถ้าทำอีกมีหวังเขาคงได้ไปนอน
โรงพยาบาล

“คนโกหก” เขาว่าผม ยื่นมือมาบีบจมูกผมเป็นการลงโทษ “ฉันจะไม่
เชื่อนายอีกต่อไปแล้ว”

“แบ็บ เมื่อวานวันโกหก แต่วันนี้วันปกติแล้ว”

“นายมันเจ้าเล่ห์”

“เจ้าเล่ห์เฉพาะกับนาย”

“ฉลามใจร้าย”

“เป็นเรื่องปกติไม่ใช่หรือไง”

“ฉันเกือบตาย”

“นายจะตายเพราะเรามีเซ็กส์กันหรือ ?”

“ทะเลิ่ง” ออสตินยื่นจมูกใส่ ไม่ว้ายีบจมูกผมอีกเป็นการลงโทษที่ผมพูดจาไม่น่าฟัง ทว่าแทนที่จะโกรธผมกลับยิ้มช้า ดึงมือเขามาจูบแล้วแนบแก้มตัวเองไว้ ใช้ปลายนิ้วเกลี่ยหลังมือเขา เบียดแก้มลงกับฝ่ามือขาวพร้อมทั้งจูบเบาๆ เป็นการบอกให้เขารู้ว่าผมรักเขามากแค่ไหน

มากจนผมไม่รู้ว่าตัวเองจะบ้าใจไปรักใคร่คนอื่นได้

“วันนี้จะกลับไปหาแม่ไหม”

“ถ้าแม่โทรตามค่อยไป”

“เดี๋ยวซีวานก็มาลากกลับไป”

“ฉันจะไม่ทิ้งนายให้อยู่คนเดียวหรอก” ผมว่าอย่างจริงจัง จ้องลึกเข้าไปในดวงตาเขาเพื่อยืนยันคำพูด “เพราะฉันหลงนายขนาดนี้ ติดกับดักเสน่ห์ของนายจนถอนตัวไม่ไหว ถ้าฉันทิ้งนายฉันคงโง่ตาย”

“จ้ะฉันคงโง่เหมือนกันที่ไม่อยากให้นายไป”

“เราจะโง่ไปด้วยกันถูกไหม ?”

“คงใช่”

“หิ่ คนโง่”

“นายก็เหมือนกัน”

“...”

“แดเนียล ฉลามโง่” พอได้ยินคำนั้นผมรีบเข้าไปจูบปิดปากคนที่กำลังว่ากันแบบนั้น ขนาดไม่มีแรงขยับร่างยังมีแรงหัวเราะเพราะโดนผมจี้จี้เข้าให้ ผมพึดแก้มเขา เอาจมูกตัวเองถูกับจมูกเขาด้วยความรักใคร่ เขาเป็นคนเดียวที่ผมจะยอมให้ว่าแบบนั้นเพราะผมนะโคตรหลงเขาหัวปักหัวปำเลยจะบอกให้

จะยอมเป็นฉลามโง่ที่ผิดเขาจนกว่าจะตาย

“อย่างน้อยฉันก็ไม่โง่ที่จะลืมบอกรักนาย”

“นายรักฉันจริงใช่ไหม ?”

“สุดหัวใจ”

“..”

“นายคือราชินีของฉัน ออสติน”

อันนี้เรื่องจริงไม่จ้อจั้นะครับ :)

***ตอนพิเศษไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาหลักน้ำ เป็นสเปเชอร์วิสเฉยๆจ้า